GEORGE R.R. MARTIN

ELIO M. GARCÍA JR. ȘI LINDA ANTONSSON

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

NEMIRA

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

GEORGE R.R. MARTIN
ELIO M. GARCÍA JR. ȘI LINDA ANTONSSON

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

GEORGE R.R. MARTIN
ELIO M. GARCÍA JR. ȘI LINDA ANTONSSON

NEMIRA

MARTIN, GEORGE R.R.
Lumea de Gheață și Foc: Istorii nespuse din Westeros și din Urzeala Tronurilor /
George R.R. Martin, Elio M. García Jr. și Linda Antonsson;
trad.: Silviu Genescu. - București: Nemira Publishing House, 2015
Index.
ISBN 978-606-758-175-1

I. García, Elio M. Jr.
II. Antonsson, Linda
III. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

GEORGE R.R. MARTIN
Elio M. García, Jr. and Linda Antonsson
THE WORLD OF ICE AND FIRE
The Untold History of Westeros and the Game of Thrones

Copyright © 2014 by George R. R. Martin
Images on pages 38, 92, 116, 136, 181, 188-189, 230-231, 248, and 293 are © Fantasy Flight Publishing, Inc.
All rights reserved.
Book design by Rosebud Eustace
This translation is published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Jacket layout design © HarperCollins*Publishers* Ltd 2014
Jacket illustrations © Jordi González Escamilla (front); Chase Stone (back)

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactori: Magda BITAY, Cristian FLORESCU, Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-175-1

Cuprins

Prefață ..... *ix*

Istoria Străveche 03

Zorii Vremurilor 05

Apariția Primilor Oameni 08

Epoca Eroilor 10

Noaptea cea Lungă 11

Ascensiunea Valyriei 13

Copiii Valyriei 15

Sosirea andalilor 17

Zece mii de corăbii 21

Distrugerea Valyriei 26

Domnia Dragonilor 29

Cucerirea 31

Regii Targaryeni 47

Aegon I 49

Aenys I 52

Maegor I 55

Jaehaerys I 60

Viserys I 66

Aegon al II-lea 73

Aegon al III-lea 82

Daeron I 87

Baelor I 89

Viserys al II-lea 94

Aegon al IV-lea 95

Daeron al II-lea 100

Aerys I 104

Maekar I 106

Aegon al V-lea 107

Jaehaerys al II-lea 111

Aerys al II-lea 113

Căderea Dragonilor 122

Anul Primăverii Amăgitoare 124

Rebeliunea lui Robert 127

Sfârșitul 129

Domnia Glorioasă 131

Cele Șapte Regate 133

Nordul 135

Regii Iernii 137

Clanurile din munți 139

Cei născuți din piatră la Skagos 139

Locuitorii lacuștri de pe Gât 140

Lorzii Winterfellului 141

Winterfell 142

Zidul și dincolo de el 145

Rondul de Noapte 145

Sălbaticii 147

Ținuturile Riverane 151

Casa Tully 156

Riverrun 160

Valea 163

Casa Arryn 169

Eyrie 170

Insulele de Fier 175

Coroanele din lemn plutitor 178

Regii de Fier 182

Sângele negru 183
Casa Greyjoy din Pyke 187
Krakenul Roșu 188
Vechea și Noua Cale 190
Pyke 193
Ținuturile Vestice 195
Casa Lannister sub stăpânirea Dragonilor .. 198
Casterly Rock 204
Reach 207
Garth Mână Verde 207
Regii Gardener 209
Andalii în Reach 211
Orașul Vechi 213
Casa Tyrell 217
Highgarden 218
Ținuturile Furtunii 221
Venirea Primilor Oameni 222
Casa Durrandon 223
Andalii în Ținuturile Furtunii 225
Casa Baratheon 227
Oamenii din Ținuturile Furtunii 231
Capătul Furtunii 233
Dorne 235
Ruptura 237
Regatele Primilor Oameni 238
Sosesc andalii 238
Venirea rhoynarilor 240
Obiceiurile ciudate ale Sudului 241
Dorne împotriva Dragonilor 243
Sunspear 248
Dincolo de Regatul Apusului 251
Celelalte Ținuturi 252
Orașele Libere 253
Lorath 253
Norvos 256
Qohor 259
Fiicele certărețe
Myr, Lys, și Tyrosh 261
Pentos 266
Volantis 267
Braavos 271
Dincolo de Orașele Libere 277
Insulele Verii 277
Naath 282
Insulele Vasiliscului 282
Sothoryos 284
Ținuturile ierbii 287
Marea Tremurătoare 294
Ib 295
La est de Ib 298
Oasele și dincolo de munți 299
Yi Ti 300
Câmpiile Jogos Nhailor 304
Leng 306
Asshai-lângă-Umbră 308
Postfață 311
Genealogia familiei Targaryen 312
Genealogia familiei Stark 314
Genealogia familiei Lannister 316
Domnia Targaryenilor și domnia Baratheonilor ...319
Indice 320
Ilustrații 326

Neprețuitului și binevoitorului stăpân,

Tommen,

Primul pe Numele Său,

Regele Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni,

Stăpân al celor Șapte Regate

și Protector al Domeniului,

Yandel, umil Maester al Citadelei,

îi dorește de o mie de ori prosperitate

acum și pe vecie și o nețărmurită înțelepciune.

Prefață

SE SPUNE, pe bună dreptate, că fiecare clădire este construită piatră cu piatră, iar același lucru poate fi spus și despre cunoaștere, extrasă și adunată de mulți oameni învățați, fiecare dintre ei construind pe munca predecesorilor. Ceea ce nu știe unul dintre ei este cunoscut altuia, astfel că puțin rămâne cu adevărat neștiut, dacă cineva privește destul de departe. Acum, mie, Maesterului Yandel, îmi vine rândul în calitate de zidar, dăltuind ceea ce știu pentru a pune încă o piatră în marele bastion al cunoașterii, construit în decursul veacurilor atât între zidurile Citadelei, cât și în afara lor, un bastion ridicat de nenumărate mâini venite în ajutor înainte și care, fără nicio îndoială, va continua să se înalțe cu sprijinul a nenumărate mâini care vor veni.

Am fost un copil abandonat, de la naștere, în cel de-al zecelea an de domnie al ultimului rege Targaryen, lăsat într-o dimineață într-un jilț gol din Casa Scribilor, acolo unde practică acoliții arta scrisului pentru cei care au trebuință de asta. Cursul vieții mele a fost hotărât în acea zi, când am fost găsit de un acolit care m-a dus la Seneșalul din acel an, Arhimaesterul Edgerran. Acesta, ale cărui inel, toiag și mască erau din argint, a privit spre fața mea agitată și-a zis că s-ar putea să mă dovedesc de folos. Când i s-a spus pentru prima dată că eram băiat, cred că voia să spună că întrevăzuse destinul meu ca maester; mult mai târziu am aflat de la Arhimaesterul Ebrose că Edgerran scria un tratat despre înfășarea bebelușilor și voia să testeze diverse teorii.

Însă pe cât de nefastă părea aceasta, rezultatul a fost că am fost dat în îngrijirea servitorilor și-am primit atenția ocazională a maesterilor. Am fost crescut eu însumi ca servitor prin coridoare, încăperi și biblioteci, însă darul scrisului mi-a fost dat de Arhimaesterul Walgrave. Astfel, am ajuns să cunosc și să iubesc Citadela și pe cavalerii minții care-i păzeau prețioasa cunoaștere. Nu-mi doream decât să devin unul dintre ei, să citesc despre locuri îndepărtate și despre cei morți demult, să privesc către stele și să măsor trecerea anotimpurilor.

Și-așa am și făcut. Am făurit prima verigă a lanțului meu la vârsta de treisprezece ani, iar altele au urmat. Mi-am isprăvit lanțul și-am rostit jurământul în cel de-al nouălea an al domniei regelui Robert, Primul pe Numele Său, și m-am găsit binecuvântat să continui în Citadelă, să-i slujesc pe Arhimaesteri și să-i ajut în toate cele făcute de ei. Era o mare onoare, însă cea mai arzătoare dorință a mea era să creez o operă a mea, una pe care ar putea-o citi oamenii umili, însă luminați – și să le-o citească soațelor lor și copiilor lor – astfel încât să afle atât despre lucrurile bune, cât și despre cele nemernice, drepte și nedrepte, mărețe și nevolnice și să devină mai înțelepți după cum și eu m-am înțelepțit în miezul învățăturii din Citadelă. Așa că m-am pus pe treabă încă o dată la forja mea, pentru a face o nouă și durabilă alcătuire în jurul capodoperelor maesterilor morți demult, maesteri sosiți înaintea mea. Ceea ce urmează astfel a început din această dorință: o istorie a faptelor strălucite și ticăloase, a oamenilor obișnuiți și nemaivăzuți și a ținuturilor apropiate și îndepărtate.

DEASUPRA | *Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră.*

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

Istoria Străveche

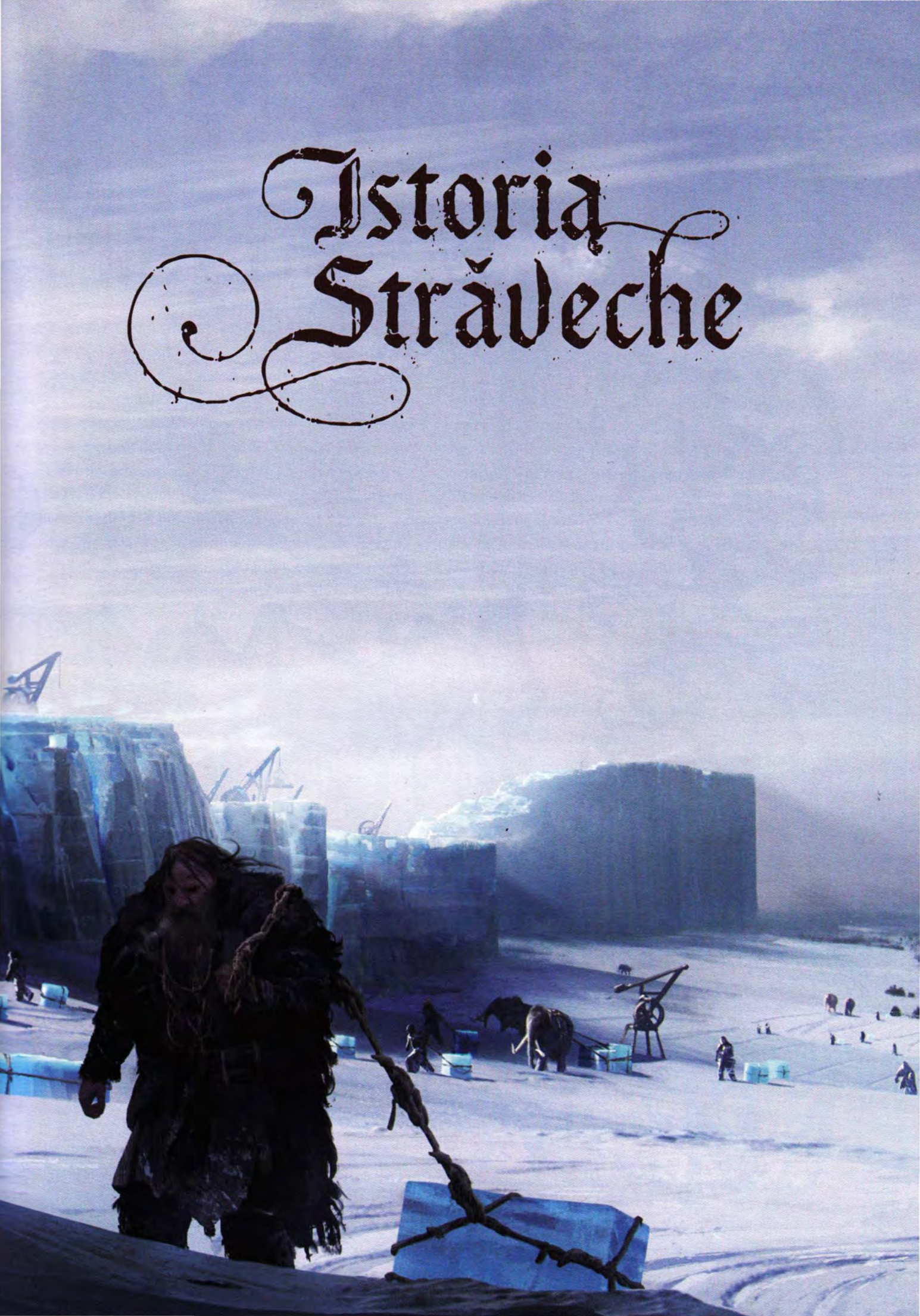

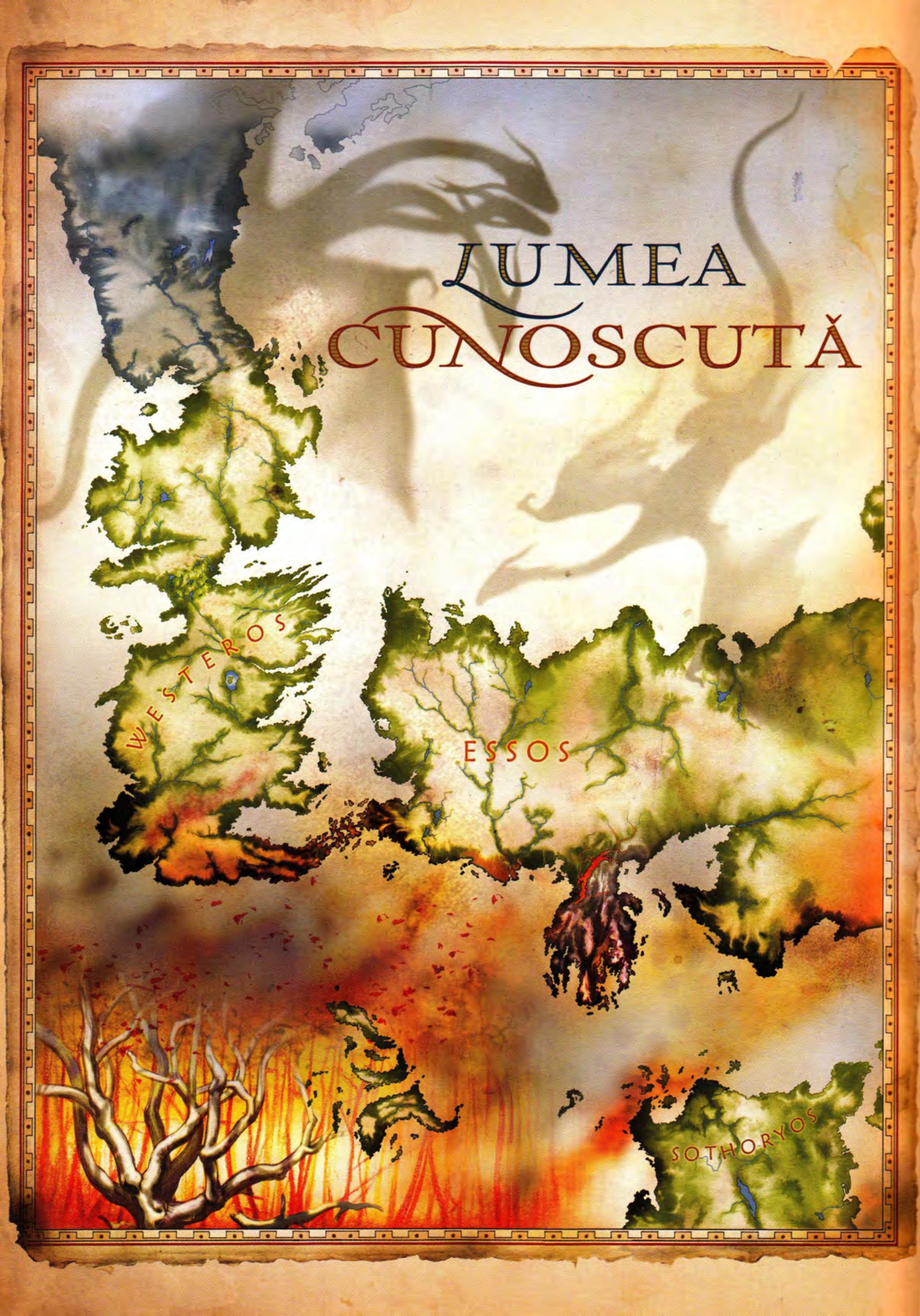
LUMEA
CUNOSCUTĂ
WESTEROS
ESSOS
SOTHORYOS

ZORII VREMURILOR

NIMENI NU AR PUTEA SPUNE, cu o anumită știință, când a început lumea, dar asta nu i-a oprit pe maesteri și învățați să caute răspunsul. Are patruzeci de mii de ani vechime, după cum susțin unii, sau poate mult mai mult, cinci sute de mii de ani, ori poate mai mult? Nu scrie în nicio carte pe care s-o știm noi, pentru că în prima eră a lumii, Zorii Vremurilor, oamenii nu știau să scrie.

Putem fi siguri că lumea era mult mai primitivă, era un loc sălbatic, cu triburi care trăiau direct de pe urma pământului, fără să aibă știință despre cum se prelucrează metalul sau se îmblânzesc sălbăticiunile. Puținul pe care-l cunoaștem despre acele vremuri este cuprins în cele mai vechi scrieri: istoriile scrise de andali, valyrieni și ghiscari și chiar și de acel popor îndepărtat și legendar, asshai. Totuși, indiferent cât sunt de străvechi astfel de scrieri, în Zorii Vremurilor nu existau nici măcar copii. Așa că acel adevăr conținut în litera lor este greu de găsit, precum semințele alese din pleavă.

Ce se poate spune cu certitudine despre Zorii Vremurilor? Ținuturile dinspre est erau pline de tot felul de seminții, necivilizate, precum era întreaga lume, însă numeroase. Însă în Westeros, de la Ținuturile Iernii Veșnice și până la țărmurile Mării Verii, existau numai două popoare: Copiii Pădurii și rasa creaturilor cunoscute drept uriași.

Despre uriașii din Zorii Vremurilor se pot spune doar lucruri mărunte și puține, deoarece nimeni nu le-a adunat poveștile, legendele, istoriile. Oamenii Rondului spun că sălbaticii au povești despre uriași care trăiau în preajma Copiilor, în limitele voite de ei și luându-și ce voiau. Toate relatările susțin că erau niște creaturi imense și puternice, dar simple. Istorisiri credibile ale iscoadelor Rondului de Noapte, ultimii oameni care i-au văzut pe uriași cât timp aceștia încă mai trăiau, susțin că erau acoperiți cu o blană groasă, și nu niște bărbați foarte înalți, așa cum se spune în basmele de adormit copiii.

Există dovezi consistente despre înmormântări în rândurile uriașilor, așa cum se povestește în lucrarea Maesterului Kennet, *Călătoria morților,* un studiu al gorganelor din câmpii, mormintelor și necropolelor din Nord, din timpul serviciului său în slujba Winterfellului, în vremea îndelungatei domnii a lui Cregan Stark. Din osemintele găsite în Nord și trimise în Citadelă, unii maesteri estimează că uriașii cei mai mari atingeau și patru metri treizeci, cu toate că alții cred că înălțimea de trei metri și șaizeci ar fi mai aproape de adevăr. Istorisirile iscoadelor moarte demult, consemnate de maesterii Rondului, sunt de acord că uriașii nu-și construiau case și nici nu-și făceau haine, și nu cunoșteau alte unelte sau arme mai bune decât crengile smulse din copaci.

Uriașii nu aveau nici regi, nici nobili. Nu-și făceau alte locuințe decât în caverne sau sub copacii înalți, și nu prelucrau metalul, nici nu lucrau pământul. Au rămas niște creaturi ale Zorilor Vremurilor, iar vremurile au trecut peste ei, oamenii au devenit și mai numeroși, iar pădurile au fost îmblânzite și locuite. Acum nu mai există uriași, nici măcar în ținuturile de dincolo de Zid, iar ultimele relatări despre ei au mai mult de o sută de ani vechime. Și chiar și acelea nu sunt credibile, povești pe care iscoadele Rondului s-ar putea să le spună în jurul unui foc zdravăn.

Copiii Pădurii erau, în multe feluri, taman opusul uriașilor. Mici, asemenea copiilor, cu pielea închisă la culoare și frumoși, trăiau într-un fel pe care l-am putea socoti primitiv astăzi, dar erau mai puțin sălbatici decât uriașii. Nu prelucrau metalul, însă se pricepeau de minune să lucreze în obsidian (este ceea ce țăranii numesc piatra dragonilor, în vreme ce valyrienii îl cunoșteau printr-un cuvânt care însemna „foc înghețat") pentru a face unelte și arme pentru vânătoare. Nu purtau haine din pânză, însă erau pricepuți în a face veșminte din frunze și scoarță de copac. Au învățat să facă arcuri din lemnul copacilor inimii și să construiască lațuri zburătoare din iarbă, iar ambele sexe vânau cu acestea.

Se spune despre cântecele și muzica lor că erau la fel de frumoase ca și ei, însă despre ceea ce cântau nu-și mai amintește nimeni, cu excepția unor fragmente mici, culese din vremurile străvechi. Lucrarea Maesterului Childer, *Regii Iernii, ori legendele și descendenții familiei Stark din Winterfell,*

Arhivele Citadelei conțin o scrisoare din partea Maesterului Aemon, trimisă în anii domniei lui Aegon al V-lea, care relatează despre o astfel de poveste spusă de un cercetaș pe nume Redwyn, scrisă în zilele domniei regelui Dorren Stark. Aceasta descrie o călătorie spre Promontoriul Părăsit și Țărmul Înghețat, în care se afirmă că cercetașul și însoțitorii săi s-au luptat cu uriașii și au făcut negoț cu Copiii Pădurii. Scrisoarea lui Aemon susține că a descoperit multe astfel de relatări în timpul cercetărilor făcute de el prin arhivele Rondului de la Castelul Negru, considerându-le credibile.

PAGINILE PRECEDENTE | *Construirea Zidului.*

conține o parte dintr-o baladă despre care se presupune că vorbește despre vremea când Brandon Constructorul a cerut ajutorul Copiilor în timp ce ridica Zidul. A fost condus într-un loc secret pentru a se întâlni cu ei, însă prima dată nu le-a înțeles limba, descrisă ca sunând precum un cântec al pietrelor într-un pârâu, ori ca vântul printre frunze, sau ca ploaia pe apă. Felul în care Brandon a învățat să înțeleagă vorba Copiilor este el însuși o legendă care nu merită repetată aici. Însă pare clar că limba lor a apărut, sau a fost inspirată, din sunetele auzite de ei în fiecare zi și probabil că a conținut mult din frumusețea lor.

Zeii slujiți de Copii erau cei fără nume, care într-o zi vor fi zeii Primilor Oameni, numeroasele zeități ale pâraielor și pădurilor și pietrelor. Copiii au fost cei care au cioplit chipuri în lemnul copacilor inimii, poate pentru a le da ochi zeilor lor ca să-i poată privi pe închinătorii lor și să le vadă devotamentul. Alții, având dovezi puține, susțin că Părinții Pădurii – înțelepții Copiilor Pădurii – erau capabili să vadă prin ochii fețelor copacilor inimii care fuseseră sculptați. Presupusa dovadă constă în faptul că Primii Oameni credeau asta; teama lor că erau spionați de copacii inimii i-a făcut să taie mulți dintre arborii sculptați și crângurile de copaci ai inimii, pentru a-i lipsi pe Copii de un asemenea avantaj. Totuși, Primii Oameni erau mai puțin știutori decât suntem noi astăzi, și se încredeau în lucruri pe care descendenții lor de acum nu le mai cred; aveți în vedere lucrarea Maesterului Yorrick, *Cununat cu marea, o mărturie din istoria Portului Alb, din cele mai timpurii vremuri ale sale,* care vorbește despre sacrificiile de sânge închinate vechilor zei. Astfel de sacrificii au continuat până acum cinci secole, potrivit consemnărilor predecesorilor Maesterului Yorrick din Portul Alb.

Asta nu înseamnă însă că Părinții Pădurii n-au știut de vechile arte care țineau de misterele mai înalte, cum ar fi vederea evenimentelor de la mare distanță sau comunicarea peste jumătate din ținut (așa cum o făceau valyrienii, veniți la multă vreme după ei). Dar poate că unele dintre isprăvile Părinților Pădurii au mai multe în comun cu snoavele decât cu adevărul. Nu puteau lua forma animalelor, așa cum susțineau unii, dar pare să fie adevărat că puteau vorbi cu animalele într-un fel pe care noi nu-l mai stăpânim; de aici au apărut legendele cu „schimbătorii de formă" sau „dihăniile".

Într-adevăr, legendele cu schimbătorii de formă sunt numeroase, însă cea mai comună – adusă de dincolo de Zid de oamenii Rondului de Noapte și consemnată la Zid de septonii și maesterii veacurilor trecute – susține nu numai că schimbătorii de formă comunicau cu animalele, dar le puteau și controla amestecându-se cu spiritele lor. Chiar și printre sălbatici, aceștia erau temuți, fiind considerați oameni supranaturali, care puteau chema în ajutor animalele. Unele legende vorbesc de schimbătorii de formă pierduți ei înșiși în animalele lor, iar altele afirmă că animalele puteau vorbi cu glas omenesc când le controla un schimbător de formă. Însă toate poveștile sunt de acord că schimbătorii de formă cei mai întâlniți erau oameni care stăpâneau lupii – chiar și lupii străvechi – iar aceștia aveau un nume special printre sălbatici: wargi.

Legenda mai susține că Părinții Pădurii mai puteau și să cerceteze trecutul și să vadă departe, în viitor. Dar, după cum au arătat toate învățăturile noastre, înaltele mistere

Cu toate că în zilele noastre este socotit îndoielnic, un fragment din lucrarea septonului Barth, *Istoria neobișnuită*, s-a dovedit a fi o sursă de controverse în sălile Citadelei. Pretinzând că ar fi consultat scrieri păstrate, zice-se, la Castelul Negru, septonul Barth afirmă despre Copiii Pădurii că puteau vorbi cu corbii și-i puteau face să le repete cuvintele. Potrivit lui Barth, acest înalt mister a fost dezvăluit Primilor Oameni de Copii pentru ca mesajele să poată fi duse de corbi la mari distanțe. A fost transmis maesterilor de azi într-o formă „degradată", căci aceștia nu mai știu să vorbească cu păsările. Este adevărat că ordinul nostru înțelege limba corbilor... însă asta se referă doar la motivele de bază ale croncănitului și cârâitului lor, semnele lor de frică și furie și felurile în care-și arată graba de a se împreuna, ori bolile lor.

Corbii sunt unele dintre cele mai inteligete păsări, dar nu sunt mai deștepte ca un copil mic și considerabil mai puțin capabili de a vorbi cu adevărat, orice ar fi putut crede septonul Barth. Câțiva dintre maesteri, devotați legăturii cu oțelul valyrian, au susținut că Barth a avut dreptate, însă niciunul dintre ei nu i-a putut dovedi afirmațiile privind înțelegerea limbii dintre oameni și corbi.

care cer această putere mai afirmă că viziunile lor asupra lucrurilor viitoare sunt neclare și, adesea, înșelătoare – un lucru folositor atunci când vrei să-i păcălești pe cei creduli cu ghicitul viitorului. Cu toate că Copiii aveau propriile lor taine, adevărul trebuie întotdeauna separat de superstiție, iar cunoașterea trebuie pusă la încercare și făcută sigură. Misterele și arta magiei au fost și sunt prea departe de limitele priceperii noastre de muritori pentru a le putea cerceta.

Totuși, indiferent de adevărurile artelor lor, Copiii erau conduși de Părinții Pădurii, și nu încape îndoială că puteau fi găsiți cândva de la Ținuturile Iernii Veșnice și până la țărmurile Mării Verii. Aveau case simple, și nu construiau avanposturi sau castele, ori orașe. În loc de asta, trăiau în pădure, în locuințe lacustre, în bălți și mlaștini, și chiar și în caverne și dealuri scobite. Se spune că, în păduri, își făceau adăposturi din frunze și nuiele printre crengi, „orașele" secrete din copaci.

Multă vreme s-a spus că făceau asta pentru a se apăra de jivine de pradă, precum lupii străvechi sau pisicile umbră, dar armele lor simple, din piatră și nici chiar lăudăroșii lor Părinți ai Pădurii nu erau o pavăză împotriva lor. Însă alte surse pun asta la îndoială, afirmând că dușmanii lor cei mai mari erau uriașii, așa cum se sugerează și în legendele din Nord și posibil dovedit de Maesterul Kennet în studiul asupra gorganului de lângă Lacul Lung, un mormânt de uriaș, cu vârfuri de săgeți din obsidian găsite printre coastele care s-au mai păstrat. Acest lucru amintește de transcrierea unui cântec de-al sălbaticilor din lucrarea Maesterului Herryk, *Istoria regilor de dincolo de Zid*, privindu-i pe frații Gendel și Gorne. Aceștia au fost chemați să medieze o dispută dintre un clan al Copiilor și o familie de uriași asupra posesiei unei caverne. Gendel și Gorne, se spune, au rezolvat în cele din urmă chestiunea printr-un vicleșug, făcând ca ambele părți să renunțe la orice dorință de a avea caverna după ce frații au descoperit că făcea parte dintr-un șir mult mai mare de peșteri care treceau pe sub Zid. Însă ținând cont de faptul că sălbaticii nu aveau scrieri, tradițiile lor trebuie privite cu multă suspiciune.

Jivinelor pădurii și uriașilor li s-au alăturat, în cele din urmă, alte pericole, mult mai mari.

Există și posibilitatea ca în cele Șapte Regate să fi existat și o a treia seminție în Zorii Vremurilor, însă această idee este atât de speculativă încât va fi tratată pe scurt.

Printre oamenii de fier se spune că Primii Oameni care au venit pe Insulele de Fier au găsit faimosul Jilț din Piatra Mării pe Vechiul Wyk, dar că insulele erau nelocuite. Dacă este adevărat, natura și originile celor care au făcut jilțul sunt un mister. Maesterul Kirth, în culegerea sa de legende ale oamenilor de fier, *Cântecele oamenilor înecați*, a sugerat că jilțul a fost lăsat de vizitatorii de dincolo de Marea Apusului, însă nu există nicio dovadă asupra acestui lucru, ci doar speculații.

STÂNGA | *Un uriaș.* DEASUPRA | *Un Copil al Pădurii.*

Apariția Primilor Oameni

POTRIVIT CELOR mai credibile relatări din Citadelă, cândva, între acum opt și douăsprezece mii de ani, în regiunile din extremitatea sudică a Westerosului o nouă semințe a traversat fâșia de pământ care se întindea peste Marea Îngustă și lega ținuturile din est cu teritoriul în care trăiau Copiii Pădurii și uriașii. Așa au ajuns Primii Oameni în Dorne, pe la Brațul Rupt, care încă nu se rupsese. Nu se știe de ce și-au părăsit acești oameni pământurile natale, însă au venit în forță. Mii dintre ei au început să orânduiască ținuturile, și pe măsură ce treceau zecile de ani, s-au avântat tot mai mult spre nord. Astfel de istorisiri, precum cele despre vremurile migrațiilor, nu pot fi crezute, deoarece sugerează că, în decursul câtorva ani, Primii Oameni s-au mutat dincolo de Gât și au intrat în Nord. Totuși, adevărul este că ar fi luat zeci de ani, poate chiar veacuri, ca să se întâmple așa ceva.

Însă ceea ce pare să fie corect în toate legendele este că Primii Oameni au intrat curând în război cu Copiii Pădurii. Spre deosebire de Copii, Primii Oameni practicau agricultura și-au ridicat cetăți și sate. Și astfel, au ajuns cu defrișările la copacii inimii, inclusiv la cei cu fețe sculptate, iar pentru asta Copiii i-au atacat, ajungându-se la sute de ani de război. Primii Oameni – care au adus cu ei zei ciudați, cai, vite și arme din bronz – erau mai înalți și mai puternici decât Copiii, așa că reprezentau un adevărat pericol.

Vânătorii aflați printre Copii – dansatorii lor din păduri – au devenit războinicii lor, însă toate cunoștințele lor secrete despre copaci și frunze nu puteau decât să încetinească înaintarea Primilor Oameni. Părinții Pădurii și-au folosit magia, iar legendele afirmă că puteau chema jivinele din mlaștini, păduri și din aer pentru a lupta pentru ei: lupii străvechi și monstruoșii urși ai zăpezii, leii cavernelor și vulturii, mamuții și șerpii și altele. Însă Primii Oameni s-au dovedit a fi prea puternici, și se spune că Copiii au fost obligați să facă un gest disperat.

Legenda relatează că marea inundație care a spart limba de pământ care este acum Brațul Rupt și a făcut din Gât o mlaștină a fost fapta Părinților Pădurii, adunați în locul numit în prezent Moat Cailin, de unde au folosit magia neagră. Unii contestă însă asta. De fapt, Primii Oameni se aflau deja în Westeros când s-a întâmplat asta, iar aducerea viiturii dinspre est n-ar fi făcut altceva decât să le încetinească înaintarea. Mai mult, o asemenea putere depășea ceea ce ar fi putut să facă Părinții Pădurii, după legendele tradiționale... și chiar și astfel de relatări par să fi exagerat. Este mai probabil ca inundarea Gâtului și ruperea Brațului să se fi datorat unui fenomen natural, posibil scufundarea uscatului. Ceea ce s-a întâmplat cu Valyria se cunoaște foarte bine, iar în Insulele de Fier, castelul din Pyke stă pe o formațiune stâncoasă care a făcut cândva parte dintr-o mare insulă înainte ca porțiuni din ea să se fi scufundat în mare.

Indiferent de asta, Copiii Pădurii au luptat la fel de înverșunat ca și Primii Oameni pentru a-și apăra viața. Neîndurător, războiul s-a prelungit de-a lungul generațiilor, până când, în cele din urmă, Copiii Pădurii au înțeles că nu puteau învinge. Primii Oameni, poate obosiți de război, doreau și ei sfârșitul luptelor. Cei mai înțelepți din ambele neamuri au avut ultimul cuvânt, iar principalii eroi și conducători ai celor două părți s-au întâlnit pe insula din Ochiul Zeilor

DEASUPRA | *Un copac al inimii sculptat.* DREAPTA | *Încheierea Pactului între Copiii Pădurii și Primii Oameni.*

pentru a pregăti Pactul. Cedând toate pământurile din Westeros, cu excepția pădurilor celor mai adânci, Copiii au obținut de la Primii Oameni promisiunea că aceștia nu vor mai tăia copacii inimii. Toți copacii inimii din insula pe care a fost pregătit Pactul au fost apoi sculptați cu chipuri pentru ca zeii să fie martori la înțelegere, iar mai târziu a fost creat ordinul Oamenilor Verzi pentru îngrijirea tuturor copacilor inimii și pentru protejarea insulei.

Cu acest Pact, Zorii Vremurilor s-au încheiat, și a urmat Epoca Eroilor.

Dacă Oamenii Verzi mai trăiesc încă în insula lor nu e clar, cu toate că apare câte-o relatare ocazională privind vreun tânăr riveran inconștient, plecat cu barca spre insulă și dând cu ochii de ei, înainte ca vântul să se întețească sau ca vreun stol de corbi să-l izgonească de-acolo. Poveștile din jurul focului susțin că sunt încornorați și au o piele de un verde-închis, dar acestea sunt o schimonosire a adevărului că oamenii verzi purtau veșminte de culoare verde și acoperământ de cap cu coarne.

EPOCA EROILOR

EPOCA EROILOR a durat mii de ani, răstimp în care regate s-au ridicat și s-au prăbușit, casele nobile au apărut și-apoi au decăzut și-au fost înfăptuite lucruri mari. Totuși, ceea ce știm cu adevărat despre aceste timpuri străvechi nu este cu mult mai mult decât cunoaștem despre Zorii Vremurilor. Relatările care ne-au parvenit sunt lucrări ale septonilor și maesterilor, scrise la mii de ani după cele întâmplate, dar, spre deosebire de Copiii Pădurii și de uriași, Primii Oameni din Epoca Eroilor au lăsat în urmă niște ruine și castele străvechi, care întăresc pasaje din vechile legende, și mai există monumente de piatră în câmpurile cu gorgane și-n alte părți, inscripționate cu runele lor. Cu ajutorul acestor vestigii putem extrage adevărul din spatele legendelor.

Ceea ce-i pe deplin acceptat este că Epoca Eroilor a început cu Pactul, prelungit pe parcursul a mii de ani, datorită căruia Primii Oameni și Copiii au trăit în pace unii cu alții. Cu atât de mult teritoriu primit, Primii Oameni au putut să se dezvolte. De la Ținutul Iernii Veșnice și până la țărmurile Mării Verii, Primii Oameni au domnit din cetățile lor. Au prosperat regii mărunți și nobilii puternici, dar, cu trecerea timpului, unii dintre ei s-au dovedit mai puternici decât ceilalți, plantând semințele regatelor care sunt strămoșii celor Șapte Regate cunoscute de noi astăzi. Numele regilor din aceste teritorii de început s-au pierdut în legendă, iar poveștile care susțin că domniile lor individuale au durat sute de ani trebuie considerate erori și născociri introduse de alții ulterior.

Nume precum Brandon Constructorul, Garth Mână Verde, Lann cel Isteț, Durran Năpasta Zeilor sunt demne de evocat, deși legendele lor este posibil să conțină mai puțin adevăr decât înfloriturи. În alte părți, am să mă încumet să cern boabele de grâu din toată neghina, însă pentru moment este suficient să amintesc de aceste povești.

Și în afară de regii legendari și de sutele de regate din care s-au născut cele Șapte Regate, istorisiri precum cea a lui Symeon Ochi-de-Stele, Serwyn cu Scutul-de-Oglindă și a altor eroi au devenit materialul preferat al septonilor și al menestrelilor. Dar au existat acești eroi? S-ar putea, dar când menestrelii îl plasează pe Serwyn cu Scutul-de-Oglindă în Garda Regelui – care a apărut de-abia în timpul domniei lui Aegon Cuceritorul – ne putem da seama de ce putem avea încredere doar în câteva dintre aceste istorisiri. Septonii care le-au scris inițial au scos ce detalii le-au convenit și au adăugat altele, iar cântăreții le-au schimbat – uneori, dincolo de orice șansă de a fi recunoscute – pentru un loc călduț prin sala vreunui nobil. În acest fel, unul dintre Primii Oameni, mort demult, a devenit un cavaler care-i urmează pe Cei Șapte și-i păzește pe regii Targaryen la câteva mii de ani după ce și-a trăit viața (dacă și-a trăit-o vreodată). Iar armatele de băietani și tineri care nu cunosc trecutul istoric al Westerosului din cauza unor astfel de povești prostești sunt numeroase.

Cel mai bine este să ne amintim că, atunci când vorbim despre acești părinți legendari ai regatelor, vorbim și despre unele domenii timpurii – în general, construite pe înălțimi, cum ar fi Casterly Rock sau Winterfell – care, cu timpul, au acumulat tot mai multe teritorii și putere. Dacă Garth Mână Verde a domnit vreodată peste ceea ce el numea Regatul din Reach, este clar că scrierile nu conțin decât invenții și că regatul nu se întindea la mai mult de două săptămâni călare dincolo din sălile lui. Însă din aceste mici domenii s-au ridicat regatele puternice care au ajuns să domine Westerosul în mileniile următoare.

NOAPTEA CEA LUNGĂ

DUPĂ CE PRIMII OAMENI și-au stabilit împărăția în urma Pactului, puține lucruri i-au mai deranjat, în afară de certurile dintre ei și războaiele, ne spun tot felul de istorisiri. Tot din acestea am aflat de Noaptea cea Lungă, când a venit o iarnă care a durat o întreagă generație – o generație cu copii născuți, ajunși la vârsta maturității și, în multe cazuri, morți fără să fi văzut primăvara. Într-adevăr, unele dintre poveștile soaților bătrâne spun că nici măcar n-au văzut lumina zilei, atât de cumplită a fost iarna înstăpânită asupra lumii. În vreme ce aceasta s-ar putea să nu fie decât tot o poveste, faptul că s-a produs un cataclism acum câteva mii de ani pare ceva aproape sigur. Lomas Longstrider, în lucrarea sa *Minunății făcute de om*, își amintește că i-a întâlnit pe descendenții rhoynarilor între ruinele orașului festivalului, Chroyane și povestește cum întunericul a făcut ca fluviul Rhoyne să scadă și să dispară, apele sale înghețând până departe, în sud, la confluența cu Selhoru. Potrivit acestor istorisiri, soarele s-a reîntors numai după ce un erou i-a convins pe numeroșii copii ai Mamei Rhoyne – zei mai mărunți, precum Regele Crab și Bătrânul de pe Râu – să lase deoparte ciorovăielile și să se unească și să cânte un cântec secret care să aducă înapoi ziua.

Se mai scrie, de asemenea, că în analele din Asshai se pomenește de o asemenea beznă și despre un erou care a luptat împotriva ei cu o sabie roșie. Faptele sale au avut loc înainte de ascensiunea Valyriei, înainte ca Vechiul Ghis să-și formeze primul său imperiu. Această legendă s-a împrăștiat la vest de Asshai, iar discipolii lui R'hllor susțin că numele acestui erou a fost Azor Ahai, profețindu-i întoarcerea. În *Compendiul de Jad*, Colloquo Votar își amintește de ciudata legendă din Yi Ti care descrie cum soarele și-a ascuns fața de pământ timp de o viață de om, rușinat de ceva ce nimeni n-a putut descoperi, și că dezastrul a fost evitat numai prin faptele unei femei cu coadă de maimuță.

Oricum, dacă această iarnă chiar a existat, așa cum susțin legendele, privațiunile trebuie să fi fost teribile. Bătrânii și infirmii cereau să fie duși să vâneze – știindu-se că nu aveau să se mai întoarcă, dar lăsându-le celorlalți mai multă mâncare și ajutându-i astfel să supraviețuiască. Se pare că o astfel de practică era obișnuită în timpul Nopții celei Lungi.

Există și alte povești – și mai greu de crezut, și mai mult bazate pe vechile legende – despre creaturile numite Ceilalți. Conform acestora, ei veneau din ținuturile înghețate ale Iernii Veșnice, aducând frig și întuneric, distrugând lumina și căldura. Legendele susțin că ei călăreau pe păianjeni de gheață monstruoși și pe cai morți înviați ca să-i slujească.

Cum de s-a sfârșit Noaptea cea Lungă este o chestiune de legendă, așa cum au devenit și celelalte probleme legate de trecutul îndepărtat. În Nord, ele vorbesc de un ultim erou

Cu toate că Citadela a tot încercat să afle felul în care ar putea prevedea durata și schimbarea anotimpurilor, toate eforturile sale au fost în van. Septonul Barth pare să argumenteze, într-o disertație fragmentată, că maniera schimbătoare a anotimpurilor era o chestiune ce ținea mai degrabă de arta magiei decât de cunoaștere. Lucrarea Maesterului Nicol, *Măsurarea zilelor* – altfel, o operă lăudabilă, conținând multe lucruri folositoare –, pare influențată de acest argument. Bazându-și cartea pe mișcarea stelelor de pe firmament, Nicol susține, neconvingător, că s-ar putea ca odinioară anotimpurile să fi avut o lungime constantă, determinată numai și numai de felul în care pământul se întoarce spre soare, în traseul său ceresc. Ideea din spatele acestei afirmații pare destul de adevărată – că lungirea și scurtarea zilelor, dacă ar fi mai regulate, ar fi dus la anotimpuri mai constante – însă nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat vreodată așa ceva, în afară de legendele cele mai vechi.

STÂNGA | *Fort ruinat circular al Primilor Oameni.* DEASUPRA | *Legendele spun că Ceilalți călăreau pe păianjeni de gheață și cai morți.*

care a încercat să-i determine pe Copiii Pădurii să intervină, tovarășii săi abandonându-l sau murind unul câte unul după ce s-au confruntat cu uriașii nesățioși, slujitorii reci și cu Ceilalți înșiși. În cele din urmă, singur, a ajuns la Copii, în pofida eforturilor umblătorilor albi, toate legendele căzând de acord că acesta a fost un punct de cotitură. Mulțumită Copiilor, Primii Oameni din Rondul de Noapte s-au adunat și-au putut lupta – și învinge – în Bătălia pentru Zori: ultima luptă care a întrerupt Iarna Veșnică și i-a pus pe fugă pe Ceilalți spre Nordul înghețat. Acum, șase mii de ani mai târziu (sau opt mii de ani, așa cum afirmă *Adevărata Istorie*), Zidul, ridicat ca să apere împărăția oamenilor, încă mai este supravegheat de frații jurați din Rondul de Noapte și nici Ceilalți, nici Copiii n-au mai fost văzuți de secole.

Lucrarea Arhimaesterului Fomas, *Minciunile anticilor* – cu toate că este prea puțin respectată astăzi din cauza afirmațiilor sale greșite despre ascensiunea Valyriei și a anumitor referințe directe la Reach și la Ținuturile Vestice – speculează că legendarii Ceilalți nu erau altceva decât un trib al Primilor Oameni, strămoși ai sălbaticilor, stabilit în Nordul Îndepărtat. Din pricina Nopții celei Lungi, acești sălbatici au fost apoi forțați să înceapă un val de cuceriri spre sud. Că au devenit monstruoși în legendele de mai târziu, potrivit lui Fomas, reflectă dorința Rondului de Noapte și a familiei Stark de a-și atribui o aură eroică, de salvatori ai omenirii, și nu doar pe acea de câștigători ai luptei asupra domeniului.

Ascensiunea Valyriei

PE CÂND WESTEROSUL se refăcea de pe urma Nopții celei Lungi, o nouă putere se ridica în Essos. Vastul continent, întins de la Marea Îngustă până la legendara Mare de Jad, și departe către Ulthos, pare să fie locul unde s-a dezvoltat această civilizație. Prima dintre ele (nu sprijinim pretențiile dubioase referitoare la Qarth, legendele din Yi Ti despre Marele Imperiu al Zorilor și dificultățile în găsirea adevărului în istorisirile despre legendarul Asshai) își are obârșia în Vechiul Ghis: un oraș ridicat prin sclavie. Fondatorul legendar al orașului, Grazdan cel Mare, este atât de venerat încât bărbaților din familiile de sclavi li se dă, adesea, numele lui. El a fost cel care, după cum afirmă cele mai vechi relatări ale ghiscarilor, a înființat legiunile ordonate, cu scuturile lor înalte și cele trei sulițe, primele formațiuni disciplinate aruncate în luptă. Vechiul Ghis și armata sa au început să colonizeze împrejurimile, apoi, avansând, și-au subjugat vecinii. Astfel a luat naștere primul imperiu, care secole de-a rândul a domnit peste tot.

Cei care au adus sfârșitul imperiului Vechiului Ghis – cu toate că nu și al tuturor năravurilor sale – proveneau din peninsula de peste Golful Negustorilor de Sclavi. Acolo, printre măreții munți vulcanici cunoscuți drept Paisprezece Flăcări, se adăposteau valyrienii, care au învățat să îmblânzească dragonii și să-i transforme în cele mai înspăimântătoare arme de luptă pe care le-a văzut vreodată omenirea. Legendele valyrienilor susțineau că ei erau descendenții dragonilor și că erau înrudiți cu cei controlați de ei.

Frumusețea valyrienilor – cu părul lor de un argintiu strălucitor sau auriu și ochii în nuanțe violacee, neîntâlnite la alți oameni – este bine cunoscută și adesea subliniată ca o dovadă că ei nu sunt cu totul de același sânge cu ceilalți oameni. Totuși, există maesteri care atrag atenția că prin încrucișarea cu grijă a animalelor se poate obține rezultatul dorit și că populațiile izolate pot prezenta niște diferențe destul de mari față de ceea ce se consideră a fi ceva comun. Acesta ar putea fi un răspuns mai de înțeles în ceea ce privește misterul originii valyrienilor, cu toate că nu explică legătura lor cu dragonii, pe care cei cu sânge valyrian o au în mod clar.

Valyrienii nu au avut regi, însă și-au zis stăpâni liberi, pentru că toți cetățenii care dețineau pământ aveau un cuvânt de spus. S-ar putea ca arhonții să fi fost desemnați să conducă, însă erau aleși de nobilii stăpâni dintre ai lor, și numai pentru un timp limitat. Era o raritate ca Valyria să fie condusă de o singură familie de proprietari, dar nu era ceva ce să nu se mai fi văzut.

Cele cinci războaie mari desfășurate între stăpânii liberi și Vechiul Ghis, pe când lumea se afla la început, au devenit legendare: încleștări care s-au terminat de fiecare dată cu victoria valyrienilor asupra ghiscarilor. În cel de-al cincilea război, cel final, s-a întâmplat că stăpânii au vrut să se asigure că nu va mai fi un al șaselea. Anticele ziduri din cărămidă ale Vechiului Ghis, ridicate de Grazdan cel Mare, au fost dărâmate.

Piramidele enorme, templele și casele au fost arse de flăcările dragonilor. Lanurile au fost acoperite cu sare, var și scăfârlii. Mulți dintre ghiscari au fost măcelăriți, iar alții luați în robie și-au murit muncind pentru cuceritorii lor. Astfel, ghiscarii au fost înghițiți de noul imperiu valyrian, iar cu trecerea vremii au uitat limba vorbită de Grazdan, învățând în schimb valyriana cultă. Așa pier imperiile și se înalță altele.

În fragmentele păstrate din *Istoria neobișnuită* a lui Barth, septonul pare să fi luat în considerare diverse legende care examinează originea dragonilor și cum au ajuns ei să fie controlați de valyrieni. Aceștia, la rândul lor, susțin că dragonii sunt copiii celor Paisprezece Flăcări, în vreme ce în Qarth, legendele afirmă că a existat o a doua lună pe cer. Într-o bună zi, această lună a fost dogorită de soare și a crăpat ca un ou, iar un milion de dragoni au ieșit la iveală. În Asshai, legendele sunt numeroase și încurcate, însă anumite texte – toate imposibil de străvechi – susțin că dragonii au venit prima dată din Umbră, un loc unde toate învățăturile noastre dau greș. Istorisirile Asshai spun că un popor atât de vechi încât nici nu avea nume a fost primul care a îmblânzit dragonii în Umbră și i-a adus în Valyria, învățându-i pe valyrieni arta lui înainte de a dispărea din anale.

Totuși, dacă poporul din Umbră a îmblânzit pentru prima dată dragonii, de ce nu s-au apucat de cuceriri, așa cum au făcut valyrienii? Povestea valyrienilor pare cel mai aproape de adevăr. Însă au existat dragoni în Westeros, cândva, cu mult înaintea venirii Targaryenilor, așa cum ne spun propriile noastre legende și istorisiri. Dacă fiarele astea au apărut prima dată din cele Paisprezece Flăcări, trebuie să se fi răspândit pe întreaga lume cunoscută înainte de a fi îmblânzite. Și, de fapt, există dovezi în acest sens, oase de dragon fiind găsite atât de departe în nord, la Ib, și chiar și în junglele din Sothoryos. Însă valyrienii i-au exploatat și i-au subjugat așa cum n-a mai făcut-o nimeni.

STÂNGA | *Stăpâni ai dragonilor din Valyria.*

Ceea ce a mai rămas acum din imperiul cândva mândru al Vechiului Ghis este neînsemnat – câteva orașe, agățându-se ca niște scaieți de Golful Negustorilor de Sclavi, și un altul care se pretinde a fi chiar Vechiul Ghis. Deoarece după distrugerea Valyriei orașele din Golful Negustorilor de Sclavi s-au putut scutura de ultimele lanțuri valyriene, domnind cu adevărat și nu doar prefăcându-se. Iar cei rămași dintre ghiscari și-au reluat repede comerțul lor cu sclavi – cu toate că pe cei odinioară obținuți prin cucerire acum îi cumpără și-i înmulțesc.

„Cărămizile și sângele au clădit Astapor, și cărămizile și sângele sunt oamenii săi" spune un vechi cântec, referindu-se la zidurile din cărămidă roșie ale orașului și la sângele vărsat de miile de sclavi care au trăit, au muncit și au murit construindu-le. Condus de oameni care-și ziceau Stăpânii Buni, Astaporul este cel mai bine cunoscut prin eunucii săi sclavi-soldați, numiți Cei Nepătați – bărbați antrenați încă din copilărie să fie războinici neînfricați, care să nu simtă durerea. Astaporii pretind că sunt legiunile mărșăluind umăr la umăr ale Vechiului Imperiu, revenite, însă acei oameni erau liberi, în timp ce Nepătații sunt sclavi.

Despre Yunkai, orașul galben, nu este nevoie să spunem prea multe, fiind un loc rău famat. Bărbații care-l conduc își spun Stăpânii Înțelepți, sunt măcinați de corupție, vând sclave pentru pat și băieți-târfe și fac altele și mai rele.

Cel mai impresionant dintre orașele de la marginea Golfului Negustorilor de Sclavi este străvechiul Meereen, dar, la fel ca și restul, este o ruină, cu doar o fracțiune din populația din vremurile de aur ale Vechiului Imperiu. Zidurile sale din cărămizi multicolore ascund multe suferințe, deoarece Măreții Stăpâni ai Meereenului antrenează sclavi ca să lupte și să moară pentru plăcerea lor, în arenele lor năclăite de sânge.

Despre toate cele trei orașe se știa că le plăteau tribut *khalassarelor* aflate în trecere, mai degrabă decât să se confrunte cu ei în luptă, însă Dothraki furnizau mulți dintre sclavii pe care ghiscarii îi antrenau și-i vindeau, robi obținuți în urma cuceririlor lor și vânduți în piețele de sclavi din Meereen, Yunkai și Astapor.

Cel mai important dintre orașele ghiscari este, de asemenea, și cel mai mic și mai nou și un pretendent la măreție: Noul Ghis, lăsat în voia sa pe insula lui. Acolo, stăpânii lui au format legiunile de fier, asemenea celor din Vechiul Imperiu, însă, spre deosebire de Nepătați, ele sunt alcătuite din oameni liberi, așa cum erau și soldații Vechiului Imperiu.

COPIII VALYRIEI

VALYRIENII AU ÎNVĂȚAT un lucru deplorabil de la ghiscari: sclavia. Ghiscarii, pe care i-au cucerit, au fost primii luați în sclavie, dar nu și ultimii. Munții arzând ai celor Paisprezece Flăcări erau bogați în minereuri, pe care valyrienii le doreau cu ardoare: cupru și cositor pentru bronzul armelor și monumentelor lor; mai târziu, fier pentru oțelul săbiilor lor legendare; și întotdeauna aur și argint pentru a plăti pentru toate.

valyrian a fost adus de cei veniți din orașele stăpânilor liberi, iar mariajele politice le-au legat mai bine de Valyria. Totuși, majoritatea istorisirilor care relatează toate astea folosesc ca sursă lucrarea lui Gessio Haratis, *Înainte de venirea dragonilor.* Haratis însuși provenea din Pentos și, la vremea aceea, Volantis amenința să refacă imperiul valyrian sub controlul său, așa că ideea unui Pentos independent, cu origini diferite de cele ale Valyriei, a fost un aranjament politic convenabil.

Proprietățile oțelului valyrian sunt bine cunoscute și sunt rezultatul atât a împăturirii fierului de mai multe ori, pentru echilibru și înlăturarea impurităților, dar și al folosirii vrăjilor – sau măcar a unor arte pe care noi nu le cunoaștem – pentru a conferi o tărie nefirească oțelului obținut. Aceste arte s-au pierdut, deși fierarii din Qohor susțin că încă mai știu farmecele pentru prelucrarea oțelului valyrian fără a-și pierde duritatea ori a-și slăbi capacitatea de a-și menține ascuțișul. Săbiile din oțel valyrian rămase încă în lume ar putea fi câteva mii, însă în cele Șapte Regate nu există decât 227 de astfel de arme, potrivit *Inventarelor* Arhimaesterului Thurgood. De atunci unele dintre ele s-au pierdut sau au dispărut din analele istoriei.

Nimeni n-ar putea spune câți au pierit, trudind în minele valyriene, însă numărul lor a fost atât de mare încât aproape că sfidează înțelegerea. Pe măsură ce Valyria creștea, avea nevoie de tot mai multe minereuri, ceea ce a dus la alte cuceriri pentru a asigura necesarul de sclavi în mine. Valyrienii s-au extins în toate direcțiile, întinzându-se spre est, dincolo de orașele ghiscari, și spre vest, până la țărmurile Essosului, unde nici măcar ghiscarii nu făcuseră incursiuni.

Prima demonstrație de forță a noului imperiu a fost de o importanță capitală pentru Westeros și pentru viitorul celor Șapte Regate. Pe când Valyria încerca să cucerească tot mai multe teritorii și oameni, unii dintre aceștia au fugit pentru a se pune la adăpost de puhoiul valyrian. Pe țărmurile Essosului, valyrienii au ridicat orașe, acelea pe care le cunoaștem astăzi drept Orașele Libere. Originile lor au fost diverse.

Qohor și Norvos au fost clădite în urma unor schisme religioase. Altele, precum Vechiul Volantis și Lys, au fost la început colonii comerciale, înființate de negustorii bogați și de nobilii care și-au cumpărat dreptul de a conduce fiind clienți ai stăpânilor liberi și nu supușii lor. Aceste orașe și-au ales propriii lor lideri, mai degrabă decât să accepte arhonții trimiși de Valyria (adesea, pe spatele dragonilor) pentru a-i supraveghea. În unele istorisiri se pretinde că Pentos și Lorath erau de un al treilea fel: orașe care existau înainte de venirea valyrienilor, ai căror conducători s-au declarat vasali ai Valyriei și astfel și-au menținut statutul. În aceste orașe, sângele

Este limpede însă că Braavos este unic între toate Orașele Libere, fiind clădit nu din vrerea stăpânilor liberi, nici de către cetățenii săi, ci de sclavii săi. Potrivit legendelor, uriașa flotă trimisă pentru colectarea tributurilor de robi din Ținuturile Verii și ale Mării de Jad a căzut victimă unei revolte a prizonierilor; succesul răscoalei a fost determinat, fără îndoială, de faptul că valyrienii obișnuiau să-i folosească pe sclavi ca vâslași ori chiar ca marinari, iar aceștia s-au alăturat rebeliunii. După ce au preluat controlul asupra flotei, și-au dat seama că nu exista niciun loc în apropiere unde să se ascundă de stăpânii lor, astfel încât sclavii au fost nevoiți să caute un teritoriu departe de Valyria și de vasalii săi, fondându-și propriul lor oraș într-un loc retras. Legenda spune că profeții au spus că flota trebuie să meargă departe, în nord, spre o regiune părăsită a Essosului, un loc cu terenuri mâloase și lacuri sălcii și puturoase. Acolo, sclavii au pus piatra de temelie a orașului lor.

Timp de secole, braavosienii au rămas ascunși de lume în laguna lor îndepărtată. Și chiar și după ce și-au dezvăluit prezența, Braavos a continuat să fie cunoscut drept orașul secret. Braavosienii erau un popor fără a fi de fapt un popor: zeci de neamuri, sute de limbi și sute de zei. Tot ceea ce aveau în comun erau valyriana, limba obișnuită pentru comerțul din Essos, și faptul că de-acum erau liberi, după ce fuseseră, cândva, sclavi. Profeții au fost onorați pentru că i-au condus spre orașul lor, însă cei mai înțelepți dintre

STÂNGA | *Căderea Vechiului Ghis.*

sclavii eliberați au hotărât că, pentru a se unifica, trebuiau să accepte toți zeii aduși cu ei de tovarășii lor, fără a-l cinsti pe niciunul mai mult decât pe ceilalți.

Pe scurt, numele și numărul popoarelor care au căzut sub jugul Valyriei sunt, în mare parte, necunoscute pentru noi astăzi. Hrisoavele valyrienilor referitoare la cuceririle lor au fost distruse de Urgie și puține dintre istoriile acestor popoare au rezistat dominației Valyriei.

Câteva, precum rhoynarii, au supraviețuit secolelor și mileniilor. Rhoynarii, care au fondat orașe mari de-a lungul fluviului Rhoyne, au fost, se pare, primii care au deprins meșteșugul prelucrării fierului. De altfel, confederația orașelor care s-a numit ulterior Regatul Sarnor a rezistat expansiunii Valyriei datorită câmpiei întinse care le separă. Dar chiar această câmpie și cei care au ocupat-o – lorzii călăreți Dothraki – au dus la căderea Regatului Sarnor după Urgie.

Iar cei care n-au acceptat să fie luați în sclavie, însă n-au putut rezista puterii Valyriei, au fugit. Mulți au dat greș și au fost uitați. Un singur popor însă, oameni înalți și cu părul blond, curajoși și îndărătnici în credința lor, au reușit să scape din Valyria. Iar acești oameni sunt andalii.

Din istoria Valyriei, așa cum e cunoscută astăzi, multe volume au fost scrise de-a lungul veacurilor, iar amănuntele legate de cuceririle lor, colonizările, disputele cu stăpânii dragonilor, zeii pe care-i venerau și multe altele pot umple biblioteci întregi și tot n-ar fi complete. Lucrarea lui Galendro, *Focurile stăpânilor liberi*, este considerată în unanimitate drept cea mai completă istorie, dar chiar și în acest caz, Citadelei îi lipsesc douăzeci și șapte dintre manuscrise.

SOSIREA ANDALILOR

ANDALII SUNT ORIGINARI din ținutul Securii, la est și la nord de unde se află astăzi Pentos, cu toate că, vreme de secole, au fost un popor migrator, care n-a rămas multă vreme într-un loc. Din inima ținutului Securii – un imens pinten de pământ înconjurat din toate părțile de Marea Tremurătoare – s-au îndreptat spre sud și spre vest, pentru a întemeia Andalos, tărâmul străvechi ocupat de andali înainte de a traversa Marea Îngustă.

Andalos se întindea de la Secure și până la ceea ce sunt astăzi Țărmurile Braavos, iar în sud până la Câmpiile Întinse și Dealurile de Catifea. Andalii au adus cu ei arme din fier și armuri din plăci de metal, împotriva cărora triburile care populau acele ținuturi nu puteau face mare lucru. Unul dintre aceste triburi erau Oamenii Păroși; numele lor s-a pierdut, dar sunt amintiți în unele legende din Pentos. (Pentosienii cred despre ei că seamănă cu oamenii din Ib, iar legendele Citadelei sunt, în cea mai mare parte, de acord cu asta, cu toate că unele susțin că Oamenii Păroși s-au așezat în Ib, iar altele că ei au venit prima dată din Ib.)

Faptul că andalii prelucrau fierul a fost considerat de unii dovada faptului că au fost călăuziți de Cei Șapte – că Fierarul însuși i-a învățat această îndeletnicire – și așa susțin și textele sfinte. Însă rhoynarii erau deja o civilizație avansată în acel timp, și ei cunoșteau meșteșugul fierului, așa că nu este necesară decât studierea unei hărți pentru a-ți da seama că primii andali trebuie să fi avut contacte cu rhoynarii. Apa Întunecată și Noyne stăteau chiar în calea migrației andalilor, iar potrivit istoricului norvosian Doro Golathis, acolo, în Andalos, există rămășițele unor avanposturi ale rhoynarilor. Și n-ar fi pentru prima dată când oamenii au învățat să prelucreze fierul de la rhoynari: se spune că valyrienii au deprins această îndeletnicire tot de la ei, cu toate că, în cele din urmă, i-au depășit.

Timp de mii de ani, andalii au rămas în Andalos, mărindu-și numărul. În cea mai veche dintre cărțile sfinte, *Steaua cu șapte colțuri*, se spune că Cei Șapte înșiși au mers între oamenii lor pe dealurile din Andalos și că ei au fost cei care l-au încoronat pe Hugor din Dealuri, promițându-le lui și descendenților lui mari regate pe pământuri străine. Acest lucru este considerat de septoni și de septe motivul pentru care andalii au plecat din Essos și au lovit în vest, spre Westeros, însă istoria descoperită de Citadelă de-a lungul secolelor s-ar putea să ofere unul mai bun.

STÂNGA | *Focurile celor Paisprezece Flăcări curgând prin Valyria, combustibil pentru magia piromanților.*

O veche legendă din Pentos susține că andalii au măcelărit fecioarele-lebede, care-i ademeneau pe călători spre pieirea lor, prin Dealurile de Catifea, întinse în estul Orașului Liber. Un erou, pe care menestrelii din Pentos îl numesc Hukko, i-a condus pe andali în vremurile acelea și se spune că le-a ucis pe cele șapte fecioare nu pentru crimele lor, ci ca sacrificiu adus zeilor lui. Unii maesteri susțin că Hukko ar putea fi o interpretare a numelui Hugor. Dar chiar și mai mult decât în cele Șapte Regate, nu trebuie luate de bune legendele străvechi provenite din est. Prea mulți oameni au călătorit încoace și-ncolo și prea multe legende și istorisiri s-au amestecat între ele.

Timp de câteva secole, andalii au prosperat între Dealurile din Andalos, fiind lăsați mai mult sau mai puțin în pace. Însă odată cu căderea Vechiului Ghis a venit marele val al cuceririlor și colonizării al stăpânilor liberi din Valyria, pe măsură ce aceștia își extindeau domeniile și aveau nevoie de tot mai mulți sclavi. Prima oară, Rhoyne și rhoynarii au servit drept zone tampon. La vremea când valyrienii au ajuns la marele fluviu, au descoperit că era dificil să facă o traversare în forță. Pe stăpânii dragonilor nu părea să-i deranjeze, însă pedestrașii și călăreții considerau asta descurajant în perspectiva rezistenței opuse de rhoynari, ținând cont că aceștia din urmă erau acum la fel de puternici ca Ghisul la apogeul său. Între rhoynari și valyrieni exista un armistițiu care dura de mulți ani, însă până atunci îi protejase numai pe andali.

Valyrienii au înființat primele lor colonii la gura fluviului. Acolo, cei mai bogați dintre stăpânii liberi au fondat Volantis, pentru a aduna bogățiile care curgeau pe Rhoyne, iar din Volantis, forțele lor cuceritoare au traversat fluviul în forță. Inițial, andalii s-ar putea să li se fi împotrivit, iar rhoynarii chiar să-i fi ajutat, însă puhoiul era de neoprit. Așa că este mai probabil că andalii au preferat să fugă decât să suporte inevitabila sclavie care venea odată cu cuceririle valyriene. S-au retras spre Secure – ținuturile din care veniseră – și când acestea nu i-au mai protejat, s-au retras și mai departe în nord și în vest, până au ajuns la mare. S-ar putea ca unii să se fi oprit acolo, acceptându-și soarta, în timp ce alții e posibil să fi opus o ultimă rezistență, însă mulți au construit nave și au plecat peste Marea Îngustă spre ținuturile Primilor Oameni din Westeros.

Valyrienii le-au refuzat andalilor îndeplinirea promisiunilor făcute de Cei Șapte în Essos, însă în Westeros erau liberi. Îndârjiți de lupte și de retragere, războinicii andali și-au tatuat steaua cu șapte colțuri pe trupuri și-au jurat pe sângele lor și pe Cei Șapte să nu-și găsească odihna până când nu-și vor clădi regatele în Ținuturile Apusului. Succesul lor a dat un nume nou Westerosului: *Rhaesh Andahli*, Ținutul Andalilor, așa cum îl numesc acum dothrakii.

Septonii, menestrelii și maesterii au căzut de acord că primul loc unde s-au stabilit andalii a fost la Degete, în Valea lui Arryn. Steaua cu șapte colțuri este întâlnită peste tot

DEASUPRA | *Aventurieri andali în Vale; în fundal, Munții Lunii.*

în zonă, pe stânci și pe pietre, un obicei dispărut în cele din urmă, pe măsură ce cuceririle andale au progresat.

Trecând Valea prin foc și sabie, andalii au început să ocupe Westerosul. Armele lor din fier și armurile erau superioare bronzului cu care încă mai luptau Primii Oameni, astfel că mulți dintre ei au pierit în acest război. A fost un război – ori un șir de războaie – care a durat câteva decenii. În cele din urmă, unii dintre Primii Oameni au depus armele și, așa cum am spus deja, încă mai sunt case în Vale care se mândresc că sunt descendenții Primilor Oameni, așa cum sunt Redfort și Royce.

Menestrelii spun că eroul andalilor, Ser Artys Arryn, a călărit un șoim pentru a-l ucide pe Regele Grifon pe Lancea Uriașului, fondând astfel Casa regală Arryn. O absurditate, desigur, o amestecare a istoriei reale a familiei Arryn cu elemente din legendele despre Epoca Eroilor. De fapt, regii Arryn i-au înlăturat pe suveranii Casei Royce.

După ce au securizat Valea, andalii și-au întors atenția spre restul Westerosului, revărsându-se prin Poarta Însângerată. În războaiele care au urmat, aventurierii andali au fondat regate în vechile ținuturi ale Primilor Oameni și s-au luptat unii cu alții la fel de des pe cât s-au războit cu dușmanii lor.

În războaiele pentru Trident se zice că până la șapte regi andali și-au unit forțele împotriva ultimului Rege al Râurilor și Dealurilor, Tristifer al IV-lea, descendent al Primilor Oameni, și l-au învins în ceea ce susțin menestrelii că ar fi fost cea de-a o suta bătălie. Urmașul său, Tristifer al V-lea, s-a dovedit incapabil să apere moștenirea tatălui său, așa că regatul a căzut în mâinile andalilor.

Atunci s-a întâmplat că un andal, pomenit în legendă sub numele de Erreg Fratricidul, a traversat marele deal al Inimii Avântate. Acolo, aflați sub protecția regilor Primilor Oameni, Copiii Pădurii au cioplit în copacii inimii aflați pe creastă (treizeci și unu, potrivit Arhimaesterului Laurent în manuscrisul său *Locurile vechi din Trident*). Atunci când războinicii lui Erreg s-au gândit să reteze copacii, Primii Oameni au ales să lupte alături de Copii, dar andalii erau prea puternici. În timp ce încercau să-și apere crângul, au fost măcelăriți cu toții: povestitorii susțin că spiritele Copiilor încă mai bântuie dealul sfânt în timpul nopții.

La fel ca Primii Oameni înaintea lor, andalii s-au dovedit a fi niște dușmani aprigi ai Copiilor rămași. În ochii lor, aceștia adorau zei ciudați și aveau obiceiuri ciudate, așa că andalii i-au izgonit pe toți în adâncul pădurii pe care le-o dăduse, cândva, Pactul. Slăbiți și izolați cu trecerea anilor, Copiilor le lipseau avantajele avute cândva asupra Primilor Oameni. Și ceea ce Primii Oameni n-au reușit niciodată să facă – stârpirea Copiilor – andalii au izbutit în foarte scurt timp. Poate că unii dintre Copii au reușit să fugă spre Gât, unde erau protejați de mlaștini și lacuri, dar, dacă au reușit asta, n-a mai rămas nici urmă de ei. Este posibil ca vreo câțiva să fi supraviețuit pe Insula Chipurilor, așa cum se mai scrie, sub protecția Oamenilor Verzi, pe care andalii n-au reușit niciodată să-i distrugă. Dar, din nou, nu există nicio dovadă solidă.

Oricum, puținii Copii rămași fie au fugit, fie au murit, iar Primii Oameni s-au pomenit pierzând un război după altul, regat după regat în favoarea invadatorilor andali. Bătăliile și războaiele au fost nesfârșite, dar, în cele din urmă, toate regatele din sud au căzut. Așa cum s-a întâmplat și cu

Clanurile Munților Lunii sunt în mod clar descendenții Primilor Oameni, care n-au îngenuncheat înaintea andalilor, așa că au fost obligați să se refugieze în munți. Mai mult, între obiceiurile lor și cele ale sălbaticilor de dincolo de Zid există similarități, cum ar fi cel al furtului miresei, dorința încăpățânată de a fi propriii lor stăpâni, și altele asemenea. Iar faptul că sălbaticii se trag din Primii Oameni este indiscutabil.

DEASUPRA | *Masacrarea Copiilor Pădurii de către războinicul andal Erreg Fratricidul.*

cei din Vale, unii s-au predat andalilor, adoptând chiar și credința în Cei Șapte. În multe cazuri, andalii au luat soțiile și fiicele regilor înfrânți ca soațe, o modalitate de a-și întări dreptul la domnie. Pentru că, în pofida tuturor lucrurilor, Primii Oameni erau mult mai numeroși decât andalii și nu puteau fi dați la o parte, pur și simplu. Faptul că multe dintre castelele din sud încă mai aveau păduri ale zeilor, cu copaci ai inimii sculptați în centrul lor, se datora, zice-se, primilor regi andali, care au trecut de la cuceriri la consolidare, evitând astfel orice conflict religios.

Chiar și cei născuți în Insulele de Fier – aprigii războinici care cutreierau mările, care trebuie să se fi considerat inițial în siguranță în insulele lor – au căzut sub valul cuceririlor andalilor. Cu toate că andalilor le-a luat o mie de ani ca să-și îndrepte atenția spre Insulele de Fier, atunci când au făcut-o, au făcut-o cu un zel reînnoit. Andalii au năvălit asupra insulelor, punând capăt dinastiei lui Urron Mână Roșie, care domnise cu securea și sabia timp de o mie de ani.

Haereg scrie că primii regi andali au vrut să-i oblige pe insulari să-i venereze pe Cei Șapte, însă aceștia n-au acceptat. Până la urmă, au tolerat credința lor în Zeul Înecat. La fel ca și pe continent, andalii s-au căsătorit cu soțiile și fiicele insularilor și au avut copii cu ele. Dar spre deosebire de continent, Credința n-a prins rădăcini niciodată; mai mult, nu s-a păstrat nici măcar în familiile cu sânge andal. Cu timpul, Zeul Înecat a ajuns să domine Insulele de Fier, și numai câteva case și-au mai amintit de Cei Șapte.

Numai Nordul a reușit să-i țină pe andali la respect, datorită mlaștinilor impenetrabile de la Gât și a anticei cetăți de la Moat Cailin. Numărul armatelor andale distruse la Gât nu poate fi socotit cu prea mare ușurință, și astfel Regii Iernii și-au păstrat independența în veacurile care au urmat.

ZECE MII DE CORĂBII

ULTIMA DINTRE MARILE migrații în Westeros a avut loc la mult timp după venirea Primilor Oameni și a andalilor. Pentru că odată ce războaiele cu ghiscarii s-au terminat, stăpânii dragonilor din Valyria și-au întors privirile spre vest, acolo unde creșterea puterii valyriene a adus stăpânii liberi și coloniile lor în conflict cu populația din Rhoyne.

Cel mai mare fluviu din lume, cu numeroșii săi afluenți, Rhoyne străbate o mare parte din vestul Essosului. De-a lungul malurilor s-au ridicat o civilizație și-o cultură, după cum se povestește, la fel de străvechi precum Vechiul Imperiu din Ghis. Rhoynarii s-au îmbogățit datorită fluviului pe care l-au numit Mama Rhoyne.

Pescari, negustori, dascăli, învățați, lucrători în lemn și piatră și metal și-au clădit orașele lor elegante și cetățile de la gurile fluviului și de-a lungul cursului său, până la vărsare, unul mai frumos decât celălalt. Între Dealurile de Catifea se aflau Ghoyan Drohe, cu crângurile sale și cascadele; Ny Sar, orașul fântânilor, fremătând de cântece: Ar Noy, pe Qhoyne, cu palatele sale de marmură verde; albul Sar Mell, cel al florilor; Sarhoy, înconjurat de mare, cu canalele sale și grădinile cu apă sărată; și Chroyane, cel mai măreț dintre toate, Orașul Festivalului, cu marele său Palat al Dragostei.

Arta și muzica înfloreau în orașele de pe Rhoyne și se spune că locuitorii lor aveau propria lor magie, o magie a apei, foarte diferită de vrăjitoriile Valyriei, care erau țesute din sânge și foc. Cu toate că erau unite prin sânge și cultură și fluviul care le-a dat naștere, orașele rhoynare erau altfel independente, fiecare având propriul său prinț... sau prințesă,

pentru că oamenii care populau aceste orașe riverane considerau femeile egale cu bărbații.

În general, oameni pașnici, rhoynarii erau cumpliți la mânie, așa cum au învățat pe pielea lor mulți presupuși cuceritori andali. Războinicul rhoynar, cu armura sa cu solzi din argint, coiful cu cap de pește, sulița lungă și scutul ca o carapace de broască țestoasă, era prețuit și temut de toți cei care s-au confruntat cu el în bătălie. Se spunea că Mama Rhoyne însăși le șoptea copiilor ei despre orice amenințare, că prinții de pe Rhoyne posedau puteri ciudate, neobișnuite, că femeile lor luptau la fel de feroce ca și bărbații, că orașele lor erau protejate de „ziduri de apă", care se ridicau pentru a îneca orice dușman.

Secole la rândul, rhoynarii au trăit în pace. Cu toate că între dealurile și pădurile de pe lângă Mama Rhoyne trăiau mulți sălbatici, cu toții știau că era mai bine să nu te atingi de oamenii fluviului. Iar rhoynarii înșiși nu arătau prea mult interes pentru expansiune; fluviul era casa lor, mama lor și zeul lor, și doar câțiva dintre ei își doreau să trăiască departe de sunetul cântecului ei etern.

Când aventurierii, exilații și negustorii din Valyria au început să se întindă dincolo de Ținuturile Verii Lungi, în secolele de după căderea Vechiului Imperiu Ghis, prinții rhoynari i-au acceptat inițial, iar preoții lor au spus că toți oamenii erau bineveniți să se înfrupte din bogățiile Mamei Rhoyne.

Oricum, pe măsură ce primele avanposturi valyriene s-au transformat în orașe, iar orașele în cetăți, unii dintre rhoynari au ajuns să regrete îngăduința înaintașilor lor. Amiciția a făcut loc dușmăniei, mai ales pe cursul inferior, unde străvechiul oraș Sar Mell și cel valyrian, înconjurat de ziduri, Volon Therys, erau față-n față de-o parte și de alta a apei, precum și pe țărmurile Mării Verii, unde Orașul Liber Volantis rivaliza cu inaccesibilul port Sarhoy, fiecare dintre ele controlând câte una dintre cele patru guri ale Mamei Rhoyne.

Disputele dintre locuitorii orașelor rivale au devenit din ce în ce mai dese și tot mai aprige, pentru ca în cele din urmă să dea naștere unui șir de războaie scurte, dar sângeroase. Sar Mell și Volon Therys au fost primele orașe care s-au confruntat în luptă. Legenda spune că bătălia a început când valyrienii au prins în laț și-au măcelărit una dintre țestoasele uriașe pe care rhoynarii le numeau Bătrânii Fluviului și le considerau sacre, tovarăși ai Mamei Rhoyne înșeși. Primul Război al Țestoaselor a durat mai puțin decât ocolul dat de lună. Sar Mell a fost invadat și pârjolit, însă a ieșit învingător când vrăjitorii rhoynari ai apelor au invocat puterea fluviului și-au inundat Volon Therys. Jumătate din oraș ar fi fost măturat de ape, dacă este să dăm crezare legendei.

Oricum, au urmat și alte lupte: Războiul celor Trei Prinți, al Doilea Război al Țestoaselor, Războiul Pescarilor, Războiul Sării, al Treilea Război al Țestoaselor, Războiul de pe Lacul Pumnalului, Războiul Mirodeniilor și multe altele, prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Orașele și cetățile au fost arse, scufundate și reconstruite. Mii de oameni au fost uciși sau luați în sclavie. În aceste conflicte, valyrienii au ieșit cel mai adesea victorioși. Prinții din Rhoyne, mândri de independența lor, au luptat singuri, în vreme ce coloniile valyriene s-au ajutat reciproc și, când au fost încolțite, au chemat în ajutor forța stăpânilor liberi. *Istoria războaielor rhoynare*, a lui Beldecar, nu are egal în descrierea acestor conflicte care s-au întins pe durata a peste două secole și jumătate.

Seria conflictelor a atins apogeul sângeros cu o mie de ani în urmă, în cel de-al Doilea Război al Mirodeniilor, când trei stăpâni valyrieni ai dragonilor s-au aliat cu rubedeniile lor și cu verii lor din Volantis pentru a copleși, desființa și distruge Sarhoy, marele oraș-port al rhoynarilor de la Marea Verii. Războinicii din Sarhoy au fost măcelăriți cu sălbăticie, copiii lor au fost luați în sclavie, mândrul lor oraș trandafiriu fiind dat flăcărilor. După aceea, volantenii au aruncat sare peste ruinele fumegânde, pentru ca Sarhoy să nu se mai ridice niciodată.

Distrugerea totală a unuia dintre cele mai bogate și mai frumoase orașe de pe Rhoyne și luarea în robie a populației sale i-au șocat și i-au demoralizat pe ceilalți prinți rhoynari. „Vom ajunge cu toții sclavi dacă nu ne unim forțele, pentru a pune capăt acestei amenințări", a declarat cel mai măreț dintre ei, Garin din Chroyane. Prințul războinic le-a cerut celorlalți să i se alăture într-o mare alianță, pentru a mătura de pe malurile fluviului toate orașele valyriene.

Numai prințesa Nymeria din Ny Sar și-a ridicat glasul împotriva sa. „Nu putem spera să câștigăm acest război", l-a avertizat ea, însă ceilalți prinți au redus-o la tăcere și și-au pus spadele în slujba lui Garin. Chiar și războinicii din Ny Sar erau nerăbdători să lupte, iar Nymeria n-a avut de ales decât să se alăture marii alianțe.

Cea mai mare armată pe care o văzuse vreodată Essosul s-a adunat la Chroyane, sub comanda prințului Garin. Potrivit lui Beldecar, număra un sfert de milion de oameni. De la izvoarele lui Rhoyne și până la gurile sale de vărsare, fiecare bărbat care putea lupta și-a luat sabia și scutul și s-a îndreptat spre Orașul Festivalului spre a se alătura acestei mari campanii. Cât timp armata rămânea în apropierea Mamei Rhoyne, le-a spus prințul, nu trebuiau să se teamă de dragonii Valyriei: vrăjitorii apei aveau să-i protejeze de flăcările acestora.

Garin și-a împărțit enorma sa armată în trei părți: una a început să mărșăluiască de-a lungul malului estic al Rhoyne,

PAGINILE PRECEDENTE | *Rhoynarii înfruntând puterea Regatului Liber.* DREAPTA | *Grămadă de cadavre pe Rhoyne.*

una de-a lungul celui vestic, în vreme ce o uriașă flotă de galere de război le urma pe apa dintre ele, curățând fluviul de toate navele dușmane. Din Chroyane, prințul Garin și-a condus mândra sa forță unificată în aval, distrugând toate satele, orașele și cetățile întâlnite în cale, zdrobind orice împotrivire.

La Selhorys, a câștigat prima sa bătălie, copleșind o armată valyriană de treizeci de mii de oameni și năvălind asupra orașului ca o furtună. Valysarul a avut aceeași soartă. La Volon Therys, Garin s-a trezit în fața a o sută de mii de dușmani, a o sută de elefanți de luptă și a trei dragoni. Și acolo a învins, cu toate că prețul plătit a fost mare. Mii de oameni au ars, însă alte multe mii s-au adăpostit în apa puțin adâncă a fluviului, în vreme ce vrăjitorii lor au înălțat trombe imense de apă împotriva dragonilor dușmanului. Arcașii rhoynari au doborât doi dintre dragoni, iar al treilea a fugit, rănit. După bătălie, Mama Rhoyne s-a umflat furioasă, înghițind Volon Therys. După aceea, oamenii au început să-i spună prințului victorios Garin cel Mare și se zice că, în Volantis, marii nobili tremurau de groază pe când armata sa se apropia. Decât să-l întâlnească pe câmpul de luptă, volantenii s-au retras în spatele Zidurilor Negre și au cerut ajutorul Valyriei.

Și-au venit dragonii. Nu trei, precum cei cu care se confruntase prințul Garin la Volon Therys, ci vreo trei sute și poate chiar mai mulți, dacă dăm crezare istoriilor care s-au păstrat. Rhoynarii n-au putut rezista în fața flăcărilor lor. Zeci de mii au ars, în vreme ce ceilalți s-au năpustit spre fluviu, sperând că îmbrățișarea Mamei Rhoyne le va oferi protecție împotriva flăcărilor dragonilor... numai pentru a se îneca în îmbrățișarea ei. Unele cronici insistă că focul a fost atât de intens încât apele fluviului au dat în clocot și s-au transformat în aburi. Garin cel Mare a fost capturat viu și obligat să-și vadă oamenii plătind pentru sfidarea lor. Războinicilor săi nu li s-a arătat însă o asemenea milă. Volantenii și rubedeniile lor valyriene i-au trecut prin sabie și-au fost atât de mulți încât se spune că sângele lor a înroșit apele marelui golf Volantis pe cât de departe puteai vedea cu ochii. După aceea, învingătorii și-au adunat armatele și-au înaintat spre nord, de-a lungul fluviului, jefuind cu sălbăticie Sar Mell înainte de a se îndrepta spre Chroyane, orașul prințului Garin. Închis într-o cușcă aurită, la porunca stăpânilor dragonilor, Garin a fost adus în Orașul Festivalului pentru a asista la distrugerea acestuia.

La Chroyane, cușca a fost atârnată de ziduri, pentru ca prințul să vadă luarea în robie a femeilor și copiilor ai căror tați și frați muriseră în războiul lui îndrăzneț și fără sorți de izbândă... însă se spune că prințul i-a blestemat pe cuceritori, implorând-o pe Mama Rhoyne să-și răzbune copiii. Și-așa se face că, chiar în acea noapte, fluviul a ieșit din matcă, deși nu era sezonul inundațiilor, și cu cea mai mare forță de până atunci. O ceață groasă, însoțită de miasme nocive, a acoperit totul, iar cuceritorii valyrieni au început să moară de solzi cenușii. (Cel puțin, există un adevăr în această poveste: în veacurile următoare, Lomas Longstrider a scris despre ruinele înecate de la Chroyane, despre cețurile și apele sale puturoase și despre faptul că drumeții nesupuși, morți din pricina asta, bântuie acum ruinele, un pericol pentru cei care călătoresc pe fluviu pe sub bolta frântă a Podului Viselor.)

În amonte, pe Rhoyne, în Ny Sar, prințesa Nymeria a primit curând vestea despre înfrângerea categorică a lui Garin și despre luarea în robie a locuitorilor din Chroyane și Sar Mell. Ea a înțeles că și orașul ei avea să aibă aceeași soartă. Așa că a adunat toate navele rămase pe Rhoyne, mici sau mari, și le-a umplut cu câte femei și copii puteau duce (pentru că aproape toți bărbații apți de luptă plecaseră cu Garin și muriseră). Nymeria și-a condus flota sa de strânsură în josul fluviului, dincolo de orașele în ruine, fumegânde, și de câmpurile pline de cadavre, prin apa plină de hoituri umflate, plutitoare. Pentru a evita Volantisul și armatele sale, ea a ales un canal mai vechi și a ajuns la Marea Verii, pe malul căreia se aflase, cândva, Sarhoy.

Legenda spune că Nymeria a dus zece mii de nave până la mare, căutând o nouă patrie pentru poporul său, dincolo de brațul lung al Valyriei și al stăpânilor săi de dragoni. Beldecar susține că cifra este exagerată, poate chiar și de zece ori. Alți cronicari avansează alte cifre, dar de fapt ambarcațiunile nu au fost niciodată numărate. Putem spune cu certitudine că au fost foarte multe nave. Majoritatea erau de apă dulce, schifuri și bărci împinse cu prăjina, galere negustorești, bărci de pescuit, barje de agrement, chiar și plute, punțile lor și calele fiind pline de femei și copii și

bătrâni. Numai una din zece era capabilă să navigheze pe mare, insistă Beldecar.

Călătoria Nymeriei a fost îndelungată și îngrozitoare. Mai mult de o sută de nave au naufragiat și s-au scufundat după prima furtună cu care s-a confruntat flota ei. Și mai multe s-au întors de frică, iar ocupanții lor au fost luați în robie lângă Volantis. Alții au rămas în urmă ori s-au rătăcit și n-au mai fost văzuți niciodată.

Rămășițele flotei s-au târât, traversând Marea Verii, spre Insulele Vasiliscului, unde s-au oprit pentru a se aproviziona cu apă proaspătă și provizii, numai pentru a cădea pradă regilor corsari din Insula Securii, din Gheară și din Muntele Urlător, care și-au lăsat deoparte propriile lor ciorovăieli pentru suficient timp ca să se arunce asupra rhoynarilor trecând totul prin foc și sabie, incendiind patruzeci de nave și luând sute de oameni în robie. În cele din urmă, pirații au acceptat să le permită rhoynarilor să se așeze pe Insula Broaștelor Râioase, cu condiția să renunțe la ambarcațiuni și să-i trimită fiecăruia dintre regi treizeci de fecioare și băieți frumoși, în fiecare an, drept tribut.

Nymeria a refuzat și și-a scos încă o dată flota pe mare, sperând să găsească refugiu în junglele umede din Sothoryos. Unii s-au oprit la Capul Vasiliscului, alții pe lângă apele scânteietoare și verzi ale Zamoyos, printre nisipurile mișcătoare, crocodili și copaci putrezi, pe jumătate scufundați. Prințesa Nymeria a rămas cu navele la Zamettar, o colonie ghiscari, abandonată de o mie de ani, în vreme ce ceilalți au luat-o în amonte, spre ruinele ciclopice de la Yeen, bântuite de șacali și de păianjeni.

Sothoryosul era plin de bogății – aur, pietre prețioase, lemn rar, piei de animale exotice, fructe neobișnuite și mirodenii ciudate – însă rhoynarii n-au prosperat acolo. Căldura umedă și deprimantă le apăsa spiritul, iar norii de muște înțepătoare împrăștiau o boală după alta: febra verde, ciuma săltăreață, fierbințeala sângelui, bătături infectate, putrezire. Copiii și bătrânii s-au dovedit deosebit de vulnerabili la astfel de maladii. Chiar și scăldatul în râu putea aduce moartea, pentru că Zamoyos era plin de bancuri de pești carnivori și de viermi minusculi, care-și depuneau ouăle în pielea înotătorilor. Două dintre noile orașe de la Capul Vasiliscului au fost atacate de vânătorii de sclavi, întreaga lor populație fiind trecută prin foc și sabie sau dusă în robie, iar Yeenul, de șacalii vărgați din adâncurile junglei.

Timp de peste un an, rhoynarii au încercat să supraviețuiască în Sothoryos, până în ziua în care o ambarcațiune din Zamettar a sosit la Yeen, descoperind că toți bărbații, femeile și copiii din acel oraș în ruine, bântuit, dispăruseră peste noapte. Atunci Nymeria și-a chemat poporul înapoi la corăbii și au luat din nou calea mării.

Pentru următorii trei ani, rhoynarii au rătăcit prin mările sudului, căutând un nou cămin. Pe Naath, Insula Fluturilor, oamenii pașnici i-au întâmpinat cu brațele deschise, însă zeul care proteja acel ținut ciudat a început să-i lovească pe nou-veniți trimițându-le o boală fără nume, mortală, gonindu-i înapoi pe nave. În Insulele Verii, s-au așezat pe o stâncă nelocuită în largul coastelor estice din Walano, care a devenit în scurt timp cunoscută drept Insula Femeilor, însă pământul său, subțire și pietros, aducea puțină hrană și mulți au flămânzit. Când pânzele au fost ridicate din nou, unii dintre rhoynari au abandonat-o pe Nymeria, pentru a o urma pe preoteasa numită Druselka, ce pretindea că o auzise pe Mama Rhoyne chemându-și copiii acasă... dar când Druselka și adepții ei s-au întors la vechile lor orașe, i-au găsit pe dușmanii lor așteptând și majoritatea au fost curând vânați, măcelăriți sau luați în robie.

Resturile șubrezite, rărite, ale celor zece mii de corăbii s-au îndreptat spre vest, împreună cu prințesa Nymeria. De data asta au luat-o spre Westeros. După ce rătăciseră atât de mult, navele ei erau chiar și mai puțin pregătite să iasă pe mare decât erau când s-au îndepărtat de Mama Rhoyne. Flota n-a sosit la Dorne intactă. Chiar și acum mai sunt la Treptele de Piatră

DEASUPRA | *Prințesa Nymeria conducând cele zece mii de corăbii.*

grupuri răzlețe de rhoynari, care pretind că sunt urmașii celor din corăbiile naufragiate. Alte nave, deviate de la cursul lor de furtuni, au ajuns la Lys sau Tyrosh, oamenii alegând robia în locul mormântului din ape. Navele rămase au ajuns pe țărmul din Dorne, lângă gura râului Sângele Verde, nu departe de vechile ziduri de gresie din Sandship, fortăreața Casei Martell.

Secetos, dezolant și foarte puțin populat, în acele vremuri Dorne era un ținut sărac, unde zeci de nobili dușmănoși și regi mărunți se războiau fără încetare pentru fiecare râu, pârâiaș, fântână sau limbă de pământ fertil. Majoritatea nobililor dornishieni îi considerau pe rhoynari niște musafiri nepoftiți, niște invadatori cu apucături bizare și străine și zei neobișnuiți, care ar fi trebuit aruncați în marea de unde veniseră. Însă Mors Martell, stăpânul de la Sandship, a văzut în nou-veniți o oportunitate... iar, dacă menestrelii pot fi crezuți, Înălțimea Sa și-a pierdut și inima înaintea Nymeriei, aspra și frumoasa regină războinică ce își condusese poporul în întreaga lume pentru a rămâne oameni liberi.

Se spune că, dintre rhoynarii sosiți în Dorne cu Nymeria, opt din zece erau femei... însă un sfert dintre acestea erau războinice, după tradiția Mamei Rhoyne, și chiar și cele care nu luptaseră fuseseră călite de călătorii și munci. La fel, miile de băieți din timpul fugii din Rhoyne ajunseseră acum la vârsta bărbăției și învățaseră să lupte în timpul anilor de rătăcire. Cu ajutorul lor, efectivul armatelor clanului Martell a crescut de zece ori.

Când Mors Martell a luat-o pe Nymeria de soție, sute dintre cavalerii săi, moșieri și nobilii purtători de stindarde au făcut același lucru, și mulți dintre cei deja căsătoriți au luat femei rhoynare pentru calitățile lor. Și astfel au fost unite două popoare prin legătura de sânge. Aceste alianțe au îmbogățit și au întărit Casa Martell și pe aliații săi dornishieni. Rhoynarii au adus bogății considerabile: meșteșugarii lor, fierarii și lucrătorii în piatră erau mult mai pricepuți și mai avansați decât omologii lor din Westeros, iar armurierii lor au început, curând, să facă săbii și sulițe, armuri cu solzi și platoșe pe care niciun fierar din Westeros nici nu visa să le făurească. Chiar și mai important, se spunea că vrăjitorii apelor cunoșteau farmece secrete care făceau ca pâraiele secate să curgă din nou, iar deșerturile să înverzească.

Pentru a celebra căsătoriile și pentru a se asigura că oamenii ei nu vor ajunge din nou pe mare, Nymeria a dat foc tuturor navelor rhoynare. „Preumblările noastre au luat sfârșit", a proclamat ea. „Am găsit un nou cămin, unde vom trăi și vom muri."

(Unii dintre rhoynari au deplâns pierderea navelor și, decât să îmbrățișeze noua lor patrie, au preferat să rătăcească pe apele râului Sângele Verde, considerându-l o umbră palidă a Mamei Rhoyne, pe care continuau să o venereze. Ei trăiesc și în ziua de azi, fiind numiți orfanii de pe Sângele Verde.)

Flăcările au luminat coasta pe o lungime de două sute cincizeci de kilometri în vreme ce sute de corăbii inundate, înclinate într-o parte, au fost date pradă focului și transformate în cenușă; la lumina flăcărilor, prințesa Nymeria l-a numit pe Mors Martell prinț de Dorne, după tradiția rhoynară, afirmând dominația lui asupra „nisipurilor roșii și albe și a tuturor ținuturilor și râurilor, de la munți și până la măreața mare sărată".

Oricum, o astfel de supremație era mult mai lesne de declarat decât de dobândit. Au urmat ani întregi de războaie, după ce Casa Martell și aliații lor rhoynari s-au unit și au supus unul după altul toți regii mărunți. Nu mai puțin de șase regi înfrânți au fost trimiși la Zid în lanțuri aurite de Nymeria și de prințul ei, până când numai cei mai puternici dintre dușmanii lor au mai rămas: Yorick Yronwood, Sângele Regal, al Cincilea pe Numele Său, Stăpânul Yronwoodului, Păzitorul Drumului Pietrei, Cavalerul Puțurilor, Regele din Redmarch, Regele din Greenbelt și Regele Dornului.

Timp de nouă ani, Mors Martell și aliații săi (printre ei, Casa Fowler din Skyreach, Casa Toland din Ghost Hill, Casa Dayne din Starfall și Casa Uller din Hellholt) au luptat împotriva Yronwoodului și a stegarilor săi (Casa Jordayne din Tor, Casa Wyl din Drumul Pietrei, împreună cu Casele Blackmont, Qorgyle și mulți alții) în bătălii mult prea numeroase ca să fie pomenite. Când Mors Martell a căzut sub spada lui Yorick Yronwood în cea de-a Treia Bătălie de la Drumul Oaselor, prințesa Nymeria a preluat comanda armatelor sale. Încă doi ani de lupte au mai fost necesari, însă la capătul lor, Yorick Yronwood și-a plecat genunchiul în fața prințesei, Nymeria domnind apoi de la Sunspear.

Deși s-a măritat încă de două ori (prima dată cu bătrânul lord Uller de Hellholt, iar apoi cu elegantul Ser Davos Dayne din Starfall, Sabia Dimineții), Nymeria a rămas, fără discuție, suveranul absolut din Dorne pentru aproape douăzeci și șapte de ani, soții ei fiind numai sfătuitori și consorți. A supraviețuit la peste o duzină de atentate la viața sa, a înăbușit două răscoale și a respins două invazii ale Regelui Furtunii Durran al III-lea și una a regelui Greydon din Reach.

Când a murit, în cele din urmă, i-a succedat cea mai mare dintre cele patru fiice ale sale avute cu Mors Martell, nu fiul ei cu Davos Dayne, pentru că pe atunci dornishienii ajunseseră să adopte multe legi și obiceiuri ale rhoynarilor, cu toate că amintirile despre Mama Rhoyne și cele zece mii de nave intraseră în legendă.

DISTRUGEREA VALYRIEI

DUPĂ ÎNFRÂNGEREA RHOYNARILOR, Valyria a dobândit, curând, dominația asupra jumătății vestice a Essosului, de la Marea Îngustă la Golful Negustorilor de Sclavi, și de la Marea Verii până la Marea Tremurătoare. Sclavii tot mai numeroși au fost repede trimiși în măruntaiele vulcanilor Paisprezece Flăcări, pentru a extrage prețiosul aur și argintul pe care stăpânii liberi le iubeau atât de mult. Poate că, pregătindu-se pentru traversarea Mării Înguste, valyrienii și-au stabilit cel mai vestic avanpost de pe insulă, care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Piatra Dragonului, cu circa două sute de ani înainte de Urgie. Niciun rege nu li s-a împotrivit, și cu toate că nobilii locali de la Marea Îngustă au încercat să reziste, forța Valyriei era mult prea mare. Cu ajutorul artelor lor obscure, valyrienii au ridicat citadela de la Piatra Dragonului.

Au trecut două secole – veacuri în decursul cărora mult-râvnitul oțel valyrian a început să pătrundă în cele Șapte Regate mai ușor decât înainte, dar nu îndeajuns de rapid pentru toți nobilii și regii care și-l doreau. Și cu toate că zărirea câte unui stăpân de dragon zburând sus, pe deasupra Golfului Apei Negre, nu era ceva neobișnuit, se întâmpla tot mai des, pe măsura trecerii timpului. Valyria considera că avanpostul său era securizat, astfel încât stăpânii dragonilor au continuat să-și desfășoare comploturile și intrigile pe continentul lor de baștină.

Și atunci, fără ca nimeni să se fi așteptat la asta (poate cu excepția lui Aenar Targaryen și a fiicei sale fecioare, Daenys Visătoarea), Urgia s-a abătut asupra Valyriei.

Nici astăzi nu se știe ce a generat distrugerea. Majoritatea spun că a fost un cataclism natural, o explozie apocaliptică, provocată de erupția concomitentă a vulcanilor Paisprezece Flăcări. Unii septoni, mai puțin înțelepți, susțin că valyrienii și-au adus singuri nenorocirea prin venerarea lor promiscuă a peste o sută de zei, și că lipsa lor de credință a fost prea profundă și că astfel s-au dezlănțuit asupra Regatului Liber focurile Celor Șapte iaduri. Câțiva maesteri, influențați de fragmente din lucrările septonului Barth, susțin că Valyria a apelat la vrăji pentru a înlănțui vulcanii Paisprezece Flăcări pentru mii de ani, că foamea lor nesățioasă de sclavi și de bogăție a fost folosită pentru întărirea acestor farmece, dar și pentru extinderea dominației lor, și că, în cele din urmă, când vrăjile au slăbit, cataclismul a devenit inevitabil.

Dintre ei, unii afirmă că blestemul lui Garin cel Mare a dat roade până la urmă. Alții vorbesc despre preoții zeului R'hllor care au invocat focul zeilor lor prin ritualuri ciudate. Unii, amestecând bizarele vrăjitorii valyriene cu realitatea ambițiilor marilor case din Valyria, au argumentat că neîntreruptul șir al conflictelor și înșelătoriilor dintre marile case ar fi putut duce la asasinarea prea multor magi reputați, care reînnoiau și menținеau ritualurile capabile să controleze focurile celor Paisprezece Flăcări.

Singurul lucru ce poate fi spus cu certitudine este că a fost un cataclism nemaivăzut până atunci. Anticul și mândrul Regat Liber – căminul dragonilor, al vrăjitorilor cu o pricepere fără egal – a fost spulberat și distrus în câteva ore. S-a scris că toate dealurile pe o distanță de peste opt sute de kilometri s-au prăbușit, umplând văzduhul cu cenușă și fum și cu un foc atât de fierbinte și flămând că până și dragonii care zburau au fost cuprinși de flăcări și mistuiți. Pământul s-a crăpat, înghițind palate, temple și orașe întregi. Lacurile au fiert ori s-au transformat în acid, munții s-au prăbușit, împroșcând ca niște fântâni piatra topită, la sute de metri în aer, iar norii roșii au prăvălit în jos sticla dragonilor și sângele negru al demonilor. Spre nord, pământul s-a surpat, marea furioasă năvălind peste el fierbând.

Cel mai mândru oraș din lume a dispărut într-o clipă, legendarul imperiu a pierit într-o zi. Ținuturile Verii Lungi – cândva cele mai fertile din lume – au fost pârjolite, înecate și arse, iar prețul în sânge nu va fi înțeles cu totul decât peste un secol.

Ceea ce a urmat în acel gol brusc a fost un haos. Stăpânii dragonilor se adunaseră în Valyria, pentru că acesta le era obiceiul... cu excepția lui Aenar Targaryen, copiii săi și dragonii lui, care au fugit spre Piatra Dragonului și așa au scăpat de Urgie. Unii susțin că și alții au scăpat... pentru o vreme. Se spune că unii dintre arhonții valyrieni din Tyrosh și Lys au fost cruțați, însă în frământările politice care au urmat Urgiei ei și dragonii lor au fost uciși de cetățenii acelor Orașe Libere. Și legendele din Qohor pretind că un stăpân al dragonilor aflat în vizită, Aurion, a adunat trupe dintre coloniștii din Qohorik și s-a proclamat primul împărat al Valyriei. A zburat în spatele uriașului său dragon, treizeci de mii de oameni urmându-l pe jos, pentru a revendica tot ceea ce mai rămăsese din Valyria și pentru a restabili Regatul Liber. Însă nici împăratul Aurion, nici armata sa n-au mai fost văzuți vreodată.

Vremea dragonilor în Essos se sfârșise.

Volantis, cel mai mândru dintre Orașele Libere, a revendicat repede moștenirea Valyriei. Bărbați și femei de sânge valyrian, dar nu stăpâni ai dragonilor, au cerut declanșarea războiului împotriva celorlalte orașe. Tigrii, după cum au devenit cunoscuți cei care sprijineau cuceririle, au implicat Volantis într-un mare conflict cu celelalte Orașe Libere.

În urma conflictelor și a frământărilor care continuă până în ziua de azi în Ținuturile Discordiei, a apărut și a prins rădăcini năpasta Companiilor Libere. La început, această adunătură de mercenari lupta pentru oricine-i plătea. Însă există și cei care spun că, oricând pacea era amenințată, comandanții Companiilor Libere încercau să declanșeze noi războaie pentru a se putea susține și a se îmbogăți din prada capturată.

La început, au obținut succese importante, flotele și armatele lor controlând Lys și Myr și teritoriile sudice ale Rhoyne. Numai când s-au întins prea mult și au încercat să cucerească și Tyrosh, imperiul lor în plină dezvoltare s-a prăbușit. Speriat de agresiunea volantenă, Pentos s-a alăturat tyroshilor pentru a se împotrivi, Myr și Lys s-au răsculat, iar Lordul Mării din Braavos a trimis o flotă de o sută de nave pentru a ajuta Lys. De asemenea, Regele Furtunii din Westeros, Argilac cel Arogant, a condus o armată în Ținuturile Discordiei – în schimbul promisiunii aurului și a gloriei – care a înfrânt oștirea volantenă care încerca să recucerească Myrul.

Spre sfârșit, chiar și viitorul Cuceritor, încă tânărul Aegon Targaryen, s-a implicat în lupte. Strămoșii lui priviseră îndelung spre est, însă, chiar de la început, atenția sa s-a mutat spre vest. Totuși, când Pentos și Tyrosh l-au contactat, invitându-l să se alăture unei mari alianțe împotriva volantenilor, a ascultat. Și, din motive necunoscute până astăzi, a ales să dea curs chemării lor... până la un punct. Încălecând pe Spaima Neagră, a zburat spre est, întâlnindu-se cu prințul din Pentos și magisterii Orașului Liber, iar de acolo s-a îndreptat cu Balerion spre Lys, chiar la timp ca să dea foc flotei volantene, care se pregătea să-l invadeze.

Volantisul a suferit și alte înfrângeri: la Lacul Pumnalului, flota volantenă care controla Rhoyne a fost distrusă aproape în totalitate de galerele de război din Qohor și Norvos; și spre est, unde dothrakii au început să-și părăsească marea, lăsând

în urmă târguri și orașe în ruine, atacând un Volantis slăbit. Cel puțin elefanții – facțiunea de volanteni care favorizau pacea și erau, în mare parte, urmașii unor negustori și comercianți avuți, suferind cel mai mult din cauza conflictului – au preluat puterea de la tigri și au pus capăt luptelor.

Cât despre Aegon Targaryen, la scurt timp după ce a contribuit la înfrângerea Volantisului, cronicile spun că și-a pierdut orice interes pentru problemele din est. Convins că dominația Volantisului se terminase, a zburat înapoi la Piatra Dragonului. Iar acum, nemaifiind distras de războaiele din Essos, și-a întors privirea spre vest.

Regatul Liber al Valyriei și imperiul lui au fost distruse de Urgie, însă peninsula spulberată mai există. Despre ea se spun astăzi povești ciudate, la fel ca despre demonii care bântuie Marea Fumegândă, unde s-au aflat, cândva, cele Paisprezece Flăcări. De fapt, drumul care unește Volantisul de Golful Negustorilor de Sclavi este cunoscut drept „drumul demonilor" și este bine să fie evitat de călătorii mai sensibili. Iar cei care au înfruntat Marea Fumegândă nu s-au mai întors, după cum au învățat cei din Volantis în timpul Secolului Însângerat, când flota trimisă să revendice peninsula a dispărut pur și simplu. Se zvonește că printre ruinele Valyriei și orașele sale învecinate, Oros și Tyria, ar mai trăi oameni. Totuși, unii contestă asta, spunând că Urgia încă mai ține Valyria în ghearele sale.

Oricum, câteva dintre orașele depărtate de inima Valyriei sunt locuite, orașe fondate de stăpânii liberi sau supuse lor. Cel mai sinistru dintre acestea este Mantarys, un loc unde se zice că bărbații se nasc strâmbi și monstruoși; unii atribuie asta situării orașului pe drumul demonilor. Reputația lui Tolos, unde pot fi găsiți cei mai buni aruncători cu praștia din întreaga lume, și a orașului Elyria, de pe insula sa, este mai puțin sinistră și mai puțin notabilă, pentru că au întreținut legături cu orașele ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi, evitând orice fel de implicare în revendicarea miezului arzând al Valyriei.

DEASUPRA | *Dragon arzând în timpul Distrugerii Valyriei.*

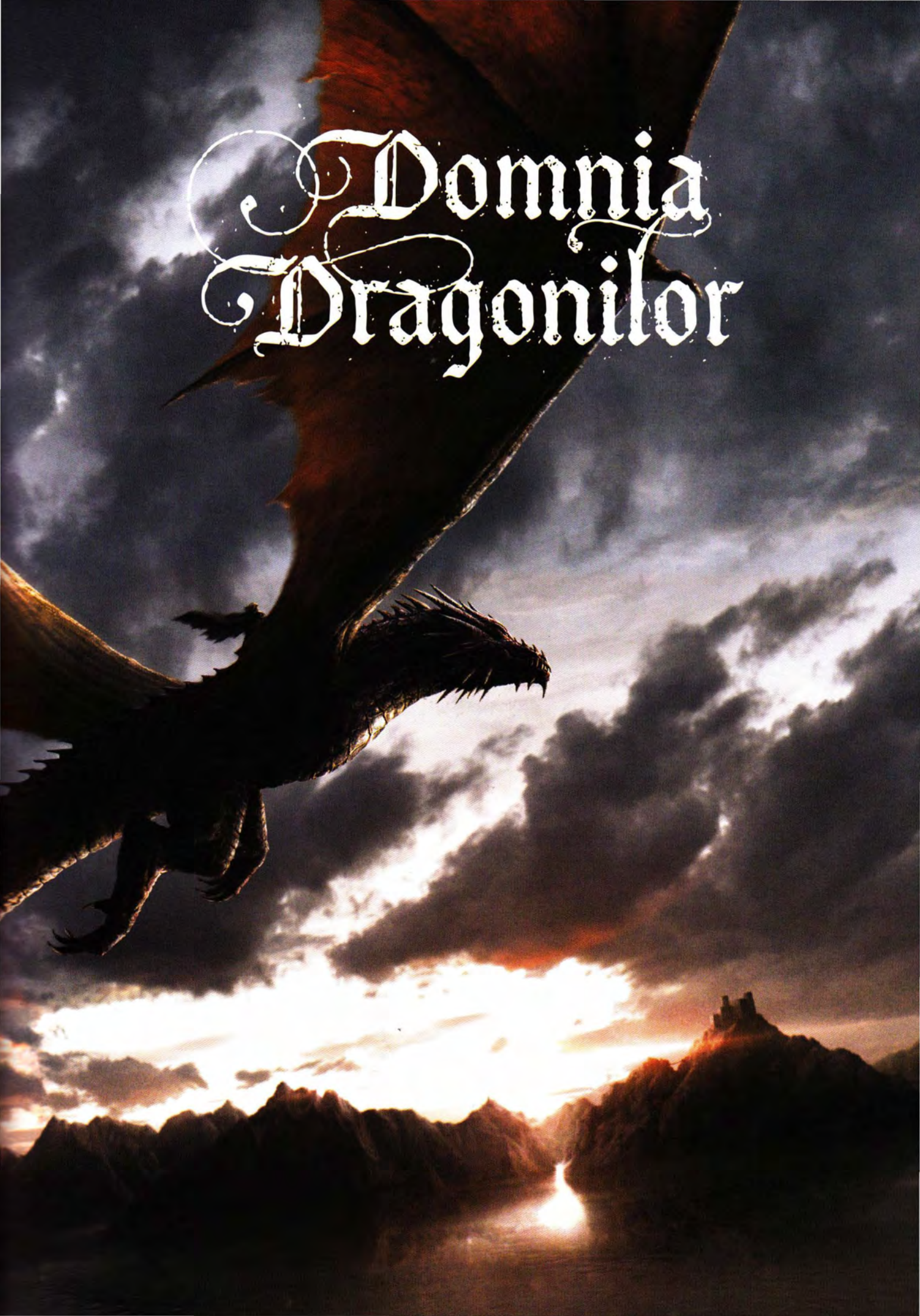
Domnia
Dragonilor

ACUM URMEAZĂ o relatare despre domnia Casei Targaryen, de la Aegon Cuceritorul la Aerys, Regele Nebun. Mulți sunt maesterii care au scris despre aceste chestiuni și informațiile lor vor fi prezentate aici. Există însă un aspect asupra căruia mi-am luat unele libertăți: povestea despre Cucerirea lui Aegon nu este lucrarea mea, ci, mai degrabă, ceva descoperit ulterior în arhivele din Citadelă, uitată de la sfârșitul trist al lui Aegon, al Cincilea pe Numele Său. Acest fragment – parte a unei lucrări mai vaste, care părea să fie menită a fi istoria regilor Targaryen – a fost găsit plin de praf printre hârtiile Arhimaesterului Gerold, istoricul ale cărui scrieri despre trecutul Orașului Vechi erau bine privite la vremea sa. Însă n-a fost scris de el. Stilul nu-i este caracteristic, iar însemnările găsite laolaltă cu aceste hârtii indică faptul că au fost scrise de Arhimaesterul Gyldayn, ultimul maester care a slujit la Palatul de Vară înainte de distrugerea sa în timpul domniei lui Aegon cel Norocos, al Cincilea pe Numele Său, care s-ar putea să i le fi trimis lui Gerold pentru a le comenta și aproba.

Istoria Cuceririi este la fel de completă ca oricare alta și de aceea am plasat-o aici, pentru ca – în sfârșit – și alți ochi decât ai mei și ai răposatului Arhimaester Gerold să o aprecieze și să învețe din ea. Mai există și alte manuscrise lăsate de aceeași mână, descoperite de mine, însă multe pagini au fost puse anapoda sau distruse, iar altele au fost deteriorate prin neglijență și foc. S-ar putea ca într-o bună zi să fie găsite și altele, această capodoperă pierdută putând să fie copiată și legată, pentru că tot ceea ce-am descoperit a stârnit un mare interes în Citadelă.

Până atunci însă, oricum, fragmentele sale constituie una din multele surse pentru documentarea domniilor regilor Targaryen, de la Cuceritor și până la răposatul Aerys al II-lea, ultimul suveran Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier.

Cucerirea

Maesterii Citadelei, care păstrează istoriile Westerosului, au folosit Cucerirea lui Aegon drept punct de plecare pentru ultimii trei sute de ani. Nașterile, morțile, bătăliile și alte evenimente sunt datate fie D.C. (După Cucerire), fie Î.C. (Înainte de Cucerire).

Adevărații învățați știu că o astfel de datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Șapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon și încoronarea sa din Orașul Vechi... și chiar și atunci Cucerirea a rămas incompletă, din moment ce Dorne nu a fost supus. Încercările sporadice de a-i aduce pe locuitorii lui sub control au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon și a fiilor săi, făcând imposibilă stabilirea unei date finale a Războaielor de Cucerire.

Chiar și data începutului este un motiv de controverse. Mulți presupun, greșit, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început în ziua în care a debarcat la gura Apei Negre, la baza celor trei dealuri unde se va ridica, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. N-a fost așa. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege și de descendenții săi, însă Cuceritorul și-a datat, de fapt, începutul domniei din ziua în care a fost încoronat și uns Septonul Luminos al Orașului Vechi de Marele Septon al Credinței. Încoronarea a avut loc la doi ani după Debarcarea lui Aegon, la ceva vreme după ce toate cele trei bătălii importante din Războaiele de Cucerire au fost date și câștigate. Astfel, se poate vedea că mare parte din cuceririle reale ale lui Aegon au avut loc între 2–1 Î.C., Înainte de Cucerire.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur, stăpâni ai dragonilor de viță veche. Cu doisprezece ani înainte de Distrugerea Valyriei (114 Î.C.), Aenar Targaryen și-a vândut bunurile din Regatul Liber și Ținuturile Verii Lungi și s-a mutat cu toate soațele sale, bogățiile, sclavii, dragonii, rubedeniile, familia și copiii la Piatra Dragonului, o citadelă insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

PAGINILE PRECEDENTE | *Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră.* STÂNGA | *Piatra Dragonului.*

La apogeul său, Valyria a fost cel mai măreț oraș din întreaga lume cunoscută, centrul civilizației. Între zidurile sale strălucitoare, patruzeci de case rivale se luptau pentru putere și glorie la curte și în consiliu, ridicându-se și prăbușindu-se într-o nesfârșită, subtilă, adesea sălbatică bătălie pentru puterea absolută. Targaryenii erau departe de a fi cei mai puternici dintre stăpânii dragonilor, rivalii lor considerând fuga lor la Piatra Dragonului drept o predare, un act de lașitate. Însă fiica fecioară a nobilului Aenar, Daenys, cunoscută apoi pentru totdeauna drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Și când Urgia s-a abătut asupra cetății, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supraviețuit.

Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai vestic al forței Valyriei pentru două secole. Poziționarea sa, de-a curmezișul Defileului, le-a oferit stăpânilor săi controlul asupra Golfului Apei Negre, și le-a permis atât Targaryenilor, cât și aliaților lor apropiați, Velaryonii de la Driftmark (o casă mai măruntă, de descendență valyriană) să-și umple cuferele pe seama negustorilor în trecere. Navele Casei Velaryon, împreună cu cele ale unei alte case valyriene aliate, Celtigar din Insula Ghearei, dominau țărmurile de mijloc ale Mării Înguste, în vreme ce Targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Și chiar și așa, timp de aproape o sută de ani după Distrugerea Valyriei (pe bună dreptate numiți Secolul Însângerat), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu înspre apus, fiind foarte puțin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele și soțul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Exilatul ca lord al Pietrei Dragonului și a devenit cunoscut drept Gaemon

DEASUPRA | *Aegon Cuceritorul în bătălie.*

cel Glorios. Fiul lui, Aegon, și fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. După ei, cârmuirea le-a revenit fiului lor, Maegon, fratelui său, Aerys, și fiilor lui Aerys, Aelyx, Baelon și Daemion. Ultimul dintre cei trei frați a fost Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat apoi la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul sau Aegon Dragonul, s-a născut la Piatra Dragonului în anul 27 Î.C. A fost singurul fiu și cel de-a doilea copil al lui Aerion, lord al Pietrei Dragonului, și al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăși pe jumătate targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge; o soră mai mare, Visenya, și una mai mică, Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor au respectat obiceiul din Valyria de a se căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon și-a luat de soațe ambele surori. Prin tradiție, era de așteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soție a fost neobișnuită, fără a fi însă un lucru nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie și cu Rhaenys din dorință.

Toți cei trei frați se dovediseră a fi stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care au zburat din Valyria cu Aenar Exilatul, numai unul a supraviețuit până în zilele lui Aegon: uriașa fiară numită Balerion, Spaima Neagră. Cei doi dragoni rămași – Vhagar și Meraxes – erau mai tineri, clociți chiar pe Piatra Dragonului.

Un mit comun, auzit adesea printre cei ignoranți, susține că Aegon Targaryen n-a pus niciodată piciorul pe pământul Westerosului până-n ziua în care a ridicat pânzele ca să-l cucerească, însă acest lucru nu poate fi adevărat. Cu ani înainte de expediție, Masa Pictată a fost dăltuită și decorată la porunca regelui Aegon: o lespede masivă din lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, tăiată după conturul Westerosului și pictată astfel încât să arate toate pădurile, râurile, orașele și castelele din cele Șapte Regate. În mod clar, interesul lui Aegon pentru Westeros a precedat evenimentele care l-au împins la război. De asemenea, există și relatări de încredere privitoare la Aegon și la sora lui, Visenya, vizitând Citadela din Orașul Vechi în anii tinereții lor și vânând cu șoimii prin Arbor ca oaspeți al lordului Redwyne. S-ar putea să fi vizitat și Lannisportul; părerile însă diferă.

Westerosul din tinerețea lui Aegon era alcătuit din șapte regate puse pe hartă, și aproape că nu exista vreun moment în care două sau trei dintre ele să nu fie în război unul cu celălalt. Nordul întins, rece și pietros, era condus de familia Stark din Winterfell. În deșerturile din Dorne, prinții Casei Martell aveau cea mai mare influență. Ținuturile e, bogate în aur, erau ocârmuite de Lannisterii de la Casterly Rock, fertilul Reach de Casa Gardener din Highgarden. Valea, Degetele și Munții Lunii aparțineau Casei Arryn... însă cei mai beligeranți dintre regii contemporani cu Aegon erau aceia ale căror domenii se aflau cel mai aproape de Piatra Dragonului, Harren cel Negru și Argilac cel Arogant.

Din marea lor citadelă, Capătul Furtunii, Regii Furtunii ai Casei Durrandon au domnit cândva asupra jumătății de est a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea lor s-a diminuat de-a lungul secolelor. Regii din Reach le-au tot ciugulit din domenii dinspre apus, dornishienii i-au tot hărțuit dinspre sud, iar Harren cel Negru și cei din Insulele de Fier i-au împins dinspre Trident și pământurile de la nord de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul dintre Durrandoni, oprise, pentru un timp, acest declin, respingând o invazie dornishiană în vreme ce era încă flăcău, traversând Marea Îngustă pentru a se alătura marii alianțe împotriva „tigrilor" imperialiști din Volantis și ucigându-l pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii, douăzeci de ani mai târziu. Însă Argilac mai îmbătrânise; faimoasa sa coamă de păr negru îi încărunțise, iar îndemânarea mâinilor sale dispăruse.

La nord de Apa Neagră, Ținuturile Riverane erau conduse de mâna însângerată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor și Râurilor. Bunicul lui Harren din Insulele de Fier, Harwyn Mână Grea, luase Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoși îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu secole înainte. Tatăl lui Harren își extinsese domeniul înspre est, spre Duskendale și Rosby. Harren însuși își dedicase mare parte din îndelungata sa domnie, de aproape patruzeci de ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhalul aproape terminat, insularii erau liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era atât de temut ca Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară prin toate cele Șapte Regate. Și niciun rege din Westeros nu se simțea mai amenințat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit,

al cărui singur moștenitor era fiica sa necăsătorită. Așa că regele Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii de la Piatra Dragonului, oferindu-i-o suveranului Aegon pe fiica sa de soție, cu toate pământurile de la est de Ochiul Zeilor, de la Trident și până la Apa Neagră ca zestre.

Aegon Targaryen a refuzat propunerea Regelui Furtunii. Avea două neveste, a spus el; nu-i mai trebuia și o a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparținuseră Harrenhalului pentru mai bine de o generație. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată da. Era clar că bătrânul Rege al Furtunii voia să-i plaseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre ca o forță-tampon între propriile sale domenii și cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul Pietrei Dragonului a prezentat propria sa ofertă. Va accepta pământurile oferite ca zestre dacă Argilac va ceda, de asemenea, și Ciocul lui Massey și pădurile și câmpiile de la Apa Neagră spre sud, spre râul Apa Lină și izvoarele Manderului. Pactul va pecetlui căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon și campionul său.

Argilac cel Arogant a respins furios aceste condiții. Orys Baratheon era un frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, după cum se șoptea, iar Regele Furtunii nu-și putea dezonora fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea chiar l-a înfuriat. Argilac a pus să-i fie tăiate mâinile solului lui Aegon și i le-a trimis într-o cutie. „Astea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău", i-a scris el.

Aegon nu i-a răspuns. În loc de asta, și-a convocat puținii prieteni, stegarii și principalii aliați la Piatra Dragonului. Velaryonii din Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Ghearei. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon de la Vârful Ascuțit și lordul Massey din Stonedance, ambii jurați Capătului Furtunii, însă cu legături strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon și surorile sale s-au sfătuit cu ei și s-au dus la septonul din castel pentru a se ruga la Cei Șapte din Westeros, cu toate că el nu fusese considerat vreodată ca fiind pios.

În cea de-a șaptea zi, un nor de corbi au țâșnit din turnurile de la Piatra Dragonului să ducă cuvântul lordului Aegon spre cele Șapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei șapte regi, spre Citadela din Orașul Vechi, spre nobilii mari sau mici. Toți purtau același mesaj: de acum încolo, nu va mai fi decât un singur rege în Westeros. Cei care își pleacă genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen își vor păstra domeniul și titlul. Cei care ridică armele înaintea lui, vor fi doborâți, umiliți și distruși.

Relatările diferă în ceea ce privește numărul de soldați care s-au îmbarcat la Piatra Dragonului împreună cu Aegon și surorile sale. Unii zic că au fost trei mii; alții, numai câteva sute. Această mică armată targaryană a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de nord, unde se ridicau trei dealuri împădurite, dominând un mic sat de pescari.

În vremurile celor Șapte Regate, mulți regi mărunți și-au revendicat controlul asupra gurii râului: Darklyn din Duskendale, Massey din Stonedance și regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnurile și forturile s-au ridicat pe cele trei dealuri de mai multe ori, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum, doar pietrele sparte și ruinele năpădite de vegetație au rămas să-i întâmpine pe Targaryeni. Cu toate că a fost revendicată atât de Capătul Furtunii, cât și de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar cele mai apropiate castele erau deținute de nobili mai mici, fără prea mare putere sau pricepere militară, majoritatea având puține motive să-și iubească așa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat repede o palisadă de lemn și pământ în jurul celui mai înalt dintre cele trei dealuri, și și-a trimis surorile pentru a obține predarea celor mai apropiate castele. Rosby s-a dat bătut în fața lui Rhaenys și a lui Meraxes, cel cu ochii auriți, fără luptă. La Stokeworth, câțiva arbaletrieri și-au slobozit săgețile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar, dragonul, au aprins acoperișurile castelului. Atunci și ei s-au dat bătuți.

DEASUPRA | *Răspunsul lui Argilac cel Arogant la oferta lui Aegon.*

Prima problemă adevărată pentru cuceritor a venit din partea nobililor Darklyn din Duskendale și Mooton din Iazul Fecioarelor, care și-au alăturat forțele și au mărșăluit spre sud, cu trei mii de oameni, pentru a-i azvârli pe invadatori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în marș, aruncându-se asupra lor călare pe Spaima Neagră. Cei doi lorzi au fost uciși în bătălia fără nicio șansă pentru ei; fiul lui Darklyn și fratele lui Mooton și-au predat castelele și au jurat credință Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale, principalul port din Westeros la Marea Îngustă, se extinsese și se îmbogățise de pe urma negoțului. Visenya Targaryen n-a permis ca orașul să fie distrus, însă n-a ezitat să-i ia bogățiile, umplând până la refuz cuferele cuceritorilor.

Poate că ar fi un moment potrivit să discutăm despre caracterele diferite ale lui Aegon Targaryen și ale surorilor și reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei, era la fel de războinică precum Aegon însuși, simțindu-se la fel de bine în cămașa de zale și în mătăsuri. Purta sabia lungă valyriană Sora Întunecată, și era pricepută în folosirea ei, antrenându-se alături de fratele ei încă din copilărie. Cu toate că avea părul argintiu și ochii violeți, de valyriană, frumusețea ei era una aspră și austeră. Chiar și cei care o iubeau o considerau pe Visenya rece, sobră, neiertătoare, unii susținând chiar că folosea otrăvuri și practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era tot ceea ce nu era sora ei: glumeață, curioasă, impulsivă, plină de capricii. Nefiind o războinică, Rhaenys iubea muzica, dansul și poezia și sprijinea mulți menestreli, măscărici și păpușari. Cu toate astea, se zicea că Rhaenys petrecea mai mult timp în spatele dragonului decât fratele și sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată a fost auzită spunând că, înainte să moară, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe țărmurile sale de vest. În vreme ce nimeni n-a pus, vreodată, la îndoială fidelitatea Visenyei față de soțul și de fratele ei, Rhaenys s-a înconjurat de tineri atrăgători și (așa se șoptea) s-a distrat cu unii prin dormitoarele ei în nopțile în care Aegon era cu sora ei mai mare. Totuși, în pofida acestor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe că regele-și petrecea zece nopți cu Rhaenys pentru fiecare noapte cu Visenya.

Aegon Targaryen însuși, în mod ciudat, era la fel de enigmatic pentru contemporanii săi precum este și

pentru noi. Înarmat cu spada din oțel valyrian, Focul Negru, era considerat unul dintre cei mai măreți războinici ai vremii sale deși nu-i plăceau armele și nici nu participa la turniruri sau încăierări. Dragonul său era Balerion, Spaima Neagră, însă zbura numai pentru bătălii sau pentru a se deplasa rapid deasupra pământului sau a mării. Prezența sa impozantă îi aduna pe oameni sub flamurile sale, dar nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarășul său din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas întotdeauna credincios surorilor sale. Ca rege, și-a pus întreaga încredere în consiliul său restrâns și în surorile sale, care asigurau guvernarea de zi cu zi a domeniului său... totuși n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Cu toate că i-a tratat dur pe rebeli și pe trădători, era gata să-i primească cu brațele deschise pe foștii lui dușmani care plecaseră genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul primitiv, din lemn și pământ, pe care-l ridicase pe coama a ceea ce a fost cunoscut de atunci și pentru totdeauna drept Dealul Înalt al lui Aegon. După ce cucerise douăsprezece castele și preluase controlul asupra gurii Apei Negre pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Acolo, și-au lăsat spadele la picioarele sale, iar Aegon i-a ridicat, confirmându-le domeniile

DEASUPRA | *Corbi ducând proclamația lui Aegon în toate colțurile Westerosului.*

și titlurile. Celor mai vechi dintre susținătorii săi le-a dat noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al navelor, comandantul flotei regale. Triston Massey, Lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al monetăriei. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă și puternică". De aceea Baratheon este considerat de maeștri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiție printre nobilii din Westeros, însă acestea nu fuseseră niciodată folosite de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon au desfășurat marele său stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roșu, cu trei capete, suflând flăcări asupra unui câmp negru, nobilii au considerat asta un semn că acum era, cu adevărat, unul dintre ai lor, un vrednic și măreț rege pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oțel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui său, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al Întregului Westeros și Scut al Poporului Său", dragonii au mugit, iar lorzii și cavalerii au izbucnit în urale... însă oamenii de rând, pescarii, țăranii și gospodinele au strigat cel mai tare.

Însă cei șapte regi pe care Aegon Dragonul intenționa să-i detroneze nu au izbucnit în urale. La Harrenhal și la Capătul Furtunii, Harren cel Negru și Argilac cel Arogant își chemaseră deja stegarii. În vest, regele Mern dinReach a străbătut Drumul Mării spre nord, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prințesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii... însă doar ca egală și aliată, nu ca vasală. O altă propunere de alianță a venit din partea regelui-copil din Eyrie, Ronnel Arryn, a cărui mamă a pretins toate ținuturile la est de Furca Verde din Trident pentru sprijinul din Vale împotriva lui Harren cel Negru. Chiar și în nord, regele Torrhen Stark de la Winterfell s-a sfătuit cu nobilii stegari și consilieri până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest cuceritor. Toți așteptau cu nerăbdare următoarea mișcare a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea sa, armatele lui Aegon erau din nou în marș. Cea mai mare parte a armatei sale a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre sud, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys îl însoțea călare pe Meraxes, cel cu ochii aurii și solzii argintii. Flota targaryană, sub comanda lui Daemon Velaryon, a părăsit Golful Apei Negre și s-a îndreptat spre nord, pornind spre Gulltown și Vale, împreună cu regina Visenya și Vhagar. Regele însuși s-a îndreptat în marș spre nord-est, spre Ochiul Zeilor și Harrenhal, fortăreața uriașă care era mândria și obsesia regelui Harren cel Negru, terminată de el și ocupată chiar în ziua când Aegon a debarcat pe ceea ce va deveni, într-o bună zi, Debarcaderul Regelui.

Toate cele trei invazii targaryene s-au lovit de o rezistență acerbă. Lorzii Errol, Fell și Buckler, jurați Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină, doborând peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de nave din Braavos, a scufundat flota targaryană în apele portului Gulltown. Printre cei morți s-a numărat și amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuși a fost atacat lângă țărmul sudic al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câștigat Bătălia Trestiilor, dar au suferit pierderi mari la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite, și le-au căzut în spate.

Oricum, asemenea înfrângeri nu s-au dovedit decât niște obstacole, dar la sfârșit, dușmanii lui Aegon n-au putut să reziste în fața dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din navele targaryene și au capturat aproape la fel de multe, însă când regina Visenya s-a aruncat asupra lor din cer, a incendiat corăbiile inamice. Lorzii Errol, Fell și Buckler s-au ascuns prin pădurile familiilor lor, până când regina Rhaenys l-a dezlănțuit pe Meraxes și un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torțe. Iar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, reîntorcându-se peste lac la Harrenhal, nu erau deloc pregătiți când Balerion s-a coborât asupra lor de pe cerul dimineții. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca și fiii lui.

Dușmanii lui Aegon s-au pomenit hărțuiți și de alți potrivnici. Pe când Argilac cel Arogant își aduna soldații la Capătul Furtunii, piratii de la Treptele de Piatră au debarcat pe țărmurile Capului Mâniei pentru a profita de absența lor, iar năvălitorii dornishieni au coborât ca o furtună din Munții Roșii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă față unei răzmeriție la Trei Surori, când insularii au renunțat la loialitatea față de Eyrie și au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

DREAPTA | *Visenya și Vhagar arzând flota lui Arryn.*

Totuși, acestea nu erau decât niște neplăceri mărunte în comparație cu ce i s-a întâmplat lui Harren cel Negru. Deși Casa Hoare domnea asupra Ținuturilor Riverane de trei generații, oamenii Tridentului nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în timpul construirii marelui castel Harrenhal, devastând Ținuturile Riverane de materiale de construcție, pofta lui de aur aducându-i în sapă de lemn atât pe lorzi, cât și pe oamenii de rând. Așa că acum Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully din Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully a trecut de partea Casei Targaryen, a înălțat flamura dragonului deasupra castelului său, iar cavalerii și arcașii săi s-au alăturat armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj și celorlalți nobili riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren și și-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong... și-au adunat trupele și au năvălit asupra Harrenhalului.

Dintr-odată copleșit numeric, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreața sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă de băut, pivnițe uriașe, boltite, pline de provizii, și ziduri masive, din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt și prea groase ca să poată fi sparte de orice berbec sau spulberate de vreo balistă. Harren și-a baricadat porțile și s-a pregătit împreună cu fiii rămași și aliații pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte idei. Odată ce-și unise forțele cu cele ale lui Edmyn Tully și ale celorlalți nobili riverani pentru a înconjura castelul, a trimis un maester la porți, cu o flamură de pace, pentru negocieri. Harren a ieșit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig în armura lui neagră. Fiecare rege avea

propriii săi stegar și maester, așa că vorbele schimbate de ei sunt încă vii.

– Dați-vă bătuți acum, a început Aegon, și poți rămâne Lord al Insulelor de Fier. Predați-vă acum, iar fiii tăi vor trăi să domnească după tine. Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

– Ceea ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuși de puțin, a zis Harren. Aceste ziduri sunt puternice și groase.

– Însă nu atât de înalte cât să-i țină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

– Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

– Când va apune soarele, împotrivirea ta se va fi sfârșit, a replicat Aegon.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta și s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, și-a trimis toți oamenii pe metereze, înarmați cu sulițe și arcuri și arbalete, promițând pământuri și bogății oricui va reuși să doboare dragonul.

– Dacă aș fi avut o fiică, omorâtorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully, sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre fetele lui Blackwood, sau Strong, sau pe oricare dintre fetele acestor trădători ai Tridentului, acești lorzi din mocirla galbenă.

Apoi Harren cel Negru s-a retras în turnul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Pe când ultima geană de lumină a soarelui dispărea, oamenii lui Harren cel Negru scrutau bezna, strângând în mâini sulițele și arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că amenințările lui Aegon erau doar vorbe goale. Însă Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus, pe cer, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul nu era mai mare decât o muscă în zbor prin fața lunii. De-abia atunci s-a aruncat în interiorul zidurilor castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a plonjat în întuneric și când marile turnuri de la Harrenhal au apărut sub el, dragonul a mugit furios și le-a scăldat în focul cel negru, bordat cu roșu.

Piatra nu arde, se lăudase Harren, însă castelul nu era făcut numai din piatră. Lemn și lână, cânepă și paie, pâine și carne de oaie sărată și grâne, toate au luat foc. Nici

oamenii de fier ai lui Harren nu erau din piatră. Fumegând, urlând, cuprinși de flăcări, au alergat prin curți sau au căzut de pe metereze pentru a muri la baza zidurilor. Și chiar și piatra va crăpa și se va topi dacă focul este suficient de puternic. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au afirmat mai târziu că turnurile Harrenhalului străluceau roșietice în noapte, precum cinci lumânări mari... și la fel ca acestea, au început să se strâmbe și să se topească, când râulețe de piatră topită au început să curgă de-a lungul lor.

Harren și ultimii săi fii au murit în focurile care au cuprins cetatea sa monstruoasă în acea noapte. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat și cu dominația Insulelor de Fier asupra Ținuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credință al lui Edmyn Tully, Lord de Riverrun, și l-a numit Lordul Suzeran al Tridentului. Și ceilalți lorzi riverani s-au plecat – înaintea lui Aegon, ca rege, și a lui Edmyn Tully ca lordul lor suzeran. Când cenușa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranță în castel, săbiile celor căzuți, multe împrăștiate sau topite, ori strâmbate și transformate în panglici de oțel de focul dragonului, au fost adunate și trimise în căruțe înapoi spre Aegonfort.

În sud și est, jurații Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac cel Arogant a adunat o mare armată, la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreață mândră, marele său zid de protecție fiind chiar mai gros decât cele de la Harrenhal. Și despre ea se credea că putea rezista oricărui asalt. Oricum, vestea despre moartea regelui Harren a ajuns în curând la urechile vechiului său dușman, regele Argilac. Lorzii Fell și Buckler s-au retras înaintea armatei care se apropia (lordul Errol fusese ucis) și i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys și dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu avea intenția de a muri așa cum o făcuse Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obișnuit să lupte, avea să-și decidă soarta cu sabia în mână. Așa că Argilac cel Arogant a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-și înfrunta dușmanii în câmp deschis.

Apariția Regelui Furtunii n-a fost nicio surpriză pentru Orys Baratheon și oamenii săi; regina Rhaenys, zburând cu Meraxes, remarcase plecarea lui Argilac de la Capătul Furtunii și a putut să-i ofere Mâinii o relatare amănunțită privind numărul adversarilor și dispunerea lor. Orys a ocupat o poziție întărită pe dealurile de la sud de Poarta de Bronz și a așteptat acolo, la înălțime, venirea soldaților furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldații furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În acea dimineață începuse să cadă o ploaie monotonă, iar pe la miezul zilei aceasta s-a transformat într-o furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-și amâne atacul pentru a doua zi, în speranța că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depășea pe cuceritori într-o proporție de aproape doi la unul și avea aproximativ de patru ori mai mulți cavaleri și cai de luptă. Priveliștea stegarilor lui Aegon agitându-se uzi leoarcă deasupra sa, pe propriile sale dealuri, îl înfuriase și bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre sud, în fețele oamenilor lui Targaryen, pe dealurile lor. Așa că Argilac cel Arogant a dat ordinul de atac, iar bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună a început.

Lupta s-a prelungit bine de tot în noapte, o desfășurare sângeroasă, și mult mai puțin favorabilă unuia singur decât cucerirea Harrenhalului de către Aegon. De trei ori și-a condus Argilac cel Arogant cavalerii împotriva pozițiilor lui Baratheon, dar dealurile erau prea abrupte și ploaia transformase pământul în mâzgă, așa că toți caii de luptă s-au zbătut și s-au înglodat, iar șarjele și-au pierdut coeziunea și forța. Soldații furtunii s-au descurcat mult mai bine când și-au trimis sulițașii pe deal în sus, pedeștri. Orbiți de ploaie, invadatorii nu i-au văzut urcând până când a fost prea târziu, iar corzile ude au făcut inutile arcurile. A căzut un deal, apoi un altul, iar ce-a de-a treia șarjă și ultima a Regelui Furtunii a spart centrul dispozitivului lui Baratheon... numai pentru a da de regina Rhaenys și de Meraxes. Chiar și pe pământ, dragonul s-a dovedit a fi formidabil. Dickon Morrigen și Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghițiți de flăcările fiarei, împreună cu cavalerii gărzii personale a regelui Argilac. Caii de luptă s-au panicat și au fugit înspăimântați, lovindu-se de călăreții din spatele lor și transformând șarja într-un haos. Regele Furtunii însuși a fost azvârlit din șa.

Dar Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ținând piept la șase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

– Dă-te la o parte, a poruncit Baratheon.

A descălecat, pentru a-l întâlni pe rege pe picior de egalitate, și i-a oferit Regelui Furtunii o ultimă șansă de a se recunoaște înfrânt. Dar Argilac l-a blestemat.

STÂNGA | *Distrugerea Harrenhalului.*

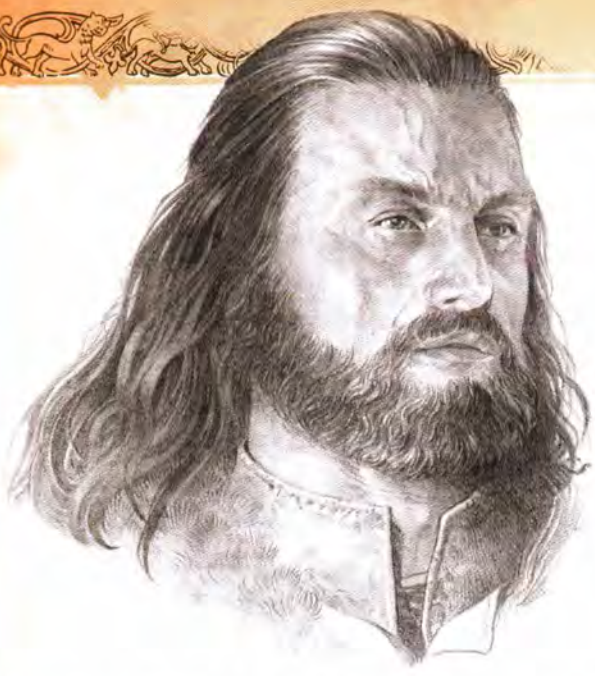

Așa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu părul său alb și învolburat, și Mâna cu barbă neagră, fioroasă, a lui Aegon. Fiecare dintre ei a fost rănit, se spune, însă la sfârșit, ultimul dintre Durrandoni și-a îndeplinit dorința și a murit cu o sabie în mâini și un blestem pe buze. Moartea regelui lor a luat întregul avânt al soldaților furtunii, și pe când vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii săi și cavalerii și-au aruncat săbiile și au fugit.

Timp de câteva zile, se credea că și Capătul Furtunii ar putea avea aceeași soartă ca Harrenhalul, astfel că fiica lui Argilac, Argella, a baricadat porțile în fața lui Orys Baratheon și a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Decât să-și plece genunchiul, apărătorii de la Capătul Furtunii vor muri până la ultimul om, a promis ea când regina Rhaenys a zburat pe Meraxes spre castel pentru negocieri.

– Îmi poți lua castelul, dar vei câștiga numai oase, sânge și cenușă, a anunțat ea... dar soldații din garnizoană s-au dovedit a fi mai puțin dispuși să moară.

În noaptea aceea, au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porțile castelului și-au predat-o pe lady Argella cu un căluș în gură, înlănțuită și goală, oamenilor lui Orys Baratheon.

Se povestește că Baratheon i-a scos lanțurile cu propriile sale mâini, a învelit-o cu mantia, i-a turnat vin și i-a glăsuit cu blândețe, vorbindu-i de curajul tatălui ei și de felul în care a murit. Și, după aceea, spre a-l onora pe regele căzut, a luat blazonul Durrandonilor și cuvintele de pe acesta făcându-l al său. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit cetatea sa de scaun, iar lady Argella, nevasta sa.

Cu ambele Ținuturi Riverane și ale Furtunii aflate acum sub controlul lui Aegon Dragonul și al aliaților săi, regii rămași în Westeros au înțeles că avea să le vină și lor rândul. La Winterfell, regele Torrhen și-a chemat stegarii; ținând cont de vastele distanțe din Nord, știa că adunarea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regentă a fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, și-a pus la punct apărarea și a trimis o armată la Poarta Însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinerețea ei, regina Sharra fusese considerată „Floarea Munților", cea mai frumoasă fecioară din cele Șapte Regate. Poate că, sperând să-l încânte pe Aegon cu frumusețea ei, i-a trimis un portret și i s-a oferit drept soție, cu condiția să-l numească pe fiul ei, Ronnel, drept moștenitor al său. Cu toate că portretul a ajuns în cele din urmă la el, nu se știe dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii ei; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era atunci doar o floare ofilită, cu zece ani mai mare decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat și și-au adunat propriile armate, intenționând să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. Din Highgarden a plecat în marș Mern al IX-lea, din Casa Gardener, Regele din Reach, însoțit de o armată impresionantă. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-și conducea propria sa oștire din Ținuturile Vestice. Împreună, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci și cinci de mii de oameni, inclusiv șase sute de lorzi, mari și mici și mai bine de cinci mii de cavaleri călare. „Pumnul nostru de fier!" se lăuda regele Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar scutieri îi erau cei doi nepoți.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de o asemenea mărime trebuie să fie ținută în marș, pentru a nu sărăci ținuturile din jur. Aliații au plecat de îndată, îndreptându-se spre nord prin nord-est, prin vegetația înaltă și lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon și-a adunat propria sa oaste și a avansat pentru a-și înfrunta noii dușmani. Comanda numai o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, și mare parte din forța sa era compusă din soldați care le juraseră credință nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era de dată recentă și nepusă la încercare. Oricum, având o armată mai mică, Aegon se putea deplasa mai repede decât inamicii săi. În orașul Septul de Piatră,

DEASUPRA | *Orys Baratheon, primul lord de Capătul Furtunii.*

ambele sale regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Sfărâmate, unde primise multe jurăminte de credință din partea lorzilor locali. Împreună, cei trei Targaryeni au privit din cer cum oștirea lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre și s-a îndreptat spre sud.

Cele două armate s-au reunit în câmpiile întinse și deschise de la sud de Apa Neagră, lângă locul pe unde va trece într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul ostașilor targaryeni și cu dispunerea lor. Aveau câte cinci oameni pentru unul de-al lui Aegon, se părea, iar proporția dintre lorzi și cavaleri era chiar și mai mare. Iar terenul era întins și deschis, numai iarbă și grâu, cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu controla nicio poziție la înălțime, așa cum făcuse Orys Baratheon la Ultima Furtună; pământul era tare, nu mocirlos. Nu erau deranjați nici de ploaie. Ziua era fără urmă de nor, dar cu vânt. Nu mai plouase de vreo două săptămâni.

Regele Mern adusese cu o dată și jumătate mai mulți oameni la luptă decât regele Loren, așa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiului și moștenitorului său, Edmund, i s-a dat avangarda. Regele Loren și cavalerii săi formau flancul drept, Lordul Oakheart, pe cel stâng. Neavând nicio barieră naturală pentru fixarea liniei targaryene, cei doi regi intenționau să-l atace pe Aegon din flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier", o săgeată imensă, formată din cavaleri înzăuați și mari lorzi, avea să se năpustească spre centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen și-a așezat oamenii într-un semicerc aproximativ, înțesat de sulițe și țepușe, cu arcași și arbaletieri în spatele lor și cavalerie ușoară pe flancuri. I-a încredințat comanda armatei sale lui Jon Mooton, Lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii dușmani care se alăturase cauzei sale. Regele însuși intenționa să lupte din cer, împreună cu reginele sale. Aegon observase și el absența ploii; iarba și grâul care înconjurau armatele erau înalte, iar grânele gata de recoltat... și foarte uscate.

Targaryenii au așteptat până când cei doi regi au sunat din trompete și au început înaintarea sub o mare de flamuri. Regele Mern însuși a condus șarja împotriva centrului călărind pe armăsarul său auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta și stindardul, o mare mână verde întinsă deasupra unui câmp alb. Mugind și răcnind, îmboldiți de cornuri și tobe, Gardenerii și Lannisterii au șarjat printr-un uragan de săgeți, aruncându-se asupra dușmanilor, măturându-i pe sulițașii targaryeni, spulberându-le rândurile. Dar Aegon și surorile sale erau în aer.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor dușmanilor, printr-o furtună de sulițe, pietre și săgeți, aruncându-se peste ei de nenumărate ori, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenys și Visenya au stârnit focuri împotriva vântului în fața inamicilor și în spatele lor. Buruienile uscate și șirurile de grâu s-au aprins imediat. Vântul a împrăștiat focul și a azvârlit fumul în fața rândurilor soldaților celor doi regi, care înaintau. Mirosul focului i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică, iar pe măsură ce fumul s-a îngroșat, caii și călăreții au fost orbiți. Rândurile lor au început să se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălțau peste tot în jurul lor. Oamenii lordului Mooton, apărați de vânt, au așteptat cu arcurile și sulițele pregătite, ajutându-i pe oamenii arși sau arzând, ieșiți clătinându-se din infern.

Câmpia de Foc, așa a fost numită după aceea bătălia.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alți o mie au pierit de sabie, sulițe și săgeți. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde încât au rămas marcați de cicatrice pe viață. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre morți, împreună cu fiii săi, nepoții, frații, verii și alte rubedenii. Un nepot a supraviețuit timp de trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Regele Loren al Stâncii a supraviețuit, trecând călare printr-un zid de flăcări și fum, spre siguranță, atunci când și-a dat seama că bătălia era pierdută.

Targaryenii au pierdut mai puțin de o sută de oameni. Regina Visenya a primit o săgeată în umăr, însă s-a refăcut curând. Pe când dragonii săi se înfruptau din cei morți, Aegon a poruncit ca spadele celor căzuți să fie adunate și le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii și-a pus spada și coroana la picioarele lui Aegon, s-a lăsat într-un genunchi și s-a supus. Iar Aegon, respectându-și promisiunea, l-a ridicat în picioare pe dușmanul său învins și l-a confirmat ca stăpân al ținuturilor sale și al rangului nobiliar, numindu-l Lord de Casterly Rock și Păzitor al Apusului. Stegarii lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulți alți lorzi din Reach, cei care au supraviețuit focului dragonilor.

Cucerirea Apusului nu se încheiase încă, așa că regele Aegon s-a despărțit de surorile sale și a plecat imediat în marș spre Highgarden, sperând în predarea sa înainte ca altcineva să ridice pretenții asupra cetății. A găsit castelul în mâinile administratorului său,

Harlan Tyrell, ai cărui strămoși slujiseră Casa Gardener timp de secole. Tyrell i-a predat cheile fortăreței fără luptă și a promis sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a dat Highgarden și toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului și Lord Suzeran de Mander, făcându-l stăpân al foștilor vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenționa să-și continue marșul spre sud ca să forțeze predarea Orașului Vechi, a Arborului și Dorne, dar, în vreme ce se afla la Highgarden, i-au ajuns la urechi vești despre o nouă provocare. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul și intrase în Ținuturile Riverane conducând o armată de treizeci de mii de sălbatici. Aegon a pornit imediat spre nord să-l oprească, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion, Spaima Neagră. De asemenea, le-a trimis vorbă și reginelor lui și tuturor nobililor și cavalerilor care îi juraseră credință după Harrenhal și Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu încă o jumătate mai mare decât a lui așteptându-l la sud de râu. Lorzi riverani, vestici, oameni de la Capul Furtunii, cei din Reach... veniseră cu toții. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes și Vhagar pândeau la înălțime, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focul roșiatic ardea mocnit sub grămezile de resturi. Regele din Nord auzise multe povești despre Câmpia de Foc. Știa că aceeași soartă l-ar putea aștepta și pe el dacă încerca să forțeze traversarea râului. Unii dintre nobilii săi stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alții l-au implorat să se retragă la Moat Cailin și să-și consolideze poziția acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, ca să ucidă dragonii în timp ce aceștia dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis pe Brandon Snow să treacă râul, însă a făcut-o însoțit de trei maesteri și nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Toată noaptea s-au schimbat mesaje. În dimineața următoare, Torrhen Stark a trecut Tridentul. Acolo, pe malul sudic, a îngenuncheat, a pus vechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon și a jurat să fie omul său. S-a ridicat ca Suzeran al Winterfellului și Păzitor al Nordului, dar nemaifiind rege. De atunci în colo, Torrhen Stark este pomenit drept Regele care a Îngenuncheat... însă niciun om al Nordului nu și-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la suzeranul Stark și de la vasalii săi nu erau răsucite, topite sau strâmbate.

Aegon Targaryen și reginele sale s-au despărțit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăși spre sud, mărșăluind spre Orașul Vechi, în vreme ce surorile sale s-au urcat pe dragonii lor, Visenya pentru o a doua încercare la Valea lui Arryn, iar Rhaenys pentru Sunspear și deșerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificațiile de la Gulltown, plasase o armată puternică la Poarta Însângerată și triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă și Cer, castelele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Toate lucrările defensive s-au dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a zburat între aripile lui Vhagar pe deasupra lor și a aterizat în curtea interioară din Eyrie. Când regenta din Vale a ieșit s-o înfrunte, cu zeci de soldați din gardă în spatele ei, a găsit-o pe Visenya cu Ronnel Arryn pe genunchiul ei, holbându-se uluit la dragon. „Mamă, pot să mă duc și să zbor cu doamna?", a întrebat copilul-rege. Nu s-au proferat niciun fel de amenințări, nu s-au schimbat niciun fel de cuvinte mânioase. Cele două regine și-au zâmbit și au schimbat în loc de asta amabilități. Apoi lady Sharra a trimis după cele trei coroane (propria ei coroană de regentă, cea mică, a fiului ei, și Coroana Șoimului de Munte și Vale, pe care regii Arryn o purtaseră timp de o mie de ani) și le-a predat reginei Visenya, împreună cu spadele garnizoanei sale. Și se povestește că după aceea, micul rege a zburat de trei ori deasupra vârfului Lancea Uriașului și a aterizat, devenind

și el un mic suzeran. Și astfel, Visenya Targaryen a adus Valea lui Arryn sub stăpânirea fratelui ei.

Rhaenys Targaryen n-a avut parte de o asemenea cucerire lesnicioasă. O armată de sulițași din Dorne păzea Trecătoarea Prințului, calea spre Munții Roșii, însă Rhaenys nu s-a angajat în luptă. A zburat pe deasupra trecătorii, deasupra nisipurilor roșii și albe, dar atunci când a coborât în Vaith pentru a-i cere să se predea, a găsit castelul pustiu și abandonat. În orașul de sub zidurile sale nu mai rămăseseră decât femeile, copiii și bătrânii. Când erau întrebați unde plecaseră stăpânii lor, răspundeau doar: „Departe." Rhaenys a urmat cursul în aval al râului, până la Grația Zeilor, cetatea de scaun a Casei Allyrion, însă și aceasta era părăsită. Și-a luat iar zborul. Rhaenys a ajuns la Planky Town, acolo unde Sângele Verde se varsă în mare, unde se aflau sute de bărci cu prăjină, schifuri de pescuit, barje, pontoane-dormitor și nave dezafectate scăldându-se în soare, legate cu frânghii, lanțuri, unite prin scânduri astfel încât să alcătuiască un oraș plutitor; cu toate astea, doar câteva bătrâne și copii mici ridicau privirea spre ea, în timp ce Meraxes zbura în cercuri pe deasupra.

În cele din urmă, zborul reginei a dus-o până la Sunspear, vechea cetate de scaun a Casei Martell, unde a găsit-o pe prințesa din Dorne așteptând-o în castelul

PAGINILE PRECEDENTE | *Supunerea lui Torrhen Stark, Regele care a Îngenuncheat.*
DEASUPRA | *Întâlnirea dintre Meria Martell și Rhaenys Targaryen.*

ei abandonat. Meria Martell avea optzeci de ani, ne spun menestrelii, și domnise peste dornishieni vreme de șaizeci de ani. Era foarte grasă, oarbă, și aproape cheală, pielea îngălbenită atârnându-i. Argilac cel Arogant o poreclise „Țestoasa Galbenă din Dorne", însă nici vârsta, nici pierderea vederii nu-i tociseră inteligența.

– Nu mă voi lupta cu tine, i-a spus prințesa Meria lui Rhaenys, nici n-am să îngenunchez în fața ta. Dorne nu are rege. Spune-i fratelui tău asta.

– Îi voi spune, a răspuns Rhaenys, dar mă voi întoarce, prințesă, iar data viitoare voi veni cu foc și sânge.

– Astea-s cuvintele tale, a zis prințesa Meria. Ale noastre sunt Neplecați, Neînfrânți, Nesfărâmați. N-ai decât să ne arzi, doamna mea... însă nu ne vei îngenunchea, nu ne vei supune și nici nu ne vei obliga să cedăm. Acesta este Dorne. Nu ești binevenită aici. Întoarce-te la grozăviile tale.

Și-așa s-au despărțit regina și prințesa, iar Dorne a rămas necucerit.

Spre vest, Aegon Targaryen a fost întâmpinat într-o manieră mai caldă. Cel mai mare oraș din Westeros, Orașul Vechi, era încins de ziduri masive și condus de Casa Hightower, cea mai veche, bogată și puternică dintre casele nobile din Reach. Orașul Vechi era și inima Credinței. Aici locuia și Marele Septon, Tatăl Credincioșilor, glasul noilor zei pe pământ, care cerea supunerea a milioane de adepți în toate ținuturile (în afară de Nord, unde vechii zei încă rezistau) și comanda soldații Militanților Credinței, ordinul războinic pe care oamenii de rând îl numeau Stele și Săbii.

Totuși, când Aegon Targaryen și armata sa s-au apropiat de Orașul Vechi, au găsit porțile orașului deschise, și pe lordul Hightower așteptând să se predea. Când vestea debarcării lui Aegon a ajuns pentru prima oară în Orașul Vechi, Marele Septon s-a încuiat în interiorul Septului Înstelat șapte zile și șapte nopți, cerând călăuzirea zeilor. N-a mâncat decât pâine și-a băut apă, se spune, petrecându-și toate orele veghind în rugăciuni, mergând de la un altar la altul. Iar în cea de-a șaptea zi, Baba și-a ridicat lampa ei aurie ca să-i arate viitorul. Dacă Orașul Vechi ridica armele împotriva lui Aegon Dragonul, după cum a văzut Înalt Preasfinția Sa, orașul va arde sigur, iar Hightower și Citadela și Septul Înstelat vor fi dărâmate și distruse.

Manfred Hightower, Lordul Orașului Vechi, era un nobil prudent și cucernic. Unul dintre fiii săi mai mici luptase în rândurile Fiilor Războinicului, iar un altul de-abia depusese jurământul ca septon. Când Marele Septon i-a povestit viziunea sa, împărtășită lui de Babă, lordul Hightower a hotărât că nu se va opune Cuceritorului prin forța armelor. Și astfel, nimeni din Orașul Vechi n-a ars pe Câmpia de Foc, cu toate că Hightowerii erau stegari ai Gardenerilor din Highgarden. Și astfel s-a întâmplat că lordul Manfred l-a întâmpinat călare pe Aegon Dragonul și i-a oferit spada, orașul și jurământul de credință. (Unii spun că lordul Hightower i-ar fi oferit și mâna celei mai mici fiice ale sale, ceea ce Aegon a refuzat politicos, pentru a nu-și ofensa cele două regine.)

Trei zile mai târziu, în Septul Înstelat, chiar Înalt Preasfinția Sa l-a uns pe Aegon cu cele șapte uleiuri, i-a pus o coroană pe cap și l-a proclamat Aegon din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Regele Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Domeniului. („Șapte Regate" era expresia folosită atunci, cu toate că Dorne nu închinase steagul. Nici n-o va face, vreme de mai bine de un secol de-acum înainte.)

Numai câțiva lorzi au fost prezenți la prima încoronare a lui Aegon, la gurile Apei Negre, dar câteva sute au asistat la cea de-a doua și zeci de mii l-au ovaționat după aceea pe străzile Orașului Vechi pe când plutea deasupra lor pe spatele lui Balerion. La cea de-a doua încoronare a lui Aegon au fost martori maesteri și arhimaesteri ai Citadelei. Poate că de aceea, această încoronare, și nu cea de la Aegonfort sau debarcarea, a devenit data oficială a începerii domniei lui Aegon.

Și astfel au fost transformate cele Șapte Regate din Westeros într-un mare domeniu, prin vrerea lui Aegon Cuceritorul și a surorilor sale.

Mulți s-au gândit că regele Aegon va face din Orașul Vechi cetatea sa de scaun, după terminarea războaielor, în vreme ce alții au crezut că va domni de la Piatra Dragonului, străvechea citadelă insulară a Casei Targaryen. Regele i-a surprins pe toți declarându-și intenția de a-și organiza curtea în noul oraș care se ridica deja la baza celor trei dealuri de la gura Apei Negre, pe locul unde el și surorile sale puseseră prima dată piciorul pe pământul Westerosului. Noul oraș a fost numit Debarcaderul Regelui. De acolo, Aegon Dragonul și-a condus regatul, domnind asupra curții din marele tron din metal, făcut din spadele topite, răsucite, învinse și frânte ale tuturor dușmanilor săi căzuți, un tron periculos care va fi curând cunoscut în întreaga lume drept Tronul de Fier din Westeros.

Regii
Targaryeni

AEGON I

REGELE AEGON, Primul pe Numele Său, a reușit să cucerească cele Șapte Regate la vârsta de douăzeci și șapte de ani, însă acum se confrunta cu o provocare formidabilă domnind asupra noului său regat. Cele Șapte Regate războinice rareori ajunseseră să cunoască pacea între propriile lor frontiere, darămite fără ele, iar unificarea lor sub o domnie unică cerea un om cu adevărat remarcabil. Așa că a fost un noroc că Aegon era un asemenea om, unul cu viziune și hotărâre din plin; dar, cu toate acestea, viziunea sa a unui Westeros unificat s-a dovedit a fi mai dificil de aplicat decât s-ar fi putut să creadă Aegon, fără a mai pomeni că a fost mult mai costisitoare, dar a fost o viziune care a schimbat cursul istoriei pentru sute de ani.

Aegon a fost acela care a văzut un mare oraș regal care să rivalizeze și să depășească Lannisportul și Orașul Vechi înflorind în jurul Aegonfortului său rudimentar. Și dacă Debarcaderul Regelui o fi fost un loc aglomerat, noroios și puturos la începuturile sale, era întotdeauna plin de activitate. Un sept improvizat, construit din coca unei bărci de pescuit de pe Apa Neagră, servea oamenilor de rând și, curând, unul mult mai mare a fost ridicat pe Dealul Visenyei, cu banii trimiși de Marele Septon. (Acesta va fi, ulterior, completat de Septul Comemorării de pe Dealul lui Rhaenys, ca un memorial închinat reginei.) Acolo unde se vedeau odată doar bărci de pescuit, acum corăbii și galere venite din Orașul Vechi, Lannisport, Orașele Libere și chiar și din Insulele Verii au început să-și facă apariția când drumul comerțului a început să se mute dinspre Duskendale și Iazul Fecioarelor spre Debarcaderul Regelui. Aegonfortul însuși s-a mărit, erupând dincolo de palisadele sale inițiale, pentru a cuprinde tot mai mult din Dealul Înalt al lui Aegon și a fost clădită o nouă cetate de lemn, cu ziduri de cincisprezece metri înălțime. A rămas în picioare până în anul 35 D.C., când Aegon a dărâmat-o, pentru a putea fi ridicată Fortăreața Roșie, un castel potrivit pentru Targaryeni și moștenitorii lor.

Prin anul 10 D.C., Debarcaderul Regelui devenise un oraș adevărat, iar prin 25 D.C. depășise Portul Alb și Gulltown, fiind cel de-al treilea oraș ca mărime din regat. Și totuși, în mare parte din acest timp a fost un oraș fără ziduri. S-ar putea ca Aegon și surorile sale să se fi gândit că nimeni n-ar fi îndrăznit să ia cu asalt un oraș unde se aflau dragoni, însă în anul 19 D.C. s-a dus vestea că o flotă a piraților a nimicit Orașul Copacilor Înalți, din Insulele Verii, luând în robie mii de oameni și o grămadă de bogății. Tulburat de aceasta – și dându-și seama că el și Visenya nu se aflau întotdeauna la Debarcaderul Regelui – Aegon a poruncit, în cele din urmă, să se ridice zidurile. Marele Maester Gawen și Mâna Regelui, Ser Osmund Strong, au primit ca sarcină acest proiect. Aegon a decretat că trebuie să existe spațiu suficient pentru ca orașul să se extindă între zidurile sale, iar cele șapte mari case vor apăra șapte porți, în onoarea Celor Șapte. Construcția a început anul următor, iar prin 26 D.C. a fost terminată.

În vreme ce orașul și prosperitatea sa creșteau, la fel se întâmpla și cu regatul. Parțial, era rezultatul eforturilor Cuceritorului de a câștiga respectul vasalilor săi și al oamenilor de rând. În această acțiune a fost adesea ajutat de regina Rhaenys (atât timp cât a mai trăit), pentru care oamenii de rând reprezentau o preocupare specială. Era protectoarea cântăreților și barzilor – ceva ce sora ei, Visenya, socotea a fi o pierdere de timp – însă acei menestreli compuneau cântece de laudă pentru Targaryeni și le duceau cu ei peste tot în regat. Iar dacă acele cântece conțineau și minciuni sfruntate, care îi făceau pe Aegon și pe surorile sale să pară mult mai glorioși, reginei nu-i părea prea rău... spre deosebire de maesteri.

Regina a încercat să unifice regatul prin căsătoriile aranjate de ea între casele îndepărtate. Astfel, moartea lui Rhaenys în Dorne, în anul 10 D.C., și urgia care a urmat după ea au fost simțite în mare parte din regatul care o iubise pe regina frumoasă și bună la inimă.

Totuși, în pofida unei domnii glorioase, Primul Război Dornishian a fost una dintre marile înfrângeri ale lui Aegon. Primul Război Dornishian a început, brusc, în anul 4 D.C. și s-a terminat în 13 D.C., după ani și ani de tragedii și sânge vărsat. Multe au fost calamitățile provocate de această conflagrație. Moartea lui Rhaenys, anii Furiei Dragonului,

Potrivit istoriei scrise de Arhimaesterul Gyldayn, la curte se șoptea că Aegon a lăsat-o pe regina Visenya stăpână peste construirea Fortăreței Roșii pentru că nu-i mai suporta prezența la Piatra Dragonului. În ultimii lor ani, relația lor, niciodată prea cordială, se răcise și mai mult.

PAGINILE PRECEDENTE | *Tronul de Fier.* STÂNGA | *Aegon Cuceritorul încoronat de Marele Septon.*

nobilii uciși, presupușii asasini de la Debarcaderul Regelui și Fortăreața Roșie însăși; au fost vremuri sumbre.

Însă, din toate aceste drame s-a zămislit un singur lucru măreț: Frații Jurați ai Gărzii Regelui. Când Aegon și Visenya au pus premii pe capul lorzilor dornishieni, mulți au fost omorâți, iar ca ripostă dornishienii și-au angajat propriile lor unelte și asasini. O dată, în anul 10 D.C., Aegon și Visenya au fost atacați pe străzile din Debarcaderul Regelui, iar dacă n-ar fi fost Visenya și Sora Întunecată, regele putea fi ucis. În pofida acestui lucru, regele încă mai credea că gărzile sale puteau să-i asigure securitatea, dar Visenya l-a convins de contrariu. (Se spune că atunci când Aegon a arătat spre garda sa, Visenya a scos Sora Întunecată și i-a crestat obrazul înainte ca soldații să fi putut reacționa. „Gărzile tale sunt încete și leneșe," se povestește că ar fi zis ea, iar regele a fost obligat să admită asta.)

Visenya, nu Aegon, a decis natura Gărzii Regelui. Șapte luptători pentru Suveranul celor Șapte Regate, care vor fi cu toții cavaleri. Le-a modelat jurămintele după cele ale Rondului de Noapte, pentru ca ei să renunțe la toate, în afară de datoria lor față de rege. Iar când Aegon a adus vorba de un mare turnir, pentru alegerea primilor cavaleri din Garda Regelui, Visenya l-a făcut să se răzgândească, spunând că avea nevoie de mai mult decât priceperea la mânuirea armelor pentru a fi protejat; mai avea nevoie și de o loialitate nestrămutată. Regele s-a încrezut în Visenya pentru alegerea primilor membri ai ordinului, iar istoria arată că a fost înțelept

„Regula celor șase", acum parte din legea obișnuită, a fost stabilită de Rhaenys pe când ședea pe Tronul de Fier, în vreme ce regele era plecat într-una dintre vizitele sale. Frații unei femei, care fusese omorâtă în bătaie de soțul ei după ce acesta o prinsese cu altul, înaintaseră o petiție. Soțul s-a apărat spunând, pe bună dreptate, că era drept ca un bărbat să pedepsească o nevastă adulterină (ceea ce era destul de adevărat, cu toate că prin Dorne lucrurile stau altfel) atâta vreme cât folosește un băț nu mai gros de un deget. Oricum, o lovise de o sută de ori, potrivit fraților ei, iar el n-a negat asta. După ce s-a consultat cu maesteri și septoni, Rhaenys a spus că, deși zeii au făcut femeile să le fie credincioase soților lor și că ele pot fi bătute pe bună dreptate, nu li se pot da decât șase lovituri – câte una pentru fiecare din Cei Șapte, cu excepția Străinului, care era moartea. Așa că cele nouăzeci și patru de lovituri ale bărbatului au fost declarate în afara legii, iar frații femeii omorâte au primit permisiunea să-i administreze acele lovituri bărbatului ei.

să procedeze așa: doi au murit apărându-l și cu toții au servit cu onoare până la sfârșitul zilelor lor. *Cartea Albă* îi pomenește, după cum le-au fost reținute numele și faptele fiecărui cavaler care a depus jurământul: Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant; Ser Richard Roote; Ser Addison Hill, bastard de Cornfield; Ser Gregor Goode și Ser Griffith Goode, frați; Ser Humfrey Măscăriciul, un cavaler de protecție; și Ser Robin Darklyn, numit și Măcăleandrul Întunecat, primul dintre Darklyni care a îmbrăcat mantia albă.

După ce-și numise consilieri încă de la început – care în timpul domniei lui Jaehaerys I au format un consiliu restrâns care-l va sfătui mai apoi pe rege – Aegon Cuceritorul lăsa, adesea, treburile guvernării de zi cu zi în seama surorilor sale și a acestor consilieri de încredere. Și profitând de asta, lucra pentru realizarea unității regatului prin prezența sa, uimindu-și supușii sau (atunci când era necesar) îngrozindu-i. Timp de o jumătate de an, regele a zburat între Debarcaderul Regelui și Piatra Dragonului, pentru că, deși orașul era cetatea sa de scaun, insula care mirosea a sulf și pucioasă și sare de mare era locul care-i plăcea cel mai mult. Însă cealaltă jumătate a anului o dedica călătoriilor regale. A mers peste tot prin regat în tot restul vieții sale, până la ultima călătorie din anul 33 D.C. – prezentându-i Marelui Septon respectul său în Septul Înstelat de fiecare dată când vizita Orașul Vechi, fiind primit ca oaspete sub acoperișul nobililor importanți ai Marilor Case (chiar și la Winterfell, la sfârșit), dar și sub cel al multor nobili mărunți, cavaleri și al hangiilor. Regele era însoțit de o suită strălucitoare oriunde se ducea; într-una din vizite, l-au urmat o mie de cavaleri și mulți lorzi și doamne de la curte.

În cursul acestor călătorii, regele nu era însoțit doar de curtenii săi, ci și de maesteri și septoni. Șase maesteri se aflau adesea în apropierea sa, pentru a-l sfătui asupra legilor și tradițiilor locale ale fostelor regate, pentru ca astfel să poată conduce cu înțelepciune toate tribunalele pe care le ținea. Decât să încerce să unifice regatul sub un set unic de legi, respecta diferitele tradiții ale fiecărei regiuni și încerca să judece așa cum poate că o făcuseră foștii suverani. (Un alt rege va încerca să pună de acord legile regatului.) De la încheierea Primului Război Dornishian și până la moartea lui Aegon, în 37 D.C., regatul a trăit în pace, iar Aegon a domnit cu înțelepciune și indulgență. Îi asigurase regatului atât „un moștenitor, cât și un înlocuitor" cu cele două soațe ale sale: prințul mai vârstnic, Aenys, făcut cu Rhaenys (moartă de mult), și prințul mai tânăr, Maegor, făcut cu Visenya.

A murit acolo unde se născuse, pe mult-iubita sa Piatră a Dragonului. S-a căzut de acord că se afla în Sala Mesei Pictate, povestindu-le nepoților săi, Aegon și Viserys, isprăvile cuceririlor sale, când a început să se bâlbâie și s-a prăbușit. A fost o comoție, au zis maesterii, iar Dragonul și-a dat sufletul repede și în pace. Trupul său a fost ars în curtea citadelei din Piatra Dragonului, după cum era obiceiul la Targaryeni și la valyrienii de dinaintea lor. Aenys, Prințul de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier, se afla la Highgarden când a aflat despre moartea tatălui său și a zburat repede cu dragonul său pentru a-și primi coroana. Însă pentru toți cei care l-au urmat pe Aegon Cuceritorul pe Tronul de Fier guvernarea regatului a fost mult mai dificilă.

STÂNGA | *Debarcaderul Regelui și Aegonfort la începuturi.* DEASUPRA | *Coroana lui Aegon Cuceritorul.*

AENYS I

CÂND DRAGONUL a murit la vârsta de șaizeci și patru de ani, nimeni, cu excepția dornishienilor, nu-i contestase domnia. A condus cu înțelepciune: s-a arătat în timpul călătoriilor sale, demonstrând multă deferență față de Marele Septon, răsplătindu-i pe cei care l-au slujit bine și ajutându-i pe cei care aveau nevoie. Și totuși, sub pojghița domniei sale legendare, în mare parte pașnice, era un viespar de nemulțumiri. În sinea lor, mulți dintre supușii săi încă prețuiau vremurile trecute, când Marile Case domneau asupra propriilor lor regate cu o suveranitate de necontestat. Alții doreau răzbunare, pentru cei dragi uciși în războaie. Iar alții îi considerau pe Targaryeni niște monștri: frați căsătoriți cu surorile lor, cuplurile incestuoase aducând pe lume moștenitori nelegitimi. Puterea lui Aegon și a surorilor sale – și a dragonilor lor – a fost suficientă pentru a-i aduce la supunere pe cei care li se opuneau, însă nu același lucru se putea spune și despre moștenitorii lor.

Aenys, primul fiu al lui Aegon, născut de iubita sa Rhaenys, a fost cel care a urcat pe tron în anul 37 D.C., la vârsta de treizeci de ani. A fost încoronat în cadrul unei ceremonii fastuoase în Fortăreața Roșie, chiar dacă nu fusese terminată, punându-și o coroană din aur ornat, și nu coroana din oțel valyrian a tatălui său.

Însă cu toate că tatăl și fratele său, Maegor (fiul Visenyei), erau niște războinici înnăscuți, Aenys era făcut dintr-un alt aluat. Și-a început viața ca un prunc plăpând și bolnăvicios și-a rămas tot așa în anii copilăriei sale. Mulți șopteau că nu era fiul lui Aegon Cuceritorul, acesta fiind un războinic fără pereche. De fapt, se știa foarte bine că regina Rhaenys era fermecată de menestrelii arătoși și de saltimbancii înțelepți; poate că vreunul dintre aceștia îi făcuse copilul. Însă zvonurile s-au împuținat și, în cele din urmă, s-au stins când copilului bolnăvicios i s-a dat un pui de dragon, numit Argint Viu. Și pe măsură ce dragonul creștea, creștea și Aenys.

Totuși, Aenys a rămas un visător, un maestru al alchimiei, protector al menestrelilor, actorilor și mimilor. Mai mult chiar, era mult prea avid de aprobarea celor din jur, iar acest lucru l-a făcut să oscileze și să ezite asupra deciziilor sale, de teamă ca nu cumva să dezamăgească pe unul sau pe altul. Această meteahnă i-a marcat domnia și i-a adus un sfârșit timpuriu și umilitor.

Imediat după moartea Cuceritorului, domnia Targaryenilor s-a confruntat cu primele provocări. Vorbim aici de nelegiuitul și banditul Harren cel Roșu, care pretindea că este nepotul lui Harren cel Negru. Cu ajutorul unui servitor de la castel, Harren cel Roșu a pus mâna atât pe Harrenhal, cât și pe stăpânul său, infamul lord Gargon (poreclit Gargon Oaspetele, din cauza obiceiului său de a participa la fiecare nuntă de pe domeniu pentru a-și exercita dreptul la prima noapte). Lordul Gargon a fost castrat în grădina zeilor din castel și lăsat să sângereze până la moarte, în vreme ce Harren cel Roșu se autoproclama lord de Harrenhal și Regele Râurilor.

Toate acestea aveau loc pe când regele petrecea la Riverrun, cetatea de scaun a Casei Tully. Dar când Aenys și lordul Tully s-au pus în mișcare pentru a răspunde acestei amenințări, au găsit Harrenhalul pustiu, oamenii credincioși lui Gargon, trecuți prin sabie, iar Harren cel Roșu și tovarășii lui reîntorși la actele de banditism.

Curând, în Vale și în Insulele de Fier, și-au făcut apariția și alți rebeli, în vreme ce un dornishian, Regele Vultur, a adunat mii de susținători ca să se confrunte cu Targaryenii. Marele Maester Gawen a scris că regele a fost uluit de aceste vești, pentru că Aenys dorea să fie iubit de oameni. Iar suveranul, din nou, a acționat nesigur, poruncind inițial ca o armată să se îndrepte pe apă spre Vale, pentru a-l nimici pe uzurpatorul Jonos Arryn, care-și aruncase după gratii propriul frate, lordul Ronnel, contramandând, brusc, ordinul, de teamă ca nu cumva Harren cel Roșu și oamenii săi să nu se infiltreze în Debarcaderul Regelui. Suveranul era chiar hotărât să convoace Marele Consiliu, pentru a hotărî cum să trateze aceste probleme. Din fericire pentru regat, alții au acționat mult mai rapid.

Lordul Royce din Runestone a adunat forțe care i-au măturat pe răsculații conduși de Jonos Arryn, încolțindu-i în Eyrie, cu toate că acest lucru a dus direct la uciderea lordului Ronnel, deoarece Jonos și-a obligat fratele să zboare prin Poarta

STÂNGA | *Regele Aenys I pe Tronul de Fier.*

Lunii. Și totuși, Eyrie s-a dovedit a nu fi un adăpost sigur când prințul Maegor a sosit în grabă, pe spatele lui Balerion, Spaima Neagră – dragonul pe care-l dorise dintotdeauna și pe care-l putea, în sfârșit, cere, după moartea tatălui său. Jonos și adepții săi au murit cu toții în streang, de mâna lui Maegor.

Între timp, în Insulele de Fier, cel care se pretindea a fi regele Lodos renăscut a fost înlăturat rapid de lordul Goren Greyjoy, care i-a trimis regelui Aenys capul său conservat. În schimb, Aenys i-a făcut lui Goren un hatâr, unul folosit de lordul Goren pentru a izgoni Credința din Insulele de Fier, înspăimântând restul regatului.

Cât despre Regele Vultur, Martellii au ignorat această mică rebeliune din interiorul granițelor lor. Cu toate că prințesa Deria l-a asigurat pe Aenys că Martellii nu doresc decât pace și că făceau tot ce le stătea în putere ca să înăbușe răscoala, problema a fost pasată lorzilor de la Hotare. Oricum, așa-zisul Rege Vultur părea să fie mai mult decât erau ei capabili să ducă. Primele sale victorii au dus la îngroșarea rândurilor adepților, până când a strâns în jurul său vreo treizeci de mii. Și numai atunci când și-a împărțit marea sa armată – atât din lipsa proviziilor, cât și din convingerea sa că oricare dintre detașamente va învinge orice dușman s-ar fi ridicat împotriva lor – au început și necazurile sale. Acum puteau fi înfrânți, bucată cu bucată, de fosta Mână, Orys Baratheon, și de floarea lorzilor de la Hotare, în special de Sălbaticul Sam Tarly, despre a cărui spadă, Heartsbane, se zice că era roșie de la mâner și până la vârf, după ce-a doborât zeci de dornishieni în timpul Vânătorii Vulturului, așa cum a fost numită urmărirea Regelui Vultur.

Primul rebel a fost și ultimul. Harren cel Roșu, care era încă în libertate, a fost încolțit în cele din urmă de Mâna lui Aenys, nobilul Alyn Stokeworth. În lupta care a urmat, Harren l-a ucis pe lordul Alyn, fiind și el ucis, la rându-i, de scutierul Mâinii.

Cu pacea restabilită, regele le-a mulțumit principalilor nobili și luptători care i-au nimicit pe acești rebeli și dușmani ai tronului, recompensa cea mai mare fiind dată fratelui său; prințul Maegor, pe care Aenys l-a numit Mână a Regelui. Se pare că, atunci, a fost cea mai înțeleaptă alegere. Dar, cu toate acestea, a semănat semințele căderii lui Aenys.

Obiceiul valyrian, de căsătorii în cadrul familiei, dura de multă vreme, păstrându-se astfel descendența regală. Totuși, acesta nu era și obiceiul din Westeros, fiind considerat o oroare de adepții Credinței. Dragonul și surorile sale fuseseră acceptați fără niciun comentariu, iar chestiunea nu fusese ridicată când prințul Aenys s-a căsătorit în anul 22 D.C. cu Alyssa Velaryon, fiica lordului amiral și maestru al flotei; cu toate că era o Targaryen, din partea mamei sale, asta însemna că erau doar veri. Dar când tradiția părea să continue să fie respectată, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată.

Regina Visenya a propus ca Maegor să se căsătorească cu prima fiică a lui Aenys, Rhaena, însă Marele Septon a protestat viguros, iar Maegor a fost căsătorit în schimb cu propria nepoată a Înaltului Septon, lady Ceryse din Casa Hightower. Însă aceasta s-a dovedit a fi o căsătorie stearpă, în vreme ce aceea a lui Aenys a avut mai multe roade, după ce Rhaena a fost urmată de fiul și moștenitorul său, Aegon, iar mai târziu, de Viserys, Jaehaerys și Alysanne. Poate că, invidios după doi ani ca Mână – și după nașterea unei alte fiice a fratelui său, Vaella, moartă de timpuriu – Maegor a zguduit regatul în anul 39 D.C. anunțând că și-a luat, în secret, o a doua soție – Alys din Casa Harroway. S-a căsătorit cu ea în cadrul unei ceremonii valyriene, oficiată de regina Visenya, negăsind un septon dispus să-i cunune. Revolta publică a fost atât de puternică, încât Aenys a fost nevoit, în cele din urmă, să-și exileze fratele.

Aenys părea mulțumit să pună capăt problemelor prin exilarea lui Maegor, însă Marele Septon nu s-a mulțumit cu asta. Nici măcar numirea unui reputat făcător de minuni, septonul Murmison, ca noua sa Mână n-a putut repara pe de-a-ntregul ruptura de Credință. Iar în anul 41 D.C., Aenys a înrăutățit lucrurile când a decis să-și căsătorească fiica cea mare, Rhaena, cu fiul și moștenitorul său, Aegon, pe care l-a numit Prinț de Piatra Dragonului, în locul lui Maegor. Din Septul Înstelat a venit o acuzație cum niciun rege nu mai

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Tradiția printre Targaryeni a fost întotdeauna să se căsătorească între ei. Cununarea fratelui cu sora a fost considerată mereu ceva ideal. Nereușind asta, o fată se putea mărita cu unchiul ei, sau un nepot, un băiat putea lua o verișoară, o mătușă sau o nepoată. O asemenea practică datează încă din vremurile Vechii Valyrii, unde era ceva obișnuit printre familiile străvechi, mai ales între cele care creșteau și stăpâneau dragoni. „Sângele dragonilor trebuie să rămână pur," zicea o vorbă înțeleaptă. Unii dintre prinții-vrăjitori își luau chiar mai multe soții, atunci când le plăceau, deși așa ceva era ceva mai puțin obișnuit decât căsătoria incestuoasă. În Valyria de dinainte de Urgie, scriu înțelepții, erau adulați peste o mie de zei, însă niciunul dintre ei nu era temut, așa că puțini îndrăzneau să critice asemenea obiceiuri.

Însă asta nu se aplica și în Westeros, unde puterea Credinței era de necontestat. Incestul era considerat un păcat capital, fie că avea loc între tată și fiică, mamă și fiu, ori frate și soră, iar roadele unei astfel de uniri – niște mârșăvii în ochii zeilor și ai oamenilor. Privind retrospectiv, se poate vedea că ruptura dintre Credință și Casa Targaryen era inevitabilă.

auzise înainte, adresată „Regelui Ticăloșiei" și, dintr-odată, nobilii pioși și chiar și oamenii de rând, care îl iubiseră cândva pe Aenys, s-au întors împotriva lui.

Septonul Murmison a fost exclus din Credință pentru oficierea ceremoniei, iar zeloșii ordinului Oamenilor Săraci au pus mâna pe arme făcându-l bucăți pe Murmison, paisprezece zile mai târziu, pe când străbătea orașul într-o lectică. Fiii Războinicului au început să fortifice Dealul lui Rhaenys, transformând Septul Comemorării într-o citadelă care putea rezista în fața suveranului. În afară de asta, unii dintre Săraci au încercat să-i ucidă pe rege și familia sa chiar în castel, escaladând zidurile și strecurându-se până în apartamentele regale. Numai datorită unuia dintre cavalerii Gărzii Regelui a supraviețuit familia regală.

Confruntat cu toate acestea, Aenys a părăsit orașul împreună cu familia, și a fugit să se pună la adăpost la Piatra Dragonului. Acolo, Visenya l-a sfătuit să-și ia dragonii și să reverse foc și sânge atât asupra Septului Înstelat, cât și asupra Septului Comemorării. În loc de asta, regele, incapabil să ia o decizie fermă, a căzut la pat din cauza unor crampe îngrozitoare, care-i chinuiau stomacul și-l făceau să-și golească mațele. Pe la sfârșitul anului 41 D.C., mare parte din regat se răzvrătise împotriva lui. Mii de Săraci cutreierau drumurile, amenințându-i pe susținătorii regelui, iar zeci de lorzi au pus mâna pe arme, ridicându-se împotriva Tronului de Fier. Cu toate că Aenys nu avea decât treizeci și cinci de ani, se spunea că arăta ca un bărbat de șaizeci de ani, iar Marele Maester Gawen era disperat pentru că nu reușea să-i îmbunătățească starea.

Regina văduvă Visenya a început să-l îngrijească, iar pentru o vreme, starea sa s-a îmbunătățit. Și apoi, dintr-odată, a suferit o cădere când a aflat că fiul și fiica sa erau asediați în Castelul Crakehall, unde se refugiaseră când vizita lor anuală a fost întreruptă de răscoala împotriva tronului. A murit trei zile mai târziu și, la fel ca și tatăl său înaintea lui, a fost ars la Piatra Dragonului, după rânduielile valyrienilor din vechime.

După moartea Visenyei, se șoptea că dispariția bruscă a regelui Aenys ar fi fost lucrătura ei, iar unii vorbeau despre ea chiar ca de o regicidă și omorâtoare a familiei. Nu îl preferase ea pe Maegor în locul lui Aenys în toate? N-avusese ea ambiția ca fiul ei să domnească? Atunci de ce se îngrijise de fiul vitreg și nepot cu toate că se arătase dezgustată de el? Visenya a fost multe lucruri, însă n-a părut să fie niciodată o femeie capabilă de milă. Este o întrebare care nu poate fi ignorată cu ușurință... dar nici nu i se poate răspunde cu ușurință.

MAEGOR I

MAEGOR, PRIMUL pe Numele Său, a urcat pe tron după moartea bruscă a fratelui său, regele Aenys, în anul 42 D.C. El este mai bine cunoscut ca Maegor cel Crud, o poreclă binemeritată pentru că niciun rege mai crud decât el n-a stat vreodată pe Tronul de Fier. Domnia lui a început cu sânge și s-a terminat cu sânge. Legendele spun că i-au plăcut războiul și bătăliile, însă este limpede că dorea cu ardoare violența și moartea și un control absolut asupra a tot ceea ce considera că-i aparține. Ce demon îl poseda, nimeni n-ar fi putut spune. Chiar și astăzi sunt unii care mulțumesc că tirania sa a fost de scurtă durată, pentru că cine știe câte case nobile ar fi putut dispărea pe veci numai ca să-și satisfacă el poftele?

Targaryen, pe Dealul Visenyei pentru a-și aduna oamenii. I s-au alăturat cu miile.

Apoi Visenya i-a chemat pe toți cei care-i contestau lui Maegor dreptul la domnie să dovedească singuri ce erau în stare, iar comandantul Fiilor Războinicului a acceptat provocarea. Ser Damon Morrigen, numit și Damon cel Devotat, a fost de acord cu un proces al celor șapte, după vechea rânduială: Ser Damon și șase dintre Fiii Războinicului împotriva regelui și a șase dintre luptătorii săi. Era o încleștare în care în joc se afla regatul însuși, iar relatările și legendele sunt numeroase, fiind adesea contradictorii. Ceea ce știm cu siguranță este că regele Maegor a fost ultimul rămas în picioare,

S-a spus că Aenys nu se pricepea la spade și lănci, fiind capabil doar să nu se facă de râs, dar nimic altceva. Maegor, pe de altă parte, înfrângea cavaleri călăiți în lupte în încăierări pe vremea când nu avea mai mult de treisprezece ani, și și-a făcut rapid un nume în turnirul regal din anul 28 D.C., când a învins trei cavaleri ai Gărzii Regelui, unul după altul, câștigând întrecerea. A fost făcut cavaler de regele Aegon, la șaisprezece ani, cel mai tânăr cavaler din regat la acea vreme.

După funeraliile lui Aenys, Visenya a ucat pe Vhagar și a zburat spre est, spre Pentos, pentru a-l rechema pe fiul ei Maegor, care fusese exilat, în cele Șapte Regate. Maegor a zburat pe deasupra Mării Înguste cu Balerion, rămânând la Piatra Dragonului suficient timp pentru a fi încoronat cu coroana de oțel valyrian a tatălui său, și nu cu cea ornamentată a fratelui său.

Marele Maester Gawen a protestat, susținând că, după legile moștenirii, prințul Aegon, fiul cel mai mare al lui Aenys, trebuia să fie rege. Răspunsul lui Maegor a fost să-l declare pe maester trădător, să-l condamne la moarte și să-i taie capul dintr-o singură lovitură cu spada sa, Blackfyre. După aceea, puțini au mai îndrăznit să sprijine pretențiile la tron ale lui Aegon. Au zburat corbii, vestind că noul rege fusese încoronat, unul care-și va trata corect susținătorii credincioși și le va aduce moartea rezervată trădătorilor celor care i se vor opune.

În fruntea dușmanilor lui Maegor se aflau adepții Credinței – ordinele Fiului Războinicului și al Oamenilor Săraci –, războiul împotriva lor fiind constanta domniei sale. La Debarcaderul Regelui, ordinele militante puseseră mâna pe Septul Comemorării și pe Fortăreața Roșie, pe jumătate construită. Însă Maegor a zburat direct în oraș, fără frică, pe spatele lui Balerion, și a ridicat dragonul roșu, al Casei însă a primit o lovitură serioasă la cap chiar la sfârșit, căzând fără simțire la pământ, imediat ce ultimul dintre Fiii Războinicului fusese ucis.

Timp de douăzeci și șapte de zile, Maegor a fost ca mort pentru lume. În cea de-a douăzeci și opta, regina Alys a venit de la Pentos (Maegor era tot inconștient) însoțită de o frumusețe pentosiană numită Tyanna cea din Turn. Devenise iubita lui Maegor în timpul exilului său, asta era limpede, ba chiar și a reginei Alys, după cum șopteau unii. Regina Văduvă, după ce s-a întâlnit cu Tyanna, i l-a dat pe rege în grijă, fapt care i-a tulburat pe susținătorii lui Maegor.

În cea de-a treizecea zi de la judecata celor șapte, regele s-a trezit la răsăritul soarelui și s-a dus pe metereze. Mii de oameni au izbucnit în urale, dar nu și la Septul Comemorării, unde sute dintre Fiii Războinicului se adunaseră pentru rugăciunile de dimineață. Apoi, Maegor a urcat în spatele lui Balerion și a zburat de pe Dealul Înalt al lui Aegon pe Dealul lui Rhaenys și, fără niciun avertisment, a dezlănțuit focul Spaimei Negre. Pe când Septul Comemorării ardea, unii au încercat să fugă, dar numai pentru a fi doborâți de arcașii și sulițașii lui Maegor. Se spune că țipetele celor care ardeau și ale celor pe moarte se auzeau în tot orașul, iar învățații susțin că un lințoliu a rămas atârnat deasupra Debarcaderului Regelui timp de șapte zile.

STÂNGA | *Incendierea Septului Comemorării.*

Oricum, acesta a fost numai începutul războiului lui Maegor împotriva adepților Credinței. Marele Septon a continuat să se opună cu încăpățânare domniei sale, iar Maegor a continuat să adune tot mai mulți nobili de partea sa. La bătălia de la Podul de Piatră, Oamenii Săraci au căzut cu zecile și se spune că Manderul a fost înroșit de sânge pe o distanță de nouăzeci și ceva de kilometri. După aceea, podul și castelul care-l controla au fost numite Podul Amar.

O bătălie și mai mare s-a dat la Marea Furcă a Apei Negre, unde treisprezece mii de Oameni Săraci – și sute de cavaleri din gruparea locală a Fiilor Războinicului de la Septul de Piatră și multe alte sute de lorzi rebeli din Ținuturile Riverane și cele Vestice, care li s-au alăturat – au luptat împotriva regelui. A fost o bătălie sângeroasă, care a durat până la lăsarea nopții, însă a fost o victorie decisivă pentru regele Maegor. Regele a zburat în spatele lui Balerion în timpul luptei și cu toate că ploaia a mai stins din flăcările Spaimei Negre, dragonul a lăsat numai moarte în urmă.

Adepții Credinței au rămas cei mai înverșunați dintre dușmanii lui Maegor, pe tot parcursul domniei sale, așa cum și el a fost dușmanul lor. Chiar și moartea misterioasă a Marelui Septon, în 44 D.C., urmată de alegerea unui Mare Septon mult mai favorabil și înțelegător, care a încercat să desființeze ordinul Stelelor și Săbiilor, n-au reușit să reducă violența constantă. Războaiele lui Maegor împotriva lor au fost punctate de numeroasele sale căsătorii, în încercarea de a avea un moștenitor. Totuși, indiferent cu câte femei s-a însurat – sau s-a culcat – a rămas fără copii. S-a căsătorit cu femeile lăsate de el văduve – femei care își dovediseră fertilitatea – însă singurii copii zămisliți din sămânța sa au fost niște monstruozități: diformi, fără ochi, mădulare sau fiind atât de parte bărbătească, cât și femeiască. Nebunia sa, spun unii, a început odată cu prima dintre aceste creaturi abominabile.

Maegor are o singură realizare în timpul domniei sale: terminarea Fortăreței Roșii, în anul 45 D.C. A fost un proiect început de regele Aegon și continuat de Aenys, dar Maegor l-a văzut terminat. A îmbunătățit planurile tatălui și fratelui, ridicând un castel cu șanț de apărare înlăuntrul unui castel mai mare, acesta devenind cunoscut mai târziu drept Fortăreața lui Maegor. Și mai remarcabil chiar, el a fost primul care a poruncit construirea de tuneluri și pasaje secrete. Au fost introduși pereții falși și trapele ascunse, iar Dealul Înalt al lui Aegon era împânzit de tuneluri. Lipsa de moștenitori nu părea să conteze prea mult, din moment ce regele s-a implicat în activitatea de supraveghere a construcțiilor. Și l-a numit pe socrul său, lordul Harroway, noua sa Mână, și l-a lăsat să guverneze o vreme regatul, cât timp el superviza construirea castelului.

Însă, lucru obișnuit în timpul domniei lui Maegor, chiar și această mare izbândă a fost transformată într-o grozăvie. Când cetatea a fost, în cele din urmă, terminată, regele a organizat un festin destrăbălat pentru zidarii și cioplitorii în piatră și alți meșteri care participaseră la construirea castelului. Dar după trei zile de chiolhan, pe socoteala regelui, au fost cu toții trecuți prin sabie pentru ca secretele Fortăreței Roșii să nu fie dezvăluite.

În cele din urmă, Credința și propria familie l-au pierdut Maegor. În anul 43 D.C., nepotul său, prințul Aegon, a încercat să recâștige tronul care, după lege, ar fi trebuit să-i revină,

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

De-abia fusese pusă ultima piatră a Fortăreței Roșii, că Maegor a poruncit ca ruinele Septului Comemorării să fie mătu-rate de pe vârful Dealului lui Rhaenys și, odată cu ele, oasele și cenușa Fiilor Războinicului care pieriseră acolo. În locul lor, a decretat el, va fi ridicat un mare grajd din piatră, „pentru dragoni", o vizuină potrivită pentru Balerion, Vhagar și ai lor. Așa a început construirea Bârlogului Dragonilor. Poate că n-a fost surprinzător că s-a dovedit a fi greu de găsit constructori, cioplitori în piatră și muncitori care să lucreze acolo. Atât de mulți bărbați au fugit, încât regele a fost, în cele din urmă, nevoit să folosească prizonieri din temnițele orașului ca forță de muncă, sub supravegherea constructorilor aduși din Myr și Volantis.

în ceea ce a ajuns să fie cunoscută drept Marea Bătălie de la Ochiul Zeilor. Aegon a murit atunci, lăsându-le în urmă pe soția și pe sora sa, Rhaena, dar și pe fiicele lor gemene; dra-gonul său, Argint Viu, a fost de asemenea ucis.

Apoi, la sfârșitul anului 45 D.C., regele Maegor a început o nouă campanie împotriva adepților rebeli ai Credinței, care nu depuseseră armele la porunca noului Mare Septon. Po-trivit unei evidențe din acea vreme, în anul următor regele s-a întors cu două mii de cranii drept trofee ale campaniei sale, susținând că aparțineau nelegiuiților Fii ai Războini-cului și Oamenilor Săraci, cu toate că mulți nutreau convin-gerea că erau mai degrabă ale oamenilor de rând, care se aflaseră la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Zi de zi, regatul era tot mai pornit împotriva regelui.

Moartea reginei văduve Visenya, în 44 D.C., a fost un eveniment notabil, cu toate că Maegor părea să nu-i acorde prea multă importanță. Ea îl susținuse încă de la naștere, căutând să-l împingă înaintea fratelui său mai mare, Aenys, și făcând tot ce-i stătea în putere pentru a-i securiza moște-nirea. În confuzia de după moartea ei, văduva lui Aenys, regina Alyssa, a părăsit pe furiș Piatra Dragonului, împreună cu copiii ei, dar și cu Sora Întunecată, spada din oțel valyrian a Visenyei. Fiul mai mare al Alyssei și al lui Aenys, după Aegon, prințul Viserys, era ținut în Fortăreața Roșie ca scu-tier al regelui și, oricum, a suferit din cauza fugii ei. A murit după nouă zile în urma interogatoriilor, de mâna Tyannei cea din Turn. Regele i-a lăsat trupul în curtea castelului pentru aproape paisprezece zile, nădăjduind că vestea o va

JOS | *Bătălia de la Podul de Piatră.*

determina pe regina Alyssa să ceară leșul fiului ei, însă ea nu s-a mai întors. Viserys avea cincisprezece ani când a murit.

În anul 48 D.C., septonul Moon și Ser Joffrey Doggett – poreclit Câinele Roșu de pe Dealuri – i-a condus pe Oamenii Săraci împotriva regelui, iar Riverrunul s-a aliat cu ei. Când lordul Daemon Velaryon, amiralul flotei regelui, s-a întors și el împotriva lui Maegor, multe dintre marile case i s-au alăturat. Domnia tiranică a lui Maegor nu mai putea fi îngăduită, și atunci regatul s-a răsculat pentru a-i pune capăt. Unirea lor, a tuturor, a fost pretenția avansată de tânărul prinț Jaehaerys – singurul fiu rămas al lui Aenys și al Alyssei, acum în vârstă de paisprezece ani – și susținut de lordul de la Capătul Furtunii, pe care Jaehaerys îl numise Protector al Regatului și Mână a Regelui. Când regina Rhaena – cu care Maegor se căsătorise după moartea lui Aegon – a aflat de proclamația fratelui său, a fugit pe spatele dragonului ei, Dreamfyre, furând-o și pe Blackfyre, în vreme ce regele și soțul ei dormea. Chiar și doi cavaleri ai Gărzii Regelui l-au părăsit pe Maegor, alăturându-i-se lui Jaehaerys.

Răspunsul lui Maegor a fost încet și confuz, deoarece aceste trădări – și, poate, și pierderea călăuzirii mamei sale – îl lăsaseră de capul lui, la fel de sfârșit ca și Aenys. Și-a chemat lorzii rămași loiali la Debarcaderul Regelui, însă nu au venit decât nobilii mărunți ai Domeniilor Coroanei, care nu prea aveau cum să se împotrivească numeroșilor dușmani ai regelui. Era târziu în noapte, în timpul ceasului lupului, când lorzii rămași au părăsit camera consiliului, lăsându-l pe Maegor să se frământe de unul singur. Devreme, în dimineața următoare, a fost găsit mort pe tron, cu robele năclăite de sânge, cu brațele despicate de țepii Tronului de Fier.

Așa a sfârșit Maegor cel Crud. Cum a ajuns să moară astfel rămâne subiectul multor speculații. Menestrelii susțin că Tronul de Fier însuși l-ar fi ucis, alții suspectând însă Garda Regelui sau vreun zidar pe care regele n-ar fi reușit să-l omoare și care cunoștea secretele Fortărețeii Roșii. Dar mult mai probabil este că regele ar fi ales să-și curme singur viața decât să fie înfrânt. Indiferent care-i adevărul, a fost o domnie sfârșită în singurul fel în care se putea, după șase ani de teroare înstăpânită asupra regatului de Maegor. Însă domnia nepotului său va face mult pentru vindecarea rănilor adânci provocate de el celor Șapte Regate.

DEASUPRA | *Maegor I, mort pe Tronul de Fier.* DREAPTA | *Soțiile lui Maegor cel Crud (la stânga, de sus în jos: Ceryse Hightower, Tyanna cea din Turn, Alys Harroway; la dreapta, de sus în jos: Elinor Costayne, Jeyne Westerling, Rhaena Targaryen).*

Soțiile lui Maegor cel Crud

Ceryse din Casa Hightower

Ceryse a fost fiica lui Martyn Hightower, Lordul Orașului Vechi. A fost susținută de unchiul ei, Marele Septon, după ce s-a opus logodnei prințului Maegor, de treisprezece ani, cu nou-născuta sa nepoată, prințesa Rhaena. Ceryse și Maegor s-au căsătorit în anul 25 D.C. Prințul a susținut că a consumat mariajul de o duzină de ori în noaptea nunții, însă nu s-a născut niciun fiu. Curând, s-a săturat de neputința lui Ceryse de a-i dărui un moștenitor și-a început să-și ia alte neveste. Ceryse a murit în 45 D.C., răpusă de o boală subită, cu toate că zvonurile susțineau că a fost ucisă la porunca regelui.

Alys din Casa Harroway

Alys a fost fiica lui Lucas Harroway, noul Lord de Harrenhal. În anul 39 D.C. a avut loc o căsătorie secretă, în vreme ce Maegor era Mână, pentru asta fiind exilat în Pentos. Alys a devenit regină după ce Maegor a adus-o înapoi din Pentos. Ea a fost prima femeie pe care regele a lăsat-o însărcinată, în anul 48 D.C., însă a pierdut copilul în scurtă vreme. Ceea ce-a ieșit din pântecul ei a fost o monstruozitate, fără ochi, deformată, iar Maegor, în furia sa, a dat vina pe moașe, pe septe și pe Marele Maester Desmond, executându-i pe toți. Tyanna cea din Turn l-a convins pe rege că pruncul era produsul relațiilor secrete ale Alysei, asta ducând la moartea reginei, a însoțitorilor ei, a tatălui ei și a Mâinii sale, lordul Lucas, și a familiei Harroway sau a oricărei rubedenii pe care regele Maegor a putut-o descoperi între Debarcaderul Regelui și Harrenhal. Lordul Edwell Celtigar a fost numit Mână după toate acestea.

Tyanna cea din Turn

Tyanna a fost cea mai temută dintre soțiile regelui Maegor. Se zvonea că era fiica naturală a unui magister din Pentos și că fusese o dansatoare de tavernă, instruită spre a deveni curtezană. Unii susțineau că practica vrăjitoria și alchimia. S-a măritat cu regele în anul 42 D.C., însă căsătoria lor a fost stearpă, ca și celelalte. Numită de unii corbul regelui, era temută pentru iscusința sa de a dezvălui secrete și a fost stăpâna șoptitorilor. În cele din urmă, și-a recunoscut responsabilitatea pentru monstruozitățile zămislite din sămânța lui Maegor, susținând că ea le otrăvise pe celelalte neveste ale sale. A fost ucisă de Maegor cu propria sa mână, în 48 D.C., inima fiindu-i scoasă cu spada Blackfyre și aruncată câinilor lui.

Nevestele Negre

În anul 47 D.C., Maegor s-a căsătorit cu trei femei, într-o singură ceremonie, toate arătându-se fertile și toate văduve, care-și pierduseră soții în războaiele lui Maegor ori la porunca sa. Ele au fost:

Elinor din Casa Costayne

Elinor era cea mai tânără dintre Nevestele Negre, însă cu toate că avea nouăsprezece ani la căsătoria sa, deja îi dăruise soțului ei, Ser Theo Bolling, trei copii. Ser Theo a fost arestat de cavalerii Gărzii Regelui, acuzat de a fi uneltit împreună cu regina Alyssa pentru a-l pune pe fiul ei, prințul Jaehaerys, pe tron, și a fost executat – toate în aceeași zi. După șapte zile de doliu, Elinor a fost chemată să se mărite cu Maegor. Și ea a rămas însărcinată și, la fel ca și Alys înaintea ei, a zămislit o monstruozitate născută moartă, fără ochi și cu aripioare. Oricum, a supraviețuit acelui travaliu oribil și a fost una dintre cele două soții care i-au supraviețuit regelui.

Rhaena din Casa Targaryen

Când prințul Aegon a fost ucis de Maegor în Bătălia de la Ochiul Zeilor, Rhaena s-a refugiat în Insula Frumoasă, sub protecția lordului Farman, care a ascuns-o, împreună cu cele două fiice gemene ale sale. Însă Tyanna le-a găsit pe gemene, iar Rhaena a fost nevoită să se mărite cu Maegor. Regele a declarat-o pe fiica ei, Aerea, moștenitoarea lui, în același timp dezmoștenindu-l pe fiul supraviețuitor al reginei Alyssa, Jaehaerys. Alături de Elinor, Rhaena a fost cealaltă regină care i-a supraviețuit lui Maegor.

Jeyne din Casa Westerling

Înaltă și suplă, lady Jeyne a fost măritată cu lordul Alyn Tarbeck, mort alături de rebeli în Bătălia de la Ochiul Zeilor. Născându-i un fiu, fertilitatea ei a fost astfel dovedită și era curtată de fiul lordului de Casterly Rock, când regele a trimis după ea. În 47 D.C., era însărcinată, dar cu trei luni înainte să-i vină sorocul, a început travaliul, iar din pântecul ei a ieșit un alt monstru născut mort. Nu i-a supraviețuit multă vreme copilului.

JAEHAERYS I

JAEHAERYS A URCAT pe tron în anul 48 D.C., într-un moment când regatul fusese dezmembrat de ambițiile lorzilor răsculați, de furia Marelui Septon și de cruzimea unchiului său, Maegor I. Încoronat la paisprezece ani de către Marele Septon, cu coroana tatălui său, și-a început domnia sub regența bunicii sale, regina văduvă Alyssa, și sub călăuzirea lordului Robar din Casa Baratheon, Lordul Protector al Regatului și Mână a Regelui în acei ani de la început. Odată ajuns la majorat, regele s-a căsătorit cu sora lui, Alysanne, iar mariajul lor a fost unul roditor.

Deși era foarte tânăr pentru tron, Jaehaerys s-a dovedit a fi, de la o vârstă fragedă, un rege adevărat. Era un războinic rafinat, care știa să mânuiască lancea și arcul, și un călăreț talentat. Călărea și dragoni, zburând în spatele lui Vermithor, o fiară imensă, maro cu auriu, cel mai mare dragon după Balerion și Vhagar. Hotărât în fapte și vorbe, Jaehaerys era înțelept pentru vârsta lui, căutând întotdeauna cele mai pașnice soluții.

Regina lui, Alysanne, era și ea mult iubită peste tot în regat, amândoi fiind frumoși și binedispuși, încântători și foarte inteligenți. Unii spuneau că ea conducea alături de rege, și era ceva adevăr în asta. La îndemnul ei Jaehaerys a interzis dreptul primei nopți, în pofida împotrivirii multor nobili. Iar Rondul de Noapte a renumit în onoarea ei castelul Poarta Zăpezii, care a devenit Poarta Reginei. Frații jurați voiau astfel să-i mulțumească pentru bijuteriile date de ea pentru construirea unui nou castel, Lacul Adânc, în locul uriașului și ruinătorului în materie de costuri Fort al Nopții, precum și pentru rolul ei în primirea de către ei a Noului Dar, care l-a întărit.

Vreme de patruzeci și șase de ani, cât au fost căsătoriți Bătrânul Rege și Buna Regină Alysanne, au avut un mariaj fericit, cu mulți copii și nepoți.

Au existat două răciri în relația lor, însă acestea n-au durat mai mult de un an sau doi înainte ca perechea să-și reia obișnuitele relații de prietenie. Cea de-a Doua Ceartă este, însă, demnă de consemnat, deoarece a fost pricinuită de decizia lui Jaehaerys din anul 92 D.C. de a trece peste nepoata sa, Rhaenys – fiica fiului său cel mai mare, care murise, și moștenitorul său, prințul Aemon –, în favoarea lui Baelon cel Viteaz, următorul său fiu, care urma să primească Piatra Dragonului, devenind astfel moștenitorul său. Alysanne n-a văzut niciun motiv pentru care un bărbat să fie favorizat în fața unei femei... iar dacă Jaehaerys credea despre femei că sunt mai puțin folositoare, asta însemna că nu avea nevoie de ea. Cu timpul, s-au împăcat, însă Bătrânul Rege a trăit mai mult decât iubita sa regină, iar în ultimii săi ani se spune că durerea despărțirii lor a plutit peste întreaga lor curte ca un lințoliu.

Și totuși, dacă Alysanne a fost marea dragoste a lui Jaehaerys, cel mai bun prieten al său a fost septonul Barth. Niciun om de origine modestă nu s-a ridicat atât de mult precum genialul septon cu vorba clară. Era fiul unui fierar și fusese dat Credinței încă de tânăr. Însă istețimea lui s-a făcut remarcată, iar cu timpul a ajuns să lucreze în biblioteca Fortărețeii Roșii, îngrijindu-se de cărțile și de arhivele regelui. Acolo l-a cunoscut Jaehaerys și curând l-a și numit Mână a Regelui. Mulți nobili din familii mari s-au arătat nemulțumiți – iar Marele Septon și Cei Devotați se spune că erau și mai îngrijorați de problemele legate de credința lui – însă Barth s-a dovedit mai presus de toate.

Cu ajutorul și sfaturile lui Barth, regele Jaehaerys a făcut mai mult pentru a impune reforme în regat decât oricare alt suveran de dinaintea sau de după el. Dacă bunicul său, regele Aegon, a lăsat legile celor Șapte Regate la cheremul tradițiilor și obiceiurilor locale, Jaehaerys a creat primul cod de legi unic,

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Marele turnir desfășurat la Debarcaderul Regelui în anul 98 D.C. pentru sărbătorirea celui de-al cincizecilea an al domniei regelui Jaehaerys a bucurat, cu siguranță, și inima reginei, deoarece toți copiii ei, nepoții și strănepoții ei s-au adunat să participe la ospețe și celebrări.

Niciodată de la Distrugerea Valyriei încoace n-au mai fost văzuți într-un singur loc, în același timp, atâția dragoni, după cum adevărat s-a spus. Înfruntarea finală, când cavalerii Gărzii Regelui Ser Ryam Redwyne și Ser Clement Crabb au rupt treizeci de lănci în confruntare înainte ca regele Jaehaerys să-i proclame pe amândoi campioni, a fost declarată cel mai ales spectacol de turnir care a fost văzut vreodată în Westeros.

DREAPTA | *Marele turnir din 98 D.C.*

astfel încât din Nord și până la hotarele dornishiene, regatul avea o legislație unitară. De asemenea, au fost demarate lucrări mari, pentru dezvoltarea Debarcaderului Regelui – șanțuri și conducte și puțuri, mai ales pentru că Barth credea că apa proaspătă și evacuarea reziduurilor și gunoiului erau importante pentru sănătatea unui oraș. Mai mult, Conciliatorul a început construirea unei mari rețele de drumuri care, într-o bună zi, vor lega Debarcaderul Regelui de Reach, Ținuturile Furtunii, cele Vestice, Ținuturile Riverane și chiar și Nordul – deoarece pentru unificarea regatului trebuia să te poți deplasa mai ușor dintr-o regiune în alta. Drumul Regelui era cel mai mare dintre acestea, întinzându-se pe sute de kilometri spre Castelul Negru și Zid.

Și totuși, unii spun că realizarea cea mai importantă a domniei lui Jaehaerys și a septonului Barth a fost reconcilierea cu Credința. Oamenii Săraci și Fiii Războinicului, nemaifiind vânați, așa cum se întâmpla în zilele lui Maegor, deși foarte slăbiți și scoși oficial în afara legii, continuau să-și facă simțită prezența. Și tot agitați, în dorința lor de a-și reface ordinele. Mai urgent, dreptul tradițional al Credinței de a-și judeca adepții a început să devină supărător, mulți nobili plângându-se de septele și septonii necinstiți care puneau mâna pe averile și pe proprietățile vecinilor lor și ale celor cărora le propovăduiau.

Unii dintre consilieri l-au îndemnat pe Bătrânul Rege să rezolve radical problema ultimilor adepți ai Credinței: să-i nimicească pe toți, o dată pentru totdeauna, înainte ca bigotismul lor să arunce regatul în haos. Alții voiau ca septonii să răspundă înaintea acelorași legi ca și restul regatului. În loc de asta, Jaehaerys l-a trimis pe septonul Barth în Orașul Vechi să discute cu Marele Septon și acolo au început să pună bazele unui acord solid. În schimbul depunerii armelor de către ultimele Stele și Săbii și al acceptării justiției regatului, Marele Septon a primit promisiunea sub jurământ a regelui Jaehaerys

că Tronul de Fier va proteja și va apăra întotdeauna Credința. În acest fel, marea schismă dintre Coroană și Credință a fost vindecată pentru totdeauna.

Și astfel, marea problemă a ultimilor ani ai domniei lui Jaehaerys a fost, de fapt, că erau pur și simplu prea mulți Targaryeni și prea mulți posibili succesori. Soarta potrivnică l-a lăsat pe Jaehaerys fără un moștenitor cert nu o dată, ci de două ori, după moartea lui Baelon cel Viteaz, în anul 101 D.C. Pentru a rezolva chestiunea moștenitorului său o dată pentru totdeauna, Jaehaerys a convocat primul Mare Consiliu în anul 101 D.C., pentru a prezenta problema înaintea lorzilor regatului. Și lorzii au venit din toate colțurile regatului. Niciun castel n-ar fi putut găzdui atâția, în afară de Harrenhal, așa că acolo s-au adunat. Lorzii, mari și mici, au venit cu suitele lor de stegari, cavaleri și scutieri, grăjdari și servitori. Iar după ei, au venit și alții: însoțitorii taberelor, spălătoresele, șoimarii, fierarii și rotarii. Sub lumina lunii s-au ridicat mii de corturi, până când orașul castelului, Harrenton, a devenit cel de-al patrulea mare oraș din regat.

La acest consiliu, au fost audiați nouă pretendenți mai mărunți la tron și au fost respinși, rămânând numai doi de primă mână: Laenor Velaryon, fiul prințesei Rhaenys – fiica cea mare a fiului cel mare al lui Jaehaerys, Aemon – și prințul Viserys, fiul cel mai mare al lui Baelon cel Viteaz și al prințesei Alyssa. Deși fiecare avea meritele sale, dreptul de primogenitură îl favoriza pe Laenor, în timp ce proximitatea îl favoriza pe Viserys, acesta fiind și ultimul prinț Targaryen care a urcat pe Balerion înainte de moartea dragonului, în anul 94 D.C. Laenor însuși primise un dragon, o creatură splendidă numită Mare-de-Fum. Însă, pentru mulți dintre nobilii regatului ceea ce conta mai mult era descendența masculină care prevala asupra celei feminine, fără a mai pune la socoteală că Viserys era un prinț de douăzeci și patru de ani, în vreme ce Laenor era un băiat de șapte ani.

Copiii lui Jaehaerys I, Conciliatorul, și ai Bunei Regine Alysanne care au trăit până la vârsta adultă

Prințul Aemon

Ucis în bătălia împotriva piraților myrishieni, care cuceriseră partea estică a Tarthului.

Prințul Baelon (*numit și Prințul Primăverii, după anotimpul când s-a născut, și Baelon cel Viteaz*)

Când septonul Barth a trecut la cele veșnice, în timpul somnului, în anul 99 D.C., faimosul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Ryam Redwyne, a fost numit Mână. Însă valoarea și îndemânarea lui cu spada și lancea s-au dovedit a nu fi în acord cu abilitatea lui de a domni. Baelon l-a urmat ca Mână, la mai puțin de un an, și a servit admirabil. Însă, în timpul unei vânători, în anul 101 D.C., prințul Baelon s-a plâns de un junghi într-o parte și a murit în câteva zile din pricina pântecului revărsat.

Arhimaesterul Vaegon

Numit Cel-fără-Dragon, a fost adus la Citadelă de la o vârstă fragedă și a primit inelul, toiagul și masca de aur galben când a devenit arhimaester.

Prințesa Daella

Căsătorită cu lordul Rodrik Arryn în anul 80 D.C., Daella a murit pe patul de lăuzie, după ce i-a dăruit acestuia o fiică, Aemma.

Prințesa Alyssa

Alyssa a fost soția fratelui ei, Baelon cel Viteaz, doi dintre fiii ei ajungând să poarte coroane.

Prințesa Viserra

Viserra a fost logodită cu lordul Manderly din Portul Alb, numai pentru a muri într-un accident la scurt timp după aceea. Fiind o fată aprigă și curajoasă, a căzut de pe cal la beție, în timp ce gonea pe străzile din Debarcaderul Regelui.

Septa Maegelle

Trimisă spre Credință, Maegelle a crescut spre a fi o septă cunoscută pentru compasiunea și darul ei de a vindeca. Ea a fost cauza principală a reconcilierii dintre Bătrânul Rege și regina Alysanne în anul 94 D.C., după cea de-a Doua Ceartă. S-a îngrijit de copiii afectați de solzii cenușii, însă a contractat boala și a murit în anul 96 D.C.

Prințesa Saera

Cu toate că a fost trimisă spre Credință, ca și Maegelle, Saera nu avea temperamentul surorii sale. A fugit de la mănăstirea unde era novice și a trecut Marea Îngustă. A rămas în Lys o vreme, apoi în Vechiul Volantis, unde și-a sfârșit zilele ca stăpână peste o faimoasă casă de plăceri.

Prințesa Gael (*numită Copila Iernii*)

Fără a fi înțeleaptă, dar încântătoare, Gael a fost cea mai iubită de regină. A dispărut de la curte în 99 D.C., murind, zice-se, de febra verii, dar de fapt s-a aruncat în Apa Neagră, după ce a fost sedusă și abandonată de un menestrel itinerant, care n-a lăsat-o cu altceva decât cu o burtă tot mai mare.†

† Din pricina durerii, regina Alysanne a urmat-o în mormânt în mai puțin de un an.

Însă, în pofida acestui fapt, Laenor avea un avantaj remarcabil: era fiul lordului Corlys Velaryon, Șarpele de Mare, cel mai bogat om din cele Șapte Regate. Șarpele de Mare era porecla lui Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant al Gărzii Regelui, însă renumele său nu fusese clădit pe priceperea lui în lupta cu spada și lancea și scutul, ci pe îndelungatele sale călătorii pe cuprinsul mărilor lumii, în căutarea de noi pământuri. Era un vlăstar al Casei Velaryon: o familie valyriană numeroasă, de viță veche, venită în Westeros cu mult înainte de Targaryeni, după cum susțin toate istoriile, și care adesea a asigurat grosul flotei regale. Atât de mulți Velaryoni au servit ca lorzi amirali și comandanți de nave, încât funcția a fost aproape considerată drept una ereditară.

Lordul Corlys călătorise mult, atât în Sud, cât și în Nord, căutând un presupus pasaj în jurul Capului Westeros, cu toate că și-a întors nava, *Lupul Gheții,* când a dat numai peste o mare înghețată și aisberguri uriașe. Însă cele mai mărețe expediții ale sale s-au desfășurat la bordul *Șarpelui de Mare,* după al cărui nume va ajunge să fie cunoscut. Multe corăbii din Westeros au navigat până departe, spre Qarth, pentru negoțul cu mirodenii și mătăsuri, însă el a îndrăznit să meargă și mai departe, ajungând la ținuturile mitice ale Yi Ti și Leng, ale căror bogății au dublat averea Casei Velaryon doar într-o singură călătorie.

Au fost făcute nouă mari expediții cu *Șarpele de Mare,* iar în ultima dintre acestea, Corlys a burdușit cala navei cu aur și a adus încă douăzeci de corăbii la Qarth, umplându-le cu mirodenii, elefanți și cele mai fine mătăsuri. Unele au fost pierdute, iar elefanții au murit pe mare, potrivit lucrării Maesterului Mathis, *Cele nouă călătorii,* însă bogățiile rămase au transformat Casa Velaryon în cea mai bogată din regat, mai bogată chiar decât Casele Lannister și Hightower, pentru o vreme.

Corlys Velaryon a devenit lord după moartea bunicului său și și-a folosit averea pentru a ridica o nouă cetate de scaun, Valul Înalt, în locul castelului umed și înghesuit Driftmark și casa vechiului Tron Driftwood, vechea cetate a Velaryonilor, despre care legenda spune că le-ar fi fost dăruită de regele sirenelor și tritonilor, pentru încheierea unui pact. Atât de mult negoț a început să treacă dinspre și înspre Driftmark, încât au apărut orașele Hull și Orașul Mirodeniilor, acestea devenind, pentru un timp, porturile principale de comerț din Golful Apei Negre, depășind chiar și Debarcaderul Regelui.

Faima, reputația și averea sa au făcut mult pentru susținerea revendicării tronului de către fiul lui, Laenor. Boremund Baratheon susținea și el cauza lui Laenor, la fel și lorzii Ellard Stark, Blackwood, Bar Emmon și Celtigar. Însă ei erau prea puțini. Curentul le era potrivnic, și cu toate că maesterii care numărau voturile n-au pomenit niciodată cifrele, s-a zvonit că Marele Consiliu a votat cu douăzeci la unul în favoarea prințului Viserys. Regele, nefiind prezent la deliberarea finală, l-a numit pe Viserys Prinț de Piatra Dragonului.

În ultimii săi ani, regele Jaehaerys l-a numit pe Ser Otto Hightower Mâna sa, iar Ser Otto și-a adus și familia la Debarcaderul Regelui. Printre ei se găsea și tânăra Alicent, o fată isteață, de vreo cincisprezece ani, care a devenit însoțitoarea lui Jaehaerys, ajuns la o anumită vârstă. Îi citea, îi aducea mâncarea și chiar îl ajuta să se îmbăieze și-l îmbrăca. Se zice că uneori regele o considera una dintre fetele sale. Zvonuri nemiloase susțineau că-i era ibovnică.

Regele Jaehaerys, Primul pe Numele Său – cunoscut drept Conciliatorul și Bătrânul Rege (fiind singurul Targaryen care a ajuns până la o asemenea vârstă înaintată) – a murit în pace, în patul său, în anul 103 D.C., în vreme ce lady Alicent îi citea din cartea prietenului său, Barth, *Istoria neobișnuită.* Avea șaizeci și nouă de ani la moartea sa și a ocârmuit cu înțelepciune vreme de cincizeci și cinci de ani. Westeros l-a jelit și se spunea că până și în Dorne au plâns bărbații, iar femeile și-au sfâșiat veșmintele de durere pentru un rege care-a fost atât de drept și bun. Cenușa lui a fost îngropată alături de cea a iubitei lui Bune Regine Alysanne, sub Fortăreața Roșie. Iar regatul n-a mai avut niciodată suverani ca ei.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

În ochii multora, Marele Consiliu din 101 D.C. a stabilit astfel o regulă de fier în materie de succesiune: indiferent de vârstă, Tronul de Fier din Westeros nu poate fi preluat de o femeie, nici cedat de o femeie descendenților ei pe linie bărbătească.

PAGINILE PRECEDENTE | *Marele Consiliu din 101 D.C.*
STÂNGA | *Regele Jaehaerys I și Buna Regină Alysanne cu fiul lor, prințul Aemon.*

VISERYS I

DUPĂ DOMNIA ÎNDELUNGATĂ și pașnică a lui Jaehaerys I, Viserys a moștenit un tron sigur, o trezorerie plină și buna înțelegere pe care bunicul său o cultivase timp de mai bine de cincizeci de ani. Casa Targaryen n-a fost niciodată atât de puternică precum în timpul domniei lui Viserys. În această perioadă au existat mai mulți prinți și prințese de sânge decât în oricare alt timp de după Urgie, și n-au mai fost niciodată atâția dragoni câți erau între anii 103 și 129 D.C.

Însă marea răscoală a Dansului Dragonilor are rădăcini în domnia lui Viserys și s-a datorat în mare parte membrilor familiei regale de sânge. La începutul domniei sale, principala problemă a lui Viserys I a fost propriul său frate, prințul Daemon Targaryen. Daemon era impulsiv și iute la mânie, însă era elegant, îndrăzneț și periculos. A fost făcut cavaler la șaisprezece ani, la fel ca Maegor I, iar Jaehaerys I însuși i-a dat lui Daemon spada din oțel valyrian, Sora Întunecată, pentru îndemânarea sa. Fusese unul dintre cei mai aprigi susținători ai lui Viserys înainte de Marele Consiliu, și chiar a adunat o mică armată de oameni loiali și cavaleri atunci când se zvonise că lordul Corlys Velaryon pregătea o flotă pentru apărarea drepturilor fiului său, Laenor. Regele Jaehaerys a evitat vărsarea de sânge, însă mulți și-au amintit că Daemon fusese gata să lupte pentru el.

Daemon a fost căsătorit cu Rhea Royce în anul 97 D.C., pe când ea era moștenitoarea vechii cetăți de scaun de la Runestone, în Vale. Era o potrivire bună și bogată, însă Daemon a găsit Valea prea puțin pe placul său, iar pe soția lui chiar mai puțin, și foarte curând s-au înstrăinat.

După cum s-a dovedit, uniunea lor a fost una stearpă, și cu toate că Viserys I a refuzat rugămințile fierbinți ale

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Cu toate că se căsătorise cu Lady de Runestone în 97 D.C., în vremea domniei Bătrânului Rege, mariajul n-a avut succes. Prințul Daemon a găsit Valea plicticoasă. („În Vale, bărbații se împreunează cu oile", a scris el. „Nu poți să-i învinovățești. Oile lor sunt mai arătoase decât femeile lor.") Și, curând, a ajuns să nu-și mai placă soața, căreia-i spunea „târfa mea din bronz", după armura de bronz runică, purtată de nobilii Casei Royce.

fratelui său de a-i desface căsătoria, l-a chemat la curte pentru a-și asuma povara conducerii. Prima dată, Daemon a servit ca maestru al monetăriei, apoi maestru al legilor, însă principalul său rival, Mâna, Ser Otto Hightower, a fost cel care l-a convins pe Viserys să-l îndepărteze din aceste funcții. Așa că, în 104 D.C., Viserys și-a făcut fratele comandant al Gărzii Orășenești.

Prințul Daemon a îmbunătățit armele și antrenamentul gărzii și le-a dat mantii de culoarea aurului care au ajuns să-i facă cunoscuți drept „mantiile aurii" până în zilele noastre. Adesea, se alătura oamenilor săi în patrulările prin oraș, devenind repede cunoscut atât de puștiul cel mai amenințător, dar și de negustorul cel mai bogat, și i-a adus o anumită reputație întunecată printre târfe și bordeluri, unde avea obiceiul să nu achite ceea ce primea. Delincvența a scăzut dramatic, deși unii spuneau că asta s-a întâmplat pentru că Daemon era încântat să aplice pedepse dure. Totuși, cei care au beneficiat de pe urma conducerii sale îl apreciau foarte mult, iar Daemon a devenit curând cunoscut drept „Stăpânul Fundăturii Puricilor". Iar mai târziu, după ce Viserys i-a refuzat titlul de Prinț de Piatra Dragonului, a ajuns să fie numit „Prințul Orașului". Prin lupanare și-a găsit o favorită, o amantă, o foarte albă dansatoare lysenă numită Mysaria, ale cărei aspect și reputație le făceau pe prostituatele care o cunoșteau să-i spună Viermele Alb. Mai târziu, ea a devenit șefa șoptitorilor lui Daemon.

Unii spuneau că sprijinul lui Daemon pentru fratele lui în Marele Consiliu a fost motivat de convingerea că va deveni moștenitorul acestuia. Însă în mintea sa, Viserys își stabilise deja moștenitorul: Rhaenyra, singura sa fiică cu verișoara sa, regina Aemma din Casa Arryn. Rhaenyra s-a născut în anul 97 D.C.; tatăl ei o iubea la nebunie și o lua peste tot, chiar și în încăperea consiliului, unde o încuraja să privească și să asculte cu mare atenție. Din aceste motive, și curtea o iubea la fel de mult și mulți o omagiau. Cântăreții o numiseră Încântarea Regatului, deoarece era isteață și precoce, un copil minunat, care deja era un conducător de dragoni la vârsta de șapte ani, zburând pe spatele unui dragon-femelă pe nume Syrax, după numele unuia dintre vechii zei ai Valyriei.

În anul 105 D.C., mama ei a dat naștere, în sfârșit, fiului pe care-l așteptau de multă vreme regele și regina, însă regina a murit la nașterea copilului, iar băiatul – numit Baelon – i-a supraviețuit numai o zi. Cam pe-atunci, Viserys I se săturase deja să tot fie intimidat în chestiunea succesiunii și, ignorând precedentele din anul 92 D.C. și Marele Consiliu din 101 D.C., a declarat oficial că Rhaenyra era Prințesă de Piatra Dragonului și moștenitoarea lui. A fost organizată o mare ceremonie, în care sute de nobili au îngenuncheat pentru a o omagia

pe prințesă în vreme ce ea stătea la picioarele tatălui ei. Prințul Daemon nu se afla printre ei.

Anul 105 D.C. a înregistrat încă un eveniment demn de notat: primirea lui Ser Criston Cole în Garda Regelui. Născut în anul 82 D.C., ca fiu al unui administrator în serviciul familiei Dondarrion din Blackhaven, Criston a intrat în atenția curții la turnirul de la Iazul Fecioarelor, pentru celebrarea urcării pe tron a lui Viserys, unde a învins într-o luptă și-a fost ultimul rămas în arenă.

Cu părul negru, ochii verzi și atrăgător, s-a dovedit a fi o încântare pentru doamnele de la curte, în special pentru prințesa Rhaenyra. Simțea o atracție copilărească pentru el, spunându-i „cavalerul meu alb" și rugându-și tatăl să-l facă spada sa credincioasă, ceea ce a și făcut. După aceea, Cole a rămas întotdeauna lângă ea și-i îndeplinea favorurile. S-a spus, în anii care au urmat, că prințesa nu mai avea ochi decât pentru Ser Criston al ei, însă există motive de îndoială că acest lucru a fost pe de-a-ntregul adevărat.

Lucrurile au devenit și mai complicate când, la încurajarea lui Ser Otto Hightower, regele Viserys și-a anunțat intenția de a se căsători cu lady Alicent, fiica lui Ser Otto și a fostei doici a Bătrânului Rege. În cea mai mare parte, regatul a celebrat acest mariaj. Rhaenyra, având asigurat locul ca moștenitoare, a primit-o bine pe noua mireasă a tatălui ei, pentru că se cunoșteau de multă vreme de la curte. Însă nu totul era vesel în Vale, unde se spune că prințul Daemon a pus să fie biciuit slujitorul care

STÂNGA | *Regele Viserys I pe Tronul de Fier.* DEASUPRA | *Daemon Targaryen, Prințul Orașului, cu mantiile lui aurii.*

i-a adus veștile despre cununie, și nici la Driftmark, unde lordul Corlys și prințesa Rhaenys își văzuseră fiica, Laena, respinsă și de rege.

Printre urmările căsătoriei regelui Viserys cu Alicent s-a numărat și alianța dintre prințul Daemon și Șarpele de Mare. Sătul să tot aștepte o coroană care părea tot mai îndepărtată, Daemon era hotărât să-și clădească propriul său regat. Pentru aceasta, el și Corlys Velaryon se puteau uni pentru o cauză comună, mulțumită jafurilor comise de Regatul celor Trei Fiice – sau Triumviratul, după cum i se mai spunea uneori – care era o uniune dintre Lys, Myr și Tyrosh, născută din Secolul Însângerat care a urmat Distrugerii Valyriei, împotriva Volantisului. La început, alianța a fost salutată în cele Șapte Regate, dar curând, au devenit mai răi decât piratii și corsarii învinși de ei.

Luptele au început în anul 106 D.C., când Șarpele de Mare a contribuit cu flota, iar Daemon cu Caraxes și priceperea sa în a conduce oameni capabili să-i organizeze pe fiii secundari și cavalerii fără pământ, adunați cu toții sub stindardul său. Regele Viserys a contribuit la războiul lor trimițând aur pentru tocmirea de oameni și pentru provizii.

Au obținut multe victorii în următorii doi ani, culminând cu uciderea de către prințul Daemon a prințului myrishian – amiralul Craghas Drahar, poreclit și Hrănitorul Crabilor – în luptă directă. (Când a aflat că Daemon s-a autodeclarat Regele Mării Înguste, în 109 D.C., regele Viserys a fost auzit spunând că fratele său poate să-și păstreze coroana dacă asta-l „oprește să mai intre în belele".) Dar s-a dovedit a fi o asumare prematură a victoriei. Triumviratul a trimis o nouă flotă și o armată în anul următor, iar Dorne i s-a alăturat în războiul împotriva proaspătului și măruntului regat al lui Daemon.

În anul 107 D.C., Alicent i-a adus pe lume lui Viserys pe Aegon, astfel că, în cele din urmă, regele a avut un fiu. Aegon a fost urmat de o soră, Helaena, viitoarea sa mireasă, și de încă un fiu, Aemond. Însă nașterea unui fiu însemna că succesiunea era pusă din nou în discuție, și nu doar de regină, ci și de tatăl ei, Mâna, care erau nerăbdători să-și vadă sângele trecând înaintea celui al Aemmei. Dar Ser Otto a abuzat de funcție, astfel că, în 109 D.C., a fost înlocuit cu lordul Lyonel Strong, care a servit cu pricepere ca maestru al legilor. Pentru regele Viserys, chestiunea fusese de mult rezolvată: Rhaenyra era moștenitoarea lui și nu dorea să asculte niciun fel de argument contrariu, în pofida decretelor Marelui Consiliu din 101, care stabiliseră întâietatea unui bărbat înaintea unei femei.

Relatările și scrierile păstrate din acele vremuri încep să vorbească despre o „grupare a reginei" și una „a prințeselor". Mulțumită turnirului din 111 D.C., au fost cunoscute prin nume mai simple: verzii și negrii. La întreceri, ni se spune, regina Alicent a fost învești mântată minunat într-o rochie verde, în vreme ce Rhaenyra n-a lăsat nimănui nicio îndoială cu privire la moștenirea ei, purtând negru brodat cu roșu, amintind de stindardul Casei Targaryen. În același turnir a reapărut și Daemon Targaryen, Regele Mării Înguste, întors din războaiele sale. Purta coroana când Caraxes a coborât în zbor, însă a îngenuncheat în fața fratelui său și și-a dat jos coroana, oferindu-i-o în semn de credință. Viserys i-a făcut semn să se ridice, i-a înapoiat coroana și l-a sărutat pe amândoi obrajii; cu toate problemele dintre ei, Viserys își iubea cu adevărat fratele. Cei aflați la turnir au izbucnit în urale, însă nimeni mai tare decât Rhaenyra, care-și iubea și ea elegantul unchi. Mai mult decât, hmm, poate că... sursele noastre sunt contradictorii.

Peste câteva luni Daemon a fost exilat. Motivul? Sursele noastre se contrazic. Unele, precum Runciter și Munkun, sugerează că regele Viserys și regele Daemon s-ar fi certat (deoarece dragostea frățească arareori se pune în calea dezacordurilor), și de-asta a plecat Daemon. Alții spun că a fost Alicent (probabil la îndemnurile lui Ser Otto), care l-a convins pe Viserys că Daemon trebuia îndepărtat. Însă două surse vorbesc mai pe larg despre această chestiune.

Lucrarea septonului Eustace, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, și Dansul Dragonilor care a urmat*, a fost scrisă după sfârșitul războiului. În pofida faptului că Eustace este sec și plictisitor în scrierea sa, a fost în mod clar un confident al Targaryenilor și vorbește cu mare acuratețe despre multe lucruri. Lucrarea lui Ciupercă, *Mărturia lui Ciupercă*, este o altă chestiune. Pitic, de un metru înălțime, cu un cap enorm (și un membru imens, completându-i făptura, dacă este să fie crezut), Ciupercă era bufonul curții și se credea că era sărac cu duhul. Așa că mărimile de la curte discutau în voie în prezența sa. *Mărturia* sa se pretinde a fi o relatare a evenimentelor din anii cât a fost la curte, scrisă de un copist al cărui nume nu este cunoscut, și este plină de poveștile lui Ciupercă despre comploturi, crime, întâlniri de taină, dezmățuri și multe altele, și toate în cele mai explicite detalii. Relatările septonului Eustace și ale lui Ciupercă sunt contradictorii, dar există și subiecte asupra cărora au căzut de acord.

Eustace pretinde că Daemon și prințesa Rhaenyra au fost surprinși în pat de Ser Arryk Cargyll,

DREAPTA | *Daemon Targaryen oferindu-și coroana lui Viserys I.*

și că acest lucru l-a făcut pe Viserys să-și exileze fratele de la curte. Oricum, Ciupercă spune o altă poveste: că Rhaenyra avea ochi numai pentru Ser Criston Cole, dar cavalerul i-a respins avansurile. De-abia atunci unchiul ei s-a oferit s-o învețe arta dragostei, pentru ca, astfel, să-l poată face pe virtuosul Ser Criston să-și încalce jurămintele. Dar când credea că este pregătită să-l abordeze, cavalerul – despre care Ciupercă jură că era cast și virtuos precum o septă bătrână – a reacționat plin de oroare și dezgust. Viserys a auzit curând acest lucru. Și indiferent care variantă a poveștii era cea adevărată, știm că Daemon a cerut mâna Rhaenyrei, numai ca Viserys să renunțe la căsătoria sa cu lady Rhea. Viserys a refuzat și, în loc de asta, l-a exilat pe Daemon din cele Șapte Regate, interzicându-i să se mai întoarcă vreodată, sub amenințarea morții. Daemon a plecat, întorcându-se la Treptele de Piatră pentru a-și continua războiul.

În anul 112 D.C., Ser Harrold Westerling a trecut la cele veșnice, iar Ser Criston Cole a fost făcut Lord Comandant al Gărzii Regelui, în locul lui. Iar în 113 D.C., prințesa Rhaenyra a ajuns la vârsta maturității. În anii de dinainte, mulți bărbați i-au făcut curte (între ei, și moștenitorul Harrenhalului, Ser Harwin Strong, căruia i se spunea și Rupe Oase și era considerat cel mai puternic cavaler din regat), acoperind-o cu daruri (așa cum au făcut gemenii Ser Jason și Ser Tyland Lannister la Casterly Rock), compunând cântece închinate frumuseții sale și chiar duelându-se pentru favorurile ei (precum fiii lordului Blackwood și lordului Bracken). Au fost chiar și discuții privind căsătoria ei cu prințul din Dorne, pentru a unifica, în sfârșit, cele două regate. Regina Alicent (și Ser Otto, tatăl ei) a susținut, în mod normal, pretenția la mâna ei a fiului ei, prințul Aegon, cu toate că acesta era mult mai tânăr. Însă cele două odrasle nu s-au înțeles niciodată, iar Viserys știa că regina sa dorea această uniune mai mult din ambiție pentru fiul ei, decât pentru dragostea lui Aegon pentru Rhaenyra.

Ignorând toate aceste partide, Viserys s-a întors spre Șarpele de Mare și prințesa Rhaenys, al căror fiu, Laenor, fusese, cândva, rivalul său în Marele Consiliu din 101. Laenor avea sânge de dragon de la ambii părinți și chiar și un dragon al său, unul splendid, verde cu alb, numit Mare-de-Fum. Și mai bine de-atât, căsătoria ar fi unit cele două tabere rivale cândva în Marele Consiliu din 101. Și totuși, mai era o problemă: la nouăsprezece ani, Laenor prefera compania scutierilor de vârsta lui și se zvonea că nu cunoscuse îndeaproape nicio femeie și că nu avea niciun bastard. Se spune însă că Marele Maester Mellos ar fi zis: „Și ce-i cu asta? Nu mă dau în vânt după pește, dar dacă mi se servește pește, îl mănânc."

Rhaenyra avea însă cu totul alte gânduri. Poate că spera că se va căsători cu prințul Daemon, după cum pretinde Eustace, sau că-l va ademeni pe Ser Criston Cole în patul său, după cum sugerează amuzat Ciupercă. Însă Viserys nici nu voia să audă de așa ceva și în fața tuturor împotrivirilor ei, n-a trebuit decât să-i spună că, dacă refuza mariajul, își va reconsidera succesiunea. Dar a venit și despărțirea finală dintre Ser Criston Cole și Rhaenyra, și nici până-n ziua de azi nu știm dacă a fost determinată de Ser Criston sau de Rhaenyra. Să fi încercat ea să-l seducă pentru ultima oară? A recunoscut el, în cele din urmă, dragostea pentru ea, acum că părea că se va mărita, și să fi încercat s-o convingă să fugă cu el?

Nu putem ști. Nici nu putem spune dacă există vreun adevăr în a susține că, după ce Cole a părăsit-o, ea și-a dăruit fecioria (dacă, într-adevăr, era fecioară) lui Ser Harwin Strong, un cavaler mult mai puțin scrupulos. Ciupercă susține că i-a găsit chiar el în pat, însă jumătate din ce spune el nu poate fi crezut – iar cealaltă jumătate sunt, uneori, dorințe care nu pot fi luate în serios. Ceea ce putem spune cu siguranță este că în anul 114 D.C., prințesa Rhaenyra și proaspătul ridicat la rang de cavaler Ser Laenor s-au căsătorit și, după cum era obiceiul, s-a organizat un turnir în onoarea lor. La acest turnir, Rhaenyra a avut un alt campion, Rupe Oase, în vreme ce Ser Criston a purtat, pentru prima dată, culorile reginei Alicent. Relatările

DEASUPRA | *Prințesa Rhaenyra, Încântarea Regatului.*

despre întreceri sunt cu toate de acord că Ser Cole a luptat ca o furie neagră, învingându-și toți adversarii. Lui Rupe Oase i-a spulberat clavicula și cotul, făcându-l pe Ciupercă să-i spună Oase Rupte, însă cele mai grave răni i le-a provocat favoritului lui Laenor, arătosul cavaler Ser Joffrey Lonmouth, căruia i se spunea Cavalerul Sărutărilor. Ser Joffrey a fost scos de pe terenul de luptă fără simțire și însângerat, și a zăcut șase zile înainte de a muri, făcându-l pe Laenor să verse lacrimi amare.

După aceea, Ser Laenor a plecat spre Driftmark și unii s-au întrebat dacă mariajul s-a consumat sau nu. Rhaenyra și soțul său au stat mai tot timpul despărțiți, ea la Piatra Dragonului, iar el în Driftmark. Totuși, dacă regatul s-a îngrijorat cu privire la moștenitori, n-a trebuit să aștepte prea mult. Pe la sfârșitul anului 114 D.C., Rhaenyra a născut un băiat sănătos, pe care l-a numit Jacaerys (nu Joffrey, după cum sperase Ser Laenor), căruia prietenii și familia îi spuneau Jace. Și totuși... Rhaenyra avea sânge de dragon în vene, iar Ser Laenor, de asemenea, avea un nas acvilin, trăsături fine, păr alb-argintiu și ochi violeți, care-i trădau originea valyriană. De ce, atunci, Jacaerys avea păr șaten și ochi căprui și un nas cârn? Mulți l-au privit pe el și pe mătăhălosul Ser Harwin Strong – acum comandant al negrilor și companion constant al Rhaenyrei – și-au început să-și pună întrebări.

Rhaenyra a mai născut încă doi fii – Lucerys (poreclit Luke) și Joffrey – în timpul mariajului ei cu Ser Laenor Velaryon și fiecare dintre ei era sănătos și zdravăn, cu părul castaniu și nasul cârn pe care nici Rhaenyra, nici Laenor nu le aveau. Printre verzi se spunea că erau, desigur, fiii lui Rupe Oase, iar mulți se îndoiau că ar fi putut fi călăreți de dragoni. Însă, la porunca lui Viserys, fiecare a primit câte un ou de dragon, pus în leagăn, și din fiecare ou a ieșit un pui: Vermax, Arrax și Tyraxes. Cât despre rege, a ignorat toate bârfele, deoarece voia ca Rhaenyra să rămână moștenitoarea tronului.

Patru tragedii din 120 D.C. au făcut ca acest an să fie ținut minte ca Anul Primăverii Roșii (a nu fi confundată cu Primăvara Roșie din 236 D.C.), pentru că a pus bazele Dansului Dragonilor. Prima dintre aceste tragedii a fost moartea Laenei Velaryon, sora lui Laenor. Cândva propusă ca mireasă a lui Viserys, se căsătorise cu prințul Daemon în 115 D.C., după ce soția lui, lady Rhea, murise la vânătoare în Vale. (Între timp, Daemon se săturase de Treptele de Piatră și renunțase la coroană; alți cinci îl vor urma ca Regi ai Mării Înguste, până când „regatul" mercenar va dispărea o dată pentru totdeauna.)

Laena i-a dăruit lui Daemon două fete gemene, Baela și Rhaena. Cu toate că pe regele Viserys l-a înfuriat inițial căsătoria lor, care a avut loc fără permisiunea lui, i-a îngăduit lui Daemon să-și prezinte fiicele la curte în anul 117 D.C., în pofida obiecțiilor consiliului restrâns; încă-și mai iubea fratele și, probabil, s-a gândit că situația de părinte îl va mai domoli. În anul 120 D.C., Laena a ajuns din nou în pat și-a rămas grea, născând fiul pe care și-l dorise întotdeauna Daemon. Oricum, ceea ce a fost scos din pântecul ei era ceva răsucit și deformat și a murit la scurtă vreme după naștere, la fel ca Laena.

Însă părinții ei, lordul Corlys și prințesa Rhaenys, au avut motive mai importante de supărare în acel an. Încă o mai jeleau pe fiica lor, când le-a fost luat fiul. Toate relatările concordă asupra faptului că Laenor participa la un târg din Orașul Mirodeniilor când a fost ucis. Eustace l-a acuzat pe prietenul și companionul lui (și iubit, după cum spuneau unii) Ser Qarl Correy, zicând că s-au certat pentru că Laenor intenționa să-l îndepărteze pentru un nou favorit. S-au tras săbiile, iar Laenor a fost ucis. Ser Qarl a fugit, fără a mai fi văzut vreodată. Oricum, Ciupercă dă de înțeles că a fost o poveste mai întunecată: că prințul Daemon îl plătise pe Correy să-l omoare pe Laenor, pentru a o elibera pe Rhaenyra pentru el.

Cea de-a treia tragedie a fost o ciorovăială urâtă între fiii lui Alicent și cei ai Rhaenyrei, declanșată atunci când Aemond Targaryen, rămas fără dragoni, a cerut dragonul răposatei Laena, Vhagar. Îmbrâncelile și ghionturile au fost urmate de pumni, după ce Aemond le-a spus băieților Rhaenyrei că erau copiii lui Strong – până când tânărul prinț Lucerys a luat un cuțit și l-a înfipt în ochiul lui Aemond. După aceea, Aemond a devenit Aemond-cel-Chior, dar l-a obținut pe Vhagar. (A avut ocazia să răzbune pierderea ochiului în anii următori, cu toate că regatul va sângera din cauza asta.)

Înainte de căsătoria cu Daemon, Laena fusese logodită pentru aproape zece ani cu fiul fostului Lord Amiral din Braavos, însă tânărul risipise averea și influența tatălui său, devenind un nimeni, doar un profitor la Valul Înalt și o rușine pentru lordul Corlys. N-a fost o surpriză când Daemon, făcând o vizită după moartea soției sale, a văzut-o pe Laena (despre care se spune că era neașteptat de drăguță) și a discutat cu Șarpele de Mare despre o căsătorie. La scurt timp după aceea, prințul Daemon l-a atacat atât de dur pe logodnicul din Braavos, încât tânărul l-a provocat la luptă.

Și-așa a murit fiul cheltuitor al Lordului Amiral.

În cele din urmă, Viserys a încercat să facă pace, și a făcut asta decretând că oricărui bărbat sau femeie care punea la îndoială paternitatea copiilor Rhaenyrei i se va smulge limba. Apoi, le-a poruncit lui Alicent și fiilor săi să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, în vreme ce Rhaenyra urma să rămână cu fiii ei la Piatra Dragonului, pentru a nu se mai certa. Ser Erryk Cargyll a rămas la Piatra Dragonului, ca păzitor credincios al Rhaenyrei, înlocuindu-l pe Ser Harwin Strong, care s-a întors la Harrenhal.

Ultima tragedie – unii ar putea spune că a fost cea mai nesemnificativă – a fost un incendiu izbucnit la Harrenhal, care a luat viețile lordului Lyonel și a fiului și moștenitorului acestuia, Ser Harwin. Însă cei care susțin asta nu știu nimic. Viserys, de-acum bătrân și istovit și tot mai dezinteresat de conducerea regatului, a rămas fără Mână, în vreme ce Rhaenyra a rămas atât fără soț, cât și, după cum spun unii, ibovnic. Unele relatări pun asta doar pe seama întâmplării, nimic altceva. Însă altele sugerează posibilități mult mai întunecate. Unii cred că Larys Picior Strâmb – unul dintre inchizitorii regelui și mezinul lordului Lyonel – s-ar putea să fi aranjat în așa fel lucrurile încât să domnească el la Harrenhal. Alte istorisiri chiar dau de înțeles că însuși prințul Daemon s-ar fi aflat în spatele celor întâmplate.

Decât să aducă o altă Mână, regele l-a rechemat pe Ser Otto de la Orașul Vechi, la îndemnurile lui Alicent, și l-a numit din nou Mână. Și decât să-și jelească soțul dispărut, Rhaenyra s-a măritat, în cele din urmă, cu unchiul ei, prințul Daemon. În ultimele zile ale anului 120 D.C., ea chiar i-a dăruit primul fiu, Aegon, după numele Cuceritorului. (Când a aflat asta, se spune că regina Alicent a fost atât de furioasă pentru că fiul ei cel mai mare purta tot numele Cuceritorului. Cei doi Aegoni au ajuns să fie cunoscuți drept Aegon cel Bătrân și Aegon cel Tânăr.) Anul 122 D.C. a consemnat nașterea celui de-al doilea fiu al Rhaenyrei și al lui Daemon, Viserys. Nu era atât de voinic ca Aegon cel Tânăr sau ca frații săi vitregi Velaryon, însă s-a dovedit a fi precoce. Unii au luat asta drept un semn, atunci când din oul de dragon plasat în leagănul său nu a ieșit niciun pui.

Și-așa, lucrurile au progresat, până în ziua fatidică din 129 D.C., când, în cele din urmă, Viserys I a murit. Fiul său, Aegon cel Bătrân, se căsătorise cu fiica lui, Helaena, iar Helaena îi dăruise gemenii Jaehaerys și Jaehaera (o copilă ciudată, care creștea încet, nu plângea niciodată și nici nu zâmbea, așa cum fac toți copiii) și încă un fiu, pe nume Maelor, în 127 D.C. Pe Driftmark, Șarpele de Mare s-a simțit slăbit și s-a dus la culcare. Viserys, acum în iarna anilor săi, dar încă puternic, s-a rănit pe Tronul de Fier, în 128 D.C., după ce a pronunțat o sentință. Rana s-a infectat și, în cele din urmă, Maesterul Orwyle (care-i succedase Maesterului Mellos în anul precedent) a fost nevoit să-i amputeze două degete. Măsura n-a fost destul de radicală, oricum, și pe când anul 128 s-a terminat și a început 129, starea sănătății lui Viserys s-a agravat.

În cea de-a treia zi a celei de-a treia luni din anul 129 D.C., în vreme ce-i distra pe Jaehaerys și Jaehaera din patul său, spunându-le o poveste despre stră-străbunicul său și regina acestuia, care se luptau cu uriașii, mamuții și sălbaticii înrăiți de dincolo de Zid, regele a obosit. Și-a trimis afară nepoții, după ce a terminat povestea, și-a căzut într-un somn din care nu s-a mai trezit. Domnise timp de douăzeci și șase de ani, cârmuind în timpul celei mai prospere epoci din istoria celor Șapte Regate, sădind însă semințele declinului catastrofal al casei sale și ale morții ultimilor dragoni.

DEASUPRA, STÂNGA | *Fiii prințesei Rhaenyra (de la stânga la dreapta): Jacaerys, Joffrey și Lucerys.*
DEASUPRA, DREAPTA | *Fiii regelui Viserys (de la stânga la dreapta): Aegon, Daeron și Aemond.*

AEGON AL II-LEA

NICIUN RĂZBOI n-a fost mai sângeros sau mai crud decât Dansul Dragonilor, după cum au ales să-l numească menestrelii și Munkun. A fost cel mai crunt război de acest fel, unul între frați. Cu toate că Viserys o desemnase drept moștenitoare pe Rhaenyra, prințul Aegon a fost convins să ia coroana tatălui său de mama sa și de consiliul restrâns, înainte ca trupul lui Viserys I să apuce să se răcească. Când Rhaenyra, Prințesa de Piatra Dragonului, a aflat asta, s-a înfuriat. La acea vreme se pregătea să nască, la Piatra Dragonului, cel de-al treilea copil al prințului Daemon.

Făcătorul de Regi – i-ar fi deschis gâtlejul cu pumnalul său, acolo, la masă. Ciupercă nu este de acord, sugerând că lordul Cole l-ar fi aruncat pe Beesbury pe fereastră – cu toate că trebuie amintit că Ciupercă se afla la Piatra Dragonului la acea vreme, cu Rhaenyra. Însă aceasta n-a fost nici pe departe ultima crimă din zilele de început ale Dansului. Oricum, cele mai lamentabile au fost asasinarea tinerilor prinți Lucerys Velaryon, fiul Rhaenyrei, și a lui Jaehaerys, fiul și moștenitorul lui Aegon.

Moartea lui Luke Velaryon a fost văzută de mulți ochi la curtea de la Capătul Furtunii, iar relatările concordă în mare

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

La Piatra Dragonului nu s-au auzit niciun fel de urale. În loc de asta, urlete au răsunat prin sălile și scările Turnului Dragonului Mării și de jos, din apartamentele reginei, acolo unde Rhaenyra Targaryen se încorda și se cutremura în cea de-a treia zi de travaliu. Copilul nu era așteptat decât în cel de-al treilea ocol al lunii, însă mareele de la Debarcaderul Regelui o aduseseră pe prințesă într-o stare de furie întunecată, iar mânia ei părea să fi grăbit nașterea, ca și cum pruncul dinlăuntrul ei era și el furios, și se lupta să iasă afară. Prințesa a proferat blesteme în timpul travaliului, chemând mânia zeilor asupra fraților ei vitregi și a mamei lor, regina, descriind în amănunt chinurile la care i-ar supune înainte de-ai lăsa să moară. A blestemat și copilul dinlăuntrul ei, ne povestește Ciupercă. *„Ieși afară!"* a strigat ea, zgâriindu-și pântecul umflat, în vreme ce maesterul și moașa ei încercau s-o împiedice. *„Monstrule, monstrule, ieși afară, AFARĂ!"*

Când pruncul a venit, în cele din urmă, pe lume, s-a dovedit a fi, într-adevăr, un monstru: o fetiță născută moartă, strâmbă și deformată, cu o gaură în piept, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, și o coadă țepoasă și solzoasă. Sau cel puțin așa o descrie Ciupercă. Piticul ne spune că el a fost cel care a dus mica ființă în curte, spre a fi arsă. Fetiței moarte i s-a dat numele Visenya, a anunțat prințesa Rhaenyra a doua zi, după ce laptele de mac i-a domolit durerea. „A fost singura mea fiică și au ucis-o. Mi-au furat coroana și mi-au omorât fiica, dar vor da socoteală pentru asta."

După naștere, Rhaenyra s-a pregătit de război. Atât ea, cât și Alicent aveau sprijinitori între cei din familiile lor și printre marii nobili din regat. Și fiecare parte avea dragoni. Era o rețetă pentru dezastru, și chiar așa s-a și dovedit a fi. Regatul a sângerat așa cum n-o mai făcuse înainte și vor trece ani până când toate rănile se vor fi vindecat.

Poate că spusele lui Ciupercă, că regina Alicent ar fi grăbit dispariția soțului ei cu un „strop de otravă" strecurat în vin, pot fi contrazise. Însă nimeni nu se îndoiește că prima picătură de sânge vărsat în acest Dans i-a aparținut bătrânului maestru al monetăriei, lordul Beesbury, deorece a insistat că adevăratul moștenitor al lui Viserys era Rhaenyra, și că ea trebuia încoronată. Relatările diferă în ceea ce privește felul în care disidentul a fost înlăturat. Unii susțin că ar fi murit de frig, după ce-a fost azvârlit în celulele întunecate, iar alții spun că Ser Criston Cole – Lordul Comandant, care în curând va fi numit parte. Trimis de mama lui la Capătul Furtunii pentru a obține sprijinul lordului Borros, l-a găsit acolo pe prințul Aemond Targaryen. Aemond era mai în vârstă, mai puternic și mai crud decât Lucerys, și-l ura pe Lucerys cu ardoare, pentru că din cauza lui își pierduse ochiul cu nouă ani în urmă. Lordul Borros i-a interzis lui Aemond să se răzbune în interiorul castelului său, însă a declarat că nu-l interesa ce se petrecea în afara lui. Așa că prințul Aemond, călare pe Vhagar, l-a vânat pe Lucerys, pus pe fugă împreună cu mai tânărul său dragon, Arrax. Prințul și dragonul său, stânjeniți de furtuna puternică stârnită în afara zidurilor castelului, au murit sub privirile întregului Capăt al Furtunii, prăbușindu-se în mare.

Rhaenyra, spun toate relatările, a leșinat la auzul veștii. Nu însă și tatăl vitreg al lui Lucerys, prințul Daemon Targaryen. Cuvintele trimise la Piatra Dragonului, după ce-a aflat de moartea lui Lucerys, au fost: „Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu.

La începutul războiului, principalii susținători ai lui Aegon al II-lea erau lordul Hightower, lordul Lannister și, în cele din urmă, lordul Baratheon. Lordul Tully dorea să lupte pentru rege, însă era bătrân și căzuse la pat, iar nepotul său îl sfida. Principalii aliați ai Rhaenyrei erau socrul ei, lordul Velaryon, verișoara sa, lady Jeyne Arryn, și lordul Stark (cu toate că ajutorul său venea greu, pentru că-și ținea oamenii la strânsul recoltei, înainte de sosirea iernii în Nord). Lordul Greyjoy a atacat Ținuturile Vestice în numele ei, dar și pentru a-l zdruncina pe regele Aegon, care-l curtase pentru sprijinul său. În cele din urmă, Casa Tully s-a alăturat cauzei Rhaenyrei, în pofida dorinței răposatului lord Tully. Însă ei nu s-au implicat în război, la fel ca și cei din Dorne.

Lucerys va fi răzbunat." Era Prințul Orașului și încă mai avea mulți prieteni prin tractirele și casele pierzaniei de prin Debarcaderul Regelui. Șeful lor era ibovnica lui de demult, Mysaria, Viermele Alb. Ea a pus la cale răzbunarea, plătind o brută și un prinzător de șobolani, cunoscut istoriei drept Sânge-și-Brânză. Datorită profesiunii lui, omul cunoștea toate secretele tunelurilor lui Maegor. Strecurându-se în Fortăreața Roșie, Sânge-și-Brânză a pus mâna pe regina Helaena și pe copiii ei... după care i-a oferit soației lui Aegon al II-lea o alegere crâncenă: care din fiii ei să moară? Ea a plâns și s-a rugat și și-a oferit propria ei viață, dar totul a fost în van. În cele din urmă, l-a indicat pe Maelor, cel mai mic, considerat prea tânăr ca să înțeleagă. Sânge-și-Brânză l-a ucis pe prințul Jaehaerys în locul său, în timp ce mama lui urla de groază.

DEASUPRA | *Moartea prințului Lucerys și a dragonului său, Arrax.*

Apoi, bruta a fugit cu capul prințului, confirmând faptul că nu-l voiau decât pe unul dintre fiii lui Aegon.

N-au fost singurele crime din acest război îndelungat și brutal. Pe cât de lamentabilă a fost moartea lui Jaehaerys, cea a micului prinț Maelor, care nu i-a supraviețuit prea mult fratelui său, a fost și mai cruntă. Ser Richard Thorne din Garda Regelui a fost trimis să-l ducă pe Maelor la Orașul Vechi, în secret, unde urma să fie păzit în Hightower, însă la Podul Amar a fost oprit și doborât de mulțime. Maelor însuși a fost linșat acolo, când femeile și bărbații s-au luptat între ei să pună mâna pe copil ca pe un premiu. Când lordul Hightower a ras Podul Amar de pe fața pământului, ca represalii, și a venit să-i ceară socoteală lui lady Caswell, ea a cerșit îndurare pentru copiii ei înainte de a se spânzura de zidurile castelului.

Chiar și cei din Garda Regelui au fost implicați în conflict. Ser Criston Cole l-a trimis pe Ser Arryk Cargyll la Piatra Dragonului cu intenția de a se infiltra în citadelă, dându-se drept fratele său geamăn, Ser Erryk. Acolo, urma să o ucidă pe Rhaenyra (sau pe copiii ei, mărturiile diferă). Totuși, după cum s-au petrecut lucrurile, Ser Erryk și Ser Arryk s-au întâlnit din întâmplare într-una din sălile Citadelei. Menestrelii ne povestesc că și-au declarat iubirea înainte să-și încrucișeze spadele, și au luptat cu dragoste și dedicație în suflet, timp de o oră, înainte de a muri plângând unul în brațele celuilalt. Mărturia lui Ciupercă, piticul susținând că a asistat la duel, arată că adevărul a fost cu mult mai brutal: s-au acuzat unul pe altul de a fi fost trădători și, peste câteva clipe, s-au rănit reciproc, mortal.

În acest timp, Ser Criston Cole a decis să-i pedepsească pe „lorzii negri", adică pe stegarii domeniilor coroanei care-i rămăseseră credincioși Rhaenyrei. Rosby, Stokeworth și Duskendale au murit, însă la Refuciul Corbului, lordul Staunton fusese înștiințat de apropierea lui Cole. În loc să lupte, s-a baricadat în castelul său, apoi a trimis un corb la Piatra Dragonului, cerșind ajutorul.

Acest ajutor a sosit în persoana prințesei Rhaenys – pe atunci în vârstă de cincizeci și cinci de ani, însă la fel de neînfricată și hotărâtă pe cât fusese și în tinerețe – și a dragonului ei, Meleys, Regina Roșie. Însă Cole adusese și el dragoni, deoarece Aegon al II-lea însuși sosise acolo călare pe Sunfyre, iar fratele său, Aemond-cel-Chior, în spinarea lui Vhagar, cel mai mare dintre dragonii în viață.

Se povestește că prințesa Rhaenys, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie, nu s-a ferit din calea dușmanului ei. Cu un strigăt de bucurie și o lovitură de bici, a ridicat-o pe Meleys în zbor să-i înfrunte. Numai Vhagar și Aemond au ieșit nevătămați din acea luptă; Sunfyre a fost ologit, iar regele Aegon al II-lea de-abia dacă a supraviețuit, suferind de pe urma unor coaste rupte, a unui șold frânt și a arsurilor care-i acopereau jumătate din trup. Mai rău stătea cu brațul stâng, acolo unde focul dragonului topise armura regelui. Trupul lui Rhaenys a fost găsit peste câteva zile, printre resturile hoitului Reginei Roșii, însă era atât de ars încât devenise de nerecunoscut.

Aegon și-a petrecut anul următor al domniei sale în izolare, vindecându-se de pe urma rănilor sale îngrozitoare, însă războiul a continuat. Și în timp ce regele Aegon avea multe avantaje în războiul cu sora sa mai mare, puterea dragonilor săi nu se număra printre acestea. La începutul războiului, Aegon conta numai pe patru dragoni destul de mari ca să poată lupta, în vreme ce sora lui avea opt și putea obține și mai mulți. Primii erau trei dragoni mai bătrâni, care aveau încă nevoie de noi călăreți: Aripă de Argint, dragonul reginei Alysanne; Mare-de-Fum, care fusese mândria lui Ser Laenor Velaryon; și Vermithor, necălărit de la moartea regelui Jaehaerys. Apoi mai existau trei dragoni neîmblânziți, care puteau fi domesticiți dacă se găseau călăreți pentru ei: Canibalul, despre care oamenii de rând spuneau că se aciuase la Piatra Dragonului încă de dinainte de sosirea Targaryenilor (cu toate că Munkun și Barth sunt suspicioși în această privință); Năluca Cenușie, nedeprins cu oamenii, hrănindu-se cu peștele din mare; și Hoțul-de-Oi, maroniu și banal, preferând să mănânce oile pe care le putea fura de pe la stâne. Prințul Jacaerys anunțase (la îndemnurile lui Ciupercă, dacă *Mărturia* sa poate fi crezută) că orice bărbat sau femeie care putea călări vreunul dintre acești dragoni avea să fie înnobilat.

Pe Piatra Dragonului, acolo unde domniseră îndelung Targaryenii, oamenii de rând îi priviseră pe frumoșii lor conducători străini aproape ca pe niște zei. Multe fecioare deflorate de lorzii Targaryen se considerau binecuvântate dacă vreo „sământă de-a dragonilor" era plasată în pântecul lor, iar din acest motiv mulți din Piatra Dragonului puteau pretinde pe bună dreptate – sau măcar bănui – că ceva din sângele Targaryenilor curgea și prin venele lor.

Mulți au încercat să urce pe dragonii rămași la Piatra Dragonului. Cei mai periculoși dintre ei erau cei sălbatici, așa că nu e de mirare că aceia care acceptaseră înainte călăreți au fost primii care au găsit noi călăreți. Între acești noi mânători de dragoni se aflau Addam din Hull, un tânăr curajos și nobil, adus de mama lui, Marilda din Hull, să încerce un dragon, împreună cu fratele său, Alyn. Ea a dezvăluit că băieții erau fiii lui Laenor Velaryon, fapt pe care mulți l-au găsit remarcabil, dar pe care lordul Corlys nu l-a pus la îndoială când i-a adoptat pe amândoi în Casa Velaryon.

Addam a cerut dragonul lui Laenor, Mare-de-Fum. Fratele lui, Alyn, a avut mai puțin succes cu Hoțul-de-Oi, și pentru tot restul zilelor sale a purtat semnele flăcărilor dragonului pe spate și pe picioare.

În cele din urmă, Hoțul-de-Oi a fost îmblânzit de Nettles, o fată simplă, din popor, cu o reputație îndoielnică ce a hrănit dragonul cu câte-o oaie pe zi până când s-a obișnuit cu ea. Dragonul și călăreața lui și-au jucat rolul în război, însă loialitățile lui Nettles nu erau atât de clare precum cele ale curajosului Ser Addam. Când ea și prințul Daemon au devenit iubiți, asta a fost ultima picătură în paharul răbdării dintre Rhaenyra și soțul ei. Nettles – căreia prințul îi spusese încântat Netty – i-a supraviețuit prințului ei, dar și soției sale. Nettles și Hoțul-de-Oi au dispărut înainte de terminarea războiului, și nimeni n-a putut spune unde s-au dus, decât mulți ani după aceea.

Însă dintre toți noii călăreți de dragoni, cei mai răi au fost un bețivan pe nume Ulf cel Bețiv, care și-a luat numele de Ulf cel Alb, odată ce-a fost făcut cavaler, și uriașul și puternicul copil din flori al fierarului, Hugh Ciocanul, poreclit și Hugh cel Tare, devenit cunoscut drept Hugh Ciocanul când a fost înnobilat. Nemulțumindu-se cu onoarea de a călări dragonii Aripă de Argint și Vermithor, și-au dorit ranguri și averi. După prima luptă pentru Rhaenyra, au schimbat tabăra la Prima Bătălie de la Tumbleton pentru a fi făcuți lorzi, fiind blestemați drept cei Doi Trădători pe vecie. Amândoi au avut parte de o moarte mizerabilă, fiind uciși de cei pe care-i credeau îndatorați lor, unul otrăvit cu vin, celălalt fiind ucis de Aprigul Jon Roxton, cu Făcătoarea-de-Orfani.

Bătăliile din timpul Dansului nu pot fi socotite cu ușurință, pentru că au fost aproape fără număr, iar mare parte din regat a fost sfâșiată în acest conflict. Oamenii au ridicat stindardul regelui, purtând dragonul cu trei capete de pe sigiliul lui Aegon, numai pentru a descoperi că vecinul lor adoptase dragonul roșu al Rhaenyrei, împărțit între luna-și-șoimul mamei sale Arryn și calul-de-mare al decedatului ei soț. Frații s-au luptat cu frații, tații cu fiii, iar întregul regat a sângerat.

Multe din armate au fost adunate de diferiți lorzi în numele regelui sau reginei pe care-i susțineau, însă dacă se poate spune despre unii că au comandat cu adevărat forțele loiale ale fiecăreia dintre tabere, aceștia au fost prințul

Ciupercă avansează o părere mult mai plauzibilă privind filiația lui Addam și a lui Alyn: că lordul Corlys însuși era tatăl amândurora, asta pe când își petrecea o mulțime de zile prin șantierele navale din Hull, tatăl Marildei fiind constructor de corăbii. Băieții au trecut neluați în seamă, ținuți departe de curte pe vremea Reginei-Care-N-a-Fost-Să-Fie, cu firea sa aprigă. Dar după moartea ei, lordul Corlys a profitat de ocazie să și-i apropie, într-un fel...

DEASUPRA ȘI LA DREAPTA | *Prințesa Rhaenys pe Meleys atacându-i pe regele Aegon al II-lea și pe Sunfyre.*

Când Rhaenyra a aflat despre trădarea lui Hugh Ciocanul și Ulf cel Alb la Prima Bătălie de la Tumbleton, când și-au întors dragonii împotriva forțelor ei, furia ei a fost atât de mare încât a încercat să-i aresteze și pe ceilalți călăreți ai dragonilor care se puseseră la dispoziția ei. Printre ei se afla și Addam Velaryon, dar acesta a fost avertizat din timp de Șarpele de Mare și astfel a scăpat.

Tânărul Ser Addam a murit luptând cu curaj în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, dovedindu-și loialitatea cu propria sa viață, după ce aceasta fusese pusă sub semnul întrebării de faptele celor Doi Trădători. Când osemintele sale au fost aduse înapoi la Driftmark de la Raventree Hall, în 138 D.C., lordul Alyn a scris pe mormântul său un singur cuvânt: *LOIAL*.

Daemon Targaryen și, respectiv, prințul Aemond Targaryen. Aemond și-a asumat răspunderea de Protector al Regatului și de Prinț Regent, după ce Aegon al II-lea și Sunfyre au fost grav răniți în bătălia de la Refugiul Corbului, în lupta cu Rhaenys și Meleys. Și-a pus chiar și coroana fratelui său – cea a lui Aegon Cuceritorul, făcută din rubine și oțel valyrian – cu toate că nu și-a luat titlul de rege.

Din nefericire pentru verzi, acest lucru s-a dovedit a fi regretabil. Aemond era mult prea lipsit de experiență și prea îndrăzneț pentru a prelua comanda efectivă. La acea vreme, prințul Daemon controla Harrenhalul. Așa că Aemond a plănuit, cu nesăbuință, să ia Harrenhalul din mâinile rivalului său, lăsând astfel Debarcaderul Regelui fără apărători. A găsit castelul părăsit și a jubilat, asta până a aflat motivul. În timp ce Aemond mărșăluia spre Harrenhal, Daemon îi adusese pe regina Rhaenyra și pe călăreții săi de dragoni înapoi la Debarcaderul Regelui, fiarele zburând deasupra orașului. Mantiile de aur – multe dintre ele considerându-se loiale lui Daemon – i-au trădat pe ofițerii puși la comandă de Aegon și au predat orașul aproape fără vărsare de sânge, cu toate că sângele a fost vărsat în cursul execuțiilor care au urmat, când Ser Otto Hightower, lordul Jasper Wylde (maestrul legilor, numit și Țeapă-de-Fier, din cauza durității sale) și lorzii Rosby și Stokeworth (care făcuseră, cândva, parte din tabăra Rhaenyrei, înainte de a o trăda) au fost descăpățânați. Regina văduvă Alicent a fost încarcerată, însă Aegon al II-lea (încă refăcându-se după rănile primite la Refugiul Corbului) și copiii rămași – precum și lordul Larys Strong – au fost scoși în secret din castel.

Regatul s-a smintit de-a binelea în timpul Dansului Dragonilor, însă Debarcaderul Regelui a fost locul unde majoritatea dragonilor și-au pierdut viața. Debarcaderul Regelui a căzut, fără vărsare de sânge, în mâinile Rhaenyrei, mulțumită vicleniei prințului Daemon, însă după Prima Bătălie de la Tumbleton, în oraș a izbucnit o revoltă. Aflat la numai trei sute de kilometri distanță, Tumbletonul a fost prădat în modul cel mai barbar: mii de oameni au fost arși, alte câteva mii s-au înecat încercând să treacă râul înot, pentru a se pune la adăpost, fetele și femeile au fost siluite până au murit, iar dragonii se hrăneau printre ruine. Victoria obținută de lordul Hightower, cu ajutorul prințului Daeron și al celor Doi Trădători, a băgat groaza în întregul oraș, locuitorii Debarcaderului fiind siguri că ei vor urma. Efectivele Rhaenyrei erau împrăștiate și epuizate, așa că numai dragonii rămăseseră să apere orașul.

Tocmai teama de dragoni, și de prezența lor, a dat naștere Păstorului. Cine-a fost el n-am putea spune, pentru că numele său s-a pierdut în istorie. Unii cred că a fost un cerșetor umil, alții cred că a fost unul dintre Oamenii Săraci, care, cu toate că fuseseră scoși în afara legii, încă mai băntuiau cu încăpățânare prin regat. Indiferent cine a fost, a început să predice în Piața Pietrarilor spunând că dragonii erau demoni, odraslele Valyriei cea necredincioasă care avea să ucidă oameni. L-au ascultat zeci de oameni, apoi sute și mii. Frica a dat naștere la furie, iar furia la setea de sânge. Iar când Păstorul a anunțat că orașul va fi salvat numai după ce va fi curățat de dragoni, oamenii au luat aminte.

În cea de-a douăzeci și doua zi a celei de-a cincea luni a anului 130 D.C., Aemond-cel-Chior și Daemon Targaryen au dat ultima lor bătălie. În aceeași zi, haosul și moartea

CELE MAI IMPORTANTE BĂTĂLII ALE DANSULUI

BĂTĂLIILE DIN ANUL 129 D.C.

Bătălia de la Moara Arsă, unde prințul Daemon și Casa Blackwood i-au învins pe Brackeni și au luat Gardul de Piatră.

Bătălia din Defileu, în care flota lui Corlys Velaryon a fost înfrântă de navele Triumviratului, aliații lui Aegon. Această bătălie a dus la moartea lui Jacaerys, Prințul de Piatra Dragonului, și a lui Vermax, dragonul său, dar și la cea a dragonului prințului Aegon cel Tânăr, Nor-de-Furtună.

Bătălia de la Mied, în care fratele cel mai mic al lui Aegon cel Bătrân, prințul Daeron, și-a dobândit renumele salvând armata lordului Hightower de cea a lorzilor Rowan, Tarly și Costayne.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 130 D.C.

Bătălia de la Furca Roșie, în care vesticii i-au spulberat pe lorzii riverani și au năvălit în ținuturile lor, însă nu înainte ca lordul Jason Lannister să fi fost rănit de moarte de scutierul Pate din Longleaf.

Bătălia de la Malul Lacului (numită și Ospățul Peștilor), cea mai sângeroasă luptă de pe uscat din întregul război de pe țărmurile Ochiului Zeilor, când armata Lannisterilor a fost împinsă în lac de nobilii riverani și au murit cu miile.

Balul Măcelarului, în care Mâna lui Aegon al II-lea, Ser Criston Cole, i-a provocat pe Ser Garibald Grey, lordul Roderick Dustin (numit și Ruină) și Ser Pate de Longleaf (numit și Omorâtorul de Lei) și-a fost refuzat. Cole a fost ucis într-un mod jalnic, de săgeți și nu de sabie, iar armata sa a fost împrăștiată.

Prima Bătălie de la Tumbleton, în care cei Doi Trădători (călăreții de dragoni Ulf cel Alb și Hugh Ciocanul) au schimbat tabără, iar Lupii Iernii rămași (nordicii încărunțiți, care-l urmaseră pe lordul Dustin în război) și-au croit drum printre rândurile a de zece ori mai mulți oameni ca ei. Acest lucru a condus la moartea lordului Ormund Hightower, cel care conducea forțele verzilor, și a faimosului său văr, Ser Brynden, de mâna lordului Roderick Dustin, care a fost și el ucis, și la prădarea barbară a Tumbletonului.

Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor n-a fost, cu adevărat, o bătălie, când o gloată indisciplinată, aflată sub comanda unui om cunoscut drept Păstorul, a înnebunit de-a binelea. Acest lucru a dus la moartea a cinci dragoni, la pierderea lui Ser Willum Royce și a spadei sale valyriene, Lamentație, și la moartea lui Ser Glendon Goode, care a fost Lordul Comandant al Gărzii Reginei preț de o zi, și a lui Joffrey, Prințul de Piatra Dragonului.

Bătălia de la Ochiul Zeilor, unde a avut loc infamul duel dintre prințul Aemond-cel-Chior și prințul Daemon Targaryen – și între Vhagar și Caraxes. Se spune că Daemon a sărit de pe Caraxes pe Vhagar și l-a ucis pe prințul Aemond cu spada sa, Sora Întunecată, pe când dragonul cădea în apă. Vhagar și Caraxes au murit la rându-le, după cum s-a întâmplat și cu Daemon Targaryen, cu toate că rămășițele sale n-au mai fost recuperate niciodată.

A Doua Bătălie de la Tumbleton, în care dragonii au dansat cu adevărat. Acest lucru a condus la moartea misterioasă a prințului Daeron cel Îndrăzneț, la moartea curajoasă a lui Ser Addam Velaryon și a lui Mare-de-Fum, Tessarion și Vermithor.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 131 D.C.

Bătălia de pe Drumul Regelui, supranumită de cei care au luptat acolo „Mocirla Răscolită", fiind și ultima bătălie din război. În urma ei a murit lordul Borros Baratheon, de mâna tânărului lord Tully.

s-au înstăpânit la Debarcaderul Regelui. Rhaenyra îl întemnițase pe lordul Corlys pentru că-l ajutase pe nepotul său, Ser Addam Velaryon, să scape de arestare după ce fusese acuzat de trădare. Unii dintre cei jurați Șarpelui de Mare s-au alăturat mulțimii răzvrătite din Piața Pietrarilor, iar unii s-au cățărat pe ziduri pentru a încerca să-l elibereze pe Șarpele de Mare, fiind spânzurați după ce-au fost prinși. Apoi regina Helaena a murit străpunsă de țepușele care înconjurau Cetatea lui Maegor, o sinucidere, au spus unii, dar alții au vorbit despre crimă. Și în aceea noapte, orașul a ars, în vreme ce gloata Păstorului mărșăluia spre Bârlogul Dragonilor, intenționând să măcelărească toate fiarele aflate acolo.

Tânărul Joffrey Velaryon, Prințul de Piatra Dragonului, a murit când a încercat să încalece dragonul mamei lui, Syrax, pentru a zbura spre Bârlog pentru a-și salva propriul său dragon, Tyraxes. Niciun dragon n-a supraviețuit. Minciunile și zvonurile sunt numeroase: că unii dintre ei au fost tăiați de oameni, alții de Păstor, alții de Războinicul însuși.

Indiferent care-i adevărul, cinci dragoni au pierit în acea noapte sângeroasă, după ce mulțimile au năvălit în construcția uriașă și i-au găsit înlănțuiți, iar oamenii au murit pe capete. Jumătate dintre dragonii care au început Dansul erau deja morți, iar războiul nu se sfârșise încă. Rhaenyra a fugit din oraș la scurtă vreme după aceea.

În cele din urmă, a sosit și sfârșitul, însă nu moartea dragonilor sau a prinților a pus capăt la tot, ci pieirea reginei și a regelui pentru care au murit ei (și zeci de mii de oameni). Rhaenyra a murit prima. Cum soțul ei, prințul Daemon, era mort, Casa Velaryon s-a întors împotriva ei, iar cum dușmanii ei intraseră din nou în posesia Debarcaderului Regelui, a fugit, practic, fără o lețcaie, fiind nevoită să-și vândă coroana pentru a putea trece spre Piatra Dragonului. Însă când a sosit, l-a găsit acolo pe proaspăt rănitul Aegon al II-lea, împreună cu dragonul său Sunfyre în agonie.

Lucrarea lui Munkun, *Mărturii adevărate*, bazată pe relatarea lui Orwyle, dezvăluie că atunci când a căzut Debarcaderul Regelui, Larys Strong s-a îngrijit ca regele să fie scos de-acolo ca să se ascundă. Viclean, Strong l-a trimis la Piatra Dragonului, crezând pe bună dreptate că Rhaenyra nu se va gândi niciodată să-l caute pe fratele ei chiar în propria cetate. S-a vindecat

Nebunia care a cuprins orașul după fuga Rhaenyrei s-a manifestat în multe feluri. Cel mai ciudat dintre ele a fost apariția unor așa-zișI regi care au domnit în perioada care a devenit cunoscută ca Luna celor Trei Regi.

Primul a fost Trystane Truefyre, scutierul unui cavaler cu prost renume, Ser Perkin Puricele, care susținea că este fiul lui Viserys I. După Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor și fuga Rhaenyrei, orașul era condus de Păstor și de gloata lui, dar Ser Perkin l-a instalat pe Trystane în abandonata Fortăreață Roșie, de unde a început să emită edicte. Când Aegon al II-lea a recucerit orașul, Trystane a implorat să primească favoarea cavalerilor înainte de a fi executat și asta a primit.

Celălalt rege era și mai ciudat: un copil care a devenit cunoscut ca Gaemon Păr-Alb. Fiul unei curve, băiatul de paisprezece ani pretindea că era bastardul lui Aegon al II-lea (ceea ce nu era imposibil cu tinerețea furtunoasă a regelui). Din Casa Sărutărilor de pe Dealul Visenyei, a adunat mii de adepți și a emis câteva edicte. Mama lui a fost spânzurată ulterior după ce a mărturisit că tatăl său era un vâslaș cu părul argintiu din Lys, dar Gaemon a intrat în familia regelui.

DEASUPRA | *Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.*

timp de o jumătate de an, într-un sat pescăresc îndepărtat, în vreme ce Rhaenyra și mare parte din curtea sa se aflau la Debarcaderul Regelui și tot atunci Sunfyre a sosit de la Capul Ghearei Sfărâmate, în pofida aripii rănite, ceea ce-l făcea dizgrațios în aer. Ascunși astfel, au putut să-și refacă puterile. (Sunfyre l-a ucis pe dragonul timid și sălbatic Năluca Cenușie, stârnind mărturii confuze, cum că ar fi făcut-o Canibalul.)

Regele Aegon a descoperit mulți oameni care o acuzau pe Rhaenyra – pentru pierderea fiilor, soților și fraților în războiul ei, ori pentru nesocotințe imaginare – și cu ajutorul lor a cucerit Piatra Dragonului. N-a fost nevoie de mai mult de o oră, pentru că nu a întâmpinat nicio rezistență... cu excepția fiicei prințului Daemon, Baela Targaryen, în vârstă de paisprezece ani, și a tânărului ei dragon, Dansatorul Lunii. Baela a scăpat de oamenii trimiși să pună mâna pe ea, reușind să ajungă la dragonul ei. Și pe când Aegon al II-lea se gândea să coboare cu Sunfyre chiar în curtea castelului, crezându-se victorios, dragonul și prințesa s-au ridicat spre a-l întâmpina.

Dansatorul Lunii era mult mai mic decât Sunfyre, dar și mai iute și mult mai agil, și nici dragonului, nici prințesei de pe spatele lui nu le lipsea curajul. Fiara s-a năpustit și l-a zgâriat cu ghearele și l-a mușcat pe Sunfyre, secerându-l și sfâșiindu-l până când, în cele din urmă, un val de flăcări a orbit jivina. Înlănțuiți, cei doi dragoni au căzut, iar odată cu ei și călăreții lor. Aegon al II-lea a sărit în ultima clipă de pe spatele lui Sunfyre, zdrobindu-și ambele picioare, în vreme ce Baela a rămas cu Dansatorul Lunii până în ultima clipă. Când Alfred Broome și-a tras spada ca s-o răpună acolo unde se afla, frântă și inconștientă, Ser Marston Waters i-a smuls spada din mână și a dus-o la maester, salvându-i viața.

Rhaenyra n-a știut nimic despre această măreață bătălie, dar nici n-a contat. Aegon al II-lea, ca întotdeauna răutăcios cu sora lui și înfuriat de moartea iminentă a dragonului său, l-a hrănit pe Sunfyre cu Rhaenyra, în fața singurului fiu care-i mai rămăsese (așa cum știa atunci fiecare bărbat sau femeie din cele Șapte Regate), Aegon cel Tânăr. Și-așa a murit Încântarea Regatului, Regina de Jumătate de An, în cea de-a douăzeci și doua zi a celei de-a zecea luni din anul 130 D.C.

Fratele ei vitreg nu i-a supraviețuit multă vreme. Cu toate că Rhaenyra era moartă și Aegon cel Tânăr se afla în mâinile sale, Aegon al II-lea încă mai avea mulți dușmani care continuau să lupte împotriva lui. Luptau atât de frica represaliilor lui, cât și pentru Rhaenyra, însă luptau, și s-au dovedit a fi dușmanii cei mai periculoși. Când lordul Borros Baratheon s-a pus, în cele din urmă, în mișcare cu întreaga sa forță, mărșăluind împotriva răsculaților, poate că atunci ar fi fost o șansă să se întoarcă roata. Însă lordul Borros a căzut în Bătălia de pe Drumul Regelui, armata sa împrăștiindu-se. Iar tinerii lorzi riverani, cunoscuți drept Flăcăii, a căror armată l-a înfrânt, se aflau la o aruncătură de băț de oraș, în vreme ce lordul Stark venea pe Drumul Regelui cu propria sa oaste.

Tot atunci, lordul Corlys Velaryon – eliberat din temniță și iertat, făcând parte acum din consiliul restrâns al regelui – l-a sfătuit pe Aegon să se predea și să îmbrace hainele negre. Regele a refuzat însă, intenționând să poruncească să i se taie urechea tânărului său nepot, ca un

DEASUPRA | *Rhaenyra înfruntându-și moartea.*

avertisment dat susținătorilor lui Aegon cel Tânăr. S-a urcat în lectică, să fie dus în apartamentele sale, iar pe drum i s-a dat o cupă cu vin.

Când escorta sa a sosit cu lectica și au ridicat perdelele, l-au găsit pe rege mort, cu sânge pe buze. Și-așa a pierit regele Aegon al II-lea, otrăvit de oamenii care l-au slujit, pentru că întrevăzuseră finalul, chiar dacă el nu.

Regatul sfărâmat, sfâșiat, a mai suferit o vreme, însă Dansul Dragonilor se terminase. Acum, îl așteptau Zorii Falși, Ora Lupului, domnia regenților și Regele Șubred.

DRAGONII DIN DANS

DRAGONII REGELUI AEGON AL II-LEA

Sunfyre (regele Aegon): Splendid, dar tânăr, betegit pentru mare parte din război, după Bătălia de la Refugiul Corbului, apoi ucis în lupta cu Dansatorul Lunii, la Piatra Dragonului.

Vhagar (prințul Aemond-cel-Chior): Ultimul dintre cei trei dragoni ai lui Aegon Cuceritorul, bătrân, dar uriaș și puternic, ucis în lupta cu Caraxes, deasupra Ochiului Zeilor.

Dreamfyre (regina Helaena): Cândva dragonul surorii lui Jaehaerys I, Rhaena, zdrobit sub cupola prăbușită în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Tessarion (prințul Daeron): Regina Albastră, cel mai tânăr dintre dragonii de luptă aparținând sprijinitorilor lui Aegon, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Morghul (prințesa Jaehaera): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Cavalerul Aprins.

Shrykos (prințul Jaehaerys): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Hobb Cioplitorul.

DRAGONII REGINEI RHAENYRA

Syrax (regina Rhaenyra): Uriaș și înspăimântător, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Caraxes (prințul Daemon): Sângerosul Wyrm, uriaș și înspăimântător, ucis în lupta cu Vhagar, deasupra Ochiului Zeilor.

Vermax (prințul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis împreună cu călărețul său în Bătălia din Defileu.

Arrax (prințul Lucerys): Tânăr, dar puterniç, ucis împreună cu călărețul său de Vhagar, deasupra Golfului Naufragiilor.

Tyraxes (prințul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Nor-de-Furtună (prințul Aegon cel Tânăr): Ucis de o săgeată și o lance în Bătălia dîn Defileu.

Meleys (prințesa Rhaenys): Regina Roșie, bătrână și vicleană, leneșă, dar îngrozitoare când era stârnită, ucisă la Refugiul Corbului împreună cu călărețul ei, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie.

Dansatorul Lunii (lady Baela): Zvelt și frumos, suficient de mare să poarte o fată, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului, nu înainte de a-l fi rănit mortal.

Aripă de Argint (Ser Ulf cel Alb): Dragonul Bunei Regine Alysanne, călărit de un trădător, le-a supraviețuit lui și Dansului, dar s-a sălbăticit, făcându-și bârlogul pe o insulă din Lacul Roșu.

Mare-de-Fum (Ser Addam din Hull): Cândva, dragonul lui Ser Laenor Velaryon, călărit de un bastard al Targaryenilor, ucis de Vermithor în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Vermithor (Ser Hugh Ciocanul): Bătrân și venerabil, fostul dragon al Bătrânului Rege, călărit de un bastard al Targaryenilor și trădător, ucis în lupta cu Mare-de-Fum și Tessarion, în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Hoțul-de-Oi (Nettles): Un dragon sălbatic, îmblânzit de o bastardă, a dispărut la sfârșitul războiului.

Năluca Cenușie: Un dragon sălbatic, temător de oameni, niciodată îmblânzit, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului.

Canibalul: Un dragon sălbatic, mâncător de hoituri și ucigaș de pui, niciodată îmblânzit, dispărut la sfârșitul războiului.

Dimineața (lady Rhaena): Prea tânăr pentru luptă, a supraviețuit Dansului.

AEGON AL III-LEA

CÂND AEGON CEL TÂNĂR a urcat pe Tronul de Fier, în 131 D.C., cu numele de Aegon al III-lea, după moartea unchiului său, Aegon al II-lea, regatul s-ar putea să-și fi spus că necazurile sale s-au sfârșit. Sprijinitorii lui Aegon al III-lea înfrânseseră și ultima armată a lui Aegon al II-lea, în Bătălia de la Drumul Regelui, și aveau controlul deplin asupra Debarcaderului Regelui. Flota lui Velaryon a slujit încă o dată Tronul de Fier, iar Șarpele de Mare în mod sigur va da o mână de ajutor sfătuindu-l pe tânărul rege. Însă asemenea speranțe erau ca niște castele de nisip, iar perioada a ajuns, curând, să fie cunoscută drept Zorii Falși. Aegon al II-lea trimisese oameni peste Marea Îngustă, pentru a tocmi mercenari, și nimeni nu știa când sau dacă aceștia nu se vor întoarce pentru a-și răzbuna regele. În vest, Krakenul Roșu și tâlharii săi făceau ravagii în Insula Frumoasă și pe coastă. Și o iarnă grea, îngrozitoare – prima declarată de Conclavul din Orașul Vechi în anul 130 D.C., în Ziua Fecioarelor – s-a înstăpânit ferm în regat, și va dura șase ani cruzi.

Niciunde pe cuprinsul celor Șapte Regate n-a contat mai mult iarna decât în Nord, teama făcându-i pe Lupii Iernii să se adune sub flamura lordului Roderick Dustin și să moară luptând pentru regina Rhaenyra. Însă după ei, a venit o și mai mare armată de oameni fără copii și fără adăpost, bărbați necăsătoriți și fii mai tineri, cu toții sub flamura lordului Cregan Stark. Veniseră pentru război, pentru aventură și pradă, dar și pentru o moarte glorioasă, pentru a-i scuti pe ai lor de dincolo de Gât de încă o gură de hrănit.

Otrăvirea regelui Aegon al II-lea le răpise această șansă. Lordul Stark încă își mai conducea armata în marș spre Debarcaderul Regelui, însă cu un rezultat mult diferit. El intenționa să pedepsească Orașul Vechi, Capătul Furtunii și Casterly Rock pentru că-l susținuseră pe rege. Însă lordul Corlys trimisese deja soli la Stâncă și la Capătul Furtunii și Orașul Vechi, negociind pacea. Și, pentru șase zile, timp în care curtea aștepta veștile despre succesul sau eșecul lordului Corlys, iar regatul tremura la gândul continuării războiului, lordul Cregan Stark a manipulat curtea. Acest moment a ajuns să fie cunoscut drept Ora Lupului.

Lordul Stark nu putea fi făcut să se răzgândească într-o singură privință: trădătorii și otrăvitorii regelui Aegon al II-lea trebuiau să plătească. Să ucizi un rege crud și nedrept într-o luptă dreaptă era un lucru, însă asasinatul și folosirea otrăvii erau o trădare față de zeii care l-au uns. Cregan a arestat douăzeci și doi de oameni în numele lui Aegon al III-lea, inclusiv pe Larys Picior Strâmb și pe Corlys Velaryon. Înghesuit, tânărul Aegon al III-lea – care avea atunci unsprezece ani – s-a învoit să-l facă pe lordul Stark Mâna sa.

Cregan Stark a fost Mână doar o zi, organizând judecățile și execuțiile. Majoritatea celor acuzați au îmbrăcat hainele negre (convinși de vicleanul Ser Perkin Puricele). Numai doi au ales moartea: Ser Gyles Belgrave din Garda Regelui, care nu dorea să-i supraviețuiască stăpânului său, și Larys Picior Strâmb, ultimul din vechea Casă Strong.

La o zi după execuții, lordul Stark a renunțat la funcție. Niciun om n-a mai deținut funcția pentru atât de puțin timp și puțini au părăsit-o cu atâta bucurie. S-a întors în Nord,

Lordul Corlys a scăpat de proces datorită intervențiilor Baelei și ale Rhaenei Targaryen, care l-au convins pe Aegon să emită un edict prin care-i înapoia rangurile și onorurile. Apoi, prin intermediul lui Aly cea Neagră Blackwood, i-a oferit lordului Stark mâna ei în căsătorie, în schimbul acceptării edictului lui Aegon.

DEASUPRA | *Tânărul rege Aegon al III-lea.*

lăsându-i pe mulți dintre aprigii săi oameni în urmă, în sud. Unii dintre ei s-au căsătorit cu văduvele din Ținuturile Riverane, alții au devenit mercenari ori s-au jurat altora, iar câțiva s-au apucat de tâlhării. Însă Ora Lupului trecuse și venise vremea regenților.

Perioada regenței lui Aegon – care s-a întins din anul 131 D.C., atunci când a moștenit tronul, până în 136 D.C., când a ajuns la maturitate – a fost condusă de un consiliu format din șapte membri. Numai unul dintre acești regenți – Marele Maester Munkun – a rezistat întregul mandat; ceilalți au murit sau au renunțat și au fost înlocuiți după cum a fost nevoie. Dintre aceștia, cel mai măreț a fost Șarpele de Mare, care a plecat dintre cei vii printr-un voal de lacrimi, în anul 132 D.C., la vârsta de șaptezeci și nouă de ani; timp de șapte zile, trupul său a zăcut la picioarele Tronului de Fier, iar regatul a plâns.

Lucrurile s-au deteriorat și mai mult când Unwin Peake, Lordul de Starpike, Dunstonbury și Whitegrove, a devenit inițial regent, apoi Mână. Jucase un rol semnificativ în Prima și în a Doua Bătălie de la Tumbleton și s-a simțit jignit când n-a fost ales printre primii regenți. Însă, curând, a fost răsplătit pentru asta, acumulând tot mai multă putere. Și-a văzut rubedeniile obținând numeroase înalte dregătorii, a vrut să-și mărite fiica cu Aegon al III-lea după aparenta sinucidere a reginei Jaehaera și a încercat să-și slăbească rivalii prin orice mijloace.

Lordul Alyn, nepotul Șarpelui de Mare, era cel mai aprig dintre dușmanii Mâinii. I s-a refuzat locul tatălui său ca regent, apoi a fost făcut să lupte împotriva insulelor Treptelor de Piatră. Acolo și-a câștigat porecla de Oakenfist, după o mare victorie pe mare, însă noua sa faimă s-a dovedit a fi

REGENȚII LUI AEGON AL III-LEA

PRIMUL CONSILIU AL CELOR ȘAPTE

Lady Jeyne Arryn, Fecioara din Vale
Răpusă de boală în Gulltown, în anul 134 A.C.

Lordul Corlys Velaryon, Șarpele de Mare
Răpus de bătrânețe în anul 132 D.C.,
la șaptezeci și nouă de ani.

Lordul Roland Westerling din Crag
Răpus de Febra Iernii, în 133 A.C.

Lordul Royce Caron din Cântecul Nopții
Și-a cedat locul în anul 132 D.C.

Lordul Manfryd Mooton din Iazul Fecioarelor Răpus de bătrânețe și boală, în anul 134 D.C.

Ser Torrhen Manderly din Portul Alb
Și-a cedat locul în 132 D.C., după moartea din cauza
Febrei Iernii a tatălui și fratelui său.

Marele Maester Munkun
Singurul rămas în funcție din 131 și până în 136 D.C.

CEILALȚI

Lordul Unwin Peake
I s-a dat locul lordului Corlys în 132 D.C.,
a renunțat în 134 D.C.

Lordul Thaddeus Rowan
I s-a oferit un loc în 133 D.C., după moartea lordului
Westerling, și a fost îndepărtat în 136 D.C.

Ser Corwyn Corbray
Soțul Rhaenei Targaryen, l-a înlocuit pe lordul Mooton
în 134 D.C., fiind omorât de un arbaletrier
la Runestone în același an.

Willam Stackspear
Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D.C.

Marq Merryweather
Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D.C.

Lorent Grandison
Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D.C.

Anii regenței lui Aegon au fost marcați de tulburări. Ser Tyland Lannister – unul dintre cei care s-au întors cu mâna goală din Orașele Libere (deoarece companiile libere erau plătite gras în timpul războaielor care au urmat prăbușirii Regatului celor Trei Fiice) – a slujit cu pricepere ca Mână a Regelui, în pofida orbirii și a mutilărilor suferite din pricina torționarilor reginei Rhaenyra, când a refuzat să divulge unde ascunsese trezoreria lui Aegon al III-lea. Însă Febra Iernii l-a luat în 133.

provocatoare de discordie când s-a întors la Debarcaderul Regelui. Mâna intenționase să pună stăpânire pe Treptele de Piatră și să pună capăt regatului piraților lui Racallio Ryndoon, însă acțiunea rapidă a lui Velaryon a împiedicat flota să-și debarce forțele pentru a realiza asta. Faima și reputația lui Oakenfist au crescut în urma victoriei sale, aducându-i onoruri și recompense din partea regenților, în pofida protestelor lordului Peake. În cele din urmă, Mâna i-a convins pe regenți să-l trimită pe Oakenfist în Ținuturile Vestice,

Ultimul descendent în viață al lui Aegon al II-lea, Jaehaera Targaryen avea opt ani când s-a măritat cu vărul ei, Aegon al III-lea, și zece când s-a aruncat de pe Cetatea lui Maegor în țepușele din șanțul de apărare secat. A mai trăit jumătate de oră, în chinuri, înainte de a muri.

Totuși, unii pun sub semnul întrebării felul în care a murit. Să fi vrut să-și ia viața? Unii șopteau că ar fi fost omorâtă, și-au fost numiți mulți suspecți. Printre ei, Ser Mervyn Flowers, din Garda Regelui, fratele bastard al lordului Unwin Peake, care fusese la ușa ei când a murit. Și totuși, chiar și Ciupercă susține că este puțin probabil ca Flowers să fie genul de om care să-și împingă pupila – o copilă – spre o asemenea moarte oribilă. El sugerează o altă posibilitate: că Flowers n-a omorât-o, dar s-a dat la o parte pentru ca altcineva să facă asta, cineva precum mercenarul lipsit de scrupule din Orașele Libere, Tessario Tigrul, pe care lordul Unwin îl adusese în serviciul său.

Cu toate că nu vom ști niciodată adevărul despre evenimentele din acea zi, acum pare posibil ca moartea Jaehaerei să fi fost cumva pusă la cale de lordul Peake.

să se ocupe de corăbiile lungi ale Krakenului Roșu, atunci când lordul Dalton Greyjoy a refuzat să-și cedeze odoarele și să înceteze cu jafurile. Era o expediție periculoasă, pusă la cale astfel încât să se termine prin înfrângerea lordului Alyn sau cu moartea sa. În loc de asta, pentru Oakenfist a fost prima dintre cele șase mari călătorii ale sale.

În toate acestea, Aegon al III-lea – prea tânăr ca să conducă – n-a fost decât un pion. Era un tânăr melancolic, retras, interesat de foarte puține lucruri. Era mereu îmbrăcat în negru, și se putea întâmpla să treacă zile în șir fără să vorbească. Singurul lui însoțitor în acești primi ani a fost Gaemon Păr-Alb, pretendentul-băiat, acum slujitorul și prietenul său. După ce lordul Peake a ajuns la putere, lui Gaemon i s-a dat un nou rol, cel de băiat bun de biciuit, să încaseze pedepsele care nu puteau fi administrate persoanei regale. Ulterior, Gaemon a murit în încercarea de otrăvire a regelui și a frumoasei și tinerei sale regine, Daenaera Velaryon.

Lady Daenaera era o verișoară de-a lui Alyn Oakenfist, tatăl ei fiind vărul acestuia, Daeron, care a murit luptând pentru el la Treptele de Piatră. O copilă surprinzător de frumoasă, Daenaera n-avea decât șase ani când prințesele Rhaena și Baela au prezentat-o regelui, ultima din mia de fecioare care trecuseră pe dinaintea sa la marele bal din 133 D.C. Acest bal fusese organizat de Mână, lordul Peake, după ce regenții îi zădărniciseră eforturile de a-și logodi propria fiică cu regele. Pentru că nu renunțase la idee, s-a simțit frustrat de ultima alegere a regelui.

Eforturile sale de a împiedica această alegere au întâmpinat atât opoziția lui Aegon, cât și a celorlalți regenți. Scandalizat, lordul Unwin a amenințat că va renunța la rangul de Mână, pentru a-i face pe regenți să-i asculte voia, numai pentru a descoperi că ceilalți erau încântați să-l forțeze să facă asta. L-au numit în locul lui pe unul dintre ei, lordul Thaddeus Rowan.

Aegon avusese numai o singură bucurie adevărată în toți acești ani: întoarcerea fratelui său mai tânăr, prințul Viserys. Regatul îl crezuse pe Viserys ucis în Bătălia din Defileu, iar regele nu-și iertase niciodată faptul că-și abandonase fratele când fugise pe spinarea dragonului său, Nor-de-Furtună. Însă Viserys a fost în cele din urmă scos din Lys de Oakenfist, unde fusese ascuns de prinții negustori, care se gândeau să profite de pe urma lui prin încasarea unei recompense sau prin moartea lui. Prețul acceptat de lordul Velaryon pentru eliberarea lui era enorm, și, curând, a generat dispute. Însă eliberarea lui – împreună cu noua lui mireasă lyseniană, frumoasa Larra Rogare, cu șapte ani mai în vârstă decât el – a fost o bucurie indiscutabilă, și pentru restul zilelor sale, a fost singurul om în care s-a încrezut pe deplin Aegon.

În cele din urmă, Larra Rogare și familia ei bogată și ambițioasă au pus umărul la spulberarea puterii regenților și aproape sigur a celei a lordului Peake. Rolul jucat de ei a fost unul nechibzuit, prinși cum erau în Primăvara Lyseniană. Era un moment când Banca Rogare era mai puternică decât Banca de Fier, așa că a căzut victimă comploturilor pentru controlarea regelui; au fost învinuiți pentru mult mai multe decât erau, de fapt, vinovați. Lordul Rowan, pe atunci Mână și unul dintre ultimii regenți, a fost acuzat că le-ar fi fost complice și a fost torturat pentru obținerea de informații. Ser Marston Waters, ajuns cumva Mâna Regelui în locul său (Munkun, singurul regent pe atunci, în afară de Rowan, evită să discute despre acestea în *Mărturii adevărate*), și-a trimis oamenii s-o captureze pe lady Larra, după ce-i arestaseră pe frații ei. Însă regele și fratele său au refuzat să renunțe la ea, fiind asediați în Cetatea lui Maegor de către Waters și susținătorii lui timp de optsprezece zile. Conspirația a fost dejucată în cele din urmă, după ce Ser Marston – poate amintindu-și de îndatorirea sa – a încercat să îndeplinească porunca regelui și să-i

DREAPTA | *Aegon al III-lea îi demite pe regenți și pe lordul Manderly, Mâna Regelui.*

aresteze pe cei care îi acuzaseră în mod fals pe cei din Casa Rogare și pe lordul Rowan. Waters a fost ucis de propriul său frate jurat, Ser Mervyn Flowers, când a încercat să-l aresteze.

Ordinea s-a restabilit de la sine, iar Munkun a slujit ca Mână și regent pentru tot restul anului, până când au fost numiți și alți regenți și-a fost găsită o nouă Mână. Vremea regenței s-a încheiat în cele din urmă în cea de-a șaisprezecea zi de nume a regelui, atunci când acesta a intrat în încăperea consiliului restrâns, și-a eliberat regenții și Mâna, lordul Manderly, din funcție.

A urmat o domnie șubredă, pentru că Aegon însuși era șubred. A rămas un melancolic până la sfârșitul zilelor sale, nu găsea plăcere aproape în nimic, și se încuia în apartamentele sale, zăcând zile în șir. Până la urmă, a ajuns să-i displacă să fie atins, chiar de mâna frumoasei sale regine. Chiar și după ce înflorise, i-a trebuit mult timp ca s-o cheme la el în pat... însă, în cele din urmă, căsătoria lor a fost binecuvântată cu doi fii și trei fiice. Cel mai mare, Daeron, a fost numit Prinț de Piatra Dragonului și, în aparență, moștenitorul tronului.

Cu toate că s-a străduit să ofere regatului pace și îndestulare, după Dansul Dragonilor, Aegon al III-lea s-a dovedit a nu a fi dispus să-și îmbuneze poporul sau pe lorzii săi. Ar fi putut fi un rege foarte diferit dacă n-ar fi existat acel defect al său, răceala, când era vorba de cei asupra cărora domnea. Fratele lui, prințul Viserys – care în ultimii săi ani i-a slujit ca Mână – avea darul de a fi cuceritor, însă chiar și el a devenit sever după ce-a fost abandonat, el și copiii lui, de nevasta sa pentru Lysul natal.

Totuși, Aegon și Viserys au abordat cu pricepere problemele regatului. Una dintre ele a fost apariția stânjenitoare a mai multor pretendenți, fiecare susținând că era prințul Daeron cel Îndrăzneț – cel mai mic frate al lui Aegon al II-lea, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, al cărui leș nu fusese niciodată găsit, asta permițându-le unor oameni lipsiți

CUVINTELE ADRESATE DE REGE LORDULUI MANDERLY LA ÎNCHEIEREA REGENȚEI (DUPĂ MARELE MAESTER MUNKUN)

„Doresc să le dăruiesc oamenilor de rând pace, mâncare și dreptate. Dacă acest lucru nu va fi de ajuns să le câștig iubirea, să-l lăsăm în locul nostru pe Ciupercă. Sau poate să trimitem un urs dansator. Cineva mi-a spus odată că oamenilor de rând le plac foarte mult urșii dansatori. Poți încheia și festinul din această seară. Trimite-i acasă pe lorzi, în cetățile lor, și dă mâncarea celor flămânzi. Burțile pline și urșii dansatori vor fi politica mea."

de scrupule să ridice false pretenții. (Însă acești așa-ziși prinți s-au dovedit a fi niște impostori.) Au încercat chiar și să-i readucă pe dragonii targaryeni, în pofida temerilor lui Aegon, pe care nimeni n-ar fi putut să-l învinovățească după ce-și văzuse mama mâncată de vie de un dragon; detesta chiar și să vadă unul – și cu atât mai puțin își dorea să-l călărească – însă a fost convins că-i vor înfuleca pe cei care încercau să i se opună. La sugestia lui Viserys, a trimis să-i fie aduși nouă magi din Essos, încercând să se folosească de arta lor pentru a cloci câteva ouă. Acest lucru s-a dovedit a fi un dezastru și un eșec.

La începutul domniei sale mai trăiau patru dragoni, Aripă de Argint, Dimineața, Hoțul-de-Oi și Canibalul. Totuși, Aegon al III-lea va fi mereu pomenit drept Otrava Dragonilor, pentru că ultimul dragon al Targaryenilor a murit în timpul domniei sale, în anul 153 D.C.

Domnia Regelui Șubred – cunoscut și ca Aegon cel Ghinionist – s-a sfârșit cu moartea sa, la vârsta de treizeci și șase de ani, din cauza epuizării. Mulți dintre supușii săi îl credeau mult mai bătrân, deoarece copilăria sa a fost scurtată mult prea mult. Regele melancolic nu-i pomenit cu prea multă dragoste, moștenirea sa pălind în fața celei lăsate de fiii săi.

DAERON I

CÂND AEGON AL III-LEA a murit în cel de-al douăzeci și șaselea an al domniei sale, la 157 de ani după încoronarea Cuceritorului, a lăsat în urma sa doi fii și trei fiice. Cel mai mare dintre fiii săi, Daeron, era de-abia un băiat de paisprezece ani când a urcat pe tron. Poate, datorită farmecului și istețimii lui Daeron, sau poate datorită amintirii a ceea ce se întâmplase în timpul regenței tatălui său, prințul Viserys a ales să nu insiste asupra instituirii unei regențe câtă vreme tânărul rege era minor. În loc de asta, Viserys a continuat să slujească în calitate de Mână, în vreme ce regele Daeron a domnit cu toată puterea și capacitatea.

Puțini au prevăzut că Daeron, Primul pe Numele Său, se va acoperi de glorie, la fel ca și strămoșul său, Aegon Cuceritorul, a cărui coroană o purta. (Tatăl său preferase doar un simplu cerc.) Și totuși, această glorie s-a transformat în cenușă aproape la fel de repede. Un tânăr de o rară înțelepciune și putere, Daeron s-a confruntat pentru prima dată cu opoziția unchiului său, a consilierilor săi și a multor mari lorzi atunci când a propus să „completeze Cucerirea" aducând în sfârșit Dorne în regat. Lorzii săi i-au reamintit că, spre deosebire de Cuceritor și de surorile sale, el nu avea dragoni pregătiți pentru luptă. Daeron le-a dat răspunsul devenit celebru: „Dar aveți un dragon. Se află înaintea voastră."

În cele din urmă, regele n-a putut fi convins, iar când și-a dezvăluit planurile – formulate, se spune, cu ajutorul și sfaturile lui Alyn Velaryon, Oakenfist – unii au început să se întrebe dacă nu cumva ele chiar n-ar fi putut fi realizate, deoarece campania era o îmbunătățire a celei a lui Aegon.

Daeron I și-a dovedit din plin priceperea pe câmpul de bătălie de la Dorne, care, vreme de sute de ani, sfidase Reach, pe lorzii furtunii și chiar dragonii Casei Targaryen. Daeron și-a împărțit armata în trei grupuri: unul condus de lordul Tyrell, care a coborât prin Trecătoarea Prințului, la capătul vestic al Munților Roșii din Dorne, unul condus de vărul regelui și maestru al flotei, Alyn Velaryon, care se deplasa pe mare, și unul condus de rege însuși, mărșăluind prin trecătoarea înșelătoare numită Drumul Oaselor, unde s-a folosit de urmele lăsate de capre, pe care alții le considerau prea periculoase, pentru a ocoli turnurile de pază dornishiene și evitând capcanele în care căzuse Orys Baratheon. Apoi, tânărul rege a măturat din cale toate forțele care au încercat să-l oprească. Trecătoarea Prințului a fost capturată și, lucrul cel mai important pentru el, flota regală a fost capabilă să spulbere Planky Town și să urce pe râu.

Cu Dorne împărțit în două de controlul lordului Alyn asupra Sângelui Verde, forțele dornishiene din est și vest nu se puteau ajuta direct. Și de aici au izbucnit o serie de bătălii dure care ar necesita numai ele un volum întreg pentru a fi povestite pe îndelete. Există multe mărturii despre acest război, însă cea mai bună dintre ele este *Cucerirea provinciei Dorne*, propria relatare a regelui Daeron despre campania sa, o minune de simplitate elegantă, atât prin exprimare, cât și prin strategiile descrise.

STÂNGA | *Ce a mai rămas din dragonii Targaryenilor astăzi: țeasta lui Balerion, Spaima Neagră.*
DEASUPRA | *Regele Daeron I, Tânărul Dragon.*

În decurs de un an, invadatorii au ajuns la porțile Castelului Sunspear și și-au croit drum prin așa-zisul oraș al umbrelor. În 158 D.C., prințul din Dorne și patruzeci dintre cei mai puternici lorzi dornishieni și-au plecat genunchiul înaintea lui Daeron la predarea Sunspearului. Tânărul Dragon realizase ceea ce nu reușise să facă Aegon Cuceritorul. Mai existau încă rebeli în deșerturi și în munți – oameni repede numiți nelegiuiți – dar erau puțini.

Regele și-a consolidat repede controlul în Dorne, învingându-i pe acești rebeli când îi întâlnea... cu toate că nu fără dificultate. Într-un episod notoriu, o săgeată otrăvită, destinată regelui, a fost primită de vărul său, prințul Aemon (mezinul prințului Viserys), care a trebuit să fie trimis acasă cu o corabie, pentru a se reface. Totuși, prin 159 interiorul țării a fost pacificat, iar Tânărul Dragon a putut să se reîntoarcă în triumf la Debarcaderul Regelui, lăsându-l pe lordul Tyrell în Dorne, să mențină pacea. Ca o asigurare a viitoarei loialități a Dorne și a bunei purtări, paisprezece ostatici de viță nobilă au fost duși la Debarcaderul Regelui, fiii și fiicele aproape tuturor caselor mari din Dorne.

Însă tactica s-a dovedit a fi mai puțin eficientă decât a sperat Daeron. În vreme ce ostaticii i-au asigurat loialitatea celor de-un sânge cu ei, regele nu anticipase tenacitatea oamenilor de rând din Dorne, asupra cărora nu avea niciun control. Zece mii, se spune, au fost uciși în bătălia pentru Dorne, iar alți patruzeci de mii au murit în decursul următorilor trei ani, pe când dornishienii obișnuiți au luptat cu încăpățânare împotriva oamenilor regelui.

Lordul Tyrell, căruia Daeron îi lăsase în grijă Dorne, a încercat cu curaj să stârpească focurile rebeliunii, călătorind de la un castel la altul la fiecare întoarcere a lunii, pedepsind orice susținător al rebelilor, trimițându-i în știreang, arzând satele care-i adăposteau pe nelegiuiți... Însă oamenii de rând au ripostat și în fiecare zi proviziile erau furate sau distruse, taberele arse, caii omorâți, și, încet, numărul soldaților și al cavaleriștilor morți a crescut, uciși pe drumurile lăturalnice ale orașului umbrelor, atacați printre dune, omorâți în taberele lor.

Însă adevărata rebeliune a izbucnit când lordul Tyrell și escorta lui s-au dus la Sandstone, unde Înălțimea Sa a fost ucis într-un pat năpădit de scorpioni. Pe când vestea morții sale se răspândea, rebeliunea deschisă a cuprins Dorne de la un capăt la celălalt.

În 160 D.C., Tânărul Dragon s-a văzut nevoit să revină în Dorne pentru a-i doborî pe rebeli. A obținut mai multe victorii mărunte pe când lupta de-a lungul Drumului Oaselor, în vreme ce lordul Alyn Oakenfist a descins din nou la Planky Town și pe Sângele Verde. Zdrobiți în aparență, dornishienii au acceptat să se întâlnească pentru a-și reînnoi loialitatea și a discuta condițiile... însă puseseră la cale trădare și crimă, nu pacea. Într-o trădare sângeroasă, localnicii l-au atacat pe Tânărul Dragon și suita sa sub flamura păcii. Trei cavaleri din Garda Regelui au fost omorâți în timp ce încercau să-l protejeze pe rege (un al patrulea, spre rușinea sa eternă, și-a aruncat spada și s-a predat). Prințul Aemon Cavalerul Dragon a fost rănit și capturat, însă nu înainte de a-i doborî pe doi dintre trădători. Tânărul Dragon însuși a murit cu spada Blackfyre în mână, înconjurat de zeci de dușmani.

Regele Daeron I a domnit numai patru ani, ambiția sa dovedindu-se a fi prea mare. S-ar putea ca gloria să fie eternă, însă poate la fel de bine și dispărea, uitată pe dată și după cea mai răsunătoare victorie, dacă aceasta duce la un dezastru și mai mare.

Scrisorile dornishiene, prezentate în lucrarea Maesterului Gareth, *Nisipuri roșii*, sugerează că lordul Qorgyle din Sandstone însuși a pus la cale uciderea lordului Tyrell. Oricum, motivele sale au devenit subiect de speculații în ultimii ani. Unii spun că s-ar fi înfuriat că spectacolului său anterior de loialitate – prin încetarea asmuțirii mulțimii de către unul dintre cei mai notorii lorzi rebeli – i s-a acordat atât de puțină atenție de către lordul Tyrell, în vreme ce alții susțin că ajutorul dat de el inițial făcea doar parte dintr-un plan trădător, pus la cale împreună cu castelanul lui, pentru a-i face pe rege și pe lordul Tyrell să-i acorde încredere.

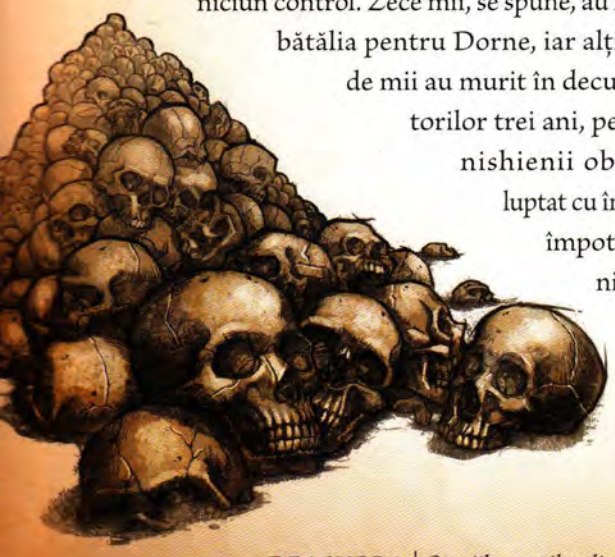

DEASUPRA | *Craniile morților din Dorne.* DREAPTA | *Penitența regelui Baelor I în deșertul din Dorne.*

BAELOR I

LA DEBARCADERUL REGELUI s-a aflat curând despre moartea regelui Daeron și despre împrăștierea trupelor sale. Indignarea a fost repede canalizată spre ostaticii dornishieni. La porunca Mâinii Regelui, prințul Viserys, aceștia au fost aruncați în temnițe, înainte de a fi spânzurați. Fiul cel mare al Mâinii, prințul Aegon, a predat-o tatălui său chiar și pe fata dornishiană pe care o făcuse ibovnica sa, pentru a-și aștepta execuția.

Tânărul Dragon nu fusese căsătorit, nici n-avusese copii. Ca atare, după moartea lui, Tronul de Fier i-a revenit fratelui său, Baelor, un tânăr de șaptesprezece ani. Baelor s-a dovedit a fi cel mai pios rege din dinastia Targaryen, iar unii afirmă că și din istoria celor Șapte Regate. Primul său act ca suveran a fost să-i grațieze pe ostaticii dornishieni. Au urmat multe astfel de acte de pietate și iertare în decursul domniei de zece ani a lui Baelor. Chiar și când lorzii și consiliul său strigau după răzbunare, Baelor i-a iertat în mod public pe ucigașii fratelui său și-a declarat că intenționa să „vindece toate rănile" pricinuite de războiul lui Daeron, și să facă pace cu Dorne. Ca un act de smerenie, a afirmat el, se va duce în Dorne „fără nicio spadă sau armată", pentru a le da ostaticii înapoi și să ceară pace. Și așa a și făcut, mergând desculț de la Debarcaderul Regelui la Sunspear, îmbrăcat doar într-o pânză de sac, în timp ce ostaticii călăreau în urma lui pe caii cei mai buni.

Există multe balade despre călătoria lui Baelor spre Dorne care și-au găsit drumul spre septurile din cele Șapte Regate, risipindu-se de pe buzele cântăreților. Urcând pe Drumul Pietrei, Baelor a ajuns curând la locul unde Casa Wyl îl întemnițase pe vărul său, prințul Aemon. L-a găsit pe Cavalerul Dragon gol într-o cușcă. Se spune că Baelor a implorat, însă lordul Wyl a refuzat să-l elibereze pe Aemon, obligându-l pe Alteța Sa să rostească o rugăciune pentru vărul său și să jure că se va întoarce. Multe generații s-au întrebat ce-a putut crede prințul Aemon despre asta, văzându-și rubedenia zveltă și cu glasul pițigăiat – tras la față și cu tălpile goale și sângerânde – făcând o asemenea promisiune. Și, cu toate astea, Baelor a continuat și-a supraviețuit Drumului Oaselor, care se dovedise de netrecut pentru mii de alți oameni de dinaintea lui.

Traversarea pe jos a deșertului între dealurile nordice și râul Biciul, practic de unul singur, aproape că l-a terminat. Și totuși, a perseverat. A fost o călătorie obositoare, însă a supraviețuit pentru a se întâlni cu Prințul din Dorne în ceea ce mulți consideră că a fost primul miracol al domniei lui Baelor cel Binecuvântat. Iar cel de-al doilea e faptul că a reușit să încheie pacea cu Dorne, pace care s-a menținut pe toată durata cârmuirii sale. Ca parte a termenilor acordului, Baelor s-a învoit ca tânărul său văr, Daeron – nepot al Mâinii sale, Viserys, și fiu al fiului cel mare al lui Viserys, prințul Aegon – să se logodească cu prințesa Mariah, copila cea mai mare a Prințului din Dorne. Amândoi erau copii la vremea aceea, așa că mariajul avea să aibă loc atunci când ajungeau la vârsta maturității.

După ședерea la Vechiul Palat din Sunspear, Prințul din Dorne i-a oferit lui Baelor o galeră ca să se întoarcă la Debarcaderul Regelui. Însă tânărul rege a insistat că Cei Șapte îi porunciseră să meargă pe jos. Curtenii dornishieni s-au temut ca nu cumva prințul Viserys să considere asta drept un nou pretext pentru un război când (nu dacă) Baelor avea să moară pe drum, așa că prințul a făcut toate eforturile să se asigure că lorzii dornishieni aflați de-a lungul rutei vor fi ospitalieri. Când a urcat pe Drumul Oaselor, Baelor și-a concentrat atenția asupra eliberării prințului Aemon din temniță. Îi ceruse prințului dornishian să ceară explicit eliberarea Cavalerului Dragon, iar lordul Wyl a acceptat. Totuși, în loc să-l elibereze

el pe Aemon, i-a dat lui Baelor cheia cuștii și invitația de a o folosi. Însă acum, nu numai că Aemon era gol în cușcă, expus soarelui fierbinte pe timpul zilei și vântului rece în timpul nopții, însă dedesubt fusese săpat un puț care fusese umplut cu vipere. Cavalerul Dragon se zice că l-ar fi implorat pe rege să-l lase, să se ducă și să caute ajutor printre Hotarele Dornishiene în loc de asta, însă Baelor, după cum se povestește, a zâmbit și i-a spus că zeii îl vor proteja. Apoi a intrat în puț.

Ulterior, susțin menestrelii, viperele și-au plecat capul înaintea lui Baelor pe când trecea, însă adevărul este altul. Baelor a fost mușcat de șase ori în timp ce traversa puțul și cu toate că a deschis cușca, aproape că s-a prăbușit înainte ca ușa să fie împinsă de Cavalerul Dragon și să-și tragă vărul din puț. Se spune că membrii familiei Wyl au făcut rămășaguri când prințul Aemon s-a chinuit să iasă din cușcă, cu Baelor în spate, și poate că doar cruzimea lor l-a făcut să se urce pe cușcă și să sară într-un loc sigur.

Prințul Aemon l-a cărat pe Baelor jumătate de drum pe Drumul Oaselor înainte ca un septon al unui sat din munții dornishieni să-i dea haine și un măgar pe care să-l pună pe regele muribund. În cele din urmă, Aemon a ajuns la turnurile de veghe ale familiei Dondarrion și a fost condus la Blackhaven, unde un maester local l-a îngrijit de rege înainte de a-i putea trimite spre Capătul Furtunii pentru un tratament mai bun. Și în tot acest timp, se spune că Baelor slăbea tot mai mult, încă pierdut pentru lume.

Și-a recăpătat cunoștința doar pe drumul spre Capătul Furtunii, și asta doar spre a murmura rugăciuni. A trecut peste o jumătate de an înainte de a-și reveni suficient cât să se poată deplasa spre Debarcaderul Regelui și în tot acest timp, prințul Viserys a cârmuit regatul ca Mână a Regelui, menținând tratatul de pace al lui Baelor cu dornishienii.

Regatul a sărbătorit când Baelor și-a recuperat, în cele din urmă, Tronul de Fier. Dar interesele lui Baelor au rămas ferm orientate spre Cei Șapte, iar primul dintre noile sale edicte trebuie că a provocat consternare printre cei care se obișnuiseră cu domnia sobră a lui Aegon al III-lea, cu nepăsarea benignă a lui Daeron și cu ocârmuirea subtilă a lui Viserys. Căsătorindu-se în anul 160 D.C. cu sora sa Daena, regele a trecut la convingerea Marelui Septon de a dizolva uniunea. Fusese stabilită înainte ca el să fi devenit rege, a argumentat el, și n-a fost consumată niciodată.

După ce uniunea a fost dizolvată, Baelor a mers mai departe, plasându-le pe Daena și pe surorile ei mai tinere, Rhaena și Elaena, în propria lor „Curte a Frumuseții", în interiorul Fortărețeи Roșii, în ceea ce a ajuns să fie numit Beciul Fecioarelor. Regele a anunțat că dorea să le păzească inocența

DEASUPRA | *Baelor înfruntând viperele pentru a-l salva pe prințul Aemon, Cavalerul Dragon.*
DREAPTA | *Surorile regelui Baelor I (de la stânga la dreapta): Elaena, Rhaena și Daena.*

Surorile lui Baelor I

Daena este cea mai faimoasă dintre cele trei surori și a fost cea mai iubită, atât pentru frumusețea ei, cât și pentru curajul ei aprig. Era cunoscută drept o călăreață pricepută, o arcașă de temut, dibace cu arcul dornishian, pe care fratele ei Daeron i l-a adus din cuceririle sale, și se antrena călare la inele (cu toate că nu i s-a permis niciodată să participe la vreun turnir, în pofida insistențelor sale). Daena a ajuns să fie cunoscută repede drept Sfidătoarea, deoarece era cea mai neobosită dintre cele trei surori în închisoarea ei, iar în trei ocazii a evadat deghizată în slujitoare sau ca om de rând. Chiar a complotat, spre sfârșitul domniei lui Baelor, să rămână grea, cu toate că unii au considerat că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi arătat mai puțin obraznică, pentru toate necazurile pricinuite regatului de acel fiu.

Dintre celelalte surori ale lui Baelor, Rhaena a fost aproape la fel de pioasă ca fratele ei și cu timpul a devenit septă. Elaena, cea mai mică, era mai încăpățânată decât Rhaena, însă nu atât de frumoasă precum celelalte două surori ale sale. În timpul cât a stat în Beciul Fecioarelor se spune că și-a tăiat „gloria strălucitoare" – părul ei lung, de culoarea platinei, cu reflexe aurii – și l-a trimis fratelui ei, rugându-se să o elibereze, asigurându-l că era prea urâtă ca să mai tenteze vreun bărbat. Însă rugămințile ei au fost zadarnice.

Elaena le-a supraviețuit fraților ei și a dus o viață tumultuoasă, odată scăpată din Beciul Fecioarelor. Călcând pe urmele Daenei, i-a dăruit doi gemeni, copii din flori, Jon și Jeyne Waters, lui Alyn Velaryon, lord Oakenfist. Sperase să se mărite cu el, se menționează în scrieri, însă la un an după dispariția lui pe mare, a renunțat și a acceptat să se mărite cu altcineva.

Și-a pus pirostriile de trei ori. Primul ei mariaj a avut loc în 176 D.C., cu bogatul, dar vârstnicul Ossifer Plumm, despre care se spune că ar fi murit în timp ce-și consuma căsătoria. Oricum, a rămas grea, pentru că lordul Plumm și-a făcut datoria înainte de asta. Ulterior, zvonuri nerușinate au dat de înțeles că lordul Plumm a murit, de fapt, la vederea goliciunii noii sale mirese (acest zvon a apărut în termenii cei mai desfrânați, care l-ar fi amuzat pe Ciupercă, însă nu este cazul să-i repetăm), iar copilul conceput în acea noapte a fost făcut cu vărul ei, Aegon, cel devenit ulterior regele Aegon cel Netrebnic.

Cea de-a doua căsătorie a sa a fost la porunca succesorului lui Aegon cel Netrebnic, regele Daeron cel Bun. Acesta a măritat-o cu șeful monetăriei sale, uniunea aducând alți doi copii... și a făcut ca Elaena să ajungă cunoscută drept adevărata stăpână a monetăriei, pentru că despre soțul ei se spunea că era un lord bun și nobil, dar fără o prea mare pricepere la cifre. Ea și-a sporit repede influența și regele Daeron s-a încrezut în ea în multe chestiuni, ea lucrând în interesul lui și în cel al regatului.

Cel de-al treilea mariaj a fost unul după preferințele sale, după ce s-a îndrăgostit de Ser Michael Manwoody, un dornishian, un membru al curții prințesei Mariah. Manwoody, care la începutul vieții sale studiase în Citadelă, era un bărbat cultivat, inteligent și educat, devenit un slujitor de încredere al regelui Daeron după căsătoria acestuia cu regina Mariah. A fost trimis în Braavos să negocieze cu Banca de Fier în mai multe ocazii. Corespondența între el și deținătorii principali ai Băncii de Fier (sigilată cu sigiliul său și semnată cu numele lui, însă, aparent, în posesia Elaenei) privind aceste negocieri s-a păstrat.

Elaena s-a măritat cu Ser Michael, se pare cu binecuvântarea lui Daeron, la scurtă vreme după moartea celui de-al doilea soț al ei. Elaena a spus, în ultimii săi ani, că nu inteligența lui a făcut-o să-l iubească pe Ser Manwoody, ci dragostea lui pentru muzică. Se știa despre el că-i cânta la harpă, iar când a murit, Elaena a poruncit ca efigia lui să fie sculptată cu el ținând o harpă și nu spada și cu pintenii de cavaler, așa cum se obișnuia.

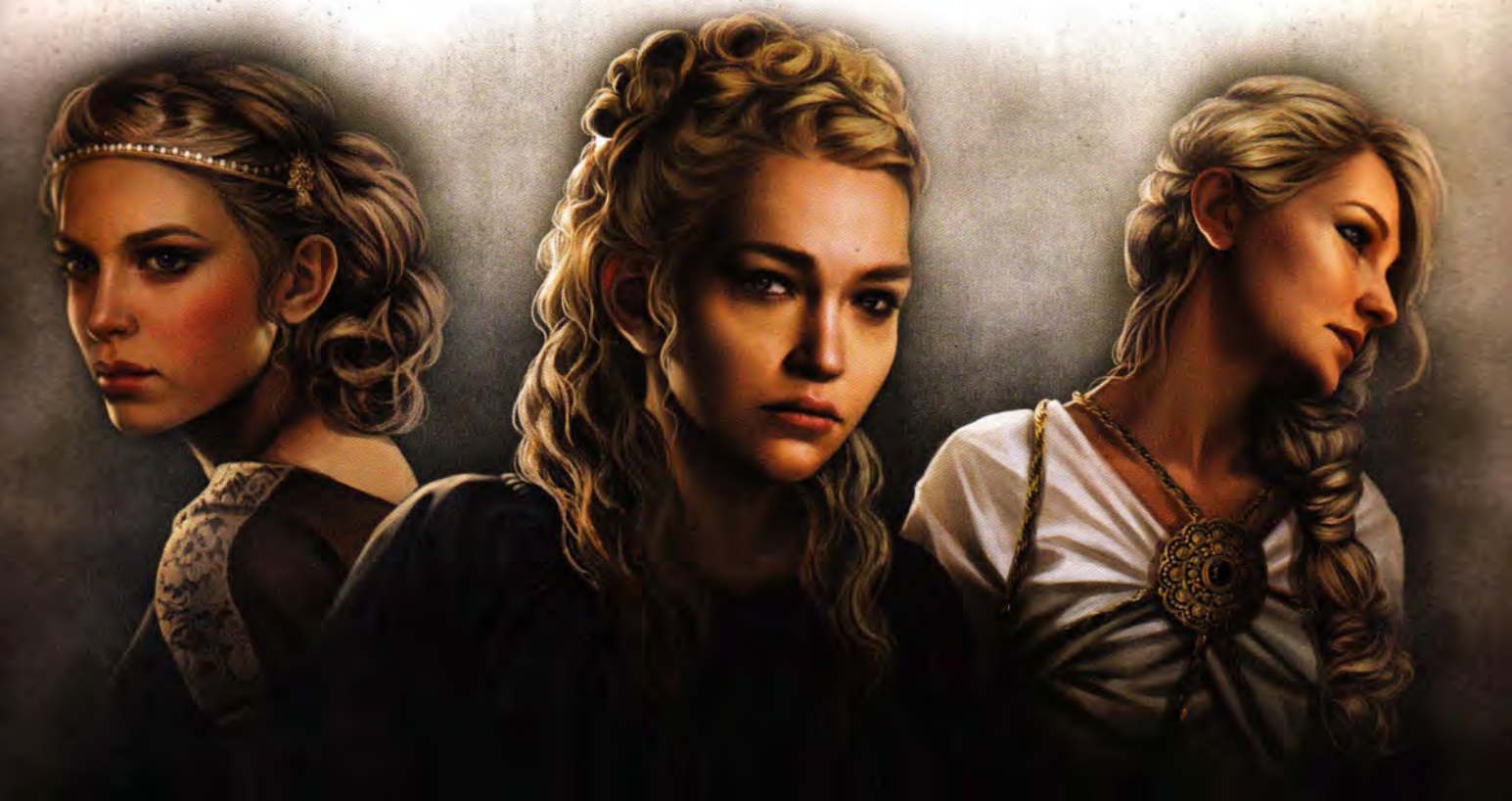

de putreziciunea lumii și de poftele bărbaților imorali, însă unii s-au întrebat dacă nu cumva se temea el însuși de tentația reprezentată de frumusețea lor.

Cu toate că Viserys, prințesele însele și alți membri ai curții au protestat, porunca a fost îndeplinită, iar prințesele au fost izolate în inima Fortăreței Roșii, însoțite numai de servitoarele trimise de lorzi și de cavaleri pentru a-și asigura favorurile lui Baelor.

Alte proteste au apărut când Baelor a interzis prostituția la Debarcaderul Regelui și nimeni n-a putut să-l impresioneze cu necazurile pricinuite de această decizie. Mai bine de o mie de târfe și copiii lor, se zice, au fost adunate și scoase din oraș. Tulburările care au urmat au fost ignorate de regele Baelor, care avea un nou proiect: un mare sept care va fi construit pe culmea Dealului Visenyei, un sept despre care povestea că-l văzuse într-o viziune. Și-așa a fost schițat Marele Sept, cu toate că n-a fost terminat decât la mulți după moartea sa.

În cele din urmă, unii s-au întrebat dacă regele, trecând pe lângă moarte în Dorne, nu se alesese cu mintea vătămată în cine știe ce fel, pentru că pe măsură ce treceau anii domniei sale,

deciziile lui au devenit tot mai zeloase și mai nesăbuite. Cu toate că oamenii de rând îl iubeau – golea trezoreria în mod regulat pentru a-și finanța actele caritabile, inclusiv în anul când a donat câte-o pâine în fiecare zi fiecărui bărbat sau femeie din oraș – lorzii din regat începeau să devină tot mai nervoși. Regele nu numai că pusese capăt mariajului său cu Daena, dar se asigurase că nici nu se va mai căsători vreodată prin legămintele vreunui septon, ajutat și sprijinit de Marele Septon care devenise tot mai influent în regat. Edictele regelui erau tot mai concentrate pe chestiunile spirituale, în detrimentul celor materiale, inclusiv efortul său de a cere Citadelei să folosească porumbițe, nu corbi, pentru ducerea mesajelor (o problemă discutată pe larg în lucrarea lui Walgrave, *Aripi negre, cuvinte repezi*) și încercarea sa de a oferi scutiri de taxe pentru cei care se ocupau de virtutea fiicelor lor prin folosirea centurilor de castitate.

Spre sfârșitul domniei sale, Baelor a început să petreacă tot mai mult timp postind și rugându-se, încercând să compenseze toate greșelile sale și păcatele despre care credea că el și supușii săi le comiteau împotriva Celor Șapte zilnic. Când Marele Septon a murit, Baelor l-a informat pe Cel mai Devotat că zeii îi dezvăluiseră identitatea viitorului Mare Septon și l-au ales pe cel indicat de rege, un om de rând, pe nume Pate, un priceput lucrător în piatră, însă fără a cunoaște literele, cu o minte simplă, incapabil să-și amintească măcar o rugăciune. A fost, poate, o binecuvântare că Marele Septon cel nătărău nu a supraviețuit decât un an înainte de a fi răpus de febră.

Sau poate că nu, pentru că Baelor devenise cam pe atunci convins că zeii îi dăduseră unui băiat în vârstă de opt ani – un vagabond de pe stradă, au susținut alții mai târziu, dar mult mai probabil fiul unui postăvar – puterea de a face miracole. Baelor pretindea că-l văzuse pe băiat vorbind cu porumbițele, care-i răspunseseră cu glasuri de bărbați și femei, vocile Celor Șapte, potrivit lui. Acesta, a afirmat el, trebuia să fie următorul Mare Septon. Din nou, Cel mai Devotat a făcut așa cum dorea regele, și-așa a fost ales cel mai tânăr Mare Septon care a purtat vreodată coroana de cristal.

Nașterea lui Daemon Waters, copilul natural al Daenei Targaryen, având un tată pe care a refuzat să-l numească (dar despre care regatul a aflat mai târziu că nu era altul decât vărul ei, Aegon, pe vremea cât acesta era încă prinț), l-a determinat pe rege să postească iar. Aproape că se sinucisese cu câțiva ani în urmă, când postise timp de o întoarcere a lunii, după moartea gemenilor verișoarei sale, Naerys, la scurt timp după nașterea lor. De data aceasta, Baelor a mers chiar mai departe, refuzând orice altceva în afară de apă și luând doar atâta pâine cât să-și astâmpere chiorăitul mațelor. Timp de patruzeci de zile a ținut post. În cea de-a patruzeci și una zi, a fost găsit căzut înaintea altarului Mamei.

Marele Maester Munkun a făcut tot ce-a putut ca să-l vindece pe rege. La fel și băiatul Mare Septon, însă miracolele sale se terminaseră. Regele s-a dus la Cei Șapte în cel de-al zecelea an al domniei sale, în 171 D.C.

Unul dintre aspectele nefericite ale fanatismului regelui Baelor a fost insistența sa asupra arderii cărților. Cu toate că unele volume cuprindeau puține din ceea ce ar merita cunoscut, iar unele conțineau și lucruri considerate periculoase, distrugerea cunoașterii este un lucru dureros. Că Baelor a pus să fie arsă *Mărturia* lui Ciupercă n-a fost o surpriză prea mare, ținând cont de conținutul ei vulgar și scandalos. Însă *Istoria neobișnuită* a septonului Barth, indiferent cât de greșite sunt unele dintre afirmațiile sale, era o lucrare a uneia dintre cele mai strălucite minți din cele Șapte Regate. Studiul lui Barth și faptul că se părea că practica artele înalte i-au adus ostilitatea lui Baelor și distrugerea operei sale, chiar dacă *Istoria neobișnuită* conține multe lucruri care nu sunt nici controversate, nici strâmbe. A fost doar un noroc că s-au păstrat unele fragmente sau că înțelepciunea străveche din ea n-a fost cu totul pierdută.

Zvonurile malițioase care au însoțit ascensiunea lui Viserys – începute, afirmă unii, de penelul lui lady Maia, din Casa Stokeworth – sugerau că acesta l-ar fi otrăvit pe rege pentru a ajunge, în sfârșit, pe tron după peste zece ani de așteptare. Alții au dat de înțeles că Viserys l-ar fi otrăvit pe Baelor pentru binele regatului, din moment ce regele-septon ajunsese să creadă că Cei Șapte îl îndemnaseră să-i convertească pe toți necredincioșii din regatul său. Acest lucru ar fi dus la război cu Nordul și Insulele de Fier și-ar fi creat tulburări mari.

STÂNGA | *Marele Sept al lui Baelor.*

VISERYS AL II-LEA

CU TOATE CĂ ambii fii ai regelui Aegon al III-lea muriseră, cele trei fiice ale sale au supraviețuit și erau oameni de rând – ba chiar și unii lorzi – care simțeau că acum Tronul de Fier trebuia să ajungă la prințesa Daena. Însă aceștia erau puțini; zece ani de izolare în Beciul Fecioarelor le lăsaseră pe Daena și pe surorile ei fără niciun aliat puternic, iar amintirile nenorocirilor care se abătuseră asupra regatului când stătuse ultima dată o femeie pe Tronul de Fier erau încă proaspete. Daena cea Sfidătoare era considerată de mulți lorzi sălbatică și de necontrolat... și o desfrânată pe deasupra, pentru că numai cu un an înainte dăduse naștere unui fiu bastard, Daemon, pe al cărui tată refuzase cu încăpățânare să-l dezvăluie.

Precedentele Marelui Consiliu din 101 și Dansul Dragonilor au fost astfel pomenite, iar pretențiile surorilor lui Baelor au fost ignorate. În loc de asta, coroana i-a fost dată unchiului lui, Mâna Regelui, prințul Viserys.

S-a scris că, în vreme ce Daeron s-a războit și Baelor s-a rugat, Viserys a domnit. Timp de paisprezece ani a slujit ca Mână a nepoților săi, iar înainte de asta, l-a slujit pe fratele său, regele Aegon al III-lea. Se spune că a fost cea mai perspicace Mână de la Septonul Barth încoace, cu toate că bunele sale eforturi au fost diminuate în vremea Regelui Șubred, căruia îi lipsea orice dorință de a le face pe plac supușilor săi ori pentru a le câștiga dragostea. În lucrarea sa *Viața a patru regi*, Marele Maester Kaeth pare să aibă puține păreri despre Viserys, bune sau rele... însă există și cei care spun că, după cum se cuvine, cartea ar trebui să fie despre cinci regi, inclusiv Viserys. Și totuși, Viserys este ignorat pentru o discuție despre fiul său, Aegon cel Netrebnic.

După anii petrecuți ca ostatic în Lys, după Dansul Dragonilor, Viserys s-a întors la Debarcaderul Regelui cu o frumoasă nevastă lyseniană, Larra Rogare, fiica unei case bogate și influente. Înaltă și zveltă, cu părul argintiu-auriu și ochii violeți de valyriană (pentru că sângele dragonilor încă mai curge prin venele celor din Lys), era mai mare decât Viserys cu șapte ani. De asemenea, era o femeie care nu se simțea niciodată ca făcând parte din curte și n-a fost cu adevărat fericită acolo. I-a dăruit însă trei copii înainte de a se întoarce în Lysul ei natal.

Cel mai mare a fost Aegon, născut în Fortăreața Roșie în 135 D.C., după reîntoarcerea lui Viserys de la Lys. Era un flăcău robust, devenit un băiat chipeș și fermecător, dar și iresponsabil și capricios, devotat plăcerilor sale. I-a pricinuit tatălui său multe probleme și dureri, iar regatului multe suferințe.

În 136 D.C., a urmat Aemon. Era la fel de robust ca Aegon pe când era copil, și la fel de frumos, însă nu avea defectele fratelui său. S-a dovedit a fi cel mai mare luptător în turniruri și spadasin al vremii sale, un cavaler demn să poarte Sora Întunecată. A devenit cunoscut drept Cavalerul Dragon pentru blazonul său cu un dragon cu trei capete, din aur alb, de pe coiful său. Până în ziua de astăzi, unii îl consideră cel mai nobil cavaler care-a trăit vreodată și unul dintre cele mai faimoase personaje care a slujit vreodată în Garda Regelui.

Ultimul dintre copiii lui Viserys a fost singura sa fiică, Naerys, născută în 138 D.C. Avea pielea atât de albă, încât părea aproape transparentă, spuneau oamenii. Era mică de statură (și ajunsese și mai mică prin apetitul ei redus) și avea trăsături fine, iar menestrelii au compus cântece spre a-i slăvi ochii, violeți și foarte mari, încadrați de gene albe.

Îl iubea pe Aemon cel mai mult dintre frații ei, pentru că știa s-o facă să râdă și pentru că avea aceeași pietate ca a ei, spre deosebire de Aegon. Îi iubea pe Cei Șapte la fel de mult pe cât își iubea fratele, dacă nu și mai mult, și-ar fi ajuns o septă dacă tatăl său ar fi îngăduit asta. Însă n-a făcut-o, iar Viserys, în loc de asta, a măritat-o cu fiul său, Aegon, în 153 D.C., cu binecuvântarea regelui Aegon al III-lea. Menestrelii spun că Aegon și Naerys au plâns în timpul ceremoniei, cu toate că tot felul de istorisiri susțin că Aemon s-a certat cu Aegon la ospățul de la nuntă și că Naerys ar fi plâns în patul nupțial, dar nu și la nuntă.

Mai sunt și aceia care scriu că multe din smintelile Tânărului Dragon și ale lui Baelor cel Binecuvântat ar fi fost pricinuite de prințul Viserys, în vreme ce alții susțin că Viserys le-ar fi temperat cele mai rele dintre obsesiile lor. Cu toate că domnia lui a durat doar ceva mai mult de un an, este interesant de amintit reformele sale asupra casei regale și a funcțiilor sale, crearea unei noi monetării regale, eforturile sale de dezvoltare a comerțului peste Marea Îngustă și revizuirea codului de legi instituit de Jaehaerys Conciliatorul în timpul îndelungatei sale domnii.

Viserys al II-lea avea capacitatea de a fi un nou Conciliator, deoarece niciun alt rege nu fusese mai abil sau mai capabil. În mod tragic, o boală l-a luat de pe această lume în 172 D.C.

Trebuie spus că unii au găsit boala și evoluția ei rapidă dubioase, deoarece nimeni nu îndrăznea să-și exprime îndoielile la acea vreme. A trecut mai bine de un deceniu înainte ca prima acuzație să fie așternută pe hârtie: Viserys ar fi fost otrăvit de nimeni altcineva decât de succesorul lui, fiul său Aegon.

Există vreun adevăr în asta? Nu putem spune cu siguranță. Însă ținând cont de toate faptele infame și corupte ale lui Aegon cel Netrebnic, atât înainte, cât și după obținerea coroanei, nimic nu poate fi ignorat.

AEGON AL IV-LEA

DUPĂ MOARTEA TATĂLUI SĂU, în 172 D.C., Aegon, al Patrulea pe Numele Său, a ajuns în cele din urmă pe tronul la care râvnise încă de copil. Fusese atrăgător în tinerețe, priceput la lupta cu lancea sau spada, un bărbat căruia-i plăcea să vâneze cu arcul sau cu șoimii și să danseze. Era cel mai strălucit prinț de la curte din generația sa, admirat pentru istețimea sa. Însă avea un mare defect: nu putea conduce. Poftele lui trupești, lăcomia, dorințele sale – toate îl acaparaseră. Așezat pe Tronul de Fier, proasta lui guvernare a început cu mici acte de plăcere, însă, cu timpul, poftele sale n-au mai cunoscut limite, iar destrăbălarea lui a dus la lucruri care au afectat regatul timp de generații întregi. „Aenys a fost slab, Maegor a fost crud", scrie Kaeth, „iar Aegon al II-lea lacom, însă niciun rege înainte sau după el nu a avut o domnie atât de proastă."

Curând, Aegon și-a umplut curtea cu oameni aleși nu pentru noblețea lor, onestitate sau înțelepciune, ci pentru abilitatea lor de a-l amuza sau măguli. Iar femeile din jurul său făceau, în mare parte, aceleași lucruri, lăsându-l să-și potolească poftele cu trupurile lor. Dintr-un capriciu, adesea lua de la o casă nobilă pentru a da alteia, așa cum a făcut când a confiscat marile dealuri numite Sfârcuri de la Casa Bracken pentru a le da celor din familia Blackwood. De dragul dorințelor sale, a dat pe degeaba comori neprețuite, așa cum a făcut când i-a dat Mâinii sale, lordul Butterwell, un ou de dragon în schimbul accesului la cele trei fiice ale sale. I-a lipsit pe bărbați de moștenirile lor de drept, atunci când poftea la averile lor, așa cum se zvonea că făcuse după moartea lordului Plumm, în ziua nunții sale.

Pentru oamenii de rând, domnia sa poate că a fost o sursă de bârfe și amuzament. Pentru nobilii din regat, care nu stăteau la curte și care nu doreau ca Aegon să pună mâna pe fiicele lor după cum poftea, s-ar putea ca el să fi părut puternic și hotărât, frivol, însă, în mare parte, inofensiv. Însă pentru cei care îndrăzneau să intre în cercul său, era prea instabil, prea lacom și prea crud pentru a fi orice altceva decât periculos.

Se spunea că Aegon nu dormea niciodată singur și nu considera o noapte sfârșită până nu și-o petrecea cu vreo femeie. Poftele sale carnale erau satisfăcute cu ajutorul tuturor felurilor de femei, de la cea mai nobilă prințesă până la cea mai jalnică dintre târfe, iar el părea să nu facă nicio diferență între ele. În ultimii săi ani, Aegon susținea că se culcase cu cel puțin nouă sute de femei (nu le cunoștea numărul exact), însă iubise cu adevărat numai nouă. (Regina Naerys, sora lui, nu se număra printre acestea.) Cele nouă ibovnice ale sale veneau și din apropiere și de departe, iar unele i-au dăruit copii recunoscuți, însă toate (în afară de ultima) au fost alungate când s-a săturat de ele. Oricum însă, unul dintre copiii recunoscuți a fost făcut cu o femeie care nu a fost considerată una dintre ibovnicele sale: prințesa Daena cea Sfidătoare.

Daemon a fost numele dat de Daena copilului ei, deoarece prințul Daemon fusese o minune și o spaimă pentru epoca sa, iar în ultimele zile acesta a fost considerat un avertisment pentru ceea ce putea deveni băiatul. Daemon Waters a fost numele său întreg, când s-a născut în 170 D.C. La acea vreme, Daena a refuzat să dezvăluie numele tatălui, dar chiar și atunci implicarea lui Aegon a fost suspectată. Crescut în Fortăreața Roșie, acest tânăr chipeș a primit la curte învățăturile celor mai înțelepți dintre maesteri și ale celor mai buni instructori de arme, inclusiv ale lui Ser Quentyn Ball, aprigul cavaler numit și Minge de Foc. Nu-i plăcea nimic mai mult decât mânuirea armelor, la care excela, iar mulți au văzut în el un

DEASUPRA | *Tânărul prinț Aegon cu părinții săi, prințul Viserys al II-lea și Larra Rogare.*

războinic care va deveni într-o bună zi un alt Cavaler Dragon. Regele Aegon l-a înnobilat pe Daemon în cel de-al doisprezecelea an al său, după ce câștigase un turnir pentru scutieri (fiind astfel cel mai tânăr cavaler înnobilat în epoca Targaryenilor, depășindu-l pe Maegor I) și a uimit întreaga curte, familia și consiliul dându-i spada lui Aegon Cuceritorul, Blackfyre, acordându-i și pământuri și alte onoruri. Daemon și-a luat ulterior numele de Blackfyre.

Regina Naerys – singura femeie cu care s-a culcat Aegon al IV-lea fără să-l încerce nicio plăcere – era pioasă și blândă și sensibilă, iar regelui nu-i plăceau toate aceste lucruri. De asemenea, nașterea unui copil s-a dovedit a fi o încercare pentru Naerys, deoarece era mică și delicată. Când prințul Daeron s-a născut în ultima zi a anului 153 D.C., Marele Maester Alford a avertizat-o că încă o sarcină putea s-o ucidă. Naerys a fost sfătuită să i se adreseze fratelui ei în acest fel: „Mi-am făcut datoria față de tine, și ți-am dăruit un moștenitor. Te implor, de acum înainte să trăim ca frate și soră." Se spune că Aegon i-ar fi răspuns: „Asta și facem." Aegon a continuat să insiste ca sora lui să-și îndeplinească îndatoririle de soție în tot restul vieții sale.

Relațiile dintre ei s-au inflamat mai mult din cauza prințului Aemon, fratele lor, care era inseparabil de Naerys pe când erau copii. Resentimentele lui Aegon față de nobilul și aclamatul său frate erau clare pentru toată lumea, pentru că regele era bucuros să-i umilească pe Aemon și pe Naerys cu orice ocazie. Chiar și după ce Cavalerul Dragon a murit apărându-l, iar regina Naerys a pierit pe patul de lăuzie, un an mai târziu, Aegon al IV-lea a făcut prea puțin pentru a-i cinsti memoria.

Certurile regelui cu cei apropiați au devenit tot mai aprige după ce fiul său, Daeron, a crescut suficient să-și exprime opiniile. Lucrarea lui Kaeth, *Viețile a patru regi*, spune destul de clar că falsele acuzații privind adulterul reginei, aduse de Ser Morgil Hastwyck, au fost instigate chiar de rege, cu toate că atunci Aegon a negat asta. Respectivele afirmații au fost infirmate prin moartea lui Ser Morgil într-o judecată prin luptă împotriva Cavalerului Dragon. Faptul că acuzațiile au fost făcute atunci când Aegon și prințul Daeron se sfădeau asupra planurilor regelui de a lansa un război neprovocat împotriva Dorne, nu a fost, cu siguranță, o coincidență. De asemenea, a fost prima (însă nu și ultima) dată când Aegon a amenințat cu numirea unuia dintre bastarzii săi ca moștenitor, în locul lui Daeron.

După moartea fraților săi, regele a început să facă aluzii destul de străvezii referitoare la presupusa nelegitimitate a fiului său, ceva ce îndrăznea să facă numai pentru că murise Cavalerul Dragon. Curtenii săi și băgătorii de seamă l-au imitat pe rege și calomnia s-a împrăștiat.

În ultimii ani ai domniei sale, prințul Daeron s-a dovedit a fi principalul obstacol în calea debandadei lui Aegon. Unii dintre lorzii din regat au văzut în mod clar o șansă ca tot mai corpolentul și mâncăul rege să-și împartă onorurile, rangurile și pământurile în schimbul plăcerilor. Alții, care condamnau comportamentul regelui, au început să se adune în jurul prințului Daeron. Pentru că, în pofida tuturor amenințărilor, calomniilor și glumelor sale nesărate, regele nu l-a dezmoștenit niciodată, oficial, pe fiul său. Mărturiile diferă în ceea ce privește cauza: unii sugerează că o parte din Aegon încă mai știa ce înseamnă onoarea, sau măcar rușinea. Însă, cea mai probabilă cauză a fost faptul că știa că un asemenea act ar fi aruncat regatul în război, pentru că aliații lui Daeron – între care cel mai important era Prințul din Dorne, a cărui soră se căsătorise cu Daeron – îi vor apăra drepturile. Poate că din acest motiv Aegon și-a întors atenția spre Dorne, folosindu-se de ura față de dornishieni care încă mai ardea pe la Hotare, prin Ținuturile Furtunii și în Reach, pentru a-i corupe pe unii dintre aliații lui Daeron și a-i folosi împotriva celor mai puternici dintre sprijinitorii lui.

Din fericire pentru regat, planurile regelui de a invada Dorne în 174 D.C. s-au dovedit a fi un eșec total. Cu toate că Înălțimea Sa a construit o flotă uriașă, zicându-și că va izbândi, așa cum făcuse Daeron, Tânărul Dragon, aceasta a fost avariată și împrăștiată de furtuni în drum spre Dorne.

Invadarea Dorne, moartă în fașă, a fost de departe cea mai mare prostie a lui Aegon al IV-lea, pentru că Înălțimea Sa s-a întors și spre piromanții dubioși din vechea Ghildă a Alchimiștilor, poruncindu-le să-i „construiască dragoni". Monstruozitățile din lemn și fier, dotate cu pompe care scuipau jeturi de foc, poate că ar fi fost de un oarecare folos într-un asediu. Însă Aegon a propus să se urce

DEASUPRA | *Blackfyre, spada regilor Targaryen.*
DREAPTA | *Daemon Blackfyre este făcut cavaler de tatăl său, regele Aegon al IV-lea.*

mașinăriile pe Drumul Oaselor, unde există locuri atât de abrupte încât localnicii săpaseră trepte.

N-au ajuns nici măcar atât de departe, oricum, pentru că primul dragon a luat foc în Pădurea Regelui, departe de Drumul Oaselor. Foarte curând, toate cele șapte mașinării ardeau. Sute de oameni au pierit în acele incendii, împreună cu aproape un sfert din pădure. Apoi, regele a renunțat la ambițiile sale și a uitat de Dorne.

Domnia acestui monarh netrebnic s-a sfârșit în anul 184 D.C., când regele Aegon avea patruzeci și nouă de ani. Era obez, aproape incapabil să meargă, unii întrebându-se cum de ultima sa ibovnică – Serenei din Lys, mama Shierei Seastar – a putut să-i suporte îmbrățișările. Regele a avut parte de o moarte oribilă, trupul fiindu-i atât de umflat, încât nu se mai putea ridica de pe divanul său, membrele putrezindu-i și fiindu-i năpădite de viermi de carne. Maesterii au afirmat că nu mai văzuseră niciodată așa ceva, în vreme ce septonii au considerat asta drept o judecată a zeilor. Lui Aegon i s-a dat lapte de mac, pentru potolirea durerii, însă puține s-au mai putut face pentru a-l ajuta.

Ultimul său act înainte de moarte, toate mărturiile sunt de acord cu asta, a fost să-și facă testamentul. Iar în el, a lăsat cea mai amară otravă pe care o cunoscuse vreodată regatul: și-a legitimat toți copiii naturali, de la cel mai modest până la Marii Bastarzi – fiii și fiicele născuți din legăturile lui cu femeile nobile. Zeci de copii de-ai lui n-au fost niciodată recunoscuți, declarația cu limbă de moarte a lui Aegon nu însemna nimic pentru ei. Pentru bastarzii lui recunoscuți însă, însemna foarte mult. Iar pentru regat, asta a adus sânge și foc timp de cinci generații.

Cele nouă ibovnice ale lui Aegon al IV-lea, cel Netrebnic

Lady Falena Stokeworth
cu zece ani mai mare decât regele

Lady Falena „l-a făcut bărbat" în anul 149, când Aegon avea paisprezece ani. Când unul dintre membrii Gărzii Regelui i-a găsit împreună în pat, în 151, tatăl său a măritat-o pe Falena cu maestrul său de arme, Lucas Lothston, convingându-l pe rege să-l facă pe Lothston Lord de Harrenhal, pentru a o îndepărta pe Falena de la curte. Oricum, în următorii doi ani, Aegon a făcut numeroase vizite la Harrenhal.

- Copiii Falenei Stokeworth: Nu se cunoaște niciunul.

Megette (Vesela Meg)
tânăra și pieptoasa soție a unui fierar

În timp ce călărea lângă Fairmarket, în anul 155, calul lui Aegon a pierdut o potcoavă, iar când a căutat un fierar, a observat-o pe tânăra soață a bărbatului. A cumpărat-o pentru șapte dragoni de aur (și cu amenințarea lui Ser Joffrey Staunton, din Garda Regelui). Megette a fost instalată într-o casă de la Debarcaderul Regelui. Ea și Aegon chiar s-au „căsătorit" în cadrul unei ceremonii secrete, oficiată de un măscărici, care juca rolul unui septon. Megette i-a dăruit prințului ei patru copii în toți atâția ani. Prințul Viserys a pus capăt tărășeniei, trimițând-o pe Megette înapoi la soțul ei și încredințându-i fetele Credinței, pentru a fi educate ca septe. Megette a fost omorâtă în bătaie, după un an, de fierar.

- Copiii Veselei Meg: Alysanne, Lily, Willow, Rosey.

Lady Cassella Vaith
fiica unui lord din Dorne

După predarea Sunspearului, Aegon i-a escortat pe ostaticii luați de rege de la lorzii din Dorne înapoi la Debarcaderul Regelui. Printre aceștia se număra și Cassella Vaith, o fecioară mlădioasă, cu ochi verzi și păr bălai, pe care Aegon a continuat să o țină „ostatică" în propriile sale apartamente. Când dornishienii s-au răsculat și l-au omorât pe regele Daeron, toți ostaticii urmau să fie uciși, iar Aegon – care se săturase de ea – a trimis-o pe Cassella înapoi acasă, împreună cu ceilalți prizonieri. Oricum, noul rege, Baelor, i-a iertat pe toți ostaticii și i-a dus personal pe toți înapoi în Dorne. Cassella nu s-a măritat niciodată, iar la bătrânețe s-a lăsat condusă de iluzia că ar fi fost singura dragoste adevărată a lui Aegon și că el va trimite cât de curând după ea.

- Copiii Cassellei Vaith: Niciunul.

Bellegere Otherys (Perla Neagră din Braavos)
traficantă, negustoreasă, uneori și pirat, căpitan al navei Vântul Văduvei, *născută din uniunea unei fete de negustor din Braavos cu un trimis al Insulelor Verii*

După ce Naerys a rămas grea și era gata să moară în 161, regele Baelor l-a trimis pe Aegon în Braavos într-o misiune diplomatică. Relatările vremii sugerează însă că a fost un pretext pentru ca Aegon s-o lase pe Naerys în pace, pentru a se reface după avort. Acolo s-a întâlnit cu Bellegere Otherys. Legătura sa cu Perla Neagră a continuat timp de zece ani, cu toate că s-a spus că Bellegere avea un soț în fiecare port și că Aegon nu era decât unul din mulți. A născut trei copii în decursul a zece ani, două fete și un băiat cu o paternitate dubioasă.

- Copiii Perlei Negre: Bellenora, Narha, Balerion.

Lady Barba Bracken
vesela fiică brunetă a lordului Bracken de Stone Hedge și companioană a celor trei prințese din Beciul Fecioarelor

După moartea lui Baelor în anul 171 și urcarea pe tron a lui Viserys al II-lea, prințesele au primit din nou permisiunea de a avea legături cu bărbați. Aegon (acum Prinț de Piatra Dragonului și posibil moștenitor) a fost încântat de Barba, în vârstă de șaisprezece ani. La încoronarea sa, în 172, l-a numit pe tatăl ei Mână și și-a luat-o ca ibovnică sub ochii tuturor. I-a făcut un bastard, cu numai paisprezece zile înainte de alți doi gemeni – un băiat născut mort și o fată, Daenerys, care

a supraviețuit – născuți de regina Naerys. Cum regina trăgea să moară, Mâna – tatăl Barbei – vorbea deschis despre căsătoria fiicei sale cu regele. După ce regina și-a revenit, scandalul s-a dovedit a fi ghinionul Barbei, deoarece tânărul prinț Daeron și unchiul său, Cavalerul Dragon, l-au obligat pe Aegon s-o trimită de la curte, pe ea și copilul ei bastard. Băiatului, crescut la Stone Hedge de către Brackeni, i s-a dat numele de Aegor Rivers, însă cu timpul a devenit cunoscut drept Bittersteel.

~ Copiii Barbei Bracken: Aegor Rivers (Bittersteel).

Lady Melissa (Missy) Blackwood

cea mai iubită dintre amantele regelui

Mai tânără și mai drăguță decât lady Barba (dar nu atât de pieptoasă), dar și mult mai modestă, Missy avea o inimă bună și era generoasă din fire, fapt care-a făcut-o chiar și pe regina Naerys – dar și pe Cavalerul Dragon și pe prințul Daeron – să se împrietenească cu ea. În timpul celor cinci ani de „domnie" a ei, Missy i-a născut regelui trei bastarzi, cel mai remarcabil fiind băiatul Brynden Rivers (născut în anul 175), mai târziu numit Bloodraven.

~ Copiii Melissei Blackwood: Mya, Gwenys, Brynden (Bloodraven).

Lady Bethany Bracken

sora mai mică a lui lady Barba

Bethany a fost pregătită de tatăl și sora sa ca să obțină favorurile regelui și s-o înlăture pe Missy Blackwood. În anul 177, i-a atras atenția lui Aegon pe când acesta vizita Stone Hedge ca să-l vadă pe fiul său bastard, Aegor. Pe-atunci, regele era deja gras și respingător, însă Bethany l-a încântat, așa că a luat-o cu el la Debarcaderul Regelui. Oricum, Bethany a găsit îmbrățișările regale dezgustătoare. Pentru consolare, și-a îndreptat atenția spre unul dintre cavalerii Gărzii Regelui, Ser Terrence Toyne. Cei doi au fost găsiți în pat de Aegon însuși, în 178. Ser Terrence a fost torturat până la moarte și atât lady Bethany, cât și tatăl ei au fost executați. Când frații lui Ser Terrence au încercat să-l răzbune, prințul Aemon, Cavalerul Dragon, a fost ucis în timp ce-l apăra pe fratele său, regele Aegon.

~ Copiii lui Bethany Bracken: Niciunul.

Lady Jeyne Lothston

fiica lui lady Falena, prima ibovnică a regelui, al cărei tată a fost Lucas Lothston sau regele însuși

Jeyne a fost adusă la curte de mama sa, în anul 178, pe când avea paisprezece ani. Aegon l-a făcut pe lordul Lothston noua lui Mână și s-a spus, deși nu s-a dovedit niciodată, că s-ar fi bucurat și de mamă și de fiică, în același pat. Foarte curând, i-a dat lui Jeyne un sifilis pe care-l luase de la târfele la care se dusese după execuția lui lady Bethany, iar Lothstonii au fost din nou alungați de la curte.

~ Copiii lui Jeyne Lothston: Niciunul.

Serenei din Lys (Dulcea Serenei)

o frumusețe lyseniană, dintr-o familie străveche, însă sărăcită, adusă la curte de lordul Jon Hightower, noua Mână

Serenei a fost cea mai frumoasă dintre ibovnicele lui Aegon, despre ea crezându-se că era vrăjitoare. A murit dând naștere ultimului dintre copiii din flori ai regelui, o fată pe nume Shiera Seastar, care a devenit cea mai mare frumusețe din cele Șapte Regate, îndrăgită atât de frații ei vitregi, Bittersteel și Bloodraven, a căror rivalitate se va transforma în ură.

~ Copiii lui Serenei: Shiera.

STÂNGA | *(de la stânga la dreapta): Lady Melissa Blackwood, Serenei din Lys, lady Falena Stokeworth, Bellegere Otherys.*

DEASUPRA | *(de la stânga la dreapta): Lady Bethany Bracken, lady Barba Bracken, Megette (Vesela Meg), lady Cassella Vaith, lady Jeyne Lothston.*

DAERON AL II-LEA

ÎN CEL DE-AL 184-LEA AN de la Cucerirea lui Aegon, Aegon al IV-lea cel Netrebnic s-a săvârșit, în sfârșit, din viață.

Fiul și moștenitorul său, prințul Daeron, a plecat de la Piatra Dragonului la două săptămâni după ce-a aflat de moartea tatălui său, și-a fost repede încoronat de Marele Septon în Fortăreața Roșie. A ales coroana tatălui său, o decizie menită, pare-se, să alunge toate dubiile referitoare la legitimitatea sa. Daeron a încercat să îndrepte rapid greșelile lui Aegon, începând cu înlăturarea tuturor membrilor consiliului restrâns al regelui și înlocuindu-i cu oameni aleși de el, majoritatea dovedindu-se consilieri înțelepți și capabili. A trecut un an și mai bine până când și Garda Orășenească a fost refăcută într-un fel asemănător, deoarece regele Aegon folosise adesea promovarea în Gardă ca pe un mijloc de a-și arăta mărinimia față de cei care-i intraseră în grații, iar aceștia la rândul lor se asigurau că bordelurile – și chiar femeile decente din oraș – erau la dispoziția poftelor lui Aegon.

Însă Daeron nu s-a oprit aici în eforturile sale de a îmbunătăți acele lucruri corupte de tatăl său ori lăsate să zacă dintr-o nepăsare criminală. Era conștient de îndatoririle sale față de regat și a căutat să-l stabilizeze după decretul dat de Aegon pe patul de moarte, care-i legitima pe toți bastarzii lui, frații lui vitregi. Cu toate că nu putea – și nici n-a vrut – să anuleze ultimele dorințe ale tatălui său, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-i țină aproape pe Marii Bastarzi, tratându-i onorabil și oferindu-le în continuare stipendiile acordate de rege. A plătit și zestrea promisă de Aegon Arhontelui de Tyrosh, văzându-și astfel fratele vitreg, pe Daemon Blackfyre, căsătorindu-se cu Rohanne de Tyrosh, așa cum dorise Aegon, deoarece Ser Daemon avea doar paisprezece ani. În ziua nunții lor, i-a dat lui Daemon un ținut lângă Apa Neagră, cu dreptul de a-și ridica un castel. Unii au spus că a făcut astfel de lucruri pentru a-și afirma supremația și legitimitatea asupra Marilor Bastarzi și a altora, pentru că era bun și drept. Însă oricare va fi fost adevărul, astfel de eforturi s-au dovedit, din păcate, inutile.

Domnia sa n-a fost marcată doar de problema Marilor Bastarzi, sau chiar de prăpădul lăsat de Aegon. Căsătoria lui cu Mariah din Dorne – acum regină a celor Șapte Regate – a fost fericită și fructuoasă, iar unul dintre actele sale cele mai timpurii și semnificative după ce și-a asumat tronul a fost să înceapă negocieri cu fratele său adevărat, prințul Maron, pentru unificarea Dorne sub domnia targaryană. După doi ani de tratative, s-a ajuns la un acord, prin care prințul Maron a acceptat să se logodească cu sora lui Daeron, Daenerys, odată ce ajungea la vârsta majoratului. S-au căsătorit în anul următor, iar prin acest mariaj, prințul Maron a îngenuncheat și a rostit jurământul de credință în fața Tronului de Fier.

Regele Daeron l-a ridicat pe prințul dornishian, în timp ce erau aclamați, și au plecat împreună spre Fortăreața Roșie și s-au dus călare la Marele Sept pentru a lăsa o coroană aurie la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat, în vreme ce proclamau: „Baelor, eforturile tale s-au concretizat." A fost un moment important, unificând în sfârșit regatul de la Zid la Marea Verii, așa cum visase cândva Aegon Cuceritorul, fără prețul îngrozitor în vieți omenești plătit de tizul lui Daeron al II-lea, Tânărul Dragon.

În anul următor, Daeron a ridicat o mare cetate de scaun în Hotarele Dornishiene, acolo unde se întâlneau granițele Reachului, Ținuturile Furtunii și Dorne. Numit Palatul de Vară, în cinstea păcii încheiate, era mai mult un palat decât un castel și, în cel mai bun caz, doar ușor fortificat. În anii următori, mulți fii ai Casei Targaryen se vor așeza aici ca Prinț de Palatul de Vară.

Oricum, prințul Maron a obținut câteva concesii prin acest acord, iar lorzii din Dorne au primit drepturi și privilegii semnificative, pe care alte mari case nu le aveau: dreptul de a-și păstra titlul regal ca primii pe numele lor, dar și autonomia de a avea propriile lor legi, dreptul de a stabili taxele cuvenite Tronului de Fier și a le percepe, fără o supraveghere constantă din partea Fortăreței Roșii, și altele asemenea.

S-a spus în anii de după ce Daemon Blackfyre s-a dovedit a fi un trădător că ura sa față de Daeron a început să crească de timpuriu. A fost dorința lui Aegon – nu a lui Daemon – ca el să se căsătorească cu Rohanne de Tyrosh. În loc de asta, Daemon a făcut o pasiune pentru sora lui Daeron, tânăra prințesă Daenerys. Cu numai doi ani mai tânără decât Daemon, prințesa se pare că-l iubea la rându-i pe prințul bastard, dacă menestrelii pot fi crezuți, însă nici Aegon al IV-lea, nici Daeron al II-lea n-au fost dispuși să lase astfel de sentimente să intervină în chestiunile de stat. Aegon a văzut un mai mare profit dintr-o legătură cu Tyrosh, flota sa putând fi de folos într-o nouă încercare de a cuceri Dorne.

Acest lucru pare destul de plauzibil, însă o altă poveste pretinde că Daemon nu se opunea chiar atât de mult unei căsătorii cu Rohanne de Tyrosh, fiind convins că ar fi putut călca pe urmele lui Aegon Cuceritorul și ale lui Maegor cel Crud și să aibă mai multe neveste. Aegon i-ar fi putut promite c-o să-i îndeplinească dorința (unii dintre susținătorii lui Blackfyre au pretins ulterior că așa ar fi fost), însă Daeron gândea cu totul altfel. Nu numai că Daeron a refuzat să-i permită fratelui său să aibă mai multe soții, dar i-a dat mâna lui Daenerys lui Maron Martell, ca parte a unei înțelegeri pentru a unifica, în cele din urmă, cele Șapte Regate cu Dorne.

Dacă Daenerys l-a iubit pe Daemon, așa cum au pretins cei care s-au ridicat în apărarea Dragonului Negru, cine-ar mai putea spune? În anii care-au urmat, Daenerys a fost soția credincioasă a prințului Maron, iar dacă l-a jelit pe Daemon Blackfyre, n-a lăsat nicio însemnare despre asta.

Aceste concesii au fost una dintre semințele din care a izbucnit prima Rebeliune Blackfyre, ca și convingerea că Dorne avea prea multă influență asupra regelui, deoarece Daeron al II-lea a adus la curtea sa mulți dornishieni, unora dintre ei conferindu-li-se funcții importante.

Și totuși, domnia lui Daeron a stabilizat repede regatul, iar lui a ajuns curând să i se spună Daeron cel Bun, de către oamenii de rând și de către lorzii cei nobili deopotrivă. Era considerat cinstit și generos, chiar dacă unii puneau sub semnul întrebării influența soției sale din Dorne. Și cu toate că nu era războinic – descrierile din epocă notează că era mic de statură, cu brațe subțiri, umeri rotunzi și o atitudine erudită – doi dintre cei patru fii ai săi păreau să fie tot ceea ce s-ar putea dori de la un cavaler, lord sau moștenitor. Cel mai mare, prințul Baelor, și-a câștigat porecla de Rupe Lance la vârsta de șaptesprezece ani, în urma faimoasei sale victorii de la turnirul de la nunta prințesei Daenerys, unde l-a învins pe Daemon Blackfyre în înfruntarea finală. Iar fiului lui cel mai mic, prințul Maekar, părea să-i facă plăcere să dovedească priceperi similare.

Cu toate acestea, prea mulți oameni priveau părul întunecat al lui Baelor și ochii lui și murmurau că era mai mult Martell decât Targaryen, chiar dacă s-a dovedit a fi un bărbat care putea câștiga cu ușurință respectul și era la fel de generos ca tatăl său. Cavalerii și lorzii din Hotarele Dornishiene au ajuns să nu aibă încredere în Daeron și în Baelor și au început să tânjească tot mai mult după „vremurile de altădată", când dornishienii erau dușmanii cu care te luptai, nu rivali în lupta pentru atenția sau favorurile regelui. Și-apoi priveau spre Daemon Blackfyre – înalt și puternic, un semizeu printre muritori, cu spada Cuceritorului în mână – și se mirau.

Semințele rebeliunii au fost plantate, însă le-au trebuit mulți ani să dea roade. N-a fost nicio insultă, nicio nedreptate gravă, care să-l fi făcut pe Daemon Blackfyre să se întoarcă împotriva regelui Daeron. Dacă totul a fost doar pentru dragostea lui Daenerys, cum se face că trecuseră opt ani înainte să izbucnească rebeliunea? A fost o vreme îndelungată pentru o iubire zadarnică, mai ales după ce Rohanne îi dăruise deja șapte fii și fiice, iar Daenerys îi adusese pe lume prințului Maron mai mulți moștenitori.

Adevărul este că semințele au găsit un teren fertil din cauza lui Aegon cel Netrebnic. Aegon îi urâse pe dornishieni și se luptase cu ei, iar lorzii care doreau reîntoarcerea la acele vremuri – în ciuda tuturor nenorocirilor legate de ele – n-ar fi fost niciodată încântați cu un rege pașnic. Mulți războinici faimoși, care priveau cu neîncredere la pacea din regat și la dornishienii de la curtea regelui, au început să caute modalități de înlăturare a lui Daemon.

Poate că la început Daemon Blackfyre de-abia dacă se băga în astfel de discuții, doar de dragul vanității sale. După toate cele, anii trecuseră între primii care l-au abordat pe Daemon și rebeliunea propriu-zisă. Și atunci ce anume îl determinase pe Daemon să-și ceară dreptul la tron? Se pare că a fost unul dintre Marii Bastarzi: Ser Aegor Rivers, Bittersteel. Poate că sângele lui de Bracken l-a făcut pe Aegor atât de coleric și ușor de ofensat. Poate că pierderea rușinoasă de către Bracken a respectului regelui Aegon, care a dus la exilarea sa de la curte. Sau poate că a fost doar rivalitatea sa cu fratele vitreg și la fel de bastard, Brynden Rivers, care reușise să-și mențină relațiile apropiate de la curte, deoarece mama lui Bloodraven fusese mult iubită în timpul vieții și era pomenită

STÂNGA | *Daeron al II-lea și prințul Maron Martell la monumentul regelui Baelor.*

cu respect, astfel încât familia Blackwood nu suferise precum Brackenii când regele se descotorosise de respectivele amante.

Indiferent de motiv, Aegor Rivers a început curând să-l îndemne pe Daemon Blackfyre să-și revendice tronul, cu atât mai mult după ce Daemon s-a învoit s-o căsătorească pe fiica sa cea mare, Calla, cu Aegor. Amar trebuie să-i fi fost oțelul, dar mai rea limba lui. A picurat otravă în urechea lui Daemon, iar odată cu el s-a auzit și zarva făcută de ceilalți cavaleri și lorzi cu tot felul de păsuri.

În cele din urmă, anii de astfel de discuții au dat în sfârșit roade, iar Daemon Blackfyre a luat decizia. Totuși, a fost una luată în mare grabă, pentru că regele Daeron a aflat curând că Blackfyre intenționa să se declare el însuși rege la schimbarea lunii. (Nu știm cum a aflat Daeron, cu toate că lucrarea neterminată a lui Merion, *Dragonul Roșu și cel Negru* sugerează că un alt Mare Bastard, Brynden Rivers, ar fi fost implicat.) Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze pe Daemon înainte ca acesta să-și ducă mai departe planurile de trădare. Daemon a fost avertizat și, cu ajutorul unui cavaler celebru pentru temperamentul său clocotitor, Ser Quentyn Ball, Mingea de Foc, a reușit să părăsească în siguranță Fortăreața Roșie. Aliații lui Daemon Blackfyre au folosit această tentativă de arestare drept motiv de război, susținând că Daeron a acționat împotriva lui Daemon numai dintr-o teamă fără temei. Alții îi mai spuneau și Daeron cel Născut în Minciună, repetând calomnia lansată de Aegon cel Netrebnic, în ultimii săi ani de domnie, potrivit căreia tatăl lui nu fusese regele, ci fratele lui, Cavalerul Dragon.

Și astfel a început Prima Rebeliune Blackfyre, în anul 196 D.C. Restabilind culorile tradiționale ale blazonului Targaryen, un dragon negru pe fond roșu, rebelii și-au declarat susținerea pentru fiul bastard al prințesei Daena, Daemon Blackfyre, Primul pe Numele Său, proclamându-l adevăratul fiu mai mare al regelui Aegon al IV-lea, iar pe fratele său vitreg, Daeron, drept bastard. Așa că între dragonii negri și roșii s-au purtat numeroase bătălii în Vale, Ținuturile Vestice, cele Riverane și în alte părți.

Răscoala s-a terminat în Câmpia Ierbii Roșii, după aproape un an. Unii au scris despre curajul cu care au luptat oamenii alături de Daemon și de alți trădători, însă cu toată valoarea pe câmpul de luptă și ostilitatea lor față de Daeron, a fost doar o cauză pierdută. Daemon și fiii săi mai mari, Aegon și Aemon, au căzut sub ploaia de săgeți trimise de Brynden Rivers și de gărzile sale private, Clonțul Corbului. Acestea au fost urmate de o șarjă dementă a lui Bittersteel, cu Blackfyre în mână, în încercarea de a se alătura forțelor lui Daemon. Întâlnindu-se cu Bloodraven în toiul atacului, s-a stârnit un duel feroce, care l-a lăsat pe Bloodraven orb și l-a pus pe fugă pe Bittersteel.

Însă bătălia s-a sfârșit când prințul Baelor Rupe Lance s-a apropiat cu o armată de lorzi ai furtunii și dornishieni, căzând în spatele răsculaților, în vreme ce tânărul prinț Maekar s-a unit cu ceea ce mai rămăsese din avangarda lordului Arryn, formând o nicovală implacabilă de care rebelii s-au izbit și au murit. Zece mii de oameni au pierit pentru vanitatea lui Daemon Blackfyre și mult mai mulți au fost răniți și schilodiți. Eforturile regelui Daeron de a face pace au fost zădărnicite, cu toate că nu făcuse nicio greșeală, poate numai pe aceea că arătase prea multă milă față de fratele lui vitreg invidios.

După aceea, regele Daeron a dovedit o fermitate la care puțini s-ar fi așteptat. Multor lorzi și cavaleri care-l sprijiniseră pe Dragonul Negru li s-au luat pământurile, cetățile de scaun și privilegiile și-au fost forțați să-și elibereze ostaticii. Daeron avusese încredere în ei, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să domnească drept, iar ei se întorseseră împotriva sa. Fiii supraviețuitori ai lui Daemon Blackfyre au fugit în Tyrosh, căminul mamei lor, împreună cu Bittersteel. Regatul a continuat să fie tulburat de revendicările pretendenților Blackfyre timp de peste patru generații, până când și ultimii descendenți ai lui Daemon Blackfyre, pe linia masculină, au ajuns în mormânt.

Cum rezolvase problemele cu frații săi vitregi, iar forța fiilor și moștenitorilor săi îl susținea, mulți s-au gândit că regele Daeron s-a asigurat că regatul va rămâne sub domnia Targaryenilor vreme de secole. Puțini se îndoiau că Baelor Rupe Lance va fi un mare rege, deoarece era esența cavalerismului și sufletul înțelepciunii și își servea tatăl ca Mână prisceptă. Însă niciun om n-ar fi putut să știe voința zeilor. Baelor Rupe Lance

a fost omorât în floarea vârstei de propriul său frate, Maekar, la un turnir la Ashford, în anul 209 D.C. N-a fost o lovitură de lance, nici încleștarea propriu-zisă, ci încercarea Celor Șapte – prima din secol – în care Baelor a luptat pentru un cavaler mărunt, de hotar, fără o obârșie demnă de notat. Moartea lui a fost un accident, aproape sigur, și s-a scris că prințul Maekar a regretat întotdeauna dispariția fratelui său și l-a comemorat în fiecare an. Și totuși, Baelor a murit și, fără îndoială, Maekar și regatul se întrebau dacă vreun cavaler de hotar merita pierderea Prințului de Piatra Dragonului și Mâna Regelui. (Însă pe atunci nu aveau cum să știe cât de mult se va ridica acel cavaler de hotar, cu toate că asta-i o altă istorie.)

Baelor avea fii – tinerii prinți Valarr și Matarys – la fel ca Maekar, iar regele mai avea alți doi fii în afară de ei (cu toate că regatul era mai puțin sigur de Aerys, învățat și obsedat de tot felul de chestiuni oculte, și Rhaegel, un băiat bun, atins de nebunie). Dar Marea Epidemie de Primăvară a făcut ravagii prin cele Șapte Regate, afectându-i pe toți, în afară de cei din Vale și Dorne, care și-au închis porturile și trecătorile din munți. Cel mai puternic loviți au fost cei de la Debarcaderul Regelui. Marele Septon, vocea Celor Șapte pe pământ, a murit, la fel ca o treime dintre cei Mai Devotați, și aproape toate surorile tăcute din oraș. Cadavrele erau îngrămădite în ruinele Bârlogului Dragonilor, până când au ajuns la o înălțime de trei metri și, în cele din urmă, Bloodraven i-a pus pe piromanți să ardă trupurile acolo unde se găseau. Un sfert din oraș s-a aprins odată cu ele, însă nu mai era altceva de făcut.

Mai rău, fiii lui Baelor Rupe Lance s-au numărat printre cei care au fost duși departe, la fel ca Daeron al II-lea, pe care mulți îl numeau Cel Bun. A domnit timp de douăzeci și cinci de ani, iar mare parte dintre aceștia au fost de pace și belșug pentru regat.

În Essos, Bittersteel i-a adunat pe lorzii și cavalerii exilați și pe urmașii lor. A înființat Compania de Aur în 212 D.C., care a devenit curând cea mai puternică companie liberă din Ținuturile Discordiei. „Sub aur se află oțelul amar" a devenit strigătul lor de luptă, faimos în Essos. După Bittersteel, compania a fost condusă de urmașii lui Daemon Blackfyre, până când ultimul dintre ei, Maelys cel Monstruos, a fost ucis la Treptele de Piatră.

STÂNGA | *Bittersteel în fruntea Companiei de Aur.*
DEASUPRA | *Daemon Blackfyre conducând atacul la Câmpia Ierbii Roșii.*

AERYS I

URCÂND PE TRON în 209 D.C., cel de-al doilea fiu al lui Daeron, Aerys, nu și-ar fi imaginat niciodată că va deveni rege și era, cu siguranță, nepotrivit să stea pe Tronul de Fier. Aerys învățase, în felul său, că interesele sale aveau, în mare parte, de-a face cu tomurile prăfuite legate de o profeție străveche și cu mistere mai înalte. Căsătorit cu Aelinor Penrose, n-a arătat niciodată vreun interes de a o lăsa grea și zvonurile spuneau că nici nu reușise să consume mariajul. Consiliul său restrâns, ajuns la exasperare, spera că fusese ceva ce nu i-a plăcut la ea și asta l-a împiedicat să acționeze, sfătuindu-l să o părăsească și să-și ia o altă soață. Dar el nici nu voia să audă de așa ceva.

Punându-și coroana în vremea Marii Epidemii de Primăvară, Aerys I a primit un regat cu mari tulburări. Nici nu începuse bolești să secere, când Dagon Greyjoy, Lordul din Insulele de Fier, a trimis navele oamenilor de fier să facă prăpăd în sus și-n jos pe țărmurile Mării Apusului, în vreme ce peste Marea Îngustă, Bittersteel complota împreună cu fiii lui Daemon Blackfyre. Poate că tocmai aceste dificultăți l-au făcut pe Aerys să-i ceară lui Brynden Rivers să-i slujească drept Mână.

Lordul Gormon Peake a fost în miezul unei încercări de a declanșa o nouă răscoală. Pentru rolul jucat de el în Prima Rebeliune Blackfyre, lui Peake îi fuseseră luate două din cele trei castele deținute de casa sa timp de secole. După secetă și Marea Epidemie de Primăvară, lordul Gormon l-a convins pe fiul cel mare al lui Daemon Blackfyre, singurul supraviețuitor, Daemon cel Tânăr, să treacă Marea Îngustă și să încerce să urce pe tron.

Complotul a ieșit la iveală în anul 211 D.C., la turnirul de nuntă de la Whitewalls, marea cetate de scaun ridicată de lordul Butterwell lângă Ochiul Zeilor. Era același Butterwell care fusese, cândva, Mâna lui Daeron, până când regele îl îndepărtase în favoarea lordului Hayford, din cauza eșecului său dubios de a acționa împotriva lui Daemon Blackfyre în primele zile ale rebeliunii sale. Mulți lorzi și cavaleri s-au adunat la Whitewalls, pretextând că celebrau căsătoria lordului Butterwell și că participau la turnir, cu toții împărtășind dorința de a-l așeza pe Blackfyre pe tron.

Dacă Bloodraven n-ar fi avut informatori printre conspiratori, Daemon cel Tânăr ar fi putut declanșa o rebeliune periculoasă chiar în inima Ținuturilor Riverane, însă chiar înainte ca turnirul să se fi încheiat, Mâna s-a apropiat de zidurile cetății Whitewalls cu armata sa, astfel încât cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a terminat înainte de a se fi putut spune

Unii au sugerat că una dintre cauzele cele mai probabile ale ascensiunii la putere a lui Bloodraven a fost faptul că interesul lui Aerys pentru științele oculte și pentru istoria antică se potrivea cu cel al lui Rivers, ale cărui studii în marile mistere erau un secret cunoscut de toată lumea la acea vreme. Bloodraven ajunsese deja un personaj proeminent la curte, însă puțini se așteptau ca Aerys să-l numească Mână. Când a făcut-o, asta a stârnit o ceartă între rege și fratele său, prințul Maekar, care se aștepta ca rangul de Mână să-i revină lui. După aceea, prințul Maekar a plecat de la Debarcaderul Regelui la Palatul de Vară, rămânând acolo în anii următori.

Bloodraven s-a dovedit a fi capabil ca Mână, dar și un maestru al șoptitorilor, care rivaliza cu lady Mysaria, și mai erau și din aceia care credeau că el și sora sa vitregă și amantă, Shiera Seastar, se foloseau de vrăjitorie pentru a afla tot felul de secrete. Era ceva obișnuit să te referi la cei „o mie și unul de ochi", iar nobilii și oamenii de rând au început să nu mai aibă încredere în vecinii lor de teamă să nu fie spioni în slujba lui Bloodraven. Dar Aerys avea nevoie de spioni, ținând cont de necazurile apărute după Marea Epidemie de Primăvară. A venit vara și odată cu ea o secetă care a durat mai bine de doi ani. Mulți au dat vina pe rege, dar și mai mulți pe Bloodraven. Erau și frați săraci care predicau despre trădare, la fel și lorzi și cavaleri. Iar unii dintre aceștia vorbeau despre o anume trădare: Dragonul Negru trebuia să se întoarcă de dincolo de Marea Îngustă și să-și ocupe locul cuvenit.

DREAPTA | *Arestarea lui Daemon al II-lea Blackfyre.*

Că Daemon cel Tânăr visa să devină rege este un fapt bine cunoscut, deși Bittersteel nu-l sprijinea în eforturile sale de a pretinde tronul. Dar de ce Bittersteel îl sprijinise pe tată, dar îl refuzase pe fiu este o chestiune discutată, uneori, prin sălile Citadelei. Mulți vor susține că Daemon cel Tânăr și lordul Gormon nu l-au putut convinge pe Bittersteel că planul lor era solid și, ca s-o spunem pe-a dreaptă, pare un argument corect. Peake era orb la rațiune în setea lui de răzbunare și de recuperare a cetăților, iar Daemon era convins că va reuși, indiferent de circumstanțe. Totuși, alții sugerează că Bittersteel era un om aspru, care nu aprecia nimic altceva în afară de război și nu avea încredere în visele lui Daemon și interesul său pentru muzică și finețuri. Iar alții încă mai înalță câte-o sprânceană la relația apropiată dintre Daemon și tânărul lord Cockshaw, sugerând că asta l-ar fi tulburat pe Aegor Rivers suficient de mult ca să-i refuze băiatului ajutorul său.

cu adevărat că începuse. Gormon Peake s-a numărat printre conspiratorii executați în urma rebeliunii eșuate, în vreme ce alții, precum lordul Butterwell, și-au pierdut pământurile și cetățile. Cât despre Daemon, a trăit mai mulți ani ca ostatic la Fortăreața Roșie. Unii s-au întrebat cum se făcea că fusese doar închis, însă înțelepciunea măsurii era cât se poate de clară: următorul său frate, Haegon, nu putea avea pretenții la tron dacă Daemon era încă în viață, fiind și mai mare decât el.

Cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a dovedit a fi un dezastru, însă asta n-a fost la fel întotdeauna. În 219 D.C., Haegon Blackfyre a declanșat cea de-a Treia Rebeliune Blackfyre. Cunoaștem faptele petrecute atunci, și bune, și rele, ale ocârmuirii lui Maekar, acțiunile lui Aerion Flacără Strălucitoare, curajul mezinului lui Maekar și cel de-al doilea duel dintre Bloodraven și Bittersteel. Pretendentul la tron Haegon I Blackfyre a murit după bătălie, răpus cu mișelie după ce-și predase sabia, dar Ser Aegor Rivers, Bittersteel, a fost capturat viu și adus la Fortăreața Roșie în lanțuri. Mulți încă susțin că dacă i s-ar fi dat spada atunci, pe loc, așa cum ceruseră prințul Aerion și Bloodraven, asta ar fi însemnat un sfârșit timpuriu al ambițiilor lui Blackfyre.

Însă nu a fost să fie. Cu toate că Bittersteel a fost judecat și găsit vinovat de înaltă trădare, regele Aerys i-a cruțat viața, poruncind ca în loc de asta să fie trimis la Zid, să-și trăiască restul zilelor sale ca om al Rondului de Noapte. Această mărinimie s-a dovedit a fi una prostească, deoarece familia Blackfyre aveau încă destui prieteni la curte, unii dintre ei fiind dispuși să devină informatori. Nava care-i ducea pe Bittersteel și încă o duzină de alți prizonieri a fost capturată în Marea Îngustă în drum spre Rondul de Est la Mare, iar Aegor Rivers a fost eliberat și s-a întors la Compania de Aur. Înainte ca anul să se fi terminat, l-a încoronat pe fiul cel mai mare al lui Haegon Daemon al III-lea Blackfyre în Tyrosh și și-a reluat uneltirile împotriva regelui care-i cruțase viața.

Regele Aerys a mai rămas pe Tronul de Fier încă doi ani, înainte de a muri, în 221 D.C., din cauze naturale.

În decursul domniei sale, Înălțimea Sa a recunoscut o serie de moștenitori, cu toate că niciunul nu era copilul său. Aerys a murit fără urmași, căsătoria lui rămânând tot neconsumată. Fratele său, Rhaegel, cel de-al treilea fiu al lui Daeron cel Bun, murise înaintea lui, înecându-se cu o bucată de plăcintă de mreană în 215 D.C., în timpul unui ospăț. Fiul lui Rhaegel, Aelor, a devenit atunci noul Prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al tronului, dar a murit doi ani mai târziu, într-un incident grotesc, de mâna propriei sale surori gemene și soție, Aelora, în circumstanțe care au lăsat-o smintită și îndurerată. (Se pare că Aelora și-a luat singură viața după ce-a fost atacată la un bal mascat de trei bărbați rămași în istorie ca Șobolanul, Șoimul și Porcul.)

Ultimul dintre moștenitorii recunoscuți de Aerys înainte de a muri va fi și cel care îi va succeda la tron: unicul frate supraviețuitor al regelui, prințul Maekar.

MAEKAR I

MAEKAR A FOST un rege energic și un războinic remarcabil, dar și un om aspru, gata repede să judece și să condamne. N-a avut niciodată darurile fratelui său, care-l ajutau să-și facă ușor prieteni și aliați, iar după moartea lui Baelor, de mâna lui – indiferent cât de neplauzibil ar fi asta – a devenit chiar și mai sever și mai neiertător. Atât de mare i-a fost dorința de a se despărți de trecut, încât a pus să-i fie făcută o nouă coroană, o coroană războinică, cu vârfuri din fier pe o bandă de aur roșu, din moment ce coroana lui Aegon Cuceritorul fusese pierdută cu mulți ani în urmă, la moartea lui Daeron I în Dorne. Totuși, Maekar a domnit într-o vreme de pace relativă între cele două Rebeliuni Blackfyre, iar tulburările apărute în timpul cârmuirii lui au fost stârnite, în mare parte, de cei doi fii ai săi.

Principala problemă a domniei lui Maekar a fost cea a moștenitorilor săi. Avea fii și fiice, dar unii se îndoiau de capacitatea lor de a domni. Cel mai mare, prințul Daeron, fusese poreclit Bețivul și voia să devină Prinț de Palatul de Vară deoarece considera Piatra Dragonului o reședință mohorâtă. Următorul era prințul Aerion, Flacăra Strălucitoare sau Focul Strălucitor, un cavaler mult mai puternic, însă crud și capricios și un iubitor al artelor negre. Cei doi prinți au murit înaintea tatălui lor, dar ambii au avut progenituri. Prințul Daeron a devenit tatăl unei fiice, Vaella, în 222 D.C., însă fata s-a dovedit a fi, din păcate, una din popor. Fiul lui Aerion Foc Strălucitor s-a născut în 232, primind de la tatăl său un nume de rău augur, Maegor, însă Prințul Strălucitor a murit în același an, după ce a băut o cupă cu foc mistuitor, fiind încredințat că asta-l va ajuta să se transforme în dragon.

Cel de-al treilea fiu al lui Maekar, Aemon, era un băiat al cărților, care fusese trimis la Citadelă încă de tânăr, devenind un maester jurat și cu verigile puse. Cel mai mic dintre fiii regelui a fost prințul Aegon, care slujise ca scutier unui cavaler de la Hotare, același cavaler pentru a cărui apărare își dăduse viața Baelor Rupe Lance, pe când era băiat și fusese poreclit Oul. „Daeron este o glumă, Aeron e înfricoșător, dar Aegon este pe jumătate țăran", a fost auzit un curtean spunând.

Când regele Maekar a murit într-o bătălie, în 233 D.C., în vreme ce-și conducea armata împotriva unui lord răzvrătit din Hotarele Dornishiene, pe tema succesiunii a apărut o mare încurcătură. Decât să riște un nou Dans al Dragonilor, Mâna Regelui, Bloodraven, a preferat să convoace un Mare Consiliu pentru a tranșa chestiunea.

În 233 D.C., sute de lorzi, mari și mici, s-au adunat la Debarcaderul Regelui. Cu ambii fii mai mari ai lui Maekar morți, mai erau patru posibili pretendenți. Marele Consiliu a respins-o pe fiica prințului Daeron, dulce, dar slabă la minte, Vaella, imediat. Numai câțiva au vorbit în favoarea fiului lui Aerion Flacără Strălucitoare, Maegor; un rege-prunc ar fi însemnat o regență lungă și controversată, și mai existau și temeri că băiatul s-ar putea să fi moștenit cruzimea și nebunia tatălui său. Prințul Aegon era alegerea cea mai evidentă, însă unii dintre lorzi nu aveau încredere în el, pentru că hoinărelile sale împreună cu cavalerul său de la Hotare îl transformaseră „pe jumătate în țăran", potrivit multora. Îl urau destui, de fapt, astfel că mulți s-au întrebat dacă fratele lui mai mare, Maesterul Aemon, n-ar fi putut fi eliberat de jurămintele sale, însă Aemon a refuzat, astfel că n-a ieșit nimic din asta.

Însă, chiar în vreme ce Marele Consiliu dezbătea, un alt pretendent și-a făcut apariția la Debarcaderul Regelui: nimeni altul decât Aenys Blackfyre, al cincilea dintre cei șapte fii ai Dragonului Negru. Când Marele Consiliu fusese înștiințat despre asta, Aenys scrisese din exilul din Tyrosh, înaintându-și oferta, în speranța că spusele sale i-ar putea aduce Tronul de Fier pe care înaintașii săi nu reușiseră de trei ori să-l obțină cu spadele lor. Bloodraven, Mâna Regelui, îi răspunsese asigurându-i libera trecere, astfel încât pretendentul să poată veni la Debarcaderul Regelui și să-și prezinte personal pretenția la tron.

Nechibzuit, Aenys a acceptat. Nici bine nu intrase în oraș că mantiile aurii au și pus mâna pe el și l-au târât până la Fortăreața Roșie, unde-a fost descăpățânat imediat, iar capul prezentat lorzilor din Marele Consiliu ca avertisment pentru oricine mai nutrea simpatii pentru clanul Blackfyre.

La scurt timp după aceasta, „Prințul Care Era Un Ou" a fost ales cu majoritatea voturilor Marelui Consiliu. Cel de-al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu, Aegon al V-lea, va deveni cunoscut de toată lumea drept Aegon cel Nesigur, pentru că stătuse atât de departe de succesiune în tinerețea sa.

DEASUPRA | *Coroana lui Maekar I.*
DREAPTA | *Aegon cel Nesigur (în spate) și fiii săi (de la stânga la dreapta): Duncan, Jaehaerys și Daeron.*

AEGON AL V-LEA

PRIMUL ACT AL DOMNIEI lui Aegon a fost să-l aresteze pe Brynden Rivers, Mâna Regelui, pentru uciderea lui Aenys Blackfyre. Bloodraven n-a negat că el l-ar fi ademenit pe pretendentul la tron, oferindu-i biletul de liberă trecere, însă a afirmat că-și sacrificase onoarea pentru binele regatului.

Cu toate că mulți au fost de acord, și erau încântați să vadă un alt pretendent Blackfyre îndepărtat, regele Aegon a simțit că trebuia să-și sacrifice Mâna, altfel cuvântul Tronului de Fier nu va mai valora nimic. Totuși, după ce-a fost pronunțată condamnarea la moarte, Aegon i-a oferit lui Bloodraven șansa de a îmbrăca hainele negre și a se alătura Rondului de Noapte. Și asta a făcut. Ser Brynden Rivers a plecat spre Zid la sfârșitul anului 233 D.C. (Nimeni nu a interceptat nava.) Era însoțit de două sute de oameni, mulți dintre ei arcași din garda personală a lui Bloodraven, Clonțul Corbului. Fratele regelui, Maesterul Aemon, se afla printre ei.

de grâne și alte alimente spre Nord, deși unii au considerat că a exagerat.

Domnia sa a fost repede pusă la încercare de cei ale căror afaceri le deranjase prea adesea ca prinț, încercând să le reducă drepturile și privilegiile. Nici amenințarea Blackfyre nu s-a sfârșit cu moartea lui Aerys Blackfyre. Infama trădare a lui Bloodraven n-a făcut decât să crească ostilitatea exilaților de dincolo de Marea Îngustă. În 236 D.C., pe când iarna cruntă, de șase ani, se apropia de sfârșit, cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre a făcut ca autoproclamatul rege Daemon al III-lea Blackfyre, fiul lui Haegon și nepotul lui Daemon I, să traverseze Marea Îngustă împreună cu Bittersteel și Compania de Aur, într-o nouă încercare de a pune mâna pe Tronul de Fier.

Invadatorii au debarcat pe Ciocul lui Massey, la sud de Golful Apei Negre, însă puțini s-au strâns sub flamurile lor.

Bloodraven va deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte în 239 D.C., slujind până la dispariția sa în timpul unei expediții dincolo de Zid, în 252 D.C.

Domnia lui Aegon a fost una dificilă, începând în miezul iernii care se instalase de trei ani și care nu dădea semne că ar fi plecat. Foamete și suferințe au fost în Nord, așa cum fusese cu o sută de ani înainte, în iarna cea lungă care a domnit din 130 până în 135 D.C. Regele Aegon, mereu preocupat de situația celor săraci și slabi, a suplimentat transporturile

Regele Aegon al V-lea însuși i-a întâmpinat, împreună cu cei trei fii ai săi. În Bătălia de la Podul Apei Line, clanul Blackfyre a suferit o înfrângere zdrobitoare, iar Daemon al III-lea a fost ucis de Ser Duncan cel Înalt, din Garda Regelui, cavalerul de la Hotare căruia „Oul" îi servise ca scutier. Bittersteel a evitat capturarea și a scăpat din nou, apărând, câțiva ani mai târziu,

în Ținuturile Discordiei, luptând cu mercenarii săi într-o încleștare importantă dintre Tyrosh și Myr. Ser Aegor Rivers avea șaizeci și nouă de ani când a căzut, și se spune că a murit tot așa cum a trăit, cu o spadă în mână și un blestem pe buze. Totuși, moștenirea sa va continua să existe prin Compania de Aur și familia Blackfyre, pe care o slujise și o protejase.

Au mai fost și alte bătălii în vremea lui Aegon al V-lea, deoarece regele cel nesigur a fost nevoit să-și petreacă o bună parte din domnie îmbrăcat în armură, înăbușind tot felul de rebeliuni. Cu toate că era iubit de oamenii de rând, regele Aegon și-a făcut mulți dușmani printre lorzii din regat, ale căror puteri ar fi dorit să le îngrădească. A impus numeroase reforme și a dat drepturi și protecție celor de rând, ca niciodată până atunci, în pofida împotrivirii aprige și, uneori, a sfidării deschise ale nobililor. Cei mai mari dușmani ai săi au spus despre Aegon al V-lea că era un „tiran cu mâinile pătate de sânge, care vrea să ne lipsească de drepturile și de libertățile noastre, date de zei".

Era un lucru bine cunoscut că rezistența împotriva lui punea la încercare răbdarea lui Aegon, deoarece compromisurile pe care era obligat să le facă un rege pentru a domni bine îi îngrădeau tot mai mult năzuințele. După atâtea sfidări, Înălțimea Sa s-a văzut nevoit să se plece în fața lorzilor recalcitranți mai des decât și-ar fi dorit. Învățăcel în istorie și iubitor de carte, Aegon al V-lea era adesea auzit spunând că, dacă ar fi avut dragoni, la fel ca primul Aegon, ar fi putut reface regatul, cu pace și prosperitate și dreptate pentru toți.

Chiar și fiii lui s-au dovedit o încercare pentru acest rege cu inimă mare, atunci când ar fi trebuit să-i fie sprijin. Aegon al V-lea s-a căsătorit din dragoste, luând-o de soție pe lady Betha Blackwood, fiica energică (unii spun încăpățânată) a Lordului de Raventree Hall, care a devenit cunoscută drept Betha cea Neagră, pentru ochii ei întunecați și părul negru ca pana corbului. Când s-au căsătorit, în 220 D.C., mireasa avea nouăsprezece ani, iar Aegon douăzeci și atât de departe în linia de succesiune, încât uniunea lor n-a fost contestată. În anii care au urmat, Betha cea Neagră i-a dăruit lui Aegon trei fii (Duncan, Jaehaerys și Daeron) și două fiice (Shaera și Rhaelle).

Era de mult timp un obicei în Casa Targaryen ca fratele să se căsătorească cu sora, pentru menținerea purității sângelui de dragon, dar, indiferent de motive, Aegon al V-lea s-a convins că astfel de uniuni incestuoase făceau mai mult rău decât bine. În loc de asta, și-a căsătorit copiii cu fiii și fiicele ale unora dintre cei mai importanți lorzi din cele Șapte Regate, sperând să le câștige sprijinul pentru reforme și întărirea domniei sale.

Cu ajutorul Bethei cea Neagră, au fost înfăptuite și celebrate câteva logodne avantajoase în 237 D.C., câtă vreme copiii lui Aegon erau încă tineri. Dacă mariajele ar fi avut loc, din ele ar fi ieșit multe lucruri bune... însă Înălțimea Sa n-a luat în calcul încăpățânarea progeniturilor sale. Copiii Bethei cea Neagră s-au dovedit a fi la fel de îndărătnici ca mama lor și, la fel ca tatăl lor, au preferat să-și urmeze propria lor inimă la alegerea partenerilor.

Fiul cel mai mare al lui Aegon, Duncan, Prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al tronului, a fost primul care l-a sfidat. Cu toate că era logodit de multă vreme cu o fiică a Casei Baratheon de la Capătul Furtunii, în 239 D.C., în vreme ce călătorea prin Ținuturile Riverane, Duncan s-a îndrăgostit de o fată ciudată, drăguță și misterioasă, care-și spunea Jenny de Oldstones. Cu toate că locuia aproape în sălbăticie, printre ruine, și se pretindea urmașa unor regi demult dispăruți ai Primilor Oameni, locuitorii satelor din jur luau în râs aceste povești, insistând că era o țărancă pe jumătate smintită și, probabil, și vrăjitoare.

Era adevărat că Aegon era prietenul oamenilor de rând, crescând, practic, printre ei, dar nu putea să aprobe căsătoria moștenitorului tronului cu o fată obișnuită, de origine incertă. Regele i-a cerut lui Duncan să renunțe la Jenny. La fel de încăpățânat ca tatăl său, prințul a refuzat. Chiar și când Marele Septon, Marele Maester și consiliul restrâns și-au unit forțele pentru a insista ca regele Aegon să-l oblige pe fiul său să aleagă între Tronul de Fier și sălbatica din pădure, Duncan nici nu s-a clintit. Decât s-o părăsească pe Jenny, a renunțat la coroană în favoarea fratelui său, Jaehaerys, și la titlul de Prinț de Piatra Dragonului.

Dar asta n-a adus pacea, nici prietenia Capătului Furtunii. Tatăl fetei dezonorate, lordul Lyonel Baratheon de Capătul Furtunii, cunoscut drept Urgia Râzătoare, faimos pentru iscusința sa în luptă, nu era un om ușor de împăcat atunci când mândria lui era rănită. A izbucnit o rebeliune scurtă și sângeroasă, care s-a terminat numai când Ser Duncan din Garda Regelui l-a înfrânt pe lordul Lyonel într-o luptă directă, iar regele Aegon i-a promis solemn că fata lui cea mai mică, Rhaelle, se va mărita cu moștenitorul lordului Lyonel. Pentru a pecetlui înțelegerea, prințesa Rhaelle a fost trimisă la Capătul Furtunii, pentru a-i sluji lordului Lyonel ca paharnic și însoțitoare a soției sale. Jenny de Oldstones – lady Jenny, cum i se spunea din curtoazie – a fost în cele din urmă acceptată la curte, iar pe întinsul celor Șapte Regate era îndrăgită de oamenii de rând. Ea și prințul ei, cunoscut de atunci

Jenny de Oldstones a fost însoțită la curte de o femeie pitică, albinoasă, despre care se spunea că era o vrăjitoare a pădurii din Ținuturile Riverane. Lady Jenny însăși susținea, în ignoranța ei, că era un Copil al Pădurii.

ca Prințul Libelulelor, au fost subiectul preferat al menestrelilor timp de mulți ani.

Următorul a fost prințul Jaehaerys, acum Prinț de Piatra Dragonului. Cu toate că regele Aegon dobândise o aversiune față de obiceiul valyrian al căsătoriilor incestuoase în anii petrecuți de el printre oamenii de rând, prințul Jaehaerys era mai tradiționalist, așa că de la o vârstă fragedă își iubise sora, Shaera, visând la o nuntă cu ea după vechea modă targaryană. Regele Aegon și regina Betha și-au dat toată silința de a-i separa pe cei doi, cu toate că distanța părea să le amplifice pasiunea.

Jaehaerys nu era la fel de energic ca fratele său, însă când Duncan și-a înfruntat tatăl pentru a-și urma inima, iar regele și curtea s-au înclinat în fața dorinței sale, prințul n-a întârziat să remarce. În 240 D.C., la un an după căsătoria prințului Duncan, prințul Jaehaerys și prințesa Shaera și-au păcălit paznicii și s-au căsătorit în secret. Jaehaerys avea cincisprezece ani, iar Shaera paisprezece. Când regele și regina au aflat ce se întâmplase, căsătoria fusese deja consumată. Aegon s-a văzut nevoit s-o accepte. Încă o dată, regele a trebuit să înfrunte mândria rănită și furia caselor nobiliare ofensate în acest fel, deoarece Jaehaerys fusese logodit cu Celia Tully, fiica Lordului de Riverrun, iar Shaera cu Luthor Tyrell, moștenitorul de la Highgarden.

Corupt de exemplul fraților săi, chiar și mezinul regelui Aegon, prințul Daeron, și-a înfruntat tatăl în acest fel. Deși era logodit cu lady Olenna Redwyne de Arbor, încă de când amândoi aveau nouă ani, prințul Daeron a rupt legătura în anul 246, când avea optsprezece ani... cu toate că în cazul său, Aegon, un alt fel de suferință, mai adâncă, atunci când a fost ucis în bătălie, în 251 D.C., conducând o armată împotriva Șobolanului, Șoimului și Porcului. Ser Jeremy a murit alături de el, însă rebeliunea a fost zdrobită, iar răzvrătiții uciși acolo sau spânzurați.

În 258 D.C., în Essos, o altă provocare s-a ivit în domnia lui Aegon, când nouă nelegiuiți, exilați, pirați și comandanți de mercenari s-au întâlnit în Ținuturile Discordiei, sub crengile Copacului Coroanelor, pentru a forma o alianță îngrozitoare. Banda Celor Nouă și-a rostit jurământul de întrajutorare și sprijin în dobândirea de regate pentru fiecare dintre membri. Printre ei se afla și ultimul Blackfyre, Maelys cel Monstruos, comandantul Companiei de Aur, iar lui îi promiseseră cele Șapte Regate. Când i s-a spus despre pact, prințul Duncan a făcut celebra remarcă cum că au vândut nouă coroane pe o para; după aceea, Banda Celor Nouă a fost numită în Westeros „Regii de Nouă Parale". Prima dată s-a crezut că Orașele Libere din Essos în mod sigur își vor uni forțele împotriva lor și vor pune capăt pretențiilor lor, dar, desigur, s-au făcut pregătiri pentru cazul în care Maelys și aliații lui aveau să se întoarcă împotriva celor Șapte Regate. Însă nu era mare grabă cu ele, iar regele Aegon și-a continuat domnia.

Și o hotărâre asupra a încă unui aspect: dragonii. Pe măsură ce îmbătrânea, Aegon al V-lea ajunsese să viseze la dragonii care vor zbura din nou deasupra celor Șapte Regate ale Westerosului. Pentru asta, n-a procedat la fel ca predecesorii săi, care au adus septoni să se roage deasupra ultimelor ouă, magi să lucreze cu farmece și maesteri să le cerceteze.

Jaehaerys și Shaera vor avea doi copii, Aerys și Rhaella. Luându-se după spusele vrăjitoarei pădurii a lui Jenny de Oldstones, prințul Jaehaerys s-a hotărât să-i căsătorească pe Aerys cu Rhaella, așa cum susțin relatările de la curtea sa. Regele Aegon s-a spălat pe mâini, frustrat, lăsându-l pe prinț să facă ce poftea.

său n-au existat alte femei, deoarece Daeron a rămas necăsătorit pe toată durata scurtei sale vieți. Un soldat înnăscut, care se bucura de turniruri și bătălii, el prefera compania lui Ser Jeremy Norridge, un tânăr cavaler elegant, care fusese împreună cu prințul încă de pe vremea când amândoi erau scutieri la Highgarden. Prințul Daeron i-a provocat tatălui Deși prietenii și consilierii au încercat să-l facă să se răzgândească, regele Aegon a devenit și mai convins că numai cu ajutorul dragonilor va obține suficientă putere pentru a face schimbările pe care le dorea în regat și să-i oblige pe lorzii mândri și încăpățânați ai celor Șapte Regate să-i accepte decretele.

Ultimii ani ai domniei lui Aegon s-au consumat pe căutarea înțelepciunii străvechi despre creșterea dragonilor în Valyria și s-a spus că Aegon a plătit expediții în locuri la fel de îndepărtate precum Asshai-lângă-Umbră, în speranța găsirii unor texte și cunoștințe care nu fuseseră păstrate în Westeros.

Ceea ce-a devenit visul dragonilor a fost o tragedie amară, născută într-un moment de bucurie. În anul fatidic 259 D.C., regele i-a chemat pe apropiații lui la Palatul de Vară, castelul său favorit, pentru a sărbători apropiata naștere a primului său strănepot, un băiat numit ulterior Rhaegar, al nepotului său Aerys și al nepoatei sale Rhaella, copiii prințului Jaehaerys.

Din nefericire, tragedia care se pare că s-a petrecut la Palatul de Vară a lăsat numai câțiva martori în viață, iar cei care au supraviețuit nu vorbeau despre asta. O pagină ispititoare din istoria lui Gyldayn – în mod sigur, una dintre cele scrise înainte de propria sa moarte – sugerează multe, însă cerneala care-a fost răsturnată peste ea, din greșeală, acoperă mult.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

...sângele dragonului s-a adunat într-unul...

...șapte ouă, pentru cinstirea a șapte zei, cu toate că septonul regelui avertizase...

...piromanți...

...foc mistuitor...

...flăcările au scăpat de sub control... înălțându-se peste... ardeau atât de tare încât...

...mort, dar pentru valoarea lordului Coman...

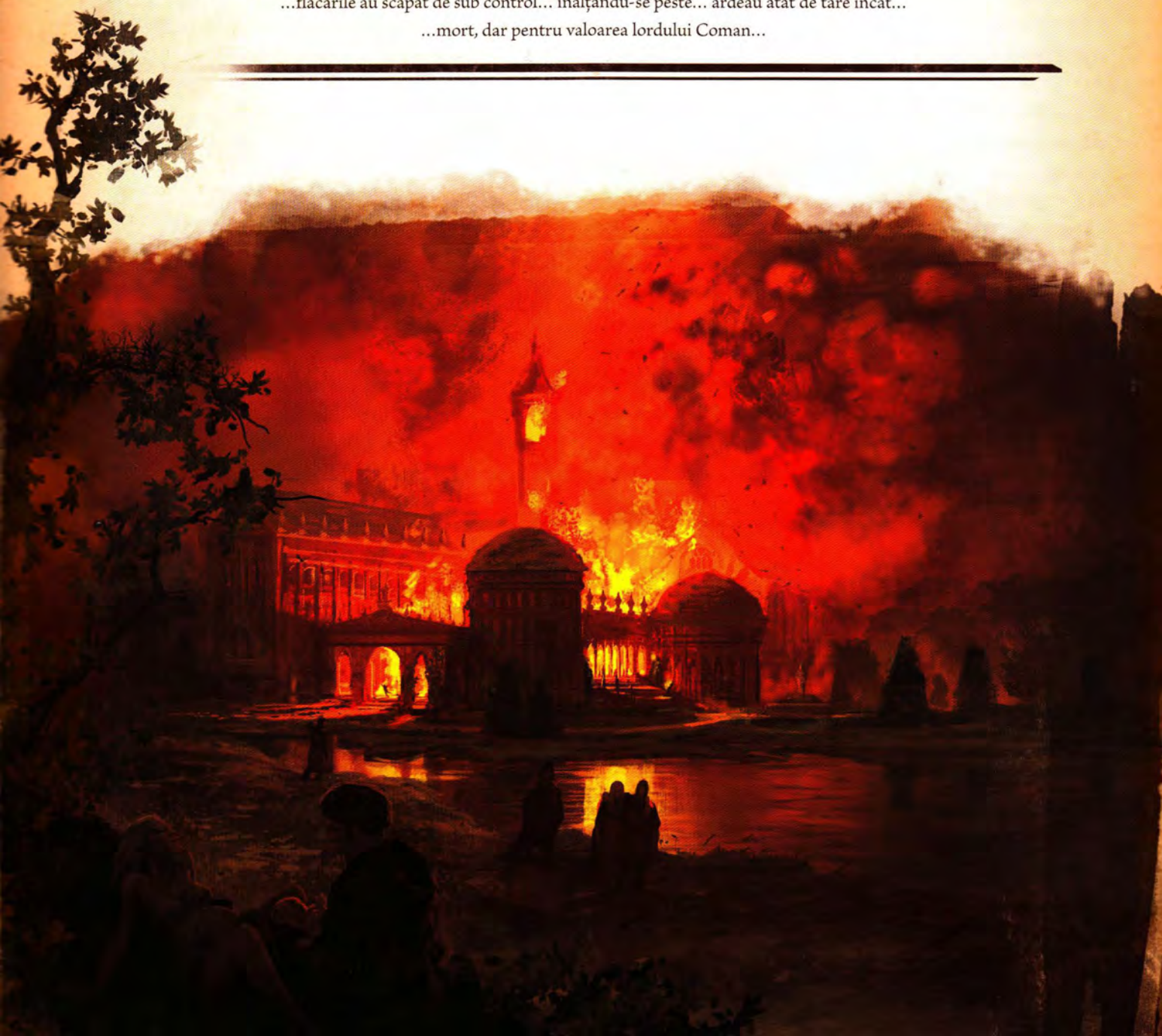

JAEHAERYS AL II-LEA

TRAGEDIA DE LA Palatul de Vară l-a adus pe Jaehaerys, al Doilea pe Numele Său, pe Tronul de Fier în 259 D.C. Nici nu-și pusese bine coroana pe cap, că cele Șapte Regate s-au pomenit atrase în război, deoarece Regii de Nouă Parale cuceriseră și prădaseră Orașul Liber Tyrosh și ocupaseră Treptele de Piatră; de acolo, erau pregătiți să atace Westerosul.

Jaehaerys știa că Banda Celor Nouă intenționa să ocupe cele Șapte Regate pentru Maelys cel Monstruos, care se autodeclarase regele Maelys I Blackfyre, însă, precum tatăl său, Aegon, Jaehaerys sperase că rebelii se vor scufunda în Essos sau vor cădea sub loviturile alianței Orașelor Libere. Acum venise momentul, iar regele Aegon al V-lea nu mai era, la fel ca și Prințul Libelulelor. Prințul Daeron, minunatul cavaler, murise cu ani înainte, lăsându-l doar pe Jaehaerys, cel mai puțin războinic dintre cei trei fii ai lui Aegon.

Noul rege avea treizeci și patru de ani când a urcat pe Tronul de Fier. Nimeni nu l-ar fi putut considera formidabil. Spre deosebire de frații săi, Jaehaerys al II-lea Targaryen era slab și costeliv, și se luptase cu multe boli. Dar nu-i lipseau curajul, nici istețimea. Urmând planurile tatălui său, și-a îngropat suferința, și-a convocat lorzii stegari și a făcut în așa fel încât să-i înfrunte pe Regii de Nouă Parale la Treptele de Piatră, preferând să vină cu războiul la ei decât să-i aștepte să debarce pe țărmurile celor Șapte Regate.

Regele Jaehaerys intenționase să conducă el însuși atacul asupra Regilor de Nouă Parale, însă Mâna lui, lordul Ormund Baratheon, l-a convins că nu ar fi înțelept. Regele nu era obișnuit cu rigorile unei campanii și nu se pricepea la arme, a subliniat Mâna, și-ar fi fost o nebunie să riște să-l piardă într-o bătălie, atât de curând după tragedia de la Palatul de Vară. În cele din urmă, Jaehaerys a acceptat să rămână la Debarcaderul Regelui cu regina sa. Comanda trupelor i-a fost încredințată lordului Ormund, în calitate de Mână a Regelui.

În 260 D.C., armatele targaryene au debarcat în trei puncte la Treptele de Piatră, iar Războiul Regilor de Nouă Parale a devenit sângeros. Bătălia s-a dezlănțuit pe cuprinsul insulelor și al canalelor care le legau timp de un an. Lucrarea Maesterului Eon, *Mărturie despre Războiul Regilor de Nouă Parale*, una dintre cele mai bune de acest fel, este o sursă excelentă de detalii referitoare la bătălii, cu multe lupte pe uscat, pe mare și o remarcabilă etalare de arme. Lordul Ormund Baratheon, comandantul trupelor Westerosului, a fost unul dintre primii care au pierit. Doborât de mâna lui Maelys cel Monstruos, a murit în brațele fiului și moștenitorului său, Ser Steffon Baratheon.

Comanda armatei targaryene a fost încredințată noului și tânărului Lord Comandant al Gărzii Regelui, Ser Gerold

NUMELE ȘI OCUPAȚIILE BANDEI CELOR NOUĂ, CARE A PROVOCAT MARI NENOROCIRI ÎN ESSOS ȘI TREPTELE DE PIATRĂ

Bătrâna Mamă: O regină a piraților.

Samarro Saan, Ultimul Valyrian: Un pirat notoriu dintr-o familie notorie de pirați din Lys, cu sânge valyrian în vene.

Xhobar Qhoqua, Prințul de Abanos: Un prinț exilat din Insulele Verii, și-a descoperit vocația în Ținuturile Discordiei și a condus o companie de mercenari.

Liomond Lashare, Lordul Bătăliilor: Un faimos căpitan de mercenari.

Tom cel Pătat, Măcelarul: Originar din Westeros, a fost căpitan al unei companii libere din Ținuturile Discordiei.

Ser Derrick Fossoway, Mărul Stricat: Un exilat din Westeros, un cavaler cu o reputație proastă.

Nouă Ochi: Căpitan al *Prietenilor Veseli*.

Alequo Adarys, Limba de Argint: Un prinț negustor tyroshian, bogat și ambițios.

Maelys Blackfyre cel Monstruos: Comandant al Companiei de Aur, numit așa pentru trunchiul și mâinile sale uriașe și grotești, forța de temut și natura sa sălbatică. Un al doilea cap îi crescuse de la gât, nu mai mare decât un pumn. A obținut comanda Companiei de Aur luptându-se cu vărul său, Daemon Blackfyre, ucigându-i armăsarul cu o singură lovitură, apoi răsucindu-i capul până când i-a fost smuls din umeri.

STÂNGA | *Distrugerea Palatului de Vară.*

Hightower, Taurul Alb. Hightower și oamenii săi erau presați de timp, dar pe când războiul se găsea într-un echilibru precar, un tânăr cavaler, Ser Barristan Selmy, l-a ucis pe Maelys într-o luptă directă, dobândind gloria veșnică și rezolvând problemele dintr-o lovitură, deoarece restul Regilor de Nouă Parale nu erau interesați de Westeros și, curând, s-au întors în propriile lor teritorii. Maelys cel Monstruos a fost al cincilea și ultimul dintre Pretendenții Blackfyre; odată cu moartea sa, blestemul abătut asupra celor Șapte Regate de Aegon cel Netrebnic, care i-a dat spada sa fiului bastard, s-a încheiat.

Luptele au mai continuat jumătate de an înainte ca Treptele de Piatră și Ținuturile Discordiei să fie curățate de rămășițele Bandei Celor Nouă, și vor trece șase ani înainte ca Alequo Adarys, Tiranul din Tyrosh, să fie otrăvit de regina sa, iar Arhontele de Tyrosh să fie reînscăunat. Pentru cele Șapte Regate a fost o victorie măreață, deși nu fără vieți omenești pierdute sau suferințe.

După aceea, pacea s-a reinstaurat în regat. Fără a fi fost niciodată puternic, Jaehaerys al II-lea s-a dovedit a fi un rege capabil, readucând ordinea în cele Șapte Regate și împăcându-se cu multe dintre marile case, nemulțumite de Tronul de Fier din pricina preconizatelor reforme ale regelui Aegon al V-lea. Însă domnia sa a fost una scurtă. În 262 D.C., Jaehaerys al II-lea s-a îmbolnăvit și a murit în patul său după o scurtă suferință, plângându-se de lipsa aerului. Avea treizeci și șapte de ani și stătuse pe Tronul de Fier puțin peste trei ani.

AERYS AL II-LEA

AERYS TARGARYEN, al Doilea pe Numele Său, nu avea decât optsprezece ani când a urcat pe Tronul de Fier, în 262 D.C., după moartea tatălui său, Jaehaerys, după doar puțin mai mult de trei ani de domnie. Un tânăr arătos, Aerys luptase curajos la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. Cu toate că nu era foarte energic și isteț, avea un șarm de netăgăduit care i-a adus mulți prieteni. De asemenea, era vanitos, mândru și schimbător, defecte care-l făceau o pradă ușoară pentru lingușitori și lăudători, dar care nu s-au manifestat imediat.

Niciun înțelept n-ar fi putut să prevadă că Aerys al II-lea va deveni, cu timpul, cunoscut drept Regele Nebun, nici că domnia lui va pune capăt a aproape trei secole de dominație targaryană în Westeros. Totuși, chiar pe când Aerys își punea coroana pe cap, în anul fatidic 262 D.C., un fiu puternic și cu părul întunecat, Robert, tocmai se născuse în familia vărului său, Steffon Baratheon, și a soției sale, la Capătul Furtunii, în vreme ce departe, în Nord, la Winterfell, lordul Rickard Stark sărbătorea nașterea propriului său fiu, Brandon. Un alt Stark, Eddard, l-a urmat peste un an. Acești trei prunci vor juca, la timpul cuvenit, roluri cruciale în căderea Dragonilor.

Noul rege oferise deja regatului un moștenitor, în persoana fiului său, Rhaegar, născut printre flăcările Palatului de Vară. Aerys și regina sa, sora lui Rhaella, erau tineri și se anticipa că vor avea și mai mulți copii. Era o chestiune vitală în acel timp, deoarece tragediile domniei lui Aegon cel Nesigur tăiaseră din crengile nobile ale Casei Targaryen până când nu mai rămăseseră decât două crenguțe stinghere.

Aerys al II-lea nu era lipsit de ambiție. În timpul încoronării sale a declarat că voia să devină cel mai măreț rege din istoria celor Șapte Regate, o îngâmfare sigur încurajată de prietenii săi, aceștia sugerând că într-o bună zi s-ar putea să fie pomenit drept Aerys cel Înțelept, sau poate chiar Aerys cel Mare.

Curtea tatălui său fusese alcătuită, în mare parte, din oameni mai în vârstă, cu experiență, mulți dintre ei servind și în timpul domniei regelui Aegon al V-lea. Aerys al II-lea i-a îndepărtat pe toți, înlocuindu-i cu nobili din generația sa. Cel mai notabil, l-a retras și pe vârstnicul și extrem de precautul Edgar Sloane, Mâna Regelui, și l-a numit în locul său pe Ser Tywin Lannister, moștenitorul de la Casterly Rock. La douăzeci de ani, Ser Tywin a devenit astfel cea mai tânără Mână din istoria celor Șapte Regate. Până în ziua de azi, mulți maesteri insistă că numirea sa a fost cea mai înțeleaptă decizie a lui „Aerys cel Înțelept".

Aerys și Tywin se cunoșteau din copilărie. Pe când era băietan, Tywin Lannister a slujit ca scutier regal la Debarcaderul Regelui. El și prințul Aerys, împreună cu un paj mai tânăr, vărul prințului, Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii, deveniseră inseparabili. În timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, cei trei prieteni au luptat împreună, Tywin, un cavaler proaspăt înnobilat, Steffon și prințul Aerys, scutieri. Când Aerys și-a câștigat pintenii la vârsta de șaisprezece ani, Ser Tywin l-a onorat cu rangul de cavaler. În 261 D.C., Tywin Lannister și-a dovedit priceperea de comandant când a anihilat o rebeliune stârnită de doi dintre cei mai puternici vasali ai tatălui său, lorzii Tarbeck și Reyne, cele două case străvechi fiind distruse. Deși brutalitatea metodelor sale a atras critici, nimeni nu putea contesta faptul că Ser Tywin a restabilit ordinea în Ținuturile Vestice, după haosul și conflictul din timpul domniei tatălui său.

Trebuie spus că Aerys Targaryen și Tywin Lannister formau un parteneriat nefiresc. Tânărul rege era plin de viață și activ în primii ani ai domniei sale. Îi plăceau muzica, dansul și balurile mascate și iubea femeile tinere, umplându-și curtea cu fete atrăgătoare, aduse din toate colțurile regatului. Unii afirmă că a avut la fel de multe ibovnice precum străbunul său, Aegon cel Netrebnic (puțin probabil, ținând cont de ceea ce știm despre acest monarh). Oricum, spre deosebire de Aegon al IV-lea, Aerys al II-lea pare să-și fi pierdut repede interesul pentru ibovnicele sale. Majoritatea escapadelor n-au durat mai mult de două săptămâni, iar câteva aproape jumătate de an.

Regele avea planuri mărețe. Imediat după încoronare, și-a anunțat intenția de a cuceri Treptele de Piatră și a le integra în regat, o dată pentru totdeauna. În 264 D.C., o vizită la Debarcaderul Regelui a lordului Rickard Stark de Winterfell i-a trezit interesul pentru Nord, plănuind să construiască un nou Zid la sute de kilometri nord de cel existent și să revendice toate ținuturile dintre ele. În 265, ofensat de „duhoarea de la Debarcaderul Regelui", a vorbit de construirea unui „oraș alb", din marmură, pe malul sudic al Apei Negre. În 267 D.C., după o dispută cu Banca de Fier din Braavos, legată de niște bani împrumutați de tatăl său, a anunțat că va construi cea mai mare flotă de război din istoria lumii, pentru „a-l înge-nunchea pe Titan". În 270, în timpul unei vizite la Sunspear, i-a spus prințesei de Dorne că va „face deșerturile dornishiene să înflorească" prin săparea unui mare canal subteran pe sub munți, ca să aducă apă din Pădurea Ploii.

STÂNGA | *Ser Barristan Selmy și Maelys cel Monstruos înfruntându-se în luptă.*

Niciunul dintre aceste planuri grandioase nu s-a concretizat: majoritatea au fost uitate într-un singur ocol al lunii, deoarece Aerys al al II-lea părea să fie tot mai plictisit de entuziasmul său regal, la fel de repede cum scăpase și de amante. Cele Șapte Regate au prosperat însă mult în primul deceniu al domniei sale, deoarece Mâna Regelui era tot ceea nu izbutea să fie regele: minuțios, neobosit, extrem de inteligent, drept și sever. „Zeii l-au făcut și l-au modelat pe acest om ca să domnească", a scris despre Tywin Lannister Marele Maester Pycelle într-o scrisoare către Citadelă, după ce servise alături de el într-un consiliu restrâns, timp de doi ani.

Și chiar a domnit. În timp ce comportamentul regelui era tot mai straniu, guvernarea a căzut în sarcina Mâinii. Regatul a prosperat sub cârmuirea lui Tywin Lannister, atât de mult, încât capriciile lui Aerys nu mai păreau de rău augur. Mulți Targaryeni au avut un comportament similar, fără a provoca însă îngrijorări. De la Orașul Vechi și până la Zid, oamenii spuneau că Aerys purta coroana, dar Tywin Lannister domnea în regat.

Tywin Lannister a fost cel care a rezolvat și disputa coroanei cu Braavosul (cu toate că nu „făcându-l pe Titan să îngenuncheze", spre neplăcerea regelui), achitând împrumutul lui Jaehaerys al II-lea cu aurul de la Casterly Rock, preluând astfel datoriile. Tywin a câștigat suportul multor mari lorzi prin abrogarea legilor lui Aegon al V-lea, care le limitau puterile. Tywin a redus tarifele și taxele asupra transporturilor înspre și dinspre Debarcaderul Regelui, Lannisport și Orașul Vechi, în beneficiul negustorilor bogați. Tywin a construit drumuri noi și le-a reparat pe cele vechi, a organizat multe turniruri în regat, spre încântarea cavalerilor și a oamenilor de rând, a cultivat comerțul cu Orașele Libere și i-a pedepsit cu severitate pe brutarii care puneau rumeguș în pâine și pe măcelarii care vindeau carne de cal în locul celei de vită. În toate aceste eforturi a fost ajutat de Marele Maester Pycelle, ale cărui mărturii despre domnia lui Aerys al II-lea ne oferă cel mai veridic portret al vremurilor.

Totuși, în pofida acestor realizări, Tywin Lannister a fost puțin îndrăgit. Rivalii săi l-au acuzat că nu avea simțul umorului, era neiertător, rigid, trufaș și crud. Lorzii lui stegari îl respectau și-l urmau cu loialitate la război și pace, însă niciunul nu putea fi numit, cu adevărat, prietenul său. Tywin își disprețuia tatăl, grasul și lipsitul de voință, neputinciosul lord Tytos Lannister, iar relațiile cu frații săi, Tygett și Gerion, erau furtunoase, lucru bine știut. Arăta mai multă considerație pentru fratele său, Kevan, un confident apropiat și însoțitor constant, încă din copilărie, și pentru sora lui, Genna, dar și

DEASUPRA | *Regele Aerys, al Doilea pe Numele Său.*

în cazul lor, Tywin Lannister părea să facă asta mai mult din obligație decât din afecțiune.

În 263 D.C., după un an ca Mână a Regelui, Ser Tywin s-a căsătorit cu frumoasa lui verișoară, Joanna Lannister, care venise la Debarcaderul Regelui în 259 pentru încoronarea lui Jaehaerys al II-lea și devenise apoi domnișoară de onoare a prințesei (ulterior, regină) Rhaella. Mireasa și mirele se cunoșteau de când erau copii, la Casterly Rock. Cu toate că Tywin Lannister nu se exterioriza, se zise că dragostea pentru soția sa a fost puternică și de durată. „Numai lady Joanna îl cunoaște cu adevărat pe bărbatul de sub armură", a scris Citadelei Marele Maester Pycelle, „și toate zâmbetele sale i se datorează ei și numai ei. Recunosc că am văzut-o chiar făcându-l să râdă, nu o dată, ci în trei ocazii diferite!"

Din păcate, căsătoria dintre Aerys al II-lea Targaryen și sora sa, Rhaella, nu a fost la fel de fericită; cu toate că i-a trecut cu vederea majoritatea infidelităților, regina n-a acceptat „transformarea doamnelor mele în curvele lui". (Joanna Lannister n-a fost nici prima doamnă eliberată pe neașteptate din serviciul Înălțimii Sale, nici ultima.) Relațiile dintre rege și regină au devenit tot mai încordate când Rhaella s-a dovedit a nu fi capabilă să-i dăruiască lui Aerys alți copii. Sarcinile pierdute din 263 și 264 au fost urmate de o fetiță născută moartă, în 267. Prințul Daeron, născut în 269, a trăit numai o jumătate de an. Apoi au venit încă o sarcină pierdută, în 270, o alta în 271, și prințul Aegon, care s-a născut cu două luni înainte de soroc, în 272, și a murit în 273.

Inițial, regele a consolat-o pe Rhaella, însă, cu timpul, compasiunea s-a transformat în suspiciune. Prin 270 D.C., decisese că regina era infidelă. „Zeii nu vor îngădui unui bastard să se așeze pe Tronul de Fier", a spus el consiliului restrâns; copiii născuți morți, avortonii sau prinții care muriseră imediat nu fuseseră ai săi, a decretat regele. După aceea, i-a interzis reginei să părăsească Cetatea lui Maegor și a cerut ca două septe să împartă patul cu ea, în fiecare noapte, „pentru a avea grijă să fie fidelă jurămintelor ei".

Nu se știe ce părere a avut despre asta Tywin Lannister, însă în 266 D.C., la Casterly Rock, lady Joanna a născut gemeni, un băiat și o fată, „sănătoși și frumoși, cu părul precum aurul bătut". Asta a intensificat tensiunea dintre Aerys al II-lea Targaryen și Mâna sa. „Se pare că m-am însurat cu femeia nepotrivită", ar fi spus Înălțimea Sa, după ce a aflat de fericitul eveniment. Fără îndoială, a trimis pentru fiecare copil greutatea lui în aur, ca dar de onomastică, și i-a poruncit lui Tywin să-i aducă la curte, când aveau să fie suficient de mari ca să poată călători. „Și adu-o și pe mama lor, pentru că a trecut mult de când privirea mea s-a așezat pe fața ei", a insistat.

În anul următor, 267 D.C., lordul Tytos Lannister a murit la vârsta de patruzeci și șase de ani. Din câte se spune, inima i-a plesnit pe când urca o scară foarte abruptă, care ducea spre iatacul ibovnicei sale. După moartea lui, Ser Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock și Păzitor al Vestului. Când s-a reîntors în apus, pentru a participa la înmormântarea tatălui său și a pune ordine în Ținuturile Vestice, regele Aerys l-a însoțit. Suveranul a lăsat-o pe regină la Debarcaderul Regelui (era însărcinată cu prințesa Shaena, născută moartă), dar l-a luat cu el pe fiul lor în vârstă de opt ani, Rhaegar, Prinț de Piatra Dragonului, și mai bine de jumătate de curte. Aproape tot anul următor, cele Șapte Regate au fost conduse de la Lannisport și Casterly Rock, unde atât regele, cât și Mâna își stabiliseră reședința.

Curtea s-a reîntors la Debarcaderul Regelui în 268 D.C., iar guvernarea s-a reluat ca și până atunci... însă era limpede pentru toată lumea că prietenia dintre rege și Mâna lui se răcise. Dacă înainte Aerys fusese de acord cu Tywin Lannister în majoritatea chestiunilor importante, acum au început să apară dezacordurile. În timpul războiului comercial dintre Orașele Libere Myr și Tyrosh și Volantis, lordul Tywin a susținut o politică de neutralitate; Aerys a văzut mai multe avantaje în oferirea de aur și arme volantenilor. Când lordul Tywin a tranșat o dispută de hotar dintre Casa Blackwood

Zvonul indecent potrivit căruia Joanna Lannister și-ar fi dat fecioria prințului Aerys, în noaptea încoronării tatălui său și că s-a bucurat de o scurtă glorie fiindu-i ibovnică, după ce a urcat pe Tronul de Fier, poate fi infirmat. După cum insistă Pycelle în scrisorile sale, Tywin Lannister nici nu s-ar fi gândit s-o ia de soție pe verișoara lui, dacă asta ar fi fost adevărat., „deoarece era un om foarte mândru și nu unul obișnuit să se ospăteze cu resturile lăsate de altul".

Oricum, s-a spus că regele Aerys și-a permis libertăți nedorite cu lady Joanna în timpul ceremoniei de pregătire a patului, spre neplăcerea lui Tywin. Imediat după aceea, regina Rhaella a eliberat-o pe lady Joanna din serviciul ei. Nu s-au oferit niciun fel de motive, însă lady Joanna a plecat la Casterly Rok și de-atunci rareori a mai vizitat Debarcaderul Regelui.

și Casa Bracken în favoarea primilor, Înălțimea Sa i-a anulat decizia și a dat moara disputată lordului Bracken.

Ignorând obiecțiile Mâinii sale, regele a dublat taxele portuare la Debarcaderul Regelui și Orașul Vechi, și le-a triplat pe cele din Lannisport și din alte porturi și golfuri din regat. Când o delegație de lorzi mărunți și negustori bogați s-a înfățișat înaintea Tronului de Fier pentru a se plânge, Aerys a dat imediat vina pe Mână pentru noile impuneri, spunând: „Lordul Tywin cacă aur, însă în ultima vreme a fost constipat și-a trebuit să găsesc alte mijloace pentru a ne umple cuferele." După care, Înălțimea Sa a readus taxele și tarifele portuare la vechile lor cote, el primind ovațiile, iar Tywin Lannister oprobriul.

Neînțelegerile tot mai mari dintre rege și Mână s-au manifestat și în chestiunea numirilor. Dacă înainte Aerys ținea întotdeauna cont de sfatul Mâinii sale, conferind funcții, onoruri și moșteniri așa cum îi cerea lordul Tywin, după 270 D.C. a început să-i ignore pe cei propuși în favoarea celor aleși de el. Mulți vestici s-au pomenit eliberați din serviciul regelui doar pentru că erau „oamenii Mâinii". În locul lor, Aerys și-a pus propriii săi favoriți... însă sprijinul regelui devenise o chestiune de noroc, neîncrederea lui fiind ușor de trezit. Nici familia Mâinii n-a scăpat de supărarea regelui. Când lordul Tywin a vrut să-l numească pe fratele său, Ser Tygett Lannister, în funcția de comandant al Fortăreței Roșii, Aerys i-a oferit postul lui Ser Willem Darry.

Regele Aerys devenise conștient de convingerea larg răspândită că el nu era decât un personaj găunos, iar Tywin Lannister adevăratul stăpân al celor Șapte Regate. Acest sentiment general l-a înfuriat teribil pe rege, care a hotărât să-l combată și să-și umilească „slujitorul prea-măreț" și să-l „pună la locul său".

La marele Turnir Aniversar din 272 D.C., organizat pentru celebrarea a zece ani de ședere a lui Aerys pe Tronul de Fier, Joanna Lannister și-a adus gemenii în vârstă de șase ani, Jaime și Cersei, de la Casterly Rock pentru a-i prezenta curții. Regele (aproape beat) a întrebat-o dacă, alăptându-i, nu cumva „ți-ai distrus sânii, care erau atât de ridicați și semeți". Întrebarea i-a amuzat pe rivalii lordului Tywin, care erau mereu încântați să-l vadă desconsiderat, însă lady Joanna a fost umilită. Tywin Lannister a încercat să-și depună colierul funcției în dimineața următoare, dar regele a refuzat să-i accepte plecarea.

Desigur, Aerys al II-lea l-ar fi putut demite oricând pe Tywin Lannister, înlocuindu-l cu un protejat al său, dar în loc de asta, din cine știe ce motive, regele a preferat să-și țină lângă el prietenul din copilărie, lăsându-l să muncească în locul lui, chiar și când a început să-l submineze, prin toate mijloacele. Umilirile și ironiile au devenit și mai numeroase; curtenii care sperau într-o avansare au aflat curând că metoda cea mai rapidă de a capta atenția regelui era să-și bată joc de solemna și fără simțul umorului Mână. Iar Tywin Lannister suferea în tăcere.

Însă în 273 D.C., lady Joanna a fost din nou dusă pe patul de lăuzie de la Casterly Rock, unde a murit dăruindu-i lordului Tywin un al doilea fiu. Tyrion, așa cum a fost numit pruncul, era malformat, un copilaș pipernicit, născut cu picioarele sfrijite și un cap prea mare și ochi de culori diferite, demonici (unele relatări sugerează că ar fi avut și coadă, care i-a fost însă tăiată la porunca tatălui său). Căderea lordului Tywin, i-au zis oamenii de rând creaturii hidoase și Năpasta Lordului Tywin. Auzind de nașterea lui, regele Aerys ar fi făcut infama afirmație: „Zeii nu pot suporta o asemenea aroganță. I-au smuls din mână o floare bălaie și i-au pus un monstru în locul ei, să-l învețe, în sfârșit, ce înseamnă umilința."

Cuvintele regelui au ajuns repede la urechile lui Tywin Lannister, care jelea la Casterly Rock. După aceea, n-a mai rămas nimic din vechea afecțiune dintre cei doi bărbați. Nedorind să facă un spectacol din emoțiile sale, lordul Tywin a continuat să fie Mâna Regelui, ocupându-se de treburile de rutină din cele Șapte Regate, în vreme ce suveranul devenea tot mai imprevizibil, violent și suspicios. Aerys a început să se înconjoare de informatori, plătind sume bunicele unor oameni de reputație dubioasă pentru șușoteli, minciuni și povești despre trădare, adevărate sau imaginare. Când unul dintre aceștia a raportat că Ser Ilyn Payne, cavalerul comandant al gărzii personale a Mâinii, fusese auzit lăudându-se

că lordul Tywin conducea, de fapt, cele Șapte Regate, Înălțimea Sa a trimis Garda Regelui să-l aresteze și să-i smulgă limba cu clești înroșiți în foc.

Marșul nebuniei regelui a părut să se domolească o vreme în 274 D.C., când regina Rhaella a dat naștere unui fiu. Bucuria Înălțimii Sale a fost atât de mare, încât a dat impresia că va redeveni cel ce fusese cândva... însă prințul Jaehaerys a murit în același an, aruncându-l pe Aerys în abisul disperării. În furia lui neagră, a decis că doica pruncului era de vină, și-a pus ca femeia să fie decapitată. Imediat după aceea, răzgândindu-se, Aerys a anunțat că Jaehaerys a fost otrăvit de propria lui ibovnică, frumoasa și tânăra fiică a unuia dintre cavalerii casei. Regele a pus ca fata și întreaga ei familie să fie torturați până la moarte. În timpul chinurilor lor, s-a consemnat, cu toții au recunoscut crima, cu toate că detaliile mărturiilor lor nu coincideau.

După aceea, regele Aerys a postit timp de paisprezece zile și a făcut „un pelerinaj de de pocăință" prin oraș, la Marele Sept, pentru a se ruga împreună cu Marele Septon. La întoarcere, Înălțimea Sa a anunțat că de acum înainte nu va mai dormi decât cu soața sa de drept, regina Rhaella. Dacă cronicile pot fi crezute, Aerys și-a respectat promisiunea, pierzându-și orice interes pentru farmecele femeilor, din acea zi din anul 275 D.C.

Fidelitatea Înălțimii Sale a fost, se pare, plăcută Mamei de Sus, pentru că în anul următor regina Rhaella i-a dăruit un al doilea fiu, cel pentru care se rugase. Prințul Viserys, născut în 276 D.C., era mic, dar robust, și mai frumos ca oricare alt copil pe care-l văzuse vreodată Debarcaderul Regelui. Cu toate că prințul Rhaegar, la șaptesprezece ani, avea tot ceea ce i se putea cere unui posibil moștenitor, întregul Westeros s-a veselit la vestea că în sfârșit avea un frate, un alt Targaryen, care să asigure succesiunea.

Însă nașterea prințului Viserys n-a reușit, se pare, decât să-l facă pe Aerys al II-lea și mai temător și mai obsedat. Cu toate că băiatul părea sănătos, regele se temea să nu împărtășească soarta fraților săi. Cavalerilor Gărzii Regelui li s-a poruncit să stea lângă el, zi și noapte, și să vegheze ca nimeni să nu se atingă de băiat fără permisiunea regelui. Chiar și reginei i s-a interzis să rămână singură cu pruncul. Când i s-a terminat laptele, Aerys a insistat ca propriul său degustător să sugă sfârcurile doicii prințului, ca să fie sigur că femeia nu-și picurase otravă pe ele. Darurile pentru micul prinț trimise de toți lorzii din cele Șapte Regate au fost adunate în curte și arse, ca nu cumva vreunul dintre ele să fi fost fermecat sau blestemat.

Mai târziu, în același an, lordul Tywin Lannister a organizat un mare turnir în Lannisport, în onoarea nașterii lui Viserys. Poate că a fost un gest de reconciliere. Acolo au fost etalate bogăția și puterea Casei Lannister, sub privirile întregului regat. Inițial, Aerys a refuzat să ia parte, apoi s-a răzgândit, însă regina și băiețelul ei au fost ținuți în izolare la Debarcaderul Regelui.

Acolo, așezat pe tronul său, printre sute de notabilități, la umbra Casterly Rock, regele a ovaționat când fiul său, prințul Rhaegar, făcut de curând cavaler, i-a doborât de pe cal atât pe Tygett, cât și pe Gerion Lannister, și chiar l-a depășit pe curajosul Ser Barristan Selmy, înainte de a cădea în lupta apărătorilor culorilor în fața faimosului cavaler al Gărzii Regelui, Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții.

Poate că, încercând să profite de starea de spirit a Înălțimii Sale, lordul Tywin a ales chiar acea seară să sugereze că trecuse deja ceva timp de când moștenitorul regelui ar fi trebuit să se căsătorească și că venise vremea să aibă propriul său urmaș; el a propus-o pe propria sa fiică, Cersei, ca nevastă pentru prințul moștenitor. Aerys al II-lea i-a respins brusc propunerea, informându-l pe lordul Tywin că era un servitor bun și valoros, dar, fără îndoială, doar un servitor. Înălțimea Sa n-ar fi fost de acord nici ca fiul lordului Tywin, Jaime, să devină scutier al prințului Rhaegar; această onoare le-a făcut-o fiilor mai multora dintre preferații săi, oameni despre care se știa că nu erau prietenii Casei Lannister ori ai Mâinii.

În acel moment, devenise limpede că Aerys al II-lea Targaryen aluneca rapid în nebunie, dar în anul 277 D.C. Înălțimea Sa a căzut irevocabil în abis, odată cu Sfidarea de la Duskendale.

Anticul oraș-port Duskendale fusese o cetate de scaun pentru vechii regi, în vremurile celor o sută de Regate. Cândva cel mai important port de la Golful Apei Negre, orașul și-a văzut negoțul reducându-se și bogățiile micșorându-se, în vreme ce Debarcaderul Regelui se mărea și se dezvolta, un declin pe care tânărul său lord, Denys Darklyn, dorea să-l oprească. Mulți s-au întrebat de ce lordul Darklyn a ales să facă ceea ce-a făcut, însă majoritatea sunt de acord că soția sa myrishiană, lady Serala, a fost cumva implicată. Detractorii ei o învinovățesc pentru ceea ce s-a aflat; Șerpoaica Otrăvitoare, după cum i-au spus, l-a corupt pe lordul Darklyn, întorcându-l împotriva regelui cu vorbele sale din pat. Apărătorii ei insistă că nebunia i-a aparținut chiar lordului Denys; nevasta lui era urâtă pur și simplu pentru că era o străină, care se ruga unor zei străini de Westeros.

Lordul Denys a încercat să obțină o cartă pentru Duskendale, care i-ar fi oferit mai multă autonomie din partea coroanei, așa cum se făcuse pentru Dorne cu mulți ani înainte, și așa au început necazurile. Lui nu i s-a părut o pretenție chiar atât de mare; astfel de carte erau ceva obișnuit peste Marea Îngustă,

STÂNGA | *Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui.*

după cum mai mult ca sigur că-i spusese lady Serala. Dar lordul Tywin, Mâna, i-a respins cu fermitate propunerile, temându-se că astfel ar putea stabili un precedent periculos. Înfuriat de refuz, lordul Darklyn a pus la cale un nou plan pentru a obține carta (și odată cu ea, taxe portuare mai mici și tarife care să permită Duskendale să intre în competiție cu Debarcaderul Regelui), un plan care a fost sminteală pură.

Sfidarea de la Duskendale a început destul de discret. Lordul Denys, observând că purtarea lui Aerys, imprevizibilă, începuse să tensioneze relațiile dintre el și Mână, a refuzat să plătească taxele, invitându-l în schimb pe rege să vină la Duskendale și să-i asculte petiția. Părea puțin probabil ca Aerys să fi luat vreodată în considerare acceptarea invitației... asta până când lordul Tywin l-a sfătuit să refuze în termenii cei mai fermi, motiv pentru care regele s-a decis să accepte, informându-i pe Marele Maester Pycelle și consiliul restrâns că intenționa să rezolve chestiunea singur și să pună șaua pe obraznicul Darklyn.

În pofida sfatului lordului Tywin, Aerys s-a dus la Duskendale cu o mică escortă comandată de Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui. Însă invitația s-a dovedit a fi o capcană, una în care suveranul Targaryen a căzut orbește. A fost capturat cu întreaga sa escortă, iar unii dintre oamenii săi – inclusiv Ser Gwayne – au fost uciși pe când încercau să-și apere stăpânul.

Reacția la veștile din Duskendale a fost inițial șocul, apoi indignarea. Au existat și dintre aceia care au propus un atac-fulger asupra orașului, pentru eliberarea regelui și pedepsirea răzvrătiților pentru o asemenea grozăvie. Însă Duskendale era înconjurat de ziduri groase, iar Fortăreața Dun, o veche cetate a Casei Darklyn, care domina portul, era considerată inexpugnabilă. Cucerirea ei nu era o misiune ușoară.

Așa că lordul Tywin a trimis călăreți și corbi ca să adune trupe, cerând Casei Darklyn să-l predea pe rege. În loc de asta, lordul Denys l-a înștiințat că, dacă se va încerca spargerea zidurilor, îl va omorî pe Înălțimea Sa. Unii din membrii consiliului restrâns au pus la îndoială asta, declarând că niciun fiu al Westerosului nu va îndrăzni vreodată să comită o asemenea crimă monstruoasă, însă lordul Tywin a refuzat să riște. În loc de asta, în fruntea unei armate respectabile, a înconjurat Duskendale, izolându-l de pe uscat și de pe mare.

Cu o armată regală masată sub zidurile sale și cu toate căile de aprovizionare tăiate, hotărârea lordului Darklyn a început să se clatine. A făcut mai multe eforturi de a negocia, dar lordul Tywin a refuzat să-l asculte, repetând cererea sa de predare totală și necondiționată a orașului și a castelului și eliberarea regelui.

Sfidarea a durat jumătate de an. Între zidurile de la Duskendale, starea de spirit s-a înrăutățit când magaziile și cămările au început să se golească. Totuși, baricadat în interiorul străvechii Fortărețe Dun, lordul Denys era convins că nu era decât o chestiune de timp înainte ca Mâna să cedeze și să-i ofere condiții mai bune.

Cei care cunoșteau hotărârea lui Tywin Lannister știau însă mai bine. În loc de asta, inima Mâinii s-a împietrit și mai mult și i-a trimis lordului din Duskendale o ultimă somație

de predare. Dacă va refuza, a promis lordul Tywin, va lua orașul cu asalt și va trece prin sabie fiecare bărbat, femeie și copil. (Legenda spusă adesea susține că lordul Tywin și-a trimis bardul să predea ultimatumul, poruncindu-i să le cânte „Ploile din Castemere" lordului Denys și Șerpoaicei Otrăvitoare, detalii pline de culoare, însă nesusținute și de cronici.)

Majoritatea celor din consiliul restrâns erau cu Mâna Regelui în exteriorul zidurilor Duskendale, în acest moment crucial, iar unii dintre ei au respins planul pe motiv că un astfel de atac îl va determina, aproape sigur, pe lordul Darklyn să-l ucidă pe Aerys. „S-ar putea sau nu", se spune că ar fi răspuns Tywin Lannister, „dar dacă o face, avem un rege mai bun chiar aici." Și-atunci a ridicat o mână spre a-l arăta pe prințul Rhaegar.

Învățații au dezbătut încă de atunci intenția lordului Tywin. Credea că lordul Darklyn va ceda? Sau era, într-adevăr, dispus și poate chiar nerăbdător să-l vadă pe Aerys murind pentru ca prințul Rhaegar să urce pe Tronul de Fier?

Nimeni n-o să știe asta cu siguranță, mulțumită curajului lui Ser Barristan Selmy din Garda Regelui. Ser Barristan s-a oferit să pătrundă în oraș pe furiș, să-și găsească o cale de intrare în Fortăreața Dun, apoi să-l scoată de acolo pe rege în siguranță. Selmy fusese poreclit Barristan cel Curajos încă din tinerețe, însă acesta era un curaj pe care Tywin Lannister îl considera vecin cu nebunia. Dar respecta îndemânarea și vitejia lui Ser Barristan, așa că i-a dat o zi ca să-și pună în aplicare planul, înainte de a lua cu asalt Duskendale.

Cântecele despre salvarea îndrăzneață a regelui de către Ser Barristan sunt multe, însă, lucru rar, menestrelii aproape că nici n-au trebuit să înflorească lucrurile. Ser Barristan s-a cățărat într-adevăr pe ziduri, la adăpostul întunericului, cu mâinile goale, apoi s-a deghizat în cerșetor, intrând astfel în Fortăreața Dun. De asemenea, este adevărat că a reușit să escaladeze și zidurile fortăreței, ucigând un străjer pe metereze înainte ca acesta să apuce să dea alarma. Apoi, pe furiș și cu curaj, a coborât în temnița unde era ținut regele. Însă la vremea când l-a scos din hrubă pe Aerys Targaryen, absența regelui a fost remarcată, și au izbucnit gălăgia și strigătele. Și-atunci s-a arătat adevărata dimensiune a eroismului lui Ser Barristan, deoarece a luptat în loc să se predea, el sau regele său.

Și nu numai că a luptat, dar a și lovit primul, luându-i prin surprindere pe cumnatul și comandantul gărzii lordului Darklyn, Ser Symon Hollard, și pe încă doi soldați și ucigându-i pe toți, răzbunând astfel moartea fratelui său jurat, Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui, care fusese ucis de Hollard. A alergat împreună cu regele până la grajduri, croindu-și drum printre toți cei care au încercat să intervină, cei doi reușind să iasă călare din Fortăreața Dun înainte de a fi închise porțile castelului. Au urmat apoi o goană nebună pe străzile din Duskendale, în timp ce de peste tot răsunau cornuri și trompete, dând alarma, și cursa spre ziduri, în vreme ce arcașii lordului Tywin încercau să-i ucidă pe apărători.

Cum regele scăpase și era în siguranță, lordul Darklyn nu mai putea decât să se predea, fără să știe ce răzbunare cumplită îi pregătise regele. Când Darklyn și familia sa au fost aduși în fața sa în lanțuri, Aerys a cerut să fie omorâți, dar nu numai rudele apropiate ale lui Darklyn, ci și unchii și mătușile sale și chiar rubedeniile îndepărtate din Duskendale. Chiar și rubedeniile cumnatului său, familia Hollard, au fost adunate și nimicite. Numai tânărul nepot al lui Ser Symon, Dontos Hollard, a fost cruțat, și asta numai pentru că Ser Barristan a implorat mila pentru el ca pe un favor, iar regele pe care-l salvase n-a putut să-l refuze. Cât despre lady Serala, moartea ei a fost cruntă. Aerys a pus ca limba Șerpoaicei Otrăvitoare și părțile ei femeiești să fie smulse, înainte de a fi arsă de vie (și totuși, dușmanii ei au spus că ar fi trebuit să aibă o soartă mult mai cumplită pentru nenorocirea adusă asupra orașului).

Captivitatea de la Duskendale a alungat orice urmă de normalitate rămasă în Aerys al II-lea Targaryen. Din acea zi, nebunia regelui s-a manifestat fără opreliști, agravându-se cu fiecare an ce trecea. Familia Darklyn îndrăznise să-l atingă, îmbrâncindu-l cu brutalitate, lăsându-l fără straie, îndrăznind chiar să-l și lovească. După eliberarea lui, Aerys nu va mai permite nimănui să-l atingă, nici chiar propriilor lui servitori. Netuns și nespălat, părul lung s-a încâlcit, în vreme ce unghiile de la mâini i-au crescut și s-au îngroșat, transformându-se în niște gheare galbene, grotești. A interzis orice spadă în prezența lui, în afara celor purtate de cavalerii Gărzii Regelui, care juraseră să-l protejeze. Verdictele lui au devenit mult mai aspre și mai crâncene.

Odată ce la Debarcaderul Regelui a revenit siguranța, Aerys a refuzat să părăsească Fortăreața Roșie, fiind practic prizonier în propriul său castel în următorii patru ani, timp în care a devenit tot mai bănuitor față de cei din jurul său, în frunte cu Tywin Lannister. Suspiciunea sa s-a extins chiar și asupra propriului său fiu și moștenitor. Prințul Rhaegar, era convins, uneltise cu Tywin Lannister ca să fie ucis la Duskendale. Plănuiseră să ia cu asalt zidurile orașului pentru ca lordul Darklyn să-l omoare, deschizându-i calea lui Rhaegar spre Tronul de Fier și spre căsătoria cu fiica lordului Tywin.

Hotărât să prevină acest lucru, Aerys s-a adresat unui alt prieten din copilărie, convocându-l pe Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii și numindu-l în consiliul restrâns. În 278 D.C., regele l-a trimis pe lordul Steffon peste Marea Îngustă într-o misiune la Vechiul Volantis, pentru a căuta o

STÂNGA | *Asedierea orașului Duskendale.*

mireasă potrivită pentru Rhaegar, „o fecioară de origine nobilă, dintr-o veche familie valyriană". Faptul că Aerys a încredințat această sarcină Lordului de la Capătul Furtunii și nu Mâinii sale spune multe. Se zvonea că Aerys intenționa să-l facă pe lordul Steffon noua sa Mână, după terminarea cu succes a acestei misiuni, Tywin Lannister urmând să fie înlocuit din funcție, arestat și judecat pentru înaltă trădare. Și erau mulți lorzi încântați de o asemenea perspectivă.

Însă zeii aveau alte gânduri. Misiunea lui Steffon Baratheon s-a terminat cu un insucces, iar la întoarcerea din Volantis, nava lui a eșuat și s-a scufundat în Golful Naufragiilor, la doi pași de Capătul Furtunii. Lordul Steffon și nevasta lui s-au înecat, cei doi fii mai mari urmărind totul de pe zidurile castelului. Când vestea morții lor a ajuns la Debarcaderul Regelui, Aerys a izbucnit într-un acces de furie și i-a spus Marelui Maester Pycelle că Tywin Lannister i-a ghicit intențiile și poate, cumva, a pus la cale uciderea lordului Baratheon. „Dacă-l eliberez din rangul lui de Mână, mă va ucide și pe mine", i-a spus regele Marelui Maester.

În anii care au urmat, nebunia regelui s-a adâncit. Cu toate că Tywin Lannister a continuat să fie Mână, Aerys nu s-a mai întâlnit cu el decât în prezența tuturor celor șapte cavaleri din Garda Regelui. Convins că oamenii de rând și lorzii unelteau împotriva lui și temându-se că până și regina Rhaella și prințul Rhaegar erau implicați, s-a întors spre Pentos, dincolo de Marea Îngustă, și a adus un eunuc sinistru, Varys, punându-l șef al șoptitorilor, spunându-și că numai cineva fără prieteni, familie sau legături în Westeros putea fi considerat de încredere pentru aflarea adevărului. Păianjenul, cum a fost poreclită creatura de oamenii de rând din regat, a folosit aurul coroanei pentru a crea o vastă rețea. Pentru tot restul domniei lui Aerys, se va ghemui lângă rege, șoptindu-i la ureche.

În urma celor întâmplate la Duskendale, regele a început să fie tot mai obsedat de focul dragonilor, asemenea unora dintre înaintașii săi. Lordul Darklyn n-ar fi îndrăznit niciodată să-l sfideze dacă ar fi călărit pe un dragon, credea Aerys. Încercările sale de a aduce ouă de dragon din adâncurile Pietrei Dragonului (unele atât de vechi, încât se fosilizaseră) au eșuat.

Frustrat, Aerys s-a adresat înțelepților străvechii Ghilde a Alchimiștilor, care cunoșteau secretul producerii „substanței" volatile verde-jad, focul sălbatic, despre care se spunea că era un „văr apropiat" al focului dragonilor. Piromanții au devenit personaje obișnuite la curtea sa, pe măsură ce fascinația regelui față de foc a crescut. Prin 280 D.C., Aerys al II-lea a început să-i ardă pe trădători, criminali, uneltitori, în loc să-i spânzure sau să-i descăpățâneze. Regele părea să simtă o mare plăcere pentru aceste execuții înspăimântătoare, conduse de Înțeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiștilor... o atât de mare plăcere, încât i-a acordat lui Rossart titlul de lord și i-a dat un loc în consiliul restrâns.

Nebunia Înălțimii Sale devenise evidentă la acea vreme. Din Dorne și până la Zid, oamenii au început să-i spună lui Aerys al II-lea Regele Nebun. La Debarcaderul Regelui i se zicea Regele Crustă, pentru că se tăiase în Tronul de Fier de nenumărate ori. Totuși, având-i pe Varys Păianjenul și pe șoptitorii lui care trăgeau cu urechea, era periculos să-ți exprimi cu glas tare asemenea convingeri.

Totodată Aerys se înstrăinase tot mai mult de fiul și moștenitorul său. La începutul anului 279 D.C., Rhaegar Targaryen, Prinț de Piatra Dragonului, a fost logodit oficial cu prințesa Elia Martell, tânăra și delicata soră a lui Doran Martell, Prințul de Dorne. S-au căsătorit în anul următor, într-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, de la Debarcaderul Regelui, la care însă Aerys al II-lea n-a participat. A spus consiliului restrâns că se temea de un atentat dacă ar fi părăsit Fortăreața Roșie, chiar și protejat de Garda Regelui. Și nu-i va permite nici mezinului, Viserys, să ia parte la nunta fratelui său.

Când prințul Rhaegar și noua sa soție au decis să se stabilească la Piatra Dragonului și nu la Fortăreața Roșie, zvonurile s-au împrăștiat rapid, pe întinsul celor Șapte Regate. Unele pretindeau că prințul moștenitor plănuia să pună capăt domniei tatălui său și să urce pe Tronul de Fier, în vreme ce altele susțineau că Aerys intenționa să-l dezmoștenească pe Rhaegar și să-l numească pe Viserys în locul său. Nici nașterea primului nepot al regelui, o fetiță pe nume Rhaenys, venită pe lume la Piatra Dragonului, în anul 280 D.C., nu i-a reconciliat pe tată și fiu. Când prințul Rhaegar s-a întors la Fortăreața Roșie pentru a-și prezenta fiica părinților săi, Rhaella a îmbrățișat pruncul cu căldură, dar Aerys a refuzat să-l atingă sau să-l ia în brațe, plângându-se de „mirosul dornishian".

Lordul Tywin Lannister a continuat să slujească ca Mână a regelui. „Lordul Tywin se înalță asemenea Casterly Rock", a scris Marele Maester Pycelle, „și niciun alt rege n-a mai avut o Mână atât de minuțioasă și capabilă." Fiind, după toate aparențele, sigur pe funcție, după moartea lui Steffon Baratheon, lordul Tywin a mers atât de departe încât a adus-o la curte pe tânăra și frumoasa lui fiică, Cersei.

În 281 D.C. însă, bătrânul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Harlan Grandison, a trecut la cele veșnice în timpul somnului, iar acordul firav dintre Aerys al II-lea și Mână s-a spulberat atunci când Înălțimea Sa a ales să ofere mantia albă fiului cel mare al lordului Tywin.

DREAPTA | *Aerys al II-lea condamnându-i pe membrii Casei Darklyn.*

La cincisprezece ani, Ser Jaime Lannister era deja cavaler, o onoare pe care o primise din mâna lui Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții, pe care mulți îl considerau cel mai galant războinic din regat. Titlul de cavaler al lui Jaime fusese câștigat în timpul campaniei lui Ser Arthur împotriva nelegiuiților cunoscuți drept Frăția Pădurii Regelui și nimeni nu s-a putut îndoi de îndemânarea sa.

Însă Ser Jaime era și moștenitorul lordului Tywin și speranța sa pentru perpetuarea Casei Lannister, celălalt fiu fiind piticul diform Tyrion. Mai mult, Mâna se afla în miezul unor negocieri pentru încheierea unei înțelegeri de căsătorie avantajoase pentru Ser Jaime când regele l-a informat asupra alegerii sale. Dintr-o lovitură, Aerys l-a lipsit pe lordul Tywin de moștenitorul ales și l-a făcut să pară prostănac și ipocrit.

Totuși, Marele Maester Pycelle ne spune că, atunci când Aerys al II-lea a anunțat desemnarea lui Jaime Lannister de către Tronul de Fier, lordul s-a lăsat într-un genunchi și i-a mulțumit regelui pentru deosebita onoare arătată casei sale. Apoi, pe motiv de boală, lordul Tywin i-a cerut lui Aerys să-i permită să renunțe la rangul de Mână.

Regele Aerys a fost încântat să-i facă acest serviciu. Așa că lordul Tywin a predat colanul rangului său și s-a retras de la curte, reîntorcându-se la Casterly Rock împreună cu fiica sa. Regele l-a înlocuit cu lordul Owen Merryweather, un lingău vârstnic și amabil, devenit faimos prin faptul că râdea de fiecare dată cel mai tare la fiecare glumă și vorbă de duh ale regelui.

Acum, i-a spus Înălțimea Sa lui Pycelle, regatul va ști cu siguranță că omul care purta coroana era și cel care domnea în cele Șapte Regate.

Aerys Targaryen și Tywin Lannister se cunoscuseră în copilărie, au luptat și-au sângerat în Războiul Regilor de Nouă Parale și-au condus împreună cele Șapte Regate aproape douăzeci de ani, însă în 281 D.C. acest parteneriat îndelungat, atât de rodnic pentru regat, a avut un sfârșit amar.

La scurt timp după aceea, lordul Walter Whent și-a anunțat intenția de a organiza un mare turnir, în cetatea sa de scaun de la Harrenhal, pentru celebrarea onomasticii fiicei sale fecioare. Aerys al II-lea a ales acest eveniment pentru învestirea formală a lui Ser Jaime Lannister în Garda Regelui... punând astfel în mișcare evenimentele care vor duce la sfârșitul domniei Regelui Nebun și la finalul îndelungatei dominații a Casei Targaryen în cele Șapte Regate.

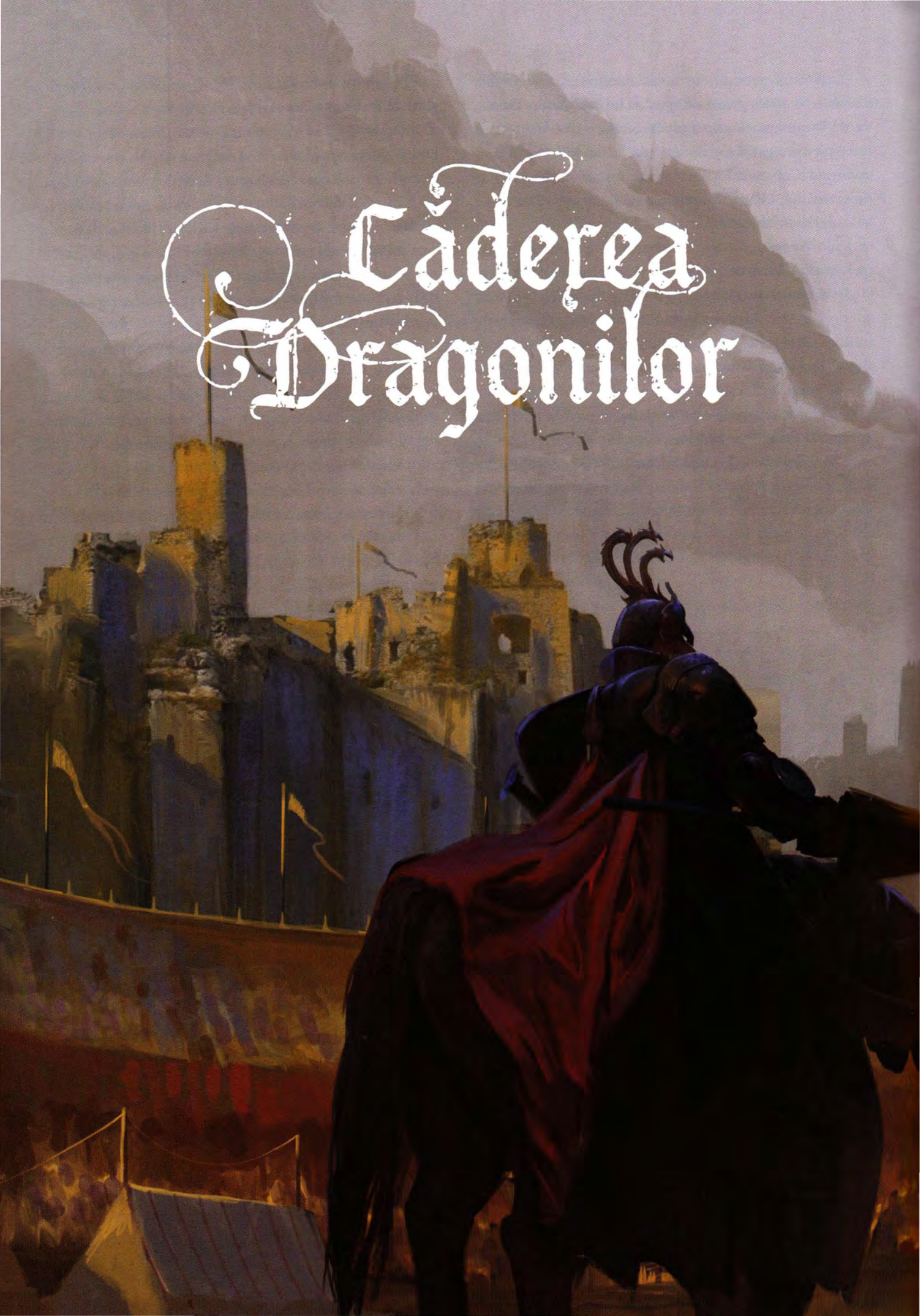
Căderea
Dragonilor

Anul Primăverii Amăgitoare

ÎN ANALELE WESTEROSULUI, anul 281 este cunoscut drept Anul Primăverii Amăgitoare. Iarna ținuse teritoriul în strânsoarea ei înghețată pentru aproape doi ani, dar acum zăpada se topea, pădurile înverzeau, zilele deveneau tot mai lungi. Cu toate că niciun corb alb nu-și luase încă zborul, erau mulți, chiar și în Citadela din Orașul Vechi, care credeau că sfârșitul iernii era aproape.

Pe când vântul cald bătea dinspre sud, lorzii și cavalerii din cele Șapte Regate se îndreptau spre Harrenhal, să se întreacă în marele turnir al lordului Whent de pe țărmul Ochiului Zeilor, care promitea să fie cea mai mare și mai impresionantă competiție din vremurile lui Aegon cel Nesigur.

Cunoaștem multe lucruri despre turnir, întrucât ceea ce a trecut dincolo de zidurile Harrenhalului a fost așternut pe hârtie de zeci de cronicari și pomenit în multe scrisori și testamente. Și totuși, mult mai multe nu vom afla niciodată, pentru că, deși cei mai mari cavaleri din cele Șapte Regate au concurat pe liste, alte jocuri, mult mai periculoase, s-au desfășurat în sălile din castelul blestemat al lui Harren cel Negru și în corturile și pavilioanele lorzilor.

Multe povești s-au țesut în jurul turnirului lordului Whent: povești despre uneltiri și conspirații, trădări și răscoale, infidelități și numiri, secrete și mistere, aproape toate fiind conjuncturale. Adevărul este cunoscut numai câtorva, care au părăsit demult tărâmul muritorilor și și-au ținut gura pe vecie. Astfel că, scriind despre această adunare fatidică, învățatul scrupulos trebuie să aibă grijă să despartă faptele de fantezii, să traseze o linie clară între ceea ce se știe și ceea ce este doar bănuit sau subiect al zvonurilor.

Ceea ce se cunoaște: Turnirul a fost pentru prima dată anunțat de Walter Whent, Lord de Harrenhal, la sfârșitul anului 280 D.C., după o vizită a fratelui său mai mic, Ser Oswell Whent, un cavaler din Garda Regelui. Faptul că urma să fie un eveniment de o măreție fără egal a fost limpede din prima clipă, deoarece lordul Whent oferea premii de trei ori mai generoase decât cele date la marele turnir de la Lannisport din 272 D.C., organizat de Tywin Lannister pentru sărbătorirea celui de-al zecelea an al domniei lui Aerys al II-lea pe Tronul de Fier.

Majoritatea au considerat asta drept o simplă încercare a lui Whent de a surclasa fosta Mână și de a demonstra bogăția și splendoarea casei sale. Însă, mai erau și dintre aceia care îl considerau un șiretlic, iar pe lordul Whent doar o unealtă. Lui îi lipseau banii pentru astfel de premii generoase, au argumentat ei; altcineva, cu siguranță, stă în spatele lui, cineva căruia nu-i lipsește aurul, însă preferă să rămână în umbră, permițându-i Lordului de Harrenhal să-și asume gloria pentru găzduirea acestui eveniment magnific. Nu avem nicio dovadă că ar fi existat o asemenea „gazdă din umbră", însă ideea a prins atunci, dar și acum.

Dar dacă, într-adevăr, exista o umbră, cine era și de ce a hotărât să acționeze în secret? Zeci de nume au fost avansate în decursul anilor, însă numai unul pare să fie cu adevărat convingător: Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului.

Dacă această poveste poate fi crezută, prințul Rhaegar l-a îndemnat pe lordul Walter să organizeze turnirul, folosindu-l pe fratele său, Ser Oswell, ca intermediar. Rhaegar i-a asigurat lui Whent suficient aur pentru premiile fabuloase pentru a atrage la Harrenhal cât mai mulți lorzi și cavaleri. Prințul, se spune, nu era interesat propriu-zis de turnir, intenția lui fiind aceea de a-i aduna pe toți lorzii importanți ai regatului pentru ceea ce ar fi fost o întrunire neoficială a Marelui Consiliu, pentru a discuta mijloacele de a rezolva problema smintelii tatălui său, regele Aerys al II-lea, poate prin instituirea unei regențe sau prin forțarea unei abdicări.

Dacă într-adevăr acesta a fost scopul din spatele turnirului, jocul lui Rhaegar Targaryen a fost unul periculos. Cu toate că puțini se îndoiau că Aerys își pierduse mințile, mulți aveau încă motive de a se opune înlăturării lui de pe Tronul de Fier, deoarece anumiți curteni și consilieri acumulaseră mari averi și puteri datorită capriciilor regelui și știau că vor pierde tot dacă prințul Rhaegar ajungea la putere.

Regele Nebun putea fi cumplit de crud, arzându-i pe presupușii lui dușmani, dar putea fi și extravagant, acoperindu-i cu onoruri, ranguri și pământuri pe cei care-l încântaseră. Lorzii lingușitori din jurul lui Aerys al II-lea câștigaseră foarte mult din nebunia regelui, neratând nicio ocazie de a-l vorbi de rău pe prințul Rhaegar pentru a amplifica bănuielile tatălui la adresa fiului său.

Cei mai importanți susținători ai Regelui Nebun erau lorzii din consiliul restrâns: Qarlton Chelsted, maestrul monetăriei, Lucerys Velaryon, comandantul flotei, și Symond Staunton, maestrul legilor. Eunucul Varys, șeful șoptitorilor, și Înțeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiștilor, se bucurau de asemenea de încrederea regelui. Aliații prințului Rhaegar erau tinerii de la curte, inclusiv lordul Jon Connington, Ser Myles Mooton de Iazul Fecioarelor și Ser Richard Lonmouth. Dornishienii veniți la curte împreună cu prințesa Elia se

PAGINILE PRECEDENTE | *Prințul Rhaegar dându-i coroana de trandafiri ai iernii Lyannei Stark.*
DREAPTA | *Aerys al II-lea, Regele Nebun.*

bucurau și ei de încrederea prințului, mai ales prințul Lewyn Martell, unchiul Eliei și frate jurat în Garda Regelui. Însă cel mai important dintre prietenii și aliații lui Rhaegar de la Debarcaderul Regelui era Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții.

Marelui Maester Pycelle și lordului Owen Merryweather, Mâna Regelui, le-a revenit sarcina de a menține pacea dintre aceste facțiuni, chiar dacă rivalitatea era tot mai înveninată. Într-o scrisoare către Citadelă, Pycelle a scris că dezacordurile din interiorul Fortăreței Roșii îi reaminteau în mod neplăcut de situația de dinaintea Dansului Dragonilor, când dușmănia dintre regina Alicent și prințesa Rhaenyra împărțise regatul în două, cu un preț cumplit. Un conflict sângeros, asemănător, ar putea izbucni încă o dată în cele Șapte Regate, a avertizat el, dacă nu se va ajunge la un acord care să-i satisfacă atât pe susținătorii prințului Rhaegar, cât și pe cei ai regelui.

Dacă ar fi avut vreo dovadă că prințul Rhaegar uneltea împotriva tatălui său, susținătorii lui Aerys ar fi folosit-o cu certitudine pentru a-l distruge pe prinț. Unii dintre oamenii regelui i-au sugerat probabil să-l dezmoștenească pe fiul său „neloial" și să-l numească în locul lui pe fratele său mai mic, ca moștenitor al Tronului de Fier. Prințul Viserys n-avea decât șapte ani, iar eventuala sa ascensiune la tron ar fi însemnat, cu certitudine, o regență, dacă nu cumva chiar ei vor domni ca regenți.

Într-un asemenea climat, nu a fost deloc surprinzător că marele turnir al lordului Whent a ridicat atât de multe suspiciuni. Lordul Chelsted l-a îndemnat pe rege să-l interzică, iar lordul Staunton a mers chiar mai departe, sugerând interzicerea tuturor turnirurilor.

Însă astfel de evenimente erau foarte bine primite de oamenii de rând, iar când lordul Merryweather l-a avertizat pe Aerys că interzicerea turnirului îl va face și mai nepopular, regele a ales o altă cale și și-a anunțat intenția de a participa. Ar fi fost prima dată când Aerys al II-lea ar fi renunțat la siguranța Fortăreței Roșii de la Sfidarea din Duskendale. Fără îndoială, Înălțimea Sa s-a gândit că dușmanii săi nu vor îndrăzni să unelteasc împotriva lui chiar sub nasul lui. Marele Maester Pycelle ne spune că Aerys spera că prezența lui la un astfel de eveniment grandios îl va ajuta să recâștige dragostea poporului său.

Dacă aceasta a fost într-adevăr intenția regelui, a fost o socoteală cumplit de greșită. Cu toate că participarea lui a făcut turnirul de la Harrenhal să fie și mai grandios și mai prestigios decât era, atrăgând lorzi și cavaleri din tot regatul, mulți au fost șocați și uluiți când și-au văzut monarhul. Unghiile sale lungi și galbene, barba încâlcită, șuvițele de păr nespălat, lipite, făceau ca dimensiunea nebuniei regelui să fie cât se poate de vizibilă pentru toată lumea. Nici comportamentul lui nu era cel al unui om întreg la minte, deoarece Aerys putea trece de la râs la melancolie într-o clipă, și multe dintre mărturiile scrise despre Harrenhal vorbesc de râsul său isteric, tăcerile îndelungate, accesele de plâns și furiile lui subite.

Mai presus de toate, regele Aerys al II-lea era suspicios: suspicios față de propriul său fiu și moștenitor, prințul Rhaegar; suspicios față de gazdă, lordul Whent; suspicios pe toți lorzii și cavalerii veniți la Harrenhal să se întreacă... și chiar mai suspicios față de cei care hotărâseră să lipsească, cel mai notabil fiind fosta Mână, Tywin Lannister, Lordul de Casterly Rock.

La ceremoniile de deschidere a turnirului, regele Aerys a făcut un mare spectacol public din învestirea lui Ser Jaime Lannister ca frate jurat în Garda Regelui. Tânărul cavaler și-a rostit jurămintele în fața pavilionului regal, îngenunchind pe iarba verde în armura sa albă, în vreme ce jumătate dintre lorzii regatului priveau. Când Ser Gerold Hightower l-a ridicat și i-a prins mantia albă pe umeri, din mulțime a izbucnit un vuiet deoarece Ser Jaime era mult admirat pentru curajul, îndrăzneala și dibăcia sa cu spada, în special în Ținuturile Vestice.

Cu toate că Tywin Lannister nu a binevoit să participe la turnirul de la Harrenhal, zeci dintre lorzii săi stegari și sute de cavaleri erau acolo și au slobozit urale zgomotoase și puternice pentru cel mai tânăr frate jurat al Gărzii Regelui. Aerys era încântat. În nebunia lui, se spune, Înălțimea Sa credea că-l ovaționau pe el.

Imediat însă, Aerys al II-lea a început să aibă îndoieli puternice cu privire la noul său protejat. Regele îl adusese pe Ser Jaime în Garda sa pentru a-l umili pe vechiul său prieten, ne spune Marele Maester Pycelle. Dar abia acum, tardiv, Aerys realizase că de acum înainte îl va avea pe fiul lordului Tywin lângă el, zi și noapte... cu o spadă îndreptată spre el.

Gândul l-a înspăimântat atât de tare, încât de-a abia a putut mânca la ospățul din noapte, afirmă Pycelle. Potrivit lui, Aerys al II-lea l-a chemat pe Ser Jaime să fie la dispoziția lui (în vreme ce stătea chircit pe oala de noapte, afirmă unii, însă acest detaliu scârbos s-ar putea să fi fost adăugat ulterior ca să înflorească povestea), și i-a poruncit să se întoarcă la Debarcaderul Regelui pentru a-i păzi și proteja pe regina Rhaella și pe prințul Viserys, care nu-l însoțiseră la turnir. Lordul comandant, Ser Gerold Hightower, s-a oferit să plece în locul lui Ser Jaime, însă Aerys l-a refuzat.

Pentru tânărul cavaler, care sperase, fără nicio îndoială, să se distingă în cursul turnirului, acest exil abrupt a fost o dezamăgire amară. Dar Ser Jaime și-a respectat jurămintele. A plecat spre Fortăreața Roșie imediat și n-a mai jucat niciun rol în evenimentele de la Harrenhal... poate doar în mintea Regelui Nebun.

Timp de șapte zile, cei mai aleși dintre cavaleri și cei mai nobili dintre lorzii din cele Șapte Regate s-au întrecut cu lancea sau sabia pe câmpurile de lângă zidurile înalte ale Harrenhalului. Seara, învingătorii și învinșii se duceau în cavernoasa Sală a celor o Sută de Inimi, în castel, pentru ospăț și sărbătoare. Multe cântece și povești se spun despre acele zile și nopți de lângă Ochiul Zeilor. Unele chiar sunt adevărate. Este departe de scopul scrierii noastre de a prezenta aici fiecare ironie sau glumă. Lăsăm aceasta în seama cântăreților. Două incidente nu pot fi însă trecute cu vederea, deoarece ele se vor dovedi a avea consecințe grave.

Primul a fost apariția unui cavaler misterios, un tânăr zvelt, într-o armură nepotrivită pentru el, al cărui blazon era un copac cioplit al inimii, cu trăsăturile strâmbate într-o anume voioșie. Cavalerul Copacului Râzând, după cum a fost numit, a doborât de pe cal trei cavaleri, în confruntări succesive, spre încântarea oamenilor de rând.

Însă Aerys al II-lea nu era omul care să se distreze pe seama niciunui mister. Regele a devenit convins că arborele de pe scutul cavalerului misterios râdea de el – și fără a avea nicio altă dovadă în afară de asta – a hotărât că necunoscutul era Ser Jaime Lannister. Ultimul cavaler primit în Garda lui îl sfidase și se întorsese la turnir, spunea el oricui stătea să-l asculte.

Furios, le-a poruncit propriilor săi cavaleri să-l înfrângă pe Cavalerul Copacului Râzând atunci când au reînceput înfruntările cu lancea, în dimineața următoare, astfel încât acesta să fie demascat și perfidia lui să fie expusă în văzul tuturor. Însă cavalerul misterios a dispărut în timpul nopții, pentru a nu mai fi văzut niciodată. Și acest lucru a fost prost interpretat de rege, el fiind sigur că cineva apropiat cavalerului îl avertizase, pentru „ca acest trădător să nu-și arate fața".

Prințul Rhaegar a fost ultimul învingător la sfârșitul competiției. Prințul moștenitor, care în mod normal nu concura în turniruri, i-a surprins pe toți punându-și armura și învingându-i pe toți adversarii cu care s-a confruntat, inclusiv patru cavaleri ai Gărzii Regelui. În șarja finală, l-a doborât de pe cal pe Ser Barristan Selmy, cea mai dibace lance din cele Șapte Regate, câștigând laurii de învingător.

Uralele mulțimii erau, după cum se spune, asurzitoare, însă regele Aerys nu li s-a alăturat. Departe de a fi mândru și încântat de îndemânarea în mânuirea armelor a moștenitorului său, el a considerat-o o amenințare. Lorzii Chelsted și Staunton i-au alimentat suspiciunea, declarând că Rhaegar se înscrisese pe listă pentru a intra în grațiile mulțimii și a le reaminti lorzilor că era un războinic puternic, un adevărat moștenitor al lui Aegon Cuceritorul.

Iar când triumfătorul Prinț de Piatra Dragonului a numit-o pe Lyanna Stark, fiica Lordului de Winterfell, regina dragostei și a frumuseții, punându-i o ghirlandă de trandafiri albaștri în poală cu vârful lăncii, lorzii lingușitori, adunați în jurul regelui, au considerat asta o altă dovadă a perfidiei sale. De ce ar insulta-o astfel prințul pe propria lui soață, prințesa Elia Martell de Dorne (care era acolo), dacă n-ar vrea ca asta să-l ajute la câștigarea Tronului de Fier? Încoronarea fetei lui Stark, după toate relatările, o tânără băiețoasă, fără nimic din frumusețea delicată a prințesei Elia, nu putea urmări decât sprijinul din partea Winterfellului pentru cauza prințului Rhaegar, i-a sugerat regelui Symond Staunton.

Dacă acesta ar fi fost adevărul, de ce frații doamnei Lyanna păreau atât de mâhniți de onoarea pe care i-o făcuse prințul? Brandon Stark, moștenitorul de la Winterfell, a fost împiedicat să-l înfrunte pe Rhaegar pentru ceea ce considera el o batjocură la adresa onoarei surorii sale, deoarece Lyanna

Stark fusese de multă vreme logodită cu Robert Baratheon, Lordul de Capătul Furtunii. Eddard Stark, fratele mai mic al lui Brandon și un prieten apropiat al lordului Robert, era mai calm, însă nicidecum încântat. Cât despre Robert Baratheon însuși, unii povestesc că ar fi izbucnit în râs la gestul prințului, susținând că Rhaegar nu făcuse decât să-i dea Lyannei ceea ce i se cuvenea... însă cei care-l cunoșteau mai bine au afirmat că tânărul lord a rumegat insulta și că inima i-a devenit nesimțitoare, de atunci înainte, față de Prințul de Piatra Dragonului.

Și așa s-ar putea să fi fost, pentru că prin acea simplă ghirlandă de trandafiri de un albastru-deschis, Rhaegar Targaryen începuse dansul care va sfâșia cele Șapte Regate, aducându-i moartea, lui și altor câtorva mii, așezând un binevenit nou rege pe Tronul de Fier.

Primăvara Amăgitoare din 281 D.C. a durat mai puțin de două ocoluri ale lunii. Pe măsură ce anul se apropia de sfârșit, iarna s-a reîntors și mai aprigă în Westeros. În ultima zi a anului, zăpada a început să cadă asupra Debarcaderului Regelui și o pojghiță de gheață s-a format deasupra Apei Negre. Ninsoarea a continuat cu intermitențe timp de paisprezece zile. Apa Neagră a înghețat, iar turnurii ornau acoperișurile și burlanele fiecărei turle din oraș.

În vreme ce vântul înghețat biciuia orașul, regele Aerys al II-lea s-a întors la piromanții săi, îmboldindu-i să alunge iarna cu ajutorul magiei. Focuri verzi, uriașe, au ars de-a lungul zidurilor Fortăreței Roșii vreme de un ocol al lunii. Însă prințul Rhaegar nu se afla în oraș pentru a le vedea. Nici la Piatra Dragonului nu putea fi găsit, împreună cu prințesa Elia și micul lor fiu, Aegon. La venirea noului an, prințul moștenitor pornise la drum împreună cu șase dintre cei mai apropiați prieteni și confidenți ai săi, într-o călătorie care-l va duce, în cele din urmă, înapoi în Ținuturile Riverane, la nici cincizeci de kilometri distanță de Harrenhal... unde Rhaegar va ajunge încă o dată față-n față cu Lyanna Sark de Winterfell, și răpind-o, va aprinde un foc care-i va mistui casa și familia și pe toți cei iubiți de el, dar și jumătate din regat.

Însă această poveste este prea bine cunoscută pentru a o repeta aici..

REBELIUNEA LUI ROBERT

CEEA CE A URMAT infamei răpiri a Lyannei Stark, puse la cale de prințul Rhaegar, a ruinat Casa Targaryen. Dimensiunea nebuniei regelui Aerys a fost ulterior dezvăluită prin acțiunile sale perverse împotriva lordului Stark, moștenitorului acesteia, și mai ales împotriva susținătorilor lui, care ceruseră compensații pentru stricăciunile provocate de Rhaegar. În loc să le acorde atenția cuvenită, Aerys a pus să fie măcelăriți cu brutalitate, apoi a continuat aceste crime, cerând ca lordul Jon Arryn să-i execute pe foștii lui pupili, Robert Baratheon și Eddard Stark. Mulți sunt acum de acord că Rebeliunea lui Robert a început cu adevărat atunci când lordul Arryn a refuzat, chemându-și stegarii în apărarea dreptății. Totuși, nu toți lorzii din Vale au fost de acord cu decizia lordului Jon, și în curând s-au declanșat luptele, loialiștii coroanei încercând să-l doboare pe lordul Arryn.

Apoi, luptele s-au răspândit pe tot cuprinsul celor Șapte Regate ca un foc de paie, pe când lorzii și cavalerii și-au ales taberele. Mulți dintre cei aflați în viață astăzi au luptat în

DEASUPRA | *Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului.*

aceste bătălii, așa că pot vorbi cu mai mare îndreptățire decât mine, care n-am fost acolo. Așa că îi las pe acești oameni să scrie adevărata și detailata istorie a Rebeliunii lui Robert; departe de mine să-i ofensez pe cei care încă mai trăiesc prezentând un sumar imperfect al evenimentelor sau să-i laud din greșeală pe cei care s-au dovedit între timp nevrednici. Așa că, în loc de asta, mă voi concentra numai asupra lorzilor și cavalerilor care au urcat pe Tronul de Fier la sfârșit, refăcând un regat aproape distrus de nebunie.

Robert Baratheon s-a dovedit a fi un războinic neînfricat, neîmblânzit, în vreme ce tot mai mulți veneau să lupte sub stindardul său. Robert a fost primul care a scăpat de la Gulltown, când lordul Grafton și-a înălțat flamura pentru Targaryeni, și de acolo a ridicat pânzele spre Capătul Furtunii – riscând să fie capturat de flota regală – pentru a-și chema stegarii. Nu toți au venit de bunăvoie: Mâna lui Aerys, lordul Merryweather, i-a încurajat pe anumiți lorzi ai furtunii să se ridice împotriva lui Robert. A fost însă un efort care s-a dovedit a fi inutil după victoriile lordului Robert la Palatul de Vară, unde a câștigat trei bătălii într-o singură zi. Forțele sale, încropite în grabă, i-au înfrânt pe lorzii Grandison și Cafferen, iar Robert l-a omorât pe lordul Fell într-o luptă directă, înainte de a-l lua captiv pe faimosul său fiu, Toporul de Argint.

Și mai multe victorii erau hărăzite lordului Robert și lorzilor furtunii în vreme ce mărșăluiau să se alăture forțelor lordului Arryn și ale nordicilor care le susțineau cauza. Pe bună dreptate faimoasă este marea victorie a lui Robert de la Septul de Piatră, numită și Bătălia Clopotelor, în care l-a omorât pe faimosul Ser Myles Mooton – cândva, scutierul prințului Rhaegar – și încă cinci oameni pe lângă el, și ar fi putut să-l răpună și pe lordul Connington, noua Mână, dacă lupta i-ar fi adus față-n față. Victoria a pecetluit intrarea Ținuturilor Riverane în conflict, după căsătoria fiicelor lordului Tully cu lorzii Arryn și Stark.

Forțele roialiste au fost zguduite și împrăștiate în urma acestor victorii, cu toate că s-au străduit să se regrupeze. Garda Regelui a fost trimisă să recupereze rămășițele forțelor lordului Connington, iar prințul Rhaegar s-a reîntors din sud pentru a prelua comanda noilor recruți, adunați de pe domeniile coroanei. Și după o victorie parțială la Ashford, care a determinat retragerea lui Robert, Ținuturile Furtunii au fost lăsate neprotejate înaintea lordului Tyrell. Susținut de întreaga forță din Reach, lorzii ținutului au măturat din cale orice rezistență și au început asediul Capătului Furtunii. Apoi armatei i s-a alăturat măreața flotă a lordului Paxter Redwyne, venită din Arbor, completând încercuirea dinspre mare și uscat. Asediul a durat până la terminarea războiului.

Din Dorne, în apărarea prințesei Elia, au venit zece mii de soldați, străbătând Drumul Oaselor și mărșăluind spre Debarcaderul Regelui, pentru a întări armata pe care o aduna Rhaegar. Cei aflați acolo, la curte, în acest timp, au spus că Aerys era imprevizibil. Nu mai avea încredere în nimeni, în afară de cei din Garda lui, și nici în ei deplin, deoarece îl ținea pe Ser Jaime Lannister în apropierea sa, la orice oră din zi și din noapte, practic ostatic împotriva tatălui său.

Când prințul Rhaegar a început să mărșăluiască pe Drumul Regelui spre Trident, era însoțit de aproape toată Garda Regelui: Ser Barristan cel Curajos, Ser Jonothor Darry și prințul Lewyn de Dorne. Un singur membru al acesteia rămăsese la Debarcaderul Regelui. Prințul Lewyn a preluat comanda trupelor dornishiene trimise de nepotul său, prințul Doran, obligat de Regele Nebun, care se temea că dornishienii aveau să-l trădeze. Numai tânărul Ser Jaime Lannister rămăsese la Debarcaderul Regelui.

Despre celebra bătălie de la Trident s-au scris și s-au spus multe. Însă toată lumea știe că cele două armate s-au ciocnit în trecătoarea care va fi numită de atunci Vadul Rubinelor, din cauza rubinelor împrăștiate din armura prințului Rhaegar. Adversarii se potriveau de minune. Forțele lui Rhaegar numărau cam patruzeci de mii de oameni, o zecime dintre ei fiind unși cavaleri, în vreme ce răzvrătiții aveau efective

DEASUPRA | *Regele Robert Baratheon, Primul pe Numele Său.*

mai mici, dar oameni încercați în lupte, în vreme ce trupele lui Rhaegar erau formate din noi recruți, nepricepuți.

Bătălia de la vad a fost aprigă, și multe vieți s-au pierdut în vârtejul ei. Ser Jonothor Darry a fost răpus în iureșul încleștării, la fel ca și prințul Lewyn de Dorne. Însă cea mai importantă pierdere avea să vină după aceea.

Bătălia mugea în jurul lordului Robert și al prințului Rhaegar și, prin voia zeilor, sau dintr-o întâmplare – sau poate printr-o urzeală – s-au întâlnit în mijlocul apei scăzute din vad. Cei doi cavaleri au luptat cu îndârjire pe armăsarii lor, conform tuturor relatărilor. Pentru că, în pofida crimelor sale, prințul Rhaegar nu era un laș. Lordul Robert a fost rănit de prințul dragon în cursul luptei, dar, la sfârșit, forța cumplită a lui Baratheon și dorința lui de a răzbuna rușinea logodnicei furate s-au dovedit a fi mai puternice. Ciocanul său de luptă și-a găsit ținta, iar Robert i-a înfipt vârful în pieptul lui Rhaegar, împrăștiind prețioasele rubine care decorau platoșa prințului.

Oameni din ambele tabere au încetat imediat lupta, sărind în râu ca să recupereze pietrele prețioase. Debandada a început când regaliștii au început să fugă de pe câmpul de luptă.

Rănile lordului Robert l-au împiedicat să înceapă urmărirea, așa că l-a lăsat pe Eddard Stark să facă asta. Însă Robert și-a dovedit cavalerismul împiedicând uciderea lui Ser Barristan, grav rănit. În loc de asta, și-a trimis propriul maester să-l îngrijească pe marele cavaler. Astfel a câștigat viitorul rege devotamentul prietenilor și aliaților săi, deoarece puțini erau atât de deschiși și de milоși ca Robert Baratheon.

SFÂRȘITUL

PĂSĂRILE AU ZBURAT și solii s-au grăbit spre a duce vestea victoriei de la Vadul Rubinelor. Când știrea a ajuns la Fortăreața Roșie, se zice că Aerys i-a blestemat pe dornishieni, convins că Lewyn îl trădase pe Rhaegar. Și-a trimis regina însărcinată, Rhaella, și pe fiul său mai mic și noul moștenitor, Viserys, departe, la Piatra Dragonului, însă prințesa Elia a fost obligată să rămână la Debarcaderul Regelui, împreună cu copiii lui Rhaegar, ca ostatică împotriva Dorne. Cum îl arsese de viu pe lordul Chelsted, Mâna anterioară, pentru sfaturile proaste date în timpul războiului, Aerys l-a numit în locul lui pe alchimistul Rossart, un om de origine umilă, recomandat pentru funcție doar de flăcările și de trucurile sale.

Între timp, Ser Jaime Lannister a fost lăsat să se ocupe de apărarea Fortăreței Roșii. Pe metereze, erau cavaleri și santinele în așteptarea dușmanului. Cum prima armată sosită flutura stindardul Leului de la Casterly Rock, avându-l pe lordul Tywin în frunte, Aerys, neliniștit, a poruncit ca porțile să fie deschise, gândindu-se că, în sfârșit, vechiul său prieten și fosta Mână îi sărise în ajutor, așa cum făcuse și la Sfidarea de la Duskendale. Însă lordul Tywin nu venise ca să-l salveze pe Regele Nebun.

De data asta, lordul Tywin îmbrățișase cauza regatului și era hotărât să pună capăt unei domnii afectate atât de mult de nebunie. Odată ajunși între zidurile orașului, soldații lui i-au atacat pe apărătorii Debarcaderului Regelui, străzile fiind înroșite de sânge. Câțiva oameni, aleși pe sprânceană, s-au repezit spre Fortăreața Roșie ca să-i ia zidurile cu asalt și să-l caute pe Aerys, pentru ca astfel să se facă dreptate.

Curând, în Fortăreața Roșie a apărut o breșă, însă în acel haos nenorocirea s-a abătut curând asupra Eliei de Dorne și a copiilor ei, Rhaenys și Aegon. Este o tragedie că în război este vărsat atât sângele inocenților, cât și al celor vinovați, și că aceia care au siluit-o și ucis-o pe prințesa Elia au scăpat de judecată. Nu se știe cine a ucis-o pe prințesa Rhaenys în patul ei sau cine l-a izbit cu capul de perete pe pruncul Aegon. Unii șoptesc că a fost porunca lui Aerys, când a aflat că lordul Lannister a trecut de partea lui Robert, în vreme ce alții sugerează că a făcut-o chiar Elia, de teamă pentru ceea ce li se putea întâmpla copiilor în mâinile dușmanilor soțului ei mort.

Mâna lui Aerys, Rossart, a fost ucisă la o intrare dosnică, pe unde încerca să fugă din castel. Regele Aerys a murit printre ultimii, de mâna ultimului său cavaler din Gardă, Ser Jaime Lannister. La fel ca și tatăl său, Ser Jaime a făcut ceea ce-a crezut că era mai bine pentru regat, punând capăt vieții Regelui Nebun.

Și-așa s-au terminat atât dominația Casei Targaryen, cât și Rebeliunea lui Robert, războiul care a pus capăt celor aproape trei sute de ani de domnie a Casei Targaryen și a deschis o nouă eră de aur sub auspiciile Casei Baratheon.

Domnia Glorioasă

DUPĂ CĂDEREA CASEI TARGARYEN, regatul a prosperat. Robert, Primul pe Numele Său, a preluat conducerea Westerosului distrus și l-a tămăduit repede de multele răni provocate de Regele Nebun și de fiul său. Ca un prim act al său, regele necăsătorit a luat-o de nevastă pe cea mai frumoasă femeie din regat, Cersei, din Casa Lannister, acordându-i astfel familiei sale toate onorurile pe care Aerys i le refuzase. Și cu toate că toți știau că lordul Tywin ar fi putut deveni din nou Mână, regele, în bunăvoința lui, a dat funcția vechiului său prieten și protector, lordul Jon Arryn. Iar de atunci, înțeleptul și dreptul lord Arryn l-a ajutat într-adevăr pe rege să păstorească regatul spre prosperitate.

Nu se poate spune însă că domnia lui Robert a fost cu totul lipsită de probleme. La șase ani de la încoronare, Balon Greyjoy s-a ridicat pe nedrept împotriva regelui; nu pentru vreo nedreptate făcută lui sau oamenilor săi, ci doar dintr-o ambiție deșartă. Lordul Stannis Baratheon, fratele mijlociu al lui Robert, a condus flota regală împotriva lordului Greyjoy, în vreme ce Robert însuși a călărit în fruntea unei armate falnice. Multe fapte de arme au fost săvârșite de regele Robert, când Castelul Pyke a fost în cele din urmă cucerit și supus. Regele l-a făcut atunci pe Balon Greyjoy – pretendentul la coroana Insulelor de Fier – să îngenuncheze în fața Tronului de Fier. Și ca asigurare a loialității sale, singurul lui fiu supraviețuitor a fost luat ostatic.

Acum regatul fusese pacificat, și tot ce se promisese la urcarea pe tron a lui Robert se îndeplinea. Nobilul nostru rege a putut veghea asupra uneia dintre cele mai îndelungate veri după mulți ani, plină de prosperitate și de recolte îmbelșugate. Mai mult, regele și iubita sa regină au dăruit regatului trei moștenitori de aur, pentru a se asigura de domnia îndelungată a Casei Baratheon. Și cu toate că recent apăruse un autodeclarat rege-de-dincolo-de-zid, Mance Rayder era un sperjur fugit din Rondul de Noapte, iar Rondul de Noapte îi pedepsise întotdeauna pe cei care îl trădaseră. Acest rege nu va însemna nimic, la fel ca toți regii barbari de dinaintea lui.

S-ar putea ca nu întotdeauna să fie așa. Așa cum a arătat această istorie, lumea a cunoscut multe epoci. Au trecut multe mii de ani de la Zorii Vremurilor până astăzi. S-au ridicat castele și s-au surpat, la fel și regatele. S-au născut țărani, crescuți să lucreze pe câmp, și-au murit de bătrânețe, de soartă rea sau de boală, lăsând în urma lor copii care au făcut la fel. S-au născut prinți, crescuți să poarte coroana și au murit în războaie sau în pat, ori în turniruri, lăsând în urma lor domnii mărețe, uitate sau blestemate. Lumea a cunoscut gheața în Noaptea cea Lungă și focul în Urgie. De la Țărmul Înghețat și până la Asshai-lângă-Umbră, această lume de gheață și foc a dezvăluit o istorie bogată și glorioasă, cu toate că mai sunt încă multe de descoperit. Dacă vor mai fi găsite și alte fragmente din manuscrisul Maesterului Gyldayn – sau alte comori inestimabile (cel puțin, pentru ochii maesterului) – atunci vom fi mai puțin ignoranți. Însă un lucru poate fi spus cu certitudine: în cursul următoarei mii de ani – și al altor mii dincolo de ea – mulți alții se vor naște, trăi și muri. Iar istoria va continua să evolueze, indiferent cât de ciudată și de complicată și de provocatoare, așa cum umilul meu penel v-a așternut-o în față până aici.

Nimeni nu poate spune cu certitudine ce ne rezervă viitorul. Dar poate că, știind ceea ce deja s-a petrecut, am putea să ne străduim să evităm greșelile înaintașilor noștri, să le imităm izbânzile și să creăm o lume mult mai armonioasă pentru copiii noștri și pentru copiii lor, pentru generațiile care vor urma.

În numele gloriosului rege Robert, Primul pe Numele Său, închei, cu umilință, această istorie a regilor celor Șapte Regate.

STÂNGA | *Fortăreața Roșie și Debarcaderul Regelui.*

cele Șapte
Regate

DINCOLO DE ZID
NORDUL
MAREA TREMURĂTOARE
MAREA APUSULUI
ZIDUL
Rondul-de-Est-la-Mare
Turnul Umbrei
Castelul Negru
DARUL LUI BRANDON
Coroana Reginei
NOUL DAR
Ultima Vatră
Skane
Skagos
GOLFUL DE GHEAȚĂ
GOLFUL FOCILOR
Insula Ursului
Capul Dragonului de Mare
Winterfell
Deepwood Motte
Lacul Lung
Karhold
STÂNCILE CENUȘII
Dreadfort
Cerwyn
Castelul lui Torrhen
ȚĂRMUL STÂNCOS
ȚARA MOVILEI
DRUMUL REGELUI
APA LACRIMILOR
Garda Văduvei
GOLFUL APEI STRĂLUCITOARE
Barrowton
Poarta Berbecului
Portul Alb
Moat Cailin
RÂUL FEBREI
Vechiul Castel
Degetele lui Flint
Garda Apei Cenușii
MUȘCĂTURĂ
Sisterton
Capul Krakenului
TREI SURORI
Pietricica
Sfârcurile
GÂTUL
STÂNCILE LUI FLINT
TINUTURILE VESTICE
VALEA
INSULELE DE FIER
Gemenii
Pyke
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
BUȘTENI
DRUMURI
ȚINUTURILE RIVERANE

NORDUL

VASTUL ȘI ÎNGHEȚATUL regat al Regilor Iernii, Stark de Winterfell, este, în general, considerat drept primul și cel mai vechi dintre cele Șapte Regate, și a rămas necucerit vremea cea mai îndelungată. Capriciile geografiei și istoriei separă Nordul de vecinii săi sudici.

Adesea, se spune că Nordul este la fel de întins ca restul celor șase regate la un loc, însă adevărul este mai puțin măreț:

Timp de secole s-a vorbit despre cele Șapte Regate ale Westerosului. Această expresie familiară își trage obârșia din cele șapte regate care dominau mare parte din Westeros sub Zid, înaintea Cuceririi lui Aegon. Totuși, chiar și atunci termenul a fost departe de a fi exact, deaorece unul dintre „regate" era condus de o prințesă și nu de un rege (Dorne), iar regatul lui Aegon Targaryen de la Piatra Dragonului n-a fost niciodată pus la socoteală.

Fără îndoială, expresia a prins. Chiar dacă vorbim despre cele O Sută de Regate ale vremurilor de demult, cu toate că niciodată Westerosul n-a fost divizat într-o sută de state independente, trebuie să ne plecăm în fața obiceiului încetățenit și să discutăm despre cele Șapte Regate, în ciuda impreciziei.

Nordul, așa cum este condus el de Casa Stark de Winterfell, reprezintă doar ceva mai mult de o treime din ținut. Începând cu marginea sudică a Gâtului, domeniile Stark se întind departe, spre nord, până la Noul Dar (el însuși o parte din domeniul lor, până când regele Jaehaerys I a convins Winterfellul să cedeze aceste teritorii Rondului de Noapte). În Nord se află mari păduri, câmpii măturate de vânt, dealuri și văi, țărmuri pietroase și munți acoperiți de zăpadă. Nordul este un ținut rece – mare parte din el, lande ridicate și câmpii de altitudine, făcând loc munților pe întinderile din nord – iar acest lucru îl face mult mai puțin fertil decât teritoriile din sud. Zăpada cade aici chiar și în timpul verii, iar iarna este ucigătoare.

Portul Alb, singurul oraș adevărat din Nord, este cel mai mic din cele Șapte Regate. Cele mai răsărite orașe din Nord sunt orașul „de iarnă", de sub zidurile Winterfellului, și Barrowton, din Țara Movilei. Cel dintâi este aproape pustiu în timpul primăverii și al verii, dar este umplut până la refuz toamna și iarna de cei care caută protecția și patronajul Winterfellului, pentru a putea să supraviețuiască în vremurile grele. Locuitorii veneau din satele din apropiere și de pe loturile lor de pământ, dar și mulți fii și fiice ale clanurilor din munți își făceau drum spre orașul de iarnă atunci când zăpada începea să cadă mai devreme.

Barrowton, de asemenea, este cumva o curiozitate: un loc de adunare construit dincolo de un celebru mormânt-gorgan al Primului Rege care, odată, a domnit asupra Primilor Oameni, dacă legendele pot fi crezute. Ridicat în mijlocul unei câmpii întinse și pustii, a prosperat mulțumită conducerii înțelepte a familiei Dustin, stegarii credincioși ai Casei Stark, care au domnit în Țara Movilei în numele lor încă de la căderea ultimilor Regi ai Movilei.

Oamenii din Nord sunt descendenți ai Primilor Oameni, sângele lor amestecându-se foarte încet cu cel al andalilor, care au cotropit regatele din sud. Limba Primilor Oameni – Limba Veche – a ajuns să fie vorbită numai de sălbaticii de dincolo de Zid, și multe aspecte ale culturii lor s-au șters (cum

Coroana ruginită de pe blazonul Casei Dustin arată că ei susțin că sunt descendenții Primului Rege și ai Regelui Movilei, care a domnit după el. Vechile povești consemnate în *Cartea morților* a lui Kennet spun că asupra Marii Movile fost aruncat un blestem, care nu va permite niciunui om viu să rivalizeze cu Primul Rege. Acest blestem i-a făcut pe pretendenții la titlu să semene cu niște hoituri, de parcă ar fi fost storși de vitalitate și de viață. Aceasta nu-i decât o legendă, însă faptul că Dustinii au ceva din sângele Regilor Movilei și că sunt descendenții lor pare real.

PAGINILE PRECEDENTE | *Valea lui Arryn.*

Un titlu de cavaler este rar în Nord, turnirul cu fastul său și gesturile cavalerești este la fel de rar precum colții de găină dincolo de Gât. Oamenii din Nord luptă călare, cu lănci de război, însă rareori se înfruntă în șarje de dragul distracției, preferând păruielile, o parte a bătăliilor. Există mărturii privind întreceri de o jumătate de zi, care răscolesc câmpurile și dărâmă satele. În astfel de păruieli, rănirile serioase sunt ceva obișnuit, la fel ca moartea. În încăierarea de la Ultima Vatră din 170 D.C., se spune că au murit nu mai puțin de optsprezece oameni, iar nouă au fost răniți înainte ca ziua să se fi terminat.

ar fi aspectele mai sinistre ale credinței lor, când criminalii și trădătorii erau omorâți, iar trupurile și intestinele atârnate de crengile copacilor inimii).

Însă oamenii din Nord mai păstrează ceva din vechile rânduieli în obiceiurile lor și în felul lor de a fi. Viața lor e mai grea, așa că sunt călîți, iar plăcerile considerate nobile în sud sunt privite drept copilărești și mai puțin respectabile decât vânătoarea și încăierările, atât de gustate de nordici.

Chiar și numele caselor lor îi scot în evidență, deoarece Primii Oameni purtau nume scurte și aprige și la obiect; nume precum Stark, Wull, Umber și Stout (Voinic) provin din vremurile în care andalii nu aveau nicio influență în Nord.

Un obicei remarcabil, păstrat cu cel mai mare drag de oamenii din Nord, este dreptul oaspetelui, tradiția ospitalității prin care cineva nu îi poate face rău celui aflat sub acoperișul său ori unui oaspete al gazdei sale. Andalii au avut și ei un asemenea obicei, însă asta are mai puțină importanță pentru cei din sud. În textul său, *Dreptate și nedreptate în Nord: Judecățile a trei dintre lorzii Stark,* Maesterul Egbert notează că crimele din Nord, în care un oaspete să fi fost lezat, erau rare, însă erau invariabil pedepsite la fel de aspru ca și trădările. Numai uciderea unui rege era considerată la fel de gravă ca încălcarea legilor ospitalității.

În Nord, se spune povestea Șobolanului Bucătar, care l-a servit pe un rege andal – identificat de unii ca fiind Tywell al II-lea de Stâncă, iar de alții drept regele Oswell I din Vale și Munte – cu carnea propriului său fiu, coaptă într-o plăcintă. Pentru asta, a fost pedepsit fiind transformat într-un șobolan monstruos, care și-a mâncat puii. Și totuși, pedeapsa i-a fost dată nu pentru uciderea fiului regelui ori pentru că l-a ospătat cu el, ci pentru că a încălcat dreptul oaspetelui.

REGII IERNII

Cântecele și legendele ne spun că familia Stark de Winterfell a domnit asupra unor mari părți ale teritoriului de dincolo de Gât, timp de opt mii de ani, numindu-se „Regii Iernii" (denumirea mai veche) și (în secolele mai recente) „Regii Nordului". Domnia lor n-a fost una necontestată. Războaiele în care familia Stark și-a extins dominația ori a fost obligată să-și recupereze pământurile cucerite de rebeli au fost numeroase. Regii Iernii au fost bărbați duri, în timpuri grele.

Baladele străvechi, cele mai vechi putând fi găsite în arhivele din Citadela Orașului Vechi, povestesc cum unul dintre Regii Iernii i-a izgonit pe uriași din Nord, în vreme ce un altul i-a doborât pe schimbătorul de formă Gaven Lupul Cenușiu și pe ai săi în cumplitul Război al Lupilor, însă nu avem decât cuvântul cântăreților că acești regi și astfel de bătălii au existat.

Există mai multe dovezi istorice despre războiul dintre Regii Iernii și Regele Movilei cu sudiștii, care-și ziceau „Regii Primilor Oameni" și își proclamau supremația asupra Primilor Oameni de pretutindeni, chiar și asupra familiei Stark. Consemnările runice sugerează că lupta lor, numită Războiul de O Mie de Ani de menestreli, s-a terminat când ultimul Rege al Movilei și-a plecat genunchiul în fața Regelui Iernii și i-a dat mâna fiicei sale.

Nici măcar asta n-a asigurat Winterfellului dominația asupra Nordului. Au rămas mulți alți regi mărunți, domnind asupra unor domenii mari sau mici, și ar fi fost nevoie de mii de ani și multe alte războaie înainte ca ultimul dintre ei să fie înfrânt. Totuși, Casa Stark i-a învins pe rând, iar în timpul luptelor, multe case mândre și vechi familii au fost nimicite pentru totdeauna.

Dintre casele devenite vasale îi putem enumera pe Flint din Dealul Pietrei Frânte, Slate din Blackpool, Umber din Ultima Vatră, Locke din Vechiul Castel, Glover din Deepwood Motte, Fisher din Țărmul Stâncos, Ryder din Pâraie... și poate chiar și Blackwood de Raventree, ale căror tradiții insistă că au domnit, cândva, în mare parte din Pădurea Lupilor înainte de a fi izgoniți de pe pământurile lor de Regii Iernii (anumite cronici runice le susțin pretențiile, dacă traducerile Maesterului Barneby pot fi crezute).

Cronicile găsite în arhivele Rondului de Noapte de la Fortul Nopții (înainte de abandonarea sa) vorbesc despre un război purtat pentru Capul Dragonului de Mare, acolo unde familia Stark i-a doborât pe regele Warg și pe aliații săi neomenești, Copiii Pădurii. Atunci când ultima redută a lui Warg a căzut, fiii lui au fost trecuți prin sabie, laolaltă cu fiarele și înțelepții săi, în vreme ce fiicele sale au fost luate ca trofee de către cuceritori.

Casa Greenwood, Casa Towers, Casa Amber și Casa Frost au avut parte de un sfârșit asemănător, împreună cu alte case mai mici și regi mărunți, ale căror nume s-au pierdut în istorie. Și totuși, cei mai înverșunați dușmani ai Winterfellului au fost, fără îndoială, Regii Roșii din Dreadfort, acei sumbri nobili ai Casei Bolton, ale căror domenii străvechi se întindeau de la Ultimul Râu și până la Cuțitul Alb, și tot-atât de departe în sud, până la Dealurile Capului Oii.

Adversitatea dintre familia Stark și Boltoni se trage din vremea Nopții celei Lungi. Războaiele dintre aceste două familii străvechi au fost numeroase, și nu toate s-au terminat cu victorii pentru Casa Stark. Se spune că regele Royce Bolton, al Doilea pe Numele Său, a cucerit și a pârjolit Winterfellul; tizul și descendentul său, Royce al IV-lea (pomenit în istorie drept Royce Braț-Roșu, pentru obiceiul său de a-și înfige brațul în burțile dușmanilor prizonieri, smulgându-le mațele cu mâna goală), l-a imitat trei secole mai târziu. Alți Regi Roșii au devenit faimoși pentru că purtau mantii făcute din pieile prinților Stark, capturați și apoi jupuiți.

Totuși, la sfârșit, chiar și Dreadfort a căzut sub măreția Winterfellului, iar ultimul Rege Roșu, cunoscut în istorie ca Rogar Vânătorul, a jurat credință Regelui Iernii și și-a trimis fiii la Winterfell ca ostatici, chiar atunci când primii andali traversau Marea Îngustă în corăbiile lor lungi.

După înfrângerea Boltonilor, ultimii dintre rivalii lor nordici, cea mai mare amenințare pentru dominația Casei Stark a venit dinspre mare. Marginea nordică a domeniilor

STÂNGA | *Moat Cailin.* DEASUPRA | *Blazonul Casei Stark (centru) și câteva din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Glover, Ryswell, Manderly, Dustin, Bolton, Tallhart, Reed, Umber, Karstark, Hornwood și Mormont.*

Stark era protejată de Zid și de oamenii din Rondul de Noapte, în vreme ce înspre sud singura cale prin mlaștinile din Gât trecea pe sub turnurile ruinate și zidurile prăbușite ale marii fortărețe Moat Cailin. Chiar și când Regii de la Hotare apărau Moat, oamenii lor din locuințele lacustre stăteau ca o pavăză împotriva oricăror năvălitori dinspre sud, aliindu-se cu Regii Movilei, Regii Roșii și Regii Iernii, după cum era necesar, pentru respingerea oricărui lord din sud care încerca să atace Nordul. Și odată ce regele Rickard Stark și-a adăugat Gâtul domeniilor sale, Moat Cailin s-a dovedit a fi chiar și mai impozantă: un bastion împotriva puterilor din sud. Puțini s-au gândit să treacă de ea, iar legendele spun că niciunul n-a reușit vreodată.

Țărmurile lungi și stâncoase ale Nordului, atât din est, cât și din vest, au rămas vulnerabile însă; acolo era domnia Winterfellului cel mai amenințată... de către cei din Insulele de Fier în vest și de andali în est.

Traversând Marea Îngustă cu sutele și miile, corăbiile lungi ale andalilor au acostat în Nord la fel cum au făcut și în sud, însă oriunde au ajuns la țărm, clanul Stark și stegarii lor s-au năpustit asupra lor și i-au aruncat înapoi în mare. Regele Theon Stark, cunoscut în istorie drept Lupul Flămând, a respins cea mai mare dintre aceste amenințări, făcând cauză comună cu Boltonii pentru a zdrobi căpetenia războinică andală Argos Șapte Stele, la bătălia de la Apa Lacrimilor.

După această victorie, regele Theon și-a construit propria sa flotă și a trecut Marea Îngustă spre țărmurile andalilor, cu hoitul lui Argos priponit de prova navei sale amiral. Acolo, se spune, s-a răzbunat sângeros, pârjolind zeci de sate, capturând trei turnuri locuite și un sept fortificat, trecând totul prin foc și sabie. Capetele celor uciși, cerute ca trofee de Lupul Flămând, au fost duse în Westeros și înfipte în țepe de-a lungul coastelor, ca avertisment pentru toți cei doritori de cuceriri. (Mai târziu, în timpul domniei sale sângeroase, chiar el a cucerit Trei Surori și-a debarcat o armată întreagă pe Degete, însă aceste cuceriri nu au durat prea mult. Regele Theon a luptat și el cu cei din Insulele de Fier în vest, alungându-i de la Capul Krakenului și Insula Ursului, a înăbușit o răscoală în Pâraie și s-a alăturat Rondului de Noapte într-o incursiune dincolo de Zid, care a spulberat forța sălbaticilor pentru o generație.)

Chiar și înainte de venirea andalilor, Bârlogul Lupului a fost ridicat de regele Jon Stark, ca să apere gura Cuțitului Alb împotriva năvălitorilor și vânătorilor de sclavi de peste Marea Îngustă (unii învățați sugerează că acestea erau incursiunile timpurii ale andalilor, în vreme ce alții susțin că erau strămoșii oamenilor din Ib, sau chiar vânători de sclavi din Valyria sau Volantis).

Deținută de secole de mai multe case (inclusiv Greystark, o ramură a Casei Stark, dar și Flint, Slate, Long, Holt, Locke și Ashwood), străvechea fortăreață a fost punctul central al unei întregi succesiuni de conflicte. În timpul războaielor dintre Winterfell și Regii Andali ai Muntelui și Văii, Bătrânul Șoim, Osgood Arryn, a asediat Bârlogul Lupului. Fiul său, regele Oswin Gheara, l-a cucerit și i-a dat foc. Mai târziu, a căzut fiind atacat de lorzii pirați de la Trei Surori și de vânătorii de sclavi de la Treptele de Piatră. Numai cu vreo mie de ani înainte de Cucerire, când dezertorii Manderly au venit în Nord și și-au rostit jurămintele la Bârlogul Lupului, problema apărării Cuțitului Alb – râul care oferă acces în inima Nordului – a fost rezolvată prin întemeierea Portului Alb.

Coasta de vest a Nordului a fost adesea atacată de tâlhari și câteva dintre războaiele Lupului Flămând au fost declanșate atunci când corăbiile lungi plecate de la Marele Wyk, Vechiul Wyk, Pyke și Orkmont au acostat pe coastele vestice sub flamurile lui Harrag Hoare, regele Insulelor de Fier. Pentru o vreme, Țărmul Stâncos i-a jurat loialitate lui Harrag și oamenilor săi de fier. O parte din Pădurea Lupilor nu era decât cenușă, iar Insula Ursului, baza tâlharilor, era condusă de fiul cu inima neagră al lui Harrag, Ravos Violatorul. Cu toate că Theon Stark l-a ucis pe Ravos și i-a izgonit pe oamenii de fier de pe țărmurile sale, aceștia se vor întoarce sub conducerea nepotului lui Harrag, Erich Vulturul, și, din nou, sub Bătrânul Kraken, Loron Greyjoy, care a cucerit atât Insula Ursului, cât și Capul Krakenului (regele Rodrik Stark a ridicat pretenții asupra insulei după moartea Bătrânului Kraken, în vreme ce fiii și nepoții săi s-au luptat pentru cap). Războaiele dintre Nord și cei din Insulele de Fier vor continua și după aceea, dar nu vor fi la fel de sângeroase.

Până când Debarcaderul Regelui n-a fost ridicat lângă Apa Neagră, Portul Alb a fost cel mai nou oraș din cele Șapte Regate. Construit cu banii aduși de Manderley de la Reach, după ce fuseseră exilați de lordul Lorimar Peake, în numele regelui Perceon al III-lea Gardener, care se temea de creșterea puterii lor în Reach, Portul Alb avea mai multe în comun cu castelele și turnurile mărețe din Reach decât cu cele din Nord; se spune că Cetatea Nouă a fost construită ca o copie a castelului de la Dunstonbury, pe care familia Manderly îl pierduse în urma exilului lor.

CLANURILE DIN MUNȚI

Clanurile din munții din nord-est sunt faimoase pentru respectarea legilor ospitalității, lorzii mărunți care le conduc concurând adesea între ei pentru a fi cele mai primitoare gazde. Aceste clanuri – localizate, în mare parte, în regiunile muntoase de dincolo de Pădurea Lupilor, în văile înalte și tăpșanele de lângă Golful de Gheață și unele râuri din Nord – au jurat loialitate Casei Stark, însă disputele dintre ele le-au creat adesea dificultăți Lorzilor de Winterfell și Regilor Iernii de dinaintea lor, obligându-i să trimită oameni la munte pentru a curma vărsările de sânge (comemorate în balade precum „Pinii Negri" și „Lupii de pe Dealuri") sau să-i cheme pe șefi la Winterfell pentru a-și susține cauzele.

Cel mai puternic dintre clanurile din Nord sunt Wullii, pescarii, care locuiesc de-a lungul țărmurilor Golfului de Gheață. Ura lor pentru sălbatici este întrecută numai de dușmănia lor pentru locuitorii Insulelor de Fier, care, adesea, au năvălit de-a lungul malului golfului, arzându-le casele, furându-le recoltele și luându-le nevestele și fiicele ca roabe și ibovnice. Mari porțiuni din Țărmul Stâncos, Insula Ursului, Capul Dragonului de Mare și Capul Krakenului au fost cucerite cândva de oamenii de fier. Într-adevăr, Capul Krakenului, cel mai aproape de Insulele de Fier, a trecut dintr-o mână în alta de atâtea ori încât mulți maesteri cred că populația sa are sânge mai asemănător cu al oamenilor de fier decât cu al nordicilor.

Legendele din Nord susțin că Rodrik Stark a recăpătat Insula Ursului de la oamenii de fier în urma unei trânte, și poate că aici există un sâmbure de adevăr; regii din Insulele de Fier au fost adesea puși să-și dovedească priceperea și dreptul de a purta coroana din lemn plutitor prin manifestări de forță. Unii savanți pun însă această istorie sub semnul întrebării.

CEI NĂSCUȚI DIN PIATRĂ LA SKAGOS

În pofida secolelor de conflicte, clanurile din munți au rămas, în mod tradițional, loiale Casei Stark, în vremuri de pace sau război. Nu este și cazul locuitorilor sălbatici din Skagos, insula muntoasă la est de Golful Focilor.

Skagosii care locuiesc acolo nu se bucură de aprecierea celorlalți oameni din Nord, care-i aseamănă cu sălbaticii și-i numesc skaggs. Ei își spun „născuți din piatră", referindu-se la faptul că Skagos înseamnă „piatră" în Limba Veche. Un popor de oameni uriași, păroși, mirosind urât (unii dintre maesteri cred că au sângele amestecat cu cel ibbenez, iar alții sugerează că s-ar putea să fie urmașii uriașilor), îmbrăcați în piei și blănuri de animale, neprelucrate, se zice despre ei că ar călări pe unicorni și sunt obiectul multor zvonuri sumbre. Se spune că aduc încă sacrificii umane copacilor inimii, că ademenesc corăbiile în trecere, făcându-le să naufragieze cu ajutorul unor lumini false, și că se hrănesc cu carne de om în timpul iernii.

Chiar dacă nu-i așa, skagosii au practicat în mod sigur canibalismul, deși dacă obiceiul mai dăinuie și astăzi este o chestiune mult disputată. *Marginea lumii* – o culegere de istorisiri și legende compilată de Maesterul Balder, comandant al Rondului-de-Est-la-Mare în timpul mandatului de șaizeci de ani al Lordului Comandant Osric Stark – este principala noastră sursă pentru mare parte din ceea ce știm despre skagosi, inclusiv despre „Ospățul de la Skane", când o flotă de război skagosi a năvălit asupra insulei mai mici, Skane, din apropiere, violând și plecând cu femeile și măcelărindu-i pe bărbați, mâncându-le carnea într-un ospăț care a durat paisprezece zile.

Indiferent dacă e adevărat sau nu, Skane a rămas nelocuită până azi, cu toate că pietrele prăvălite și fundațiile năpădite de vegetație stau mărturie că acolo au

DEASUPRA | *Războinic din Skagos.*

„Unicornii" skagosilor au fost, cândva, luați în derâdere de maesterii Citadelei. Iar cornul de unicorn, oferit de negustori fără scrupule, era de fapt al unui cetaceu vânat de vânătorii de balene de pe insula Ib. Însă, coarne de un cu totul alt fel – provenite, se zice, din Skagos – au fost văzute de maesteri la Rondul de Est. Se mai spune că navigatorii suficient de curajoși ca să facă negoț în Skagos au văzut căpetenii locale călărind animale mari, lățoase, cu câte-un corn, armăsari monstruoși, cu pasul atât de sigur încât puteau să se cațere pe versanții munților. Un exemplar viu al unei astfel de creaturi – sau măcar un schelet – este căutat de multă vreme pentru studiu, însă niciunul n-a fost adus în Orașul Vechi.

locuit cândva oameni, printre dealurile rase de vânt și țărmurile pietroase.

Cu toate că sunt rareori văzuți în altă parte, cei născuți din piatră se obișnuiseră cândva să traverseze Golful Focilor pentru comerț sau, mai adesea, pentru jaf, până când regele Brandon Stark, al Nouălea pe Numele Său, i-a învins, o dată pentru totdeauna, distrugându-le corăbiile și interzicându-le accesul la mare. Pentru mare parte din istoria cunoscută, au rămas un popor izolat, înapoiat, sălbatic, predispus să-i ucidă pe cei care debarcau pe insula lor pentru a face negoț. Atunci când acceptă, skagosii oferă piei de animale, săbii din obsidian și capete de săgeți, dar și „coarne de unicorn" în schimbul bunurilor pe care și le doresc.

Unii dintre skagosi au slujit și în Rondul de Noapte. Cu peste o mie de ani în urmă, un Crowl (un membru al unui clan nobil din Skagos) a fost chiar și Lord Comandant pentru o vreme, iar *Analele Centaurului Negru* vorbesc despre un anume Stane (membru al altei familii skagosi) care a ajuns să fie numit Prim Cercetaș, însă a murit la scurtă vreme după aceea.

Skagosii au fost adesea o sursă de necazuri pentru Casa Stark, atât ca regi, când au încercat s-o cucerească, cât și ca lorzi, când au luptat ca să-i păstreze loialitatea. Într-adevăr, în timpul domniei regelui Daeron al II-lea Targaryen (Daeron cel Bun), insula s-a răsculat împotriva Lordului de Winterfell, o rebeliune care a durat ani la rând și-a luat viața a mii de oameni, inclusiv pe cea a lui Barthogan Stark, Lord de Winterfell (numit Barth Spadă Neagră), înainte de a fi, în cele din urmă, înăbușită.

LOCUITORII LACUȘTRI DE PE GÂT

Ultimii (unii ar putea spune și cei mai nesemnificativi), dintre nordici sunt locuitorii mlaștinilor din Gât, numiți lacuștri din pricina insulelor plutitoare pe care-și ridică clădirile și cocioabele lor. Oameni mici și vicleni (unii spun că sunt mici de statură deoarece s-au încrucișat cu Copiii Pădurii, dar, mai probabil, acesta este rezultatul unei alimentații necorespunzătoare, deoarece grânele nu abundă prin bălți și smârcuri ori prin mlaștinile sărate de pe Gât, iar ei mănâncă pește, broaște și șopârle), sunt destul de secretoși, respingând străinii.

La sud de Gât, riveranii ale căror pământuri se învecinează cu ale lor spun că lacuștrii respiră în apă, au degete unite prin membrane, ca broaștele, și folosesc otrăvuri pe sulițele și săgețile lor. Ultima afirmație, trebuie spus, este adevărată; mulți negustori au adus la Citadelă ierburi rare și plante cu proprietăți ciudate, deoarece maesterii caută astfel de lucruri pentru a le înțelege mai bine însușirile și valoarea. Restul nu sunt decât invenții: lacuștrii sunt oameni, cu toate că mai mici decât majoritatea semenilor lor, chiar dacă trăiesc într-un chip unic în cele Șapte Regate.

Cu mult timp în urmă, susțin istoricii, lacuștrii erau conduși de Regii Hotarelor. Menestrelii descriu cum călăreau lei-șopârlă și foloseau broaște-suliță lungi, ca pe niște lănci, dar astea sunt clar fabulații. Erau acei Regi ai Hotarelor chiar regi cu adevărat, așa cum înțelegem noi termenul? Arhimaesterul Eyron scrie că lacuștrii își considerau regii mai presus de toți, fiind atinși de vechii zei, fapt demonstrat de

STÂNGA | *Locuitor lacustru de pe Gât.*

culorile ciudate ale ochilor sau chiar prin vorbitul cu animalele, așa cum se spunea că făceau Copiii Pădurii.

Indiferent care este adevărul, ultimul Rege al Hotarelor a fost ucis de lordul Rickard Stark (uneori, acesta era numit Lupul Râzător în Nord, pentru firea sa voioasă), care i-a luat fiica de soție, astfel că lacuștrii și-au plecat genunchiul și au acceptat dominația Winterfellului. În secolele scurse de atunci, lacuștrii au devenit aliați puternici ai Casei Stark, sub conducerea familiei Reed, din Garda Apei Cenușii.

LORZII WINTERFELLULUI

După Cucerire și unificarea celor Șapte Regate membrii familiei Stark au devenit mai degrabă Păzitori ai Nordului decât regi, depunând jurământul de fidelitate înaintea Tronului de Fier, rămânând totuși stăpânii propriilor lor domenii, chiar dacă nu și oficial. Deși Torrhen Stark renunțase la străvechea coroană a Regilor Iernii, fiii săi erau mai puțin încântați de jugul Targaryen, unii dintre ei vorbind despre o răzvrătire și despre ridicarea flamurii Stark, indiferent dacă lordul Torrhen era de acord sau nu.

prințul Jacaerys Velaryon, sortit pieirii, zburase la Winterfell pe spinarea dragonului său.

După Dansul Dragonilor, familia Stark a devenit și mai loială Targaryenilor decât înainte. Într-adevăr, fiul și moștenitorul lordului Cregan Stark a luptat sub flamurile targaryene când Tânărul Dragon a vrut să cucerească Dorne. Rickon Stark a luptat cu curaj, faptele sale fiind pomenite de regele Daeron în *Cucerirea regatului Dorne*. Moartea lui Rickon lângă Sunspear într-una dintre bătăliile finale a fost jelită în Nord

Dacă sentimentele anti-Targanyen au fost înrăutățite de eforturile reginei Rhaenys Targaryen de a uni regatul prin căsătorii între marile case rămâne să decidă cititorul. Că fiica lui Torrhen Stark a fost măritată cu tânărul și ghinionistul Lord de Vale este un lucru bine cunoscut; a fost una dintre căsătoriile menite să aducă pacea, aranjate de Rhaenys. Însă scrisorile păstrate în Citadelă sugerează că familia s-a împotrivit și că frații miresei au refuzat să asiste la nuntă.

Ceva mai târziu, s-a spus că cei din familia Stark erau înverșunați împotriva Bătrânului Rege și a reginei Alysanne pentru că-i forțaseră să renunțe la Noul Dar ca să-l cedeze Rondului de Noapte; acesta ar putea fi motivul pentru care lordul Ellard Stark li s-a alăturat lui Corlys Velaryon și prințesei Rhaenys în Marele Consiliu din 101 D.C.

Am discutat deja despre rolul Casei Stark în Dansul Dragonilor. Trebuie adăugat că lordul Cregan Stark a fost răsplătit pentru sprijinul său loial față de regele Aegon al III-lea... chiar dacă nu o prințesă regală se căsătorise în familia sa, așa cum se convenise prin Pactul de Gheață și Foc, încheiat când

ani la rândul din cauza problemelor care au afectat domniile fraților săi vitregi.

În deceniile următoare, Nordul i-a văzut pe cei din familia Stark confruntându-se cu răscoala din Skagos, încă un măcel devastator al oamenilor de fier sub comanda lui Dagon Greyjoy, și cu o năvălire a sălbaticilor, conduși de Raymun Barbă Roșie, Regele-de-Dincolo-de-Zid, în 226 D.C. De fiecare dată, au murit membri ai familiei Stark. Și totuși, Casa a supraviețuit, și asta mai mult ca sigur datorită hotărârii ferme a majorității Lorzilor de Winterfell de a nu se lăsa implicați în intrigile curții din sud.

Cu toate că acum se spune că lordul Ellard Stark a fost bucuros să ajute Rondul de Noapte cu Darul, adevărul este cu totul altul. Scrisorile din partea fratelui lordului Stark către Citadelă, prin care le cere maesterilor precedente ale unor donații forțate ale proprietăților, arată că familia Stark nu era nerăbdătoare să răspundă cererii regelui Jaehaerys. Este posibil ca familia Stark să se fi temut că, sub controlul Castelului Negru, Noul Dar va intra inevitabil în declin, deoarece Rondul de Noapte va privi mereu spre nord și nu le va acorda prea multă atenție noilor lor chiriași din sud. Și acest lucru chiar s-a întâmplat, iar Noul Dar este acum în mare parte nepopulat din pricina declinului Rondului și a ravagiilor făcute de năvălitorii de dincolo de Zid.

Când familia Stark a fost aproape nimicită de Regele Nebun Aerys, după răpirea Lyannei de către Rhaegar, unii oameni prost informați au dat vina pe răposatul lord Rickard, ale cărui alianțe, de sânge și prietenie, au legat marile Case, asigurându-se că ele vor acționa la unison împotriva crimelor Regelui Nebun.

WINTERFELL

Cel mai mare castel din Nord este Winterfell, cetatea de scaun a familiei Stark încă din Zorii Vremurilor. Legenda spune că Brandon Constructorul a ridicat Winterfell după iarna care a durat o întreagă generație, Noaptea cea Lungă, pentru a deveni bastionul descendenților săi, Regii Iernii. Cum Brandon Constructorul este legat de un număr improbabil de mari lucrări (Capătul Furtunii și Zidul, pentru a da doar două exemple semnificative) de-a lungul mai multor vieți, se pare că poveștile l-au transformat pe vreunul dintre regii străvechi, sau mai mulți regi ai Casei Stark (deoarece au existat mulți Brandoni în lunga dominație a acestei familii), în legendă.

Castelul însuși este ciudat, pentru că familia Stark nu a nivelat pământul când a săpat fundația și-a ridicat zidurile. Asta arată că a fost construit pe bucăți, în decursul anilor, în loc să fi fost plănuit ca o structură unitară. Unii învățați cred că a fost cândva un complex de bastioane legate între ele, cu toate că trecerea veacurilor a șters aproape orice dovadă privind acest lucru.

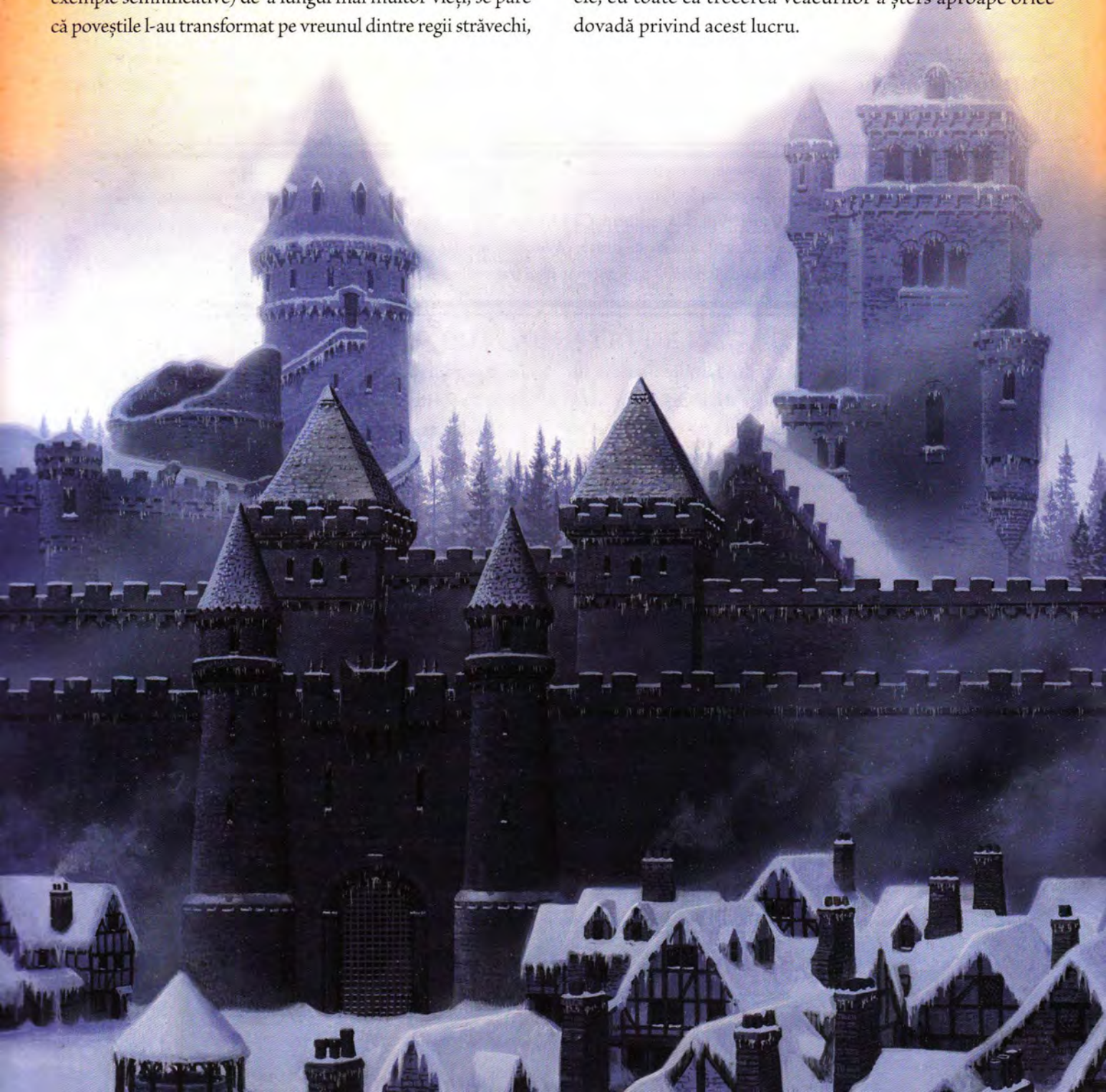

Zidurile exterioare ale Winterfellului au fost înălțate în timpul ultimelor două decenii ale domniei regelui Edrick Snowbeard. Cu toate că Edrick este faimos pentru o cârmuire care a durat aproape un secol, spre final devenise tot mai imprevizibil, astfel încât multe facțiuni au încercat să cucerească regatul său slăbit. Cele mai evidente amenințări au venit din partea urmașilor săi, numeroși – grupați în facțiuni – dar și alții și-au încercat norocul, inclusiv oamenii de fier, vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă, sălbaticii, rivalii din Nord precum Boltonii.

Zidurile interioare, care au avut cândva doar rol de apărare, au o vechime estimată la două mii de ani, și poate că unele porțiuni sunt chiar mai vechi. În ultimii ani, în jurul lor a fost săpat un șanț de apărare, apoi a fost ridicat un al doilea zid în spatele șanțului, făcând castelul inexpugnabil. Zidurile interioare au o înălțime de treizeci de metri, iar cele exterioare de douăzeci și cinci de metri; orice atacator care reușește să treacă de zidul exterior va fi ucis de apărătorii de pe zidurile interioare, cu sulițe, pietre și săgeți.

Pentru un ochi antrenat, arhitectura Winterfellului este un amalgam al unor epoci diferite. Castelul nu este format doar din clădiri, ci și din zone deschise. De fapt, o întindere de trei acri este dedicată unei vechi păduri a zeilor, unde, spune legenda, Brandon Constructorul s-a rugat cândva. Indiferent dacă asta este sau nu adevărat, vechimea crângului nu poate fi contestată. Iar pădurea zeilor beneficiază, fără îndoială, de pe urma izvoarelor termale aflate acolo, care protejează copacii de gerul aspru al iernii.

În interiorul zidurilor, castelul se întinde pe mai mulți acri, conținând mai multe clădiri independente. Cea mai veche dintre ele – un turn abandonat demult, rotund și turtit, acoperit de garguie – a devenit cunoscută drept Prima Cetate. Unii consideră că asta ar însemna că ar fi fost construită de Primii Oameni, însă maesterul Kennet a dovedit că n-ar fi putut exista înainte de venirea andalilor, din moment ce Primii Oameni și primii andali ridicau turnuri și cetăți pătrate. Turnurile rotunde au apărut mult mai târziu.

Într-adevăr, prezența izvoarelor termale – care străbat pământul din jurul Winterfellului – ar putea fi motivul principal pentru care Primii Oameni s-au așezat inițial aici. Oricine-și poate imagina cu ușurință valoarea pe care ar fi avut-o o sursă de apă proaspătă – și fierbinte pe deasupra – în miezul iernii nordice. În secolele recente, familia Stark a construit structuri care folosesc în mod direct aceste izvoare, pentru încălzirea clădirilor.

Putem ignora spusele lui Ciupercă din *Mărturia* sa, potrivit cărora dragonul Vermax ar fi lăsat niște ouă în criptele subterane de la Winterfell, unde apa izvoarelor calde trece prin apropierea zidurilor, în vreme ce stăpânul său trata cu Cregan Stark la începutul Dansului Dragonilor. După cum notează Arhimaesterul Gyldayn în istoria sa fragmentară, nu există dovezi că Vermax ar fi lăsat chiar și un singur ou, sugerând că dragonul era mascul. Credința că dragonii își puteau schimba sexul după necesități este greșită, spune Maesterul Anson în *Adevărul* său, provenind din neînțelegerea metaforei ezoterice folosite de Barth, când discuta misterele înalte.

Izvoarele termale precum cel de sub Winterfell se pare că au încălzit vetrele lumii, aceleași focuri care au format cele Paisprezece Flăcări, sau muntele care fumegă de la Piatra Dragonului. Totuși, oamenii de rând de la Winterfell și orașul de iarnă cred că izvoarele sunt încălzite de răsuflarea dragonului care doarme sub castel. Acest lucru este chiar o sminteală și mai mare decât spusele lui Ciupercă și nu trebuie luat în considerare.

STÂNGA | *Winterfell, cu orașul iernii în afara zidurilor sale.*

ZIDUL ȘI DINCOLO DE EL

RONDUL DE NOAPTE

Rondul de Noapte este unic în cele Șapte Regate, frăția legată prin jurământ care a apărat Zidul secole și milenii de-a rândul, născută în urma Nopții celei Lungi, iarna întinsă de-a lungul unei generații întregi, care i-a adus pe Ceilalți în ținuturile oamenilor și aproape că i-au nimicit.

Istoria Rondului de Noapte este una îndelungată. Poveștile încă mai vorbesc despre cavalerii negri de pe Zid și despre chemarea lor nobilă. Însă Epoca Eroilor s-a terminat demult, iar Ceilalți nu s-au mai arătat de mii de ani, dacă au existat vreodată.

Și-așa, an după an, Rondul s-a tot micșorat. Arhivele lor dovedesc că acest declin se accentuase chiar înainte de vremea lui Aegon Cuceritorul și a surorilor sale. Cu toate că frații negri din Rond încă mai păzesc regatele oamenilor pe cât de nobil pot, amenințările cu care se confruntă nu mai vin dinspre Ceilalți, spirite, uriași, înțelepții pădurii, wargi, schimbători de formă și alți monștri din poveștile și legendele copiilor, ci, mai degrabă, dinspre barbarii înarmați cu topoare din piatră și măciuci, înrăiți, în mod sigur, dar totuși oameni, care nu se pot pune cu niște războinici disciplinați.

Nu a fost întotdeauna așa. Chiar dacă legendele sunt sau nu adevărate, este limpede că Primii Oameni și Copiii Pădurii (și chiar și uriașii, dacă e să-i credem pe menestreli) s-au temut de ceva suficient de tare încât să-i facă să încerce să se cațere pe Zid. Iar această măreață construcție, simplă, este considerată una dintre minunile lumii. Este posibil ca primele sale fundații să fi fost din piatră – maesterii au păreri diferite despre asta – însă acum tot ceea ce poate fi văzut de la distanță de sute de kilometri este gheața. Lacurile din apropiere au oferit materialul de bază, pe care Primii Oameni l-au tăiat în blocuri uriașe și le-au dus pe sănii până la Zid, punându-le la locul lor unul câte unul. Acum, după mii de ani, Zidul se ridică la o înălțime de mai bine de două sute douăzeci de metri la punctul său cel mai înalt (cu toate că înălțimea sa variază considerabil de-a lungul sutelor de kilometri pe care se întinde, urmărind contururile terenului).

În umbra acestui zid de gheață, Rondul de Noapte a construit nouăsprezece bastioane, cu toate că acestea nu sunt ca niciunul dintre castelele de pe cuprinsul celor Șapte Regate, deoarece nu au ziduri de pază sau alte fortificații defensive pentru protejarea lor (Zidul însuși putând contracara orice amenințare dinspre nord, Rondul insistând că nu are dușmani în sud).

Cel mai mare și mai vechi dintre aceste bastioane este Fortul Nopții, abandonat de mai bine de două sute de ani; pe măsură ce Rondul s-a redus, dimensiunile sale au devenit prea mari și prea costisitoare de întreținut. Maesterii care au servit acolo pe vremea când era încă în folosință au spus că bastionul a fost extins de multe ori în decursul secolelor, și că puțin a mai rămas din structurile sale inițiale, în afară de unele dintre tainițele cele mai adânci, săpate direct în stânca de la baza castelului.

Totuși, de-a lungul miilor de ani de existență a sa ca bastion principal al Rondului, Fortul Nopții a generat multe legende, unele fiind amintite în lucrarea Arhimaesterului Harmune, *Păzitorii de pe Zid*. Cele mai vechi dintre aceste istorisiri sunt legate de legendarul Rege al Nopții, cel de-al treisprezecelea Lord Comandant al Rondului de Noapte, care s-ar fi culcat cu o vrăjitoare, albă precum un cadavru, și s-a autodeclarat rege. Timp de treisprezece ani, Regele Nopții și regina sa cadavru au domnit împreună, până când Regele Iernii, Brandon cel Zdrobitor (împreună, se zice, cu Joramun, Regele-de-Dincolo-de-Zid), i-a răpus. După aceea, le-a șters și numele din amintire.

În Citadelă, arhimaesterii au ignorat, în mare parte, asemenea istorisiri, cu toate că unii admit că s-ar putea să fi fost un Lord Comandant care a încercat să-și formeze un regat în vremurile de început ale Rondului. Unii sugerează că poate „regina-cadavru" era o femeie din Țara Movilei, o fiică a Regelui Movilei, acesta fiind el însuși o putere asociată adesea cu mormintele. S-a zis că Regele Nopții a fost fie un Bolton, un Woodfoot, un Umber sau un Flint, un Norrey sau

Legenda spune că uriașii ar fi ajutat la ridicarea Zidului, folosindu-se de forța lor pentru a fixa blocurile de gheață. S-ar putea să fie ceva adevărat aici, cu toate că poveștile îi fac pe uriași mai mari și mai puternici decât erau de fapt. Aceleași legende mai spun că și Copiii Pădurii – care n-au construit ziduri din piatră sau gheață – ar fi contribuit cu magia lor la ridicarea construcției. Însă istorisirile, ca întotdeauna, pot fi puse la îndoială.

STÂNGA | *Castelul Negru și Zidul.*

CASTELE ALE RONDULUI DE NOAPTE

ACTIVE

Turnul Umbrei
Castelul Negru (*acum reședința Lordului Comandant al Rondului*)
Rondul-de-Est-la-Mare

ABANDONATE

Rondul de Vest la Pod
Postul Străjii
Garda Cenușie
Ușa de Piatră
Dealul Brumei
Icemark
Fortul Nopții
Lacul Adânc
Poarta Reginei (*numită cândva Poarta Zăpezii înainte de a i se schimba numele în onoarea Bunei Regine Alysanne*)
Scutul de Stejar
Rondul-Pădurii-la-Iaz
Sala Îndoliată
Poarta Chiciurii
Movila Lungă
Torțe
Garda Verde

chiar un Stark, în funcție de locul unde se spune povestea. La fel ca toate poveștile, are detalii care s-o facă mai atractivă celor care o ascultă.

Rondul de Noapte, care ar putea fi considerat primul ordin militar al celor Șapte Regate (pentru că prima îndatorire a membrilor săi este aceea de apărare a Zidului, toți fiind antrenați în lupta cu armele), i-a împărțit pe frații săi jurați în trei grupuri:

1) administratorii, care aprovizionează Rondul cu mâncare, îmbrăcăminte și tot ce este necesar pentru a purta un război,
2) constructorii, care se ocupă de Zid și de castele,
3) cercetașii, cei care se aventurează în sălbăticia de dincolo de Zid pentru a se lupta cu sălbaticii.

Ei sunt conduși de ofițeri superiori ai Rondului și de Lordul Comandant. Acesta din urmă este ales: toți oamenii Rondului – de la foștii braconieri neștiutori de carte și până la vlăstarele marilor Case – îl vor vota pe cel despre care cred că ar trebui să-i conducă. Cel care obține cele mai multe voturi va conduce Rondul până la moarte. Este un obicei care a folosit Rondului, iar eforturile pentru subminarea lui (ca atunci când Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul fiului său nelegitim, acum cinci sute de ani) au eșuat.

Din nefericire, Rondul de Noapte a intrat în declin. Poate că, odată, a slujit unui scop înalt. Dar dacă Ceilalți au existat vreodată, n-au mai fost văzuți de câteva mii de ani și nu reprezintă o amenințare pentru oameni. Pericolul cu care se confruntă acum Rondul de Noapte sunt sălbaticii de dincolo de Zid. Dar, numai când apar Regi-de-Dincolo-de Zid, aceștia reprezintă cu adevărat un pericol pentru ținuturile oamenilor.

Cheltuielile mari pentru susținerea Zidului și a oamenilor săi au devenit tot mai greu de suportat. Numai trei dintre castelele Rondului de Noapte sunt astăzi locuite, iar ordinul este doar a zecea parte din ce era când Aegon și surorile sale au venit aici, dar chiar și așa este o povară.

Unii susțin că Zidul este o modalitate de a scăpa de ucigași, violatori, braconieri și cei asemenea lor, în vreme ce alții pun sub semnul întrebării înțelepciunea de a le da arme unor astfel de oameni și de a-i antrena în artele războiului. Raidurile sălbaticilor ar putea fi considerate pe bună dreptate mai mult o bătaie de cap decât o amenințare; mulți înțelepți sugerează că problema acestora ar fi mai lesne de rezolvat dacă li s-ar permite lorzilor din Nord să-și întindă dominația dincolo de Zid, pentru ca astfel să-i împingă pe sălbatici cât mai departe.

Doar faptul că nordicii apreciază Rondul l-a ținut în picioare, și o mare parte a hranei care-i ajută pe frații negri la Castelul Negru, Turnul Umbrei și Rondul-de-Est-la-Mare să nu flămânzească nu provine de la Dar, ci din darurile anuale pe care le fac lorzii nordici Zidului în semn de sprijin.

SĂLBATICII

În ținuturile de dincolo de Zid locuiesc tot felul de oameni – cu toții urmași ai Primilor Oameni – pe care noi, cei din mult mai civilizatul sud, îi numim sălbatici.

Ei nu își spun nicicum. Cel mai mare și mai numeros dintre popoarele de dincolo de Zid se consideră oameni liberi, în credința lor că obiceiurile lor barbare le permit să trăiască o mai mare libertate decât supușii din sud. Și este adevărat că nu au nici lorzi, nici regi și nu trebuie să se plece înaintea niciunui om sau preot, indiferent de locul de naștere, de sângele lor sau de poziția socială.

Însă, traiul lor este sărăcăcios, și nu sunt scutiți nici de foame, de vitregiile naturii, de războaiele barbare sau de distrugerile provocate chiar de ai lor. Lipsa de legi de dincolo de Zid nu trebuie invidiată, după cum ar putea spune oricine i-a văzut pe sălbatici. (Și mulți au relatat asta în lucrările bazate pe mărturiile cercetașilor din Rondul de Noapte.) Faptul că se mândresc cu sărăcia lor, cu topoarele lor de piatră și scuturile lor din lemn de răchită și blănurile pline de păduchi, este numai unul din motivele pentru care au fost despărțiți de restul popoarelor din cele Șapte Regate.

Triburile și clanurile de oameni liberi au rămas adepții vechilor zei ai Primilor Oameni și ai Copiilor Pădurii, zeii copacilor inimii (unele mărturii susțin că sunt și dintre aceia care slujesc alți zei: zeii întunecați de sub pământul din Colții de Gheață, zeii zăpezii și gheții de pe Țărmul Înghețat, ori zeii-crabi de la Storrold's Point, însă acest lucru n-a fost niciodată confirmat).

Cercetașii din Rondul de Noapte vorbesc despre neamuri și mai ciudate, stabilite în colțuri îndepărtate ale ținuturilor de dincolo de Zid, despre războinici îmbrăcați în bronz dintr-o vale ascunsă, departe spre nord, și despre Hornfoot, cei care merg desculți chiar și pe gheață și în zăpadă, despre sălbaticii de pe Țărmul Înghețat, care trăiesc în colibe și se deplasează în sănii trase de câini. Există și vreo șase triburi, oameni ai cavernelor, și zvonurile vorbesc despre canibali pe întinderile din avalul râurilor înghețate de dincolo de Zid. Însă puțini cercetași au pătruns mai mult de două sute cincizeci de kilometri în Pădurea Bântuită, și, fără îndoială, acolo sunt și alte feluri de sălbatici decât și-ar putea chiar și ei imagina vreodată.

Amenințarea reprezentată pentru regat de aceste semințiii barbare ar putea fi ignorată fără probleme, în afară de vremurile în care, din când în când, la mari răstimpuri, ei se unesc sub conducerea vreunui Rege-de-Dincolo-de-Zid. Cu toate că mulți jefuitori sălbatici și căpetenii războinice au aspirat la acest titlu, foarte puțini au reușit să-l obțină. Niciunul dintre barbarii deveniți Rege-de-Dincolo-de-Zid n-a construit cu adevărat un regat și nu i-a păsat de poporul său; de fapt, ei sunt căpetenii războinice, nu monarhi și, în ciuda diferențelor dintre ei, toți și-au condus oamenii împotriva Zidului, în speranța că vor trece de el și vor cuceri cele Șapte Regate până în sud.

Primul Rege-de-Dincolo-de-Zid, potrivit legendei, a fost Joramun, care pretindea că avea un corn capabil să dărâme Zidul atunci când îi va trezi „pe uriașii din pământ". (Faptul că Zidul încă mai stă în picioare spune destule despre pretențiile, și poate chiar despre existența lui.)

Frații Gendel și Gorne erau regi, acum trei mii de ani. Conducându-și armata sub pământ, într-un labirint de

Sălbaticii năvălesc asupra regatului mai ales pentru fier și oțel, lucruri pe care nu le pot face singuri. Au arme din lemn și piatră, chiar și din os. Unii poartă topoare de bronz și cuțite, însă chiar și acestea sunt considerate valoroase. Faimoasele căpetenii războinice folosesc arme din oțel furate, uneori luate de la cercetașii din Rond pe care i-au ucis.

STÂNGA | *Castelele Rondului de Noapte.* DEASUPRA | *Sălbatic atacând.*

Sălașul Aspru a fost cândva singura așezare care aducea a oraș în ținuturile de dincolo de Zid, găzduit de Storrold's Point, și controlând un port cu apă adâncă. Însă acum șase sute de ani, a fost incendiat și locuitorii lui nimiciți, dar Rondul nu poate spune cu siguranță ce s-a întâmplat. Unii zic că a fost invadat de canibalii din Skagos, alții că vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă au făcut asta. Cele mai ciudate povești, aduse de o navă trimisă de Rond să cerceteze, vorbesc despre urlete îngrozitoare, rostogolindu-se de pe dealurile care dominau Sălașul Aspru, acolo unde n-a putut fi găsit niciun bărbat sau femeie în viață. Una dintre cele mai fascinante relatări despre Sălașul Aspru poate fi găsită în lucrarea Maesterului Wyllis, *Sălașul Aspru, o mărturie despre cei trei ani petrecuți dincolo de Zid, printre barbari, jefuitori și vrăjitoarele pădurii*. Wyllis a ajuns la Sălașul Aspru pe o corabie de comerț din Pentos și s-a stabilit acolo ca vindecător și consilier, pentru a putea scrie despre obiceiurile locuitorilor lui. Gorm Lupul, una dintre cele patru căpetenii războinice ce conduceau orașul, i-a oferit protecție. Când Gorm a fost ucis într-o încăierare de beți, Wyllis s-a pomenit într-un pericol de moarte și s-a întors în Orașul Vechi. Acolo și-a scris lucrarea, doar pentru a dispărea la un an după ce a primit iluminarea. În Citadelă se spune că ar fi fost văzut ultima dată pe docuri, așteptând o navă care să-l ducă la Rondul-de-Est-la-Mare.

peșteri subterane întortocheate, au trecut neobservați pe sub Zid și au atacat Nordul. Gorne l-a ucis în bătălie pe regele Stark, fiind apoi omorât de moștenitorul acestuia, iar Gendel și sălbaticii lui rămași au fugit înapoi spre cavernele lor, fără a mai fi văzuți vreodată. Lordul cu Corn i-a urmat, la o mie de ani după aceea (sau poate că două). Numele său s-a pierdut în istorie, dar se spune că s-ar fi folosit de vrăjitorie pentru a trece de Zid. După el, secole mai târziu, a venit Bael Bardul, ale cărui cântece mai sunt încă auzite dincolo de Zid... dar nu se știe dacă a existat cu adevărat sau nu. Sălbaticii spun că da, și-i atribuie multe cântece, însă vechile cronici de la Winterfell nu vorbesc despre el. Nu se știe dacă asta se

Sălbaticii susțin că Gendel și oamenii lui s-au pierdut în caverne, pe unde rătăcesc și astăzi. Istoriile Rondului spun că Gendel a fost ucis și că foarte puțini dintre oamenii lui au scăpat și s-au întors sub pământ.

datorează înfrângerilor și umilințelor îndurate (se spune chiar că ar fi dezvirginat o fecioară Stark și-a lăsat-o grea) sau faptului că n-a existat.

Ultimul Rege-de-Dincolo-de Zid care-a trecut Zidul a fost Raymun Barbă-Roșie, care i-a unit pe sălbatici, în 212 sau 213 D.C. De-abia în 226 D.C. el și barbarii au reușit să treacă de Zid cățărându-se cu sutele și miile pe gheața alunecoasă și coborând în partea cealaltă.

Oastea lui Raymun număra câteva mii de oameni, după toate mărturiile, și a ajuns până la Lacul Lung, în sud. Acolo, lordul Willam Stark și Uriașul Bețiv, lordul Harmond din Casa Umber, i-au atacat. Cu două armate care-l înconjurau și lacul în spatele lui, Barbă-Roșie a luptat și-a murit, dar nu înainte de a-l fi măcelărit pe lordul Willam.

Când a apărut, în cele din urmă, și Rondul de Noapte, condus de Lordul Comandant Jack Musgood (numit Veselul Jack Musgood înainte de invazie și Adormitul Jack Musgood ulterior, pentru totdeauna), bătălia se terminase, iar furiosul Artos Stark (fratele răposatului lord Willam, considerat unul dintre cei mai fioroși războinici ai epocii sale) le-a dat fraților în negru sarcina de a-i îngropa pe morți, ceea ce au făcut într-un mod admirabil.

JOS | *O armată a sălbaticilor în fața Zidului.*

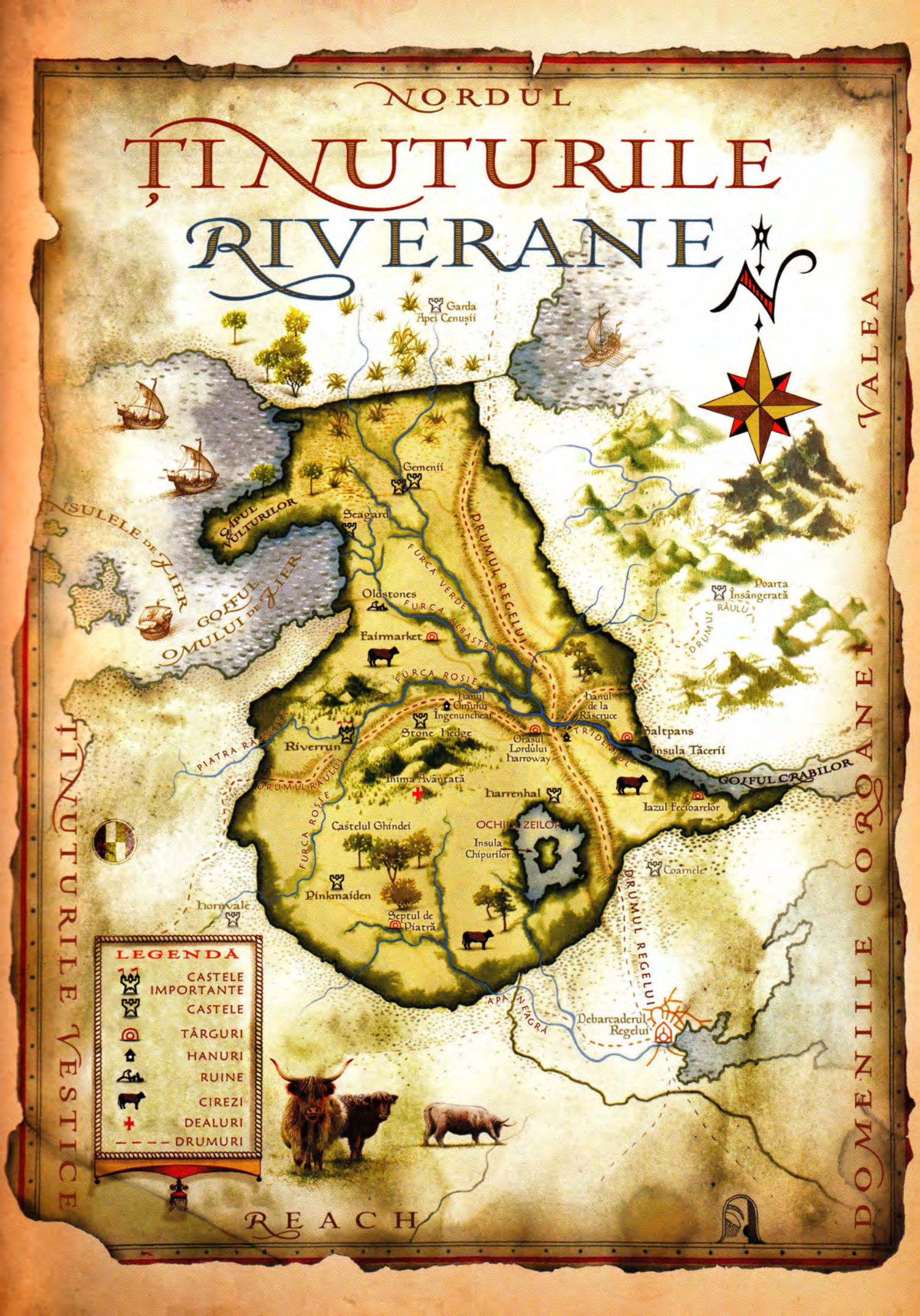
NORDUL
ȚINUTURILE RIVERANE
Garda Apei Cenușii
Gemenii
Seagard
Capul Vulturilor
Golful Omului de Zier
Oldstones
Fairmarket
Furca Verde
Furca Albastră
Furca Roșie
Drumul Regelui
Poarta Însângerată
Drumul Râului
Hanul Omului Îngenunchear
Hanul de la Răscruce
Stone Hedge
Orașul Lordului Harroway
Tridentul
Saltpans
Insula Tăcerii
Golful Crabilor
Iazul Fecioarelor
Riverrun
Piatra Răucită
Drumul Râului
Inima Avântată
Harrenhal
Castelul Ghindei
Ochiul Zeilor
Insula Chipurilor
Coarnele
Pinkmaiden
Hornvale
Septul de Piatră
Apa Neagră
Debarcaderul Regelui
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
HANURI
RUINE
CIREZI
DEALURI
DRUMURI
Ținuturile Vestice
Reach
Domeniile Coroanei
Valea

Ținuturile Riverane

MULTĂ ISTORIE – plină de glorie, dar și de tragedii – s-a făcut în ținuturile udate de apa râului Trident și de cei trei afluenți ai săi.

Întinzându-se de la Gât și până la malurile Apei Negre, iar în est spre marginile Văii, Ținuturile Riverane sunt inima vie a Westerosului. Nicio altă regiune din cele Șapte Regate n-a mai văzut atâtea bătălii, nici atâția regi mărunți și atâtea case regale ridicându-se și dispărând. Cauzele pentru aceasta sunt clare. Bogate și fertile, Ținuturile Riverane se învecinează cu toate celelalte ținuturi din cele Șapte Regate cu excepția Dorne, dar au prea puține granițe naturale care să stăvilească invaziile. Apa Tridentului face ca pământul să fie numai bun pentru locuit, agricultură și cuceriri, în vreme ce cei trei afluenți stimulează negoțul și călătoriile pe timp de pace, fiind atât drumuri, cât și obstacole în vreme de război.

Cei trei afluenți ai Tridentului au dat Ținuturilor Riverane numele lor: Furca Roșie, colorată de nămolul și aluviunile care se rostogolesc de pe munții vestici; Furca Verde, ale cărei ape pline de mușchi vin dintre mlaștinile Gâtului; și Furca Albastră, numită așa datorită purității apei sale sclipitoare, alimentată de izvoare. Cursurile lor late sunt drumurile pe care circulă bunurile prin Ținuturile Riverane, și n-ar fi neobișnuit să vezi șiruri de ambarcațiuni împinse cu prăjini întinzându-se pe kilometri întregi. N-a existat niciodată vreun oraș în Ținuturile Riverane, chiar dacă pare ciudat (deși există târguri mari, de negoț), și asta din cauza istoriei zbuciumate a regiunii și a tendinței regilor din trecut de a refuza carte care să permită ca Saltpans sau Orașul Lordului Harroway ori Fairmarket să se extindă.

În timpul secolelor în care Primii Oameni au dominat Westerosul, nenumărate regate mărunte s-au ridicat și s-au prăbușit în Ținuturile Riverane. Istoriile lor, împletite și brodate cu mituri și cântece, au fost în general uitate, cu excepția numelor unora dintre regii și eroii legendari, ale căror fapte au fost consemnate pe pietrele bătute de vânt cu rune ale căror înțelesuri sunt chiar și acum controversate în Citadelă. Astfel, chiar dacă menestrelii și povestitorii s-ar putea să ne încânte cu istorisiri vii despre Artos cel Puternic, Florian cel Nebun, Jack Nouă-Degete, Sharra, Regina-Vrăjitoare și Regele Verde de la Ochiul Zeilor, existența unor asemenea personaje trebuie să fie pusă sub semnul întrebării.

Adevărata istorie a Ținuturilor Riverane începe cu venirea andalilor. După ce au trecut Marea Îngustă și au năvălit în Vale, acești cuceritori dinspre vest au vrut să și-o însușească, deplasându-se cu corăbiile lor lungi în sus pe Trident și pe cei trei afluenți ai săi. În acele zile, se pare că andalii au luptat în bande conduse de căpeteniile pe care septonii de mai târziu le vor numi regi. Treptat, s-au impus în fața multora dintre regii mărunți, ale căror regate erau udate de râuri.

Baladele ne vorbesc despre Căderea Iazului Fecioarelor și de moartea regelui său copil, Florian cel Curajos, al Cincilea pe Numele Său; despre Vadul Văduvei, unde trei fii ai lordului Darry i-au ținut pe loc pe căpetenia andală Vorian Vypren și pe cavalerii săi timp de o zi și-o noapte, ucigând sute dintre ei înainte de a cădea la rândul lor; despre noaptea de la Codrul Alb, unde se spune că toți Copiii Pădurii au ieșit din străfundurile unui deal plin de găuri, trimițând sute de lupi asupra unei tabere andale, fiarele sfâșiind sute de oameni sub lumina lunii; despre marea bătălie de la Râul Amar, unde Brackenii de la Stone Hedge și familia Blackwood de la Raventree Hall au făcut cauză comună împotriva năvălitorilor, numai pentru a fi spulberați de un iureș al celor 777 de cavaleri andali și șapte septoni, purtând pe scuturi steaua cu șapte colțuri a Credinței.

Steaua cu șapte colțuri îi însoțea peste tot pe andali, purtată pe scuturi și flamuri, brodată pe bluzele purtate peste armuri, uneori chiar pe pielea lor. În credința lor în Cei Șapte, cuceritorii îi considerau demoni pe vechii zei ai Primilor Oameni și ai Copiilor Pădurii, nimicind crângurile de copaci ai inimii, sacri pentru ei, cu foc și sabie, doborând măreții copaci albi oriunde îi găseau și distrugând fețele sculptate.

Importanța Tridentului pentru regiune n-a fost niciodată mai clară ca atunci când regele Harwyn Hoare, bunicul lui Harren cel Negru, s-a luptat pentru Ținuturile Riverane cu Arrec, Regele Furtunii. Năvălitorii din Insulele de Fier au obținut controlul asupra râurilor, transportându-și rapid trupele între fortărețele îndepărtate și câmpurile de bătălie. Regele Furtunii a suferit o înfrângere usturătoare la vadul Furcii Albastre, lângă Fairmarket, unde corăbiile lungi s-au dovedit a fi decisive, permițându-le insularilor să captureze vadul în ciuda numărului superior al oamenilor lui Arrec.

Marele deal Inima Avântată era sacru pentru Primii Oameni, așa cum fusese și pentru Copiii Pădurii înaintea lor. Cu coama acoperită de un crâng de copaci ai inimii uriași, la fel de vechi ca toți cei din cele Șapte Regate, Inima Avântată îi adăpostea încă pe Copiii Pădurii și pe înțelepții lor. Când regele andal Erreg Fratricidul a înconjurat dealul, Copiii au ieșit afară pentru a-l apăra, chemând nori de corbi și armate de lupi... sau așa spune legenda. Dar nici colții și nici ghearele n-au rezistat în fața topoarelor de oțel ale andalilor, care i-au măcelărit deopotrivă pe înțelepți, fiare și pe Primii Oameni, și-au ridicat lângă Inima Avântată un morman de leșuri pe jumătate la fel de înalt... după cum susțin menestrelii.

Adevărata istorie sugerează altceva, insistând că Ținuturile Riverane fuseseră abandonate de Copii cu mult înainte ca andalii să traverseze Marea Îngustă. Cert este însă că crângul a fost distrus. Astăzi, au mai rămas doar niște cioturi putrede în locul copacilor inimii.

Penultimul și cel mai măreț rege riveran care s-a ridicat împotriva andalilor a fost Tristifer al IV-lea din Casa Mudd, Ciocanul Dreptății, care domnea din uriașul castel Oldstones, pe un deal de pe malurile Furcii Albastre. Menestrelii ne spun că a luptat într-o sută de bătălii împotriva năvălitorilor și a câștigat nouăzeci și nouă dintre ele, numai pentru a cădea răpus în cea de-a o suta, în care s-a războit cu o alianță formată din șapte regi andali. Totuși, pare convenabil să fie șapte regi în cântec; mai mult ca sigur, aceasta este o altă istorisire născotită de septoni, ca o lecție de cucernicie.

Înaintea Casei Mudd, au existat și alți regi la fel de puternici. Despre Fisheri se spune în unele cronici că au fost primii și cea mai veche familie de regi riverani (în altele, ei sunt pomeniți drept cea de-a doua dinastie, iar în *Analele râurilor,* fragmentare, provenite din străvechiul sept de la Peasedale, se sugerează că ar fi fost a treia). Familiile Blackwood și Bracken pretind că au domnit în Ținuturile Riverane în perioade diferite în Epoca Eroilor.

Casa Mudd a izbutit să unească mai multe dintre Ținuturile Riverane decât oricare dintre predecesorii lor, însă domnia ei a fost scurtă. Ciocanul Dreptății a fost urmat de fiul său, Tristifer al V-lea, sau Ultimul Tristifer, care s-a dovedit incapabil să stăvilească valul andal și să-și mențină unit propriul popor.

Regii andali care au distrus Oldstones și l-au omorât pe Ultimul Tristifer s-au înrudit cu nobilimea rămasă a Primilor Oameni și i-au măcelărit pe toți cei care nu s-au plecat înaintea lor. Un popor arțăgos, războinic, andalii și-au împărțit Ținuturile Riverane. Sângele ultimilor regi ai Primilor Oameni nici nu se uscase încă atunci când cuceritorii andali au început să se lupte între ei pentru dominație. Cu toate că mulți lorzi se autoproclamau Rege al Râurilor și Dealurilor sau Rege al Tridentului, vor trece veacuri până când vreunul dintre acești monarhi mărunți să pună mâna pe suficient de multe ținuturi riverane ca să merite asemenea titluri.

Primul dintre regii andali care a supus Ținuturile Riverane a fost bastardul născut dintr-o relație amoroasă între doi vechi dușmani: Blackwood și Bracken. În copilărie, a fost Benedict Rivers, disprețuit de toți, însă a ajuns cel mai măreț luptător al epocii sale, Ser Benedict cel Viteaz. Priceperea sa în luptă i-a adus sprijinul casei mamei sale și a tatălui său, și curând și alți lorzi riverani s-au plecat înaintea sa. Benedict a avut nevoie de peste treizeci de ani ca să-l poată doborî și pe ultimul dintre regii mărunți ai Tridentului. Numai atunci și-a pus coroana.

Ca rege, a devenit cunoscut drept Benedict cel Drept, un nume care i-a plăcut atât de mult încât a renunțat la numele său de bastard și l-a adoptat pe acesta ca nume al casei sale. Înțelept și neînduplecat, a domnit douăzeci și trei de ani, extinzându-și domeniile până la Iazul Fecioarelor și Gât. Fiul său, un alt Benedict, a domnit vreme de șaizeci de ani și a adăugat Duskendale, Rosby și gura Apei Negre la Ținuturile Riverane.

Casa lui Benedict a condus Ținuturile Riverane aproape trei secole, ne spun cronicile. Dinastia lor s-a terminat când Qhored Hoare, regele Insulelor de Fier, i-a ucis pe fiii regelui Bernarr al II-lea, în timp ce aceștia erau captivi la Pyke. Tatăl lor nu le-a supraviețuit multă vreme, implicat într-un război inutil de răzbunare împotriva insularilor.

Cu toate că numele lui Erreg este unul dintre cele mai întunecate din istoriile străvechi, cineva s-ar putea întreba dacă a existat cu adevărat. Arhimaesterul Perestan a sugerat că Erreg ar putea fi, de fapt, o transcriere greșită a unui titlu andal și nu un nume. Perestan merge mai departe în lucrarea sa, *Considerații asupra istoriei,* sugerând că această căpetenie fără nume ar fi tăiat copacii la ordinul unui rival al regelui riveran, care se folosise de mercenarii andali.

A urmat o altă perioadă de anarhie și vărsări de sânge. Regatul pe care-l unise Benedict cel Viteaz a fost fărâmițat încă o dată, iar conflictul de o sută de ani a stat mărturie cum regii mărunți ai Caselor Blackwood, Bracken, Vance, Mallister și Charlton s-au războit între ei pentru supremație.

Învingătorul puțin probabil al acestor lupte a fost lordul Torrence Teague, un aventurier de origine dubioasă, care a pus mâna pe o grămadă de aur în timpul unui atac îndrăzneț împotriva Ținuturilor Vestice, folosindu-și averea pentru a aduce un mare număr de mercenari de dincolo de Marea Îngustă. Războinici încercați cu toții, spadele lor au înclinat balanța, iar Teague a fost încoronat Rege al Tridentului, la Iazul Fecioarelor, după șase ani de război.

Oricum, se spune că nici regele Torrence, nici moștenitorii lui n-au avut o domnie liniștită. Neamul Teague era atât de puțin iubit de cei asupra cărora domnea, încât au fost nevoiți să-i țină ca ostatici la curtea lor pe fiii și fiicele tuturor marilor case din Trident, pentru a-i avea la îndemână în caz de trădare. Chiar și așa, cel de-al patrulea monarh Teague, regele Theo Ros-de-Șa, și-a petrecut întreaga sa domnie călare, conducându-și cavalerii de la o răscoală la alta, în timp ce-i spânzura pe ostatici de crengile copacilor.

Dinastiile regilor riverani andali au avut, adesea, viață scurtă, deoarece dușmanii le înconjurau regatele din toate părțile. Oamenii de fier le-au devastat coastele dinspre vest, în vreme ce piraților de la Treptele de Piatră și Trei Surori au făcut la fel în est. Vesticii au coborât călare dealurile de peste Furca Roșie pentru a jefui și cuceri, iar triburile sălbatice din dealuri au ieșit din Munții Lunii pentru a pârjoli, prăda și lua femeile. Dinspre sud-vest, lorzii din Reach au trimis coloane de fier de cavaleri peste Apa Neagră ori de câte ori le-a convenit; spre sud-est se aflau domeniile Regilor Furtunii, mereu doritori de aur și de glorie.

În istoria îndelungată a Tridentului, sub sute de domnitori, oamenii din Ținuturile Riverane au fost aproape tot timpul implicați în războaie cu cel puțin unul dintre vecinii lor. Uneori, trebuiau să lupte și pe două fronturi sau chiar trei o dată.

Și mai rău, puțini dintre regii riverani s-au bucurat vreodată de întregul sprijin al propriilor lor lorzi stegari. Vechile nedreptăți sau trădări nu erau date uitării cu ușurință de lorzii Tridentului, ale căror vrăjmășii erau la fel de adânci ca și râurile care le udau pământurile. Din când în când, unul sau mai mulți dintre acești lorzi riverani se alăturau câte unui năvălitor sau altuia, împotriva propriului lor rege; într-adevăr, în unele cazuri, chiar ei au adus străini în Ținuturile Riverane, oferindu-le pământuri, aur sau mâna fiicelor lor în schimbul ajutorului lor împotriva dușmanilor.

Mulți dintre regii riverani au fost detronați prin astfel de alianțe, și fiecare nouă bătălie a pregătit scena pentru următoarea. Privind retrospectiv, este ușor de înțeles că n-a fost decât o chestiune de timp până când unul dintre acești năvălitori a ales să rămână și să revendice Ținuturile Riverane.

Primul care-a făcut asta a fost Regele Furtunii, Arlan al III-lea Durrandon.

Humfrey din Casa Teague era Regele Râurilor și Dealurilor în acele vremuri. Fiind un domnitor pios, a înființat multe sepșturi și mănăstiri în Ținuturile Riverane, încercând să interzică adorarea vechilor zei în regatul său.

Asta a făcut ca Raventree să se ridice împotriva sa, Casa Blackwood neacceptându-i niciodată pe Cei Șapte. Vance din Atranta și Tully de la Riverrun li s-au alăturat. Regele Humfrey și loialiștii săi, sprijiniți de Stelele și Săbiile Credinței Militante, erau pe punctul de a-i zdrobi, când Roderick Blackwood a cerut ajutor de la Capătul Furtunii. Lordul era legat de Casa Durrandon prin căsătorie, deoarece regele Arlan o luase de soție pe una dintre fiicele sale, căsătorindu-se cu ea după vechile rânduieli, lângă copacii inimii din pădurea zeilor din Raventree.

Arlan al III-lea a răspuns rapid. Chemându-și toți stegarii, Regele Furtunii a condus o mare armată peste Apa Neagră, zdrobindu-i pe regele Humfrey și pe aliații acestuia într-o serie de bătălii sângeroase, ridicând asediul asupra Raventree. Roderick Blackwood și Elston Tully au căzut amândoi în luptă, împreună cu lorzii Bracken, Darry, Smallwood și ambii lorzi Vance. Regele Humfrey, fratele și campionul său, Ser Damon,

DEASUPRA | *Regele Benedict cel Drept.*

precum și fiii săi Humfrey, Hollis și Tyler au pierit cu toții în bătălia finală a campaniei, o încăierare sângeroasă desfășurată la baza dealurilor numite Sfârcurile Mamei, pe un teritoriu revendicat atât de Blackwood, cât și de Bracken.

Regele Humfrey a fost primul care a fost ucis în acea zi. Moștenitorul său, prințul Humfrey, a preluat coroana și spada, însă a murit la scurt timp după aceea. L-a înlocuit fratele său, Hollis, dar și el a fost ucis. Astfel, coroana însângerată a ultimului rege riveran a trecut de la un fiu la celălalt și, în cele din urmă, la fratele regelui Humfrey, totul în decursul unei după-amiezi. La apusul soarelui, Casa Teague era cu totul nimicită, împreună cu Regatul Râurilor și Dealurilor. Lupta în care au murit a devenit cunoscută după aceea drept Bătălia celor Șase Regi, în onoarea lui Arlan al III-lea, Regele Furtunii, și a celor cinci regi riverani măcelăriți de cei de la Capătul Furtunii; unii au domnit preț de câteva minute, nici măcar pentru câteva ore.

Anumite scrisori, găsite de maesterii de la Capătul Furtunii și Raventree Hall în secolele următoare, sugerează că Arlan al III-lea nu intenționa să revendice Ținuturile Riverane atunci, când a mărșăluit spre nord, vrând de fapt să redea coroana Casei Blackwood, respectiv nașului său, lordul Roderick. Moartea sa în bătălie a năruit aceste planuri, deoarece moștenitorul de la Raventree era un băiat de opt ani, iar Regelui Furtunii nu-i plăceau și nu avea încredere în frații supraviețuitori ai lordului Blackwood. Se pare că regele Arlan a luat în considerare și posibilitatea încoronării fiicei sale de suflet, Shiera, copilul cel mare al lui Roderick Blackwood, propriul său fiu domnind împreună cu ea, însă lorzii riverani au refuzat să fie conduși de o femeie, iar Înălțimea Sa a decis să adauge Ținuturile Riverane la propriile sale domenii.

Și-așa au rămas peste trei secole, cu toate că lorzii riverani s-au ridicat împotriva Capătului Furtunii cel puțin o dată în fiecare generație. O duzină de pretendenți, din tot atâtea case, autointitulați Rege Riveran sau Rege al Tridentului, vor jura să azvârle jugul celor de la Capătul Furtunii. Unii chiar au și reușit... pentru vreo paisprezece zile, un ocol al lunii, poate chiar și pentru un an. Însă tronurile lor erau construite din lut și nisip, iar la sfârșit o nouă armată va mărșălui de la Capătul Furtunii pentru a le dărâma și a-i spânzura pe cei care se așezaseră pe ele. Și astfel s-au terminat domniile lipsite de glorie ale lui Lucifer cel Drept (Lucifer Mincinosul), Marq Mudd (Bardul Nebun), lordului Robert Vance, lordului Petyr Mallister, lady Jeyne Nutt, a regelui-bastard Ser Addam Rivers, a regelui-țăran Pate din Fairmarket și a lui Ser Lymond Fisher, Cavaler de Oldstones, și ale altor câtorva.

Când dominația Capătului Furtunii asupra Ținuturilor Riverane s-a terminat în cele din urmă, nu un lord riveran i-a pus capăt, ci un cuceritor rival de dincolo de ținuturile Tridentului: Harwyn Hoare, numit și Mână Grea, regele Insulelor de Fier. Traversând Golful Omului de Fier cu o sută de corăbii lungi, trupele lui Harwyn au debarcat la două sute de kilometri sud de Seagard și au mărșăluit spre interior, spre Furca Albastră, cărându-și corăbiile pe umeri, în baladele menestrelilor din insule care încă mai sărbătoresc acest lucru.

În timp ce insularii se deplasau în sus și-n jos pe râuri, năvălind și jefuind după pofta inimii, lorzii riverani s-au retras din calea lor ori s-au adăpostit în castelele lor, nedorind să fie implicați în bătălii în numele unui rege pe care mulți dintre ei îl suduiau. Cei care au pus mâna pe arme au fost pedepsiți cu sălbăticie. Un tânăr cavaler curajos, Samwell Rivers, fiul natural al lui Tommen Tully, Lord de Riverrun, a adunat o mică armată și s-a întâlnit cu regele Harwyn pe Piatra Răsucită, însă oamenii săi s-au împrăștiat când Mână Grea a șarjat. Sute de bărbați s-au înecat încercând să fugă. Rivers însuși a fost despicat în două, pentru ca părinții săi să primească câte o jumătate.

Lordul Tully a abandonat Riverrun fără luptă, fugind cu oamenii săi pentru a se alătura armatei care se concentra la Raventree Hall, sub conducerea doamnei Agnes Blackwood și a fiilor ei. Însă când lady Agnes a avansat spre insulari, vecinul ei beligerant, lordul Lothar Bracken, i-a căzut în spate cu întreaga sa forță și i-a pus pe fugă oamenii. Lady Agnes și doi dintre fiii ei au fost capturați și trimiși regelui Harwyn, care a forțat-o pe mamă să vadă cum i-a sugrumat pe băieți cu mâinile goale. Dar lady Agnes n-a plâns, dacă sunt adevărate poveștile. „Am și alți fii", i-a spus ea regelui Insulelor de Fier. „Raventree va dura mult după ce tu și toți ai tăi veți fi măturați de pe fața pământului și distruși. Neamul ți se va sfârși în sânge și foc."

Mai mult ca sigur că acest discurs profetic este o invenție ulterioară, adăugată legendei de vreun menestrel sau povestitor. Ceea ce știm cu siguranță este că Harwyn Mână Grea a fost atât de impresionat de cutezanța prizonierei sale, încât s-a oferit să-i cruțe viața și s-o ia ca ibovnică. „Mai degrabă aș primi în mine sabia ta decât mădularul", a răspuns lady Agnes. Harwyn Mână Grea i-a făcut pe voie.

Împrăștierea armatei lui Agnes Blackwood a reprezentat sfârșitul rezistenței lorzilor riverani în fața insularilor, dar nu și sfârșitul luptelor, deoarece vestea invaziei ajunsese, în sfârșit, la regele Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii. Adunând o armată puternică, Regele Furtunii s-a grăbit spre nord pentru a-și întâlni dușmanul.

Acest rege tânăr era atât de nerăbdător să încrucișeze spada cu insularii, încât în curând și-a lăsat în urmă propriul

DREAPTA | *Regele Furtunii Arrec urmărind bătălia de la Fairmarket.*

convoi cu provizii, o greșeală fatală, după cum a aflat Arrec atunci când a traversat Apa Neagră și toate castelele erau închise pentru el, astfel că n-a găsit nici mâncare, nici furaje pentru cai, numai orașe incendiate și lanuri pârjolite.

Mulți dintre lorzii riverani li se alăturaseră deja insularilor. Sub comanda lorzilor Goodbrook, Paege și Vypren, s-au strecurat peste Apa Neagră și au căzut în spatele convoiului cu provizii, înainte ca acesta să ajungă la râu, punând pe fugă ariergarda lui Arrec și capturându-i rezervele.

Astfel că Harwyn Mână Grea s-a confruntat cu o armată dezorientată și flămândă de la Capătul Furtunii, când aceasta a ajuns la Fairmarket, iar Lothar Bracken, Theo Charlton și alți câțiva zeci de lorzi riverani i s-au alăturat. Regele Arrec avea aproape un efectiv dublu față de dușmanii săi, dar oamenii lui erau obosiți după lungul marș, buimăciți și demoralizați, iar regele lor s-a arătat curând a fi încăpățânat și nehotărât. Bătălia s-a încheiat cu o înfrângere zdrobitoare pentru Capătul Furtunii. Arrec a scăpat din măcel, dar doi dintre frații lui au murit în luptă, iar dominația Capătului Furtunii asupra ținuturilor Tridentului s-a încheiat brusc și sângeros.

Dincolo de Ținuturile Riverane, se spune, mulți oameni de rând s-au bucurat aflând ce se întâmplase, în vreme ce lorzii lor, încurajați, au atacat micile garnizoane de la Capătul Furtunii rămase în regiune, izgonindu-le sau trecându-le prin foc și sabie. Clopotele de la Septul de Piatră au bătut preț de o zi și-o noapte, spun cronicile, iar menestrelii și frații cerșetori s-au dus dintr-un oraș într-altul pentru a anunța că oamenii din Trident erau din nou propriii lor stăpâni.

Celebrările s-au dovedit însă de scurtă durată. S-a spus, mai ales în ceea ce privește Stone Hedge, că lordul Lothar Bracken se aliase cu insularii, crezând că Mână Grea îl va face rege odată ce oamenii furtunii erau izgoniți, însă acordul a fost doar verbal. Pare însă greu de crezut: Harwyn Hoare nu era omul care să dea coroane de pomană. La fel cum făcuse și Arlan al III-lea Durrandon cu trei secole în urmă, Harwyn a revendicat Ținuturile Riverane. Lorzii riverani care luptaseră alături de el nu făcuseră altceva decât să schimbe un stăpân cu altul... iar noul lor stăpân era mai aspru, mai crud și mult mai pretențios decât cel vechi.

Lothar Bracken însuși a fost printre primii care au învățat lecția aceasta, când a încercat să se ridice împotriva lui Harwyn, jumătate de an mai târziu. Numai câțiva lorzi mărunți s-au adunat sub flamurile sale și regele Harwyn l-a zdrobit, prădând și apoi umilind Stone Hedge și atârnându-l pe lordul Bracken într-o cușcă pentru ciori, o bună parte din an, lăsându-l să moară de foame.

În anii următori, regele Arrec a încercat de două ori să treacă Apa Neagră și să recupereze ceea ce pierduse, însă fără succes. Fiul său cel mare și succesorul său, regele Arlan al V-lea, a încercat și el și-a murit făcând asta.

Harwyn Mână Grea a domnit asupra Ținuturilor Riverane până la sfârșitul vieții (a murit în pat, la vârsta de șaizeci și patru de ani, în vreme ce se distra cu una dintre ibovnicele sale), iar fiul său și nepotul l-au urmat la tron, continuând dominația brutală a insularilor asupra oamenilor de pe Trident. Nepotul lui Harwyn, regele Harren cel Negru, și-a petrecut cea mai mare a vieții în Ținuturile Riverane construind fortăreața uriașă care-i va purta numele, întorcându-se foarte rar în Insulele de Fier.

Astfel stăteau lucrurile când Aegon Cuceritorul a debarcat și a pus capăt lui Harren și Casei Hoare. Domnia insularilor asupra Ținuturilor Riverane s-a terminat cu incendiul care a înghițit Harrenhalul. După aceea, Aegon l-a numit pe Edmyn Tully de Riverrun, primul dintre lorzii riverani care s-a declarat de partea Targaryenilor, Lordul Suzeran al Tridentului, reducându-i pe ceilalți lorzi riverani la rangul de vasali. Coroana și-a rezervat-o pentru sine; nu vor mai fi alți regi în Westeros în afară de Aegon.

CASA TULLY

Membrii familiei Tully din Riverrun nu au fost niciodată regi, cu toate că hrisoavele privind succesiunile indică legături cu dinastiile din trecut. S-ar putea ca aceste vechi legături să fi ajutat Casa Tully să ajungă Lorzi Suzerani ai Tridentului sub Aegon I.

Numele Tully apare în multe cronici și anale ale Tridentului, până în vremea Primilor Oameni, când Edmure Tully și fiii săi au luptat alături de Ciocanul Dreptății, Tristifer Mudd al IV-lea, în multe dintre cele nouăzeci și nouă de bătălii victorioase. După moartea lui Tristifer, Ser Edmure s-a dus la cel mai măreț dintre cuceritorii andali, Armistead Vance. De la el a primit fiul lui Edmure, Axel, mare parte din pământuri la confluența dintre Furca Roșie și afluentul său rapid, Piatra Răsucită. Lordul Axel s-a stabilit acolo, într-un castel roșu pe care l-a numit Riverrun.

Datorită amplasării sale, Riverrunul s-a dovedit a fi curând de mare valoare strategică, iar regii mărunți care se ciorovăiau în timpul vremurilor anarhiei au început curând să se bată pentru sprijinul Casei Tully. Axel și descendenții săi au devenit bogați și puternici, iar cu timpul, s-au transformat într-un bastion al multor regi riverani, apărând hotarele de vest ale Tridentului împotriva Regatului Stâncii al Casei Lannister.

Membrii Casei Tully erau unii dintre cei mai importanți lorzi ai Ținuturilor Riverane atunci când Regele Furtunii a câștigat războiul final împotriva ultimului Rege al Râurilor și Dealurilor. Unele dintre casele nobile au fost distruse în acele războaie, însă cele mai multe s-au plecat înaintea Regilor Furtunii odată ce Teague au fost înlăturați, iar Tully s-au numărat printre ele. Curând, familia Tully a început să ocupe ranguri însemnate și posturi de încredere.

Riverrunul a erodat stăpânirile Regilor Furtunii și a supraviețuit cuceririi ulterioare a insularilor, aproape intact. Alte case puternice din Ținuturile Riverane nu au avut atâta noroc. Cu zece ani înaintea Cuceririi lui Aegon, Casele Blackwood și Bracken au intrat într-un nou război, reaprinzând vechiul lor conflict. Înainte, suzeranii lor insulari ignoraseră astfel de conflicte dintre vasalii lor; într-adevăr, dacă *Cronica de Fier* poate fi crezută, Harwyn Mână Grea părea adesea să-și facă stegarii să se lupte unul cu altul pentru a-i menține nevolnici.

Acum însă, conflictul a întrerupt construcția Harrenhalului, iar acesta era un motiv suficient pentru ca Harren cel Negru să trateze dur cu ei. Așa că, atunci când Aegon Cuceritorul s-a îndreptat în marș spre Harrenhal, Tully din Riverrun erau cei mai puternici lorzi riverani rămași în picioare.

CASELE CARE AU DOMINAT CÂNDVA ȚINUTURILE RIVERANE, AȘA CUM LE-A CONSEMNAT ISTORIA

Casa Fisher din Insula Cețoasă

Casa Blackwood de Raventree

Casa Bracken de Stone Hedge

Casa Mudd de Oldstones (ultima dinastie a Primilor Oameni care a domnit asupra Ținuturilor Riverane)

Casa Celui Drept

Casa Teague (ultimul dintre Regii Râurilor și Dealurilor născut în Ținuturile Riverane)

Casa Durrandon de la Capătul Furtunii

Casa Hoare din Insulele de Fier

DEASUPRA | *Blazonul Casei Tully (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Mallister, Mooton, Darry, Mudd, Piper, Strong, Vance, Bracken, Blackwood, Whent, Lothston, și Frey.* DREAPTA | *Moartea prințului Aegon și a dragonului său Argint Viu.*

Conflictul dintre clanul Blackwood și Brackeni este dezonorant deoarece se întinde pe durata a o mie de ani înaintea venirii andalilor. Originile sale sunt controversate și învăluite în legendă. Familia Blackwood afirmă că erau regi, iar Brackenii niște lorzi mărunți, care voiau să-i trădeze și să-i înlăture, în vreme ce Brackenii susțin cam aceleași lucruri despre rivalii lor. Că amândouă erau case regale în Trident pare adevărat, și nimeni nu se îndoiește de faptul că dușmănia lor are la bază o pricină oarecare, fiind atât de îndelungată încât a devenit legendară. Pe cât erau de puternici, au menținut conflictul în pofida atâtor regi care au încercat să-i împace. Chiar și Bătrânul Rege, Jaehaerys Conciliatorul, a eșuat în încercarea sa de a opri acest război neîncetat, iar pacea pe care a susținut-o n-a rezistat multă vreme după încheierea domniei sale.

Cei patruzeci de ani de domnie a lui Harren cel Negru, care adusese sărăcie și moartea a mii de oameni, nu i-au câștigat niciun fel de dragoste în Ținuturile Riverane. În consecință, venirea lui Aegon a fost salutată de lorzii mari și mici, care s-au înghesuit să vină sub flamurile sale, nerăbdători să-și înlăture regele crud și străin de neam, iar căpetenia lor a fost Edmyn Tully. Când Harrenhalul a ars, iar descendenței lui Harren cel Negru i s-a pus capăt, Aegon a dat domnia asupra Ținuturilor Riverane lordului Edmyn. Unii chiar au propus ca lordului Tully să-i fie acordată și dominația asupra Insulelor de Fier, însă acest lucru nu s-a întâmplat.

Lordul Edmyn a făcut multe ca să repare daunele provocate de Harren. Au fost încheiate noi alianțe, ca atunci când proaspăt declaratul lord Quenton Qoherys – cândva, maestru de arme la Piatra Dragonului și-apoi lord al Harrenhalului ruinat și al domeniilor sale considerabile – a luat-o de soție pe fiica lordului Tully. (În anii următori însă, aceasta se va dovedi o legătură aducătoare de necazuri, rezolvate numai de sfârșitul fulgerător și trist al Casei Qoherys.) Era anul 7 D.C. când lordul Edmyn și-a început cei doi ani ca Mână a Regelui, după care a demisionat și s-a întors la Riverrun și la familia sa.

În anii următori, membrii Casei Tully vor juca un rol în multe din evenimentele importante ale domniilor primilor regi Targaryen. Când regele Aerys I a fost găzduit la Riverrun, iar Harren cel Roșu l-a omorât pe Gargon Oaspetele, Tully și stegarii lor au fost cei spre care s-a întors Înălțimea Sa pentru a încerca să scoată Harrenhalul de sub dominația suveranului uzurpator. Apoi familia Tully – împreună cu Harroway, care domneau atunci la Harrenhal – a contribuit cu o parte din armata care l-a înconjurat și înfrânt pe prințul Aegon și dragonul său, Argint Viu, în războiul său împotriva unchiului său, Maegor cel Crud.

Lorzii de la Harrenhal

Lordul Gargon, cel de-al doilea și ultimul dintre Qoherys, lord de Harrenhal, era nepotul lordului Quenton. Era notoriu pentru apetitul său pentru femei și a devenit cunoscut drept Oaspetele, pentru obiceiul său de a participa la toate nunțile din domeniile sale, pentru ca astfel să profite de dreptul stăpânului la prima noapte. Nu-i nicio surpriză că tatăl unei fete deflorate de lordul Gargon a deschis o breșă pentru Harren cel Roșu și banda sa de nelegiuiți sau că Gargon a fost castrat înainte să moară. În anii următori, s-a spus că Harrenhal este blestemat, deoarece multe dintre casele sale domnitoare au avut parte de un sfârșit nefericit:

Casa Harroway

Crescut la Harrenhal în timpul domniei lui Aenys I, după moartea lui Gargon Qoherys, lordul Lucas Harroway și-a văzut fiica, Alys, căsătorită cu Maegor. Ea a devenit una dintre reginele lui Maegor, iar el a devenit Mână, până când Maegor cel Crud a pus să le fie ucis tot neamul.

Casa Towers

După ce-a distrus Casa Harroway, regele Maegor a decretat că cel mai puternic dintre cavalerii săi va primi castelul, dar nu și toate domeniile sale. Douăzeci și trei de cavaleri ai casei sale au luptat pe străzile pline de sânge ale Orașului Lordului Harroway pentru premiu. Ser Walton Towers a fost învingătorul și i s-a dat castelul, deși a murit la scurt timp după aceea din cauza rănilor. Descendența lui s-a încheiat două generații mai târziu, după ce ultimul lord Towers a murit fără urmași.

Casa Strong

Lui Lyonel Strong, faimos ca războinic, dar și ca un om cu multe calități, care a obținut șase verigi în lanț la Citadelă, i s-a acordat titlul de lord în timpul domniei lui Jaehaerys I. A slujit ca maestru al legilor, apoi ca Mână pentru Viserys I, în vreme ce fiii săi au primit demnități la curte.

El și moștenitorul său, Ser Harwin, au fost uciși într-un incendiu izbucnit la Harrenhal, lăsându-l pe mezin, Larys Strong, să devină Lord de Harrenhal. Larys a supraviețuit Dansului Dragonilor, dar nu și Judecății Lupului.

Casa Lothston

Ser Lucas Lothston – maestrul de arme de la Fortăreața Roșie – a primit în dar un castel de la regele Aegon al III-lea, în 151 D.C. Proaspăt căsătorit cu lady Falena Stokeworth, după relația ei scandaloasă cu prințul Aegon, viitorul Aegon cel Netrebnic, Lothston a plecat curând de la curte împreună cu mireasa lui. S-a întors la Debarcaderul Regelui în timpul domniei lui Aegon, slujind ca Mână timp de mai puțin de un an înainte ca regele să-l izgonească din nou de la curte împreună cu soția și fiica lui. Linia lor succesorală s-a terminat în nebunie și haos când lady Danelle Lothston a recurs la artele negre în timpul domniei regelui Maekar I.

Casa Whent

Cavaleri în slujba Lothstonilor, li s-a dat Harrenhalul ca răsplată pentru faptul că i-au doborât pe Lothstoni. Și-au păstrat castelul până în zilele noastre, însă au fost marcați de tragedii.

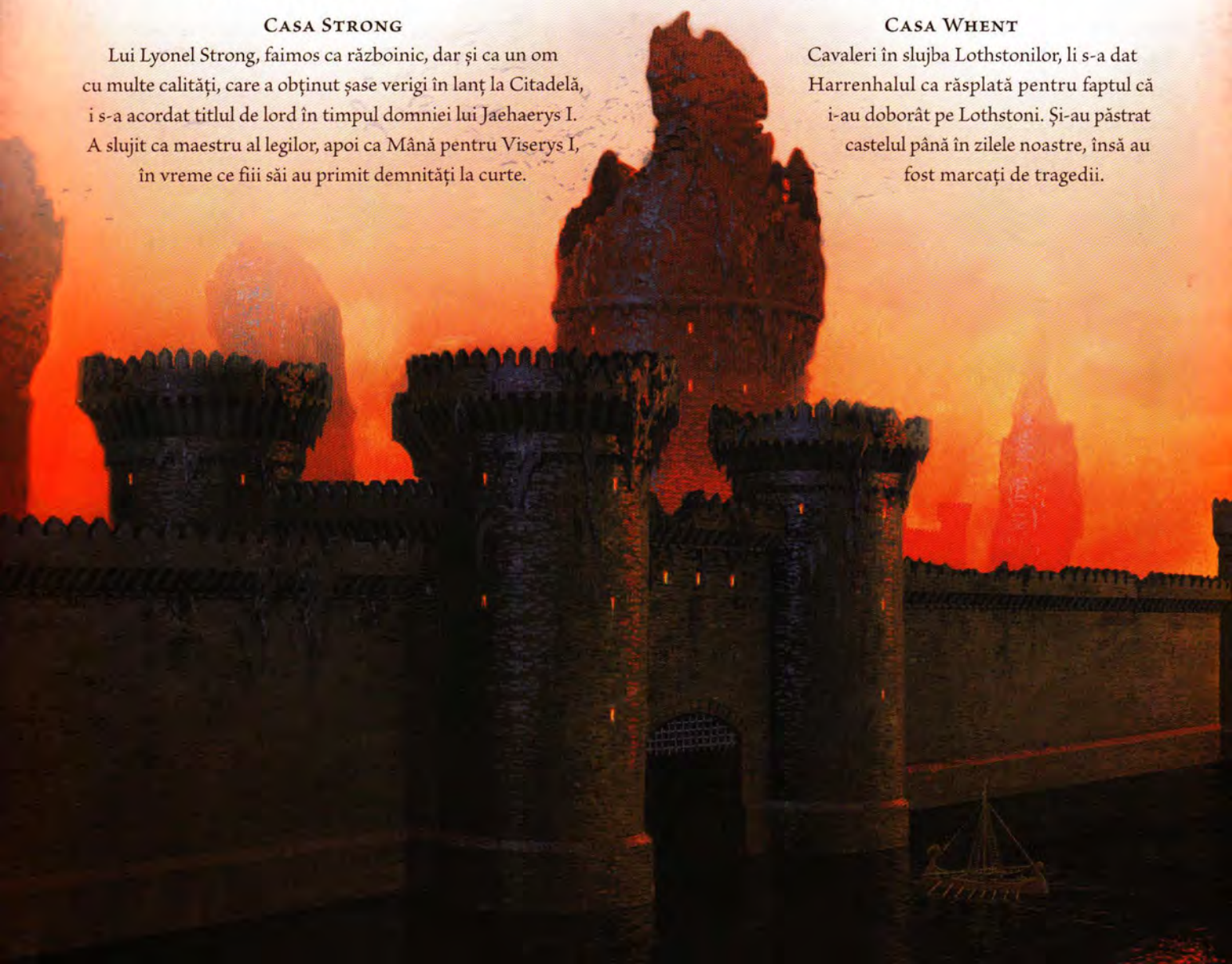

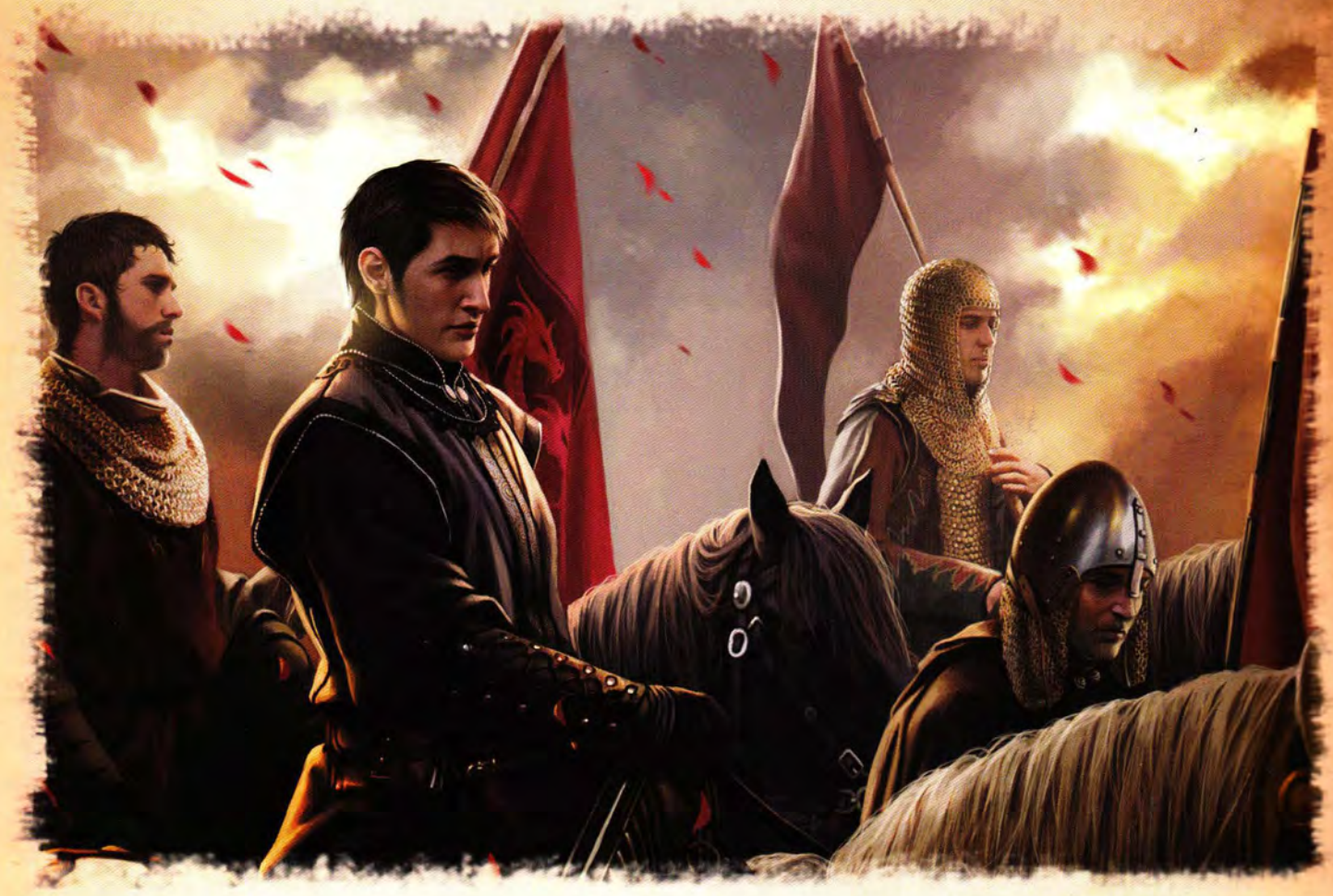

În primele zile ale Dansului Dragonilor, Daemon Targaryen a condus trupele reginei Rhaenyra spre o victorie fără vărsare de sânge la Harrenhal, cucerind castelul și transformându-l într-un loc de adunare pentru susținătorii ei. Erau mulți astfel de susținători în Ținuturile Riverane, care au venit cu miile și care s-au alăturat oastei prințului în numele Rhaenyrei. Printre ei se distingea un cavaler puternic, lordul Forrest Frey, fost pretendent la mâna Rhaenyrei. Familia Frey nu era o casă veche. Au devenit cunoscuți cu șase sute de ani mai înainte, linia lor plecând de la un lord mărunt care a construit un pod de lemn șubred peste cea mai îngustă parte a Furcii Verzi. Însă, pe măsură ce averea și influența lor au crescut, la fel a făcut și Crossing. Și curând castelul s-a mărit de la turnul care domina podul la două turnuri formidabile, ce străjuiau râul dintre ele. Aceste două fortărețe, numite acum Gemenii, sunt unele dintre cele mai puternice din regat.

Lordul Forrest a luptat cu vitejie pentru regina iubită cândva până la Fishfeed, unde s-a numărat printre lorzii și cavalerii uciși în cea mai sângeroasă bătălie din război. Văduva sa, lady Sabitha din Casa Vypren, s-a dovedit redutabilă prin curajul ei și notorie prin lipsa ei de milă. Potrivit lui Ciupercă, avea „trăsături ascuțite, limba ascuțită, cicălitoare, a Casei Vypren, care mai degrabă ar călări decât să danseze, purta cămașa de zale în locul mătăsurilor, și-i plăcea să ucidă bărbați și să sărute femei".

Însă n-a trecut multă vreme până când și Riverrunul a început să irite călcâiele regelui Maegor. Pe când dușmanii săi se adunau în jurul lui, familia Tully s-a alăturat stegarilor lui Jaehaerys Targaryen, fratele prințului Aegon, care fusese omorât, în ultimul an al domniei unchiului său crud.

În anii următori, Tully au continuat să-și lase urma în istorie. Lordul Grover Tully a vorbit în favoarea lui Viserys Targaryen, și nu a lui Laenor Velaryon, ca succesor al lui Jaehaerys I în Marele Consiliu din 101 D.C. Când a început Dansul Dragonilor în 129 D.C., lordul s-a dovedit a fi loial principiilor

STÂNGA | *Marele Castel Harrenhal.* DEASUPRA | *Lordul Forrest Frey călărind spre război.*

sale și lui Aegon al II-lea... însă era bătrân și căzuse la pat, iar nepotul său, Ser Elmo, l-a înfruntat și-a pus să se închidă porțile, iar steagurile să fie ținute în apropiere.

În timpul Dansului, Ser Elmo Tully i-a condus pe lorzii riverani în a Doua Bătălie de la Tumbleton, însă de partea Rhaenyrei și nu a lui Aegon al II-lea, așa cum făcuse bunicul său. Bătălia s-a încheiat cu o victorie – cel puțin în parte – și curând după aceea, bunicul său a murit, iar Ser Elmo a devenit Lord de Riverrun. Însă nu s-a bucurat prea multă vreme de asta; a murit în marș, patruzeci și nouă de zile mai târziu, fiul său, Ser Kermit, succedându-i.

Lordul Kermit i-a adus pe Tully la apogeul puterii lor. Plin de viață și curajos, a luptat neobosit pentru Rhaenyra și fiul acesteia, prințul Aegon, mai târziu regele Aegon al III-lea. Lordul Kermit era comandantul armatei care a ajuns la Debarcaderul Regelui în ultimele zile ale războiului, el fiind cel care l-a omorât pe lordul Borros Baratheon în lupta finală din Dansul Dragonilor.

Urmașii lui au domnit pe cât de bine au putut după el, însă Riverrunul n-a mai fost niciodată atât de puternic ca în acei ani. Loială Casei Targaryen, în timpul Rebeliunilor Blackfyre, Casa Tully s-a săturat, în cele din urmă, de regii dragoni, din pricina nebuniei regelui Aerys al II-lea Targaryen, astfel încât lordul Hoster Tully i s-a alăturat lui Robert Baratheon și rebelilor acestuia și a ajutat la încheierea unei alianțe care l-a adus pe Robert pe Tronul de Fier, acordând mâna fiicelor sale lordului Jon Arryn de Eyrie și lordului Eddard Stark de Winterfell.

RIVERRUN

Cetatea de scaun a Casei Tully este mică, dacă este comparată cu marile fortărețe-castel ale altor mari case. Nu este nici măcar cel mai mare castel din Ținuturile Riverane, deoarece imensitatea ruinată de la Harrenhal, a lui Harren cel Negru, ar putea conține și zece Riverrunuri.

Totuși, Riverrun este solid și bine construit, iar poziția sa la confluența dintre două râuri, înconjurat de ape adânci din două părți, face castelul aproape inexpugnabil. Cu toate că a fost asediat de multe ori de-a lungul secolelor, Riverrun a fost arareori cucerit, și niciodată printr-un atac direct. Cheia rezistenței sale este șanțul de apărare de sub zidul său vestic, unde se află și poarta principală. Multe castele din cele Șapte Regate au șanțuri de apărare, însă puține sunt construite cu stăvilare de baraj complicate, pentru a permite să fie inundate când este nevoie. Acest lucru conferă adâncime și lățime șanțului de apărare cum puține altele au. Cu șanțul său de apărare inundat în totalitate, Riverrun devine o insulă, invulnerabilă la orice atac.

DEASUPRA | *Ser Elmo Tully.* DREAPTA | *Riverrun.*

NORDUL
VALEA
MUȘCĂTURA
MAREA ÎNGUSTĂ
Vechiul Castel
Sisterton
Sora-Dulce
Sora Lungă
Sora Mică
Pietricica
Sfârcurile
TREI SURORI
DEGETELE
Coldwater Burn
Snakewood
Strongsong
Casa Inimii
Longbow Hall
Gemenii
Eyrie
Vechea Ancoră
Ironoaks
Runestone
Gulltown
Poarta Însângerată
DRUMUL MARE
Redfort
Orașul Lordului Harroway
Hanul de la Răscruce
Insula Tăcută
Saltpans
Wickenden
GOLFUL CRABILOR
Iazul Fecioarelor
GOLFUL APEI NEGRE
TINUTURILE RIVERANE
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
GRÂNE
MARMURĂ
DRUMURI
DOMENIILE CORONANEI

VALEA

VALEA LUI ARRYN – o vale lungă, lată și fertilă, înconjurată de marile piscuri verzi-cenușii ale mândrilor Munți ai Lunii – este bogată și frumoasă. Poate de aceea primii năvălitori andali au ales să vină aici, după ce au traversat Marea Îngustă sub flamurile zeilor lor. Dovada acestui fapt stă în pietrele cioplite de la Degete, care au imagini cu stele, săbii și topoare (sau ciocane, așa cum susțin unii). Cartea sacră a Credinței, *Steaua cu Șapte Colțuri*, vorbește despre „o țară de aur, între munții înalți", atunci când Hugor din Dealuri a avut viziunea care i-a arătat că andalii vor fi răsplătiți cândva.

Izolată de restul Westerosului de munții săi, Valea s-a dovedit a fi un teren perfect pentru ca andalii să-și înființeze aici primele lor regate în acest teritoriu nou. Primii Oameni, aflați aici înaintea andalilor, au luptat cu îndârjire împotriva cuceritorilor veniți de pe mare, însă Valea era atunci slab populată, și s-au trezit curând depășiți numeric în luptă. Nici bine nu era arsă vreuna dintre acele corăbii lungi sau aruncată din nou în mare, spun menestrelii, că alte zece apăreau în zori. Primii Oameni nu puteau egala nici zelul năvălitorilor, iar topoarele lor de bronz și cămășile de zale din solzi de bronz s-au dovedit a fi mai puțin eficiente decât spadele din oțel și cămășile de zale din fier ale andalilor.

Mai mult, Valea și piscurile care o înconjoară erau împărțite într-o puzderie de mici regate atunci când au început să debarce primii andali, cu steaua lor cu șapte colțuri, pictată (sau cioplită, în unele cazuri) pe pieptare. Despărțiți de vechile lor dușmănii, regii Primilor Oameni nu s-au unit împotriva invadatorilor, ci au încheiat pacturi și alianțe cu ei, încercând să-i folosească pe nou-veniți în războaiele lor. (O greșeală comună, repetată pe măsură ce andalii s-au împrăștiat de-a lungul și de-a latul Westerosului.)

Dywen Shell și John Brightstone, amândoi revendicându-și titlul de Rege al Degetelor, au mers atât de departe încât le-au plătit pe căpeteniile războinice andale să treacă marea, fiecare gândindu-se să se folosească de săbiile acestora împotriva celuilalt. Dar șefii andali s-au întors împotriva gazdelor lor. În decurs de un an, Brightstone a fost capturat, torturat și descăpățânat, iar Shell a fost ars de viu în sala lui cea lungă, din lemn. Un cavaler andal, numit Corwyn Corbray, a luat-o pe fiica primului de soție, iar pe soața ultimului ca „încălzitoare" la pat, revendicând și Degetele (deși Corbray, spre deosebire de mulți dintre tovarășii săi, nu și-a spus niciodată rege, preferând titlul mai modest de „Lord al celor Cinci Degete").

Mai departe în sud, bogatul oraș-port Gulltown de la Golful Crabilor era condus de Osgood Shett, al Treilea pe Numele Său, un bătrân războinic încărunțit, care își revendica titlul străvechi și pompos de Rege al Adevăraților Oameni, o modă care se pare că data de vreo zece mii de ani, din Zorii Vremurilor. Cu toate că Gulltown era în siguranță în spatele zidurilor sale groase, de piatră, regele Osgood și înaintașii săi purtau de multă vreme un război intermitent cu Regii din Bronz de la Runestone, vecini mult mai puternici proveniți dintr-o casă la fel de veche și de complexă ca a lor. Yorwyck Royce, al Șaselea pe Numele Său, ceruse Coroana Runică după ce tatăl său murise în bătălie, cu trei ani în urmă, dovedindu-se un dușman redutabil, învingându-i pe cei din Casa Shett în mai multe bătălii și împingându-i înapoi între zidurile orașului lor.

Neinspirat, regele Osgood a cerut ajutorul andalilor pentru a recupera ce pierduse. Gândindu-se cum să evite soarta lui Shell și a lui Brighstone, a încercat să-i lege de el pe aliații săi prin sânge și nu prin aur; și-a căsătorit fiica cu un cavaler andal, Gerold Grafton, a luat-o pe fiica cea mare a lui Ser Gerold de nevastă și a măritat-o pe mezina lui cu fiul și moștenitorul său. Toate căsătoriile au fost oficiate de septoni, potrivit riturilor Celor Șapte de Dincolo de Mare. Shett a mers atât de departe încât s-a convertit la Credință, jurând să construiască un mare sept în Gulltown, dacă Cei Șapte îi vor asigura victoria. Apoi a pornit împreună cu aliații săi andali pentru a se confrunta cu Regele de Bronz.

Regele Osgood a învins, după cum se știe, însă n-a supraviețuit bătăliei. Locuitorii din Gulltown și alți Primi Oameni susțineau că Ser Gerold însuși l-ar fi ucis. La întoarcerea sa în oraș, căpetenia andală a revendicat coroana cuscrului său, deposedându-l pe mai tânărul Shett și ținându-l în dormitorul său până când o va fi lăsat grea pe fiica lui Ser Gerold (după care tatăl dispare din istorie).

Când Gulltownul s-a ridicat împotriva lui, regele Gerold a înăbușit protestele cu brutalitate, și curând, șanțurile din oraș s-au umplut de sângele Primilor Oameni... dar și de al femeilor și copiilor. Morții au fost aruncați în golf, pentru a hrăni crabii. În anii următori, domnia Casei Grafton a rămas necontestată, deoarece (surprinzător!) Ser Gerold s-a dovedit a fi un conducător înțelept și inspirat, iar orașul a prosperat mult sub ocârmuirea lui și a succesorilor săi, devenind primul și singurul oraș din Vale.

Nu toți lorzii și regii Primilor Oameni au fost atât de smintiți încât să-și invite cuceritorii în castelele și în casele lor.

În loc de asta, mulți au preferat să lupte. Primul dintre aceștia a fost cel menționat deja, Regele de Bronz, Yorwyck al VI-lea din Runestone, care i-a condus pe cei din clanul Royce în mai multe victorii remarcabile asupra andalilor, la un moment dat zdrobind șapte corăbii lungi care îndrăzniseră să acosteze pe țărmurile lui și decorând apoi zidurile de la Runestone cu capetele căpitanilor și ale echipajelor acestora. Moștenitorii lui au continuat lupta, deoarece războaiele dintre Primii Oameni și andali au durat generații întregi.

Ultimul dintre Regii de Bronz a fost nepotul lui Yorwyck, Robar al II-lea, care a moștenit Runestone de la tatăl lui cu paisprezece zile înainte de a împlini șaisprezece ani, dar s-a dovedit a fi un războinic de o asemenea ferocitate, dibăcie și șarm încât aproape că a reușit să stăvilească puhoiul andal.

În acel moment, andalii controlau trei sferturi din Vale și începuseră să se lupte între ei, la fel ca Primii Oameni înaintea lor. Robar Royce a văzut o șansă în lipsa lor de unitate. Dincolo de Vale, doar câțiva dintre Primii Oameni mai rezistau în fața andalilor, Redfort la Redfort, Hunter din Castelul Longbow, Belmore la Strongsong și Coldwater din Coldwater Burn distingându-se printre aceștia. Robar a încheiat alianțe cu ei și cu multe clanuri mai mici și case, aducându-i alături de el prin mariaje, pământuri, aur sau (într-un caz intrat în legendă) învingându-l pe lordul Hunter într-un concurs de tras cu arcul (menestrelii pretind că Robar ar fi trișat). Era atât de mieros, încât a dobândit chiar și loialitatea Ursulei Upcliff, o cunoscută vrăjitoare care își zicea mireasa regelui sirenelor și tritonilor.

Mulți dintre lorzii care se adunaseră sub flamurile sale fuseseră regi mărunți, însă acum renunțaseră la coroane, plecându-se înaintea lui Robar Royce și proclamându-l Marele Rege al Văii, Degetelor și Munților Lunii.

Deveniți, în cele din urmă, un singur popor sub un singur conducător, Primii Oameni au obținut un șir de victorii răsunătoare împotriva cuceritorilor lor divizați și certăreți. Cu înțelepciune, regele Robar n-a încercat să-i atace oriunde

pe andali, pentru a-i izgoni de pe țărmurile sale. În loc de asta, s-a aruncat asupra câte unui dușman o dată, adesea făcând cauză comună cu câte-o căpetenie andală pentru a zdrobi o alta.

Regele Degetelor a fost primul care a căzut. Legenda ne spune că regele Robar l-a hăcuit chiar el pe Qyle Corbray, după ce i-a zburat din mână faimoasa sa spadă, Lady Forlorn. Gulltownul a fost recucerit printr-un singur asalt, după ce Robar și-a trimis sora în interiorul zidurilor pentru a convinge familia Shett să se ridice împotriva Graftonilor și să deschidă porțile orașului. Ciocanul Dealurilor, regele andal care deținea capătul estic al Văii, a fost următorul care s-a confruntat cu Primii Oameni răsculați, fiind răpus de armata lui Robar sub zidurile de la Ironoaks. Pentru o clipă, scurtă și strălucitoare, se părea că Primii Oameni puteau să-și recupereze pământurile sub conducerea acestui rege tânăr și curajos.

Însă n-a fost să fie. Robar obținuse ultima sa victorie, deoarece lorzii andali rămași și regii mărunți și-au dat, în sfârșit, seama de pericolul care îi pândea. Iar acum andalii au fost cei care și-au lăsat deoparte divergențele pentru a face front comun și a se uni sub stindardele unei singure căpetenii războinice. Cel ales de ei pentru a-i conduce nu era nici rege, nici prinț, nici măcar lord, ci doar un cavaler pe nume Ser Artys Arryn. Tânăr, de vârsta regelui Robar, era considerat de camarazii săi un războinic încercat, campion cu spada și lancea și buzduganul, dar și un foarte bun conducător, iubit de cei care luptaseră alături de el. Având sânge andal pur, Ser Artys se născuse în Vale la umbra Lăncii Uriașului, acolo unde șoimii se avântă printre piscurile dantelate. Purta pe scut luna-și-șoimul și două aripi de șoim îi decorau coiful argintiu. Oamenii i-au spus Cavalerul Șoim, atunci și acum.

Ca să vorbim despre ce s-a întâmplat trebuie să ne întoarcem la cântece și legende. Menestrelii spun că cele două armate s-au întâlnit la baza Lăncii Uriașului, la câțiva kilometri de locul unde se născuse Ser Artys. Chiar dacă efectivele erau egale, Robar Royce ocupase o înălțime, cu muntele în spatele lui, o puternică poziție defensivă.

Ajungând cu câteva zile înaintea andalilor, Primii Oameni săpaseră tranșee în fața liniilor lor, umplându-le cu țăruși ascuțiți (dar și cu stârvuri și excremente, spune septonul Mallow în relatarea sa). Majoritatea Primilor Oameni erau pedeștri; andalii aveau un avantaj de zece la unu la cavaleriști și erau mai bine înarmați și înzăuați. Ei nu au venit de la începutul bătăliei, dacă poveștile sunt adevărate; Robar i-a așteptat timp de trei zile.

Era pe la apus când armata andală și-a făcut, în sfârșit, apariția, pentru a-și așeza corturile la doi kilometri și jumătate distanță de dușmanii lor. Dar chiar și în lumina crepusculară, Robar Royce l-a remarcat pe conducătorul lor. Armura lui argintie și coiful înaripat îl scoteau pe Cavalerul Șoim în evidență, chiar și de departe.

Fără îndoială, noaptea care a urmat a fost una neliniștită pentru ambele tabere, deoarece fiecare om de-acolo știa că bătălia va începe când se va crăpa de ziuă, de ea depinzând soarta Văii. Norii se adunau dinspre est, ascunzând luna și stelele, atât de întunecată era noaptea. Singura lumină provenea de la sutele de focuri din tabere, despărțite de un râu de beznă. Din când în când, susținn menestrelii, arcași dintr-o tabără sau alta slobozeau câte-o săgeată în aer, sperând că aceasta va nimeri vreun dușman, dar dacă săgețile trase orbește au făcut să curgă sânge poveștile nu ne mai spun.

Pe când estul a început să se lumineze, oamenii s-au ridicat de pe paturile lor de piatră, și-au pus armurile și s-au pregătit pentru luptă. Un strigăt a izbucnit atunci din tabăra andală. Acolo, spre vest, fusese văzut un semn: șapte stele, lucind pe cerul cenușiu al zorilor. „Zeii sunt cu noi", s-a înălțat un muget din mii de gâtlejuri. „Victoria este a noastră!" Pe când trompetele răsunau, avangarda andalilor a urcat pe pantă, cu steagurile fluturând. Primii Oameni nu s-au speriat însă de semnul apărut pe cer; și-au menținut poziția și bătălia a început, o luptă la fel de sălbatică și de sângeroasă ca oricare din lunga istorie a Văii.

Andalii au șarjat de șapte ori, spun menestrelii; de șase ori i-au respins Primii Oameni. Dar cel de-al șaptelea atac, condus de un uriaș înspăimântător pe nume Torgold Tollett, a făcut o breșă. Torgold cel Mohorât i se spunea omului, însă chiar și numele lui era o glumă, pentru că s-a consemnat că s-a aruncat în luptă hohotind, gol până la brâu, cu o stea în șapte colțuri tatuată pe piept și cu câte-un topor în fiecare mână.

Baladele spun că Torgold nu cunoștea frica și nu simțea durerea. Cu toate că sângera abundent, și-a croit drum secerând rândurile celor mai aprigi războinici ai lordului Redfort, apoi i-a retezat și Înălțimii Sale brațul din umăr, dintr-o singură lovitură. Nu s-a speriat nici atunci când vrăjitoarea Ursula Upcliff și-a făcut apariția pe un cal roșu ca sângele, spre a-l blestema. În acel moment, era cu mâinile goale, după ce-și lăsase ambele topoare îngropate în pieptul dușmanului său, însă menestrelii spun că a sărit pe calul vrăjitoarei, i-a prins fața între mâinile sale însângerate și a descăpățânat-o în timp ce ea urla după ajutor.

Apoi s-a declanșat haosul, când andalii au început să năvălească prin spărtură, dând iama prin rândurile Primilor Oameni. Victoria părea să le fie la-ndemână, însă Robar Royce nu era atât de ușor de înfrânt. Dacă un altul s-ar fi retras ca să se regrupeze sau să fugă de pe câmpul de bătălie, Marele Rege a ordonat un contraatac. A condus el însuși șarja, izbind vălmășagul alături de campionii săi, de-o parte și de alta. În mâna lui se afla Lady Forlorn, acea spadă sinistră pe care o zburase din mâinile moarte ale Regelui Degetelor. Hăcuind în dreapta și-n stânga, regele și-a croit drum spre Torgold cel Mohorât. Pe când Robar țintea spre capul său, Tollett i-a apucat sabia, încă râzând... însă Lady Forlorn i-a străpuns mâinile și s-a îngropat în capul creaturii.

Uriașul a murit înecându-se cu ultimul său hohot, spun menestrelii. După aceea, Marele Rege s-a uitat după Cavalerul Șoim pe câmpul de bătălie și-a galopat spre el; dacă își vedeau căpetenia doborâtă, andalii s-ar fi demoralizat și-ar fi cedat, spera el.

Au ajuns unul lângă celălalt pe când bătălia mugea în jurul lor, regele în armura sa de bronz, eroul în oțelul lui argintat. Cu toate că armura Cavalerului Șoim strălucea în soarele dimineții, sabia sa nu era Lady Forlorn. Duelul s-a terminat aproape înainte de a începe, oțelul valyrian străpungând coiful înaripat, doborându-l pe andal. Pentru o clipă, în vreme ce dușmanul său cădea din șa, Robar Royce trebuie să fi fost convins că bătălia fusese câștigată.

Apoi a auzit trompetele, răsunând în aerul zorilor, sunetul venind din spatele lui. Și întorcându-se în șa, Marele Rege a văzut cu uimire alți cinci sute de cavaleri andali gonind pe pantele Lăncii Uriașului pentru a lovi ariergarda armatei sale. În fruntea atacului se afla un campion în oțel argintat, cu o lună și-un șoim pe scut și pe coiful său de luptă. Ser Artys Arryn îl îmbrăcase pe unul dintre cavalerii săi din gardă într-una dintre armurile sale de rezervă, lăsându-l pe câmpul de luptă, în vreme cel el îi luase pe cei mai buni călăreți ai săi și-i dusese pe un drum ocolit, folosit de capre, despre care-și amintise din copilăria sa, astfel că puteau ieși în spatele Primilor Oameni și să se arunce asupra lor de sus.

Apoi s-a înstăpânit haosul. Atacată din față și din spate, ultima mare oaste a Primilor Oameni din Vale a fost măcelărită. Treizeci de lorzi veniseră să lupte pentru Robar Royce în acea zi. Niciunul n-a supraviețuit. Și cu toate că menestrelii spun că Marele Rege a căsăpit dușmanii cu zecile, la sfârșit și el a fost ucis. Unii spun că Ser Artys l-ar fi omorât, în vreme ce alții îl indică pe lordul Ruthermont, sau pe Luceon Templeton, Cavalerul celor Nouă-stele. Familia Corbray din Casa Inimii susține că Ser Jaime Corbray i-ar fi dat lovitura mortală, dovada fiind Lady Forlorn, revendicată de ei după bătălie.

Aceasta este povestea Bătăliei celor Șapte Stele, așa cum este spusă de menestreli și septoni. Impresionantă, desigur, însă învățatul trebuie să se întrebe cât de mult din ea este adevărat. Nu vom ști niciodată. Sigur este că Robar al II-lea din Casa Royce s-a întâlnit cu Ser Artys Arryn într-o mare

PAGINILE PRECEDENTE | *Bătălia celor Șapte Stele.*

bătălie, la baza Lăncii Uriașului, unde regele a murit și Cavalerul Șoim le-a dat Primilor Oameni o lovitură de pe urma căreia nu și-au mai revenit niciodată.

Paisprezece dintre cele mai vechi și nobile case din Vale au pierit în acea zi. Acei ale căror neamuri au rezistat – Redfort, Hunter, Coldwater, Belmore și Royce – au reușit asta numai datorită aurului, pământurilor și ostaticilor dați cuceritorilor, și plecându-și genunchiul și jurându-i credință lui Artys Arryn, Primul pe Numele Său, noul Rege încoronat al Muntelui și Văii.

Unele dintre aceste case decăzute își vor recâștiga fala și bogăția și puterea pierdute pe câmpul de luptă în acea zi, însă pentru asta va fi necesară trecerea unor secole. Cât despre învingători, Arrynii vor domni în Vale ca regi până la venirea lui Aegon Cuceritorul și a surorilor sale, iar după aceea vor servi ca Lorzi de Eyrie, Protectori ai Văii și Păzitori ai Estului. De atunci, Valea s-a numit Valea lui Arryn.

Soarta celor învinși a fost mult mai crudă. Când vestea victoriei s-a răspândit peste Marea Îngustă, tot mai multe corăbii lungi au ridicat pânzele din Andalos și tot mai mulți andali au pătruns în Vale și în munții din jur. Cu toții aveau nevoie de pământuri, pământ pe care lorzii andali erau încântați să-l ofere. Ori de câte ori Primii Oameni încercau să reziste, erau călcați în picioare, transformați în sclavi sau alungați. Propriii lor lorzi, înfrânți, erau lipsiți de putere și nu puteau să-i apere.

Unii dintre Primii Oameni au supraviețuit în mod sigur unindu-și sângele cu cel andal, însă și mai mulți au fugit spre vest, spre văile înalte și trecătorile stâncoase ale Munților Lunii. Acolo, descendenții acestor oameni cândva mândri au rezistat până astăzi, ducând vieți scurte, sălbatice și brutale printre piscuri, ca bandiți și nelegiuiți, prădând orice om suficient de smintit încât să pătrundă în munți fără o escortă puternică. Doar ceva mai bune decât oamenii liberi de dincolo de Zid, aceste clanuri din munți sunt și ele considerate sălbatice de cei din lumea civilizată.

Cu toate că Valea este străjuită de munți, asta n-a împiedicat atacurile. Drumul principal dinspre Ținuturile Riverane prin Munții Lunii a văzut mult sânge vărsat, deoarece, cu toate că este abrupt și pietros, poate asigura pătrunderea în Vale a unei armate. Capătul său estic este păzit de Poarta Însângerată, cândva doar un zid modelat grosolan, fără mortar, precum cetățile circulare ale Primilor Oameni. Însă în timpul domniei regelui Osric al V-lea Arryn, fortăreața a fost reconstruită. De-a lungul secolelor, zeci de armate năvălitoare au fost decimate încercând să treacă de Poarta Însângerată.

Coasta Văii – stâncoasă și plină de bancuri de nisip și recife – oferă puține locuri de ancoraj, ceea ce se adaugă barierelor sale, însă regii Arryn, știind că strămoșii lor au venit în Westeros pe mare, n-au neglijat niciodată lucrările de întărire a țărmului. Castele puternice și cetăți păzesc cele

---

Iată numele celor mai notabile clanuri din Munții Lunii, așa cum sunt ele consemnate de Arhimaesterul Arnel în lucrarea sa *Muntele și Valea:*

Ciorile de Piatră	Fiii Copacului
Șerpii de Lapte	Oamenii Arși
Fiii Ceților	Urlătorii
Frații Lunii	Fierarii Roșii
Urechile Negre	Câinii Pictați

Există și clanuri mai mărunte, formate, adesea, după ce un conflict a scindat un altul, însă acestea, de obicei, sunt imediat înghițite de rivali sau măturate de cavalerii din Vale.

Majoritatea numelor lor au o anumită semnificație, indiferent cât de obscure sunt pentru noi aceste înțelesuri. Știm că Urechile Negre iau urechile celor pe care-i învinge în luptă, ca trofee. Printre Oamenii Arși, un tânăr trebuie să-și ofere focului o parte a trupului ca să-și dovedească astfel curajul înainte de a fi socotit bărbat. Practica s-ar putea să fi apărut după Dansul Dragonilor, cred unii maesteri, când o ramură a clanului Câinii Pictați se pare că venera o vrăjitoare a focului în munți, trimițându-și băieții să ducă daruri și să riște flăcările dragonului, pentru a-și dovedi bărbăția.

---

mai vulnerabile locuri de pe coastă, și chiar și Degetele, stâncoase și măturate de vânt, sunt presărate cu turnuri de pază, fiecare având propriul far de avertizare pentru a anunța năvălitori dinspre mare.

Andalii au fost dintotdeauna un popor războinic, deoarece unul dintre Cei Șapte la care se închină este însuși Războinicul. La adăpost în propriile lor domenii, unii dintre regii din Vale au încercat, uneori, să ocupe teritorii de dincolo de granițele lor. În astfel de războaie aveau avantajul de a ști că, în cazul când luptele se întorceau împotriva lor, puteau oricând să se retragă în spatele marilor bariere naturale ale munților lor.

Regii Muntelui și Văii nu și-au neglijat nici flotele. Gulltownul cu golful său natural, formidabil, a devenit sub Arryni unul dintre cele mai dezvoltate orașe din cele Șapte Regate. Deși Valea însăși este faimoasă pentru fertilitatea ei, este mică în comparație cu domeniile altor regi (și chiar ale unora dintre marii lorzi), iar Munții Lunii sunt sumbri, stâncoși și neospitalieri. De aceea, comerțul este de o importanță vitală pentru conducătorii din Vale, iar cei mai înțelepți dintre regii Arryn aveau întotdeauna grijă să-l protejeze prin construirea unor nave de război proprii.

În apele din largul coastelor lor estice și nordice, se află șaizeci de insule, unele doar niște stânci pline de crabi și cuiburile păsărilor de mare, altele destul de mari și adesea locuite. Cu flotele lor, regii Arryn au putut să-și extindă dominația și asupra acestor insule. Pietricica a fost ocupată de regele Hugh Arryn (Grăsanul) după o scurtă confruntare, Sfârcurile de nepotul său, Hugo Arryn (Încrezătorul) după una mai lungă. Insula Vrăjitoarei, cetatea de scaun a Casei Upcliff, cu reputația ei sinistră, a fost inclusă în domeniu prin căsătorie, când Alester Arryn, al Doilea pe Numele Său, a luat-o pe Arwen Upcliff de soție.

Ultimele insule adăugate Văii au fost Trei Surori. Timp de o mie de ani, s-au mândrit cu regii cruzi, piratii și jefuitorii lor ale căror corăbii lungi au navigat prin Mușcătura, Marea Îngustă și chiar prin Marea Tremurătoare netulburate, prădând și jefuind și revenind la Surori încărcate cu aur și sclavi.

Aceste ravagii au făcut ca, în cele din urmă, Regii Iernii să-și trimită flotele de război pentru a încerca să ocupe Surorile, deoarece cine deține Surorile are și Mușcătura.

Violul celor Trei Surori a fost numită cucerirea de către oamenii Nordului a celor trei insule. *Cronicile Surorii lungi* îi atribuie multe orori: sălbaticii din Nord ucigând copii ca să-și umple oalele, soldați smulgând măruntaiele unor oameni în viață pentru a le înfige în frigări, executarea a trei mii de războinici într-o singură zi pe Muntele Capului-de-Om, „Cortul Roz" al lui Belthasar Bolton, făcut din pielea jupuită a o sută de insulari...

Trebuie să observăm că aceste atrocități sunt pomenite adesea în relatările despre război scrise de oamenii din Vale, dar nu și în cronicile din Nord. Oricum, nu se poate nega că dominația Nordului a fost suficient de ticăloasă pentru ca locuitorii Surorilor să-și trimită lorzii în Eyrie, pentru a cere ajutorul Regelui Muntelui și Văii.

Regele Mathos Arryn, al Doilea pe Numele Său, a fost încântat să-l ofere, cu condiția ca oamenii din insule să-i jure credință lui și descendenților săi și să recunoască dreptul de a fi guvernați de Eyrie. Când soția lui l-a întrebat dacă este înțelept să implice Valea în acest „Război de Peste Apă", Înălțimea Sa a dat un răspuns faimos, spunând că mai degrabă s-ar învecina cu un pirat decât cu un lup. Regele a ridicat pânzele spre Sisterton, cu o sută de nave de război.

Nu s-a mai întors niciodată, dar fiii lui au continuat războiul. Timp de o mie de ani, Winterfell și Eyrie și-au contestat dominația asupra celor Trei Surori. Războiul Fără Rost, după cum i-au spus unii. Din când în când, luptele păreau că se sfârșesc numai pentru a reizbucni o generație mai târziu. Insulele au trecut dintr-o mână în alta de zece ori. De trei ori cei din Nord au debarcat pe Degete. Arrynii au trimis o flotă până la Cuțitul Alb, pentru a pârjoli Bârlogul Lupului, iar clanul Stark a răspuns prin atacarea Gulltownului și incendierea a sute de nave, atunci când zidurile orașului s-au dovedit prea solide pentru ei.

În final, Arrynii au ieșit victorioși, iar cele Trei Surori au rămas parte a Văii, cu excepția scurtei domnii a reginei Marla Sunderland, imediat după Cucerirea lui Aegon. A fost detronată atunci când flota din Braavos închiriată de cei din Nord la porunca regelui Aegon se apropia. Fratele ei a jurat credință Targaryenilor, iar ea însăși și-a sfârșit zilele ca soră tăcută.

„N-a fost de fapt o victorie a Eyrie, ci mai degrabă pierderea interesului de către Winterfell", remarcă Arhimaesterul Perestan în lucrarea sa, *Considerații asupra istoriei*. „Timp de zece secole lupul străvechi și șoimul s-au luptat și-au sângerat din pricina a trei stânci, până când, într-o zi, lupul s-a trezit dintr-un vis și și-a dat seama că între colții lui erau numai pietre, și-atunci le-a scuipat și și-a văzut de drum."

CASA ARRYN

Casa Arryn se trage din descendența cea mai veche și mai pură a nobilimii andale. Regii Arryn își pot urmări cu mândrie genealogia până la Andalos, unii dintre ei susținând chiar că sunt urmașii lui Hugor din Dealuri.

Oricum, în orice discuții despre originile Casei Arryn este crucial să se distingă între istorie și legendă.

Există numeroase dovezi istorice asupra existenței lui Ser Artys Arryn, Cavalerul Șoim, primul rege Arryn care a domnit asupra Muntelui și Văii. Victoria sa asupra lui Robar al II-lea în Bătălia celor Șapte Stele este bine atestată, chiar dacă detaliile s-ar putea să fi fost înflorite în secolele următoare. Regele Arrys a fost, fără îndoială, o persoană reală, chiar dacă una extraordinară.

În Vale, oricum, faptele acestui personaj istoric adevărat s-au confundat cu cele ale tizului său legendar, un alt Artys Arryn, care a trăit cu multe mii de ani înainte, în timpul Epocii Eroilor, și este pomenit în balade și legende drept Cavalerul Înaripat.

Despre primul Ser Artys Arryn se crede că ar fi călărit un șoim uriaș (o posibilă amintire distorsionată despre călăreții dragonilor, văzuți de la distanță, sugerează Arhimaesterul Perestan). Armate de vulturi au luptat sub comanda sa. Pentru a dobândi Valea, a zburat pe vârful Lăncii Uriașului și l-a ucis pe Regele Grifon. Avea prieteni printre uriași și sirene, și s-a căsătorit cu o femeie de-a Copiilor Pădurii, dar aceasta a murit la nașterea fiului său.

Despre el circulă o sută de alte povești, majoritatea la fel de fanteziste. Este foarte puțin probabil ca un asemenea om să fi existat cu adevărat; la fel ca Lann cel Isteț din Ținuturile Vestice și Brandon Constructorul, în Nord, Cavalerul Înaripat este făcut din legende, nu din carne și sânge. Dacă un astfel de erou ar fi pășit vreodată prin Munți și Vale, departe, printre ceturile Epocii Întunecate, cu siguranță că numele său n-ar fi fost Artys Arryn, deoarece Arrynii provin din semințiа andală pură, iar acest Cavaler Înaripat a trăit și-a zburat cu mii de ani înainte ca andalii să ajungă în Westeros.

Menestrelii din Vale au fost însă cei care au contopit cele două personaje, atribuind faptele legendarului Cavaler Înaripat Cavalerului Șoim, poate pentru a intra în grațiile succesorilor adevăratului Artys Arryn, plasând acest mare erou al Primilor Oameni printre strămoșii lor.

Adevărata poveste a Casei Arryn nu conține nici uriași, nici grifoni sau cai înaripați, dar, din ziua în care Ser Artys și-a pus Coroana Șoimului și până în prezent, și-au menținut locul legendar în istoria celor Șapte Regate. Din zilele Cuceririi lui Aegon, Lorzii din Eyrie au slujit Tronul de Fier ca Păzitori ai Estului, apărând coastele Westerosului împotriva dușmanilor de dincolo de mare. Înainte de asta, cronicile vorbesc despre nenumărate lupte cu clanurile sălbatice din munți; de o mie de ani de lupte cu Nordul pentru Trei Surori; bătălii navale sângeroase, când flotele familiei Arryn i-au alungat pe vânătorii de sclavi din Volantis, jefuitorii din Insulele de Fier și pirații din Treptele de Piatră și Insulele Vasiliscului. Familia Stark s-ar putea să fie mai veche, însă legendele lor s-au născut înainte ca Primii Oameni să fi cunoscut scrisul, în vreme ce Arrynii au răspândit învățătura în lăcașurile septonilor și septelor, iar lucrurile bune făcute și faptele lor măreațe au fost curând trecute în cronici și remarcate în lucrările de devoțiune ale Credinței.

Cu unificarea regatului și numirea tânărului Ronnel Arryn (Regele Care Zbura) ca primul Lord de Eyrie, au apărut noi oportunități pentru casă. N-a fost o surpriză prea mare când Rhaenys Targaryen a pus la cale logodna lui Ronnel cu fiica lui Torrhen Stark, aceasta fiind doar una dintre multele astfel de uniuni încheiate de ea în numele păcii. Din păcate, lordul Ronnel a avut o moarte violentă, fiind ucis de fratele său, Jonos Fratricidul, însă famila Arryn a continuat printr-un alt urmaș și s-a implicat profund în multe dintre marile chestiuni din cele Șapte Regate.

Casa Arryn se poate chiar făli cu rara distincție de a fi fost de două ori considerată demnă de o căsătorie cu cineva cu sânge de dragon. Rodrik Arryn, Lordul de Eyrie, a fost onorat de Jaehaerys I Targaryen și de soția lui, Buna Regină Alysanne, dându-i-se mâna fiicei lor, prințesa Daella, iar o nepoată rezultată din această unire, lady Aemma Arryn, la rândul ei, a devenit prima nevastă a lui Viserys I Targaryen

DEASUPRA | *Blazonul Casei Arryn (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Waynwood, Royce, Corbray, Baelish, Belmore, Grafton, Hunter, Redfort și Templeton.*

și mamă a primului lui născut, prințesa Rhaenyra, care a concurat cu fratele ei vitreg Aegon al II-lea pentru Tronul de Fier. În acea luptă, Jeyne Arryn, Lady de Eyrie și Fecioară din Vale, s-a dovedit a fi o prietenă fidelă a Rhaenyrei Targaryen și a fiilor săi, fiind regentă pentru Aegon al III-lea. Din acea zi, fiecare Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier a avut ceva din sângele Arrynilor.

Arrynii și-au jucat rolul în războaiele regilor Targaryen și în Rebeliunile Blackfyre, rămânând cu strășnicie de partea Tronului de Fier împotriva pretendenților Blackfyre. În timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, lordul Donnel Arryn a condus cu vitejie avangarda armatei regaliste, cu toate că liniile sale au fost spulberate de Daemon Blackfyre, aflându-se într-un pericol de moarte, până când Ser Gwayne Corbray, din Garda Regelui, a venit cu întăriri.

Lordul Arryn a supraviețuit, ca să mai lupte și altă dată, și ani mai târziu a închis Valea circulației de pe Drumul Mare și de pe mare, atunci când Marea Epidemie de Primăvară s-a răspândit în cele Șapte Regate, astfel că numai Valea și Dorne nu au fost afectate de această teribilă boală.

În anii mai recenți, importanța rolului jucat de lordul Jon Arryn în Rebeliunea lui Robert nu poate fi estimată. Într-adevăr, refuzul său de a trimite capetele pupililor săi Eddard Stark și Robert Baratheon a declanșat revolta. Dacă ar fi făcut așa cum i se poruncise, Regele Nebun ar mai sta și acum pe Tronul de Fier. În pofida vârstei sale, lordul Arryn a luptat cu vitejie alături de Robert la Trident. După război, noul rege și-a dovedit înțelepciunea când l-a făcut pe lordul Jon Mână. El l-a ajutat pe Robert să domnească în cele Șapte Regate cu înțelepciune și dreptate. Este o bucurie pentru regat când un mare om servește ca Mână unui mare rege, deoarece pacea și belșugul vor veni cu siguranță din acestea toate.

La Marele Consiliu din 101 D.C., Arrynii au jucat un rol nesemnificativ, deoarece lady Jeyne era în minoritate. În locul ei la Consiliu a venit Lordul Protector al Văii, Yorbert Royce de Runestone. Una dintre cele mai mândre case din Vale, Royce încă se făleau cu descendența lor din Primii Oameni și cu ultimul lor mare rege, Robar al II-lea. Chiar și acum Lorzii de Runestone se duc la bătălie îmbrăcați în armura de bronz a înaintașilor lor, gravată cu rune, despre care se spune că-i protejează. Dar, numărul celor din Casa Royce uciși pe când purtau armura cu rune este descurajant. Mai mult, Maesterul Denestan, în lucrarea sa *Întrebări*, susține că armura nu este atât străveche precum se crede.

EYRIE

Mulți au susținut că Eyrie al Casei Arryn este cel mai frumos castel din toate cele Șapte Regate, și este greu de negat acest adevăr (cu toate că Tyrellii o fac în mod sigur). Șapte turnuri zvelte, albe, încoronează Eyrie, castelul construit la înălțime pe umărul Lăncii Uriașului, și niciun alt castel din Westeros nu se poate făli cu atâta marmură în ziduri și în podele.

Casa Arryn și cei din Vale vă vor spune că Eyrie este și inexpugnabil, pentru că poziția sa din vârf de munte face imposibil orice atac.

Cea mai mică cetate de scaun din Westeros, Eyrie n-a fost de la început sediul puterii Casei Arryn. Această onoare aparține Porților Lunii, un castel mult mai mare, aflat la baza Lăncii Uriașului, exact pe locul unde Ser Artys Arryn și andalii săi și-au așezat tabăra în noaptea de dinaintea Bătăliei celor Șapte Stele. Încă nesigur de tronul său, în primii ani ai domniei, regele Artys a vrut o cetate de scaun suficient de puternică încât să reziste unui asediu sau atac dacă Primii Oameni aveau să se ridice împotriva lui. Porțile Lunii au servit destul de bine acestei cerințe, însă era mai mult o fortăreață decât un palat, iar cei care vedeau castelul pentru prima dată au fost auziți remarcând că ar fi unul potrivit pentru un lord mărunt, nu pentru un rege.

Dar asta nu l-a deranjat prea tare pe regele Artys, care nu stătea mult acolo. Primul rege Arryn și-a petrecut mare parte a domniei în șa, călărind dintr-un capăt la celălalt al domeniilor sale într-o vizită regală fără sfârșit. „Tronul meu este făcut din pielea șeii", spunea el cu mândrie, „iar castelul meu e un cort."

Regele Artys a fost urmat la tron de cei doi fii ai săi mai mari, aceștia domnind ca al doilea și al treilea Rege al Muntelui și Văii. Spre deosebire de tatăl lor, și-au petrecut perioade considerabile din domnia lor la Porțile Lunii și păreau

DREAPTA | *Eyrie.*

mulțumiți acolo, cu toate că fiecare a extins castelul. Cel de-al patrulea rege Arryn, nepotul lui Artys I, a fost cel care a început construirea castelului Eyrie. Roland Arryn fusese crescut din copilărie de un rege andal în Ținuturile Riverane, călătorind apoi mult după ce și-a câștigat pintenii, vizitând Orașul Vechi și Lannisportul înainte de a se întoarce în Vale la moartea tatălui său, pentru a-și pune Coroana Șoimului. După ce văzuse minunățiile de la Hightower și Casterly Rock, dar și marile castele ale Primilor Oameni, încă presărate prin ținuturile de la Trident, și-a dat seama că Porțile Lunii era sumbru și urât în comparație cu ele. Primul impuls al regelui Roland a fost să dărâme Porțile și să construiască o nouă cetate de scaun tot acolo, însă în acea iarnă mii de sălbatici au coborât din munți în căutare de hrană și adăpost, deoarece văile înalte fuseseră îngropate de căderile de zăpadă. Jafurile lor i-au arătat regelui cât era de vulnerabilă cetatea lui de scaun.

Legenda spune că viitoarea lui soție, fiica lordului Hunter, Teora, i-ar fi reamintit cum l-a învins bunicul lui pe Robar Royce, atacându-l de pe o poziție înaltă. Impresionat de vorbele fetei, și chiar de ea însăși, lordul Roland a intrat în stăpânirea celui mai ridicat teren posibil și a decis să construiască acolo castelul care va deveni Eyrie.

N-a trăit însă ca să-l vadă terminat. Sarcina dată de el constructorilor era una îndrăzneață, deoarece pantele de la baza Lăncii Uriașului erau abrupte și năpădite de vegetație, iar mai sus, stânca dezgolită a muntelui era abruptă și înghețată. A fost nevoie de peste zece ani doar pentru săparea unei cărări în zigzag pe versantul muntelui. Dincolo de copaci, o mică armată de pietrari a fost trimisă să lucreze cu ciocanele și dălțile pentru a ciopli trepte pentru ușurarea urcării, acolo unde panta devenea și mai abruptă. Între timp, Roland și-a trimis constructorii pe cuprinsul celor Șapte Regate în căutare de marmură, deoarece regele nu era mulțumit de aspectul celei disponibile în Vale.

Peste un timp, au venit o altă iarnă și un nou atac asupra Văii, din partea clanurilor sălbatice din Munții Lunii. Luat prin surprindere de o bandă de Câini Pictați, Roland I Arryn a fost tras de pe cal și omorât, capul fiindu-i zdrobit cu o piatră pe când încerca să-și scoată spada lungă din teacă. A domnit douăzeci și șase de ani, doar atât cât să poată vedea primele pietre așezate la temelia castelului său.

Construcția a continuat pe parcursul domniilor fiului său și a fiului acestuia, însă progresul era dureros de lent, deoarece toată marmura trebuia adusă cu navele din Tarth, apoi cărată pe versanții Lăncii Uriașului pe măgari. Zeci de animale au murit în timp ce urcau, însoțite doar de patru muncitori și un maestru pietrar. Treptat, castelul a început să se ridice, metru cu metru... până când Coroana Șoimului a ajuns la strănepotul regelui care visase acest castel din ceruri. Războiul și târfele erau pasiunile lui Roland al II-lea, nu construcțiile; costurile pentru Eyrie deveniseră prohibitive, iar noul rege avea nevoie de aur ca să finanțeze planuita campanie din Ținuturile Riverane. Nici bine nu fusese îngropat tatăl său, că Roland al II-lea a poruncit sistarea tuturor lucrărilor la castel.

Așa s-a făcut că Eyrie a fost abandonat cerurilor pentru aproape patru ani. Șoimii și-au făcut cuiburi printre turnurile sale pe jumătate terminate, în vreme ce Roland al II-lea lupta cu Primii Oameni prin Ținuturile Riverane în căutarea aurului și gloriei.

Însă cuceririle s-au dovedit a fi mai greu de dobândit decât anticipase el. După mai multe mici victorii fără importanță asupra unor regi mărunți, s-a pomenit confruntându-se cu Tristifer al IV-lea, Ciocanul Dreptății. Ultimul cu adevărat mare rege al Primilor Oameni i-a administrat lui Roland Arryn o înfrângere zdrobitoare, apoi i-a servit una și mai umilitoare în anul următor. Aflat într-un pericol de moarte, Înălțimea Sa a fugit la castelul unuia dintre foștii săi aliați, un lord andal, numai pentru a fi trădat și trimis înapoi la Tristifer în lanțuri. La patru ani după ce plecase galopând din Vale, regele Roland al II-lea a fost decapitat la Oldstones de Ciocanul Dreptății.

Puțini l-au jelit prin Vale, pentru că agresivitatea lui și trufia nu îi aduseseră prieteni. Când fratele său, Robin Arryn, i-a urmat la tron, construcția Eyrie a fost reluată. Au trecut însă patruzeci și trei de ani și domniile a patru regi până când a fost terminat și gata de a fi locuit. Maesterul Quince, primul din ordinul său care a slujit acolo, a declarat Eyrie „cea mai frumoasă lucrare făcută vreodată de mâna omului, un palat demn chiar și de zei. În mod sigur, chiar și Tatăl de Sus n-are parte de o astfel de cetate".

De atunci încolo, Eyrie a rămas cetatea de scaun a Casei Arryn primăvara, vara și toamna. Iarna, gheața, zăpada și vântul șuierător fac imposibilă ascensiunea și castelul de nelocuit, dar vara, acesta este scăldat de adierea răcoroasă, proaspătă, de pe munte, un refugiu binevenit din calea căldurii năucitoare din fundul văii de jos. Nu mai există niciun castel ca acesta, în toată lumea, sau, cel puțin, nu unul care să fi fost consemnat ca având asemenea caracteristici.

Eyrie n-a putut fi niciodată cucerit prin forță. Pentru a-l lua cu asalt, un năvălitor trebuie, inițial, să ocupe Porțile Lunii, de la baza muntelui, un castel formidabil la rându-i. Dacă acest lucru este făcut, rămâne o ascensiune îndelungată

DREAPTA | *Porțile Lunii.*

Trebuie să remarcăm statuia delicatei Alyssa Arryn din pădurea zeilor din Eyrie. Legenda spune că, acum șase mii de ani, ea și-a văzut soțul, frații și fiii măcelăriți fără să verse o lacrimă. Dar zeii au pedepsit-o nelăsând-o să moară până când lacrimile ei nu vor ajunge în Valea de dedesubt. Marea cascadă care se prăvălește de pe Lancea Uriașului a fost numită Lacrimile Alyssei, deoarece apa cade de la o asemenea înălțime încât se transformă în ceață înainte de a atinge solul.

Cât de adevărată e povestea? Alyssa Arryn a existat, dar nu putea să trăiască acum șase mii de ani. *Adevărata istorie* sugerează patru mii, iar Denestan, în *Întrebări*, spune că a trăit acum două mii de ani.

și, pe când urcă, atacatorul trebuie să ia cu asalt cele trei castele intermediare, care projează drumul șerpuit până sus, pe munte: Piatră, Zăpadă și Cer.

Această serie de lucrări de apărare fac ca apropierea de Eyrie să fie dificilă, dar chiar dacă un atacator le depășește, va ajunge apoi la baza unei stânci abrupte, cu Eyrie aflat la o sută optzeci de metri deasupra, accesibil numai cu vinciuri sau scări.

Nu-i deci de mirare că puțini au încercat să asedieze castelul Eyrie. De la terminarea sa, regii Arryn au știut că aveau o redută inexpugnabilă unde se puteau refugia la nevoie. Maesterii care au servit Casa Arryn, învățăceii în arta războiului, cu toții au fost unanimi în credința că acest castel nu putea fi capturat...

...decât cu ajutorul dragonilor, așa cum a dovedit cândva Visenya Targaryen, care a aterizat în curtea interioară cu dragonul ei, Vhagar, și-a convins-o pe mama ultimului rege Arryn să cedeze înaintea Casei Targaryen și să renunțe la Coroana Șoimului.

Au trecut aproape trei sute de ani de atunci, însă ultimul dragon a pierit cu mult timp în urmă la Debarcaderul Regelui, așa că viitorii Lorzi de Eyrie pot din nou să doarmă liniștiți, știind că splendidul lor castel va rămâne pe vecie invulnerabil și de necucerit.

NORDUL
INSULELE DE FIER
MAREA APUSULUI
GOLFUL OMULUI DE FIER
ȚINUTURILE RIVERANE
BLAKTYDE
Blacktyde
MARELE WYK
Capul Piciii de Focă
VECHIUL WYK
ORKMONT
Leagănul lui Nagga
Hammerhorn
Pebbleton
Zece Turnuri
HARLAW
Crângul de Fier
Portul Lorzilor
Pyke
SALTCLIFFE
PYKE
Bancfort
MAREA APUSULUI
ȚINUTURILE VESTICE
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
FIER ȘI COSITOR
DRUMURI

INSULELE DE FIER

AU FOST PRIMII OAMENI chiar primii?

Majoritatea învățaților consideră că da. Înainte de venirea lor, se crede, Westerosul a aparținut uriașilor, Copiilor Pădurii și fiarelor de pe câmp. Însă pe Insulele de Fier, preoții Zeului Înecat spun o altă poveste.

Potrivit credinței lor, insularii sunt o rasă aparte, diferită de restul omenirii. „Noi n-am venit în aceste insule sfinte de pe pământurile fără credință de dincolo de mări", a zis odată preotul Sauron Limbă-Sărată. „Am venit de sub aceste mări, din castelele scufundate ale Zeului Înecat, care ne-a făcut așa și ne-a dat putere asupra tuturor apelor de pe pământ."

Chiar și printre insulari sunt unii care se îndoiesc de asta, admițând părerea mult mai larg acceptată a străvechii descendențe din Primii Oameni, chiar dacă aceștia, spre deosebire de andalii care i-au urmat, n-au fost niciodată un popor care a iubit marea. Desigur, nu putem lua în serios afirmațiile făcute de preoții insularilor, care ar vrea să credem că sunt mai aproape de pești și de sirene decât de orice altă rasă omenească.

Totuși, indiferent cum au apărut insularii, nu se poate nega că se deosebesc de restul oamenilor prin obiceiuri, credințe și guvernare.

Toate aceste diferențe, susține Arhimaesterul Haereg în a sa *Istorie a oamenilor de fier,* sunt înrădăcinate în religie.

Zeul Înecat nu are temple, nici cărți sfinte, nici idoli ciopliți după chipul său, însă are o mulțime de preoți. Cu mult înainte de istoria consemnată, acești oameni sfinți itineranți au ocupat Insulele de Fier, propovăduindu-i cuvântul și denunțându-i pe ceilalți zei și pe adepții lor. Jerpeliți, nespălați, adesea desculți, preoții Zeului Înecat nu au o locuință permanentă, rătăcind pe insule, rareori stând departe de mare. Majoritatea sunt analfabeți; tradiția lor este una orală, iar preoții mai tineri învață rugăciunile și ritualurile de la cei bătrâni. Oriunde s-ar afla, lorzii și țăranii sunt obligați să le dea de mâncare și adăpost în numele Zeului Înecat. Unii preoți mănâncă numai pește. Cei mai mulți nu se îmbăiază, nici măcar în mare. Oamenii de prin alte ținuturi îi consideră nebuni, și-așa par, însă nu se poate nega că au o mare putere.

Cu toate că majoritatea insularilor îi disprețuiesc pe Cei Șapte din Sud și pe Vechii Zei din Nord, ei recunosc o a doua divinitate. În teologia lor, Zeul Înecat este opusul Zeului Furtunii, o zeitate malefică ce locuiește în cer și-i urăște pe oameni și toate lucrările lor. Trimite vânturi haine, ploi biciuitoare și tunete și fulgere care îi arată mânia.

Unii afirmă că Insulele de Fier se numesc așa datorită minereului care se găsește acolo din abundență, dar insularii insistă că acesta se trage de la firea lor, pentru că sunt oameni

Arhimaesterul Haereg a avansat odată o idee interesantă, cum că strămoșii insularilor au venit dintr-un teritoriu necunoscut, aflat la vest de Marea Apusului, citând legendele Tronului din Piatră de Mare. Se spune că tronul familiei Greyjoy, sculptat în forma unui kraken dintr-o veche piatră neagră uleioasă, ar fi fost găsit de Primii Oameni când au ajuns la Vechiul Wyk. Haereg susține că tronul era un produs al primilor locuitori ai insulelor, și că numai istoriile ulterioare ale maesterilor și septonilor au început să pretindă că erau, de fapt, descendenți ai Primilor Oameni. Însă aceasta este doar o speculație și, în cele din urmă, Haereg însuși a renunțat la idee și la fel trebuie să facem și noi.

Aceste insule reci, umede, măturate de vânturi, n-au fost niciodată bine împădurite, iar solul lor subțire n-a putut permite creșterea pădurilor zeilor. Niciun uriaș nu și-a făcut acolo casa, nici Copiii Pădurii n-au umblat vreodată prin pădurile de-acolo. Vechii zei venerați de aceste rase străvechi sunt absenți și ei. Și cu toate că andalii au ajuns, în cele din urmă, pe insule, Credința lor n-a prins niciodată rădăcini acolo, pentru că un alt zeu venise înainte de Cei Șapte: Zeul Înecat, creatorul acestor mări și părintele insularilor.

duri, la fel de inflexibili ca zeul lor. Cartografii ne spun că există treizeci și una de Insule de Fier în grupul principal, în largul Golfului Omului de Fier, la vest de Capul Vulturilor, iar alte treizeci sunt adunate în jurul Luminii Singuratice, departe, pe întinderea Mării Apusului. Vechiul Wyk, Marele Wyk, Pyke, Harlaw, Saltcliffe, Blacktyde și Orkmont sunt cele șapte insule principale.

Harlaw este cea mai populată dintre insule, Marele Wyk este cea mai mare și mai bogată în minereuri, iar

Vechiul Wyk este cea mai sfântă, locul unde regii de sare și stâncă se adunau în Castelul Regelui Cenușiu din vechime pentru a-și alege conducătorul. Stâncoasă, muntoasă, insula Orkmont era cetatea de scaun a Regilor de Fier ai Casei Greyiron în secolele trecute. Pyke se făleşte cu Portul Lorzilor, cel mai mare oraș de pe insule, și este cetatea de scaun a Casei Greyjoy, stăpânii insulelor de la Cucerirea lui Aegon. Blacktyde și Saltcliffe sunt mai puțin interesante. Cetățile-turn ale lorzilor mai mărunți se află pe insulițe, pe lângă sate pescărești minuscule. Altele sunt folosite pentru păscutul oilor, în timp ce multe altele sunt nelocuite.

Un al doilea grup de insule se află la opt zile de mers pe mare spre nord-vest, în Marea Apusului. Acolo focile și leii-de-mare își fac colonii, pe stâncile bătute de vânt, insulele fiind prea mici ca să poată susține fie și o singură gospodărie. Pe cea mai mare stâncă se află cetatea Casei Farwynd, numită Lumina Singuratică datorită farului care luminează zi și noapte de pe acoperișul său. Se spun lucruri ciudate despre Farwynd și despre cei pe care-i stăpânesc. Unii zic că trăiesc cu focile și dau naștere unor copii doar pe jumătate oameni, în vreme ce alții șoptesc că sunt schimbători de formă, care pot lua înfățișarea leilor-de-mare, a morselor, chiar și a balenelor pătate, lupii mărilor din vest.

Povești ciudate, precum acestea, sunt ceva obișnuit la marginile lumii, iar Lumina Singuratică se află cel mai departe spre vest dintre toate ținuturile cunoscute. Mulți marinari curajoși au navigat dincolo de lumina farului său în decursul secolelor, căutând acel faimos paradis despre care se spunea că se află dincolo de orizont, însă cei care s-au mai întors (puțini) vorbesc doar despre oceane cenușii care se întind nesfârșite, tot mai departe, pentru totdeauna.

Bogățiile Insulelor de Fier zac pe sub dealurile din Marele Wyk, Harlaw și Orkmont, unde plumbul, cositorul și fierul pot fi găsite în abundență. Din insule se exportă în principal minereuri. Există mulți pricepuți în lucrul cu metalul printre insulari, după cum este de așteptat; forjele de la Portul Lorzilor produc săbii, topoare, cămăși de zale și platoșe ca nicăieri altundeva.

Pământul Insulelor de Fier este subțire și pietros, mai potrivit pentru păscutul caprelor decât pentru cultivatul cerealelor. Insularii ar suferi, cu siguranță, de foame în fiecare iarnă dacă n-ar exista recoltele nesfârșite de pește pe mare și pescarii care le adună.

Apele Golfului Omului de Fier adăpostesc mari bancuri de cod, cod negru, rechini-înger, calcan, pește de gheață, sardele și macrou. Crabii și homarii pot fi găsiți de-a lungul țărmurilor tuturor insulelor, iar la vest de Marele Wyk se găsesc pești-spadă, foci și balene care cutreieră Marea Apusului. Arhimaesterul Hake, născut și crescut pe Harlaw, estimează că șapte din zece familii din Insulele de Fier sunt pescari. Indiferent cât de umili și de săraci sunt acești oameni pe uscat, pe mare sunt propriii lor stăpâni. „Cel care are o barcă nu trebuie să fie rob niciodată", scrie Hake, „pentru că fiecare căpitan este rege pe puntea propriei lui nave." Recolta lor hrănește insulele.

Totuși, chiar mai mult decât pe pescari, insularii îi prețuiesc pe corsarii lor. „Lupii mărilor" îi numeau cei din Ținuturile Vestice și cele Riverane în vremurile de demult, și pe bună dreptate. Asemenea lupilor, vânau adesea în haite, traversând mările furtunoase în corăbiile lor repezi, lungi, aruncându-se asupra satelor pașnice și a târgurilor de pe țărmurile Mării Apusului pentru a ataca, jefui și viola. Marinari neînfricați și luptători înspăimântători, apăreau din ceturile dimineții pentru a-și face treaba sângeroasă și a se întoarce pe mare înainte ca soarele de apus să ajungă la zenit, corăbiile lor lungi fiind încărcate cu pradă și pline de copii care țipau și femei înspăimântate.

Arhimaesterul Haereg susține că nevoia de lemn i-a făcut pe primii insulari să o ia pe această cale sângeroasă.

DEASUPRA | *Regele Cenușiu pe tronul său făcut din colții Naggăi.*

În zorii vremurilor, pe Marele Wyk, Harlaw și Orkmont existau păduri întinse, însă construcția de nave a înghițit atât de mult lemn, încât codrii au dispărut. Așa că insularii n-au avut de ales decât să se ducă după pădurile întinse din „ținuturile înverzite", interiorul Westerosului.

Tot ceea ce lipsea pe insule corsarii au găsit în ținuturile înverzite. Tot mai puține se obțineau prin negoț; majoritatea se luau prin sânge, cu ascuțișul spadei sau cu tăișul securii. Iar atunci când piraților reveneau în insule cu o astfel de pradă, spuneau că „au plătit prețul fierului" pentru ea; cei care rămâneau în urmă „plăteau prețul aurului", pentru a obține asemenea comori, ori rămâneau fără ele. Și astfel, ne spune Haereg, au ajuns corsarii și faptele lor să fie prețuite de menestreli, oamenii de rând și preoți deopotrivă.

Multe legende au ajuns până la noi prin mileniile de regi de sare și corsari care au transformat Marea Apusului într-una numai a lor, oameni mai sălbatici și cruzi și neînfricați decât oricine a trăit vreodată. Astfel se face că auzim de oameni ca Torgon cel Groaznic, Jorl Balena, Dragon Clopotul, necromantul, Hrothgar din Pyke și cornul lui chemător de krakeni și de Ralf cel Jerpelit din Vechiul Wyk.

Cel mai nelegiuit dintre toți a fost Balon Piele Neagră, care lupta cu o secure în mâna strângă și un ciocan în dreapta. Se spune că nicio armă făcută de mâna omului nu-l putea atinge: săbiile ricoșau și nu-i lăsau nicio urmă, iar topoarele se spărgeau pe pielea lui.

Chiar au existat cu adevărat astfel de oameni? Este greu de aflat, din moment ce ei au trăit și-au murit cu mii de ani înainte ca insularii să învețe să scrie; cunoașterea literelor este rară în Insulele de Fier chiar și astăzi, iar cei care se pricep sunt, adesea, batjocoriți ca fiind slabi, ori sunt temuți ca vrăjitori. Ceea ce știm despre acești semizei ai Zorilor Vremurilor provine din lucrările oamenilor pe care i-au jefuit și prădat, scrise în Limba Veche și în runele Primilor Oameni.

Ținuturile prădate de corsari aveau mulți copaci, dar puțini oameni în vremurile acelea. Apoi, la fel ca acum, insularilor nu le plăcea să se îndepărteze prea mult de apa sărată care-i susținea, însă domneau asupra Mării Apusului de la Insula Ursului și Țărmul Înghețat până la Arbor. Fragilele bărci de pescuit și cele de negoț ale Primilor Oameni, care rareori se aventurau dincolo de pământurile lor, nu se puteau pune cu corăbiile lungi și repezi ale insularilor, cu pânzele lor mari și numeroasele vâsle. Și când bătălia a început pe țărmuri, regi măreți și cavaleri faimoși au căzut înaintea năvălitorilor ca spicele sub seceră, atât de mulți încât oamenii ținuturilor înverzite spuneau că insularii erau demoni, veniți din iadul de sub apă, că erau apărați de vrăji cumplite și că aveau arme negre ciudate, care își trăgeau puterea din sufletele celor hăcuiți.

Ori de câte ori toamna era pe sfârșite și iarna bătea la ușă, corăbiile lungi veneau să fure mâncare. Și astfel se hrăneau Insulele de Fier, chiar și în miezul iernii, în vreme ce de multe ori cei care semănaseră, îngrijiseră și culeseseră recoltele mureau de foame. „Noi nu semănăm", a devenit deviza familiei Greyjoy, ai cărei membri au început să-și spună Lorzii Corsari din Pyke.

Piraților nu au adus pe Insulele de Fier numai aur și grâne, ci și prizonieri, care vor deveni sclavii stăpânilor lor. Printre insulari, numai pirateria și pescuitul erau considerate activități pentru oamenii liberi. Munca gheboșată și nesfârșită de la ferme și de pe câmp era potrivită numai pentru robi. Același lucru era valabil și pentru minerit. Totuși, robii trimiși pe câmp se puteau socoti norocoși, scrie Haereg, pentru că mulți dintre ei ajungeau să îmbătrânească și chiar li se permitea să se căsătorească și să aibă copii. Nu același lucru se putea spune și despre cei condamnați să lucreze în mine, acele puțuri întunecoase, periculoase, de sub dealuri, unde stăpânii erau brutali, aerul rece și umed, iar viața scurtă.

Majoritatea prizonierilor bărbați aduși pe Insulele de Fier își petreceau tot restul vieții la munca grea de pe câmp sau din mine. Câțiva, fii de lorzi și cavaleri sau negustori bogați, erau schimbați pentru aur. Robii care știau să citească,

Servitutea era o practică obișnuită printre Primii Oameni în timpul îndelungatei lor dominații în Westeros – un sprijin suplimentar pentru insularii descendenți din Primii Oameni.

Mai mult, robia nu trebuie confundată cu sclavia practicată în unele Orașe Libere și în ținuturile îndepărtate, din est. Spre deosebire de sclavi, robii au anumite drepturi. Un rob aparține celui care l-a capturat, pe care-l slujește și i se supune, dar este om, nu o proprietate. Robii nu pot fi cumpărați și vânduți. Ei pot avea proprietăți, se pot căsători și avea copii. Copiii sclavilor se nasc sclavi, dar cei ai robilor se nasc liberi; orice prunc născut pe vreuna din insule este socotit insular, chiar dacă ambii lui părinți sunt robi. Acești copii nu puteau fi luați de la părinții lor până la vârsta de șapte ani, când majoritatea își începeau ucenicia sau se alăturau echipajului unei corăbii.

să scrie și să socotească își slujeau stăpânii ca administratori, tutori și scribi. Pietrarii, cizmarii, dogarii, lumânărarii, tâmplarii sau oricare alți meșteșugari pricepuți erau chiar și mai valoroși.

Tinerele femei erau însă cele mai prețuite de corsari. Femeile mai în vârstă erau luate de căpitani ca bucătărese, croitorese, țesătoare, moașe și altele asemenea, însă fetele blonde și cele aproape de prima lor înflorire erau capturate în toate raidurile. Majoritatea își sfârșeau zilele în insule ca slujnice, târfe, vite de povară prin gospodărie sau neveste ale altor robi, însă cele mai frumoase și mai puternice și mai nubile deveneau soțiile de sare ale răpitorilor lor.

Prin obiceiurile de căsătorie, asemenea zeilor lor, insularii se deosebeau de locuitorii din Westeros. Conform Credinței din cele Șapte Regate, un bărbat are o singură soție, iar o fecioară un singur soț. În Insulele de Fier însă, un bărbat poate avea o singură „soție de stâncă" (numai dacă ea moare își mai poate lua alta), însă poate avea oricâte „soții de sare" dorește. O soție de stâncă trebuie să fie o femeie născută liberă pe Insulele de Fier. Locul ei este lângă bărbatul ei, pe punte și în pat, iar copiii ei au întâietate. Nevestele de sare sunt aproape întotdeauna femei și fete capturate în timpul raidurilor. Numărul soțiilor de sare pe care le poate întreține un bărbat este o dovadă a puterii, bogăției și virilității sale.

Totuși, nevestele de sare ale insularilor nu sunt doar ibovnice, târfe sau sclave sexuale. Căsătoriile de sare, la fel ca și cele de stâncă, erau, de obicei, oficiate de preoți ai Zeului Înecat (deși, prin ceremonii considerabil mai puțin solemne decât cele care unesc un bărbat de soția lui de stâncă), iar copiii rezultați erau considerați legitimi. „Fiii de sare" puteau chiar moșteni, dacă un bărbat nu avea fii de la nevasta sa de stâncă.

Căsătoriile de sare s-au împuținat însă pe Insulele de Fier de la Cucerire încoace, deoarece Aegon Dragonul a făcut din răpirea femeilor o crimă pe întinsul celor Șapte Regate (la îndemnul reginei Rhaenys, din câte se spune). Cuceritorul le-a interzis corsarilor să-i atace domeniile. Însă aceste interdicții nu au fost respectate sub succesorii lui și mulți insulari încă nădăjduiesc să revină la ceea ce ei numesc Vechea Cale.

COROANELE DIN LEMN PLUTITOR

În Epoca Eroilor, spun legendele, insularii au fost conduși de un monarh măreț, numit simplu Regele Cenușiu. Acesta controla și marea și și-a luat o sirenă de soție, așa că fiii și fiicele sale puteau trăi deasupra apelor sau în ele. Părul și barba lui și ochii erau cenușii precum marea iarna, și de aici și-a primit și numele. Coroana purtată de el era făcută din lemn plutitor pentru ca toți cei care îngenuncheau în fața lui să știe că regatul său venea din mare și de la Zeul Înecat care locuia sub ea.

Faptele atribuite Regelui Cenușiu de preoții și menestrelii din Insulele de Fier sunt multe și minunate. Regele Cenușiu a fost cel care a adus focul pe pământ zeflemisindu-l pe Zeul Furtunii până când acesta a lovit pământul cu un fulger, dând foc unui copac. Tot el i-a învățat pe oameni să țeasă

DEASUPRA | *Un corsar din Insulele de Fier, luându-și prada.*

plase de pește și pânze și a cioplit prima corabie lungă dintr-un lemn alb, tare, de Ygg, un copac-demon, care se hrănea cu carne de om.

Însă cea mai măreață faptă a Regelui Cenușiu a fost uciderea lui Nagga, cel mai mare dintre dragonii de mare, o fiară colosală despre care se spune că se hrănea cu leviatani și krakeni uriași și putea scufunda insule întregi când se înfuria. Regele Cenușiu a construit un castel măreț din oasele lui, folosindu-i coastele ca grinzi și căpriori. De acolo, a condus Insulele de Fier timp de o mie de ani, până când chiar și pielea lui s-a făcut la fel de cenușie ca părul și barba. Numai atunci și-a dat jos coroana din lemn plutitor și s-a dus în mare, coborând în palatele de sub apă ale Zeului Înecat pentru a-și primi locul cuvenit la dreapta sa.

Regele Cenușiu a domnit peste toate Insulele de Fier, dar după moartea sa cei o sută de fii au început să se certe pentru succesiune. Fratele și-a ucis fratele într-o urgie a măcelăririi aproapelui până când au mai rămas doar șaisprezece. Acești ultimi supraviețuitori și-au împărțit insulele. Toate marile case ale insularilor își revendică obârșia din Regele Cenușiu și fiii lui, cu excepția – curios – a Bunilor Frați din Vechiul Wyk și Marele Wyk, despre care se presupune că se trag din cel mai mare frate credincios al Regelui Cenușiu.

Așa glăsuiesc legendele și preoții Zeului Înecat.

Istoria spune o poveste diferită. Cele mai vechi consemnări păstrate în Citadelă arată că fiecare dintre Insulele de Fier a fost cândva un regat autonom, condus de doi regi, unul de stâncă și unul de sare. Primul domnea pe insulă, împărțind dreptatea, dând legi și tranșând disputele. Celălalt comanda pe mare, oriunde și oricând ieșeau în larg corăbiile lungi.

Hrisoavele păstrate sugerează că regii de stâncă erau întotdeauna mai bătrâni decât cei de sare; în unele cazuri, cei doi erau tată și fiu, ceea ce i-a făcut pe unii să spună că regii de sare erau moștenitori, prinți moștenitori ai tatălor lor. Au existat cazuri când regele de stâncă și cel de sare aparțineau unor case diferite, uneori chiar și unor case rivale.

În Westeros, regi mărunți au pretins coroane din aur în virtutea originii și a sângelui, însă coroanele din lemn plutitor ale insularilor nu erau ușor de obținut. Numai aici, oamenii își alegeau regii, adunându-se în mari consilii numite adunări pentru rege pentru a-i alege pe regii de stâncă și pe cei de sare care aveau să-i conducă. Atunci când murea un monarh, preoții Zeului Înecat convocau o adunare pentru rege, pentru a-i alege succesorul. Orice bărbat care deținea și conducea o ambarcațiune avea permisiunea de a vorbi la aceste adunări, care adesea durau câteva zile sau chiar mai mult. Preoții puteau să-i adune pe „căpitani și pe regi" pentru a *înlătura* un conducător nevrednic.

Puterea exercitată de acești profeți ai Zeului Înecat asupra insularilor nu trebuie subestimată. Numai ei puteau convoca adunările pentru rege și să-l atace pe cel care, rege sau lord, îndrăznea să-i înfrunte. Marele Preot era Galon Baston Alb, numit așa pentru bastonul pe care-l purta oriunde, pentru a-i croi pe păcătoși. (În unele relatări, bastonul său era confecționat din copacul inimii, în altele din oasele lui Nagga.)

Galon a hotărât că insularii nu trebuiau să se războiască între ei, interzicându-le să-și ia femeile unii altora ori să atace țărmurile unuia dintre ei și a unit Insulele de Fier într-un singur regat, convocându-i pe căpitani și pe regi la Vechiul Wyk pentru a alege un mare rege care să domnească asupra regilor de sare și a celor de stâncă laolaltă. L-au ales pe Urras Greyiron, numit și Picior-de-Fier, regele de sare de pe Orkmont, cel mai cumplit prăduitor al vremii sale. Galon însuși a pus o coroană din lemn plutitor pe capul marelui rege, Urras Picior-de-Fier devenind primul om de la Regele Cenușiu care domnea asupra tuturor insularilor.

Mulți ani după aceea, când Urras Picior-de-Fier a murit din cauza rănilor primite în timpul raidurilor, fiul său cel mai mare i-a luat coroana și s-a autoproclamat regele Erich I. Cu toate că era pe jumătate orb și slăbit din cauza vârstei, Galon s-a înfuriat, declarând că numai o adunare pentru rege putea alege un suveran. „Căpitanii și regii" s-au adunat încă o dată la Vechiul Wyk și Erich cel Urât a fost detronat și condamnat

Oasele pietrificate ale unei creaturi marine gigantice se află, într-adevăr, pe Dealul lui Nagga, din Vechiul Wyk, dar nu se știe dacă ele i-au aparținut unui dragon marin. Coastele sunt uriașe, dar nu suficient de mari cât să fie ale unui dragon capabil să mănânce leviatani și krakeni uriași. De fapt, chiar existența dragonilor de mare este controversată. Dacă astfel de monștri există, ei trăiesc în cele mai adânci și mai întunecoase ape din Marea Apuslui, pentru că niciunul n-a fost văzut în lumea cunoscută de mii de ani.

la moarte, o soartă evitată de el prin spargerea coroanei tatălui său și aruncarea sa în mare, în semn de supunere față de Zeul Înecat. În locul său, adunarea l-a pus pe Regnar Clopot, numit și Îngrijitorul-de-Corbi, regele de stâncă de pe Vechiul Wyk.

Secolele următoare au însemnat o epocă de aur pentru Insulele de Fier și una întunecată pentru Primii Oameni și toți care trăiau pe malul mării. Odată ce corsarii plecau să caute hrană pentru a rezista în timpul iernilor grele, lemn pentru construirea corăbiilor lor lungi, soții de sare, capabile să le dea fii, și bogățiile care lipseau Insulelor de Fier, se întorceau acasă cu prada lor. Sub regii coroanelor din lemn plutitor, obiceiul s-a transformat în ceva mult mai dificil și periculos: cucerire, colonizare și control.

Însă după aceea a început declinul lent. Regii care l-au urmat pe Qhored au jucat și ei un rol în asta, dar oamenii din ținuturile înverzite deveniseră mai puternici. Primii Oameni își construiseră propriile lor corăbii lungi, orașele lor erau apărate de ziduri de piatră, în locul palisadelor din lemn, și de șanțuri cu țepușe.

Casele Gardener și Hightower au fost primele care au încetat să mai plătească tribut. Când regele Theon al III-lea Greyjoy a ridicat pânzele împotriva lor, a fost înfrânt și măcelărit de lordul Lymond Hightower, Leul-de-Mare, acesta reînviind practica luării în robie în Orașul Vechi doar atât cât să-i pună pe insularii capturați în timpul bătăliei la muncă grea, la întărirea zidurilor orașului.

Prin tradiție, coroana de lemn era spartă și redată mării la moartea purtătorului ei. Succesorul acestuia își va pune o altă coroană făcută din lemn plutitor, proaspăt adus la țărmul insulei sale natale. Astfel, fiecare coroană era diferită de cea de dinainte. Unele erau mici și simple, altele uriașe, elaborate și magnifice.

Lucrarea exhaustivă a Arhimaesterului Haereg, *Istoria oamenilor de fier,* enumeră 111 bărbați care au purtat o coroană din lemn plutitor ca Mari Regi ai Insulelor de Fier. Lista este incompletă și plină de contradicții, dar nimeni nu se îndoiește că regii lemnului plutitor au ajuns la apogeul puterii lor sub Qhored I Hoare (numit și Greyiron în unele mărturii și Blacktyde în altele), care și-a scris numele cu sânge în istoriile din Westeros drept Qhored cel Crud. El a domnit asupra insularilor preț de trei sferturi de secol, trăind până la nouăzeci de ani. Pe vremea aceea, Primii Oameni din ținuturile înverzite abandonaseră, în mare parte, țărmurile Mării Apusului de teama prădătorilor. Iar cei care rămăseseră, în principal lorzi în castelele lor fortificate, le plăteau tribut insularilor.

Qhored a fost cel care s-a făli că voia sa ajungea „oriunde oamenii puteau mirosi apa sărată sau să audă zgomotul valurilor". În tinerețea sa, a capturat și a prădat Orașul Vechi, aducând în lanțuri mii de femei și fete în Insulele de Fier. La treizeci de ani, i-a învins pe lorzii din Trident în bătălie, forțându-l pe regele riveran Bernarr al II-lea să-și plece genunchiul și să-i predea pe cei trei fii ai săi ca ostatici. Trei ani mai târziu, i-a dat-morții, omorându-i cu mâna sa și scoțându-le inimile, când tributul tatălui lor a întârziat. Când tatăl lor îndurerat a declanșat războiul pentru a-i răzbuna, regele Qhored și insularii lui i-au decimat armata. Bernarr a fost înecat ca un sacrificiu pentru Zeul Înecat, ceea ce a însemnat dispariția Casei Celui Drept și aruncarea Ținuturilor Riverane într-o anarhie sângeroasă.

Creșterea puterii Ținuturilor Vestice reprezenta un pericol chiar și mai acut pentru dominația regilor de lemn plutitor. Insula Frumoasă a fost prima care a căzut, atunci când locuitorii ei s-au ridicat la luptă sub conducerea lui Gylbert Farman, alungându-i pe suzeranii insulari. O generație mai târziu, Lannisterii au capturat orașul Kayce, când Herrock Fiul-de-Curvă a suflat din marele lui corn cu inele de aur și târfele din oraș au deschis o poartă secretă pentru oamenii săi. Trei regi insulari au încercat în van să recucerească orașul, doi dintre ei murind în ascuțișul spadei lui Herrock.

Ultima ofensă a venit din partea lui Gerold Lannister, Regele Stâncii. Gerold cel Mare, așa cum este el numit în Vest, și-a condus flota chiar spre Insulele de Fier într-un atac îndrăzneț, luând ostatici o sută de insulari. I-a închis la Casterly Rock, spânzurând câte unul atunci când țărmurile sale erau atacate.

În secolul următor, o succesiune de regi nevolnici au pierdut Arbor, Insula Ursului, Degetele lui Flint și mare parte a enclavelor insulare de-a lungul țărmurilor Mării Apusului.

Nu trebuie să se creadă că insularii n-au câștigat nicio bătălie în acești ani. Balon al V-lea Greyjoy, Vântul-Rece, a distrus flotele Regelui Nordului. Erich al V-lea Harlaw a recucerit Insula Frumoasă în tinerețe, doar pentru a o pierde iarăși la bătrânețe. Fiul său, Harron, l-a ucis pe Gareth cel Mohorât din Highgarden sub zidurile Orașului Vechi. Peste jumătate de secol, Joron I Blacktyde l-a capturat pe Gyles al II-lea Gardener când flotele lor s-au înfruntat în largul Insulelor

Cețoase. După ce l-a torturat până la moarte, Joron a pus să-i fie ciopârțit cadavrul ca să-și pună în cârligele de pescuit „bucăți dintr-un rege". Mai târziu în timpul domniei sale, Joron a trecut Arborul prin foc și sabie, și se crede că a luat toate femeile de pe insulă de până în treizeci de ani, câștigându-și porecla de Năpasta Fecioarelor.

Totuși, toate aceste victorii s-au dovedit a fi de scurtă durată, împreună cu mulți dintre regii care le-au obținut. Pe măsura trecerii secolelor, regatele din ținuturile înverzite au devenit tot mai puternice, iar cele din Insulele de Fier tot mai slabe. Iar pe la sfârșitul Epocii Eroilor, o altă criză i-a slăbit și i-a învrăjbit și mai tare pe insulari.

La moartea regelui Urragon al III-lea Greyiron (Urragon cel Spân), fiii săi mai tineri au convocat în grabă o adunare pentru rege, în vreme ce fratele lor mai mare, Torgon, ataca în aval pe Mander, crezând că unul dintre ei va fi ales să poarte coroana de lemn plutitor. Spre surprinderea lor, căpitanii și regii l-au ales pe Urrathon Fratele Bun din Marele Wyk. Primul lucru făcut de noul suveran a fost să ceară executarea fiilor bătrânului rege. Pentru asta, și pentru cruzimea barbară arătată de el de multe ori în cei doi ani de domnie, Urrathon al IV-lea Fratele Bun este numit în istorie Fratele Rău.

Când Torgon Greyiron s-a întors, în cele din urmă, în Insulele de Fier, a declarat că adunarea pentru rege a fost ilegală deoarece nu fusese prezent pentru a-și exprima părerea. Preoții l-au susținut, pentru că se săturaseră de aroganța și de impietatea Fratelui Rău. Oamenii de rând și marii lorzi deopotrivă s-au ridicat la chemarea lor, adunându-se sub flamurile lui Torgon, până când propriii comandanți ai lui Urrathon l-au măcelărit. Torgon Întârziatul a devenit rege

DEASUPRA | *Corabie lungă a oamenilor de fier pe mare.*

în locul lui și a domnit timp de patruzeci de ani fără ca măcar să fi fost ales și proclamat la adunarea pentru rege. S-a dovedit a fi un rege puternic, drept și înțelept și cinstit... însă nu a putut face mare lucru pentru a opri declinul Insulelor de Fier, deoarece în timpul cârmuirii sale mare parte din Capul Vulturilor a fost cedat Mallisterilor din Seagard.

Torgon dăduse o lovitură instituției adunării pentru rege în tinerețea sa, detronându-l pe regele ales. La bătrânețe i-a mai dat încă una, chemându-l pe fiul său, Urragon, să-l ajute să domnească. La curte și consiliu, la pace și război, fiul a rămas lângă tatăl său aproape cinci ani, așa că atunci când Torgon a murit, a părut ceva firesc să fie ales să-i succeadă ca Urragon al IV-lea Greyiron. N-a fost convocată nicio adunare, și de data asta niciun Galon Baston Alb nu s-a mai ridicat furios să conteste succesiunea.

Lovitura finală, fatală, împotriva puterii căpitanilor și a regilor adunați a fost dată când Urragon al V-lea însuși a murit după o cârmuire îndelungată, care nu s-a distins însă prin nimic. Regele muribund a cerut ca nepotul său, Urron Greyiron, regele de sare de pe Orkmond, cunoscut și ca Urron Mână Roșie, să-l urmeze. Preoții Zeului Înecat erau hotărâți să nu permită ca puterea numirii de regi să le fie luată pentru a treia oară, așa că toți căpitanii și regii au fost convocați pe Vechiul Wyk pentru o adunare pentru rege.

Au venit cu sutele, printre ei regii de sare și cei de stâncă din cele șapte insule importante, și chiar de pe Lumina Singuratică. Totuși, nici bine nu se adunaseră când oamenii lui Urron Mână Roșie au tăbărât asupra lor cu topoarele, iar coastele Naggăi s-au înroșit de sânge. Au murit treisprezece regi în acea zi, și cincizeci de preoți și profeți. A fost sfârșitul adunărilor pentru rege, iar Mână Roșie a domnit ca mare rege timp de douăzeci și doi de ani, iar urmașii lui după aceea. Oamenii sfinți rătăcitori n-au mai făcut și desfăcut regi niciodată, la fel ca în trecut.

REGII DE FIER

Cei din familia Greyiron erau una dintre cele mai vechi și renumite case mari de pe Insulele de Fier. În timpul îndelungatei epoci a adunărilor pentru rege, căpitanii și regii au dat coroana de lemn la nu mai puțin de treizeci și opt dintre ei, potrivit lui Haereg, ei furnizând astfel de două ori mai mulți mari regi decât oricare altă casă.

Această epocă s-a terminat cu Urron Mână Roșie și masacrul de pe Vechiul Wyk. De atunci încolo, coroana Insulelor de Fier va fi confecționată din fier negru și va fi transmisă de la tată la fiu, prin dreptul primului născut. Familia Greyiron nu va mai accepta un alt rege pe insule. Se terminase cu regii de sare și cu regii de stâncă. Urron Mână Roșie și moștenitorii săi și-au spus simplu Rege al Insulelor de Fier. Conducătorii Marelui Wyk, ai Vechiului Wyk, Pyke, ai Harlawului și ai insulelor mai mici au fost reduși la rangul de lorzi, iar mai multe descendențe străvechi au fost eliminate cu totul când au refuzat să-și plece genunchiul.

Însă monopolizarea coroanei de fier de către Casa Greyiron n-a rămas necontestată. Împreună cu adunarea pentru rege, interzicerea de către Galon Baston Alb a războaielor între insulari a pierit și ea în măcelul de la Vechiul Wyk. În secolele care au urmat, Urron Mână Roșie și succesorii săi s-au confruntat cu șase rebeliuni importante și cel puțin două răscoale majore ale robilor. Lorzii și regii de pe continent n-au întârziat nici ei să profite de dezbinarea insularilor. Unul câte unul, toate avanposturile deținute de ei în ținuturile înverzite au fost pierdute. Cea mai puternică lovitură a fost cea dată de Garth al VII-lea, regele Mână Aurită, din Reach, care i-a izgonit pe insulari din Insulele Cețoase, le-a redenumit Insulele Scutului și le-a populat cu cei mai fioroși dintre războinicii săi și cu cei mai buni marinari, pentru apărarea gurilor Manderului.

Venirea andalilor în cele Șapte Regate doar a grăbit declinul Insulelor de Fier, pentru că, spre deosebire de Primii Oameni de dinainte, andalii erau niște marinari neînfricați, cu propriile lor corăbii lungi, la fel de repezi și de capabile să țină marea ca oricare dintre cele construite de insulari. Pe când andalii năvăleau în Ținuturile Riverane, cele Vestice și în Reach, au apărut sate noi de-a lungul coastelor, orașe împrejmuite cu ziduri și castele solide, din piatră și lemn, s-au ridicat deasupra fiecărui golf și port, iar marii lorzi și regii mărunți laolaltă au început să construiască nave de război pentru a-și apăra țărmurile și comerțul.

La timpul potrivit, andalii au măturat Insulele de Fier, la fel cum făcuseră cu tot Westerosul până sub Gât. Valuri succesive de aventurieri andali s-au abătut asupra insulelor, adesea în alianță cu o facțiune sau alta de-a insularilor. Andalii s-au căsătorit cu străvechi familii insulare, iar pe altele le-au adus la un sfârșit sângeros, cu sabia și toporul.

Casa Greyiron s-a numărat printre cele distruse. Ultimul Rege de Fier, Rognar al II-lea, a fost doborât când Orkwood, Clopot, Hoare și Greyjoy s-au unit împotriva

lui, sprijiniți de o armată de pirați andali, mercenari și căpetenii războinice.

După aceea, învingătorii nu s-au putut hotărî cine să-i urmeze la tron lui Rognar, așa că au decis că vor rezolva chestiunea prin „dansul degetului", un joc popular printre insulari, în care jucătorii aruncă o toporișcă unul către altul și încearcă s-o prindă în aer. Harras Hoare a ieșit învingător, asta costându-l două degete. Ca Harras Mână Betegită, a domnit în Insulele de Fier timp de treizeci de ani.

Mulți cred că povestea lui Harras, care și-a câștigat coroana prinzând o toporișcă în aer, nu este decât o invenție de-a menestrelilor. De fapt, Arhimaesterul Haereg sugerează că Harras ar fi fost ales pentru că se căsătorise cu o andală, câștigând astfel sprijinul tatălui ei și al multor lorzi andali puternici.

SÂNGELE NEGRU

Arhimaesterul Hake ne spune că regii Casei Hoare aveau „părul negru, ochi negri și erau negri la suflet". Dușmanii lor susțineau că și sângele lor era tot negru, întunecat, de „culoarea andală", deoarece mulți dintre primii regi Hoare și-au luat neveste din acest neam. Adevărații insulari aveau apă sărată în vene, susțineau preoții Zeului Înecat; Hoare cei cu sângele negru erau falși regi, uzurpatori necredincioși care trebuiau doborâți.

Mulți au încercat asta în decursul secolelor, după cum relatează Haereg cu o oarecare minuțiozitate. Niciunul nu a izbutit. Ceea ce le lipsea celor din Casa Hoare prin valoare realizau prin șiretenie și cruzime. Puțini dintre supușii lor îi iubeau, însă mulți aveau motive serioase să se teamă de ei. Chiar numele lor ne dezvăluie adevărata lor fire, chiar și după trecerea a sute de ani. Wulfgar Făcătorul-de-Văduve. Horgan Ucigașul-de-Preoți. Fergon cel Groaznic. Othgar cel Fără Suflet.

DEASUPRA | *Harras Mână Betegită învingător.*

Othgar Iubitorul-de-Demoni. Colț-de-Stâncă, din Zâmbetul Roșu. Preoții Zeului Înecat i-au denunțat pe toți.

Erau regii Casei Hoare atât de lipsiți de credință pe cât susțineau oamenii sfinți? Hake crede că erau, însă Arhimaesterul Haereg are o viziune total diferită, sugerând că adevărata crimă a regilor „cu sângele negru" nu era nici impietatea, nici slujirea demonilor, ci toleranța. Deoarece sub domnia lor Credința andalilor a pătruns pentru prima oară în Insulele de Fier.

Îndemnați de reginele lor andale, acești regi au asigurat septelor și septonilor protecție și le-au acordat permisiunea de a se deplasa prin insule, propovăduindu-i pe Cei Șapte. Primul sept de pe Insulele de Fier a fost ridicat pe Marele Wyk, în timpul domniei lui Wulfgar Făcătorul-de-Văduve. Când strănepotul său, Horgan, a permis construirea unui alt sept pe Vechiul Wyk, unde fuseseră ținute, cândva, adunările pentru rege, întreaga insulă s-a ridicat într-o răscoală sângeroasă, condusă de preoți. Septul a fost pârjolit, septonul făcut bucăți, credincioșii târâți în mare, pentru a fi înecați, pentru ca astfel să-și recapete credința. Pentru asta exista un răspuns, susține Haereg, astfel că Horgan Hoare a început să-i măcelărească pe preoți.

De asemenea, regii Hoare au descurajat și jafurile. Și cum acestea au intrat în declin, a crescut negoțul. Încă mai existau bogate zăcăminte de fier care trebuiau descoperite sub dealurile din Marele Wyk, Orkmont, Harlaw și Pyke, dar și plumb și cositor. Nevoia insularilor de lemn pentru construirea navelor lor a rămas la fel de mare ca întotdeauna, însă nu mai aveau puterea de a-l lua de oriunde-l găseau. În loc de asta, vindeau fier pentru lemn. Și când venea iarna și bătea vântul rece, minereul de fier devenea moneda cu care regii Casei Hoare cumpărau orz, grâu și napi, pentru a-și hrăni populația (și vită și porc pentru propria lor masă). „Plata prețului în fier" dobândise un cu totul alt înțeles... unul pe care mulți dintre insulari îl găseau umilitor, iar preoții ceva rușinos.

Punctul cel mai de jos al mândriei insulare și al puterii a fost atins în timpul domniilor celor trei Harmund. În insule, ei sunt cunoscuți drept Harmund Cârciumarul, Harmund Tăietorul și Harmund cel Frumos. Harmund Cârciumarul a fost primul rege in Insulele de Fier care știa să scrie și să citească.

A salutat venirea la castelul său de pe Marele Wyk a călătorilor și a negustorilor din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, prețuia cărțile și le-a oferit septonilor și septelor protecția sa.

Fiul său, Harmund Tăietorul, îi împărtășea pasiunea pentru citit și a devenit cunoscut ca un mare călător. A fost primul rege din Insulele de Fier care a vizitat alte ținuturi înverzite fără să fi ținut o spadă în mâini. După ce-și petrecuse tinerețea ca pupil în Casa Lannister, cel de-al doilea Harmund s-a întors la Casterly Rock ca rege și-a luat-o pe lady Lelia Lannister, fiica Regelui Stâncii și „cea mai albă floare din Vest", ca regină a sa. Într-un alt voiaj, a vizitat Highgarden și Orașul Vechi, pentru a discuta cu lorzii și regii lor și a pune la cale negoțuri.

Propriii săi fii au fost crescuți în spiritul Credinței sau, mai bine zis, în versiunea ciudată a regelui Harmund. La moartea sa, cel mai mare dintre ei a urcat pe tron. Harmund cel Frumos (influențat, spun unii, de mama sa Lannister, văduva regelui, regina Lelia) a anunțat că de atunci încolo jefuitorii vor fi spânzurați ca pirați, în loc să fie celebrați, și a interzis oficial luarea de neveste de sare, declarându-i pe copiii rezultați din aceste uniuni bastarzi, fără niciun drept la moștenire. Intenționa și să interzică servitutea pe insule, când un preot cunoscut drept Lupul-Vrăbiilor a început să predice împotriva lui.

Alți preoți i s-au alăturat, iar lorzii din insule au remarcat. Numai septonii și susținătorii lor au rămas alături de regele Harmund care a fost detronat după paisprezece zile, fără vărsare de sânge. Ceea ce-a urmat a fost însă departe de a fi așa. Lupul-Vrăbiilor însuși i-a smuls limba regelui, pentru ca astfel să nu mai rostească niciodată „minciuni și blasfemii". Hurmund a fost orbit, iar nasul i-a fost tăiat, pentru ca „toți oamenii să-l vadă așa cum este, un monstru".

În locul său, lorzii și preoții l-au încoronat pe fratele său mai mic, Hagon. Noul rege a denunțat Credința, a anulat edictele lui Harmund și i-a expulzat pe septoni și pe septe din regatul său. În decurs de două săptămâni, toate septurile de pe teritoriul Insulelor de Fier ardeau.

Regele Hagon, care a ajuns curând să fie cunoscut drept Hagon cel Hain, a permis chiar și mutilarea propriei sale mame, regina Lelia, „târfa Lannister", acuzată de Lupul-Vrăbiilor de

Cu toate că Harmund al II-lea îi accepta pe Cei Șapte ca adevărații zei, a continuat să-l cinstească și pe Zeul Înecat, iar la revenirea lui pe Marele Wyk a vorbit deschis despre cei „Opt Zei", și-a decretat că ar trebui ridicată o statuie a Zeului Înecat la porțile fiecărui sept. Asta nu i-a încântat nici pe septoni, nici pe preoți și a fost denunțat și de unii, și de alții. Într-o încercare de a-i contracara, regele și-a anulat decretul și-a declarat că zeul nu avea decât șapte fețe... însă Zeul Înecat era una dintre ele, o altă față a Străinului.

a-și fi întors soțul și fiii împotriva adevăratului zeu. Buzele, urechile și pleoapele i-au fost tăiate, iar limba smulsă cu clești înroșiți în foc, după care a fost împachetată și urcată pe una dintre corăbiile lungi și trimisă la Lannisport. Regele Stâncii, nepotul ei, a fost atât de furios din cauza acestei atrocități, încât și-a chemat stegarii.

Războiul care a urmat a făcut zeci de mii de victime, trei sferturi dintre ei fiind insulari. În cel de-al șaptelea an, vesticii au debarcat pe Marele Wyk, au zdrobit oastea lui Hagon într-o bătălie și i-au capturat castelul. Hagon cel Hain a fost mutilat în același fel ca mama lui, înainte de a fi spânzurat. Ser Aubrey Crakehall, comandantul armatelor Casei Lannister, a poruncit ca întregul Castel Hoare să fie ras pe fața pământului, însă oamenii lui care jefuiau au dat peste Harmund cel Frumos într-o hrubă. Crakehall a luat în considerare o clipă ideea de a-l urca pe tron pe Harmund, pretinde Haereg, însă fostul rege era orb, schilod și pe jumătate nebun din cauza lungii sale detenții. În loc de asta, Ser Aubrey i-a dat „darul morții", oferindu-i lui Harmund o cupă de vin amestecat cu lapte de mac. Apoi, într-un act de sminteală subită, cavalerul a decis să revendice coroana Insulelor de Fier.

Asta nu le-a plăcut nici insularilor, nici Lannisterilor. Când vestea a ajuns la Casterly Rock, regele și-a chemat acasă navele de război, lăsându-l pe Crakehall să se descurce singur. Fără forța și bogăția Casei Lannister care să-l susțină, „Regele Aubrey" și-a văzut puterea prăbușindu-se rapid. Domnia sa a durat mai puțin de jumătate de an înainte ca el să fie capturat și dat ofrandă mării chiar de Lupul-Vrăbiilor.

Războiul dintre insulari și vestici a continuat sporadic pentru încă cinci ani, terminându-se în cele din urmă printr-o pace obosită, care a lăsat Insulele de Fier sărăcite, pârjolite și distruse. Iarna care a urmat a fost lungă și aspră și este pomenită prin insule drept Iarna Foametei. Hake ne spune că de trei ori mai mulți insulari au murit de foame în acea iarnă decât au pierit în bătăliile care au precedat-o.

Au trecut secole înainte ca Insulele de Fier să se refacă, o ascensiune lentă spre prosperitate și forță. Despre regii care au domnit în acea perioadă sumbră nu este nevoie să mai amintim. Mulți au fost marionete în mâinile unor lorzi sau preoți. Câțiva au fost ceva mai răsăriți decât prăduitorii Epocii Eroilor, oameni precum Harrag Hoare și fiul său, Ravos Violatorul, care au devastat Nordul în anii domniei Lupului Flămând, însă au fost rari și departe unii de alții.

Atât jafurile, cât și negoțul au avut un rol în refacerea mândriei și a bravurii insulelor. Alte ținuturi construiau acum nave de război mai mari și mai formidabile decât ale insularilor, însă niciunde nu se găseau marinari mai îndrăzneți.

Negustorii și afaceriștii care plecau din Portul Lorzilor de pe Pyke și din porturile din Marele Wyk, Harlaw și Orkmont s-au răspândit pe mări, acostând la Lannisport, Orașul Vechi și Orașele Libere, întorcându-se cu comori la care înaintașii lor nici nu visaseră.

Jafurile au continuat și ele... însă „lupii mărilor" nu mai vânau aproape de casă, deoarece regii ținuturilor înverzite deveniseră prea puternici pentru a fi provocați. În loc de asta, își găseau prada prin mările mai îndepărtate, prin Insulele Vasiliscului și Treptele de Piatră și de-a lungul țărmurilor Ținuturilor Discordiei. Unii își câștigau traiul ca mercenari, luptând pentru unul sau altul dintre Orașele Libere, în nesfârșitele lor războaie comerciale.

Unul dintre aceștia a fost Harwyn Hoare, cel de-al treilea fiu al regelui Qhorwyn cel Viclean. Un rege șiret și avar, Qhorwyn și-a petrecut întreaga sa domnie acumulând avere și evitând războiul. „Războiul este rău pentru negoț", a declarat el chiar pe când își dubla și tripla mărimea flotelor și poruncindu-le fierarilor săi să făurească mai multe armuri, săbii și topoare. „Slăbiciunea invită la atac", afirma Qhorwyn. „Ca să ai pace, trebuie să fii puternic."

DEASUPRA | *Regele Harwyn Hoare.*

Fiul său, Harwyn, nu câștiga nimic din pace, ci din armele și armurile făcute de tatăl său. Un băiat bătăios, din câte se spune, și al treilea în linia de succesiune, Harwyn Hoare a fost trimis pe mare la o vârstă foarte fragedă. A navigat cu mulți corsari prin Treptele de Piatră, a vizitat Volantis, Tyrosh și Braavos, a devenit un client al grădinilor plăcerilor din Lys, a petrecut doi ani în Insulele Vasiliscului ca prizonier al unui rege-pirat, și-a vândut spada unei companii libere din Ținuturile Discordiei și-a luptat în mai multe bătălii ca al Fiu Secund.

Când Harwyn s-a întors în Insulele de Fier, tatăl său, Qhorwyn, era în agonie, iar fratele său mai mare murise de doi ani, de solzi cenușii. Un al doilea frate se mai afla între Harwyn și coroană, iar moartea sa bruscă, chiar atunci când regele de-abia mai putea răsufla, ridică și azi semne de întrebare. Cei care l-au văzut pe prințul Harlan căzând de pe cal au declarat că moartea sa a fost un accident, dar i-ar fi costat viața dacă ar fi spus altceva. Dincolo de Insulele de Fier se credea însă că Harwyn îl îndepărtase pe fratele său. Unii susțin că l-a ucis chiar el, alții că prințul Harlan a fost omorât de un Om-Fără-Față din Braavos.

Regele Qhorwyn a murit la șase zile după prințul moștenitor, lăsându-l pe cel de-al treilea născut să moștenească tot. Ca și Harwyn Mână Grea, își va înscrie în curând numele cu sânge în istoria celor Șapte Regate.

Când noul rege a vizitat șantierele navale ale tatălui său, a declarat că „bărcile lungi sunt făcute să fie pe mare". Când a inspectat armurăriile regale, a anunțat că „săbiile sunt făcute ca să fie însângerate". Regele Qhorwyn spusese adesea că slăbiciunea invită la atac. Când fiul său a privit peste Golful Omului de Fier, a văzut în Ținuturile Riverane numai slăbiciune și haos, lorzii din Trident revoltându-se fără odihnă sub călcâiul Regelui Furtunii, Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii.

Harwyn a adunat o oaste în fruntea căreia a traversat golful pe o sută dintre corăbiile lungi ale tatălui său. Debarcând fără probleme la nord de Seagard, și-au cărat navele pe uscat, spre Furca Albastră a Tridentului, apoi au trecut toate ținuturile din aval prin foc și sabie. Câțiva dintre lorzii riverani au pus mâna pe arme și a luptat împotriva lor; majoritatea însă n-au făcut-o, pentru că aveau prea puțină dragoste și chiar mai puțină loialitate față de lordul lor suzeran din Ținuturile Furtunii. În acele zile, despre insulari se credea că sunt niște luptători feroce pe mare, însă ușor de învins pe uscat. Însă Harwyn Hoare nu era precum ceilalți insulari. Modelat în Ținuturile Discordiei, s-a dovedit a fi la fel de aprig pe uscat ca pe mare, zdrobindu-și toți dușmanii. După ce le-a administrat celor din familia Blackwood o înfrângere usturătoare, mulți dintre lorzii de pe Trident i-au declarat loialitate.

La Fairmarket, Harwyn s-a pomenit față în față cu Arrec Durrandon, tânărul Rege al Furtunii, conducând o armată încă pe jumătate cât a sa... dar oamenii săi erau prost conduși, obosiți și departe de casă, iar insularii și lorzii riverani i-au spulberat. Regele Arrec a pierdut doi frați și jumătate din ostașii săi și-a avut noroc să scape cu viață. În timp ce fugea spre sud, oamenii de rând din Ținuturile Riverane s-au ridicat la luptă, iar garnizoanele sale au fost izgonite sau măcelărite. Fertilele și întinsele Ținuturi Riverane și toate bogățiile lor au trecut din mâinile celor de la Capătul Furtunii în cele ale insularilor.

Printr-o lovitură curajoasă, Harwyn Mână Grea își înzecise proprietățile și transformase din nou Insulele de Fier într-o putere de temut. Acei lorzi din Trident care i se alăturaseră în speranța că se vor elibera de sub Durrandoni au aflat curând că noii lor stăpâni erau mult mai brutali și mai lacomi decât cei vechi. Harwyn și-a condus teritoriile cucerite cu o mână grea, până la moarte, petrecând mai mult timp în Ținuturile Riverane decât în insule, călărind de la un capăt la celălalt al Tridentului în fruntea unei armate rapace, adulmecând orice urmă de răscoală, în vreme ce aduna taxele, tributurile și nevestele de sare. „Palatul său a fost cortul, tronul, șaua", spuneau oamenii despre el.

Fiul său, Halleck, care-a preluat coroana când Mână Grea a murit la șaizeci și patru de ani, era croit din același material. Halleck a vizitat Insulele de Fier numai de trei ori în decursul domniei sale, petrecând acolo mai puțin de doi ani. Cu toate că se considera insular, aducea sacrificii Zeului Înecat și ținea întotdeauna câte trei preoți lângă el, în Halleck Hoare era mai mult din Trident decât din marea sărată, el considerându-i pe insulari doar o sursă de arme, nave și oameni. Domnia sa a fost și mai sângeroasă decât a tatălui său, dacă nu cumva mai puțin fructuoasă, marcată de războaie păguboase împotriva vesticilor și a oamenilor furtunii, și de nu mai puțin de trei încercări eșuate de cucerire a Văii, toate terminându-se cu un dezastru la Poarta Însângerată.

La fel ca tatăl său, regele Halleck și-a petrecut o mare parte a domniei în corturi, în campanie. Când nu era la război, își conducea întinsele sale domenii dintr-un turn modest din Fairmarket, în inima Ținuturilor Riverane, în apropierea locului celei mai mari victorii a tatălui său.

Fiul său își dorea o cetate de scaun mai măreață și-și va petrece mare parte a domniei sale construind-o. Însă povestea lui Harren cel Negru și a ridicării Harrenhalului a fost spusă în altă parte.

Flacăra dragonului care a distrus Harrenhalul a pus capăt visurilor regelui Harren, dominației insularilor asupra Ținuturilor Riverane și „descendenței negre" a Casei Hoare.

CASA GREYJOY DIN PYKE

Moartea lui Harren cel Negru și a fiilor acestuia a lăsat Insulele de Fier fără un domnitor și în haos.

Mulți măreți lorzi și războinici faimoși îl slujiseră pe regele Harren în Ținuturile Riverane. Unii au murit împreună cu el în incendiul de la Harrenhal, alții când Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lor. Numai câțiva au ajuns la țărm în viață, și chiar mai puțini au găsit corăbiile lungi așteptându-i neatinse, să-i ducă acasă.

Aegon Targaryen și surorile sale au dat puțină atenție Insulelor de Fier după povestea de la Harrenhal. Aveau probleme mult mai presante și dușmani puternici de învins, în toate părțile. Lăsați să-și poarte singuri de grijă, insularii au ajuns imediat la luptă.

Qhorin Volmark, un lord mărunt din Harlaw, a fost primul care a revendicat coroana. Bunica lui fusese sora mai mică a lui Harwyn Mână Grea. Astfel că Volmark s-a autodeclarat adevăratul moștenitor al „descendenței negre".

Pe Vechiul Wyk, patruzeci de preoți s-au adunat sub oasele Naggăi pentru a pune o coroană din lemn plutitor pe capul unuia dintre ai lor, un bărbat desculț numit Lodos, acesta pretinzând că era fiul viu al Zeului Înecat.

Alți pretendenți au apărut curând pe Marele Wyk, Pyke și Orkmont, și pentru un an susținătorii lor s-au războit între ei pe uscat și pe mare. Aegon Cuceritorul a pus capăt luptelor în anul 2 D.C., când el și Balerion au coborât pe Marele Wyk, însoțiți de o mare flotă de război. Insularii au fost nimiciți. Qhorin Volmark a fost ucis chiar de Cuceritor, doborât de spada de oțel valyrian a lui Aegon, Blackfyre. Pe Vechiul Wyk, regele-preot Lodos s-a întors spre zeul său, cerându-le krakenilor adâncurilor să scufunde navele de război ale lui Aegon. Când krakenii nu s-au arătat, Lodos și-a umplut robele cu pietre și a intrat în mare „să se sfătuiască" cu tatăl său. Alți câțiva mii l-au urmat. Stârvurile lor umflate au ajuns la țărmurile insulelor după mulți ani, cu toate că cel al preotului nu s-a aflat printre ele. Pe Marele Wyk și Pyke, adversarii supraviețuitori (regele de pe Orkmont fiind omorât cu un an înainte) au plecat repede genunchiul și au adus onoruri Casei Targaryen.

Dar cine-i va conduce? Pe continent, unii l-au îndemnat pe Aegon să-i transforme pe insulari în vasalii lordului Tully de Riverrun, pe care-l numise Lord Suzeran al Tridentului. Alții au sugerat ca insulele să fie date Casterly Rockului. Câțiva au mers atât de departe încât să-l implore să curețe insulele cu flăcările dragonului, ca să scape de oamenii de fier o dată pentru totdeauna. Aegon a ales o altă variantă. Adunându-i pe lorzii rămași pe Insulele de Fier, a anunțat că le va permite să-și aleagă propriul lor lord suzeran. Deloc surprinzător, l-au sorocit pe unul de-al lor: Vickon Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, un căpitan faimos, descendent al Regelui Cenușiu. Cu toate că Pyke era mai mică și mai săracă decât Marele Wyk, Harlaw și Orkmont, familia Greyjoy avea o descendență lungă și distinsă. În vremurile adunărilor pentru rege, numai Greyiron și Frații Buni dăduseră mai mulți regi, dar ei se duseseră. Istoviți și sărăciți de anii de război, insularii l-au acceptat pe noul lor suzeran fără nicio împotrivire.

Insulelor de Fier le-au trebuit aproape o întreagă generație să-și revină după rănile provocate de căderea lui Harren și războiul fratricid care a urmat. Vickon Greyjoy, întronat la Pyke, pe Tronul din Piatră de Mare, s-a dovedit a fi un cârmuitor sever, dar prudent. Cu toate că n-a scos jafurile în afara legii, a poruncit ca această practică să fie redusă la apele îndepărtate, departe de țărmurile Westerosului, ca să nu provoace mânia Tronului de Fier. Și din moment ce Aegon îi acceptase pe Cei Șapte drept zeii săi și fusese uns de Marele Septon din Orașul Vechi, lordul Vickon le-a permis septonilor să se întoarcă pe insule, să propovăduiască din nou Credința.

Acest lucru i-a înfuriat pe mulți dintre insularii evlavioși și-a provocat mânia preoților Zeului Înecat, la fel ca și altă dată. „Să-i lăsăm să propovăduiască", a zis lordul Vickon, când i s-a spus despre tulburări. „Avem nevoie de vânt să ne umfle pânzele." Era omul lui Aegon, i-a amintit fiului său, Goren, și niciun om întreg la minte n-ar îndrăzni să se ridice împotriva lui Aegon Targaryen și a dragonilor săi.

Goren Greyjoy nu i-a uitat cuvintele. Când lordul Vickon a murit, în 33 D.C., Goren i-a urmat ca Lord al Insulelor de

DEASUPRA | *Blazonul Casei Greyjoy (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Greyiron, Frații Buni, Wynch, Botley, Drumm, Harlaw, Hoare și Blacktyde.*

Fier, înăbușind o conspirație pentru readucerea la putere a descendenței negre, prin încoronarea fiului lui Qhorin Volmark în locul său. S-a confruntat cu o încercare și mai grea patru ani mai târziu, când Aegon Cuceritorul a murit din pricina unui atac cerebral, la Piatra Dragonului, iar fiul său, Aenys, i-a urmat. Cu toate că era pașnic și bine intenționat, Aenys Targaryen era considerat un om slab, care nu trebuia să ajungă pe Tronul de Fier. Noul suveran era într-o vizită regală când răscoalele au izbucnit pe tot cuprinsul regatului.

Una dintre acestea a zguduit Insulele de Fier, condusă de un bărbat care pretindea că era regele-preot Lodos, întors, în cele din urmă, după ce-și vizitase tatăl. Însă Goren Greyjoy a acționat hotărât, trimițându-i capul în saramură al regelui-preot lui Aenys Targaryen. Înălțimea Sa a fost atât de încântată de acest dar, încât i-a promis lordului Goren orice răsplată i-ar sta lui în putere să-i acorde. Pe cât de înțelept, pe-atât de barbar, Greyjoy i-a cerut regelui permisiunea de a-i alunga pe septoni și septe din Insulele de Fier. Regele Aenys a fost nevoit să accepte. Va mai trece încă un secol până când va mai fi deschis vreun sept pe insule.

Mulți ani după aceea, insularii au rămas liniștiți, sub o succesiune de lorzi Greyjoy. Renunțând la visurile de cucerire, trăiau din pescuit, negoț și minerit. Westerosul se întindea între Debarcaderul Regelui și Pyke, iar insularii aveau din ce în ce mai puțin de-a face cu treburile de la curte. Viața era grea pe insule, mai ales iarna, însă așa fusese dintotdeauna. Unii oameni încă mai visau la întoarcerea la Vechea Cale, pe când insularii erau oameni de temut, dar Treptele de Piatră și Marea Verii se aflau departe, iar Greyjoy de pe Tronul din Piatră de Mare nu permitea ca jafurile să se apropie de casă.

KRAKENUL ROȘU

Cea mai mare parte a secolului a trecut înainte de trezirea krakenului, dar visurile nu mor niciodată, deoarece preoții încă mai stăteau în marea sărată până la genunchi, propovăduind Vechea Cale, în vreme ce prin bordelurile de pe chei și în tavernele marinarilor, bătrânii încă mai spuneau povești despre trecut, de pe vremea când insularii erau bogați și mândri, iar fiecare vâslaș avea o duzină de ibovnice să-i încălzească patul noaptea. Mulți băieți și tineri ajungeau să se îmbete cu astfel de povești, flămânzi de gloria vieții de corsar.

Unul dintre aceștia era Dalton Greyjoy, tânărul fiu sălbatic al moștenitorului din Pyke și Insulele de Fier. Despre el, Hake scrie: „Îi plăceau trei lucruri: marea, spada sa și femeile." Un copil neînfricat, încăpățânat și aprig la mânie,

despre care se spune că vâslise la cinci ani și jefuise la zece, navigând cu unchiul său până spre Insulele Vasiliscului pentru a ataca orașele piraților pentru pradă.

Pe la vârsta de paisprezece ani, Dalton Greyjoy navigase până la Vechiul Ghis, luptase de o duzină de ori și avea patru soții de sare. Oamenii lui îl iubeau (mai mult decât se putea spune despre nevestele lui, pentru că s-a săturat repede de femei). El își iubea spada lungă, din oțel valyrian, luată de la un corsar mort și numită Amurg. În cel de-al cincisprezecelea an al său, pe când lupta la Treptele de Piatră ca mercenar, și-a văzut unchiul măcelărit, iar el a fost rănit de douăsprezece ori, părăsind câmpul de luptă sângerând. De-atunci încolo i s-a spus Krakenul Roșu.

Mai târziu în acel an, pe când se afla la Treptele de Piatră, a aflat că tatăl său murise, așa că a revendicat Tronul din Piatră de Mare ca Lord al Insulelor de Fier. A început să construiască imediat corăbii lungi, să făurească săbii și să-și antreneze luptătorii. Când a fost întrebat de ce, tânărul lord a răspuns: „Se apropie furtuna."

Furtuna pe care o prevestise a izbucnit anul următor, când Viserys I Targaryen a murit în somn, în Fortăreața Roșie, la Debarcaderul Regelui. Fiica lui, Rhaenyra, și fratele ei vitreg, Aegon, au revendicat Tronul de Fier, iar urgia de vărsare de sânge, bătălii, jafuri și crime, cunoscută drept Dansul Dragonilor, a început. Când vestea a ajuns la Pyke, se zice că Krakenul Roșu ar fi izbucnit în râs.

Pe tot parcursul războiului, prințesa Rhaenyra și negrii săi s-au bucurat de un mare avantaj pe mare, deoarece Corlys Velaryon, Lorul Mareelor, faimosul Șarpe de Mare, care comanda flotele Casei Velaryon din Driftmark, era unul dintre aliații ei. Sperând să contracareze asta, consiliul verde al lui Aegon al II-lea a contactat Pyke, oferindu-i lordului Dalton un loc în consiliul restrâns ca lord amiral al regatului dacă-și va aduce corăbiile lungi în jurul Westerosului, pentru bătălia cu Șarpele de Mare. Era o ofertă interesantă, pe care majoritatea băieților ar fi acceptat-o, însă lordul Dalton era de-o șiretenie rară pentru cineva de vârsta lui și a preferat să aștepte, să vadă ce i-ar putea da prințesa Rhaenyra.

Când misiva ei a ajuns la el, era ceva mult mai pe placul său. Negrii n-aveau nevoie ca el să navigheze în jurul Westerosului și să lupte pe Marea Îngustă, o propunere riscantă în cel mai bun caz. Prințesa-i cerea doar să-i atace dușmanii. Printre aceștia se numărau Lannisterii din Casterly Rock, ale căror domenii erau mai aproape de casă și mai vulnerabile. Lordul Jason Lannister își luase cu el majoritatea cavalerilor, arcașilor și războinicilor experimentați, ducându-i în est, pentru a-i ataca pe aliații Rhaenyrei în Ținuturile Riverane, lăsând vestul neprotejat. Iar lordul Dalton a văzut oportunitatea.

În vreme ce lordul Jason a căzut în bătălie în Ținuturile Riverane, iar oastea sa se împleticea din bătălie-n bătălie, sub un șir de comandanți, Krakenul Roșu și insularii lui au năvălit asupra Ținuturilor Vestice ca niște lupi asupra unei turme de oi.

Casterly Rock s-a dovedit a fi prea solid pentru ei, odată ce văduva lordului Jason, Johanna, a baricadat porțile, dar insularii au incendiat flota Lannisterilor și au jefuit Lannisportul, ducând cu ei mari cantități de aur, grâne și bunuri pentru negoț și înhățând sute de femei și fete ca neveste de sare, inclusiv ibovnica favorită a răposatului lord Jason și pe fiicele lor naturale.

Au urmat alte raiduri și devastări. Corăbiile lungi navigau peste tot, în susul și-n josul coastelor de vest, jefuind așa cum făcuseră în trecut. Krakenul Roșu însuși a condus atacul care a dus la capturarea Kayce. Castelul Frumos a căzut, și odată cu el și Insula Frumoasă și întreaga sa bogăție. Lordul Dalton a revendicat patru dintre fiicele lordului Farman ca soții de sare, și i-a dat-o pe cea de-a cincea – „cea din topor" – fratelui său, Veron.

Timp de aproape doi ani, Krakenul Roșu a domnit peste Marea Apusului, la fel cum făcuseră înaintașii lui în trecut, în vreme ce în restul Westerosului mari armate mărșăluiau și se înfruntau, iar dragonii brăzdau cerurile, întâlnindu-se în bătălii sângeroase.

Însă toate războaiele trebuie să se termine, și-așa s-a întâmplat și cu Dansul Dragonilor. Prințesa Rhaenyra a murit, și-apoi și Aegon al II-lea. Până atunci muriseră și cam toți dragonii Targaryen, împreună cu zeci de lorzi mari și mici, sute de cavaleri curajoși și zeci de mii de oameni de rând. Negrii și verzii au căzut la o înțelegere, iar mezinul Rhaenyrei a fost încoronat ca regele Aegon al III-lea și s-a căsătorit cu fiica lui Aegon al II-lea, Jaehaera.

Pacea la Debarcaderul Regelui nu însemna însă și pacea în vest. Krakenul Roșu nu-și pierduse apetitul pentru lupte. Când regenții care domneau în numele regelui-copil i-au poruncit să înceteze atacurile, el a continuat.

În cele din urmă, o femeie l-a distrus pe Krakenul Roșu. O fată, cunoscută numai ca Tess, a deschis gâtlejul lordului Dalton cu propriul său pumnal, în timp ce dormea în dormitorul lordului Farman, din Castelul Frumos, apoi s-a aruncat în mare.

Krakenul Roșu nu-și luase niciodată o nevastă de stâncă. Cei mai apropiați moștenitori ai săi erau fiii săi bastarzi, băieți tineri, făcuți cu diverse ibovnice. În câteva ore de la moartea sa, a izbucnit o luptă sângeroasă pentru succesiune. Și chiar înainte să înceapă bătăliile pe Vechiul Wyk și Pyke, oamenii de rând din Insula Frumoasă s-au răsculat și i-au măcelărit pe insularii care mai rămăseseră printre ei.

În 134 D.C., lady Joanna Lannister s-a răzbunat pentru tot ceea ce-i făcuse Krakenul Roșu, ei și alor săi. Cum propriile ei flote erau distruse, l-a convins pe Ser Leo Costayne, bătrânul lord amiral din Reach, să-i trimită soldații pe Insulele de Fier. Implicați în propriile lor războaie de succesiune, insularii au fost luați prin surprindere. Mii de bărbați, femei și copii au fost trecuți prin sabie, zeci de sate și sute de corăbii lungi au fost date focului. În cele din urmă, Costayne a fost omorât în luptă, iar armata sa împrăștiată și distrusă. Numai o parte din flota sa (încărcată cu prăzile de război, inclusiv multe tone de grâne și pește sărat) s-a întors la Lannisport... însă printre captivii de viță nobilă pe care-i aduseseră la Casterly Rock se afla și unul dintre fiii bastarzi ai Krakenului Roșu. Lady Johanna a pus să fie castrat și l-a transformat în bufonul fiului său. „S-a dovedit a fi un nebun de pomină", spune Arhimaesterul Haereg, „totuși nici pe jumătate atât de nebun ca tatăl lui."

Prin alte părți, un lord care aducea o asemenea nenorocire asupra casei sale și alor săi ar fi fost, pe bună dreptate, ocărât, dar Krakenul Roșu este respectat de insulari și în prezent, fiind considerat unul din marii lor eroi.

VECHEA ȘI NOUA CALE

Din ziua aceea și până acum, Lorzii Secerători din Casa Greyjoy au condus Insulele de Fier de pe Tronul din Piatră de Mare din Pyke. Niciunul, de la Krakenul Roșu încoace, n-a reprezentat un pericol real pentru cele Șapte Regate sau pentru Tronul de Fier, însă puțini pot fi cu adevărat descriși drept slujitori leali și credincioși ai coroanei. Au fost regi în zilele de-atunci, și chiar trecerea a mii de ani nu poate șterge amintirea unei coroane din lemn plutitor.

O mărturie completă despre domnia lor poate fi găsită în *Istoria oamenilor de fier,* a Arhimaesterului Haereg. Acolo puteți citi despre Dagon Greyjoy, Ultimul Secerător, ale cărui corăbii lungi au atacat coastele vestice când Aerys I Targaryen s-a așezat pe Tronul de Fier. Despre Alton Greyjoy, Nebunul Sfânt, care căuta noi pământuri de cucerit dincolo de Lumina Singuratică. Despre Torwyn Greyjoy, care a făcut un jurământ de sânge în fața lui Bittersteel, pentru ca apoi să-l vândă dușmanilor lui. Despre Loron Greyjoy, Bardul, și măreața și tragica lui prietenie cu tânărul Desmond Mallister, un cavaler al ținuturilor înverzite.

Spre sfârșitul măreței opere a lui Haereg, veți da de lordul Quellon Greyjoy, cel mai înțelept dintre cei care au stat pe Tronul din Piatră de Mare de la Aegon Cuceritorul încoace.

PAGINILE PRECEDENTE | *Secerătorii Krakenului Roșu.*

Era un bărbat uriaș, de doi metri înălțime, despre care se spunea că este puternic ca un bivol și rapid ca o pisică. În tinerețe, fusese un războinic renumit, luptând cu corsarii și vânătorii de sclavi pe Marea Verii. Un slujitor credincios al Tronului de Fier, a condus o sută de corăbii lungi în jurul capătului Westerosului, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, și a jucat un rol crucial în luptele din jurul Treptelor de Piatră.

Ca lord însă, Quellon a preferat să meargă pe drumul păcii. A interzis raidurile de prăduială, cu excepția celor aprobate de el. A adus maesteri în Insulele de Fier cu zecile, să slujească drept vindecători pentru cei bolnavi și tutori pentru cei tineri; odată cu ei au venit și corbii lor, ale căror aripi negre vor lega insulele de ținuturile înverzite mai tare decât oricând.

Lordul Quellon a fost cel care i-a eliberat pe ultimii robi și a scos în afara legii practicarea sclaviei pe Insulele de Fier (în asta n-a avut succes cu totul). Și cu toate că nu și-a luat soții de sare, le-a permis altor bărbați să facă asta, însă i-a taxat din greu pentru acest privilegiu. Quellon Greyjoy a fost tatăl a nouă fii de la trei soții. Prima și a doua erau neveste de stâncă, alăturându-i-se după riturile vechi, uniți de un preot al Zeului Înecat, însă ultima era o femeie din ținuturile înverzite, o Piper, din Castelul Pinkmaiden, căsătorită cu el în castelul tatălui ei, de către un septon.

Prin asta, și în multe altele, lordul Quellon și-a întors fața de la tradițiile antice ale insularilor, sperând să făurească legături mai puternice între domeniile sale și restul celor Șapte Regate. Quellon Greyjoy era atât de puternic, încât puțini îndrăzneau să vorbească deschis împotriva sa, deoarece avea o voință de fier și era încăpățânat și aprig la mânie.

Quellon Greyjoy stătea încă pe Tronul din Piatră de Mare când Robert Baratheon, Eddard Stark și Jon Arryn au înălțat steagurile rebeliunii. Vârsta nu făcuse decât să-i adâncească prudența, și pe când luptele se întindeau pe tot cuprinsul ținuturilor înverzite, el a făcut în așa fel încât să nu ia parte la război. Însă fiii săi erau nerăbdători în foamea lor de câștiguri și glorie, iar propria lui sănătate și putere se degradau. O vreme, lordul a fost deranjat de dureri la stomac, dar când acestea au devenit insuportabile s-a văzut nevoit să bea lapte de mac în fiecare seară, ca să poată dormi. Chiar și așa, a rezistat tuturor rugăminților până când un corb a ajuns la Pyke cu vestea morții prințului Rhaegar, la Trident. Veștile i-au unit pe cei trei fii mai mari ai săi: Targaryenii erau terminați, i-au spus ei, iar Casa Greyjoy trebuia să se alăture rebeliunii imediat altfel va pierde orice speranță de a se înfrupta din prăzile de război.

Lordul Quellon a cedat. S-a decis că insularii își vor demonstra loialitatea atacându-i pe cei mai apropiați loialiști Targaryen. În pofida vârstei și a sănătății șubrede, lordul a insistat să comande flota. Cincizeci de corăbii lungi s-au adunat în largul insulei Pyke și s-au îndreptat spre Reach. Grosul flotei insularilor a rămas acasă, pentru a contracara un eventual atac al Lannisterilor, deoarece nu se știa dacă cei de la Casterly Rock vor trece de partea rebelilor sau a loialiștilor.

Despre ultima călătorie a lui Quellon Greyjoy nu trebuie spus prea mult. În istorisirile despre Rebeliunea lui Robert ea nu este decât o notă de subsol, o poveste tristă și sângeroasă care n-a avut niciun impact asupra rezultatului conflictului. Insularii au scufundat câteva bărci de pescuit și-au capturat câțiva negustori grași, au ars câteva sate și-au prădat câteva târguri mărunte. Însă, la gurile Manderului s-au confruntat cu rezistența neașteptată a Insulelor Scutului, care porniseră cu propriile lor corăbii lungi pentru a participa la bătălie. În lupta care a urmat au fost capturate sau scufundate o duzină de corăbii, și cu toate că oamenii de fier au provocat daune mai mari decât au încasat, printre morții lor s-a numărat și lordul Quellon Greyjoy.

Cam pe atunci, conflictul era ca și terminat. Prudent, Balon Greyjoy a preferat să revină în apele sale teritoriale și să revendice Tronul din Piatră de Mare.

Noul Lord al Insulelor de Fier era fiul cel mai mare al lordului Quellon, cel mai mare care supraviețuise, un copil din cel de-al doilea mariaj al său (fiii din prima căsătorie muriseră cu toții în copilărie). În multe feluri, era precum tatăl său. La treisprezece ani, putea manevra vâslele unei corăbii lungi și să joace dansul degetului. La cincisprezece, a petrecut o vară la Treptele de Piatră, prădând. La șaptesprezece, comanda propria sa navă. Deși nu avea dimensiunile tatălui său și forța lui brută, Balon Greyjoy avea rapiditatea și îndemânarea sa cu armele. Și nimeni n-ar fi putut să-i pună curajul la îndoială.

Din copilărie, lordul Balon își dorise să-i elibereze pe insulari de sub jugul Tronului de Fier și să le redea mândria și puterea. Odată așezat pe Tronul din Piatră de Mare, a anulat multe dintre edictele tatălui său, abolind taxele pe soțiile de sare și declarând că bărbații capturați în război puteau fi ținuți ca robi. Deși nu i-a expulzat pe septoni, le-a mărit taxele de zece ori. Pe maesteri i-a ținut, deoarece aceștia s-au dovedit a fi mult prea utili pentru a fi abandonați. Cu toate că l-a condamnat la moarte pe maesterul din Pyke pentru un motiv rămas necunoscut, lordul Balon a cerut imediat Citadelei un altul.

Lordul Quellon își petrecuse o bună parte din domnie evitând războiul; Balon a început imediat să se pregătească de război. Mai presus de aur sau glorie, Balon Greyjoy tânjea după o coroană. Visul coroanei pare să fi bântuit Casa Greyjoy în îndelungata ei istorie. Adesea, s-a sfârșit cu înfrângere, disperare și moarte, așa cum i s-a întâmplat și lui Balon Greyjoy.

S-a pregătit timp de cinci ani, adunând oameni și corăbii lungi, a construit o flotă masivă de nave mari de luptă, cu cocile întărite și cu pinteni de fier, punțile lor gemând de scorpioni și catarge de furtună. Navele erau mai mult galere decât corăbii lungi, mai mari decât orice construiseră vreodată insularii.

În anul 289 D.C., lordul Balon a lovit, declarându-se Rege al Insulelor de Fier și trimițându-și frații, pe Euron și Victarion, spre Lannisport ca să incendieze flota Lannisterilor. „Marea trebuie să fie șanțul meu de apărare", a spus el, în timp ce navele lordului Tywin se mistuiau în flăcări, „și un dușman în calea oricui îndrăznește să-l treacă."

Regele Robert a îndrăznit. Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, câștigase gloria eternă pe Trident. Reacționând rapid, tânărul rege și-a chemat toți stegarii și și-a trimis fratele, pe Stannis, Lord de Piatra Dragonului, în jurul Dornului cu flota regală. Nave de război din Orașul Vechi și Arbor și Reach s-au alăturat efectivelor sale. Balon Greyjoy l-a trimis pe fratele său, Victarion, să lupte cu ei, însă în Strâmtoarea Insulei Frumoase, lordul Stannis l-a ademenit pe insular într-o capcană și-a zdrobit Flota de Fier.

Acum, că „șanțul" lui Balon nu mai era apărat, regele Robert nu mai avea nicio dificultate în a-și trece oastea prin Golful Omului de Fier, dinspre Seagard și Lannisport. Cu Păzitorii Vestului și Nordului lângă el, Robert a forțat debarcări pe Pyke, Marele Wyk, Harlaw și Orkmont, croindu-și drum prin insule, trecând totul prin oțel și foc. Balon a fost nevoit să se retragă în cetatea sa din Pyke, însă când Robert i-a dărâmat zidul de apărare și și-a trimis cavalerii năvală prin breșă, întreaga rezistență s-a prăbușit.

Regatul renăscut al Insulelor de Fier a rezistat mai puțin de-un an. Totuși, când Balon Greyjoy a fost adus înaintea regelui Robert, în lanțuri, insularul a rămas sfidător. „N-ai decât să-mi iei capul", i-a spus regelui, „însă nu poți să mă consideri trădător. Niciun Greyjoy n-a depus vreun jurământ înaintea unui Baratheon." Se zice că Robert Baratheon, milos ca întotdeauna, ar fi râs auzind asta, pentru că-i plăcea spiritul omului, chiar și cel al dușmanilor săi. „Jură acum", a răspuns, „ori îți vei pierde capul tău încăpățânat." Și-așa, Balon Greyjoy a îngenuncheat și i s-a permis să trăiască, după ce și-a predat ultimul fiu rămas ca ostatic, ca dovadă a loialității sale.

Insulele de Fier îndură astăzi așa cum au făcut întotdeauna. De la domnia Krakenului Roșu și până astăzi, povestea insularilor este una a unui popor prins între visurile gloriei trecute și sărăcia din prezent. Despărțite de Westeros de apele verzi ale mării, insulele rămân un regat aparte. Marea este întotdeauna în mișcare, mereu în schimbare, le place insularilor să spună, și cu toate acestea rămâne eternă, nesfârșită, niciodată aceeași și totuși neschimbată. Și așa se întâmplă și cu insularii înșiși, oamenii mării.

„Poți să-l îmbraci pe un insular în mătăsuri și catifele, să-l înveți să scrie și să citească și să-i dai cărți, să-l instruiești în cele cavalerești și-n ale curtoaziei și-n misterele Credinței", scrie Arhimaesterul Haereg, „însă atunci când vei privi în ochii lui, marea va rămâne mereu acolo, rece, cenușie și nemiloasă."

PYKE

Pyke nu-i nici cel mai mare, nici cel mai grandios castel de pe Insulele de Fier, însă ar putea fi cel mai vechi și de-acolo lorzii Casei Greyjoy îi conduc pe insulari. Faptul că insula și-a luat numele de la castel este un subiect controversat; localnicii insistă că adevărul este exact pe dos.

Pyke este atât de vechi, încât nimeni n-ar putea spune cu siguranță când a fost construit, nici numele lordului care l-a ridicat. La fel ca Tronul din Piatră din Mare, originile sale sunt un mister.

Cândva, cu secole în urmă, Pyke era la fel ca alte castele: construit pe piatră solidă, pe o stâncă înălțată deasupra mării, cu ziduri și bastioane și turnuri. Însă stâncile sunt așezate pe ceva nu atât de solid precum pare, iar sub loviturile nesfârșite ale valurilor, au început să se surpe. Zidurile au căzut, uscatul a cedat, clădirile exterioare au fost pierdute.

Din Pyke nu a mai rămas astăzi decât un complex de turnuri și bastioane împrăștiate pe o jumătate de duzină de insulițe și un morman de pietre deasupra valurilor spumegânde. O porțiune din zidul de apărare, cu un puternic post de pază și turnuri de apărare, se întinde peste promontoriu, singura cale de acces spre castel, și acestea sunt tot ce-a mai rămas din fortăreața inițială. Un pod de piatră de pe promontoriu leagă prima și cea mai mare insuliță de Marea Cetate din Pyke.

Dincolo de asta, poduri de frânghie leagă turnurile. Familia Greyjoy spune cu mândrie că orice om care poate să pășească pe unul dintre aceste poduri când urlă furtuna poate cu ușurință să vâslească. Pe sub zidurile castelului, valurile încă se mai lovesc de mormanele de piatră, zi și noapte, și într-o bună zi și acestea se vor prăvăli în mare.

STÂNGA | *Turnurile rămase din Castelul Pyke.*

NORDUL
ȚINUTURILE VESTICE
ȚINUTURILE RIVERANE
INSULELE DE FIER
GOLFUL OMULUI DE FIER
MAREA APUSULUI
Seagard
Oldstones
Banefort
Riverrun
PIATRA RĂSUCITĂ
Cragul
Ashemark
Castelul Frumos
Dintele de Aur
DRUMUL RÂULUI
FURCA ROȘIE
Sarsfield
Hornvale
Kayce
Feastfires
Casterly Rock
Grota Adâncă
DRUMUL DE AUR
Lannisport
Castelul de Argint
DRUMUL MĂRII
Cornfield
Crakehall
Lacul Roșu
Old Oak
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
AUR ȘI ARGINT
DRUMURI

Ținuturile Vestice

ȚINUTURILE VESTICE SUNT un loc cu dealuri stâncoase și câmpii unduitoare, văi cețoase și țărmuri abrupte, un loc cu lacuri albastre și râuri scânteietoare și câmpii mănoase, cu păduri de foioase, pline cu vânat de toate soiurile, unde uși pe jumătate ascunse pe versanții dealurilor se deschid într-un labirint de peșteri, care-și croiesc drumul șerpuitor prin beznă pentru a dezvălui minunății inimaginabile și comori imense ascunse adânc în pământ.

Acestea sunt ținuturi bogate, cu climă temperată și rodnice, apărate de dealuri înalte spre est și sud, și apele albastre, nesfârșite, ale Mării Apusului spre vest. Cândva, Copiii Pădurii și-au făcut casele în pădure, în vreme ce uriașii trăiau printre dealuri, acolo unde, din când în când, oasele lor mai pot fi găsite. Dar Primii Oameni au venit cu foc și topoare de bronz pentru a tăia pădurile, a ara câmpurile și a face drumuri printre dealurile unde se adăposteau uriașii. Curând, fermele și satele Primilor Oameni s-au răspândit în regiunile vestice, ridicate „din piatră seacă", protejate de cetățile solide, cu turnuri de lemn, cocoțate pe movile și înconjurate de palisade, ulterior de mari castele din piatră, până când uriașii au dispărut, iar Copiii Pădurii s-au retras în adâncul codrilor, în dealurile scobite și în Nordul Îndepărtat.

Multe și diferite case mari își trag obârșia din această vârstă de aur a Primilor Oameni. Printre acestea se numără Hawthorne, Foot, Broom și Plumm. Pe Insula Frumoasă, corăbiile lungi ale familiei Farman au apărat țărmurile vestice împotriva prădătorilor insulari. Greenfield au ridicat un mare castel din bușteni, numit Umbrarul (acum, pur și simplu, Greenfield), construit în întregime din copacii inimii. Reyne din Castamere au făcut dintr-un sistem bogat de mine, caverne și tuneluri cetatea lor de scaun subterană, în vreme ce Westerling au construit Cragul de deasupra valurilor. Alte case s-au dezvoltat din eroii legendari, despre care se spun povești până în ziua de astăzi: Crakehall din Crake, Ucigașul de Mistreți, Banefort din Omul cu Glugă, Yewii din Arcașul Orb, Alan din Stejar, Moreland din Pate Plugarul.

Fiecare dintre aceste familii a devenit o forță, iar unele, cu timpul, au adoptat titluri de lorzi și chiar de regi. Totuși, de departe cei mai mari lorzi din Ținuturile Vestice erau Casterly din Stâncă, cei care și-au ridicat castelul pe o stâncă imensă, înălțată lângă Marea Apusului. Legenda ne spune că primul lord Casterly a fost vânător, Corlos, fiul lui Caster, acesta locuind în satul din apropiere de locul unde se află astăzi Lannisportul. Când un leu a început să dea târcoale oilor satului, Corlos i-a luat urma până la vizuina lui, o peșteră de la baza Stâncii. Înarmat numai cu o suliță, a omorât leul și leoaica, însă a cruțat puii nou-născuți, un act de milă care le-a plăcut atât de mult vechilor zei (deoarece acestea se întâmplau înainte de venirea Celor Șapte în Westeros), încât au trimis o rază de soare în adâncul peșterii, iar acolo, în pereții de piatră, Corlos a văzut licărul aurului galben, un filon la fel de gros ca mijlocul unui bărbat.

Adevărul acestei povești s-a pierdut în negura timpului, însă nu ne putem îndoi că Corlos sau o altă progenitură a ceea ce va deveni Casa Casterly a găsit aur în interiorul Stâncii și a început curând să-l extragă. Pentru a-și apăra comoara, s-a mutat în peșteră și i-a fortificat intrarea. Pe măsura trecerii anilor și a veacurilor, descendenții săi s-au instalat tot mai adânc sub pământ, urmând filonul de aur, săpând săli și galerii, scări și tuneluri chiar în Stâncă, transformând piatra gigantică într-o fortăreață măreață, care depășea orice castel din Westeros.

Cu toate că n-au ajuns niciodată regi, cei din familia Casterly au devenit cei mai bogați lorzi din Westeros și cei mai puternici din Ținuturile Vestice, timp de sute de ani. Până atunci însă, Zorii Vremurilor au făcut loc Epocii Eroilor.

Asta s-a întâmplat când potlogarul cu părul auriu Lann cel Isteț și-a făcut apariția dinspre est. Unii spun că era un aventurier andal de dincolo de Marea Îngustă, cu toate că asta se întâmpla cu o mie de ani înainte de venirea andalilor în Westeros. Indiferent de originile sale, legenda admite că Lann cel Isteț i-a scos pe Casterly din Stânca lor și și-a însușit-o.

Felul în care a realizat acest lucru rămâne o chestiune de conjunctură. În cea mai comună versiune a legendei, Lann a descoperit o cale secretă spre interiorul Stâncii, o despicătură atât de îngustă încât a trebuit să-și dea jos hainele și să se ungă cu unt pentru a putea să se strecoare înăuntru. Odată ajuns în interior, a început să-și pună în aplicare înșelătoria, șoptind amenințări în urechile acelor Casterly adormiți, să urle ca un demon în beznă, furând bogății de la un frate pentru a le planta în dormitorul altuia, punând felurite lațuri și capcane. Prin astfel de metode, i-a întors pe Casterly unul împotriva celuilalt și i-a convins că Stânca era bântuită de vreun soi de creatură cumplită care nu îi va lăsa niciodată să trăiască în pace.

Alți povestitori preferă alte versiuni ale legendei. Într-una, Lann se folosește de crăpătură pentru a umple cu șoareci, șobolani și alte jivine Stânca, scoțându-i astfel afară pe cei din familia Casterly.

Într-o alta, leii aduși înăuntru îi devorează pe lordul Casterly și pe fiii săi, în vreme ce Lann se alege cu nevasta Înălțimii Sale și cu fiicele lui. Cea mai scabroasă dintre povești îl descrie pe Lann strecurându-se înăuntru, noapte de noapte, pentru a se împreuna cu fetele Casterly în vreme ce dorm. Peste nouă luni, ele vor naște copii cu păr auriu, chiar dacă susțineau că nu cunoscuseră vreun bărbat.

Ultima poveste, chiar dacă vulgară, are cu siguranță unele aspecte surprinzătoare, care s-ar putea să sugereze adevărul celor întâmplate. Arhimaesterul Perestan crede că Lann a fost un fel de servitor, aflat în slujba lordului Casterly (poate chiar un cavaler al casei), care a lăsat-o grea pe fiica Înălțimii Sale (sau fiicele, cu toate că asta pare mai puțin probabil), și i-a convins tatăl să-i dea mâna fetei în căsătorie. Dacă asta s-a întâmplat, presupunând (după cum trebuie) că lordul Casterly n-a avut niciun fiu natural, atunci în cursul firesc al evenimentelor Stânca ar fi trecut în mâna fiicei, și astfel a lui Lann, la moartea tatălui.

Nu există, mai mult ca sigur, nicio altă dovadă istorică în sprijinul acestei ipoteze. Tot ceea ce se știe cu certitudine este că pe undeva, în timpul Epocii Eroilor, familia Casterly a dispărut din cronici, iar până atunci necunoscuții Lannisteri apar în locul lor, dominând mari porțiuni din Ținuturile Vestice de mai jos de Casterly Rock.

Se presupune că Lann cel Isteț a trăit până la vârsta de 312 ani și a fost tatăl a sute de fii viteji și o sută de fiice zvelte, cu toții frumoși, curați și binecuvântați cu un păr „la fel de auriu ca soarele". Dar în afară de aceste povești, legendele sugerează că primii Lannisteri erau fertili și atrăgători, deoarece multe nume încep să apară în cronici, și după câteva generații de descendenți ai lui Lann, aceștia au devenit atât de numeroși încât nici chiar Casterly Rock nu-i mai putea primi pe toți. Decât să sape noi tuneluri în stâncă, unii dintre fiii și fiicele din ramuri mai puțin importante ale casei au plecat pentru a se stabili într-un sat aflat la nici doi kilometri distanță. Pământul era fertil, marea gemea de pește, iar locul pe care l-au ales era un golf natural excelent. Foarte curând, satul a devenit un târg, apoi un oraș: Lannisport.

Atunci când au venit andalii, Lannisportul devenise cel de-al doilea oraș ca mărime din Westeros. Numai Orașul Vechi era mai mare și mai bogat, iar navele de negoț din toate colțurile lumii navigau spre coastele vestice pentru a cere mărfuri „din orașul auriu din Marea Apusului". Aurul făcuse Casa Lannister bogată; negoțul i-a făcut chiar și mai bogați. Lannisterii din Lannisport prosperau și au construit ziduri mari în jurul orașului lor, pentru a-l apăra de cei (în special de insulari) care încercau să le fure bogăția, și curând au devenit regi.

Lann cel Isteț nu s-a considerat niciodată rege, din câte știm, cu toate că unele legende ulterioare i-au acordat acest titlu post-mortem. Primul rege Lannister este Loreon Lannister, poreclit Loreon Leul (numeroși Lannisteri au fost supranumiți „Leul" sau „cel Auriu" de-a lungul secolelor, din motive lesne de înțeles), care i-a făcut pe Reyne din Castamere vasalii săi, căsătorindu-se cu o fiică a acelei case și învingându-l pe Regele cu Glugă, Morgan Banefort, și pe robii lui într-un război care a durat douăzeci de ani. Loreon s-ar putea să fi fost primul Lannister care și-a zis Regele Stâncii, însă a fost un titlu pe care fiii săi și nepoții și urmașii lor au continuat să-l adopte pentru o mie de ani. Oricum, regatul lor nu a ajuns la întinderea maximă decât la sosirea invadatorilor andali. Aceștia au ajuns târziu în Ținuturile Vestice, la multă vreme după ce cuceriseră Valea și distruseseră regatele Primilor Oameni din Ținuturile Riverane. Prima căpetenie războinică andală care și-a adus armata printre dealuri a avut parte de un sfârșit sângeros în mâinile regelui Tybolt Lannister (numit, deloc surprinzător, Trăsnetul). Cel de-al doilea și-al treilea atac s-au încheiat la fel, însă pe măsură ce tot mai mulți andali au început să apară în vest în grupuri mari și mici, regele Tyrion al III-lea și fiul său, Gerold al II-lea, și-au prevăzut pieirea.

Decât să încerce să-i azvârle înapoi pe invadatori, acești regi înțelepți au aranjat mariaje pentru cele mai puternice dintre căpeteniile andale cu fiicele marilor case din Vest. Oameni prudenți, care știau ce se întâmplase în Vale, au avut grijă să ceară un preț pentru această generozitate; fiii și fiicele lorzilor andali, înnobilați astfel, au fost luați ca pupili și copii adoptivi, pentru a servi ca scutieri, paji și paharnici la Casterly Rock... și ca ostatici, dacă tații lor aveau să se dovedească trădători.

Cu timpul, și regii Lannister și-au căsătorit copiii cu andali. Într-adevăr, când Gerold al III-lea a murit fără moștenitori de sex masculin, consiliul l-a încoronat pe soțul singurei lui fiice, Ser Joffery Lydden, care a luat numele Lannister și a devenit primul conducător andal al Stâncii. Multe alte case nobile s-au născut din asemenea uniuni: Jast, Lefford, Parren, Droxe, Marbrand, Braxe, Serrett, Sarsfield și Kyndall. Și astfel revitalizați, Regii Stâncii și-au extins regatul tot mai mult.

Cerion Lannister și-a întins domnia înspre est până la Dintele de Aur și dealurile din jur, învingând trei regi mai mici, care se aliaseră împotriva sa. Tommen Lannister, Primul pe Numele Său, a construit o mare flotă și-a adus Insula Frumoasă sub conducerea sa, luând-o de soție pe fiica ultimului rege Farman. Loreon al II-lea a organizat primul turnir văzut vreodată în Ținuturile Vestice, învingând toți

cavalerii care au șarjat împotriva sa. Primul Lancel Lannister (cunoscut, desigur, ca Lancel Leul) s-a luptat cu regele Gardener de la Highgarden și-a cucerit Reach, ajungând în sud până la Old Oak, înainte de a fi doborât în luptă. (Fiul său, Loreon al III-lea, a pierdut tot ce câștigase tatăl său, fiind poreclit în batjocură Loreon cel Moale). Regele Gerold Lannister, Gerold cel Mare, a ridicat pânzele spre Insulele de Fier și s-a întors cu o sută de ostatici insulari, promițând că va spânzura câte unul de fiecare dată când oamenii de fier vor îndrăzni să-i atace țărmurile. (Ținându-se de cuvânt, Gerold a spânzurat peste douăzeci dintre ostatici.) Despre Lancel al IV-lea se spune că i-ar fi descăpățânat pe regele insular Harrald cel Jumătate Înecat și pe moștenitorul acestuia cu o singură lovitură cu marea sa spadă de oțel valyrian, Brightroar, la bătălia de la Capul Lann; a murit mai târziu în luptă la Lacul Roșu, în vreme ce încerca să invadeze Reach.

Unii dintre regii Lannister au fost apreciați pentru înțelepciunea lor, alții pentru valoare și toți pentru larghețea lor... poate doar cu excepția regelui Norwin Lannister, poreclit Norwin cel Calic. Totuși, Casterly Rock a găzduit mulți regi lași, cruzi și slabi. Loreon al IV-lea a fost poreclit Loreon cel Prost, iar nepotului său Loreon al V-lea i s-a spus regina Lorea, deoarece îi plăcea să se îmbrace în veșmintele nevestei sale și să se plimbe prin docurile din Lannisport deghizat în prostituată. (După cârmuirile lor, numele Loreon a devenit simțitor mai rar printre prinții Lannister.) Un monarh ulterior, Tyrion al II-lea, a fost cunoscut drept Torționarul. Cu toate că era un rege puternic, faimos pentru îndemânarea lui cu toporul de luptă, adevărata lui plăcere era tortura, și se șoptea despre el că nu poftea nicio femeie, dacă n-o făcea să sângereze.

În cele din urmă, domeniile Lannister s-au întins de la țărmul de vest până la izvoarele Furcii Roșii și Piatra Răsucită, marcate de trecătoarea de sub Dintele de Aur, iar dinspre țărmul sudic al Golfului Omului de Fier până la granița cu Reach. Limitele de astăzi ale Ținuturilor Vestice le urmează pe cele ale Regatului din Stâncă așa cum erau înainte de Câmpia de Foc, când regele Loren Lannister (Loren Ultimul) a îngenunchiat ca rege și s-a ridicat ca lord. Însă în acele vremuri trecute, hotarele erau mult mai fluide, mai ales înspre sud, unde Lannisterii se confruntau adesea cu regii Gardener în Reach, și înspre est, unde se războiau cu mulți regi din Trident.

În afară de asta, țărmurile Lannisterilor erau mai aproape de Insulele de Fier decât oricare alt regat, iar bogăția Lannisportului și negoțul său erau o tentație constantă pentru jefuitorii din insulele ignorante. Războaiele dintre vestici și insulari izbucneau aproape în fiecare generație; chiar și în timpul perioadelor de pace, corsarii veneau după bogății și soții de sare. Insula Frumoasă a protejat coasta mai înspre sud; din acest motiv, Farmanii au devenit faimoși pentru ura lor față de insulari.

Marea bogăție a Ținuturilor Vestice, desigur, își are originea în minele lor de aur și de argint. Filoanele de minereu sunt late și adânci, și mai există mine, chiar și acum, îngropate vreme de o mie de ani și multe mai trebuie încă excavate. Lomas Longstrider relatează că, chiar și în îndepărtatul Asshai-lângă-Umbră, erau negustori care l-au întrebat dacă era adevărat că „Lordul Leu" trăia într-un palat din aur și că țăranii obțineau o avere în aur doar arându-și lanurile. Aurul Vestului ajunsese atât de departe, iar maesterii știu că nu există pe lume mine atât de bogate ca acelea din Casterly Rock.

Spada Brightroar a intrat în posesia regilor Lannister în secolul de dinainte de Urgie, și se spune că aurul plătit pentru ea ar fi fost suficient pentru adunarea unei armate. Însă a fost pierdută după puțin mai mult de un veac, când Tommen al II-lea a luat-o cu el când a plecat cu marea sa flotă spre ruinele Valyriei, cu intenția de a-și însuși bogățiile și vrăjitoria despre care era sigur că mai rămăseseră. Flota nu s-a mai întors niciodată, nici Tommen, nici Brightroar.

Ultima relatare despre ei apare într-o cronică vôlantenă, *Gloria Volantisului*. Acolo se spune că „flota de aur" care-l transporta pe „Regele Leu" se oprise acolo pentru aprovizionare și că triumvirii l-au copleșit cu daruri. Lucrarea susține că ar fi jurat că jumătate din ce va găsi va fi dat triumvirilor în schimbul generozității lor și al promisiunii că-și vor trimite flota în ajutorul său, dacă va fi nevoie. Apoi a plecat. După un an, spune cronica, triumvirul Marqelo Tagaros a trimis un escadron de nave spre Valyria, în căutarea flotei de aur, însă s-au întors cu mâinile goale.

DEASUPRA | *Brightroar, spada din oțel valyrian pierdută a Lannisterilor.*

Bogăția Ținuturilor Vestice era comparabilă, în vremurile străvechi, numai cu foamea stăpânilor liberi din Valyria pentru metale, și totuși nu există nicio dovadă că stăpânii dragonilor ar fi intrat vreodată în contact cu lorzii din Stâncă, fie ei Casterly ori Lannister. Septonul Barth a tratat problema, referindu-se la un text valyrian, pierdut de atunci, sugerând că vrăjitorii Regatului Liber au prevăzut că aurul venit din Casterly Rock îi va distruge. Arhimaesterul Perestan a emis o teorie total diferită, mult mai plauzibilă, sugerând că valyrienii ajunseseră în zilele străvechi până la Orașul Vechi, însă ar fi suferit o înfrângere usturătoare sau o altă tragedie acolo, care i-a făcut să ocolească Westerosul după aceea.

CASA LANNISTER SUB STĂPÂNIREA DRAGONILOR

Odată ce Loren Ultimul a renunțat la coroană, Lannisterii au fost reduși la rangul de lorzi. Cu toate că nu și-au pierdut și bogăția, nu aveau legături apropiate cu Casa Targaryen (spre deosebire de Baratheoni) și, în contrast cu Tully, erau mult prea mândri pentru a încerca imediat să-și găsească un loc de frunte sub Tronul de Fier.

De-abia după o generație, când prințul Aegon și prințesa Rhaena au fugit din calea lui Maegor cel Crud, au început din nou Lannisterii să joace un rol important în regat. Lordul Lyman Lannister i-a protejat pe prinț și pe prințesă, primindu-i sub acoperișul său, extinzându-le dreptul oaspetelui și refuzând toate cererile regelui de a-i preda. Lordul nu și-a pus însă și oamenii în slujba prințului și a prințesei, și nu s-a mișcat decât după ce Aegon a fost ucis de unchiul său în timpul Bătăliei de la Ochiul Zeilor. Însă atunci când fratele mai mic al lui Aegon, Jaehaerys, a revendicat Tronul de Fier, Lannisterii l-au sprijinit.

Moartea lui Maegor și încoronarea regelui Jaehaerys au apropiat mai mult Casa Lannister de Tronul de Fier, cu toate că Velaryonii, Arrynii, Hightower, Tully și Baratheonii încă-i eclipsau în influență. Lordul Tymond Lannister a participat la Marele Consiliu din 101 D.C., care a decis succesiuneă, fiind faimoasă sosirea lui cu o suită de trei sute de stegari, soldați și servitori... numai pentru a fi depășit de lordul Matthos Tyrell din Highgarden, care era însoțit de peste cinci sute de oameni. Lannisterii au trecut de partea prințului Viserys în cursul deliberărilor, o alegere ținută minte și răsplătită câțiva ani mai târziu, când Viserys a urcat pe Tronul de Fier și l-a făcut pe fratele geamăn al lordului Jason Lannister, Ser Tyland, comandantul navelor sale. Mai târziu, Ser Tyland a devenit maestrul monetăriei sub Aegon al II-lea, iar legăturile sale strânse cu Tronul de Fier și poziția proeminentă de la curte l-au adus pe fratele său, lordul Jason, în Dansul Dragonilor, de partea lui Aegon.

Însă în timp ce lupta pentru succesiune continua, Ser Tyland a fost pedepsit pentru ascunderea celei mai mari părți a aurului coroanei acolo unde Rhaenyra Targaryen nu l-a putut atinge, când a cucerit Debarcaderul Regelui. Iar asocierea Lannisterilor cu Tronul de Fier s-a dovedit a fi de rău augur când Krakenul Roșu și prădătorii săi s-au năpustit asupra Ținuturilor Vestice, lăsate fără apărare, în vreme ce lordul Jason mărșăluia spre est, în ajutorul regelui Aegon al II-lea. Susținătorii reginei Rhaenyra s-au confruntat cu armata lui la trecerea Furcii Roșii, unde lordul Jason a căzut în luptă, rănit mortal de scutierul cărunt Pate de Longleaf. (Făcut cavaler după bătălie, acest războinic de origine modestă a rămas cunoscut drept Ucigașul Leului pentru tot restul zilelor sale). Armata lui Lannister și-a continuat marșul, obținând victorii sub Ser Adrian Tarbeck, apoi sub comanda lordului Lefford, înainte ca acesta să piară la Fishfeed, unde vesticii săi au fost măcelăriți între cele trei armate.

Ser Tyland Lannister, între timp, a devenit prizonierul reginei Rhaenyra, după ce ea a cucerit Debarcaderul Regelui. Torturat cu cruzime, pentru a-l forța să dezvăluie unde ascunsese aurul coroanei, Ser Tyland a refuzat să vorbească. După ce Aegon al II-lea și aliații săi au recucerit orașul, a fost găsit orbit, mutilat și castrat. Dar mintea nu-i fusese afectată, așa că regele Aegon l-a păstrat ca maestru al monetăriei. În ultimele zile ale domniei sale, Aegon al II-lea chiar l-a trimis pe Ser Tyland în Orașele Libere în căutarea de mercenari pentru a-și susține cauza împotriva fiului Rhaenyrei, viitorul Aegon al III-lea, și a aliaților acestuia.

După încheierea luptelor, s-a instituit o regență, din moment ce noul rege, Aegon al III-lea, n-avea decât unsprezece ani când a urcat pe tron. În speranța vindecării rănilor adânci lăsate de Dans, Ser Tyland Lannister a fost făcut atunci Mână. Poate că acei care i-au fost dușmani l-au crezut mult prea slab, fiind orb și betegit, pentru a reprezenta o amenințare pentru ei,

însă Ser Tyland a servit cu strășnicie pentru aproape doi ani, înainte de a muri de Febra Iernii în anul 133 D.C.

În anii următori, Lannisterii s-au ridicat împreună cu Targaryenii împotriva lui Daemon Blackfyre, cu toate că rebelii Dragonului Negru au obținut victorii remarcabile în Ținuturile Vestice, mai ales la Lannisport și Dintele de Aur, unde Ser Quentyn Ball, cavalerul temperamental, poreclit Minge de Foc, l-a doborât pe lordul Lefford și l-a obligat să bată în retragere pe lordul Damon Lannister (devenit faimos ulterior drept Leul Cenușiu).

După moartea Leului Cenușiu, în 210 D.C., fiul său, Tybolt, i-a succedat ca Lord de Casterly Rock, numai pentru a pieri și el doi ani mai târziu în circumstanțe dubioase. Fiind un bărbat tânăr, în floarea vârstei, lordul Tybolt n-a lăsat niciun moștenitor de sânge, ci doar o fiică, Cerelle, în vârstă de trei ani, a cărei domnie ca Lady de Casterly Rock s-a dovedit a fi dramatic de scurtă. În mai puțin de un an, a murit și ea, astfel că Stânca și Ținuturile Vestice și întreaga bogăție și putere ale Casei Lannister au trecut la unchiul ei, Gerold, fratele mai tânăr al răposatului lord Tybolt.

Un om prietenos, genial, Gerold i-a fost regent tinerei sale nepoate, însă moartea sa neașteptată la o vârstă atât de fragedă a făcut să apară tot felul de vorbe, în Vest zvonindu-se că atât Cerelle, cât și Tybolt muriseră de mâna sa.

Niciun om în viață n-ar putea spune cu certitudine dacă exista vreun adevăr în aceste șușoteli, deoarece Gerold Lannister s-a dovedit în curând a fi un lord excepțional de șiret, capabil și corect, mărind nespus de mult bogăția Casei Lannister, puterea Casterly Rock și volumul negoțului care se făcea prin Lannisport. A domnit asupra Ținuturilor Vestice timp de treizeci și unu de ani, câștigându-și porecla de Gerold cel Auriu. Tragediile abătute asupra Casei Lannister în anii următori sunt însă o dovadă a puterii dușmanilor lordului Gerold. Iubita sa a doua soție, lady Rohanne, a dispărut în circumstanțe misterioase în anul 230 D.C., la mai puțin de un an după ce dăduse naștere celui de-al patrulea și ultimului fiu al Înălțimii Sale, Jason. Tywald, cel mai mare dintre fiii săi gemeni, a murit în bătălie în 233 D.C., în vreme ce era scutierul lordului Robert Reyne de Castamere, în timpul Rebeliunii lui Peake. Lordul Robert a murit și el, lăsându-l pe Ser Roger Reyne (Leul Roșu), fiul său cel mai mare, drept moștenitor.

De departe cea mai semnificativă moarte pricinuită de Rebeliunea lui Peake a fost cea a regelui Maekar însuși, însă am vorbit deja despre haosul provocat de acest lucru. Mai puțin cunoscute, însă nu mai puțin dureroase, sunt efectele dramatice ale bătăliei asupra istoriei Ținuturilor Vestice. Tywald Lannister fusese de multă vreme logodit cu tânăra și spirituala soră a Leului Roșu, lady Ellyn. Această tânără cu voință puternică și o fire aprinsă, care aștepta de mulți ani să devină Lady de Casterly Rock, nu era dispusă să renunțe la acest vis. După moartea logodnicului ei, l-a convins pe fratele geamăn al acestuia, Tion, să renunțe la propria lui logodnă cu o fiică a lordului Rowan de Goldengrove și să se căsătorească cu ea. Lordul Gerold, se spune, s-a împotrivit acestei uniuni, însă durerea, vârsta și boala l-au determinat să cedeze. În 235 D.C., într-o dublă nuntă la Casterly Rock, Ser Tion Lannister a luat-o pe Ellyn Reyne de nevastă, în vreme ce mai tânărul său frate, Tytos, s-a căsătorit cu Jeyne Marbrand, o fiică a lordului Alyn Marbrand de Ashemark.

De două ori văduv și bolnav pe deasupra, lordul Gerold nu s-a mai recăsătorit, așa că, după nunta ei, Ellyn din Casa Reyne a devenit formal Lady de Casterly Rock.

În timp ce socrul său s-a retras cu cărțile sale în dormitorul său, lady Ellyn ținea o curte splendidă, organizând turniruri magnifice și baluri, adunând artiști la Stâncă, măscărici, muzicieni... și pe cei din familia Reyne. Frații ei Roger și Reynard îi stăteau în permanență alături, iar rangurile, onorurile și titlurile de proprietate plouau asupra lor și asupra unchilor, verilor, nepoților și nepoatelor ei. Bătrânul bufon al lordului Gerold, un cocoșat caustic numit lordul Broască Râioasă, a fost auzit spunând: „Lady Ellyn trebuie să fie în mod sigur o vrăjitoare, pentru că a făcut să plouă în Stâncă tot timpul anului."†

† Aluzie la numele Reyne, care după pronunție poate fi luat drept *rain* – ploaie (n. tr.).

DEASUPRA | *Blazonul Casei Lannister (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Crakehall, Brax, Clegane, Farman, Lefford, Reyne, Westerling, Payne, Marbrand, Lydden, Prester și Tarbeck.*

În 236 D.C., pretendentul la tron Daemon Blackfyre, al Treilea pe Numele Său, a traversat Marea Îngustă și a debarcat pe Ciocul lui Massey, alături de Bittersteel și de Compania de Aur, intenționând să urce pe Tronul de Fier. Regele Aegon al V-lea și-a chemat lorzii loiali de pe cuprinsul celor Șapte Regate să i se opună, și așa a început cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre.

S-a terminat mult mai repede decât și-ar fi dorit pretendentul la tron, prin Bătălia de la Podul Apei Line. După aceea, trupurile morților Dragonului Negru au astupat râul, făcându-l să se reverse. Regaliștii, în schimb, au pierdut mai puțin de o sută de oameni... însă printre ei se număra și Ser Tion Lannister, moștenitorul de la Casterly Rock.

Pierderea celui de-al doilea dintre „gemenii glorioși" ar fi fost de așteptat să-l doboare pe tatăl lor îndurerat, lordul Gerold. Însă, curios, se pare că s-a întâmplat exact opusul acestui lucru. Pe când trupul lui Ser Tion a fost coborât în locul de veci din Casterly Rock, Gerold cel Auriu s-a ridicat și-a pus din nou ferm mâna pe Ținuturile Vestice, intenționând să facă tot ce putea ca al treilea fiu al său, băiatul lipsit de voință și nepromițător, Tytos, să-i succeadă.

„Domnia familiei Reyne" se apropia de sfârșit. Frații lui Ellyn au plecat curând de la Casterly Rock spre Castamere, însoțiți de numeroase rude.

Lady Ellyn a rămas, însă influența ei s-a diminuat, în timp ce a doamnei Jeyne a crescut. Curând, rivalitatea dintre văduva lui Ser Tion și soția lui Tytos a devenit cu adevărat urâtă, dacă este să dăm crezare zvonurilor consemnate de Maesterul Beldon. Acesta spune că în 239 D.C., Ellyn Reyne a fost acuzată că s-ar fi culcat cu Tytos Lannister, îndemnându-l să-și lase nevasta și să se căsătorească cu ea. Oricum, tânărul Tytos (pe atunci în vârstă de nouăsprezece ani) a găsit-o pe văduva fratelui său atât de intimidantă, încât n-a fost în stare să acționeze. Umilit, a alergat înapoi la soția sa să-i mărturisească și să-i cerșească iertarea.

Lady Jeyne era dispusă să-l ierte pe tânărul său soț, dar nu și pe cumnata sa și n-a ezitat să-l informeze pe lordul Gerold asupra incidentului. Furios, acesta a izgonit-o de la Casterly Rock pe Ellyn Reyne, o dată pentru totdeauna, și a făcut asta găsindu-i un alt soț. Corbii și-au luat zborul și problema a fost rezolvată, în mare grabă. În paisprezece zile, Ellyn Reyne a fost măritată cu Walderan Tarbeck, Lord de Tarbeck Hall, înfloritorul văduv de cincizeci și cinci de ani, lordul unei case străvechi și onorabile, dar sărăcite.

Ellyn Reyne, devenită acum lady Tarbeck, a plecat de la Casterly Rock cu soțul ei, fără a se mai întoarce vreodată, însă rivalitatea dintre ea și lady Jeyne va continua, transformându-se în ceea ce bufonul a ajuns să numească Războiul Pântecelor. Cu toate că lady Ellyn nu fusese în stare să-i ofere lui Ser Tion un moștenitor, s-a dovedit a fi mult mai fertilă cu Walderan Tarbeck (care, trebuie remarcat, avea câțiva fii mai în vârstă din primele sale două căsătorii), dăruindu-i două fete și un băiat. Lady Jeyne a răspuns cu propriii săi copii, iar primul a fost un băiat. I s-a dat numele

DEASUPRA | *Lady Ellyn Reyne și lady Jeyne Marbrand la curtea lordului Gerold Lannister.*

de Tywin, iar legenda spune că, atunci când bunicul său, lordul Gerold, a ciufulit părul auriu al pruncului, copilul l-a mușcat de deget.

Au urmat și alți copii, la timpul potrivit, însă Tywin, cel mai mare, a fost singurul nepot pe care l-a văzut vreodată Înălțimea Sa. În 244 D.C., Gerold cel Auriu a murit de boala de bășică, incapabil să elimine apa. La vârsta de douăzeci și patru de ani, Tytos Lannister, cel mai mare fiu în viață, a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului și Păzitor al Vestului.

Ranguri pentru care era vizibil nepotrivit. Lordul Tytos Lannister avea multe virtuți. Încet la mânie, ușor iertător, vedea binele în orice om, mare sau neînsemnat, și era de departe mult prea încrezător. Fusese poreclit Leul Râzător, pentru firea sa jovială, iar pentru o vreme, Vestul a râs odată cu el... însă curând, mulți râdeau mai degrabă de el.

În chestiuni de stat, Tytos s-a dovedit a fi slab și nehotărât. Nu avea nicio aplecare spre război și râdea de insulte care i-ar fi făcut pe înaintașii săi să-și tragă spada din teacă. Mulți au văzut în această slăbiciune a sa o șansă de a pune mâna pe putere, bogăție și pământuri. Unii s-au împrumutat din greu de la Casterly Rock, apoi n-au mai reușit să-și plătească datoriile. Când s-a văzut că Tytos era dispus să prelungească aceste datorii, ba chiar să le și șteargă, negustorii de rând din Lannisport și Kayce au început să se milogească și ei pentru împrumuturi.

Edictele lordului Tytos erau în general ignorate, iar corupția s-a răspândit.

Pe la ospețe și baluri, invitații își băteau joc de Înălțimea Sa, chiar dacă era de față. Să răsucești coada leului, așa se numea asta, iar tinerii cavaleri, chiar și scutierii, se întreceau pentru a vedea care o răsucea mai tare. Se spune că nimeni nu râdea mai tare de aceste batjocuri decât lordul Tytos însuși.

Maesterul Beldon, într-una din scrisorile sale către Citadelă, a scris: „Înălțimea Sa nu vrea decât să fie iubit. Așa că râde, nu se supără, și iartă și acordă onoruri și ranguri și daruri alese celor care-și bat joc de el și-l înfruntă, crezând că astfel le va câștiga loialitatea. Totuși, cu cât râde mai tare și dăruiește, cu atât mai mult îl disprețuiesc."

Pe măsură ce puterea Casei Lannister se prăbușea, celelalte case se întăreau, devenind mai sfidătoare și mai turbulente. Iar prin 254 D.C., chiar și lorzii de dincolo de hotarele Ținuturilor Vestice deveniseră conștienți că leul de la Casterly Rock nu mai era o fiară de care să te temi.

Mai târziu în acel an, lordul Tytos a acceptat să-și mărite fiica de șapte ani, Genna, cu mezinul lui Walder Frey, Lord de Crossing. Cu toate că nu avea decât zece ani, Tywin a denunțat logodna în termeni sarcastici. Lordul Tytos nu a renunțat, dar oamenii au văzut că fiul său, cu voință de fier, neînfricat, își depășea cu mult vârsta și nu era nicidecum ca tatăl său cumsecade.

Imediat după aceea, Tytos și-a trimis moștenitorul la Debarcaderul Regelui, să slujească drept paharnic la curtea regelui Aegon. Cel de-al doilea fiu al său, Kevan, a fost trimis și el departe, să servească drept paj și mai târziu ca scutier pentru Lordul de Castamere.

Veche, bogată și puternică, familia Reyne prosperase mult pe seama proastei guvernări. Roger Reyne, Leul Roșu, era temut pentru priceperea lui la arme; mulți îl considerau cel mai letal spadasin din Ținuturile Vestice. Fratele său, Ser Reynard, era pe atât de fermecător și dibaci pe cât era Ser Roger de rapid și puternic.

În timp ce Reyne se ridicau, la fel făceau și aliații lor apropiați, Tarbeck din Tarbeck Hall. După secole de declin lent, această casă străveche și scăpătată a început să înflorească datorită, în mare parte, noii lady Tarbeck, fosta Ellyn Reyne.

Cu toate că ea însăși a rămas nedorită la Stâncă, Ellyn a uneltit să obțină sume mari în aur de la Casa Lannister, prin intermediul fraților ei, deoarece lui Tytos îi era greu să-l refuze pe Leul Roșu. Fondurile au fost folosite pentru restaurarea Castelului Tarbeck, reconstruindu-i zidul de apărare, întărindu-i turnurile și mobilându-i bastionul, o splendoare care rivaliza cu orice castel din Vest.

În 255 D.C., Tytos a sărbătorit nașterea celui de-al patrulea fiu de la Casterly Rock, însă bucuria lui s-a transformat curând în jale. Iubita sa soție, lady Jeyne, nu și-a mai revenit niciodată din travaliu și a murit într-un ocol al lunii după nașterea lui Gerion Lannister. Pierderea ei a fost o lovitură cumplită pentru Înălțimea Sa. Din acea zi, nimeni nu i-a mai spus Leul Râzător.

Anii care au urmat au fost la fel de deprimanți ca oricare alții din îndelungata istorie a Ținuturilor Vestice. Condițiile din Vest au devenit atât de proaste, încât Tronul de Fier s-a simțit obligat să intervină. De trei ori regele Aegon al V-lea și-a trimis cavalerii pentru a reinstaura ordinea în ținuturile de vest, însă conflictele reizbucneau imediat ce oamenii săi plecau. Când Înălțimea Sa a pierit în tragedia de la Palatul de Vară, din 259 D.C., problemele din Vest s-au deteriorat și mai mult, deoarece noul rege, Jaehaerys al II-lea Targaryen, nu avea voința tatălui său și în afară de asta a fost curând atras în Războiul Regilor de Nouă Parale.

O mie de cavaleri și zece mii de soldați au venit dinspre Ținuturile Vestice la chemarea regelui, însă lordul Tytos nu s-a numărat printre ei. Fratele lui primise comanda în locul său, dar în 260 D.C., Ser Jason Lannister a murit la Piatra Însângerată.

După moartea lui, Ser Roger Reyne a preluat comanda vesticilor rămași și i-a condus spre victorii remarcabile.

Cei trei fii mai mari ai lordului Tytos s-au remarcat la Treptele de Piatră. Făcut cavaler în ajunul conflictului, Ser Tywin Lannister a luptat în suita tânărului moștenitor al regelui, Aerys, Prințul de Piatra Dragonului, fiind înnobilat la sfârșitul războiului. Kevan Lannister, scutier al Leului Roșu, și-a câștigat și el pintenii și a fost făcut cavaler de Roger Reyne însuși. Fratele lor, Tygett, era prea tânăr pentru a fi înnobilat, însă curajul și priceperea în mânuirea armelor au fost remarcate de toți, deoarece a răpus un bărbat matur în prima bătălie și alți trei în celelalte lupte, unul dintre ei, un cavaler al Companiei de Aur. Cu toate că fiii lui luptau la Treptele de Piatră, Tytos Lannister a rămas la Casterly Rock, în compania unei tinere de origine umilă care-i atrăsese atenția pe când fusese doica mezinului său.

Întoarcerea fiilor lordului Tytos din război a adus, în sfârșit, schimbarea. Călit în luptă, și mult prea conștient de părerile proaste pe care ceilalți lorzi din regat le aveau despre tatăl lui, Ser Tywin Lannister a început imediat să restabilească mândria și puterea Casterly Rock. Tatăl său a protestat, dar fără vlagă, ni se spune, apoi s-a retras în brațele doicii sale în vreme ce moștenitorul lui a preluat comanda.

Ser Tywin a început prin a cere plata tuturor împrumuturilor în aur acordate de Tytos. Celor care nu puteau plăti li se cerea să trimită ostatici la Casterly Rock. Cinci sute de cavaleri, veterani însângerați și călîți în lupta de la Treptele de Piatră, au fost organizați într-o nouă companie sub comanda fratelui lui Ser Tywin, Ser Kevan, și însărcinați cu izbăvirea Vestului de cavalerii jefuitori și de nelegiuiți.

Unii s-au grăbit să se supună. „Leul s-a trezit", a zis Ser Harys Swyft, Cavalerul de Cornfield, când recuperatorii au venit și la porțile sale. Incapabil să-și plătească datoria, i-a dat-o pe fiica sa lui Ser Kevan ca ostatică. Însă în alte părți, perceptorii au fost întâmpinați cu o ostilitate amenințătoare și o împotrivire fățișă. Lordul Reyne se pare că ar fi râs când maesterul său i-a citit edictele lui Ser Tywin, sfătuindu-și prietenii și vasalii să nu facă nimic.

Lordul Walderan Tarbeck a ales, neinspirat, un alt soi de măsuri. S-a dus călare la Casterly Rock pentru a protesta, încrezător în abilitatea sa de a-l intimida pe lordul Tytos și de a-l forța să anuleze edictele fiului său. A fost primit însă de Ser Tywin, care a pus să fie aruncat în temniță.

Cu lordul Walderan în lanțuri, Tywin Lannister se aștepta, fără îndoială, ca Tarbeck să cedeze. Însă lady Tarbeck l-a făcut repede să renunțe la idee. Femeia aceasta de temut și-a trimis cavalerii și-a capturat trei Lannisteri. Doi dintre prizonieri erau Lannisteri din Lannisport, rude îndepărtate ale Lannisterilor din Casterly Rock, însă cel de-al treilea era un tânăr scutier, Stafford Lannister, fiul cel mai mare și moștenitorul răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason.

Criza rezultată l-a îndepărtat pe lordul Tytos de doica sa pentru suficient timp cât să anuleze edictele moștenitorului său atât de hotărât. Înălțimea Sa nu numai că a poruncit ca lordul Tarbeck să fie eliberat, nevătămat, dar a mers până acolo încât să-i ceară iertare și să-l ierte de datorii.

Pentru schimbul de ostatici, Tytos s-a adresat fratelui mai tânăr al doamnei Tarbeck, Ser Reynard Reyne. Formidabila cetate de scaun a Leului Roșu de la Castamere a fost aleasă să găzduiască întâlnirea. Ser Tywin a refuzat să participe, așa că Ser Kevan l-a predat pe lordul Walderan, în vreme ce lady Tarbeck însăși i-a predat pe Stafford și pe verii lui. Lordul Reyne i-a ospătat pe toți, și a fost organizat un mare spectacol al prieteniei, Lannisterii și cei din familia Tarbeck toastând unii pentru ceilalți, schimbând daruri și sărutări și jurând să-și rămână prieteni credincioși „pentru eternitate".

Eternitatea n-a durat nici măcar un an, a remarcat ulterior Marele Maester Pycelle. Lui Tywin Lannister, care nu fusese prezent la ospățul Leului Roșu, nu-i slăbise nicio clipă hotărârea de a-i pune la respect pe acești vasali trufași. Pe la sfârșitul anului 261 D.C., a trimis corbi la Castamere și la Tarbeck Hall, cerând ca Roger și Reynard Reyne și lordul și lady Tarbeck să se prezinte la Casterly Rock, „pentru a răspunde pentru crimele voastre". Reyne și Tarbeck au preferat să-l sfideze, după cum Ser Tywin era convins că vor face. Ambele case s-au revoltat pe față, renunțând la loialitatea lor față de Casterly Rock.

DEASUPRA | *Lordul Tytos Lannister și moștenitorul său, Ser Tywin.*

Așa că Tywin Lannister și-a chemat stegarii. N-a cerut încuviințarea tatălui său, nici măcar nu l-a informat asupra intenției sale, ci a atacat cu cinci sute de cavaleri și trei mii de soldați și arcași.

Casa Tarbeck a fost prima care a simțit mânia lui Ser Tywin. Armata Casei Lannister a acționat atât de repede, încât vasalii lordului Walderan și aliații săi nici n-au avut timp să se adune. Neinspirat, Înălțimea Sa s-a dus călare să întâmpine oastea lui Ser Tywin avându-i alături numai pe cavalerii casei. Într-o luptă scurtă și brutală, Tarbeckii au fost împrăștiați și măcelăriți. Lordul Walderan Tarbeck și fiii săi au fost decapitați, împreună cu nepoții săi și verii, soții fiicelor sale, și orice om care avea steaua în șapte colțuri, albastru-cu-argintiu pe scutul său ori pe tunica purtată peste armură, pentru a se făli cu sângele de Tarbeck. Iar când armata Lannister și-a reluat marșul spre Tarbeck Hall, capetele lordului Walderan și ale fiilor acestuia erau în primul rând, înfipte în vârful sulițelor.

La apropierea lor, Ellyn Tarbeck a închis porțile și-a trimis corbi la Castamere, chemându-și frații. Încrezându-se în zidurile ei, lady Tarbeck se aștepta la un asediu îndelungat, însă mașinile de asediu au fost pregătite în numai o zi, iar zidurile nu s-au dovedit de prea mare ajutor când un bolovan masiv a zburat peste ele și-a distrus bastionul vechi al castelului. Lady Ellyn și fiul ei, Tion cel Roșu, au murit când cetatea s-a prăbușit. Întreaga rezistență de la Tarbeck Hall s-a terminat curând după aceea, iar porțile au fost date la o parte pentru oastea lui Lannister. Tywin Lannister a poruncit apoi ca Tarbeck Hall să fie dat flăcărilor. Castelul a ars o zi și-o noapte, până când n-a mai rămas nimic altceva decât un schelet pârjolit. Leul Roșu a sosit chiar la timp ca să vadă flăcările. Era însoțit de două mii de oameni călare, tot ce reușise să adune.

Tywin Lannister avea de trei ori mai mulți oameni, sunt de acord majoritatea mărturiilor; unii insistă că Lannisterii îi depășeau numeric pe Reyne într-o proporție de cinci la unu. Sperând ca surpriza să aducă victoria, Roger Reyne le-a poruncit trompeților săi să sune atacul și a șarjat de-a dreptul spre tabăra lui Ser Tywin. După primul șoc, Lannisterii și-au revenit repede și numărul lor a început, curând, să-și spună cuvântul. Lordul Reyne n-a putut decât să se întoarcă și să fugă, lăsându-și jumătate dintre oameni morți pe câmp. O ploaie de săgeți de arbaletă i-au vânat pe călăreții săi pe câmpul de luptă; una l-a nimerit pe lordul Reyne între umeri, trecând prin platoșă. Leul Roșu a continuat să călărească, numai pentru a cădea de pe cal doi kilometri și jumătate mai încolo; a trebuit să fie cărat înapoi la Castamere.

Armata Lannisterilor a sosit la Castamere trei zile mai târziu. Precum Casterly Rock, cetatea de scaun a Casei Reyne fusese inițial o mină. Filoanele bogate de aur și argint îi făcuseră pe Reyne aproape la fel de bogați ca pe Lannisterii în timpul Epocii Eroilor; pentru a-și apăra bogățiile, ridicaseră ziduri de apărare lângă intrarea în mina lor, o închiseseră cu o poartă din stejar și fier și-o flancaseră cu două turnuri solide. Urmaseră bastioanele și palatele, însă în tot acest timp tunelurile de mină fuseseră săpate tot mai adânc, iar când, în cele din urmă, aurul se terminase, fuseseră lărgite și transformate în săli și galerii, dormitoare confortabile, un păienjeniș de tuneluri și săli de bal, enorme și pline de ecouri. Pentru un ochi neantrenat, Castamere părea un avanpost modest, un loc potrivit pentru un cavaler de țară ori un lord mărunt, însă cei care-i cunoșteau secretele știau că nouă zecimi din castel se aflau sub pământ.

În acele încăperi adânci s-a retras Reyne acum. Cuprins de febră și slăbit din cauza pierderii de sânge, Leul Roșu nu era în stare să comande. Ser Reynard, fratele său, l-a înlocuit. Mai puțin încăpățânat, însă mult mai isteț decât fratele său, Reynard știa că nu avea oameni să apere zidurile castelului, așa că a abandonat suprafața în mâinile dușmanului și s-a retras sub pământ. Odată ce toți oamenii lui au ajuns în siguranță în tuneluri, Ser Reynard i-a trimis vorbă lui Ser Tywin sus, făcându-i o ofertă de pace. Însă Tywin Lannister n-a învrednicit propunerea lui Ser Reynard cu niciun fel de răspuns. În loc de asta, a poruncit ca minele să fie astupate. Cu târnăcoape, topoare și făclii, minerii lui au adus tone de piatră și pământ, îngropând marile porți ale minei, blocând orice acces. Apoi și-a întors atenția spre pârâul mic și iute care alimenta lacul cu apă albastră și cristalină din afara castelului, de unde Castamere își luase numele. A fost nevoie de mai puțin de o zi pentru a îndigui pârâul și de două pentru a-l devia spre cea mai apropiată intrare a minei.

Pământul și piatra care închiseseră mina nu aveau nicio fisură atât de lată încât să lase fie și o veveriță să treacă, darămite un om... însă apa și-a găsit cale în jos.

Se spune că Ser Reynard luase jos, în mine, peste trei sute de bărbați, femei și copii. Niciunul n-a mai ieșit afară. Soldații puși să păzească intrările au raportat că auziseră urlete și țipete slabe ieșind de sub pământ într-una din nopți, însă la venirea zorilor pietrele au rămas din nou tăcute.

Nimeni n-a mai redeschis vreodată minele de la Castamere. Palatele și bastioanele de deasupra lor, pârjolite de Tywin Lannister, au rămas pustii până în ziua de azi, o mărturie mută a sorții care-i așteaptă pe ce cei suficient de smintiți să ridice armele împotriva leilor din Stâncă.

În anul 262 D.C., Jaehaerys al II-lea a murit la Debarcaderul Regelui, după ce stătuse pe Tronul de Fier numai trei ani. Fiul său, Aerys, Prinț de Piatra Dragonului, i-a succedat ca regele Aerys al II-lea. Primul său act ca rege – și cel mai înțelept, s-ar putea spune – a fost să-l convoace pe prietenul său din copilărie, Tywin Lannister, de la Casterly Rock și să-l facă Mână a Regelui.

Ser Tywin n-avea decât douăzeci de ani, cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată ca Mână, însă felul în care a tratat rebeliunea lui Reyne și Tarbeck îl făcuse foarte respectat, ba chiar și temut pe tot cuprinsul celor Șapte Regate. Verișoara sa, lady Joanna, fiica răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason, se afla deja la Debarcaderul Regelui; servise ca domnișoară de onoare și companioană a Rhaellei din 259 D.C. Ea și Ser Tywin s-au căsătorit la un an după ce el a devenit Mână a Regelui, printr-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, iar regele Aerys însuși a prezidat ospățul de nuntă și pregătirea patului. În 266 D.C., lady Joanna a dat naștere unor gemeni, un băiat și o fată. Între timp, fratele lui Ser Tywin, Ser Kevan, s-a însurat și el cu fiica lui Ser Harys Swyft de Cornfield, care îi fusese dată, cândva, ostatică pentru datoriile tatălui ei.

În 267 D.C., inima lordului Tytos Lannister a plesnit în timp ce urca niște trepte abrupte spre camera ibovnicei sale (Înălțimea Sa renunțase, în sfârșit, la doica lui, numai pentru a deveni obsedat de farmecele fiicei lumânărarului). Așadar, la vârsta de numai douăzeci și cinci de ani, Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului, și Păzitor al Vestului. Când Leul Râzător a fost lăsat, în cele din urmă, în locul lui de odihnă veșnică, familia Lannister nu mai fusese niciodată mai puternică și mai sigură. Anii următori au fost de aur, nu numai pentru Ținuturile Vestice, ci și pentru toate cele Șapte Regate.

Dar înlăuntrul mărului se afla un vierme, astfel că nebunia în creștere a regelui Aerys al II-lea Targaryen a pus în pericol, foarte curând, tot ceea ce se gândise să construiască Tywin Lannister. Înălțimea Sa a suferit și el mari pierderi personale, deoarece iubita lui lady Joanna a murit în 273 D.C., dând naștere unui monstru. După moartea sa, remarcă Marele Maester Pycelle, bucuria lui Tywin Lannister a dispărut cu totul, însă el a rămas să-și facă datoria.

Zi de zi și an după an, Aerys al II-lea a devenit tot mai înverșunat împotriva propriei sale Mâini, prietenul său din copilărie, dojenindu-l, anulându-i măsurile și umilindu-l. Lordul Tywin le-a îndurat pe toate, însă când regele l-a făcut pe fiul și moștenitorul său, Ser Jaime, cavaler în Garda Regelui, paharul s-a umplut. Lordul Tywin a renunțat la rangul de Mână în 281 D.C.

Lăsat fără consilierea omului pe care contase atât de mult timp, înconjurat numai de lingușitori și intriganți, regele Aerys al II-lea a fost înghițit curând de nebunia sa în vreme ce regatul se fărâmița în jurul său.

Evenimentele legate de Rebeliunea lui Robert sunt bine cunoscute celor care le-au trăit, așa că nu le voi mai povesti, cu excepția observației că lordul Tywin a condus o mare armată Lannister pentru capturarea Debarcaderului Regelui și a Fortăreței Roșii pentru Robert Baratheon. Aproape trei sute de ani de cârmuire a Targaryenilor au ajuns la final prin spadele lordului Tywin și ale vesticilor săi. În anul următor, regele Robert Baratheon I a luat-o pe fiica lordului Tywin, lady Cersei, de soție, unind astfel două dintre cele mai mari și mai nobile case din Westeros.

CASTERLY ROCK

Casterly Rock, vechea cetate de scaun a Casei Lannister, nu este un castel obișnuit. Cu toate că este plin de turnuri și turle și foișoare de pază, cu ziduri de piatră și porți din lemn de stejar și fier și grătare care protejau ieșirile, această străveche fortăreață e cu adevărat o stâncă imensă despre care unii spun că arată ca un leu care se odihnește, când soarele e la apus și se lasă umbrele.

Stânca a fost o locuință pentru oameni timp de mii de ani. Înainte de venirea Primilor Oameni se pare că Copiii Pădurii și uriașii și-au amenajat locuințele în cavernele săpate de mare la baza sa. Urși, lei, lupi și lilieci și-au făcut și ei sălașul în interior, împreună cu nenumărate alte creaturi mai mici.

Sute de galerii de mină străpung părțile inferioare ale Stâncii, acolo unde multe filoane de aur roșu și galben lucesc netulburate în piatră, după o mie de ani de minerit. Membrii familiei Casterly au fost primii care au început să sape săli și încăperi din galeriile de mină și au înălțat o cetate în vârful Stâncii, de unde își puteau supraveghea domeniul.

Stânca a fost măsurată și este de trei ori mai înaltă decât Zidul ori Hightower din Orașul Vechi. Se întinde pe mai mult de nouă kilometri lungime, de la vest la est, este străbătută de tuneluri, temnițe, magazii, cazărmi, coridoare, grajduri, scări, curți, balcoane și grădini. Există chiar și un fel de pădure a zeilor, cu toate că acolo crește un copac al inimii ciudat,

DREAPTA | *Casterly Rock.*

răsucit, ale cărui rădăcini încâlcite au umplut cu totul caverna unde se află arborele, înăbușind orice altă vegetație.

Stânca are chiar și un port interior, dotat cu docuri și cheiuri de descărcare și șantiere navale, deoarece marea a săpat caverne imense în versantul său din vest, porți naturale, adânci și destul de largi pentru corăbiile lungi și chiar ambarcațiuni de pescuit, care pot intra și-și pot lăsa încărcăturile.

Gura Leului – imensa cavernă naturală de la intrarea principală a Stâncii – se boltește la nouăzeci și unu de metri în aer, de jos și până la tavan. În decursul secolelor, s-a lățit și a fost îmbunătățită, iar acum se spune că douăzeci de călăreți pot merge umăr la umăr pe treptele sale late.

Casterly Rock n-a fost niciodată cucerită prin asalt sau asediu. Niciun castel din cele Șapte Regate nu este mai mare, mai bogat sau mai bine apărat. Legendele spun că Visenya Targaryen, văzându-l, a mulțumit zeilor că regele Loren a galopat să se confrunte cu fratele ei, Aegon, pe Câmpia de Foc, deoarece, dacă ar fi rămas în Stâncă, nici flăcările dragonilor nu l-ar fi atins.

Lorzii de la Casterly Rock au adunat multe comori în decursul secolelor și înfățișarea Stâncii – mai ales a Galeriei de Aur, cu ornamentele sale aurite și pereții Sălii Eroilor, unde armurile prețioase purtate de sute de cavaleri Lannister, lorzi și regi stau de strajă pentru eternitate – este faimoasă peste tot în cele Șapte Regate, chiar și în ținuturile de dincolo de Marea Îngustă.

ȚINUTURILE RIVERANE
REACH
ȚINUTURILE VESTICE
DOMENIILE COROANEI
MAREA APUSULUI
MAREA VERII
ȚINUTURILE JURTUNII
DORNE
Lannisport
Cornfield
Lacul Roșu
Crângul de Aur
Tumbleton
Valea Ierbii
Podul Amar
Longtable
Castelul Cidrului
Ashford
Old Oak
Scutul Verde
Scutul de Stejar
Scutul Cenușiu
Scutul Sudic
INSULELE SCUTULUI
DRUMUL MĂRII
DRUMUL TRANDAFIRILOR
MANDER
BLUEBURN
RÂUL SCOICILOR
Highgarden
Cetatea Brightwater
Horn Hill
Blackhaven
Bandallon
Crângul Mierii
Uplands
Blackmont
Orașul Vechi
Înaltul Ermitaj
Coroana Neagră
Starfall
Trei Turnuri
Sunhouse
Sandstone
STRÂMTOAREA REDWYNE
Arbor
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
VIN
GRÂNE
DRUMURI

REACH

CELUI MAI MARE și mai populat dintre cele șase regate sudice (Nordul, cu mare întindere, însă foarte puțin populat, fiind un ținut aparte) i se spune Reach (Întinderea), însă acest nume este, cumva, prost ales. Domeniile Casei Tyrell, Lorzii de Highgarden, corespund acum cu cele ale Regatului Reach, așa cum a fost timp de o mie de ani înaintea lui Aegon Cuceritorul, însă acest ținut bogat și fertil era format, de fapt, din patru regate:

Orașul Vechi și împrejurimile sale, mărginit de Munții Roșii înspre est și de izvoarele Miedului înspre nord.

Arbor, insula de aur de dincolo de Strâmtoarea Redwyne, faimoasă pentru vinul și soarele său.

Hotarele din vest, de la Horn Hill și până la Cântecul Nopții.

Reachul propriu-zis, o mare întindere de câmpii și ferme, lacuri și râuri, dealuri și păduri, pajiști înmiresmate, mori și mine, punctate de sate mici, orașe negustorești fremătând de viață și castele străvechi, întinzându-se de la Insulele Scutului, în Marea Apusului, până sus la gura Manderului, dincolo de Highgarden și până la Lacul Roșu, Crângul de Aur și Podul Amar și până departe la Tumbleton și izvoarele râului Mander.

Ultimul a fost domeniul cârmuit de vechii regi Gardener și, mai recent, de descendenții administratorilor lor, Tyrell din Highgarden. Pe aceste câmpii verzi s-a născut cavalerismul, ne spune istoria; vitejii cavaleri și frumoasele fecioare din Reach sunt celebrați peste tot în cele Șapte Regate de menestrelii ale căror tradiții își au obârșia tot aici.

Cândva și întotdeauna un mare regat, Reach înseamnă multe lucruri pentru locuitorii săi: cel mai populat, fertil și puternic domeniu din cele Șapte Regate, bogăția lui apropiindu-se numai de Vestul bogat în aur; un adăpost al cunoașterii, un centru al muzicii, culturii și al tuturor artelor, luminoase și întunecate; grânarul Westerosului, un nod comercial, un cămin al marilor navigatori ai mărilor, al înțelepților și al nobililor regi, vrăjitori îngrozitori și al celor mai frumoase femei din Westeros. Pe dealul care domină Manderul se ridică Highgarden, pe bună dreptate considerat drept cel mai frumos castel din regat. Manderul însuși, care curge pe sub zidurile sale, este cel mai lung și mai lat râu din cele Șapte Regate. Orașul Vechi este egal ca mărime cu Debarcaderul Regelui și superior lui din toate celelalte puncte de vedere, fiind mult mai vechi și mai frumos, cu străzi pietruite, case ale breslelor decorate, case din piatră și trei mari monumente: Septul Înstelat al Credinței, Citadela Maesterilor și mândrul Hightower, cu farul său măreț, cel mai înalt turn din lumea cunoscută. Cu adevărat, Reach este un ținut al superlativelor.

GARTH MÂNĂ VERDE

Legenda Reachului începe cu Garth Mână Verde, strămoșul legendar nu numai al familiei Tyrell din Highgarden, dar și al regilor Gardener de dinaintea lor... și al tuturor marilor case și familii nobile din Ținutul Verde.

Despre Garth se spun mii de povești, în Reach și mai departe. Majoritatea sunt improbabile și multe contradictorii. În unele, este contemporan cu Bran Constructorul, Lann cel Isteț, Durran Năpasta Zeilor și alte personaje colorate ale Epocii Eroilor. În altele, este strămoșul tuturor.

Este scris că Garth a fost Marele Rege al Primilor Oameni; el a fost cel care i-a condus spre est și peste teritoriul-pod spre Westeros. Totuși, alte legende ne pot face să credem că el precede sosirea Primilor Oameni cu câteva mii de ani, făcându-l nu doar Primul Om din Westeros, ci și *singurul* om, cutreierând în lung și-n lat țara și tratând cu uriașii și Copiii Pădurii. Unii spun că era zeu.

Există neînțelegeri chiar și asupra numelui său. Îi spunem Garth Mână Verde, însă în cele mai vechi legende este

Câteva din cele mai vechi legende despre Garth Mână Verde ne înfățișează o zeitate considerabil mai întunecată, una care cerea sacrificii de sânge de la adepții ei, pentru asigurarea unei recolte mănoase. În unele istorisiri, zeul verde murea în fiecare toamnă, când copacii își pierdeau frunzele, numai pentru a renaște la venirea primăverii. Această versiune a lui Garth a fost în general uitată.

numit Garth Păr Verde, ori, pur și simplu, Garth cel Verde. Unele legende susțin că ar fi avut mâini verzi, păr verde sau piele verde. (Unele îi pun și coarne de cerb.) Altele ne spun că se îmbrăca în verde din cap până-n picioare și, cu siguranță, așa este înfățișat de cele mai multe ori în picturi, tapiserii și sculpturi. Mai mult ca sigur, porecla a apărut din talentele sale de grădinar și lucrător al pământului, o trăsătură cu care toate poveștile sunt de acord. „Garth făcea să se coacă porumbul, copacii să dea rod și florile să înflorească", ne spun menestrelii.

Multe dintre popoarele mai primitive ale pământului venerează vreun zeu sau o zeiță a fertilității, iar Garth Mână

Alți copii renumiți ai lui Garth Mână Verde

John Stejarul, Primul Cavaler, care a adus cavalerismul în Westeros (un bărbat uriaș, toți sunt de acord cu asta, având o înălțime de doi metri cincizeci în unele povești, trei metri cincizeci sau chiar patru metri în altele, zămislit de Garth Mână Verde cu o uriașă). Descendenții lui sunt Oakheart de la Old Oak.

Gilbert al Viței, care i-a învățat pe oamenii din Arbor cum să facă vin dulce din strugurii crescuți atât de mari și mulți pe cuprinsul insulei lor, și care a înființat Casa Redwyne.

Florys Vulpea, cea mai deșteaptă dintre copiii lui Garth, care avea trei soți, niciunul neștiind de existența celorlalți. (Din fiii lor se trag Casa Florent, Casa Ball și Casa Peake.)

Maris Fecioara, Cea Mai Frumoasă, a cărei frumusețe era atât de renumită, încât cincizeci de lorzi s-au întrecut pentru mâna ei în primul turnir organizat în Westeros. (Învingătorul a fost Uriașul Cenușiu, Argoth Piele-de-Piatră, însă Maris s-a măritat cu regele Uthor din High Tower, înainte ca el s-o poată revendica, iar Argoth și-a petrecut restul zilelor bântuind pe lângă zidurile Orașului Vechi, urlând pentru mireasa lui.)

Foss Arcașul, renumit pentru doborârea merelor de pe capul oricărei fete care-i plăcea, de unde se trag mărul roșu și cel verde ale familiei Fossoway.

Brandon Spadă Însângerată, care i-a izgonit pe uriași din Reach și s-a războit cu Copiii Pădurii, ucigând atâția la Lacul Albastru încât, de atunci, a devenit cunoscut drept Lacul Roșu.

Owen Scut de Stejar, care a cucerit Insulele Scutului, azvârlindu-i înapoi în mare pe tritoni și pe sirene.

Harlon Vânătorul și **Herndon Cornul,** frați gemeni care și-au construit castelul în vârful Dealului Cornului și au luat-o de nevastă pe frumoasa vrăjitoare a pădurii care locuia acolo, împărțindu-și favorurile ei timp de o sută de ani (deoarece frații n-au îmbătrânit atât timp când o îmbrățișau pe lună plină).

Bors Zdrobitorul, care a dobândit puterea a douăzeci de oameni bând numai sânge de taur și-a înființat Casa Bulwer din Coroana Neagră. (Unele legende afirmă că Bors a băut atât de mult sânge de taur, încât i-au crescut două coarne negre, lucioase.)

Rose de Lacul Roșu, o schimbătoare de formă, capabilă să se preschimbe într-un cocostârc, o putere care încă se mai manifestă, din când în când, la femeile din Casa Crane, descendenții ei.

Ellyn Mereu Dulce, o fetișcană căreia îi plăcea atât de mult mierea, încât l-a căutat pe Regele Albinelor în vastul său munte-stup și-a făcut o înțelegere cu el, ca ea să se îngrijească de copiii lui tot timpul. A fost primul prisăcar și mama Casei Beesbury.

Rowan Copac-de-Aur, care a fost atât de îndurerată când iubitul ei a părăsit-o pentru o rivală bogată, încât a învelit un măr în părul ei de aur, l-a plantat pe un deal și-a crescut un copac ale cărui scoarță, frunze și fructe luceau în galben-auriu, și din ale cărei fiice își trag obârșia Rowanii din Crângul de Aur.

Verde are multe în comun cu astfel de zeități. Se zice că Garth a fost cel care i-a învățat pe oameni să facă agricultură. Înaintea lui, toți oamenii erau vânători sau culegători, nomazi dezrădăcinați, mereu în căutarea unor surse de trai, până când Garth le-a dăruit semințele și le-a arătat cum să planteze și să semene, cum să crească grânele și să recolteze. (În unele povești, ar fi încercat să învețe și celelalte rase mai vechi, însă uriașii au urlat la el și l-au alungat cu bolovani, în vreme ce Copiii Pădurii au râs și i-au spus că zeii pădurii le oferă tot ce au nevoie.) Pe unde s-a dus, fermele și satele și livezile au răsărit în urma lui. Pe umerii săi atârna o traistă din pânză, plină de semințe, pe care le împrăștia în timp ce-și vedea de drum. Așa cum îi șade bine unui zeu, traista lui era inepuizabilă; înlăuntrul ei se găseau semințe pentru toți copacii lumii, grâne și fructe și flori.

Garth Mână Verde a adus cu el darul fertilității. Nu numai că a făcut pământul roditor, dar legenda spune că le putea face fertile și pe femeile sterpe doar cu o simplă atingere, chiar și pe babele care nu mai aveau sângerări lunare. Fecioarele înfloreau în prezența lui, mamele aduceau pe lume gemeni sau chiar tripleți când le binecuvânta el, iar fetele tinere se luminau la zâmbetul său. Lorzii și oamenii de rând îi ofereau fetele lor fecioare când trecea el, pentru ca grânele lor să se coacă, iar copacii să se îngreuneze de rod. N-a existat niciodată vreo fecioară pe care s-o fi deflorat el și să nu nască un fiu puternic sau o fiică frumoasă nouă luni mai târziu, ori așa spun legendele.

Aceste legende, cu toate că sunt îndrăgite de oamenii de rând, sunt contestate atât de maesterii din Citadelă, cât și de septonii Credinței, care consideră că Garth Mână Verde a fost un om, nu un zeu. Un vânător, ori căpetenie războinică, mai mult ca sigur, sau poate vreun rege mărunt ori primul lord al Primilor Oameni, care și-a condus susținătorii peste Brațul din Dorne (pe vremea aceea încă nerupt) și prin sălbăticia din Westeros, pe-acolo unde numai semințiile străvechi se preumblaseră.

Zeu sau om, Garth Mână Verde a zămislit mulți copii în noul său ținut; asupra acestei chestiuni sunt de acord toate legendele. Mulți dintre acești urmași au crescut pentru a fi eroi, regi și mari lorzi, după propriile lor merite, înființând case mărețe, care au rezistat mii de ani.

Dintre toți aceștia, cel mai mare a fost primul lui născut, Garth Gardener, care și-a ridicat casa pe coama unui deal deasupra Manderului, care, cu trecerea vremii a devenit cunoscută drept Highgarden, și purta o coroană din flori și lujeri. Toți ceilalți copii ai lui Garth Mână Verde l-au cinstit pe Gardener ca fiind regele de drept al oamenilor de pretutindeni. Din rărunchii săi a ieșit Casa Gardener, ai cărei regi au domnit peste Reach sub steagul cu o mână verde, timp de mii de ani, până când Aegon Dragonul și surorile sale au venit în Westeros.

Lista este lungă și mulți dintre ei sunt legende, pentru că nu există pe tot cuprinsul Reachului vreo casă nobilă care să nu se fălească cu descendența sa dintr-unul din nenumărații copii ai lui Garth Mână Verde. Chiar și eroii din alte ținuturi și regate sunt, uneori, incluși printre urmașii lui Mână Verde. Brandon Constructorul este descendentul lui Garth, pe linia lui Brandon Spadă Însângerată, ne fac să credem legendele, în vreme ce Lann cel Isteț a fost un bastard născut de Florys Vulpea (în unele povești) sau de Rowan Copac-de-Aur (în altele). Oricum, Lann cel Isteț este urmașul lui Garth Mână Verde, într-o poveste din Reach. În Ținuturile Vestice, se povestește mai adesea cum Lann l-ar fi ademenit pe Garth Mână Verde însuși dându-se drept unul dintre fiii lui (Garth avea atât de mulți, încât adesea îi confunda), alegându-se astfel cu o parte din moștenirea care le-ar fi revenit de drept adevăraților copii ai lui Garth.

Nu poate fi tăgăduit că Garth Mână Verde a avut mulți copii, ținând cont de cât de mulți din Reach se trag din el. Dar că toate casele nobiliare din Westeros au aceeași obârșie pare greu de crezut.

REGII GARDENER

Istoria domeniului Reach din zilele Primilor Oameni nu este diferită de cea din celelalte regate din Westeros. Bogăția acestor ținuturi înverzite și fertile nu i-a făcut pe oameni mai pașnici sau mai puțin lacomi. Și aici Primii Oameni s-au luptat cu Copiii Pădurii, izgonindu-i din crângurile lor sacre și dealurile scobite, retezându-le copacii inimii cu marile lor topoare de bronz. Și aici s-au ridicat și s-au prăbușit regate și-au fost date uitării, la fel ca regii mărunți și lorzii trufași care se luptau între ei pentru pământ și aur sau glorie, în vreme ce orașele ardeau și femeile se tânguiau și săbiile se încrucișau, veac după veac.

Și totuși, exista o diferență, de măsură, dacă nu de fel, pentru că aproape toate casele nobile din Reach aveau o origine comună, derivată, așa cum s-a văzut, din Garth Mână Verde și numeroșii săi copii. Era vorba de înrudirea, au sugerat mulți învățați, care i-a asigurat Casei Gardener întâietatea în decursul secolelor următoare; niciun rege mărunt n-ar fi putut

STÂNGA | *Garth Mână Verde.*

spera vreodată să rivalizeze în putere cu Highgarden, acolo unde descendenții lui Garth Gardener stau pe un tron viu (Tronul de Stejar), crescut dintr-un stejar plantat de Garth Mână Verde însuși, și poartă coroane de viță și flori, în timp de pace, și coroane de ghimpi din bronz (mai târziu, de fier) când călăreau spre vreun război. Alții poate că se autoproclamau regi, însă Gardenerii erau, fără discuție, Mari Regi, iar monarhii mai mici le acordau onoruri, dacă nu chiar supunere.

În acele veacuri de încercări și tulburări, ținutul Reach a produs mulți războinici neînfricați. De atunci și până astăzi, menestrelii au preamărit faptele cavalerilor precum Serwyn cu Scutul-de-Oglindă, Davos Omorâtorul de Dragoni, Roland din Horn și Cavalerul Fără Armură, dar și pe cele ale regilor legendari, între care Garth al V-lea (Ciocanul Dornishienilor), Gwayne I (cel Galant), Gyles I (Năpasta), Gareth al II-lea (cel Mohorât), Garth al VI-lea (Luceafărul) și Gordan I (Ochi-Cenușii).

Mulți dintre acești monarhi au avut un dușman comun, deoarece în asemenea secole întunecate și sângeroase, jefuitorii de pe mare din Insulele de Fier dominau aproape întregul țărm vestic, de la Insula Ursului până la Arbor. Cu corăbiile lor lungi și repezi, insularii puteau lovi și pleca înainte de venirea oricărei replici. Corsarii lor apăreau adesea la țărm, în locuri neașteptate, luându-și dușmanii prin surprindere. Cu toate că insularii se aventurau rareori în interiorul continentului, controlau Marea Apusului și luau un tribut crunt de la satele de pescari înșirate de-a lungul coastei. Stabilindu-se pe Insulele Scutului după ce au ucis bărbații și le-au luat femeile, insularii prădau chiar și pe Mander fără a fi deranjați de nimeni.

Regele Qhored, cel mai de temut dintre monarhii insulari, se lăuda că edictele lui ajungeau „oriunde oamenii simțeau mirosul apei sărate sau auzeau freamătul valurilor". Era cunoscut drept Qhored cel Crud în Reach, iar regii care i-au urmat au avut porecle precum Hagon cel Groaznic și Joron Urgia Fecioarelor.

Împotriva acestor oameni și a susținătorilor lor, regii Casei Gardener au luptat timp de trei secole, uneori în alianță cu Regii din Stâncă și cu Lorzii din Orașul Vechi, uneori singuri. Nu mai puțin de șase dintre regii Gardener au murit în bătălii, inclusiv Garth cel Mohorât și Garth Luceafărul, în vreme ce Gyles al II-lea a fost luat prizonier, torturat și făcut bucăți, ca momeală în cârligele de pescuit ale celui care îl capturase. Totuși, victoria a fost a lor pentru multă vreme, și fiecare dintre ei a mărit tot mai mult domeniile Casei Gardener și-a adus mai mult pământ și lorzi sub conducerea Highgardenului.

Acestea fiind spuse, mulți învățați încă mai cred că cei mai însemnați dintre regii Gardener erau iubitori de pace, nu războinici. Despre ei se cântă mai puține balade, este adevărat, însă în analele istoriei numele lui Garth al III-lea (cel Mare), Garland al II-lea (Mirele), Gwayne al III-lea (Grasul) și John al II-lea (cel Înalt) sunt scrise cu litere mari. Garth cel Mare a extins hotarele regatului său spre nord, dobândind Old Oak, Lacul Roșu și Crângul de Aur, încheind înțelegeri de prietenie și apărare reciprocă. Garland a realizat aceleași lucruri în sud, aducând Orașul Vechi în regatul său, căsătorindu-și fiica cu Lymond (Leul-de-Mare) din Casa Hightower, renunțând la soțiile sale, pentru a se căsători cu fiica lordului Lymond. Gwayne cel Gras i-a convins pe lorzii Peake și Manderly să-i accepte verdictul în conflictul lor, și să aibă loialitate față de domeniile lor, fără să lupte. John cel Înalt și-a dus barja în sus pe Mander, până la izvoarele sale, înfigând steagul cu mâna verde peste tot, primind onoruri din partea lorzilor și regilor mărunți ale căror domenii se învecinau cu malurile mărețului râu.

Cel mai important dintre Gardeneri a fost regele Garth al VII-lea, Mână-Aurită, un uriaș atât în timp ce pace, cât și în război. Copil fiind, i-a respins pe dornishieni, când regele Ferris Fowler a dus zece mii de oameni pe Calea cea Lată (căreia i s-a spus apoi Trecătoarea Prințului), cu intenții de

DEASUPRA | *Regela Garth al VII-lea Gardener, Mână-Aurită.*

cucerire. La scurt timp după aceea, și-a întors atenția spre mare și i-a izgonit din fortăreața lor pe ultimii oameni de fier de pe Insulele Scutului. Apoi i-a plasat pe insule pe cei mai aprigi luptători ai săi, acordându-le dispense speciale pentru a-i transforma în prima linie de apărare împotriva oamenilor de fier, dacă aceștia aveau să se mai întoarcă. Decizia s-a dovedit a fi un real succes, pentru că și astăzi oamenii din cele Patru Scuturi se mândresc cu apărarea gurii Manderului și a inimii Reachului în fața oricăror invadatori de pe mare.

În ultimul și cel mai mare dintre războaiele sale, Garth al VII-lea s-a confruntat cu o alianță dintre Regele Furtunii și Regele Stâncii, care voiau să-și împartă Reachul, însă i-a înfrânt pe amândoi, apoi cu vorbe meșteșugite a semănat atâta discordie între ei că s-au atacat unul pe altul, cu măcel mare, în Bătălia celor Trei Oștiri. În cele din urmă, și-a măritat fetele cu moștenitorii lor și a semnat un pact cu fiecare, fixând hotarele între cele trei regate.

Și totuși, chiar și asta a pălit în fața celei mari izbânzi ale sale: trei sferturi de secol de pace. Garth Mână-Aurită a devenit rege al Reachului la vârsta de doisprezece ani și a murit pe Tronul de Stejar la nouăzeci și trei de ani, cu mintea încă întreagă (chiar dacă trupul îi era slab). În timpul celor optzeci și unu de ani de domnie, Reachul a fost în război pentru mai puțin de zece. Generații de băietani au crescut până la maturitate, au zămislit copii și-au murit fără ca măcar să știe cum era să strângi o suliță și un scut în mână și să mărșăluiești spre luptă.

Și cu această pace îndelungată a venit și o prosperitate fără precedent. Cârmuirea de Aur, așa cum a ajuns să fie numită, a fost o perioadă în care Reachul a înflorit cu adevărat.

Dar epocile aurite se termină și ele, și așa s-a întâmplat și în Reach. Garth Mână-Aurită a plecat din această lume. Un stră-strănepot l-a urmat pe Tronul de Stejar, apoi le-a făcut loc fiilor săi.

Și-apoi au venit andalii.

ANDALII ÎN REACH

Andalii au venit târziu în Reach.

Traversând Marea Îngustă în corăbiile lor lungi, au debarcat mai întâi pe țărmurile din Vale, apoi de-a lungul coastelor de est. Flotele din Orașul Vechi și Arbor i-au oprit în Strâmtoarea Redwyne și Marea Apusului. Relatări despre bogățiile din Reach și averile și puterea de la Highgarden și ale regilor săi ajunseseră, fără îndoială, la urechile multora dintre căpeteniile războinice andale, însă alte ținuturi și alți regi stăteau în calea lor.

Astfel, cu mult înainte ca andalii să ajungă la Mander, regii din Highgarden știau că vor veni. Au urmărit luptele din Vale, Ținuturile Furtunii și cele Riverane de departe, analizând tot ceea ce se întâmplase. Mai înțelepți, poate, decât omologii din celelalte regiuni, nu au făcut greșeala de a se alia cu andalii împotriva rivalilor locali. Gwayne al IV-lea (Temător-de-Zei) și-a trimis războinicii să-i caute pe Copiii Pădurii, în speranța că vrăjitorii pădurii și magia lor i-ar putea opri pe invadatori. Mern al II-lea (Zidarul) a ridicat un nou zid de apărare lângă Highgarden, poruncindu-le lorzilor săi stegari să se ocupe de lucrările lor defensive. Mern al III-lea (cel Smintit) a acoperit-o cu aur și onoruri pe o vrăjitoare a pădurii care pretindea că poate ridica armate întregi de morți, întorcându-i pe andali de unde veniseră. Lordul Redwyne a construit mai multe corăbii, iar lordul Hightower a fortificat zidurile Orașului Vechi.

Cu toate acestea, marile bătălii anticipate de majoritatea dintre ei n-au venit. La vremea când cuceritorii ocupaseră țărmurile estice, trecuseră generații întregi și andalii își ridicaseră patruzeci de regi mărunți de-ai lor, mulți dintre ei fiind în conflict unul cu celălalt. Iar în Highgarden, cei Trei Regi Înțelepți s-au succedat unul după altul pe Tronul de Stejar.

Garth al IX-lea Gardener, fiul său Merle I (cel Blând) și nepotul lui, Gwayne al V-lea, erau oameni foarte diferiți, însă împărtășeau o politică unică față de andali, una bazată pe acord și asimilare, mai degrabă decât pe rezistența armată. Garth al IX-lea a adus un septon la curtea sa și l-a inclus în consiliile sale și-a construit un prim sept la Highgarden, cu toate că el, personal, a continuat să se închine în grădina zeilor din castel. Fiul său, Merle I, a adoptat oficial Credința și a finanțat construirea de septuri și chilii pentru septoni și septe peste tot în Reach. Gwayne al V-lea a fost primul Gardener născut în cadrul Credinței, și primul făcut cavaler printr-un rit solemn și post. (Mulți dintre înaintașii săi nobili au fost făcuți cavaleri după moarte de tot felul de menestreli și povestitori, însă adevăratul cavalerism a venit în Westeros numai cu andalii.)

Atât Merle I, cât și Gwayne al V-lea și-au luat soții andale, pentru a întări legăturile taților lor cu regatul. Toți cei trei regi au primit andali în slujba lor, cavaleri ai curții și servitori. Printre cei onorați în acest fel se găsea și un cavaler andal,

Ser Alester Tyrell, a cărui pricepere în mânuirea armelor era atât de impresionantă, încât a fost făcut campionul regelui și apărător jurat sub Gwayne al V-lea. Urmașii lui Ser Alester au devenit, cu timpul, administratori ereditari la Highgarden, sub Gardeneri.

Cei Trei Regi Înțelepți le-au dat pământuri și titluri nobiliare celor mai puternici dintre regii andali ajunși în Reach, în schimbul jurămintelor lor de credință. Gardenerii căutau și meșteșugari andali și-i încurajau pe lorzii lor stegari să facă la fel. Fierarii și pietrarii în special erau răsplătiți foarte bine. Cei dintâi i-au învățat pe Primii Oameni să se înarmeze și să-și confecționeze armuri din fier, în locul celor de bronz; ultimii i-au ajutat să-și întărească zidurile de apărare ale castelelor și fortărețelor lor.

Și cu toate că unii dintre acești lorzi proaspăt făcuți au renunțat la jurămintele lor în anii următori, majoritatea n-au făcut acest lucru. Mai degrabă, s-au alăturat seniorilor lor pentru a-i anihila astfel de rebeli și a apăra Reachul împotriva regilor andali și a mercenarilor veniți mai târziu. „Când un lup se aruncă asupra turmelor tale, tot ceea ce câștigi ucigându-l este doar un scurt răgaz, pentru că vor veni și alți lupi": acestea au fost faimoasele cuvinte ale lui Garth al IX-lea. „Dacă în loc de asta îl hrănești pe lup și-l îmblânzești și-i transformi puii în câinii tăi de pază, vor apăra turma când va veni haita să dea iama." Regele Gwayne al V-lea a fost mult mai succint: „Ne-au dat șapte zei, noi le-am dat pământ și fiice, iar fiii și nepoții noștri vor fi ca frații."

Multe case nobile din Reach se trag din aventurierii andali care au primit pământ și soții de la Garth al IX-lea, Merle I și Gwayne al V-lea, printre acestea numărându-se Orme, Parren, Graceford, Cuy, Roxton, Uffering, Leygood și Varner. Pe măsură ce treceau secolele, fiii și fiicele acestor case s-au căsătorit cu descendenții Primilor Oameni, fiind imposibil să mai fie deosebiți. Rareori o cucerire a fost obținută cu mai puțină vărsare de sânge.

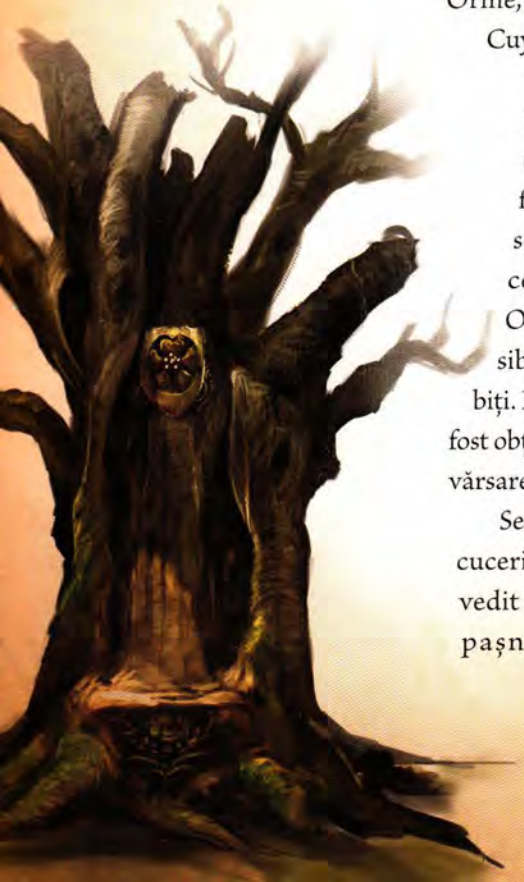

Secolele care au urmat cuceririi andale s-au dovedit însă a fi mai puțin pașnice. Gardenerii succedați pe Tronul de Stejar au fost și oameni puternici, dar și din cei slabi, oameni deștepți, dar și smintiți, și odată chiar și o femeie, însă puțini au avut înțelepciunea și priceperea celor Trei Regi Înțelepți, așa că pacea de aur a lui Garth Mână-Aurită n-a mai venit niciodată. În acea epocă îndelungată dintre asimilarea andalilor și venirea dragonilor, regii din Reach s-au războit constant cu vecinii lor într-o luptă perpetuă pentru pământ, putere și glorie. Regii din Stâncă, Regii Furtunii, mulți dintre regii bătăioși din Dorne și Regii de pe Râuri și Dealuri pot fi și ei numărați printre dușmanii lor (și adesea, și printre aliații lor).

Highgarden a ajuns la apogeu sub regele Gyles al III-lea Gardener, care a condus în Ținuturile Furtunii o armată strălucitoare de cavaleri, zdrobind oștile bătrânului Rege al Furtunii și cucerind toate teritoriile la nord de Pădurea Ploii, în afară de Capătul Furtunii, pe care l-a asediat, fără rezultat, timp de doi ani. Gyles și-ar fi dus până la capăt cucerirea, dacă în absența sa n-ar fi năvălit asupra Reachului Regele Stâncii, obligându-l să ridice asediul și să se întoarcă acasă, pentru a se confrunta cu vesticii. Războiul mai extins care a urmat a implicat trei regi dornishieni și doi din Ținuturile Riverane, sfârșindu-se cu moartea lui Gyles al III-lea, de pe urma unor vărsături cu sânge și cu hotarele dintre regate restabilite, aproape precum fuseseră înainte de începerea luptelor sângeroase.

Scăderea cea mai puternică a puterii Gardenerilor s-a înregistrat în timpul domniei îndelungate a lui Garth al X-lea, Barbă Colilie, care a urcat pe tron la vârsta de șapte ani și a murit la nouăzeci și șase, o domnie mai lungă decât cea a faimosului său înaintaș, Garth Mână-Aurită. Cu toate că a fost viguros la vârsta tinereții, Garth al X-lea a fost un rege vanitos și frivol, care s-a înconjurat de proști și de lingușitori. Nici înțelept, nici isteț, mintea l-a lăsat la bătrânețe, iar în timpul anilor îndelungați ai senilității sale a devenit unealta unei facțiuni, apoi a alteia, în timp ce cei aflați în preajma sa îi pofteau bogăția și puterea. Înălțimea Sa n-a avut băieți, însă lordul Peake s-a căsătorit cu una dintre fiicele sale, lordul Manderly, cu o alta, fiecare dintre ei fiind hotărât ca soața lui să reușească. Rivalitatea dintre ei a fost marcată de trădări, uneltiri și crimă, ajungând, în cele din urmă, la război deschis. Alți lorzi s-au alăturat ambelor părți.

Cu lorzii din Reach la ascuțișul spadei și cu regele mult prea slab pentru a controla ceea ce se întâmpla, cu atât mai puțin să împiedice ceva, Regele Furtunii și Regele Stâncii au prins momentul și mari porțiuni de teritoriu, în vreme ce atacurile dornishiene au devenit tot mai frecvente. Unul dintre regii din Dorne a asediat Orașul Vechi, în vreme ce un altul a traversat Manderul și-a prădat Highgarden. Tronul

de Stejar, tronul viu, mândria Casei Gardener timp de ani fără număr, a fost ciopârțit și ars, iar senilul rege Garth al X-lea a fost găsit legat de pat, scâncind și bălăcindu-se în propria lui mizerie. Dornishienii i-au tăiat gâtul („o milostenie", a spus mai târziu unul dintre ei), apoi au incendiat Highgarden, după ce l-au golit de toate bogățiile.

Au urmat aproape zece ani de anarhie, însă, în final, patruzeci dintre marile case din Reach, conduse de Ser Osmund Tyrell, Marele Administrator, s-au aliat, i-au înfrânt pe Peake și pe Manderly, revendicând ruinele Highgardenului, întronându-l pe un văr de-al doilea al răposatului și neplânsului Garth Barbă Colilie pe noul tron, ca regele Mern al VI-lea Gardener.

Deși era un bărbat cu haruri modeste, Mern al VI-lea avea sfătuitori și slujitori capabili. Ser Osmund Tyrell a fost urmat de fiul său, Ser Robert, apoi de nepotul său, Lorent. Bazându-se pe perspicacitatea sa, Mern al VI-lea a domnit bine, reconstruind Highgarden și făcând mult mai mult pentru refacerea Casei Gardener și a Reachului. Fiul său, Garth al XI-lea, a făcut restul, răzbunându-se atât de crunt pe dornishieni, încât lordul Hightower a spus după aceea că Munții Roșii fuseseră verzi, până când Garth îi colorase cu sângele dornishienilor. Tot restul domniei sale îndelungate, regele a fost cunoscut drept Garth Pictorul.

Și-așa s-au întâmplat lucrurile, rege după rege, în război și pace. Totuși, peste tot în Reach a trecut mândră o mână verde, până când regele Mern al IX-lea a galopat ca să se confrunte cu Aegon Targaryen și cu surorile lui pe Câmpia de Foc.

ORAȘUL VECHI

Nicio istorie de-a Reachului nu este completă fără o privire asupra Orașului Vechi, cel mai grandios și străvechi dintre orașe, încă cel mai bogat, mai mare și mai frumos din Westeros, chiar dacă Debarcaderul Regelui l-a eclipsat, fiind cel mai populat.

Cât de vechi este, cu adevărat, Orașul Vechi? Mulți maesteri au cumpănit această întrebare, însă, pur și simplu, nu știm. Originile orașului se pierd în negura timpului și sunt întunecate de legendă. Unii septoni ignoranți susțin că Cei Șapte înșiși i-au stabilit hotarele, alții cred că dragonii se cuibăriseră în Insula Bătăliei până când primul Hightower i-a ucis. Mulți oameni de rând cred că Hightowerul însuși a apărut, de la sine, într-o singură zi. Istoria întreagă și adevărată a Orașului Vechi nu va fi niciodată cunoscută. Putem să spunem cu certitudine că oamenii au trăit la gura râului

STÂNGA | *Tronul de Stejar.* DEASUPRA | *Jefuitori dornishieni în Orașul Vechi.*

Miedul din timpul Zorilor Vremurilor. Cele mai vechi consemnări runice confirmă acest lucru, la fel cum o fac și unele relatări fragmentare, care ne-au parvenit de la maesterii trăitori printre Copiii Pădurii. Unul dintre ei, Maesterul Jellicoe, sugerează că așezarea de deasupra Golfului Șoaptelor a început ca un simplu loc de negoț, unde nave din Valyria, Vechiul Ghis și Insulele Verii acostau ca să-și refacă proviziile, să facă unele reparații și troc cu semințiile mai vechi, iar acest lucru pare o teorie ca oricare alta.

Și totuși, misterele rămân. Insula pietroasă unde se află Hightower este cunoscută drept Insula Bătăliei, chiar și în cele mai vechi hrisoave ale noastre, dar de ce? Ce bătălie a fost dată acolo? Când? Între care lorzi, regi și seminții? Chiar și menestrelii tac, când vine vorba despre asta.

Dar chiar și mai enigmatică pentru învățați și istorici este marea fortăreață pătrată, din piatră neagră, care domină insula. Pentru mare parte din istoria consemnată, acest edificiu monumental a servit ca fundație și nivelul cel mai de jos pentru Hightower, și totuși știm cu siguranță că precede nivelurile superioare ale turnului cu mii de ani.

Cine-a construit-o? Când? De ce? Majoritatea maesterilor acceptă concluzia comună că este o construcție valyriană, pentru că zidurile sale masive și interioarele labirintice sunt toate din rocă solidă, fără nicio urmă de îmbinare, mortar sau daltă, un tip de edificiu întâlnit și în alte părți, în special pe drumurile dragonilor din Regatul Liber al Valyriei și Zidurile Negre, care apărau inima Vechiului Volantis. Stăpânii dragonilor din Valyria, după cum se știe, dețineau arta de a transforma piatra în lichid, cu focul dragonilor, modelând-o așa cum voiau, apoi lipind-o mai tare ca fierul, oțelul sau granitul.

Dacă într-adevăr e o primă fortăreață valyriană, asta sugerează că stăpânii dragonilor au venit în Westeros cu mii de ani înainte de a-și clădi avanpostul de la Piatra Dragonului, cu mult înainte de venirea andalilor sau chiar a Primilor Oameni. Dacă este așa, au venit pentru negoț? Erau vânători de sclavi, poate în căutarea uriașilor? Au încercat să învețe magia Copiilor Pădurii, cu vrăjitorii lor și pădurile lor de copaci ai inimii? Sau a fost vorba de un scop mai întunecat?

Astfel de întrebări abundă chiar și în zilele noastre. Înainte de Distrugerea Valyriei, maesterii și arhimaesterii se duceau adesea în Regatul Liber în căutarea răspunsurilor, însă n-a fost găsit niciodată vreunul. Teoria septonului Barth, cum că valyrienii au venit în Westeros pentru că preoții lor ar fi profețit că Pieirea Omului va veni din ținutul de dincolo de Marea Îngustă, poate fi infirmată cu ușurință, ca multe dintre convingerile ciudate și superstițiile sale.

Mai tulburătoare și mai demne de considerație sunt argumentele propuse de cei care susțin că prima fortăreață nu e deloc valyriană.

Piatra neagră topită din care e făcută sugerează Valyria, însă stilul arhitectonic simplu, fără ornamente, nu, deoarece stăpânilor dragonilor le plăcea ceva mai mult decât răsucirea pietrelor în forme ciudate, fantastice și ornamentate. În interior, există pasaje înguste, întortocheate, fără ferestre, care li se par multora mai degrabă tuneluri decât coridoare; este foarte ușor să te pierzi prin labirintul lor. Poate că asta nu-i decât o măsură defensivă, gândită să semene confuzie în rândurile atacatorilor, însă și aceasta este, cu totul bizar, ceva ne-valyrian. Natura labirintică a interiorului arhitecturii sale l-a determinat pe Arhimaesterul Quillion să sugereze că fortăreața ar fi putut fi isprava constructorilor de labirinturi, un popor misterios, care a lăsat urme ale civilizației lor dispărute prin Lorath, în Marea Tremurătoare. Ideea este provocatoare, însă stârnește mult mai multe întrebări decât oferă răspunsuri.

O altă posibilitate chiar și mai bizară ar fi cea propusă acum un secol de Maesterul Theron. Născut ca bastard în Insulele de Fier, Theron a observat o anume asemănare între piatra neagră a străvechii fortărețe și cea a Tronului din Piatră de Mare, înaltul scaun al Casei Greyjoy din Pyke, ale cărui origini sunt la fel de străvechi și de misterioase. Manuscrisul lui Theron, de-abia început, *Piatra ciudată*, susține că atât fortăreața, cât și tronul ar putea fi opera unei semințiii ciudate, diforme, pe jumătate oameni, zămislite de creaturi ale mărilor sărate cu femeile oamenilor. Acești Veniți-din-Adâncuri, cum le spune el, sunt la originea legendelor noastre despre sirene, argumentează el, în vreme ce îngrozitorii lor tați sunt adevărul din spatele Zeului Înecat al oamenilor de fier.

Ilustrațiile numeroase, detailate și cumva tulburătoare incluse în *Piatra ciudată* fac ca acest volum rar să fie fascinant de studiat, însă textul este greu de înțeles; Maesterul Theron avea darul desenului, însă nu se prea pricepea la cuvinte. În orice caz, teza lui nu are nicio dovadă și poate fi respinsă fără probleme. Și astfel, ne-am întors de unde am plecat, fiind obligați să acceptăm că începutul Orașului Vechi, Insula Bătăliei și fortăreața sa vor rămâne pe veci un mister pentru noi.

Motivele abandonării fortăreței și soarta constructorilor ei, oricine ar fi fost ei, sunt la fel de pierdute pentru noi, dar știm că, la un moment dat, Insula Bătăliei și marea sa fortăreață au ajuns în posesia Casei Hightower. Au fost ei Primii Oameni, așa cum cred azi majoritatea învățaților? Ori poate că descind dintr-un neam de navigatori și negustori, care s-au așezat deasupra Golfului Șoaptelor în epoci anterioare, oameni care au sosit acolo *înaintea* Primilor Oameni? Nu putem ști.

DREAPTA | *Hightower pe Insula Bătăliei.*

Privind prima oară în paginile istoriei, Hightower sunt deja regi, domnind în Orașul Vechi din Insula Bătăliei. Primul „turn înalt", ne spun cronicile, a fost făcut din lemn și se ridica la peste cincisprezece metri deasupra fortăreței străvechi de la baza sa. Nici el, nici turnurile mai înalte, din bușteni, din secolele următoare nu erau menite să fie locuite; erau simple faruri, construite ca să ghideze corăbiile de negoț în apele acoperite de ceață din Golful Șoaptelor. Primii Hightower trăiau în săli întunecate, galerii și încăperi subterane din piatră ciudată. Numai odată cu ridicarea celui de-al cincilea turn, primul construit în întregime din piatră, Hightower a devenit o cetate de scaun, demnă de o mare casă. Acel turn, ni s-a spus, se înălța la șaizeci de metri deasupra portului. Unii spun că a fost ridicat de Brandon Constructorul, în vreme ce alții vorbesc de fiul lui, un alt Brandon; regele care l-a cerut, și-a plătit pentru el, este amintit ca Uthor din High Tower.

Timp de mii de ani după aceea, urmașii lui au domnit în Orașul Vechi și asupra ținuturilor Miedului ca regi, iar corăbii din întreaga lume veneau în orașul lor în plină dezvoltare pentru a face negoț. Pe măsură ce Orașul Vechi devenea tot mai bogat și puternic, lorzii învecinați și regii mărunți îi priveau bogățiile cu ochi lacomi, iar piratii și prădătorii de peste mări aflaseră și ei povești despre splendorile sale. De trei ori în decursul unui secol orașul a fost capturat și jefuit, o dată de regele dornishian Samwell Dayne (Focul Stelelor), o dată de Qhored cel Crud și insularii lui și o dată de Gyles I Gardener (Năpasta), despre care se spune că i-a vândut pe trei sferturi dintre locuitorii orașului ca sclavi, însă n-a fost în stare să spargă apărarea de la Hightower din Insula Bătăliei.

Pentru că palisadele din lemn și șanțul care protejaseră orașul până atunci se dovediseră acum inutile, următorul rege din High Tower, Otho al II-lea, și-a petrecut mare parte din domnie înconjurând Orașul Vechi cu ziduri masive din piatră, mai groase și mai înalte decât cele existente atunci în Westeros. Acest efort a sărăcit orașul timp de trei generații," scriu hrisoavele, însă erau atât de puternice încât prădătorii ulteriori și doritorii de cuceriri au fost determinați să caute prin alte părți, iar cei care au atacat Orașul Vechi au făcut asta în van.

Oricum, Casa Hightower n-a fost inclusă în Regatul Reach prin război, ci prin negocieri îndelungate și căsătorii. Când Lymond Hightower a luat-o de nevastă pe fiica regelui Garland al II-lea Gardener, în vreme ce dădea mâna propriei sale fiice tatălui ei, Hightower au devenit stegari pentru Highgarden, transformându-se din niște regi bogați, dar mărunți, într-unii dintre cei mai mari lorzi din Reach. (Orașul Vechi a fost ultimul dintre regatele străvechi care au plecat genunchiul în fața celor din Highgarden, imediat ce ultimul rege din Arbor a dispărut pe mare, acest lucru permițându-i vărului său, regele Meryn al III-lea Gardener, să includă insula în domeniul său.)

Prin termenii tratatului de căsătorie, Gardenerii și-au asumat de asemenea apărarea orașului împotriva oricărui atac de pe uscat, ceea ce i-a permis lordului Lymond să-și îndrepte atenția spre „marele scop" al său, construirea de nave și cucerirea mărilor. Pe la sfârșitul domniei sale, niciun lord și niciun rege din Westeros nu putea egala puterea pe mare a Casei Hightower. O statuie uriașă a lui Lymond Hightower veghează deasupra portului din Orașul Vechi până în ziua de astăzi, privind spre Golful Șoaptelor. Ultimul rege Hightower este încă pomenit drept Leul-de-Mare.

Urmașii lordului Lymond i-au împărtășit viziunea. Cu rare excepții, ei și-au văzut de grădinile și de orașul lor, evitând să se implice în războaiele nesfârșite ale regilor mărunți, și ulterior în cele Șapte Regate. „Highgarden ne apără spatele," spunea odată lordul Jeremy Hightower, „așa că putem să privim în afară, spre mare și ținuturile de dincolo."

Originile Citadelei sunt aproape la fel de misterioase ca ale Hightower. Mare parte a meritelor pentru construirea ei îi aparțin celui de-al doilea fiu al lui Uthor din High Tower, prințul Peremore cel Strâmb. Un băiat bolnăvicios, cu un braț veșted și spatele strâmb, Peremore a fost ținut la pat pentru majoritatea scurtei sale vieți, însă avea o curiozitate insațiabilă pentru lumea de dincolo de fereastra lui, așa că s-a adresat înțelepților, învățaților, preoților, vindecătorilor și menestrelilor, dar și solomonarilor, alchimiștilor și vrăjitorilor. Se spune că prințul nu avea o plăcere mai mare în viață decât să-i asculte pe acești învățați cum se contraziceau. Când Peremore a murit, fratele său, regele Urrigon, le-a dat o mare suprafață de pământ pe malurile Miedului, „companionilor lui Peremone", pentru ca ei să se poată așeza acolo și să continue să-i instruiască pe alții, să învețe și să caute adevărul. Și asta au și făcut.

Privind în depărtare și construind chiar și mai multe corăbii pentru a-și proteja negoțul, lordul Jeremy a dublat bogăția orașului. Fiul său, Jason, a dublat-o încă o dată, și-a reconstruit Hightower, făcându-l cu treizeci de metri mai înalt.

Când au venit andalii, cei din Casa Hightower s-au numărat printre primii lorzi din Westeros care i-au întâmpinat. „Războaiele nu fac bine negoțului", a zis lordul Dorian Hightower, când a lăsat-o pe nevasta lui după douăzeci de ani, mama copiilor săi, pentru a lua de soață o prințesă andală. Nepotul său, lordul Damon (Devotatul), a fost primul care a acceptat Credința. Ca să-i onoreze pe noii săi zei, a construit cel dintâi sept din Orașul Vechi și alte șase în regatul său. Când a murit prematur, din cauza unei boli de stomac, Septonul Robeson a devenit regent al fiului său nou-născut, domnind în fapt în Orașul Vechi, pentru următorii douăzeci de ani și devenind, în cele din urmă, primul Mare Septon.

Băiatul pe care l-a crescut și l-a instruit, lordul Triston Hightower, a ridicat Septul Înstelat în onoarea lui, după moartea sa.

În secolele următoare, Orașul Vechi a devenit centrul de netăgăduit al Credinței din Westeros. Din sălile din marmură neagră ale Septului Înstelat, o succesiune de Mari Septoni și-au așezat coroana de cristal (prima fiind oferită Credinței de fiul lordului Triston, lordul Barris) pentru a deveni glasul Celor Șapte pe pământ, poruncind săbiilor Militanților Credinței și sufletelor tuturor credincioșilor din Dorne și până la Gât. Orașul Vechi a devenit orașul lor sfânt și mulți bărbați și femei devotate se duceau acolo pentru a se ruga în septurile și templele și celelalte locuri sfinte ale sale. Fără îndoială, legăturile cu Cei Șapte i-au permis Casei Hightower să poată să stea departe de războaiele nenumărate ale Casei Gardener.

Credința n-a fost singura instituție înfloritoare în spatele zidurilor masive ale Orașului Vechi, sub protecția Casei Hightower. Cu mii de ani înainte ca primul sept să-și fi deschis porțile, orașul găzduise Citadela, unde băieții și tinerii din Westeros au venit să studieze, să învețe și să-și pregătească colanele de maesteri. Nu exista niciunde în lume un loc mai măreț pentru cunoaștere.

La vremea Cuceririi lui Aegon, Orașul Vechi era, indiscutabil, cel mai mare din Westeros: cel mai întins, mai bogat și mai populat, un centru al cunoașterii și credinței. Chiar și așa, ar fi putut avea aceeași soartă ca Harrenhalul, dacă n-ar fi existat legăturile strânse cu Hightower și Septul Înstelat, deoarece Marele Septon a fost cel care l-a convins pe lordul Manfred Hightower să nu opună nicio rezistență înaintea lui Aegon Targaryen și-a dragonilor săi, ci să-și deschidă porțile la apropierea Cuceritorului și să-l primească cu respect.

Însă conflictul astfel evitat a reizbucnit peste o generație, în timpul luptei sângeroase dintre Credință și cel de-al doilea fiu al Cuceritorului, pe bună dreptate numit Maegor cel Crud. În primii ani ai domniei lui Maegor, Marele Septon era rudă prin alianță cu familia Hightower. Moartea sa subită în 44 D.C. – la scurt timp după ce regele Maegor a amenințat cu pârjolirea Septului Înstelat cu focul dragonului, înfuriat că Sfinția Sa condamnase ultimele sale căsătorii – poate fi considerată providențială, deoarece i-a permis lordului Martyn Hightower să-și deschidă porțile înainte ca Balerion și Vhagar să-și scuipe focul.

Moartea subită a Marelui Septon în 44 D.C. a stârnit multe suspiciuni, chiar și astăzi spunându-se că a fost omorât. Unii cred că a fost eliminat de propriul său frate, Ser Morgan Hightower, comandantul Fiilor Războinicului din Orașul Vechi (și este adevărat că Ser Morgan a fost singurul dintre Fiii Războinicului iertat de regele Maegor). Alții o bănuiesc pe mătușa fată-bătrână a lordului Martyn, lady Patrice Hightower, deși argumentul lor pare să se bazeze pe faptul că otrava-i arma femeilor. S-a sugerat chiar că Citadela ar fi jucat un rol în eliminarea Marelui Septon, cu toate că asta pare puțin probabil.

CASA TYRELL

Familia Tyrell n-a dat niciodată regi, cu toate că prin venele lor curge sânge regal (la fel ca în alte cincizeci de case mari din Reach). Ser Alester Tyrell, fondatorul acestei descendențe, a fost un aventurier andal, devenit campion și apărător jurat al regelui Gwayne al V-lea Gardener, unul dintre cei Trei Regi Înțelepți. Fiul său cel mare a devenit și el un cavaler remarcabil, doar ca să moară într-un turnir. Cel de-al doilea fiu al său, Gareth, avea înclinații mai cărturărești și n-a dobândit niciodată titlul de cavaler, în loc de asta preferând să slujească drept administrator regal. De la el își trag obârșia Tyrellii de astăzi.

Gareth Tyrell și fiul său, Leo, și-au îndeplinit îndatoririle cu atâta pricepere, încât Gardenerii au creat rangul ereditar de Înalt Administrator. În decursul secolelor, multe generații au servit în această funcție. Mulți au devenit confidenți apropiați și sfetnici ai regilor lor; unii au fost castelani în vreme de război. Cel puțin unul a domnit în Reach ca regent în timpul minoratului regelui Garland al VI-lea. Regele Gyles al III-lea Gardener a spus că membrii familiei Tyrell sunt „cei mai credincioși slujitori ai mei", iar Mern al VI-lea a fost atât de încântat de ei, încât i-a dat lui Ser Robert Tyrell mâna mezinei sale (permițându-le astfel fiilor lor, nepoților și generațiilor următoare să-și revendice descendența din Garth Mână Verde). Acesta a fost primul mariaj dintre Casa Gardener și Casa Tyrell, însă au urmat alte nouă uniuni între cele două case în secolele viitoare.

Nu sângele lor regal l-a făcut pe Aegon Targaryen să aleagă să-i numească pe Tyrelli Lorzi de Highgarden, Păzitori ai Sudului și Lorzi Suzerani în Reach, după ce Mern al IX-lea, ultimul dintre regii Gardener, a murit, împreună cu toți fiii săi, pe Câmpia de Foc. Aceste onoruri au fost câștigate de prudența lui Harlan Tyrell, cel care a deschis porțile de la Highgarden în fața lui Aegon și s-a plecat, împreună cu familia sa, în fața Casei Targaryen.

După aceea, un număr de alte mari case din Reach s-au plâns cu amărăciune că au devenit vasalii unul „vechil urcat în rang", insistând că sângele lor era mai nobil decât cel al Casei Tyrell. Nu poate fi tăgăduit că Oakheart din Old Oak, Florent din Fortăreața Brightwater, Rowan din Crângul de Aur, Peake din Starpike și Redwyne din Arbor aveau descendențe mai vechi și mai distinse decât Tyrellii și, de asemenea, legături de sânge mai strânse cu Casa Gardener. Protestele lor au fost în van însă... pentru că, în parte, toate aceste case au ridicat armele împotriva lui Aegon și a surorilor sale pe Câmpia de Foc, în vreme ce Casa Tyrell nu.

Decizia lui Aegon Targaryen în această chestiune s-a dovedit una solidă. Lordul Harlan s-a dovedit a fi un administrator capabil pentru Reach, cu toate că nu l-a condus decât până în anul 5 D.C., când a dispărut cu întreaga sa armată în deșerturile din Dorne, în timpul Primului Război Dornishian al lui Aegon.

Fiul său, Theo Tyrell, nu voia, pe bună dreptate, să se implice în alte încercări de a cuceri Dorne, însă, în cele din urmă, a făcut-o când conflictul s-a întins dincolo de Munții Roșii. Când Targaryenii au căzut până la urmă la pace cu Dorne, lordul Theo și-a focalizat atenția spre consolidarea puterii familiei sale. A format un consiliu de septoni și maesteri să examineze și, în cele din urmă, să respingă unele dintre cele mai insistente revendicări asupra Highgardenului ale celor care insistau că cetatea de scaun le aparținea de drept lor.

Ca Lorzi de Highgarden și Păzitori ai Sudului, descendenții acestor „vechili urcați în rang" erau unii dintre cei mai puternici lorzi din regat, și fuseseră chemați să lupte sub flamurile Dragonilor de multe ori. În majoritatea ocaziilor, au venit așa cum au fost chemați, cu toate că, din înțelepciune, n-au jucat niciun rol în Dansul Dragonilor, deoarece lordul Tyrell era la acea vreme doar un bebeluș, iar mama, castelana, a preferat să țină Highgarden departe de cumplita și fratricida baie de sânge.

Mai târziu, când Daeron I Targaryen (Tânărul Dragon) a atacat Dorne, Tyrellii și-au dovedit valoarea conducând atacul principal asupra Trecătorii Prințului. Slujind cu

DEASUPRA | *Blazonul Casei Tyrell (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Caswell, Florent, Fossoway, Gardener, Hightower, Merryweather, Mullendore, Oakheart, Redwyne, Rowan, Tarly și Ashford.*

credință, poate puțin cam prea aprig, lordului Lyonel Tyrell i s-a dat în grijă Dorne, după ce Tânărul Dragon s-a întors triumfător la Debarcaderul Regelui. Înălțimea Sa a reușit să-i pacifice o vreme pe dornishieni, numai pentru a avea o moarte îngrozitoare în infamul pat cu scorpioni. Uciderea lui a stârnit răscoala care a măturat Dorne, pricinuind, până la urmă, și moartea Tânărului Dragon la vârsta de optsprezece ani.

Dintre Tyrellii care i-au urmat neferitului lord Lyonel la Highgarden, cel mai notabil este lordul Leo Tyrell, un campion de turnir, pomenit până în ziua de azi drept Leo Ghimpe Lung. Mulți îl consideră cel mai bun participant la turnir care putea ține o lance. Lordul Leo s-a distins în timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, obținând victorii semnificative împotriva sprijinitorilor lui Daemon Blackfyre în Reach, cu toate că forțele sale nu s-au putut aduna suficient de repede pentru a ajunge la timp la Bătălia de la Câmpia Ierbii Roșii.

Actualul Lord de Highgarden, Mace Tyrell, a luptat cu loialitate pentru Casa Targaryen în timpul Rebeliunii lui Robert, învingându-l chiar pe Robert Baratheon în Bătălia de la Ashford, ulterior asediindu-i fratele, pe Stannis, la Capătul Furtunii pentru aproape un an. Însă odată cu moartea lui Aerys al II-lea Regele Nebun și a fiului său, prințul Rhaegar, lordul Mace și-a pus spada jos, și astăzi este din nou Păzitorul Sudului și slujitorul loial al regelui Robert și al Tronului de Fier.

HIGHGARDEN

Marele castel Highgarden, vechea cetate de scaun a lorzilor Tyrell și a regilor Gardener de dinaintea lor, a fost ridicat pe vârful unui deal înverzit de deasupra apei râului Mander, lat și liniștit. Văzut din exterior, castelul „pare atât de legat de peisaj încât cineva ar putea crede că a crescut acolo, în loc să fi fost construit". Mulți consideră Highgarden cel mai frumos castel din cele Șapte Regate, fapt pe care numai cei din Vale par să fie înclinați să-l contrazică. (Ei îl preferă pe al lor Eyrie.)

Dealul pe care se înalță Highgarden nu este nici abrupt, nici stâncos, ci excesiv de lat, cu pante blânde și o simetrie plăcută vederii. De la zidurile castelului și până la turnuri, oricine poate vedea pe o distanță de zeci de kilometri, în orice direcție, peste livezi, pajiști și câmpii cu flori, inclusiv trandafirii aurii din Reach, de multă vreme emblema de pe sigiliul Casei Tyrell.

Highgarden este încins de trei cercuri concentrice de ziduri de apărare cu metereze, construite din piatră albă frumos șlefuită, și protejat de turnuri zvelte și grațioase ca niște fecioare. Fiecare zid este mai înalt și mai gros decât cel de mai jos. Între zidul din exterior, care înconjoară baza dealului, și cel din mijloc, de deasupra lui, se află faimosul labirint din tufe de măceș, o întortochere vastă și complicată din ghimpi și garduri vii, întreținută timp de secole pentru plăcerea și încântarea ocupanților castelului și ale oaspeților lor... dar și pentru scopuri defensive, deoarece năvălitorii nefamiliarizați cu labirintul nu-și vor putea găsi cu ușurință drumul până la porțile castelului printre capcanele sale și căile înfundate.

Între zidurile castelului abundă vegetația, iar bastioanele sunt înconjurate de grădini, arbori, iazuri, fântâni și curți și cascade făcute de oameni. Iedera acoperă clădirile mai vechi, iar vița și trandafirii cățărători se răsucesc pe statui, ziduri și turnuri. Florile se deschid peste tot. Cetatea este un palat cum numai puține există, plin de statui, colonade și fântâni. Cele mai înalte turnuri de la Highgarden, rotunde și zvelte, le domină pe cele antice, pătrate și mohorâte ca aspect, cele mai vechi dintre ele datând din Epoca Eroilor. Restul castelului este o construcție mult mai recentă, mare parte din ea ridicată de regele Mern al VI-lea, după distrugerea structurilor originale de către dornishieni în timpul domniei lui Garth Barbă Colilie.

Zeii, atât cei vechi, cât și cei noi, sunt bine slujiți în Highgarden. Splendoarea septului castelului, cu șirurile sale de ferestre cu vitralii, care-i celebrează pe Cei Șapte și pe ubicuul Garth Mână Verde, nu are rival decât în Marele Sept al lui Baelor, în Debarcaderul Regelui, și Septul Înstelat din Orașul Vechi. Iar pădurea zeilor din Highgarden, luxuriantă și verde, este aproape la fel de faimoasă, deoarece în locul unui singur copac al inimii, se fălește cu trei copaci înalți, mlădioși, bătrâni, ale căror crengi au crescut atât de încâlcite în decursul secolelor, încât par aproape a fi un singur arbore cu trei trunchiuri, întinzându-se unul spre celălalt deasupra unui iaz liniștit. Legenda spune că acești trei copaci, numiți în Reach cei Trei Menestreli, au fost plantați de Garth Mână Verde însuși.

Nicio altă cetate din cele Șapte Regate n-a fost mai celebrată prin cântec decât Highgarden, și nici nu-i de mirare, deoarece Tyrellii și Gardenerii înaintea lor și-au transformat curțile în așezăminte de cultură, muzică și arte înalte. În zilele de dinaintea Cuceririi, regii din Reach și reginele lor au patronat turniruri de dragoste și frumusețe, unde cei mai impozanți cavaleri din Reach au concurat pentru dragostea celor mai frumoase fecioare nu numai cu fapte de arme, ci și

DREAPTA | *Highgarden.*

prin cântec, poezie și demonstrații de virtute, pietate și devoțiune castă. Cei mai mari luptători, bărbați pe atât de puri, pe cât de onorabili și virtuoși și pricepuți la arme, erau onorați prin invitația de a se alătura Ordinului Mâinii Verzi.

Cu toate că ultimii membri ai acestui nobil ordin au pierit împreună cu regele lor pe Câmpia de Foc (în afară de cei din Portul Alb, unde cavalerii Casei Manderly încă mai sunt activi), tradițiile lor sunt încă pomenite prin Reach, unde Casa Tyrell continuă să dețină tot ce-i mai bun în ceea ce privește cavalerii și cavalerismul. Turnirului lor de pe Câmpia Trandafirilor din timpul domniei lui Jaehaerys I, Bătrânul Rege, i-a mers vestea până departe, peste mări și țări, drept cel mai măreț turnir al vremii, iar multe altele au fost organizate recent în Reach.

DOMENIILE COROANEI
ȚINUTURILE FURTUNII
N
Debarcaderul Regelui
DRUMUL TRANDAFIRILOR
DRUMUL REGELUI
APA LINĂ
Felwood
Sura Fânului
Poarta de Bronz
Evenfall
Tarth
Valea Ierbii
Podul Amar
BLUEBURN
Longtable
Capătul Furtunii
GOLFUL NAUFRAGIILOR
Ashford
Palatul de Vară
Cuibarul Grifonului
DRUMUL OAȘELOR
Casa Floii
Cuibul Ciorilor
MUNȚII ROȘII
Blackhaven
Coiful de Piatră
Pădurea Cețurilor
ESTERMONT
Greenstone
Cântecul Nopții
Cuibul Vulturilor
Wyl
Turnul Plângerii
CAPUL MÂNIEI
TRECĂTOAREA PRINȚULUI
MAREA DORNULUI
Skyreach
Yronwood
MAREA ÎNGUSTĂ
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
BUȘTENI
CHIHLIMBAR
DRUMURI
DORNE

Ținuturile Furtunii

FURTUNILE CARE AGITĂ Marea Îngustă sunt temute peste tot în cele Șapte Regate, la fel ca în cele Nouă Orașe Libere. Cu toate că pot apărea în orice anotimp, navigatorii spun că cele mai rele se pornesc în fiecare toamnă, formându-se în apele calde ale Mării Verii, la sud de Treptele de Piatră, apoi urlă spre nord, peste insulele acelea întunecate și stâncoase. Mai mult de jumătate dintre ele continuă spre nord, prin nord-vest, potrivit arhivelor din Citadelă, măturând Capul Mâniei și Pădurea Ploii, câștigând forță (și umezeală) pe când traversează apele Golfului Naufragiilor înainte de a se izbi de Capătul Furtunii sau de Capul Durran.

De la aceste mari urgii își trag numele Ținuturile Furtunii.

În inima străvechiului regat era Capătul Furtunii, ultimul și cel mai mare castel ridicat de regele erou Durran Năpasta Zeilor, din timpul Epocii Eroilor, care se înalță imens și de neclintit în vârful stâncilor dominante de la Capul Durran. La sud, dincolo de Golful Naufragiilor, cu apele sale sălbatice și stâncile ascunse, se află Capul Mâniei. Încâlceala de un verde crud a Pădurii Ploii domină cele două treimi nordice ale capului. Și mai departe în sud, începe o câmpie întinsă, care se rostogolește molcomă în jos, spre Marea Dornului, unde numeroase mici sate de pescari punctează linia țărmului. Port prosper și târg, Orașul Plângerii (după cum a ajuns să fie cunoscut în secolele recente, deoarece acolo s-a întors în regatul său trupul regelui erou ucis, Daeron I Targaryen, după asasinarea lui în Dorne) se află aici și mare parte din negoțul regiunii trece prin portul său.

Marea insulă Tarth, cu cascadele sale și lacurile și munții semeți, este considerată și ea ca parte din Ținuturile Furtunii, la fel ca Estermont și miriade de alte insule mai mici din largul Capului Mâniei și al coastei Orașului Plângerii.

Înspre vest, se înalță dealuri sălbatice și cutezătoare, ridicându-se spre cer până când le fac loc Munților Roșii, hotarul dintre Ținuturile Furtunii și Dorne. Văi adânci și seci, mari dune deluroase domină aici peisajul și este adevărat că, uneori, în amurg piscurile sale licăresc stacojiu și roșiatic pe fundalul norilor... dar mai există unii care afirmă că acești munți nu și-au primit numele de la culoarea pietrei lor, ci de la sângele care s-a scurs în pământ.

Mai departe, în interior, dincolo de baza dealurilor, se află mlaștinile, o vastă întindere de pajiști, lande și câmpii bătute de vânt întinse spre vest și nord, pe sute de kilometri. Acolo, înaintea Munților Roșii, se află marile castele ale lorzilor de la Hotare, construite ca să păzească granițele Ținuturilor Furtunii împotriva incursiunilor dornishiene dinspre sud și ale slugilor îmbrăcate în oțel ale regilor din Reach dinspre vest. Cei mai importanți dintre lorzii de la Hotare sunt Swann de la Coiful de Piatră, Dondarrionii de la Blackhaven, Selmy de la Hambarul Recoltei și Caron din Cântecul Nopții, ale cărui Turnuri Cântătoare marchează cel mai vestic avanpost al regatului Regilor Furtunii. Toți aceștia au rămas fideli Capătului Furtunii până în ziua de astăzi, așa cum au fost din vremuri imemoriale.

Însă, la nord de Capătul Furtunii hotarele regatului s-au modificat de multe ori în decursul veacurilor, după cum Regii Furtunii puternici sau slabi au dobândit sau au pierdut teritorii într-o succesiune de războaie, mari și mici. Astăzi, domeniul Casei Baratheon ține de la malul sudic al Apei Line și zonele mai joase ale Pădurii Regelui, de-a lungul țărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, până sus, la baza Ciocului lui Massey... însă înainte de Cucerirea lui Aegon, înainte de venirea andalilor, regii războinici ai Casei Durrandon și-au împins hotarele mult mai departe.

Ciocul lui Massey făcea, pe atunci, parte din regatul lor și întreaga Pădure a Regelui, până la Golful Apei Negre. În anumite epoci, Regii Furtunii au domnit chiar dincolo de Apa Neagră. Orașe îndepărtate precum Duskendale și Iazul Fecioarelor se închinau cândva Capătului Furtunii, iar sub redutabilul războinic Arlan al III-lea Durrandon regatul furtunii și-a întins dominația asupra Ținuturilor Riverane, pe care le-au condus peste trei secole.

Și totuși, chiar și la momentul lor de cea mai mare extindere, regatele Durrandonilor și ale urmașilor lor au fost întotdeauna slab populate, în comparație cu Reach, Ținuturile Riverane și Vestul, puterea lorzilor de la Capătul Furtunii fiind diminuată. Cei care au ales să-și ridice căminul în Ținuturile Furtunii – fie de-a lungul țărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, prin pădurile umede și verzi, ori printre mlaștinile bătute de vânturi – sunt speciali. Oamenii din Ținuturile Furtunii sunt aidoma vremii: tumultuoși, violenți, implacabili, imprevizibili.

VENIREA PRIMILOR OAMENI

Istoria Ținuturilor Furtunii merge înapoi, până în Zorii Vremurilor. Cu mult înainte de venirea Primilor Oameni, Westerosul aparținea unor semințiimai vechi: Copiilor Pădurii și uriașilor (și, spun unii, și Celorlalți, acei înspăimântători „umblători albi" ai Nopții celei Lungi).

Copiii și-au făcut căminele în pădurile vaste, primordiale, întinse cândva de la Capul Mâniei până la Capul Krakenului, la nord de Insulele de Fier (astăzi, din ele n-au mai rămas decât Pădurea Regelui și cea a Ploii), iar uriașii la baza versanților Munților Roșii și de-a lungul spinării pietroase a Ciocului lui Massey. Spre deosebire de ultimii andali, care au venit în Westeros pe mare, Primii Oameni și-au croit drum dinspre Essos peste marele pod de pământ care este numit astăzi Brațul Rupt din Dorne, așa că Dorne și Ținuturile Furtunii de la nord au fost primele părți din Westeros care au cunoscut pașii omului.

Sălbăticia umedă a Pădurii Ploii a fost un teren favorit al Copiilor Pădurii, ne spun legendele, și printre dealuri trăiau uriași, ridicându-se cu semeție între umbrele Munților Roșii și printre defileurile și crestele peninsulei pietroase care a ajuns să se cheme Ciocul lui Massey. Cu toate că uriașii erau un popor timid și niciodată ostili față de oameni, inițial, Copiii Pădurii i-au primit cu brațele deschise pe nou-veniți în Westeros, crezând că era pământ destul pentru toată lumea.

Pădurea i-a modelat pe Primii Oameni, care și-au făcut locuințele sub stejarii seculari, sequoia dominanți, pini străjeri și soldați. De-a lungul malurilor pâraielor mici se ridicau sate primitive, în care oamenii vânau și puneau capcane atât cât le permiteau conducătorii lor. Blănurile din Ținuturile Furtunii erau bine primite, însă adevăratele bogății ale Pădurii Ploii erau buștenii și lemnul tare, greu de găsit. Însă, tăierea copacilor i-a adus curând în conflict pe Primii Oameni

cu Copiii Pădurii, și pentru sute și mii de ani s-au războit unii cu alții, până când Primii Oameni i-au adoptat pe vechii zei ai copiilor și au împărțit pământurile printr-un Pact pecetluit pe Insula Chipurilor, pe marele lac numit Ochiul Zeilor.

Pactul a apărut însă târziu în istoria omului în Westeros; la vremea când a fost semnat, uriașii (care nu participaseră) au fost aproape izgoniți din Ținuturile Furtunii, și chiar și Copiii n-au mai avut aceeași putere.

CASA DURRANDON

Mare parte din istoria timpurie a Westerosului s-a pierdut în negurile vremurilor, când, cu cât ne întoarcem mai mult în trecut, este greu de separat fapta de legendă. Acest lucru este în mod particular valabil pentru Ținuturile Furtunii, unde Primii Oameni erau, prin comparație, puțini, iar semințiile străvechi puternice. În alte părți din cele Șapte Regate, runele care ne spun legendele lor s-au păstrat, săpate în pereții peșterilor și pe pietrele ridicate și între ruinele fortărețelor prăbușite, însă în Ținuturile Furtunii, cel mai adesea Primii Oameni și-au cioplit poveștile despre victoriile și înfrângerile lor în trunchiurile copacilor, demult putreziți însă.

Mai mult, o tradiție apărută printre Regii Furtunii din vechime, respectiv numirea primului fiu născut și moștenitor după numele lui Durran Năpasta Zeilor, fondatorul familiei lor, comportă noi dificultăți pentru istoric. Numărul incredibil de regi Durran a provocat, inevitabil, confuzie. Maesterii din Citadela Orașului Vechi le-au atribuit numere multora dintre acești monarhi pentru a-i deosebi, însă acesta n-a fost și obiceiul baladiștilor (care, de cele mai multe ori,

nu inspiră nicio încredere), principalele noastre surse de informații despre respectivele vremuri.

Legendele din jurul fondatorului Casei Durrandon, Durran Năpasta Zeilor, ne-au parvenit prin intermediul menestrelilor. Cântecele lor ne povestesc cum Durran i-a câștigat inima lui Elenei, fiica zeului mărilor și a zeiței vântului. Acceptând iubirea unui muritor, Elenei s-a condamnat singură la moarte, iar din această cauză, părinții săi îl urau pe bărbatul pe care-l luase ca soț și stăpân. În furia lor, au trimis vânturi cumplite și ploi biciuitoare pentru a dărâma toate castelele ridicate de Durran, până când un băiețel l-a ajutat să construiască unul atât de solid și cu pricepere făcut, încât a putut înfrunta furtunile. Băiatul a crescut și-a devenit Brandon Constructorul, iar Durran, primul Rege al Furtunii. Cu Elenei lângă el, a trăit și-a domnit la Capătul Furtunii pentru o mie de ani, sau cel puțin așa spun poveștile. (O astfel de întindere a vieții pare greu de crezut, chiar și pentru un erou căsătorit cu fiica a doi zei. Arhimaesterul Glaive, el însuși născut în Ținuturile Furtunii, a sugerat cândva că acest Rege de o Mie de Ani a fost, de fapt, o succesiune de monarhi cu același nume, ceea ce pare plauzibil, însă imposibil de dovedit.)

Fie că a fost un om sau cincizeci, știm că în acele vremuri regatul și-a întins autoritatea dincolo de Capătul Furtunii și în interiorul țării, absorbind regatele învecinate, unul câte unul, în decursul secolelor. Unele au fost câștigate prin tratate, altele prin căsătorii, mai multe prin cucerire, un proces continuat de urmașii lui Durran.

Năpasta Zeilor însuși a fost primul care a revendicat Pădurea Ploii, sălbăticia umedă care, până atunci, aparținuse doar Copiilor Pădurii. Fiul său, Durran cel Devotat, le-a redat Copiilor mare parte din ce le confiscase tatăl lui, însă un secol mai târziu, Durran Topor-de-Bronz a luat pădurea înapoi, de data asta pentru totdeauna. Toate cântecele ne spun că Durran cel Aspru l-a omorât pe Lun cel Din Urmă, Regele Uriașilor, în Bătălia de la Crookwater, însă învățații nu au căzut de acord dacă a fost vorba de Durran al V-lea sau de Durran al VI-lea.

Maldon Massey a construit castelul Stonedance și și-a întins dominația asupra Ciocului lui Massey sub un alt rege Durran, numit Prietenul Corbilor, însă anii și cifrele sunt discutabile. Durran cel Tânăr, Băiatul Măcelar, a fost cel care a umplut râul Slayne cu trupurile dornishienilor, după ce-i respinsese pe Yoren Yronwood și pe fecioara războinică Wylla din Wyl în Bătălia de lângă Iazul Însângerat... însă nu era același rege care s-a logodit cu propria lui nepoată mai târziu, și-a murit de mâna fratelui său, Erich Fratricidul? Această întrebare, și multe altele, nu va primi, probabil, răspuns niciodată.

Cumva, există surse mai bune pentru secolele următoare. Putem spune cu o anume certitudine că marele regat-insulă din Tarth a căzut sub puterea Casei Durrandon când Durran cel Chipeș a luat-o de soață pe fiica regelui lui, Edwyn Evenstar. Nepotul lor, Erich Pânzarul (mai mult ca sigur, Erich al III-lea), a fost primul care-a revendicat Estermont și insulele mai mici aflate mai departe spre sud. Un alt Durran (Durran al X-lea, admit majoritatea învățaților) a extins regatul spre nord, spre Apa Neagră, iar fiul său, Monfryd I (cel Măreț), primul care a traversat marele râu, i-a învins pe regii mărunți ai Casei Darklyn și ai Casei Mooton într-o serie de războaie și a cucerit prosperele orașe-port Duskendale și Iazul Fecioarelor.

Fiul lui Monfryd, Durran al XI-lea (cel Slab), și propriul său fiu, Barron (cel Frumos), au cedat tot ce câștigase el și chiar mai mult decât atât. În timpul îndelungaților ani când Durwald I (Grăsanul) a domnit la Capătul Furtunii, Massey s-au desprins din regat, Tarth s-a răsculat de trei ori, și chiar și la Capul Mâniei a apărut o provocare, din partea unei vrăjitoare a pădurii, cunoscută doar ca Regina Verde, care-a asmuțit Pădurea Ploii împotriva Capătului Furtunii preț de aproape o generație. O vreme s-a zis că domnia lui Durwald nu s-a întins mai departe decât putea un bărbat să urineze de pe zidurile de la Capătul Furtunii.

Roata s-a întors când Morden al II-lea l-a făcut pe fratele său vitreg, Ronard, de origine umilă, castelan. Războinic de temut, Ronard a devenit de facto cârmuitorul Ținuturilor Furtunii, și-a luat-o pe sora lui Morden de soție. În decurs de cinci ani, a revendicat și tronul. Regina lui Morden a fost cea care a pus coroana soțului său pe capul lui Ronard. Dacă baladele nu mint, ea a împărțit și patul cu el. Morden, considerat inofensiv, a fost închis într-o celulă din turn.

Uzurpatorul a domnit aproape treizeci de ani cu numele de Ronard Bastardul, zdrobindu-i pe stegarii rebeli și pe regii mărunți, în bătălii după bătălii. Nemulțumindu-se cu o singură femeie, a cerut o fiică de la fiecare dușman al său care și-a plecat genunchiul. Când a murit, avea, se pare, nouăzeci și nouă de fii. Majoritatea erau născuți bastarzi (cu toate că Ronard avea douăzeci și trei de soții, spun baladele) și nu au moștenit nimic, fiind nevoiți să se descurce singuri. Din acest motiv, mii de ani mai târziu, mulți dintre oamenii de rând din Ținuturile Furtunii, chiar și cei mai răi și mai proști dintre ei, încă se mai fălesc cu sângele lor regal.

PAGINILE PRECEDENTE | *Capătul Furtunii.* DREAPTA | *Andali acostând pe țărmurile Ținuturilor Furtunii.*

ANDALII ÎN ȚINUTURILE FURTUNII

Erich al VII-lea Durrandon era rege în Ținuturile Furtunii când corăbiile lungi andale au început să traverseze Marea Îngustă. Istoria și-l amintește drept Erich cel Nepregătit, pentru că i-a ignorat pe invadatori, făcând faimoasa declarație că nu-l interesau „ciorovăielile unor străini dintr-o țară foarte îndepărtată." Regele Furtunii era implicat în propriile lui războaie la acea vreme, încercând să recucerească Ciocul lui Massey de la infamul său rege-pirat, Justin Ochi-de-Lapte, în vreme ce se străduia să respingă incursiunile regelui dornishian, Olyvar Yronwood. Erich n-a trăit să vadă rezultatele inacțiunii sale, deoarece andalii au ocupat, prin cucerire, Valea pe tot restul vieții sale.

Nepotul său, regele Qarlton al II-lea Durrandon, a fost primul care s-a confruntat cu andalii pe câmpul de luptă. După patru generații de război, monarhul – care-și spunea Qarlton Cuceritorul – a reușit, în cele din urmă, să ocupe Ciocul lui Massey, luând Stonedance după un asediu de un an și ucigându-l pe ultimul rege al Casei Massey, Josua (numit Suliță Moale).

Regele Furtunii și-a păstrat cucerirea mai puțin de doi ani. O căpetenie andală, Togarion Bar Emmon (căruia i se zicea Togarion cel Groaznic) își făcuse propriul său mic regat la nord de Apa Neagră, însă era presat de regele Darklyn din Duskendale. Simțind slăbiciunea dinspre sud, Togarion a luat-o de soție pe fiica lui Josua Suliță Moale și-a trecut Golful Apei Negre cu întreaga sa forță, pentru a fonda un nou regat pe Ciocul lui Massey. Și-a construit propriul său castel la Vârful Ascuțit, la capătul Ciocului, izgonindu-i pe cei din Ținuturile Furtunii de la Stonedance, lăsându-l pe fratele nevestei sale să domnească acolo ca o marionetă trasă de sfori.

Qarlton Cuceritorul s-a trezit confruntat cu mai multe probleme decât pierderea Ciocului lui Massey. Ochii andalilor se îndreptaseră spre sud, iar corăbiile lungi au început să acosteze peste tot, pe coaste, pline de oameni flămânzi, cu steaua cu șapte colțuri pictată pe scuturi, pe piept și pe frunte, cu toții porniți să-și stabilească propriile lor regate. În restul domniei sale și a fiului și a nepotului său (Qarlton al III-lea și Monfryd al V-lea) după el, războiul nu s-a încheiat aproape niciodată.

Cu toate că Regele Furtunii a câștigat șase bătălii majore, cea mai mare dintre acestea fiind Bătălia de la Poarta de Bronz, unde Monfryd al V-lea Durrandon a învins Frăția Sfântă a andalilor, o alianță formată din șapte regi mărunți și căpetenii războinice, cu prețul propriei sale vieți, corăbiile lungi au continuat să vină. S-a spus că pentru fiecare andal căzut în luptă, debarcau alți cinci. Tarth a fost primul ținut al furtunii copleșit în acest fel, fiind urmat curând de Estermont.

Andalii s-au stabilit și la Capul Mâniei, și-ar fi putut să ia întreaga Pădure a Ploii dacă nu s-ar fi războit între ei pentru regatele Primilor Oameni. Însă regele Baldric I Durrandon (cel Șiret) a reușit să-i stârnească unul împotriva celuilalt, iar Durran al XXI-lea a luat măsura fără precedent de a-i căuta pe Copiii Pădurii din cavernele și dealurile scobite unde se refugiaseră, pentru a se alia cu ei împotriva oamenilor veniți de peste mare. În bătăliile de la Mlaștina Neagră, în Pădurea Cețoasă, și pe sub Dealul Urlător (localizarea acestuia a fost, din păcate, pierdută), această „Alianță a Copacilor Inimii" le-a administrat andalilor o serie de înfrângeri usturătoare care au întârziat, o vreme, declinul Regilor Furtunii. Și o alianță chiar și mai importantă, cea dintre regele Cleoden I și trei regi dornishieni, a obținut o victorie chiar și mai importantă asupra lui Drox Făcătorul-de-Hoituri pe râul Slayne, lângă Coiful de Piatră, o generație mai târziu.

Totuși, nu trebuie să se creadă că Regii Furtunii i-ar fi respins pe invadatori. Pentru că victoriile lor n-au abătut valul andal; deși mulți regi andali și căpetenii războinice au sfârșit-o cu capul înfipt în câte-o țepușă deasupra porților de la Capătul Furtunii, invadatorii au continuat să vină. Reversul este și el adevărat: andalii nu au îngenunchiat niciodată, cu adevărat, neamul Durrandon. De șapte ori au asediat Capătul Furtunii ori au încercat să ia cu asalt zidurile sale mărețe, ne spune istoria; de șapte ori au fost respinși. Cea de-a șaptea înfrângere a fost considerată un semn din partea zeilor; după aceasta, n-au mai avut loc alte asalturi.

În cele din urmă, cele două părți s-au asociat, pur și simplu. Regele Maldon al IV-lea a luat o fecioară andală de nevastă, la fel ca și fiul său Durran al XXIV-lea (Durran Corcitul). Căpeteniile războinice andale au devenit lorzi și regi minori, s-au căsătorit cu fiicele lorzilor furtunii, dându-le în schimb propriile lor fiice, au jurat credință pentru pământurile lor și și-au pus spadele în slujba Regilor Furtunii. Conduși de Ormund al III-lea și de regina sa, locuitorii Ținuturilor Furtunii au renunțat la zeii lor străvechi, adoptându-i pe zeii andalilor, Credința Celor Șapte. Pe măsură ce treceau secolele, cele două seminții au devenit ca una singură... iar Copiii Pădurii, uitați cu toții, au dispărut din Pădurea Ploii și din Ținuturile Furtunii.

Casa Durrandon a ajuns la apogeu în epoca următoare. În timpul Epocii celor O Sută de Regate, Arlan I (Răzbunătorul) i-a măturat pe toți cei care i se împotriveau, împingând hotarele regatului său până departe la Apa Neagră și izvoarele Manderului. Stră-strănepotul său, Arlan al III-lea, a trecut atât Apa Neagră, cât și Tridentul și a revendicat Ținuturile Riverane în întregime, la un moment dat înfigându-și flamura cu cerbul încoronat pe țărmul Mării Apusului.

Însă odată cu moartea lui Arlan al III-lea, a început un declin inevitabil, deoarece locuitorii Ținuturilor Furtunii erau prea puțini pentru a putea menține acest regat vast. Răscoalele s-au succedat, regii mărunți au răsărit ca buruienile, castelele și fortărețele s-au prăbușit... și-apoi au venit insularii, conduși de Harwyn Mână Grea, Rege al Insulelor de Fier, și totul s-a petrecut așa cum s-a relatat mai înainte. Chiar dacă locuitorii Ținuturilor Furtunii s-au retras din calea oamenilor de fier, în nord, dornishienii au năvălit pe Drumul Oaselor pentru a-i presa din sud, iar regele din Reach și-a trimis cavalerii de la Highgarden să recupereze tot ceea ce pierduse Vestul.

Regatul Furtunii s-a micșorat, rege după rege, după fiecare bătălie, an de an. Prăbușirea a fost oprită pentru scurt timp când un fioros prinț războinic, Argilac cel Arogant, și-a pus coroana cerbului, însă nici măcar un om atât de măreț ca el n-ar fi putut stăvili sau respinge valul. Ultimul dintre Regii Furtunii, ultimul Durrandon, Argilac a făcut asta doar pentru o vreme... însă spre sfârșitul vieții sale, când îmbătrânise, monarhul a făcut o încercare stângace de a se folosi de Casa Targaryen de la Piatra Dragonului ca pavăză împotriva puterii în creștere a insularilor și a regelui lor, Harren cel Negru. Nu apuca niciodată un dragon de coadă, spune un vechi proverb. Argilac cel Arogant a făcut chiar asta, nereușind altceva decât să îndrepte atenția lui Aegon Targaryen și a surorilor sale spre vest.

Când au acostat la gura Apei Negre, pentru a începe cucerirea celor Șapte Regate, odată cu ei a sosit și un bastard cu ochi negri și păr negru, Orys Baratheon.

CASA BARATHEON

Casa Baratheon a luat naștere în ploaia și noroiul bătăliei cunoscute în istorie drept Ultima Furtună, când Orys Baratheon a respins de trei ori o șarjă a cavalerilor Capătului Furtunii și l-a omorât pe regele lor, Argilac cel Arogant, într-o luptă directă. Capătul Furtunii, multă vreme considerat inexpugnabil, a cedat în fața lui Orys fără luptă (un lucru înțelept, ținând cont de soarta Harrenhalului). După aceea, Orys a luat-o de soție pe fata lui Argilac și a adoptat blazonul Durrandon pentru a-l onora.

Favorurile cu care l-a copleșit Aegon pe Orys Baratheon sunt puse de mulți pe seama zvonurilor potrivit cărora el era fratele vitreg, de origine umilă, al Cuceritorului. Cu toate că n-a fost niciodată dovedită, povestea are credit și astăzi. Alții sugerează că Orys s-a ridicat atât de mult datorită priceperii sale la arme și loialității sale neabătute față de Casa Targaryen. Chiar și înainte de Cucerire, a fost campionul lui Aegon și apărător jurat, iar faptul că l-a înfrânt pe Argilac n-a făcut decât să adauge o strălucire în plus numelui său. Când regele Aegon a dat pentru totdeauna Capătul Furtunii Casei Baratheon și l-a numit pe Orys Lord Suzeran al Ținuturilor Furtunii și Mână a Regelui, nimeni n-a îndrăznit să sugereze că n-ar fi fost vrednic de asemenea onoruri.

Oricum, în timpul invaziei lui Aegon în Dorne, din anul 4 D.C., lordul Orys a fost luat prizonier în timp ce încerca să-și aducă forțele pe Drumul Oaselor de Wyl din Wyl, cunoscut și ca Iubitorul Văduvelor, care i-a retezat mâna dreaptă. După aceea, toate mărturiile atestă că Orys a devenit acru și arțăgos. Renunțând la rangul de Mână a Regelui, și-a întors atenția spre Dorne, obsedat de ideea de răzbunare. Șansa lui a venit în timpul domniei lui Aenys I, când a spulberat o parte din oastea Regelui Vulturilor și lordul Walter Wyl, fiul Iubitorului Văduvelor, i-a căzut în mână.

Baratheonii au rămas strâns legați de Casa Targaryen și au jucat un rol semnificativ în domniile zbuciumate ale succesorilor lui Aegon Cuceritorul. Nepotul lordului Orys Baratheon, lordul Robar, a fost primul mare lord care a trecut fățiș de partea prințului Jaehaerys împotriva unchiului său, Maegor cel Crud. Pentru loialitatea și curajul său, a fost numit Protector al Regatului și Mână a Regelui, după moartea ciudată a lui Maegor, pe Tronul de Fier. În timpul minoratului regelui Jaehaerys, lordul Robar a împărțit regența cu bunica regelui, regina văduvă Alyssa. Jumătate de an mai târziu, cei doi s-au căsătorit. Din uniunea lor, s-a născut lady Jocelyn, care s-a măritat cu fiul cel mare al Bătrânului Rege și a devenit mama prințesei Rhaenys, „Regina Care-n-a-Fost-să-Fie", după cum îi spunea cu dezinvoltură glumețul Ciupercă, și a lui Boremund Baratheon, cel care i-a urmat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii. În Marele Consiliu din 101 D.C., convocat de Jaehaerys I pentru rezolvarea chestiunii succesiunii sale, lordul Boremund a fost tranșant în sprijinirea revendicării tronului de către nepoata sa, prințesa Rhaenys, și de fiul ei, prințul Laenor din

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Orys Baratheon, cunoscut acum drept Orys Ciungul, a galopat de la Capătul Furtunii pentru a-i zdrobi pe dornishieni sub zidurile de la Coiful de Piatră. Când Walter Wyl i-a fost adus, rănit, dar în viață, lordul Orys a zis: „Tatăl tău mi-a luat mâna. Eu ți-o retez pe-a ta drept răsplată." Și spunând asta, i-a retezat lordului Walter mâna dreaptă. Apoi i-a luat și cealaltă mână, precum și ambele picioare, drept „dobândă" cămătărească. Ciudat a fost că lordul Baratheon a murit în timp ce se întorcea la Capătul Furtunii, din cauza rănilor căpătate în bătălie, dar fiul său, Davos, a spus că a murit împăcat, zâmbind spre mâinile și picioarele putrezite, care atârnau în cortul lui ca o legătură de ceapă.

STÂNGA | *Stea cu șapte colțuri sculptată în piatră.* DEASUPRA | *Blazonul Casei Baratheon (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Buckler, Caron, Connington, Dondarrion, Estermont, Penrose, Seaworth, Selmy, Staedmon, Swann și Tarth.*

Casa Velaryon, însă s-a pomenit de partea celor care au pierdut partida.

Puterea Capătului Furtunii și apropierea sa de Debarcaderul Regelui și de Tronul de Fier au făcut din Baratheoni prima dintre marile case din Westeros al cărei sprijin a fost dorit de prințesa Rhaenyra și de Aegon al II-lea, după moartea tatălui lor, Viserys I Targaryen. Oricum, lordul Boremund se sfârșise din viață, iar fiul său, Borros, îl urmase, dar pe atunci Borros era un cu tot alt fel de om.

Dacă lordul Boremund fusese neclintit în sprijinul său pentru răposatul soț al Rhaenyrei, Laenor, lordul Borros a văzut oportunitatea și s-a arătat reticent când a fost curtat de Lucerys Velaryon, cel de-al doilea fiu al Rhaenyrei cu Laenor. Când Lucerys a zburat pe spinarea dragonului său la Capătul Furtunii, căutând susținere, a descoperit că vărul său, prințul Aemond Targaryen, sosise acolo înaintea sa și era ocupat până peste cap cu pregătirile pentru căsătoria sa cu una dintre fiicele lui Borros.

Pe Borros l-au înfuriat mesajul adus de Lucerys – Rhaenyra trăda o aroganță scandaloasă presupunând că și Capătul Furtunii îi va susține cauza – și refuzul prințului de a o lua pe una dintre fetele sale de soție (Lucerys era logodit cu o alta). Așa că l-a izgonit pe tânărul Velaryon din castelul său și n-a făcut nimic pentru a-l împiedica pe prințul Aemond să se răzbune pentru ochiul pierdut din pricina lui Lucerys cu un an în urmă, atât timp cât asta nu se întâmpla între zidurile de la Capătul Furtunii.

Prințul Lucerys a încercat să fugă cu tânărul său dragon, Arrax, însă Aemond l-a urmărit pe spatele marelui său dragon, Vhagar. Dacă furtuna nu s-ar fi dezlănțuit peste Golful Naufragiilor chiar atunci, Lucerys ar fi putut să scape, însă n-a fost să fie; băiatul și dragonul său au murit, rostogolindu-se în mare sub ochii celor de la Capătul Furtunii, în vreme ce Vhagar răgea triumfător. A fost prima vărsare de sânge regal din Dansul Dragonilor, dar au urmat multe altele.

La începutul războiului, lordul Borros a evitat să se confrunte cu dragonii, însă spre finalul Dansului Dragonilor, el și supușii săi din ținutul furtunilor au pus mâna pe Debarcaderul Regelui în timpul Lunii celor Trei Regi, readucând orașul la ordine și obținând promisiuni că fiica lui cea mare va deveni noua regină a văduvului rege Aegon al II-lea. Apoi, a condus cu vitejie ultima oștire regală împotriva armatei riverane, comandată de tânărul lord Kermit Tully, de chiar și mai tânărul Benjicot Blackwood și de sora acestuia, Alysanne. Când Lordul din Capătul Furtunii a aflat că armata era condusă de băieți și femei, a fost sigur de victorie, dar Sângerosul Ben Blackwood, după cum a fost poreclit după aceea, i-a spart flancul, în vreme ce Aly Blackwood cea Neagră a comandat arcașii care i-au doborât cavalerii. Lordul Borros a fost neînfricat până la sfârșit, iar relatările afirmă că a ucis zeci de cavaleri și i-a căsăpit pe lorzii Darry și Mallister, înainte de a fi hăcuit de Kermit Tully.

Odată cu moartea sa și cu înfrângerea locuitorilor Ținuturilor Furtunii, Dansul Dragonilor s-a terminat. Casa Baratheon își jucase toate șansele sprijinindu-l pe regele Aegon al II-lea, dar alegerea nu le-a adus decât necazuri, în timpul domniei lui Aegon al III-lea (Otrava Dragonilor) și a regenței care o precedase.

Pe măsură ce treceau anii, pe Tronul de Fier s-au succedat un rege după altul, iar aceste vechi dușmănii au fost uitate, iar Baratheonii au ajuns să slujească din nou cu credință coroana... până când Targaryenii le-au pus loialitatea la încercare. Acest lucru s-a întâmplat în timpul domniei lui Aegon al V-lea Targaryen (rămas în istorie drept Aegon cel Nesigur), când Lordul de la Capătul Furtunii era Lyonel Baratheon, un uriaș țanțoș, cunoscut drept Urgia Râzătoare, unul dintre cei mai mari luptători până în ziua de azi.

Lordul Lyonel se numărase întotdeauna printre cei mai leali susținători ai regelui Aegon; prietenia lor era atât de strânsă, încât Înălțimea Sa a acceptat cu încântare să-și logodească fiul cel mare și moștenitorul său cu fiica lordului Lyonel. Totul a fost bine până când prințul Duncan a întâlnit, îndrăgostindu-se până peste cap, o femeie misterioasă, cunoscută doar ca Jenny din Oldstones (o vrăjitoare, spun unii), și-a luat-o de nevastă, sfidându-și tatăl, regele.

Dragostea dintre Jenny din Oldstones („cu flori în păr") și Duncan, Prințul Libelulelor, este apreciată de baladiști,

DESPRE LORDUL BORROS, SEPTONUL EUSTACE SCRIE:

Lordul Boremund era tare ca piatra și puternic și de neclintit. Lordul Borros era vântul, cel care mugește și urlă, bătând dintr-o parte într-alta.

DREAPTA | *Ser Duncan cel Înalt din Garda Regelui înfruntându-se în luptă cu lordul Lyonel Baratheon.*

povestitori și tinerele fete, chiar și astăzi, însă i-a provocat o mare durere fiicei lordului Lyonel și a adus rușinea și dezonoarea asupra Casei Baratheon. Atât de mare a fost mânia Urgiei Râzătoare, încât a făcut un jurământ de sânge că se va răzbuna, a renunțat la lealitatea sa față de Tronul de Fier și s-a încoronat ca Rege al Furtunii. Pacea a fost restabilită numai după ce cavalerul Gărzii Regelui, Ser Duncan cel Înalt, l-a înfruntat pe lordul Lyonel într-o judecată prin luptă, Duncan renunțând la pretențiile sale asupra coroanei și tronului, iar Aegon al V-lea a acceptat ca mezina lui, prințesa Rhaelle, să se mărite cu moștenitorul lordului Lyonel.

În înțelepciunea lor, Cei Șapte ar fi știut asta: uniunea pe care Aegon al V-lea a acceptat-o pentru a-l împăca pe Lyonel Baratheon a dus până la urmă la sfârșitul dominației Targaryenilor asupra celor Șapte Regate. În 245 D.C., Rhaelle, îndeplinind promisiunea tatălui său, s-a măritat cu Ormund Baratheon, tânărul Lord de Capătul Furtunii. În anul următor i-a dăruit un fiu, Steffon, care a fost paj și scutier la Debarcaderul Regelui, devenind companionul prințului Aerys, fiul cel mare al lui Jaehaerys al II-lea, moștenitorul Tronului de Fier.

Trist, Steffon s-a înecat în Golful Naufragiilor pe când se întorcea dintr-o misiune în Volantis, unde fusese trimis de regele Aerys al II-lea pentru a-i găsi o soție fiului său Rhaegar... dar primul născut al lui Steffon, Robert, i-a succedat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii și a devenit unul dintre cei mai mari cavaleri din cele Șapte Regate. Era atât de puternic și de neînfricat, încât mulți spuneau că era Urgia Râzătoare renăscută.

Când nebunia lui Aerys al II-lea a devenit prea greu de suportat, Robert a fost cel spre care și-au îndreptat privirile

Mulți alți Baratheoni au fost faimoși în decursul secolelor, călcând pe urmele lui Orys Ciungul și ale Regilor Furtunii de dinaintea lui. Ser Raymont Baratheon, un fiu mai mic al lordului Boremund, a servit în Garda Regelui când Aenys I a fost nevoit să lupte împotriva Credinței, salvându-i viața regelui său când Oamenii Săraci au încercat să-l ucidă în propriul său pat. Cavaleri precum Spărgătorul Furtunii și Urgia Râzătoare au adus glorie casei lor, în vreme ce lordul Ormund Baratheon a luptat și-a murit sub steagul Targaryenilor, la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale.

lorzii din regat. În 282 D.C., la vadul de pe Trident, Robert Baratheon l-a hăcuit pe Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului, și i-a spulberat oștirea, punând capăt, efectiv, celor trei secole de domnie a Casei Dragonului. La scurt timp după aceasta, a urcat pe Tronul de Fier, ca Robert I Baratheon, întemeietorul unei noi și glorioase dinastii.

OAMENII DIN ȚINUTURILE FURTUNII

După cum a dovedit regele Robert pe Trident – și așa cum au arătat-o și lorzii și regii de dinaintea sa – oamenii din Ținuturile Furtunii sunt la fel de duri și de fioroși și de pricepuți la război ca mulți din cele Șapte Regate. Arcurile lor lungi sunt renumite, iar despre cei mai faimoși arcași din balade și istorie se spune că provin din Hotarele Dornishiene. Fletcher Dick, celebrul nelegiuit din Frăția Pădurii Regelui, s-a născut într-un sat de lângă castelul Marcher din Coiful de Piatră și este considerat unul dintre cei mai buni arcași.

Ținuturile Ținuturilor Furtunii au dat, de asemenea, și un mare număr de oameni ai mării și marinari. Capătul Furtunii însuși, ridicându-se deasupra falezelor mărețe de la Capul Durran și stâncilor ascunse din Golful Naufragiilor, nu asigură ancorarea în siguranță nici pentru navele de război, nici pentru cele negustorești, dar în vremea Regilor Furtunii, flotele de război erau adesea întreținute la Ciocul lui Massey, Estermont și orașele și satele de pescari aflate pe țărmul Mării Dorne. Mai târziu, alți monarhi au ales să-și andocheze flotele pe țărmul

Mulți oameni din Tarth, nobili și săraci, susțin că se trag din eroul legendar Ser Galladon din Morne, despre care se spunea că mânuia o spadă pe nume Fecioara Dreaptă, primită chiar de la Cei Șapte. Ținând cont de rolul pe care-l joacă Fecioara Dreaptă în legenda lui Ser Galladon, Maesterul Hubert, în lucrarea sa *Fratele Cerbului*, sugerează că Galladon din Morne nu a fost un războinic sălbatic din Epoca Eroilor, transformat în cavaler de menestreli câteva mii de ani mai târziu, ci un personaj istoric real din vremuri mult mai recente. Hubert mai notează că Morne era o cetate de scaun pentru regii mărunți de pe coasta de est a Tarthului, până când Regii Furtunii i-au făcut să capituleze, dar că ruinele sale indică faptul că fortăreața a fost ridicată de andali, nu de Primii Oameni.

vestic din Tarth, unde munții imenși ai insulei oferă protecție în fața furtunilor dezlănțuite adesea pe Marea Îngustă. Insula de Safir, după cum o numesc unii, este condusă de Casa Tarth din Castelul Evenfall, o veche familie de origine andală, care se mândrește cu legăturile sale cu Durrandonii, Baratheonii și, mai recent, Casa Targaryen. Cândva regi în toată regula, lorzii din Tarth încă își mai spun „Evenstar", un titlu despre care susțin că provine de la începutul vremurilor.

Cei mai înverșunați luptători din Ținuturile Furtunii și poate din întregul Westeros sunt, fără îndoială, oamenii de la Hotare, despre ei spunându-se că se nasc cu sabia în mână și adesea se mândresc cu faptul că învață să lupte înainte de a învăța să meargă. Sarcina lor este aceea de a proteja domeniul Regilor Furtunii de vechii dușmani dinspre vest și, mai ales, dinspre sud.

Castelele din Hotarele Dornishiene sunt unele dintre cele mai puternice din regat, și pe bună dreptate, deoarece rareori a trecut o generație fără să se fi confruntat cu un nou atac. Au fost ridicate spre a crea un fel de zid de apărare împotriva incursiunilor dornishienilor și ale regilor din Reach. Lorzii de la Hotare sunt foarte mândri de istoria lor ca apărători de bază ai regatului Regilor Furtunii, multe balade și legende preamărindu-le faptele.

Unele dintre cele mai severe cetăți de scaun ale celor de la Hotare sunt Coiful de Piatră, un vechi bastion al Casei Swann, cu turnurile sale de pază din piatră neagră și albă, dominând apa râului Slayne, cu vârtejurile sale rapide, iazurile și cascadele sale; Blackhaven, cetatea Casei Dondarrion, cu zidurile ei descurajante, din bazalt negru, și șanțul de apărare secat, fără fund parcă; și Cântecul Nopții, cu Turnurile Cântătoare, de unde a dominat, secole la rând, Casa Caron. Cu toate că sunt lorzi, Caronii nu au avut însă nicio influență asupra celorlalți lorzi de la Hotare. Ei se consideră cea mai veche casă din regiune (pretenție pe care și-o dispută cu Casa Swann), fiind întotdeauna în primele rânduri ale apărării Ținuturilor Furtunii.

Faimoși pentru războinicii și menestrelii lor, Casa Caron are o istorie povestită, de la Epoca Eroilor încoace. Caronii obișnuiesc să spună că privighetorile casei lor au fost văzute pe mii de câmpuri de luptă, iar istoriile arată că fortăreața Cântecul Nopții a fost asediată de nu mai puțin de treizeci și șapte de ori în ultima mie de ani.

Dacă locuitorii de la Hotare sunt faimoși pentru castelele lor solide și baladele lor, Pădurea Ploii este cunoscută pentru ploaia, tăcerea și bogăția în blănuri, lemn și chihlimbar. Aici, copacii domnesc, se zice, iar castelele par adesea să fi crescut din pământ în loc să fi fost construite. Însă cavalerii și lorzii Pădurii Ploii au rădăcini la fel de adânci precum cele ale copacilor care-i adăpostesc, dovedindu-se aprigi în bătălii, puternici, îndârjiți și de neclintit.

CAPĂTUL FURTUNII

Istoria construirii Capătului Furtunii ne este cunoscută numai prin intermediul baladelor și al poveștilor – cele ale lui Durran Năpasta Zeilor și a frumoasei Elenei, fiica a doi zei. Se crede că a fost cel de-al șaptelea castel ridicat de Durran în acel loc (cu toate că cifra ar putea fi o inserare târzie a Credinței).

Maesterii care au slujit la castel vorbesc despre cât de solid este și despre ingeniozitatea construcției. Fie că a fost sau nu făcut de Brandon Constructorul, marele său zid de apărare, cu pietrele atât de bine îmbinate încât nici vântul nu trece printre ele, este, pe bună dreptate, faimos. La fel și marele bastion central, care se avântă spre cer, dominând Golful Naufragiilor.

Capătul Furtunii n-a căzut niciodată sub vreun asalt sau asediu, spune istoria. Și pare ceva credibil.

În timpul Rebeliunii lui Robert, lordul Tyrell de Highgarden a asediat Capătul Furtunii timp de un an, fără niciun rezultat. Dacă proviziile garnizoanei ar fi fost suficiente, castelul ar fi putut rezista la nesfârșit, însă războiul s-a declanșat repede și depozitele și grânarele erau numai pe jumătate pline. Pe la sfârșitul anului, garnizoana aflată sub comanda fratelui lordului Robert, Stannis, a fost aprig încercată de foamete și nevoi, fiind salvată de un contrabandist, care s-a strecurat prin blocada lui Redwyne într-o noapte, aducând la Capătul Furtunii o încărcătură de ceapă și pește sărat. Astfel, castelul a putut să reziste până când Robert l-a învins pe Rhaegar pe Trident, iar lordul Eddard Stark a sosit pentru a pune capăt asediului.

Cu siguranță, Capătul Furtunii este un castel vechi, însă când este comparat cu ruinele fortărețelor circulare ale Primilor Oameni sau chiar cu Primul bastion de la Winterfell (pe care un fost maester aflat în serviciul familiei Stark l-a examinat și a descoperit că fusese reconstruit de atâtea ori încât n-ar fi putut fi făcută o datare precisă), marele turn și pietrele perfect îmbinate ale zidului de apărare de la Capătul Furtunii par a fi mult dincolo de capacitățile Primilor Oameni acum multe mii de ani. Imensul efort depus pentru ridicarea Zidului a presupus o muncă mult mai rudimentară decât înalta artă necesară pentru construirea unui zid prin care să nu treacă nici măcar vântul. Arhimaesterul Vyron, în volumul său *Triumfuri și înfrângeri*, spune că dacă ceea ce susțin legendele, cum că forma finală a Capătului Furtunii ar fi cel de-al șaptelea castel, este adevărat, asta presupune o influență andală clară, respectiv că forma finală a castelului a fost dobândită în vremurile andalilor. Castelul a fost reconstruit, poate, pe locul unor castele anterioare, însă dacă este așa, asta s-a întâmplat la mult timp după ce Durran Năpasta Zeilor și frumoasa sa Elenei și-au trăit viața pe acest pământ.

Se spune că, la fiecare șaptezeci și șapte de ani, o furtună mai puternică decât toate se abate urlând asupra Capătului Furtunii, vechii zei ai mării și ai cerului încercând, încă o dată, să azvârle cetatea lui Durran în mare. Este o poveste frumoasă... însă doar atât. Documentele maesterilor de la Capătul Furtunii arată că sunt furtuni cumplite aproape în fiecare an, în special toamna, și, deși unele sunt mai intense decât altele, nu există consemnări privind furtuni neobișnuit de puternice la fiecare șaptezeci și șapte de ani. Cea mai puternică furtună din amintirea celor care mai trăiesc acum a fost cea din 221 D.C., în ultimul an al domniei lui Aerys I, iar cea mai mare de dinaintea ei a fost în 166 D.C., cu cincizeci și cinci de ani mai înainte.

PAGINILE PRECEDENTE | *Soldații lui Baratheon la Piatra Dragonului.* STÂNGA | *Evenfall din Tarth.*

ȚINUTURILE FURTUNII
DORNE
REACH
MUNȚII ROȘII
MAREA APUSTĂ
MAREA DORNULUI
MAREA VERII
Palatul de Vară
Blackhaven
Coiful de Piatră
Pădurea Cețurilor
Turnul Plângerii
Cântecul Nopții
Cuibul Vulturilor
Wyl
Turnul Bucuriei
Kingsgrave
Blackmont
Înaltul Ermitaj
Skyreach
Yronwood
Ghaston Grey
Ghost Hill
Torul
Grația Zeilor
BRAȚUL RUPT
Water Gardens
Sunspear
Planky Town
Lemonwood
Starfall
Hellholt
Sandstone
Vaith
Țărmul de Sare
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
RUINE
MĂSLINE
PUȚURI
DRUMURI

DORNE

NUMAI UN DORNISHIAN poate să cunoască Dorne cu adevărat, se spune.

Cel mai sudic dintre cele Șapte Regate este și cel mai neospitalier... și cel mai ciudat, pentru cineva crescut în Reach sau în Ținuturile Vestice sau la Debarcaderul Regelui. Pentru că Dorne este altfel, în mai multe feluri decât s-ar putea povesti.

Deșerturi întinse, de nisip roșu și alb, munți amenințători, unde trecători periculoase sunt păzite de oameni periculoși, căldură sufocantă, furtuni de nisip, scorpioni, mâncare îngrozitoare, otrăvuri, castele făcute din lut, curmale și smochine și portocale cu miezul roșu, toate aceste lucruri însumează cam tot ceea ce știu oamenii de rând din cele Șapte Regate despre Dorne. Ele există, desigur, însă sunt multe altele în acest străvechi principat, a cărui istorie merge înapoi până în Zorii Vremurilor.

Munții Roșii de la hotarele sale de vest și de nord au separat Dorne de restul regatului timp de mii de ani, la fel ca și deșerturile sale. În spatele acestui zid de munți, mai mult de trei sferturi din teritoriu este pământ arid, necultivat. Nici coasta sudică lungă a Dorne nu este mai ospitalieră, fiind, în cea mai mare parte, o încâlceală de recife și stânci, cu puține locuri de ancorare protejate. Navele care acostează acolo, voit sau din întâmplare, găsesc puține lucruri care să le folosească: nu există păduri de-a lungul coastei, capabile să le ofere cherestea pentru reparații, puțin vânat, doar câteva ferme și chiar și mai puține sate de unde să obțină provizii. Nici apă de băut nu se găsește ușor, iar mările de la sud de Dorne sunt pline de vârtejuri de rechini și de krakeni.

În Dorne nu există orașe, cu toate că așa-numitul oraș-umbră, care se agață de zidurile de la Sunspear, este destul de mare ca să fie socotit oraș (un oraș construit din lut și paie, trebuie spus). Mai întins și mai populat, Planky Town de la gura râului Sângele Verde este poate cel mai apropiat lucru de un oraș pe care-l au dornishienii, cu scânduri pe străzi, unde casele și palatele și prăvăliile sunt făcute din plute, barje și corăbii negustorești legate cu frânghii de cânepă și plutind pe apă.

Arhimaesterul Brude, născut și crescut în orașul-umbră adunat pe sub zidurile surpate de la Sunspear, a remarcat odată, după cum se știe, că Dorne are mai multe în comun cu Nordul Îndepărtat decât au oricare dintre ele cu regatele care le despart. „Unul este fierbinte, iar celălalt rece, dar aceste străvechi regate de nisip și zăpadă sunt despărțite de restul Westerosului de istorie, cultură și tradiție. Amândouă sunt slab populate, în comparație cu ținuturile dintre ele. Amândouă se agață cu încăpățânare de rânduielile, zeii și tradițiile lor. Niciunul n-a fost cu adevărat cucerit de dragoni. Regele Nordului l-a acceptat fără luptă pe Aegon Targaryen ca suzeran, în vreme ce Dorne a rezistat forței Targaryenilor cu vitejie, pentru aproape două sute de ani înainte ca, în cele din urmă, să cedeze înaintea Tronului de Fier prin căsătorie. Dornishienii și nordicii sunt considerați sălbatici de ignoranții din cele cinci regate «civilizate» și lăudați pentru valoarea lor de cei care au încrucișat săbiile cu ei."

Dornishienii se făl esc cu faptul că regatul lor este cel mai vechi din cele Șapte Regate din Westeros. Acest lucru este adevărat, într-un fel. Spre deosebire de andali, care au venit mai târziu, Primii Oameni nu erau navigatori. Ei au venit în Westeros nu cu corăbii lungi, ci pe jos, prin pasajul dinspre Essos, din care nu au mai rămas astăzi decât Treptele de Piatră și Brațul Rupt din Dorne. Pe jos sau călare, țărmurile estice din Dorne ar fi fost inevitabil locul unde-ar fi pus prima dată piciorul pe pământul din Westeros.

Oricum, puțini au ales să rămână acolo, deoarece ținuturile întâlnite de ei erau departe de a fi primitoare. Copiii Pădurii numeau Dornul, pe bună dreptate, Pământul Pustiu. Jumătatea estică a ținutului este în mare parte formată din tufăriș rar, solul său arid producând foarte puțin, chiar dacă ar fi irigat. Și odată ce-ai trecut de Vaith, vestul Dornului nu-i decât o mare vastă de dune agitate, unde soarele bate fără oprire, iscând, din când în când, furtuni de nisip cumplite, care pot smulge carnea de pe oasele unui bărbat în câteva minute. Nici măcar Garth Mână Verde n-ar fi putut face florile să înflorească în acest mediu atât de aspru și neiertător, dacă legendele din Reach pot fi crezute. (Garth nu este menționat în legendele din Dorne.) În loc de asta, și-a condus oamenii printre munți spre fertilul Reach de dincolo de ei. Majoritatea Primilor Oameni care au venit după el au aruncat o privire spre Dorne și l-au urmat.

Însă nu toți. Unii dintre ei au văzut frumusețea în acel tărâm dezolant, încins, crud și au ales să-și construiască acolo căminul. Majoritatea lor s-au așezat de-a lungul malurilor râului pe care l-au numit Sângele Verde. Cu toate că era mizerabil în comparație cu Mander, Tridentul sau Apa Neagră, apele râului Sângele Verde sunt, cu adevărat, seva vieții din Dorne.

Majoritatea Primilor Oameni care au preferat să rămână în Dorne, în loc să rătăcească spre nord, în căutarea unor ținuturi mai darnice, s-au așezat în apropierea malurilor

Râurile din Dorne se revarsă doar după rarele (și periculoasele) furtuni. În restul anului, sunt doar ravene secate. În Dorne curg, zi și noapte, numai trei râuri, iarnă și vară, fără să sece niciodată. Torrentinul, izvorând sus, din înălțimea munților din vest, se aruncă în mare printr-o serie de curenți rapizi și cascade, vuind prin canioane și crevase cu un sunet ca un muget al unei jivine imense. Provenind din izvoarele de munte, apele sale sunt dulci și pure, însă imposibil de traversat fără poduri și imposibil de navigat. Pucioasa este un curs de apă mult mai liniștit, însă apele sale gălbui și tulburi duhnesc a sulf, iar plantele care cresc de-a lungul malurilor sale sunt ciudate și pipernicite. (Iar despre oamenii care trăiesc pe aceste maluri, mai bine să nu vorbim.) Însă apele Sângelui Verde, chiar dacă sunt uneori nămoloase, sunt sănătoase pentru plante și animale, iar pe malurile râului se înghesuie ferme și livezi pe sute de kilometri. Chiar mai mult, Sângele Verde și afluenții săi, Vaith și Biciul, sunt navigabile cu barca până aproape de izvoarele lor (chiar dacă apa-i mică și plină de bancuri de nisip), fiind astfel principala arteră comercială a principatului.

Sângelui Verde, săpând canale și șanțuri pentru a aduce apele dătătoare de viață la copacii și grânele plantate de ei. Alții au preferat să trăiască lângă Marea Îngustă; țărmurile estice ale Dorne sunt mult mai iertătoare decât cele din sud, și curând multe mici sate s-au ridicat acolo, hrănindu-se cu pește și crabi. Cei mai neobosiți dintre Primii Oameni au mers mai departe și și-au făcut case pe dealurile de la baza munților, în sudul Munților Roșii, unde furtunile care se îndreaptă spre nord aveau obiceiul să-și verse umezeala, creând o centură verde, fertilă. Cei care au urcat și mai mult și-au făcut sălașurile printre piscuri, în văile ascunse și pajiștile înalte, de munte, unde iarba este verde și dulce. Numai cei mai curajoși și mai smintiți au îndrăznit să se aventureze în interiorul continentului, peste nisipurile adânci. Unii dintre ei au găsit apă printre dune și au ridicat fortărețe și castele în aceste oaze; urmașii lor, secole mai târziu, au devenit Lorzii Puțurilor. Însă pentru fiecare om care a dat de un puț, mai mult de o sută au murit de sete sub razele necruțătoare ale soarelui din Dorne.

De aici se trag cele trei feluri de dornishieni pe care-i cunoaștem astăzi. Tânărul Dragon, regele Daeron I Targaryen, le-a dat numele după care-i știm în cartea sa, *Cucerirea ținutului Dorne*. Le-a spus dornishieni de piatră, de nisip și de sare. Dornishienii de piatră sunt oamenii de la munte, cu părul blond și pielea albă, majoritatea fiind descendenți ai Primilor Oameni și ai andalilor; dornishienii nisipurilor locuiesc în deșerturi și în văile râurilor, cu pielea arsă de soarele dornishian puternic; cei de sare sunt dornishienii de pe coastă, cu părul negru și sprinteni, pielea măslinie, au cele mai bizare obiceiuri și majoritatea au sânge rhoynar. (Când Nymeria a pus piciorul pe țărmul din Dorne, majoritatea rhoynarilor au preferat să rămână lângă marea care le fusese cămin cu atât de mult timp în urmă, chiar după ce prințesa și-a incendiat corăbiile.)

Unicul eveniment important din istoria dornishiană, și poate și din istoria Westerosului, este cel despre care, cu toată frustrarea noastră, știm cel mai puțin.

Mare parte din ceea ce credem despre Ruptură provine din balade și legende. Primii Oameni au trecut din Essos spre Westeros pe uscat, sunt cu toții de acord, pe jos sau călare printre dealurile și pădurile marelui pasaj de uscat care lega cele două continente în Zorii Vremurilor. Dorne a fost primul teritoriu în care au intrat, însă puțini au și rămas, după cum am spus deja; majoritatea s-au îndreptat spre nord, prin munți și poate peste mlaștinile sărate care existau cândva acolo unde se află acum Marea Dornului. Pe măsură ce treceau veacurile, au venit în număr din ce în ce mai mare, revendicând Ținuturile Furtunii și Reach și Ținuturile Riverane, ajungând, în cele din urmă, chiar și în Vale și în Nord. Au izgonit toate semințiile străvechi de dinaintea lor, măcelărindu-i pe uriași oriunde-i găseau, doborând copacii inimii cu topoarele lor de bronz, declanșând un război sângeros împotriva Copiilor Pădurii.

Copiii au ripostat cât de bine au putut, însă Primii Oameni au copleșit rasele străvechi peste tot unde le-au întâlnit, deoarece armele Copiilor erau din os, lemn și obsidian. Până la urmă, disperați, aceștia au recurs la vrăjitorie și și-au implorat înțelepții să stăvilească valurile de invadatori.

Și-așa au făcut, adunându-se cu sutele (unii spun că pe Insula Chipurilor) și invocându-și vechii lor zei cu cântece și rugăciuni și sacrificii sângeroase (o mie de captivi au fost dați ca ofrandă pădurii zeilor, afirmă o versiune a legendei, iar alta spune că s-au folosit de sângele propriilor lor copii). Iar vechii zei s-au trezit, iar uriașii s-au deșteptat din pământ și întregul Westeros s-a zguduit și a tremurat. Crăpături mari au apărut în pământ, iar dealurile și munții s-au surpat și-au fost înghițiți. Și apoi au năvălit mările înăuntru, iar Brațul din Dorne a fost rupt și spulberat de forța apei, până când au mai rămas deasupra valurilor numai câteva insule pustii și stâncoase. Marea Verii s-a unit cu Marea Îngustă, iar pasajul dintre Essos și Westeros a dispărut pentru totdeauna.

Ori așa spune legenda.

Majoritatea învățaților sunt de acord că Essos și Westeros erau, cândva, unite; o mie de povești și consemnări runice vorbesc despre traversarea Primilor Oameni. Astăzi, mările le despart, așa că este limpede că una dintre versiunile evenimentului numit de dornishieni Ruptura trebuie să fie adevărată. S-a întâmplat în răstimpul unei singure zile, așa cum pretind unele balade? A fost lucrătura Copiilor Pădurii și a vrăjilor înțelepților lor? Aceste lucruri sunt mai puțin sigure. Arhimaesterul Cassander sugerează altceva în lucrarea sa, *Cântecul mării: cum au fost despărțite pământurile*, argumentând că nu cântecele înțelepților au separat Westerosul de Essos, ci, mai degrabă, ceea ce numește el cântecul mării – o ridicare lentă a apelor, care a avut loc în decursul secolelor, nu într-o singură zi, fiind provocată de o serie de veri lungi și fierbinți, ierni scurte și calde, acestea topind gheața de pe pământul înghețat de dincolo de Marea Tremurătoare, făcând astfel ca mările să se ridice.

Mulți maesteri găsesc că argumentele lui Cassander sunt plauzibile și au ajuns să-i accepte teoriile. Dar fie că Ruptura a avut sau nu loc într-o singură noapte ori în decursul secolelor, este clar că s-a întâmplat; Treptele de Piatră și Brațul Rupt din Dorne sunt o mărturie mută, dar elocventă asupra efectelor sale. De asemenea, există multe indicii care sugerează că Marea Dornului a fost cândva una interioară, cu apă dulce, alimentată de izvoarele din munți, mult mai mică decât cea de astăzi, până când Marea Îngustă a năvălit peste țărmurile sale și a acoperit mlaștinile sărate aflate între ele.

Și chiar dacă acceptăm că vechii zei au rupt Brațul din Dorne cu Ciocanul Apelor, așa cum pretinde legenda, înțelepții și-au intonat cântecul mult prea târziu.

Niciun rătăcitor n-a mai traversat spre Westeros după ce s-a produs Ruptura, este adevărat, pentru că Primii Oameni nu erau navigatori... însă atât de mulți dintre strămoșii lor făcuseră deja traversarea și i-au copleșit pe cei din semințiile străvechi, tot mai puțini, depășindu-i într-o proporție de trei la unu la vremea când pământurile au fost despărțite, iar această discrepanță s-a tot mărit în decursul veacurilor, deoarece femeile Primilor Oameni au născut fii și fiice cu o periodicitate mult mai mare decât cele din semințiile vechi. Și astfel, Copiii și uriașii au dispărut, în vreme ce rasa oamenilor s-a răspândit și s-a înmulțit, revendicând pământurile și pădurile, ridicând sate și fortărețe și regate.

STÂNGA | *Cele trei feluri de dornishieni: de piatră, de nisip și de sare.*

REGATELE PRIMILOR OAMENI

Dezbinarea dornishienilor este vizibilă chiar și în sursele noastre cele mai vechi. Distanțele mari dintre orice așezare măruntă și dificultățile călătoriei peste nisipurile încinse și munții stâncoși au contribuit la izolarea fiecărei comunități mici una de cealaltă și au dus la apariția multor mici lorzi, mai mult de jumătate dintre ei ajungând să-și spună regi. Monarhi mărunți existau peste tot prin Westeros, asta-i sigur, însă rareori au apărut atât de mulți (și atât de mărunți) cum erau cei dornishieni de sub Primii Oameni.

Nu vom încerca să discutăm despre toți aceștia. Majoritatea domneau peste niște domenii atât de mici, sau cuceriri de atât de scurtă durată, încât aproape că nici nu merită a fi menționați. Câteva din cele mai mari case merită pomenite însă: acelea ale căror descendențe au prins rădăcini adânci și au rezistat trecerii a mii de ani.

Casa Dayne și-a ridicat castelul la gura Torrentinului, pe o insulă unde râul mugind tumultuos se lățește spre a întâlni marea. Legenda spune că primul Dayne a ajuns în acel loc urmând drumul unei stele căzătoare și acolo a găsit o piatră cu puteri magice. Urmașii lui au domnit asupra munților vestici secole de-a rândul ca Regi ai Torrentinului și Lorzi de Starfall (Stea căzătoare).

La nord și la est, dincolo de marea deschizătură din munți, care oferă cel mai scurt și mai ușor drum dinspre Dorne spre Reach, Casa Fowler și-a așezat propria sa cetate, pe versanții stâncoși care dominau trecătoarea. A fost numită Skyreach (Atinge cerul), pentru poziția sa îndrăzneață și turnurile de piatră înalte. Pe atunci, trecătoarea care ajungea acolo era cunoscută de toată lumea drept Calea Largă (astăzi, Trecătoarea Prințului), așa că Fowlerii și-au luat titlurile bombastice de Lorzi de Skyreach, Lorzii Căii Largi și Regi ai Pietrei și Cerului.

Într-un stil asemănător, departe, înspre est, acolo unde munții coboară spre Marea Dornului, Casa Yronwood și-a găsit loc în văile înalte și dealurile înverzite de la baza muntelui, sub piscuri, și a preluat controlul Drumului Oaselor, cea de-a doua mare trecătoare din Dorne (una mult mai abruptă, îngustă și mult mai periculoasă decât Calea Largă din vest). Bine protejate și fertile, teritoriile lor erau și bine împădurite și dispuneau de zăcăminte valoroase de fier, zinc și argint, făcându-i pe Yronwood cei mai bogați și mai puternici dintre regii dornishieni. Spunându-și Sânge Regal, Lorzii Drumului Oaselor, Stăpâni ai Dealurilor Verzi și Mari Regi din Dorne, lorzii Casei Yronwood au ajuns, cu timpul, să domnească în nordul Dornului, de la domeniile de munte ale Casei Wyl și până la izvoarele Sângelui Verde... cu toate că eforturile lor de a-i aduce sub comanda lor pe alți regi dornishieni au avut rareori succes.

A existat și un rival, Marele Rege din Dorne, în vremurile Primilor Oameni, domnind dintr-un mare castel cu turn de lemn, așezat pe o colină înaltă pe malul sudic al Sângelui Verde, lângă Lemonwood, acolo unde râul se varsă în Marea Verii. Aceasta a fost o domnie ciudată, pentru că ori de câte ori regele murea, succesorul lui era desemnat prin alegerea din rândurile a zeci de familii nobiliare, așezate de-a lungul râului, pe malurile estice. Wade, Shell, Holt, Brook, Huul, Lake, Brownhill și Briar cu toții au dat regi care au domnit în castelul înalt, printre lămâi, dar până la urmă acest sistem curios a fost înlocuit când o alegere disputată a făcut casele regale să se războiască între ele. După o generație de conflict, trei dintre casele vechi au fost măturate de pe fața pământului, iar cândva puternicul regat riveran s-a destrămat în zeci de regate bătăioase.

În alte părți din Dorne au existat alte mici regate, între nisipurile adânci, printre piscurile de la înălțime, de-a lungul țărmului sărat și pe insulele Brațului Rupt, însă doar câteva dintre acestea s-au apropiat vreodată de forța și de prestigiul familiilor Dayne din Starfall, Fowler din Skyreach și Calea Largă și Yronwood de Yronwood.

SOSESC ANDALII

Andalii și-au lăsat pecetea în Dorne, așa cum au făcut peste tot în Westeros, la sud de Gât. Totuși, majoritatea istoricilor sunt de acord că impactul lor a fost mai mic aici decât în oricare regat de sud. Spre deosebire de Primii Oameni, andalii erau navigatori, iar căpitanii lor aventuroși care cunoșteau coastele din Dorne obișnuiau să spună că acolo nu erau decât șerpi, scorpioni și nisip. Nici nu-i de mirare că puțini invadatori au vâslit până acolo, când erau ținuturi mai verzi, mai bogate și mult mai apropiate, doar dincolo de Marea Îngustă, vizavi de Andalos însuși.

Și totuși, se găseau mereu câțiva care să o apuce pe drumurile evitate de alții, căutând comori prin cotloanele mai întunecate ale lumii. Și-așa s-a întâmplat cu andalii, care și-au croit calea spre Dorne. Unii s-au confruntat cu Primii Oameni,

DREAPTA | *Spada Dimineții purtând Zorii.*

Spada Dimineții

Dayne din Starfall sunt una dintre cele mai vechi case din cele Șapte Regate, cu toate că faima lor se datorează, în cea mai mare parte, spadei lor străvechi, numită Zorii, și celor care au mânuit-o. Originile sale s-au pierdut în legende, însă se pare că familia Dayne este în posesia ei de mii de ani. Cei care au avut onoarea de a o examina spun că nu arată ca nicio spadă din oțel valyrian cunoscută, fiind albicioasă precum sticla albă, opacă, însă din toate celelalte puncte de vedere pare să aibă aceleași proprietăți ca oricare armă din oțel valyrian, fiind incredibil de solidă și ascuțită.

Cu toate că multe case și-au moștenit spadele, acestea, în mare parte, le transmit de la un lord la altul. Unii, cum au făcut cei din familia Corbray, pot împrumuta spada unui fiu sau frate, pe durata întregii sale vieți, doar pentru a o înapoia lordului. Însă nu este și cazul Casei Dayne. Celui care poartă Zorii – și numai un cavaler al Casei Dayne este demn să o poarte – i se dă titlul de Spada Dimineții.

Din acest motiv, Spadele Dimineții sunt vestite în cele Șapte Regate. Există băieți care visează în secret că ar fi fiul cuiva de la Starfall, pentru a putea revendica această spadă legendară și titlul ei. Cel mai renumit dintre toți a fost Ser Arthur Dayne, cel mai ucigător dintre cavalerii din Garda Regelui, pe vremea lui Aerys al II-lea, care a învins Frăția Pădurii Regelui și și-a făcut renume în orice turnir sau luptă. A murit cu cinste, împreună cu frații lui jurați, la sfârșitul Rebeliunii lui Robert, după ce lordul Eddard Stark se zice că l-ar fi răpus într-o singură confruntare. Apoi, lordul Stark a înapoiat spada Zorii la Starfall și rudelor lui Ser Arthur, în semn de respect.

care veniseră acolo înaintea lor pentru calitatea pământurilor de-a lungul Sângelui Verde și de pe coaste, ori s-au aventurat în munți. Alții s-au stabilit în locuri prin care nu mai călcase niciun om înainte.

Printre aceștia se aflau Ullerii și Qorgylii; primii au ridicat o cetate mohorâtă și împuțită, aproape de apele sulfuroase ale Pucioasei, în vreme ce ultimii s-au stabilit printre dunele și nisipurile adânci, fortificându-și singurul puț pe o rază de două sute cincizeci de kilometri. Mai departe în est, familia Vaith a ridicat un castel înalt, alb, pe dealuri, la confluența a doi afluenți care formau râul care, curând, le va purta numele. Prin alte părți ale domeniului, casele Allyrion, Jordayne și Santagar și-au stabilit propriile cetăți.

Iar pe malul estic, între Brațul Rupt și Sângele Verde, un aventurier andal, Morgan Martell, și ai săi au debarcat în ținuturi vag stăpânite de Casa Wade și Casa Shell, i-au învins într-o bătălie, le-au cucerit satele, le-au ars castelele și și-au stabilit domeniul pe o fâșie de coastă stâncoasă de două sute cincizeci de kilometri lungime și cincizeci lățime.

În decursul secolelor următoare, puterea lor a crescut... însă încet, deoarece, atunci ca și acum, lorzii Casei Martell erau renumiți pentru prudența lor. Până la venirea Nymeriei, niciun dornishian nu i-ar fi socotit printre puternicii țării. Într-adevăr, cu toate că erau înconjurați de regi din fiecare parte, Martelli înșiși nu s-au grăbit să revendice acest titlu și în anumite momente ale istoriei lor au plecat de bunăvoie genunchiul înaintea regilor Jordayne din Tor, a pioșilor Allyrion din Grația Zeilor, înaintea multor regi mărunți de pe Sângele Verde și în fața mândrilor Yronwood din Yronwood.

VENIREA RHOYNARILOR

Familia Martell și-a guvernat modestele sale domenii timp de sute de ani înainte ca prințesa Nymeria și cele zece mii de corăbii ale sale să ajungă pe coastele Dornului, în apropierea locului unde se află acum castelul Sunspear și orașul său umbră.

Felul în care Nymeria l-a luat pe Mors Martell de soț și lord, arzându-și navele și legându-i pe rhoynarii ei de casa lui, inima și mâna și onoarea, a fost povestit în altă parte. Nu trebuie să-l mai spunem și aici. Nici nu vom repeta vechile povești de familie despre bătăliile câștigate și pierdute, despre alianțele încheiate și rupte.

Este suficient să spunem că bogăția și cunoștințele aduse de rhoynari în Westeros, dimpreună cu ambiția lordului Mors și voința de nestăpânit a Nymeriei din Rhoyne, le-au permis Martellilor să-și extindă masiv puterea, învingând lorzii și regii mărunți, unul după altul, până când, în cele din urmă, i-au doborât și pe Yronwood, unificând întregul Dorne... dar nu ca pe un regat, ci ca un principat, deoarece Mors și Nymeria nu și-au spus niciodată rege și regină, preferând titlurile de prinț și prințesă, după moda orașelor-stat pierdute de pe Rhoyne. Descendenții lor au continuat această tradiție până în prezent, chiar și după ce au învins numeroși rivali și i-au înfruntat și pe Regii Furtunii și pe cei din Reach.

În balade, despre Nymeria se spune că a fost o vrăjitoare și o războinică; niciuna dintre aceste afirmații nu-i adevărată. Cu toate că n-a pus mâna pe arme să lupte, și-a dus soldații pe multe câmpuri de bătălie, conducându-i cu mare abilitate și pricepere. O înțelepciune transmisă și urmașilor ei, care, la rândul lor, vor conduce armate când ea va fi prea bătrână și neputincioasă. Și cu toate că nimeni n-a egalat isprava Nymeriei, de a trimite pe meterezele Zidului șase regi legați cu lanțuri aurite, moștenitorii său au izbutit să mențină Dorne independent față de regii rivali de la nord de munți și întreg în fața regilor dușmănoși și cu firea iute care domneau în munți și deșerturi.

Casa Martell a guvernat Dorne timp de șapte sute de ani, înălțându-și turnurile semețe la Sunspear, văzând orașul umbră și Planky Town ridicându-se și învingându-i pe toți cei care le amenințau domeniile.

DEASUPRA | *Blazonul Casei Martell (centru) și unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Dayne, Fowler, Jordayne, Qorgyle, Toland, Uller, Vaith, Wyl, Yronwood, Allyrion și Blackmont.*

NUMELE CELOR ȘASE REGI TRIMIȘI DE NYMERIA PE ZID, AȘA CUM SUNT ELE CONSEMNATE ÎN ISTORIE

Yorik din Casa Yronwood, Sângele Regal, cel mai bogat și mai puternic dintre regii dornishieni, deposedați de Casa Martell.

Vorian din Casa Dayne, Spadă a Serii, considerat cel mai măreț cavaler din Dorne.

Garrison din Casa Fowler, Regele Orb, bătrân și fără văz, totuși temut pentru viclenia lui.

Lucifer din Casa Dryland, Ultimul din Neamul Său, Rege al Pucioasei, Lordul de Hellgate Hall.

Benedict din Casa Blackmont, care slujea un zeu al întunericului și despre care se spunea că avea puterea de a se transforma într-un vultur uriaș.

Albin din Casa Manwoody, un smintit scandalagiu, care voia să domine asupra Munților Roșii.

OBICEIURILE CIUDATE ALE SUDULUI

Izolați, așa cum au fost – iar apoi, cu o mie de ani în urmă, alăturându-se rhoynarilor – dornishienii au propria lor istorie mândră și tulburătoare și propriile lor datini.

Dornishienii de piatră au cele mai multe în comun cu cei aflați la nord de munți și au fost cel mai puțin afectați de obiceiurile rhoynarilor. Asta nu i-a făcut însă să se alieze cu lorzii de pe Hotare sau cu cei din Reach; din contră, s-a spus că lorzii munților au o istorie la fel de violentă ca aceea a clanurilor de munteni din Vale, războindu-se mii de ani cu Reach și Ținuturile Furtunii, dar și între ei. Dacă baladele vorbesc despre ciocnirile îndrăznețe cu stăpânii cruzi de la Hotare, asta este, în general, o ispravă a lorzilor Blackmont și Kingsgrave, din Wyl și Skyreach. Și a Casei Yronwood. Păzitorii Drumului Oaselor sunt cei mai mândri și mai puternici dintre vasalii Casei Martell, iar relațiile dintre ei au fost, în cel mai bun caz, tensionate.

Dornishienii de nisip sunt mult mai rhoynari și sunt obișnuiți cu felul de viață aspru din deșert. Râurile din Dorne sunt neînsemnate în comparație cu Mander sau cu Tridentul, însă aduc destulă apă pentru irigarea câmpurilor și alimentarea satelor și orașelor. Însă, în afara lor, oamenii trăiau în feluri diferite: deplasându-se de la o oază din deșert la alta, traversând nisipurile cu ajutorul puțurilor cunoscute de ei în mijlocul pustietăților, crescându-și copiii împreună cu caprele și cu caii lor. Ei sunt principalii crescători ai faimoșilor armăsari de nisip, considerați cei mai frumoși cai din cele Șapte Regate. Cu toate că au oasele fragile și nu pot susține cu ușurință greutatea armurii unui cavaler, sunt iuți

DEASUPRA | *Prințesa Nymeria și Mors Martell, pe tronuri, la Sunspear.*

Înainte de venirea Nymeriei, Regii de Yronwood erau cea mai puternică dintre casele din Dorne – mult mai puternici decât Martell la acea vreme; au domnit în jumătate din Dorne – un lucru pe care, nici până în ziua de astăzi, Yronwood nu lasă pe nimeni să-l uite. În secolele de după ridicarea Casei Martell la domnie în Dorne, Casa Yronwood s-a răsculat de câteva ori. Chiar și după ce prințul Maron Martell a unit Dorne cu Tronul de Fier, și-au păstrat obiceiul. Lorzii de Yronwood au galopat pentru dragonul negru în nu mai puțin de trei din cele cinci Rebeliuni Blackfyre.

și neobosiți, capabili să gonească zi și noapte, bând numai câteva măsuri de apă. Dornishienii își iubesc armăsarii de nisip aproape la fel de mult pe cât își iubesc copiii, iar regele Daeron va remarca în lucrarea sa *Cucerirea ținutului Dorne* că un anume Cavaler de Spottswood își ținea armăsarii de nisip în propriul său castel.

Dornishienii de sare, urmașii rhoynarilor, și-au pierdut limba maternă cu secole în urmă, cu toate că ea încă mai afectează modul în care vorbesc Limba Comună, lungind unele sunete, rostogolind altele și accentuând altele în locuri ciudate. Vorbirea dornishiană a fost descrisă de unii drept încântătoare, iar de alții (cei de la Hotare, cu dispreț și incorect) drept de neînțeles. Însă mai mult decât atât, rhoynarii au adus cu ei obiceiurile și legile lor, pe care apoi Martellii le-au împrăștiat prin Dorne. Așa că în Dorne, singurul dintre cele Șapte Regate, copilul cel mai mare – bărbat sau femeie – va moșteni, nu doar fiul cel mare. Mărețele doamne și prințesele faimoase abundă și sunt subiectele unor balade și legende, la fel și marii cavaleri și prinți.

Mai există și alte obiceiuri care-i fac pe dornishieni să fie altfel. Lor nu le pasă dacă un copil se naște în cadrul căsătoriei sau în afara acesteia, mai ales dacă acest copil e născut de o iubită. Mulți lorzi au amante, alese pentru dragoste și pofte mai degrabă, decât de prăsilă sau alianță. Acesta este și cazul multor doamne și al iubiților lor. Și atunci când e vorba de dragoste, un bărbat ar putea să împartă patul cu un alt bărbat, ori o femeie cu o alta, dar nici aceasta nu este o chestiune de care se face mare caz și, cu toate că septonii au vrut adesea să-i păstorească pe dornishieni aducându-i pe calea cea bună, n-au avut prea mult succes. Chiar și moda este diferită în Dorne, unde clima favorizează robe largi, cu multe straturi, iar mâncarea este foarte condimentată, gata să-ți ardă gura, cu piperul ca focul dragonului, amestecat cu stropi de venin de șarpe.

Diferiți de restul dornishienilor – de sare sau de nisip, ori de piatră – sunt orfanii de la Sângele Verde, care au plâns când Nymeria și-a ars corăbiile. Din resturile lor, și-au construit plute de împins cu prăjina, pentru a naviga pe Sângele Verde și visa la ziua în care se vor întoarce la Mama Rhoyne. De sânge rhoynar pur, ei încă mai vorbesc limba maternă între ei, se spune, dar în secret, după ce trei urmași ai nepotului Nymerei, prințul Mors II-lea, au încercat s-o interzică.

Acești trei succesori au fost cunoscuți și ca Prinții Roșii (cu toate că doi erau prințese), iar domniile lor au fost marcate de războaie, atât în Dorne, cât și în exterior. Ei au fondat Planky Town ca loc de adunare, legând una de alta plute și ambarcațiuni. De acolo s-au tot adăugat, apoi prinții au ridicat o citadelă în apropierea lui ca să-l păzească, deoarece tot mai multe nave din Orașele Libere îl considerau un port convenabil.

Un exemplu de legi și atitudini dornishiene diferite din pricina influenței rhoynarilor poate fi găsit, curios, în ultimele zile ale Dansului Dragonilor. Din istoria Arhimaesterului Gyldayn privind scurta domnie a lui Gaemon Păr-Alb:

„De la Casa Săruturilor venea un edict după altul, acolo unde-și avea tronul copilul-rege, unul mai scandalos decât celălalt. Gaemon a decretat că fetele ar trebui să fie, de atunci încolo, egale cu băieții în ceea ce privește moștenirea, că săracilor trebuie să le fie date pâine și bere în vremurile de foamete, iar bărbații care și-au pierdut membre în timpul războaielor trebuie după aceea hrăniți și găzduiți de lorzii pentru care au luptat atunci când s-au rănit. Gaemon a decretat că soții care-și bat femeile ar trebui să fie ei înșiși bătuți, indiferent de ce au făcut femeile pentru a atrage asupra lor o astfel de pedeapsă. Aceste edicte au fost, cu siguranță, mâna unei dornishiene pe nume Sylvenna Sand, despre care se spunea că era iubita mamei regelui, Essie, dacă este să-l credem pe Ciupercă."

DREAPTA | *Aegon I eliberând flăcările lui Balerion în timpul Furiei Dragonului.*

DORNE ÎMPOTRIVA DRAGONILOR

Dintre toate provocările înfruntate de dornishieni, niciuna nu s-a măsurat în amploare cu cea reprezentată de Aegon Cuceritorul și de surorile sale. Mare a fost valoarea dovedită de ei în luptă, și mare durerea pentru pierderile suferite, pentru că prețul libertății a fost unul cumplit. Totuși, Dorne a rămas singurul regat independent de Casa Targaryen dintre cele Șapte Regate, rezistând numeroaselor încercări ale lui Aegon, ale surorilor sale și ale urmașilor lor de a-l face să-și plece genunchiul în fața Tronului de Fier.

Dornishienii n-au dus mari bătălii împotriva Targaryenilor, n-au încercat să-și apere castelele împotriva dragonilor, deoarece Meria Martell, Prințesa de Dorne la vremea Cuceririi lui Aegon, învățase destul din Ultima Furtună și Câmpia de Foc și din soarta Harrenhalului. În loc de asta, când Aegon și-a întors privirea spre Dorne, în anul 4 D.C., dornishienii au dispărut, pur și simplu, din fața dragonilor.

Regina Rhaenys a condus primul asalt asupra Dorne, arzând Planky Town cu Meraxes și deplasându-se rapid spre a pune mâna pe cetățile dornishiene în timp ce se apropia de Sunspear, în vreme ce Aegon și lordul Tyrell se războiau în Trecătoarea Prințului împotriva lorzilor de munte. Apărătorii dornishieni au atras într-o ambuscadă forțele targaryene, apoi au fugit mâncând pământul, ascunzându-se sub stâncile lor când vedeau dragonii luându-și zborul. Mulți dintre oamenii lordului Tyrell au murit din cauza soarelui și a setei pe când mărșăluiau prin Hellholt. Cei care au supraviețuit și au ajuns la castel l-au găsit pustiu; Ullerii fugiseră cu toții.

Aegon a avut mai mult succes, însă în afară de scurtul asediu de la Yronwood, unde s-a confruntat cu o mână de bătrâni, băieți și femei, a întâmpinat puțină rezistență. Chiar și Skyreach, marea cetate de scaun a familiei Fowler, fusese abandonată. La Ghost Hill, cetatea Casei Toland, așezată pe culmea unui deal alb, de calcar, care domina Marea Dornului, Aegon a văzut flamura cu duhul Toland fluturând deasupra zidurilor și-a primit de știre că lordul Toland și-a trimis campionul să-l înfrunte. Aegon l-a omorât cu spada sa, Blackfyre, numai pentru a afla apoi că fusese bufonul lordului Toland și că lordul însuși plecase cu întreaga sa curte de la castel. Mai târziu, Casa Toland își va lua un nou steag,

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN, DESPRE DEFENESTRAREA DE LA SUNSPEAR

Lordul Rosby, castelan de Sunspear și Păzitor al Nisipurilor, a avut parte de un sfârșit mai blând decât cei mai mulți. După ce dornishienii au năvălit din orașul umbră pentru a recuceri castelul, a fost legat de mâini și de picioare, târât până în vârful Turnului Spear și aruncat de la fereastră de către nimeni altcineva decât bătrâna prințesă Meria însăși.

înfățișând un dragon care-și mușcă coada, verde pe auriu, în amintirea hainelor pestrițe ale bravului lor bufon.

În altă parte, asaltul lordului Orys Baratheon asupra Drumului Oaselor s-a dovedit a fi un dezastru. Abilii dornishieni au aruncat o ploaie de pietre și săgeți și sulițe de la înălțime, omorând oamenii în noapte, iar în final au blocat Drumul Oaselor în ambele direcții. Lordul Orys a fost capturat de lordul Wyl împreună cu mulți dintre stegarii și cavalerii lui. Au fost ținuți ostatici mulți ani, fiind, până la urmă, răscumpărați pentru greutatea lor în aur, în anul 7 D.C. Și chiar și atunci, fiecare s-a întors acasă fără mâna dreaptă, ca să nu mai pună niciodată mâna pe armă împotriva Dorne.

Totuși, în afară de asaltul de la Drumul Oaselor, dornishienii pur și simplu și-au abandonat cetățile, lorzii refuzând să le apere sau să plece genunchiul. Același lucru s-a întâmplat și când Targaryenii au ajuns, în sfârșit, la Sunspear, unde prințesa Meria (poreclită în batjocură de dușmanii ei Broasca Râioasă Galbenă din Dorne, însă până în ziua de astăzi o eroină pentru dornishieni) dispăruse și ea printre nisipuri. Acolo s-au adunat regina Rhaenys și regele Aegon, împreună cu curtenii și funcționarii rămași, și s-au declarat învingători, punând Dorne sub controlul Tronului de Fier. Lăsându-l pe lordul Rosby să țină Sunspear și pe lordul Tyrell la comanda unei oștiri pentru înăbușirea oricăror revolte, Targaryenii s-au întors la Debarcaderul Regelui pe spatele dragonilor lor. Dar nici n-au ajuns bine în orașul regal, că Dorne s-a răsculat împotriva lor și a făcut-o cu o iuțeală șocantă. Garnizoanele au fost trecute prin foc și sabie, iar cavalerii care le comandau au fost torturați. De fapt, totul a devenit ca un joc între lorzii dornishieni, pentru a vedea care dintre cavaleri trăia mai mult după ce erau smulse bucăți din el.

Plecând cu întreaga sa garnizoană de la Hellholt pentru a cuceri Vaith și a recupera Sunspear, lordul Harlan Tyrell și întreaga lui armată au dispărut printre nisipuri, fără a mai fi văzuți vreodată. Relatările călătorilor prin regiune spun că, din când în când, vântul spulberă nisipul pentru a descoperi oase și bucăți de armură, însă dornishienii de nisip care hălăduiesc prin deșert afirmă că nisipurile sunt locul de îngropăciune a mii de ani de lupte, iar oasele ar putea fi din orice vremuri.

Războiul împotriva dornishienilor a intrat într-o nouă fază după eliberarea lui Orys Ciungul și a celorlalți lorzi ciungi, deoarece regele Aegon avea la acea vreme intenția de a se răzbuna. Targaryenii și-au dezlănțuit dragonii, pârjolind mereu castelele celor care-i sfidau. La rândul lor, dornishienii au răspuns cu focul lor, trimițând o forță la Capul Mâniei, în 8 D.C., care a lăsat jumătate din Pădurea Ploii în flăcări și a prădat șase orașe și sate. Situația a escaladat, și alte cetăți de scaun dornishiene au căzut sub flăcările dragonilor în anul 9 D.C. Dornishienii au răspuns, un an mai târziu, trimițând o armată sub comanda lordului Fowler, care a capturat și incendiat marele castel de hotar, Cântecul Nopții, și i-au luat ostatici pe lorzii și apărătorii săi, în vreme ce o altă armată, sub comanda lui Ser Joffrey Dayne, a ajuns chiar până sub zidurile Orașului Vechi, măturând câmpurile și satele din exteriorul lor.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Dacă Rhaenys Targaryen a supraviețuit sau nu dragonului ei, rămâne o chestiune controversată. Unii spun că a fost azvârlită din locul ei și-a căzut aflându-și moartea, alții că ar fi fost strivită sub Meraxes, în curtea castelului. Câteva relatări susțin că regina ar fi supraviețuit căderii dragonului ei, doar pentru a muri încet, sub tortură, în temnițele Ullerilor. Adevăratele circumstanțe ale morții sale nu vor fi cunoscute niciodată, însă Rhaenys Targaryen, sora și soția regelui Aegon I, a pierit la Hellholt în Dorne, în cel de-al zecelea an După Cucerire.

DREAPTA | *Moartea lui Meraxes.*

Așa că Targaryenii și-au trimis din nou dragonii, dezlănțuindu-le furia asupra Starfall, Skyreach și Hellholt. La Hellholt dornishienii au obținut cea mai mare izbândă. Un vârf ascuțit lansat de un scorpion a străpuns ochiul lui Meraxes și marele dragon și regina care-l călărea s-au prăbușit. În ghearele morții, bestia a distrus turnul cel mai înalt și o parte a zidului de apărare. Trupul reginei Rhaenys nu a mai fost trimis niciodată la Debarcaderul Regelui.

Cei doi ani care au urmat au fost numiți ulterior anii Furiei Dragonului. Îndurerați de moartea surorii lor, regele Aegon și regina Visenya au dat foc tuturor castelelor, cetăților și bastioanelor din Dorne, cel puțin o dată... în afară de Sunspear și de orașul umbră. De ce s-a întâmplat așa, rămâne o chestiune de conjunctură. În Dorne, s-a zis că Targaryenilor le era teamă că prințesa Meria putea să omoare dragonii cu ceva ce cumpărase din Lys. Mai probabil însă, după cum sugerează Arhimaesterul Timotty în lucrarea sa, *Conjuncturi*, Targaryenii speraseră să-i întoarcă pe restul dornishienilor, care se confruntaseră cu atâtea distrugeri, împotriva Casei Martell, cruțată până atunci. Dacă acest lucru este adevărat, ar putea explica scrisorile trimise de pe Hotare către casele dornishiene, prin care li se cerea să se predea și pretinzând că Martellii îi trădaseră în schimbul siguranței lor.

Indiferent de asta, ultima și cea mai puțin glorioasă fază a Primului Război Dornishian a început atunci. Targaryenii au pus preț pe capul lorzilor dornishieni și alți șase au fost uciși de asasini, cu toate că numai doi dintre ucigași au mai apucat să-și primească răsplata. Dornishienii au răspuns la rându-le, și au urmat multe crime nemiloase. Chiar și în inima Debarcaderului Regelui, nimeni nu era în siguranță. Lordul Fell a fost sugrumat într-un lupanar, iar regele Aegon însuși a fost atacat de trei ori. Când Visenya și escorta ei au fost loviți, două dintre gărzile sale au căzut, înainte ca ea însăși să-l doboare cu Sora Întunecată pe ultimul atacator. Lucruri mult mai rele s-au petrecut de mâna lui Wyl din Wyl, ale cărui fapte nu mai trebuie să le amintim; sunt infame și încă pomenite, în special la Fawnton și Old Oak.

Dorne era deja o ruină arzândă și totuși dornishienii încă se ascundeau și luptau din umbră, refuzând să se predea. Nici chiar oamenii de rând nu cedau, iar pierderile de vieți omenești erau nenumărate. Când prințesa Meria s-a săvârșit, în cele din urmă, din viață, în anul 13 D.C., tronul a fost moștenit de fiul ei, prințul Nymor, bătrân și suferind. Acesta se săturase de război și a trimis o solie condusă de fiica lui, prințesa Deria, la Debarcaderul Regelui. Această solie aducea craniul lui Meraxes, ca un dar pentru rege. A fost prost primită de mulți – inclusiv de regina Visenya și de Orys Baratheon – iar lordul Oakheart a propus ca Deria să fie trimisă în cel mai rău famat lupanar, să slujească pe oricine ar fi poftit-o. Însă Aegon Targaryen s-a împotrivit, și în loc de asta i-a ascultat vorbele.

Dorne dorea pacea, potrivit Deriei, însă pacea dintre două regate care nu se mai războiau, nu pacea dintre un vasal și stăpânul său. Mulți l-au îndemnat pe Înălțimea Sa să nu facă asta, propoziția „nicio pace fără capitulare" fiind auzită foarte des prin sălile de la Aegonfort. Se susținea că regele ar fi părut slab dacă ar fi acceptat o asemenea cerere și că lorzii din Reach și Ținuturile Furtunii, care suferiseră atât de mult pentru cauza lor, s-ar fi înfuriat.

Influențat de asemenea sfaturi, se zice că Aegon ar fi fost hotărât să refuze oferta, până când prințesa Deria i-a dat o scrisoare personală de la tatăl ei, prințul Nymor. Aegon a citit-o de pe Tronul de Fier și oamenii povestesc că atunci când s-a ridicat, mâna-i sângera atât de tare încât și-a strâns pumnul. A ars scrisoarea și-a plecat imediat pe spatele lui Balerion, înapoi la Piatra Dragonului. Când s-a întors în dimineața următoare, treaba a fost făcută. S-a declarat de acord cu pacea pe care a pecetluit-o cu un tratat.

Nimeni nu știe ce conținea scrisoarea, cu toate că s-au făcut multe speculații. I-a dezvăluit Nymor că Rhaenys mai trăia încă, slăbită și mutilată și că i-ar pune capăt suferințelor dacă Aegon ar înceta ostilitățile? A fost scrisoarea vrăjită? A amenințat el că va folosi toată bogăția din Dorne pentru a-i năimi pe Oamenii-Fără-Față pentru a-l ucide pe tânărul fiu și moștenitor al lui Aegon, Aenys? Se pare că acestor întrebări nu li se va găsi niciodată răspuns.

Oricum, rezultatul a fost o pace care a durat dincolo de necazurile provocate de Regele Vulturilor și mai departe. Au fost și alte războaie dornishiene, ca să fie clar, și chiar și în timp de pace, jefuitorii din Dorne au continuat să coboare din Munții Roșii în căutare de prăzi în ținuturile mai bogate și mai înverzite de la nord și vest.

Prințul Qoren Martell i-a condus pe dornishieni să lupte de partea Triarhatului, când s-au războit cu prințul Daemon Targaryen și cu Șarpele de Mare pentru Treptele de Piatră. În timpul Dansului Dragonilor ambele părți i-au curtat pe dornishieni, însă prințul Qoren a refuzat să ia parte: „Dorne a mai dansat o dată cu dragonii", i-ar fi răspuns el scrisorii lui Ser Otto Hightower. „Mai degrabă, aș dormi în pat cu scorpioni."

Doar la ascensiunea regelui Daeron I, tratatul de pace eternă s-a dovedit a fi mai puțin etern, iar acum cunoaștem costurile acestui lucru. Cucerirea Dornului de către Tânărul Dragon a fost un triumf glorios, celebrat corespunzător prin cântece și legende, însă a durat mai puțin de o vară și a costat

multe mii de vieți, inclusiv pe cea a impulsivului tânăr rege. I-a rămas fratelui și moștenitorului lui Daeron, regele Baelor I cel Binecuvântat, sarcina de a încheia pacea, dar costul acesteia a fost tot unul dureros.

Încercarea ulterioară a lui Aegon al IV-lea cel Netrebnic de a invada Dorne cu „dragoni" născociți de el aproape că nici nu merită discutată; a fost o nebunie, de la cap la coadă și s-a terminat printr-o umilire. Fiul lui Aegon, regele Daeron al II-lea cel Bun, a adus, în cele din urmă, Dorne în regat... nu cu fierul și cu focul, ci cu vorba bună și zâmbete, prin vreo două căsătorii bine chibzuite și un tratat solemn care le confirma prinților dornishieni stilul de viață și privilegiile și le garanta că legile și obiceiurile lor vor prevala întotdeauna în Dorne.

Dorne a continuat să fie un aliat al Casei Targaryen în anii următori, Casa Martell sprijinindu-i pe Targaryeni împotriva Pretendenților Blackfyre și trimițând oameni să lupte împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. Loialitatea lor a fost răsplătită când Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier,

Fiica prințului Qoren ar avea o mentalitate diferită. Prințesa Aliandra a urcat de tânără pe tron și s-a considerat o nouă Nymeria. Fiind o tânără înfocată, și-a încurajat lorzii și cavalerii să se dovedească vrednici de grațiile sale prădând pe la Hotare, dar i-a acordat mari favoruri lordului Alyn Velaryon când prima lui mare călătorie l-a dus până la Sunspear și din nou când s-a întors de pe Marea Apusului.

DEASUPRA | *Aegon Cuceritorul citind scrisoarea prințului din Dorne.*

a luat-o de soție pe prințesa Elia Martell de Sunspear și a făcut doi copii cu ea. Din pricina nebuniei tatălui lui Rhaegar, Aerys al II-lea, un prinț cu sânge dornishian ar fi putut ajunge într-o bună zi să domnească în regat, dar tulburările Rebeliunii lui Robert au adus căderea prințului Rhaegar, a soației sale și a copiilor săi.

SUNSPEAR

Istoria Sunspear este ciudată. Fiind doar ceva mai mult de o fortăreață pătrată și urâtă, numită Sandship (Corabia Nisipului) inițial, pe vremea domniei Martellilor, cele două turnuri frumoase, cu toate caracteristicile arhitecturii rhoynarilor, vor apărea și ele în jur. A devenit cunoscută drept Sunspear (Sulița Soarelui) când soarele de la Rhoyne s-a căsătorit cu sulița Martellilor. Cu timpul, Turnul Soarelui și Turnul Suliței au fost construite, cupola imensă, aurită, a unuia și turla zveltă, înaltă, a celuilalt fiind primele lucruri văzute de orice vizitator venit de pe uscat sau de pe mare.

Castelul se află pe o palmă de pământ înconjurată din trei părți de apă... iar în cea de-a patra parte, de orașul său umbră. Cu toate că dornishienii i-ar putea spune oraș, nu este altceva decât un cătun și încă unul ciudat, prăfuit și urât. Dornishienii au construit sprijinindu-și clădirile de zidurile de la Sunspear, apoi pe pereții caselor vecinilor lor și tot așa, până când orașul a dobândit forma actuală. Astăzi, este un labirint de cărări înguste, bazaruri pline cu mirodenii din Dorne și din est, și casele dornishienilor, construite din cărămizi de lut, care rămân răcoroase chiar și în miezul dogoritor al verii.

Zidurile Șerpuitoare au fost ridicate doar acum șapte sute de ani, înconjurând Sunspear și răsucindu-se prin orașul său umbră ca o pavăză întortocheată de apărare, care i-ar face chiar și pe cei mai aprigi dintre dușmani să se rătăcească. Numai Poarta Triplă oferă o cale dreaptă de acces în castel, tăiată prin Zidurile Șerpuitoare, dar aceste porți sunt puternic apărate în caz de nevoie.

DEASUPRA | *O doamnă din Casa Martell în deșertul din Dorne.* DREAPTA | *Sunspear.*

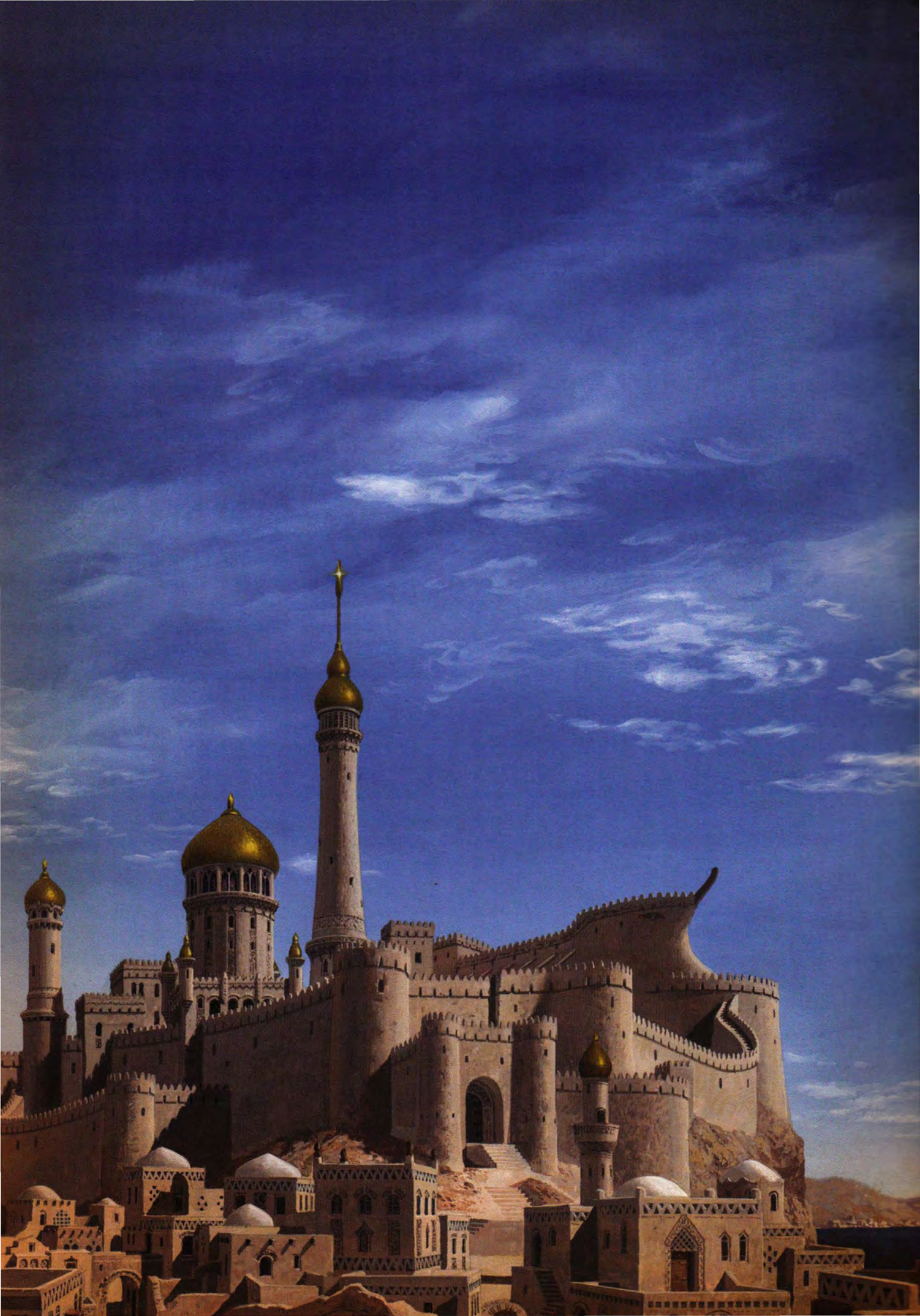

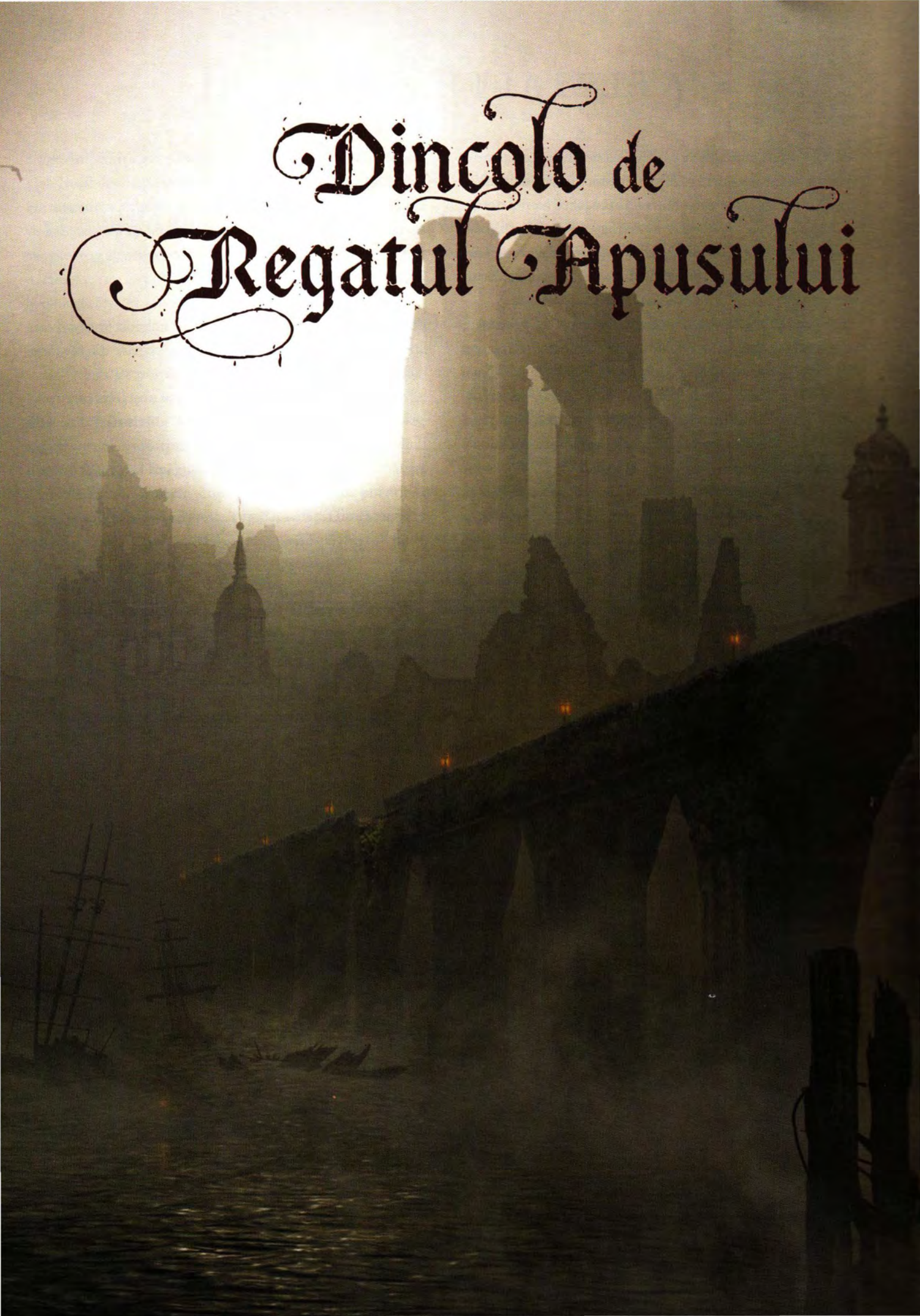
Dincolo de
Regatul Apusului

Celelalte ținuturi

WESTEROSUL NU REPREZINTĂ decât o mică parte din lumea noastră, ținuturile îndepărtate fiind necunoscute chiar și pentru cei mai înțelepți oameni. Cu toate că scopul nostru aici a fost să consemnăm istoria celor Șapte Regate, ar fi greșit să ignorăm teritoriile de dincolo de mare, deoarece fiecare are propria sa natură și contribuie cu propriile sale culori și forme la marea tapiserie pe care o numim lumea cunoscută.

Din păcate, cunoașterea Citadelei se subțiază pe măsură ce ne îndepărtăm de ținuturile numite de locuitorii estului Regatele Apusului, deoarece contactele cu domeniile mai îndepărtate din Essos au fost sporadice. Știm chiar și mai puține despre ținuturile sudice din Sothoryos și Ulthos cel îndepărtat, și absolut nimic despre ce se găsește dincolo de Lumina Singuratică și de Marea Apusului.

Iar aceleași reguli se aplică, desigur, timpului și distanței. După cum am arătat chiar în Westeros, cu cât este mai străveche civilizația, cu atât mai puțin știm cu adevărat ceva despre ea. Astfel, vom ignora civilizațiile dispărute din Valyria și Vechiul Ghis și vestigiile acestor culturi, ele fiind deja abordate în alte părți ale acestui volum. Cât despre misteriosul Qarth, nu pot indica o sursă mai bună decât *Compendiul de Jad*, al lui Colloquo Votar, cea mai cuprinzătoare lucrare despre ținuturile din jurul Mării de Jad.

Totuși, mai sunt câteva cunoștințe de împărtășit, chiar și din cele mai exotice locuri... cu toate că mult mai mult din ceea ce știm despre aceste regiuni îndepărtate provine din relatările călătorilor și din legende, și-ar trebui privite ca atare.

Deocamdată, să începem cu vecinii noștri cei mai apropiați și mai cunoscuți, Orașele Libere. Istorisirile lor ne sunt cunoscute din consemnările făcute de propriii lor învățați și magisteri în decursul secolelor, atingând cele mai timpurii momente ale stabilirii lor ca regate libere. Datorită acelorași arhive se știu unele lucruri și despre istoria celor care i-au precedat pe valyrieni.

O chestiune care afectează toate studiile despre consemnările străvechi este modul în care diferitele culturi au înregistrat zilele, anotimpurile și anii. Marea lucrare a Arhimaesterului Walgram, *Socoteala timpului*, analizează profund această problemă, însă nu există un consens legat de ceea ce înseamnă aceste datări, de fapt, în propriile noastre estimări.

PAGINILE PRECEDENTE | *Ruinele învăluite în ceață ale Chroyane, Orașul Festivalului rhoynarilor.* DEASUPRA | *Monede ale Orașelor Libere (sus, de la stânga la dreapta) Braavos, Pentos, Lys, Myr, Tyrosh; (jus, de la stânga la dreapta) Volantis (avers și revers), Norvos, Qohor, Lorath.*

Orașele Libere

ESSOS, VASTUL CONTINENT de peste Marea Îngustă, este plin de civilizații stranii, exotice și străvechi, unele încă existente și prospere, altele de mult prăbușite și dispărute în legendă. Majoritatea sunt mult prea îndepărtate ca să îngrijoreze popoarele din cele Șapte Regate, poate doar pe acelea care au navigat în apele nesigure, în căutarea aurului și gloriei.

Însă cele Nouă Orașe Libere sunt cei mai apropiați vecini ai noștri și principalii parteneri de negoț, iar istoria lor este foarte legată de propria noastră istorie. Timp de secole, galerele de negoț au circulat în sus și-n jos pe Marea Îngustă, aducând tapiserii fine, lentile șlefuite, dantele delicate, fructe exotice, mirodenii ciudate și multe alte lucruri, în schimbul aurului, lânii și al altor asemenea produse. În Orașul Vechi, Debarcaderul Regelui, Lannisport și oricare alt port de la Rondul de Est până la Planky Town, pot fi întâlniți marinarii, bancherii și negustătorii din Orașele Libere, cumpărând, vânzând și spunându-și poveștile.

Fiecare dintre Orașele Libere are propria sa istorie și personalitate, fiecare având propria sa limbă. Acestea sunt niște devieri de la forma pură, originală, a dialectelor valyrienei culte, dialecte care s-au îndepărtat și mai mult de original cu fiecare secol care a trecut de când Urgia s-a abătut asupra Regatului Liber.

Opt dintre cele Nouă Orașe Libere sunt fiicele mândre ale Valyriei, încă guvernate de descendenții primilor coloniști, stabiliți acolo cu sute sau mii de ani înainte. În aceste orașe, sângele valyrian este încă la mare preț. Cel de-al nouălea este o excepție, deoarece Braavos din cele O Sută de Insule a fost fondat de sclavii evadați, fugiți de la stăpânii lor valyrieni. Acești primi braavosi au venit din toate ținuturile de sub soare, însă pe măsura trecerii veacurilor ei s-au împreunat unii cu alții, indiferent de rasă, crez sau limbă, formând un nou popor corcit.

Vorbim despre cele Nouă Orașe Libere, cu toate că pe cuprinsul Essosului pot fi găsite multe alte orașe valyriene, așezări și fortărețe, unele mai mari și mai populate decât Gulltown, Portul Alb sau chiar Lannisport. Ceea ce le deosebește pe cele Nouă de restul este originea, nu mărimea. La apogeul lor, înainte de Urgie, alte orașe precum Mantarys, Volon Therys, Oros, Tyria, Draconys, Elyria, Mhysa Faer, Rhyos și Aquos Dhaen erau mărețe și glorioase și bogate, dar, în pofida mândriei și a puterii lor, niciunul nu a avut o guvernare proprie. Erau conduse de bărbați și femei trimiși din Valyria să cârmuiască în numele Regatului Liber.

Acest lucru n-a fost niciodată valabil și pentru Volantis și restul celor Nouă. Deși se trăgeau din Valyria, fiecare era independent de mama sa originară. Cu excepția Braavosului, toate au fost fiice devotate, căci niciunul n-a pornit vreodată la război împotriva Valyriei, nici nu i-au înfruntat pe stăpânii dragonilor în nicio chestiune importantă, rămânând aliați de nădejde și parteneri de negoț ai maicii lor care s-au întors spre Ținuturile Verii Lungi pentru cârmuire în vremuri de restriște. În chestiuni mai mărunte însă, cele Nouă Orașe Libere au decis singure, sub conducerea propriilor lor preoți și prinți și arhonți și triarhi.

LORATH

Orașul Liber Lorath se află la capătul vestic al celui mai mare pâlc de insule joase, pietroase, din Marea Tremurătoare la nord de Essos, lângă gura Golfului Lorath. Domeniile orașului includ cele trei insule principale ale arhipelagului, câteva insule mai mici și aflorimente la suprafața apei (aproape toate locuite doar de foci și de păsările de mare), și o peninsulă dens împădurită în sudul insulelor. De asemenea, lorathienii își revendică dominația asupra apelor din Golful Lorath, însă flotele de pescuit din Braavos și vânătorii de balene și de foci din Ib se aventurează adesea în golf, pentru că Lorathul nu are suficientă forță pentru a-și impune pretențiile.

În trecut, guvernarea Lorathului s-a întins departe spre est până la Secure, însă puterea orașului s-a redus cu trecerea veacurilor, iar astăzi lorathienii își exercită controlul efectiv doar asupra sudului și estului țărmurilor Golfului Lorath, cel vestic făcând parte din domeniile Braavosului.

Lorath este cel mai mic, sărac și mai puțin populat dintre cele Nouă Orașe Libere. În afară de Braavos, este și cel mai nordic. Amplasarea sa, departe de rutele comerciale, l-a făcut să devină cea mai izolată dintre „fiicele Valyriei de altădată". Cu toate că insulele lorathiene sunt sumbre și stâncoase, apele din jur sunt pline de bancuri de cod, balene și leviatani cenușii, care se adună și se înmulțesc în golf, iar aglomerările de

stânci de pe margine sunt căminul unor mari colonii de morse și foci. Codul sărat, colții de morsă, pieile de focă și uleiul de balenă asigură cea mai mare parte din comerțul orașului.

În vremurile străvechi, insulele erau căminul unei seminții misterioase de oameni cunoscuți sub numele de constructorii de labirinturi, dispăruți cu mult înainte de zorii adevăratei istorii și care nu au lăsat nicio urmă, cu excepția oaselor lor și a labirinturilor făcute de ei.

Alții i-au urmat în Lorath în secolele următoare. Pentru o vreme, insulele au devenit casa unui popor mărunt de statură,

Structuri întinse, de o complexitate uimitoare, făcute din blocuri de piatră cioplită, lucrările constructorilor de labirinturi sunt împrăștiate pe cuprinsul insulelor, iar unul, năpădit de vegetație și adâncit în pământ, a fost găsit în Essos, în peninsula aflată la sud de Lorath. Lorassyon, cea de-a doua insulă ca mărime a Lorathului, este gazda unui mare labirint care acoperă mai bine de trei sferturi din suprafața sa și are patru niveluri subterane, unele pasaje coborând până la o sută cincizeci de metri adâncime.

Învățații încă nu s-au pus de acord asupra scopului acestor labirinturi. Erau fortificații, temple, orașe? Ori au servit unor scopuri mai ciudate? Constructorii labirinturilor nu au lăsat niciun fel de consemnări scrise, așa că nu vom ști niciodată. Oasele lor ne spun că aveau o constituție masivă și erau mai înalți decât oamenii, dar nu atât de înalți ca uriașii. Unii au sugerat chiar că au apărut în urma împreunării dintre bărbații oameni și femeile uriașilor. Nu știm de ce au dispărut, deși legendele lorathiene susțin că au fost distruși de un dușman de pe mare: sirene, după unele povești, oameni-focă sau oameni-morsă după altele.

cu pielea închisă la culoare, părоși, înrudiți cu cei din Ib. Pescari, au trăit de-a lungul coastelor, evitând marile labirinturi ale predecesorilor lor. La rândul lor, au fost și ei înlăturați de andali, care au venit dinspre nordul Andalosului spre țărmurile Golfului Lorath și peste el în corăbii lungi. Îmbrăcați în cămăși de zale și agitând săbii de fier și topoare, andalii au năvălit asupra insulelor, măcelărindu-i pe Oamenii Părоși în numele zeului lor cu șapte fețe și luându-le femeile și copiii ca sclavi.

Curând, fiecare insulă avea propriul său rege, în vreme ce cea mai mare se fălea cu patru. Mereu puși pe harță, andalii și-au petrecut următoarea mie de ani luptându-se între ei, dar în cele din urmă un războinic care-și zicea Qarlon cel Mare a adus toate insulele sub dominația lui. Legendele, așa cum sunt ele, susțin că a ridicat o cetate mare, din lemn, în mijlocul labirintului imens, bântuit, din Lorassyon și și-a decorat sălile cu capetele dușmanilor uciși.

Visul lui Qarlon era să devină Regele al Tuturor Andalilor, iar pentru asta i-a atacat, din când în când, pe regii mărunți din Andalos. După douăzeci de ani și tot atâtea războaie, stăpânirea lui Qarlon cel Mare s-a întins din laguna unde se va ridica Braavos, la est până la Secure și departe spre sud până la izvoarele fluviului Rhoyne Superior și ale Noyne.

Însă, în expansiunea sa spre sud a intrat în conflict nu numai cu ceilalți regi andali, ci și cu Orașul Liber Norvos, de pe Noyne. Când norvoshienii au blocat râul, și-a părăsit palatul din labirint pentru a conduce un atac împotriva lor, învingându-i în două bătălii înverșunate pe dealuri. Victoriile i-au dat însă prea mult curaj și a plecat în marș spre Norvos. Norvoshienii au cerut ajutor Valyriei, iar stăpânii liberi au sărit în sprijinul fiicei lor îndepărtate, trecând prin toate ținuturile andalilor și rhoynarilor aflate între ei.

Oricum, distanțele însemnau prea puțin pentru stăpânii dragonilor în vara puterii lor. În *Focurile stăpânilor liberi* stă scris că o sută de dragoni s-au ridicat în zbor, urmând marele fluviu spre nord, pentru a se năpusti asupra andalilor care asediau Norvos. Qarlon cel Mare a ars împreună cu oastea lui, iar după aceea stăpânii dragonilor au zburat mai departe, aducând sânge și foc insulelor Lorath. Marea fortăreață a lui Qarlon s-a mistuit în flăcări, la fel ca orașele și satele de pescari aflate de-a lungul țărmurilor. Chiar și marile labirinturi de piatră au fost pârjolite și înnegrite de furtunile de foc care au răvășit insulele. Se spune că niciun bărbat, femeie sau copil n-a supraviețuit Pârjolirii Lorathului, atât de puternice au fost aceste incendii.

Ulterior, insulele lorathiene au rămas nelocuite vreme de mai bine de un veac. Focile și morsele s-au întors în număr mare, iar crabii au zbughit-o prin labirinturile pârjolite și cufundate în tăcere. Vânătorii de balene din Portul Ibben au acostat ca să-și repare cocile navelor și să caute apă dulce, însă nu s-au aventurat niciodată în interiorul teritoriului, deoarece se spunea că insulele erau bântuite și ibbenezii credeau că orice om era blestemat dacă se îndepărta de zgomotul mării.

Când, în cele din urmă, oamenii s-au întors în insule ca să trăiască acolo, aceștia erau chiar din Valyria. Cu o mie trei sute douăzeci și doi ani înainte de Urgie, o sectă

de disidenți religioși a părăsit Regatul Liber pentru a-și ridica un templu pe insula principală din Lorath.

Acești noi lorathieni erau adepții lui Boash, Zeul Orb. Respingând toate celelalte divinități, discipolii lui Boash nu mâncau carne, nu beau vin și umblau desculți prin lume, îmbrăcați numai în haine din păr și piei de animale. Preoții lor eunuci purtau glugi fără găuri pentru ochi, în onoarea zeului lor căci numai în întuneric, credeau ei, se va deschide cel de-al treilea ochi, permițându-le să vadă „adevărurile mai înalte" ale creației, care zăceau ascunse în spatele iluziilor lumii. Adepții lui Boash credeau că tot ce este viață era sacru și etern; că bărbații și femeile erau egali, că lorzii și țăranii, bogații și săracii, sclavii și stăpânii, oamenii și fiarele erau cu toții la fel, cu toții la fel de valoroși, cu toții creațiile zeului.

O parte esențială a doctrinei lor era o renunțare extremă la sine; numai eliberându-se singuri de vanitate oamenii puteau să spere că vor ajunge să fie una cu zeitatea. Așa că adepții renunțau și la numele lor, spunându-și „bărbat" și „femeie", în loc să zică „eu" sau „sunt" ori „al meu". Cu toate că acest cult al Zeului Orb s-a diminuat și a dispărut cu mai bine de o mie de ani în urmă, anumite obișnuințe de vorbire s-au păstrat și astăzi în Lorath, unde bărbații și femeile din clasa nobilă consideră ceva foarte vulgar să vorbești direct despre tine.

Zeul Orb și adepții săi au transformat străvechile labirinturi ale primilor lorathieni în orașele, templele și mormintele lor, dominând insulele timp de trei sferturi de secol. Însă, odată cu trecerea anilor, alți oameni care nu le împărtășeau credința au început să traverseze golful pentru a vâna foci și morse ori pentru a pescui cod. Iar unii au decis să rămână. Colibe și cocioabe și-au făcut apariția de-a lungul țărmurilor și au devenit sate. Oamenii veneau din Ib și Andalos și din alte ținuturi, mai ciudate, iar insulele au devenit un refugiu pentru oamenii liberi și pentru sclavii evadați din Valyria și din fiicele sale mândre, deoarece preoții Zeului Orb spuneau că toți erau egali. Trei sate de pescari din capătul vestic al celei mai mari insule au devenit atât de populate și de prospere, încât au format un cătun, iar odată cu trecerea anilor au apărut case din piatră acolo unde se aflaseră cândva cocioabe prăpădite, iar cătunul a devenit oraș.

Acești noi lorathieni au fost inițial supuși ai adepților lui Boash, care sosiseră acolo înaintea lor, și mulți ani preoții Zeului Orb au continuat să conducă insulele. Cu timpul însă, numărul nou-veniților s-a mărit, iar al credincioșilor a scăzut. Venerarea lui Boash s-a diminuat, în vreme ce preoții rămași au devenit tot mai laici și mai corupți, uitând de veșmintele lor din păr, de glugile lor și de pioșenie, îngrășându-se tot mai mult și devenind tot mai bogați datorită taxelor încasate de la cei pe care-i conduceau. Până la urmă, pescarii, țăranii și ceilalți oameni de rând s-au răsculat, eliberându-se de jugul lui Boash. Acoliții Zeului Orb au fost măcelăriți, cu excepția unui mic grup care s-a retras în marele templu-labirint de pe Lorassyon, unde au rămas aproape un secol, până la moartea ultimului dintre ei.

După căderea preoților orbi, Lorath a devenit un regat liber, asemenea Valyriei, guvernat doar de un consiliu format din trei prinți. Prințul Recoltei era ales prin votul tuturor celor care dețineau pământ în insule, Prințul Pescar, de toți proprietarii de bărci, iar Prințul Străzilor prin ovațiile oamenilor liberi din oraș. Fiecare prinț era ales pe viață.

Cei trei prinți există și astăzi deși titlurile lor sunt pur ceremoniale. Adevărata autoritate este deținută de un consiliu de magisteri, format din nobili, preoți și negustori. Datorită izolării, lorathienii nu au fost aproape deloc implicați în evenimentele Secolului Însângerat, în afară de cei câțiva care s-au pus în serviciul Braavosului sau Norvosului ca mercenari.

Astăzi, Lorath este considerat, în general, drept cel mai puțin important dintre cele Nouă Orașe Libere, fiind cel mai sărac, cel mai izolat și cel mai înapoiat. Cu toate că posedau flote întregi de pescuit, lorathienii au construit puține nave de război și au puține de spus în ceea ce privește o forță militară. Puțini părăsesc insulele și chiar și mai puțini ajung până în Westeros, preferând să facă negoț cu vecinii lor, Norvos, Braavos și Ib.

NORVOS

Orașul Liber Norvos se află pe malurile estice ale râului Noyne, unul dintre cei mai mari afluenți ai Rhoyne. Orașul de sus, înconjurat de mărețe ziduri de piatră, se ridică deasupra falezelor stâncoase, înalte. Nouăzeci de metri mai jos, orașul de jos se întinde de-a lungul malurilor noroioase, apărat de șanțuri, tranșee și o palisadă din bușteni, năpădită de mușchi. Vechea nobilime din Norvos trăiește în orașul de sus, dominat de marea fortăreață-templu a preoților bărboși; oamenii de rând se înghesuie jos, printre cheiuri, lupanare și berării de-a lungul malului. Cele două părți ale orașului sunt unite doar de o scară masivă din piatră, numită Treptele Păcătosului.

Marele Norvos, așa cum își numesc norvosienii orașul, este înconjurat de dealuri colțuroase din calcar și de păduri dese

PAGINILE PRECEDENTE | *Preoți ai Zeului Orb în labirinturile din Lorath.*

și întunecoase, de stejar, pin și fag, cămin al urșilor și mistreților, lupilor și vânatului de toate felurile. Domeniile orașului se întind departe, până la malul vestic al Apei Întunecate înspre est și Rhoynul Superior spre vest. Galerele norvosiene controlează Noyne până departe, în sud, până la ruinele Ny Sar, unde râul se unește cu Rhoyne. Marele Norvos chiar revendică dominația asupra Securii de la Marea Tremurătoare, cu toate că această pretenție este disputată, adesea sângeros, cu ibbenezii.

În apropierea zidurilor orașului, norvosienii muncesc pământul în fermele terasate. Și mai departe, oamenii se adună în spatele unor palisade din bușteni solizi în bastioane și sate împrejmuite de ziduri. Pâraiele de acolo sunt iuți și se scurg printre pietre, iar peșterile împânzesc dealurile nesfârșite. Multe dintre ele sunt vizuinile urșilor bruni, obișnuiți prin aceste locuri, altele sunt ocupate de haite de lupi roșii sau cenușii. În unele, pot fi găsite oasele unor uriași și pereți pictați, care vorbesc despre oamenii care au locuit aici în erele trecute. Un sistem de caverne, aflat la câteva sute de kilometri spre nord-vest de Norvos, este atât de vast și de adânc încât legenda spune că ar fi intrarea în lumea morților; Lomas Longstrider l-a vizitat odată și în cartea sa, *Minuni*, spune că este una dintre cele șapte minuni naturale ale lumii.

Cu toate că Marele Norvos domină astăzi izvoarele fluviului Rhoyne, norvosienii nu sunt urmașii rhoynarilor, care au controlat în vechime mărețul curs de apă. La fel ca alte Orașe Libere, Norvosul este o fiică a Valyriei. Totuși, înainte de valyrieni, alți oameni au trăit de-a lungul lui Noyne, acolo unde se află astăzi Norvosul, ridicându-și propriile lor sate primitive.

Cine erau acești predecesori? Unii cred că erau înrudiți cu constructorii labirinturilor din Lorath, însă acest lucru pare să fie improbabil, deoarece au construit folosind lemnul, nu piatra, și n-au lăsat niciun labirint. Alții sugerează că erau verii oamenilor din Ib. Dar majoritatea cred că au fost andali.

Indiferent cine ar fi putut fi primii norvosieni, orașele lor n-au supraviețuit. Legenda ne spune că au fost alungați de pe Noyne de un atac al oamenilor păroși, veniți dinspre est, în mod sigur niște rude apropiate ale ibbenezilor. Acești invadatori au fost la rândul lor alungați de legendarul prinț din Ny Sar, Garris cel Cenușiu, însă rhoynarii n-au zăbovit, preferând climatul mult mai temperat al teritoriilor din josul fluviului în locul cerului întunecat și al vântului rece de pe dealuri.

Precum orașele sale surori, Lorath și Qohor, Orașul Liber Norvos, așa cum îl știm astăzi, a fost înființat inițial de disidenții religioși din Valyria. La apogeul puterii sale, Regatul Liber adăpostea sute de temple; unele aveau zeci de mii de discipoli, altele doar câțiva foarte prețioși, însă nicio credință nu era interzisă în Valyria, nici nu era glorificată mai mult decât celelalte.

Mulți valyrieni erau devotați mai multor zei, apelând la mai multe divinități, în funcție de nevoile lor; de fapt, se spune, nu-l venerau pe niciunul. Majoritatea vedeau libertatea credinței ca o caracteristică a oricărei civilizații cu adevărat avansate. Totuși, pentru unii această galerie de zeități a fost o sursă de nemulțumiri continue. „Cel care-i onorează pe toți zeii nu onorează pe niciunul", sunt cuvintele devenite celebre ale unui profet al Stăpânului Luminii, R'hllor cel Roșu. Și chiar și la apogeul gloriei sale, Regatul Liber a fost căminul multora care credeau cu înverșunare în propriul lor zeu sau zeiță, considerându-i pe toți ceilalți idoli falși, escrocherii sau demoni, hotărâți să înșele omenirea.

În Valyria au înflorit zeci de asemenea secte, uneori ciondănindu-se violent între ele. Inevitabil, unii au găsit toleranța stăpânilor liberi intolerabilă și s-au dus în sălbăticie pentru a-și înființa propriile lor orașe sfinte, unde numai „adevărata credință" avea să fie practicată. Am vorbit deja despre discipolii Zeului Orb, Boash, care au clădit Lorath și ce li s-a întâmplat acolo. Qohor a fost înființat de adepții zeității sumbre numite Țapul Negru, despre care vom vorbi în scurt timp. Dar secta care a ridicat Norvos este la fel de ciudată sau mai ciudată decât oricare dintre acestea și mult mai secretoasă. Chiar și numele zeului lor este dezvăluit numai

Unii învățați au sugerat că stăpânii dragonilor considerau toate credințele false, crezându-se mai puternici decât orice zeu sau zeiță. Îi priveau pe preoți și templele lor ca pe niște relicve ale unor vremuri mult mai primitive, dar le erau folositori pentru „amăgirea sclavilor, sălbaticilor și săracilor" cu promisiunea unei vieți viitoare mai bune. Mai mult chiar, numeroasele zeități îi dezbinau pe oameni și reduceau șansele unirii lor sub stindardul unei singure credințe pentru răsturnarea de la putere a suzeranilor lor. Toleranța religioasă era pentru ei doar o modalitate de a menține pacea în Ținuturile Verii Lungi.

Numai preoții norvosieni au permisiunea de a avea barbă; norvosienii liberi, atât cei de viță nobilă, cât și cei umili, preferă mustățile lungi și zbârlite, în vreme ce sclavii și femeile sunt rași complet. Într-adevăr, femeile norvosiene își rad tot părul de pe trup, cu toate că doamnele de viță nobilă poartă peruci, mai ales când se află în compania bărbaților din alte ținuturi și orașe.

inițiaților. Este o zeitate severă, fără discuție, deoarece preoții săi poartă veșminte din păr și piei netăbăcite și practică un ritual de flagelare ca parte a cultului lor. Odată inițiați, nu mai au voie să se radă sau să-și taie părul.

De la fondarea sa și până în prezent, Marele Norvos a rămas o teocrație, condusă de preoții săi bărboși, care, la rândul lor, sunt conduși de zeul lor, acesta trimițându-le poruncile sale din adâncurile fortăreței lor templu, unde numai credincioșii adevărați pot intra și locui. Cu toate că orașul are un consiliu de magisteri, membrii săi sunt selectați de zeu, care vorbește prin intermediul preoților. Pentru a impune supunere și a menține pacea, preoții bărboși au o gardă sfântă, formată din soldați-sclavi, luptători neînfricați, care poartă pe piept semnul securii cu două tăișuri și se căsătoresc ritualic cu securile cu coadă lungă cu care luptă.

Călătorii au spus despre orașul de sus că este un loc cenușiu cu veri sufocante, ierni aspre, vânturi puternice și rugăciuni fără sfârșit. Orașul de jos, cu speluncile, bordelurile și

Arhimaesterul Perestan notează importanța pe care norvosienii o acordă securii ca simbol al puterii și măreției, spunând că aceasta este dovada că andalii au fost primii veniți în Norvos, sugerând că preoții bărboși au luat emblema de pe ruinele găsite când au ridicat Marele Norvos. După cum argumentează el, lângă imaginea sculptată a stelei cu șapte colțuri au apărut simboluri săpate ale securii cu două tăișuri, aceasta fiind următorul simbol favorit al războinicilor sfinți care au cucerit în vechime cele Șapte Regate.

Săpat în piatră, al Arhimaesterului Harmune, conține un catalog de astfel de gravuri găsite peste tot în Vale. Stele și securi au fost descoperite de la Degete și până la Munții Lunii și chiar și mai departe, până-n Valea lui Arryn, la baza Lăncii Uriașului. Harmune presupune că, odată cu trecerea timpului, andalii au devenit mai devotați simbolului stelei cu șapte colțuri, așa că au renunțat la secure, ca simbol al Credinței.

Însă, ar trebui spus că nu toți sunt de acord că aceste gravuri reprezintă securi. Maesterul Evlyn argumentează că Harmune spune securi unor ciocane, de fapt, simbolul Fierarului. El explică abaterile descrierilor acestor ciocane drept un rezultat al faptului că andalii erau războinici și nu meșteșugari.

tavernele sale, era mult mai animat. Aici, departe de nobili și de preoți, oamenii de rând mănâncă știucă de râu și carne roșie, pe care le udă cu bere neagră tare și lapte de capră. Urșii dansează spre amuzamentul lor și (se șoptește) sclavele se împreunează cu lupii, în beciurile luminate de torțe.

Nicio relatare despre Marele Norvos nu ar fi completă fără menționarea celor trei clopote, ale căror dangăte guvernează orice aspect al vieții orașului, spunându-le norvosienilor când să se scoale, când să se culce, când să muncească, să se odihnească, să pună mâna pe arme, când să se roage (des) și chiar când li se permite să aibă relații carnale (mai degrabă arareori, dacă legendele sunt adevărate). Fiecare dintre clopote are „glasul" său distinct, al cărui sunet este recunoscut de orice adevărat norvosian. Ele se numesc Noom, Narrah și Nyel; Lomas Longstrider a fost atât de copleșit, încât le-a numit una dintre cele nouă *Minuni făcute de mâna omului.*

QOHOR

Chiar și mai misterioasă decât Norvos și Lorath este sinistra lor soră, Orașul Liber Qohor, cea mai estică dintre fiicele Valyriei. Qohorul se află pe râul Qhoyne, la marginea vestică a imensei și întunecatei păduri primordiale căreia i-a dat numele, cel mai mare codru din Essos.

În folclor, chiar și până departe, în Westeros, Qohor este numit Orașul Vrăjitorilor, deoarece se crede că magia neagră este practicată și astăzi aici. Divinația, farmecele cu sânge și necromanția sunt pomenite în șoaptă, dar astfel de relatări pot fi doar rareori dovedite. Un adevăr rămâne însă indiscutabil: divinitatea întunecată a Qohorului, zeitatea numită Țapul Negru, cere sacrificii de sânge zilnice. Viteii, tăurașii și caii sunt animalele aduse de cele mai multe ori în fața altarului Țapului Negru, însă în zilele sfinte, criminalii condamnați sunt trecuți prin cuțitele preoților cu glugă, iar în vremurile de pericol și de criză s-a consemnat că marii nobili își oferă copiii pentru a-l îmbuna pe zeu, astfel încât acesta să apere orașul.

Pădurile care înconjoară Qohorul sunt principala sursă de bogăție a orașului. Cea mai timpurie așezare a fost o tabără de tăietori de lemne, dezvăluie legendele locale, vânătorii și pădurarii din Qohor fiind faimoși și astăzi. Cetățile strălucitoare și târgurile întinse ale Rhoynului Inferior au mare trebuință de lemn, iar pădurile lor s-au rărit de mult, terenul fiind defrișat și apoi arat pentru agricultură. Barje uriașe încărcate cu lemn pleacă din docurile Qohorului în fiecare zi în lunga călătorie de pe Qhoyne spre Lacul Pumnalului și piețele din Selhorys, Valysar, Volon Therys și Vechiul Volantis.

Pădurea Qohorului furnizează și blănuri și piei de animale de toate felurile, multe rare și fine și foarte prețuite, dar și argint, staniu, zinc și chihlimbar. Imensa pădure n-a fost niciodată explorată pe de-a-ntregul, potrivit hărților și manuscriselor din Citadelă, și se pare că ascunde multe mistere și minunății. La fel ca multe alte păduri din nord, are mulți elani și căprioare, dar și lupi, pisici sălbatice, mistreți uriași, urși pătați și chiar și o specie de lemurieni, o creatură cunoscută în Insulele Verii și Sothoryos, dar rareori văzută în Nord. Despre ei se spune că au o blană alb-argintie și ochi violeți și, uneori, li se zice Micii Valyrieni.

Un exemplar împăiat de lemur din Pădurea Qohorului se află la Citadelă, dar, deoarece atâtea mâini l-au atins în speranța că le va purta noroc în cercetările lor, blana i-a căzut demult.

Meșteșugarilor din Qohor le-a mers vestea până departe. Tapiseriile, țesute în principal de femeile și copiii din oraș, sunt la fel de fine ca și cele din Myr, cu toate că sunt mai ieftine. Splendide statuete din lemn elegante (tulburătoare însă) pot fi cumpărate din piața din Qohor, iar forjele orașului nu au egal. Săbiile din Qohor, cuțitele și armurile sunt superioare celui mai bun oțel prelucrat în Westeros, iar fierarii din oraș și-au perfecționat arta de a infuza adânc culorile în metalele prelucrate de ei, producând armuri și arme de o frumusețe perenă. Numai aici s-a mai păstrat arta de a prelucra oțelul valyrian, secretele sale fiind păzite cu strășnicie.

Qohorul este, de asemenea, faimos pentru că este poarta spre est, unde caravanele negustorești care se îndreaptă spre Vaes Dothrak și ținuturile fabuloase de dincolo de Oase sunt pregătite și aprovizionate înainte de a se îndrepta spre întunericul pădurii, pustietatea care-a fost cândva Sarnorul și întinderea imensă a Mării Dothraki. Iar caravanele întoarse dinspre est vin în Qohor pentru a-și reîmprospăta proviziile

STÂNGA | *Procesiune în onoarea zeului sacru din Norvos.*

Disertația Maesterului Pol despre prelucrarea metalului în Qohor, scrisă în perioada în care a stat acolo, arată cu câtă străşnicie sunt păzite secretele: a fost biciuit de trei ori în public şi alungat din oraş pentru că făcuse prea multe cercetări. Ultima dată, i-a fost tăiată mâna pentru că ar fi furat o spadă din oțel valyrian. Potrivit lui Pol, adevăratul motiv pentru exilul său final a fost descoperirea sacrificiilor de sânge – inclusiv uciderea sclavilor şi a pruncilor – pe care fierarii din Qohor le foloseau în efortul lor de a produce un oțel care să fie aidoma celui din Regatul Liber.

după traversare şi să vândă şi să schimbe bunurile obținute. Acest negoț a transformat Qohorul în cel mai bogat dintre Orașele Libere şi, cu siguranță, cel mai exotic (cu toate că se spune că era de zece ori mai bogat înainte de distrugerea Sarnorului).

Ziduri puternice de piatră apără Qohorul, însă oamenii din oraş nu au înclinații războinice. Localnicii sunt negustori, nu luptători. În afară de o mică gardă orășenească, apărarea orașului este încă încredințată sclavilor, infanteria de eunuci, cunoscuți drept Cei Nepătați, crescuți şi antrenați în vechiul oraş ghiscar Astapor, aflat pe țărmurile Golfului Negustorilor de Sclavi. În timpul Secolului Însângerat, care a urmat Distrugerii Valyriei, Qohorul şi Norvos s-au aliat împotriva Vechiului Volantis atunci când volantenii au încercat să adune toate Orașele Libere sub dominația lor. De atunci, aceste două Orașe Libere au fost mai degrabă aliați decât dușmani, cu toate că se ştie că preoții bărboşi din Norvos îl considerau pe Țapul Negru din Qohor un demon, mai ales din cauza naturii sale dezgustătoare şi periculoase.

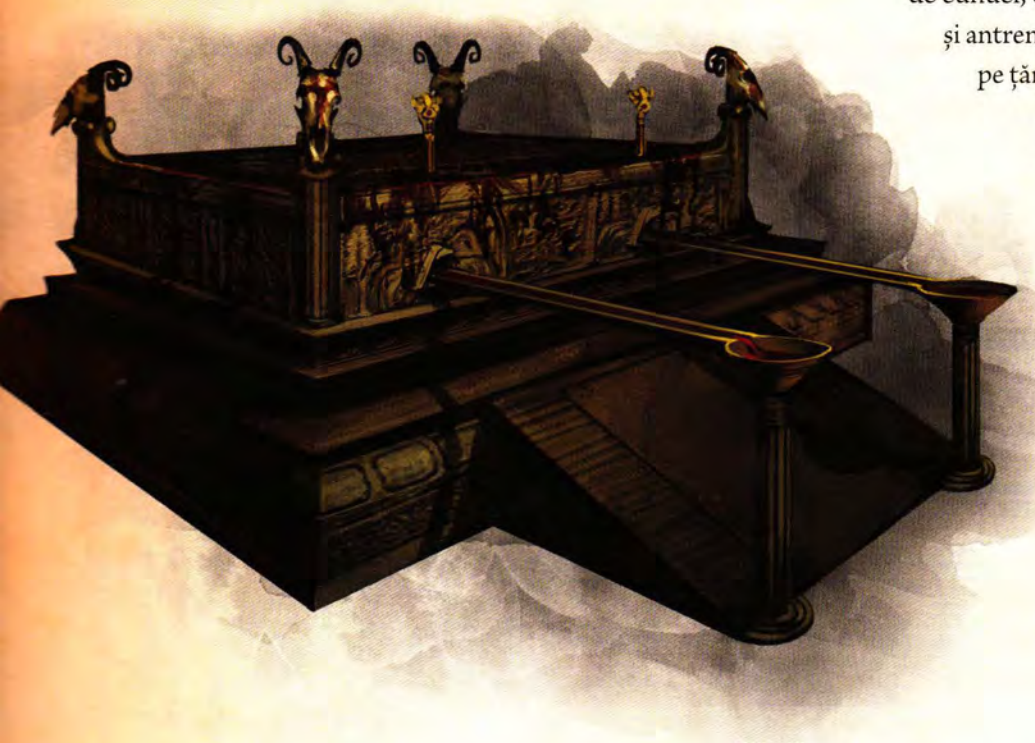

Acum patru sute de ani, când *khalul* Dothraki Temmo a năvălit dinspre est în fruntea a cincizeci de mii de călăreți sălbatici, trei mii de Nepătați l-au alungat de la porțile Qohorului, rezistând la nu mai puțin de optsprezece atacuri de cavalerie înainte ca Temmo să moară şi succesorul său să-i pună pe oamenii săi să-şi reteze pletele şi să le arunce la picioarele eunucilor supraviețuitori. De atunci încoace, cei dîn Qohor s-au bazat pe Nepătați pentru protejarea orașului lor (cu toate că se ştie că au tocmit şi companiile libere în vreme de pericol şi le-au oferit daruri scumpe *khalilor* Dothraki pentru a-i convinge să se răzgândească).

DEASUPRA | *Altar de sacrificii al Țapului Negru.*

FIICELE CERTĂREȚE MYR, LYS ȘI TYROSH

Cele mai estice dintre Orașele Libere – Lorath, Norvos și Qohor – au puține relații comerciale cu Westeros. Cât despre celelalte, lucrurile stau cu totul altfel. Braavos, Pentos și Volantis sunt toate orașe de coastă, binecuvântate cu mari porturi. Negoțul este viața lor, iar corăbiile lor călătoresc până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, de la Yi Ti și Leng și Asshai-lângă-Umbră, în Estul Îndepărtat, spre Lannisport și Orașul Vechi din Westeros. Fiecare oraș are propriile sale obiceiuri și istorie. Fiecare are și propriii săi zei, cu toate că preoțimea roșie a lui R'hllor se remarcă și, adesea, deține o influență considerabilă. De-a lungul secolelor, rivalitățile dintre ele au fost numeroase, iar certurile și conflictele ar putea – și o fac – să umple volume întregi.

Toate acestea sunt valabile și pentru Myr, Lys și Tyrosh, aceste trei fiice certărețe ale căror vrajbe nesfârșite și lupte pentru dominație au reușit să-i implice pe regii și cavalerii din Westeros. Aceste trei orașe înconjoară „călcâiul" vast, fertil, al Essosului, promontoriul care desparte Marea Verii de cea Îngustă și a fost odată parte a podului de uscat care unea acest continent de Westeros. Orașul-fortăreață Tyrosh se află în extremitatea nord-estică a Treptelor de Piatră, lanțul de insule rămase când Brațul Dorne s-a scufundat în mare. Myr se înalță pe continent, acolo unde un vechi drum valyrian al dragonilor se întâlnește cu apele liniștite ale unui golf întins, numit și Marea Myrthului. Lys se află în sud, în micul arhipelag din Marea Verii. Toate cele trei orașe au revendicat o parte (sau chiar toate) din teritoriile dintre ele, cele numite astăzi Ținuturile Discordiei, deoarece orice încercare de a fixa hotarele dintre domeniile Tyrosh, Myr și Lys au eșuat și au fost purtate numeroase războaie pentru posesiunea lor.

În istorie, cultură, obiceiuri, limbă și religie aceste trei orașe au mai mult în comun unul cu celălalt decât cu oricare dintre Orașele Libere. Sunt orașe comerciale, protejate de ziduri înalte și mercenari, dominate mai degrabă de bogăție decât de origine, unde negoțul este considerat o profesiune mai onorabilă decât armele. Lys și Myr sunt conduse de conclavuri de magisteri, aleși dintre cei mai bogați și mai nobili dintre bărbații orașului; Tyrosh este guvernat de un arhonte, ales dintre membrii unui conclav asemănător. Toate trei sunt orașe de sclavi, unde robii îi depășesc pe cei liberi într-o proporție de trei la unul. Toate sunt porturi, iar marea este viața lor. La fel ca Valyria, mama lor, aceste trei fiice nu au o credință anume. Templele și altarele multor zei se aliniază pe străzile lor și se înghesuie pe falezele lor.

Și totuși, rivalitățile dintre ele sunt adânc înrădăcinate, iscând dușmănii profunde, care le-au ținut dezbinate și adesea războindu-se între ele, vreme de secole, spre beneficiul de netăgăduit al lorzilor și regilor din Westeros, deoarece aceste trei orașe bogate și puternice, dacă s-ar fi unit, ar fi constituit un vecin formidabil și periculos.

Lys, cel mai frumos dintre Orașele Libere, se bucură de ceea ce este poate cel mai sănătos climat din lume. Scăldat de brizele răcoroase, încălzit de soare, așezat pe o insulă cu pământ mănos, unde palmierii și pomii fructiferi cresc din abundență, înconjurat de ape albastru-verzui, pline de pește, „Lys cel Minunat" a fost clădit ca un loc de relaxare pentru stăpânii dragonilor din Vechea Valyrie, un paradis unde se puteau bucura de vinurile fine și fetele dulci și muzica blândă înainte de a se întoarce la focurile Regatului Liber. Până în ziua de astăzi, Lys rămâne „un ospăț pentru simțuri, un balsam pentru suflet". Casele sale de plăcere sunt faimoase în

DEASUPRA | *Negustoreasă myrishiană.*

Adevărul acestor lucruri a fost dovedit când Myr, Lys și Tyrosh s-au unit, deși doar pentru scurtă vreme, ca urmare a victoriei lor asupra Volantisului, în Bătălia Hotarului. Jurându-și reciproc prietenie veșnică, orașele au format în anul 96 D.C. un Triarhat. În Westeros asta s-a numit Regatul celor Trei Fiice. Triarhatul a început prin a-i alunga pe pirați și pe corsari de la Treptele de Piatră. Acest lucru a fost, inițial, salutat în cele Șapte Regate și în alte părți, deoarece piraților afectau comerțul. Cele Trei Fiice au repurtat o victorie rapidă asupra piraților, doar pentru a începe apoi să ceară taxe de trecere de-a dreptul exorbitante, după ce au obținut controlul insulelor și al canalelor dintre ele. Curând, rapacitatea lor a depășit-o pe cea a piraților, mai ales când lysenienii au început să ceară drept plată tineri arătoși și fete frumoase.

Un timp, Triarhatul a fost depășit ca forță de Corlys Velaryon și Daemon Targaryen, pierzând mare parte din Treptele de Piatră, însă cei din Westeros au fost curând acaparați de propriile lor conflicte, iar cele Trei Fiice și-au recăpătat puterea, dar numai pentru a fi doborâte de problemele interne, din pricina uciderii unui amiral lysenian de către un rival în lupta pentru favorurile unei faimoase curtezane, Lebăda Neagră (nepoata lordului Swann, ea ajungând, cu timpul, să conducă de facto Lysul). Alianța rivală a Braavos, Pentos și Lorath a adus sfârșitul Regatului celor Trei Fiice.

toată lumea, iar despre apusuri se spune că sunt mai frumoase decât oriunde altundeva pe pământ. Lysenienii sunt și ei frumoși, pentru că aici, mai mult decât oriunde altundeva în lume, vechile descendențe de sânge valyrian sunt încă puternice.

Tyroshul, un oraș cu totul mai dur, și-a început existența ca avanpost militar, după cum stau mărturie zidurile sale interioare, de piatră neagră topită. Consemnările valyriene ne spun că fortul a fost ridicat inițial pentru controlul corăbiilor care treceau prin Treptele de Piatră. Însă, imediat după înființarea orașului, în apele insulei stâncoase și sumbre a fost descoperită o varietate unică de melc de mare, acolo unde se ridica fortăreața. Acești melci secretau

o substanță care, atunci când era tratată corespunzător, producea un colorant roșu-închis, devenit foarte curând extrem de la modă în rândurile nobilimii din Valyria. Deoarece melcii nu se găseau decât acolo, negustătorii au venit în Tyrosh cu miile, iar avanpostul militar s-a transformat într-un oraș important într-o generație. Boiangiii tyroshieni au învățat curând cum să producă coloranți stacojii, mov și albastru-indigo închis prin modificarea dietei acestor melci. În secolele următoare, au realizat vopseluri în sute de alte nuanțe și culori, unele naturale, altele prin alchimie. Veșmintele viu colorate s-au bucurat de atenția lorzilor și prinților din întreaga lume, iar vopselurile proveneau toate din Tyrosh. Orașul s-a îmbogățit, dar odată cu bogăția a venit și ostentația. Localnicii preferă aspectul frivol, bărbații și femeile fiind încântați să-și vopsească părul în culori țipătoare și nefirești.

Originile Myrului sunt obscure. Unii maesteri cred despre myrishieni că ar fi înrudiți cu rhoynarii, deoarece mulți dintre ei au aceeași piele măslinie și părul negru ca vecinii lor, însă această presupusă legătură este, probabil, falsă. Există anumite indicii că un oraș se afla pe locul actual al Myrului chiar și în timpul Zorilor Vremurilor și al Nopții celei Lungi, ridicat de vreo seminție străveche, dispărută, însă Myrul cunoscut de noi a fost clădit de un grup de negustători valyrieni și aventurieri pe locul unui oraș andal, înconjurat de ziduri, pe ai cărui locuitori fie i-au măcelărit, fie i-au luat în sclavie. Negotul a devenit viața Myrului de atunci încolo, iar navele myrishiene străbăteau apele Mării Înguste de secole. Meșteșugarii din Myr, mulți dintre ei născuți sclavi, sunt și ei renumiți; despre dantelele și tapiseriile lor se zice că valorează greutatea lor în aur și mirodenii, iar lentilele nu au egal în lumea întreagă.

În vreme ce Lorath, Norvos și Qohor au fost clădite din motive religioase, interesele Lysului, Tyroshului și Myrului au fost întotdeauna comerciale. Toate cele trei orașe au mari flote de negoț, iar comercianții lor străbat mările lumii. Toate sunt implicate profund și în negotul cu sclavi. Vânătorii de sclavi tyroshieni sunt agresivi, navigând chiar spre Nord, dincolo de Zid, în căutarea sclavilor sălbatici, în vreme ce lysenienii sunt faimoși pentru voracitatea cu care caută tineri atrăgători și fete frumoase, pentru celebrele lor case ale plăcerilor.

Soția lui Viserys al II-lea Targaryen, care i-a născut pe regele Aegon al IV-lea (cel Netrebnic) și pe prințul Aemon Cavalerul Dragon, a fost lady Larra Rogare din Lys. Era o mare frumusețe, de origine valyriană, și cu șapte ani mai în vârstă decât prințul, când s-a măritat cu el la nouăsprezece ani. Tatăl ei, Lysandro Rogare, a fost capul unei bogate familii de bancheri, a cărei influență a crescut după alianța cu Targaryenii. Lysandro și-a asumat titlul de Prim Magister pe Viață, iar oamenii îi spuneau Lysandro Magnificul. Însă el și fratele său, Drazenko, Prințul Consort din Dorne, au murit la o zi unul după celălalt, acesta fiind începutul căderii precipitate a familiei lor, atât în Lys, cât și în cele Șapte Regate.

Moștenitorul lui Lysandro, Lysaro, a cheltuit mari sume de bani în căutarea puterii și a intrat în conflict cu ceilalți magisteri, chiar în vreme ce rudele sale unelteau pentru preluarea controlului asupra Tronului de Fier. După căderea sa, Lysaro Rogare a fost biciuit până la moarte la Templul Negoțului de cei cărora le greșise. Rubedeniile sale au primit pedepse mai ușoare, iar unul dintre ei – Moredo Rogare, soldatul care purta spada valyriană Adevărul – a condus, până la urmă, o armată împotriva Lysului.

Lysenienii sunt și mari crescători de sclavi, combinând frumusețea cu frumusețea în speranța obținerii de curtezane și mai drăguțe și sclavi de dormitor. Sângele Valyriei curge încă din belșug prin venele celor din Lys, unde chiar și oamenii de rând se pot lăuda adesea cu pielea albă, părul argintiu-auriu și ochii violet, liliachii și albastru-deschis ai stăpânilor dragonilor din vechime. Nobilimea lysenianăprețuiește mai mult decât orice puritatea sângelui, și a produs multe frumuseți faimoase (și infame). Chiar și regii Targaryen și prinții din vechime s-au îndreptat, uneori, spre Lys în căutarea de neveste sau iubite, atât pentru sângele, cât și pentru frumusețea lor. În consecință, lysenienii venerează o zeiță a dragostei a cărei efigie goală și nerușinată însuflețește aspectul monedelor lor.

Războaiele, armistițiile, alianțele și trădările dintre Lys, Myr și Tyrosh sunt mult prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Multe dintre conflictele lor sunt așa-numitele războaie comerciale, purtate în întregime pe mare, navele combatanților având permisiunea de a le jefui pe cele ale dușmanilor, o practică pe care Marele Maester Merion a descris-o odată drept „piraterie cu pecete în regulă". În timpul războiului comercial, numai echipajele navelor implicate riscau moartea sau pirateria; orașele n-au fost niciodată amenințate și nu s-au dat bătălii pe uscat.

Mult mai sângeroase, dar mai puțin frecvente, au fost conflictele de pe uscat, duse pentru Ținuturile Discordiei, o regiune cândva bogată, atât de devastată în timpul Secolului Însângerat și după aceea, încât astăzi este, în mare parte, un teritoriu pustiu de oase și cenușă și câmpii sărate. Dar, chiar și în aceste conflicte, Tyroshul, Myrul și Lysul rareori au pus în pericol viața cetățenilor lor, tocmind mercenari.

Ținuturile Discordiei au fost locul nașterii mai multor din așa-zisele companii libere decât oricare altul, în

PAGINILE PRECEDENTE | *Consiliul Triarhatului.* DEASUPRA | *Nobilă din Lys.*

Una dintre cele mai vechi companii libere este Fiii Secunzi, înființată de patruzeci de fii tineri din casele nobile, dezmoșteniți și fără perspective. De atunci, este un loc unde lorzii scăpătați, cavalerii exilați și aventurierii pot găsi un cămin. Multe nume faimoase din cele Șapte Regate au servit cândva în rândurile Fiilor Secunzi. Prințul Oberyn Martell a călărit cu ei împreună înainte de a-și înființa propria lui companie; Rodrik Stark, Lupul Rătăcitor, a fost și el unul dintre ei. Cel mai faimos dintre Fiii Secunzi a fost Ser Aegor Rivers, bastardul lui Aegon al IV-lea, cunoscut în istorie drept Bittersteel, care a luptat împreună cu ei în primii ani ai exilului său, înainte de a forma Compania de Aur, care rămâne, până în ziua de astăzi, cea mai puternică și celebrată dintre bandele de mercenari, dar și (afirmă unii) cea mai onorabilă.

Alte companii demne de remarcat sunt Flamurile Strălucitoare, Ciorile Furtunii, Lăncile Lungi și Compania Pisicii. Celelalte, cu excepția Companiei de Aur, au fost fondate de oameni din cele Șapte Regate, precum Spărgătorii Furtunii, înființată după Dansul Dragonilor, sau Compania Trandafirului, formată de sălbaticii (și, potrivit unor relatări, și de femei) din Nord, care au refuzat să-și plece genunchiul după ce Torrhen Stark a renunțat la coroană și a plecat în exil dincolo de Marea Îngustă.

Secolul Însângerat. Chiar și astăzi, sunt patruzeci de companii libere în regiune; când nu sunt tocmiți de cele trei fiice certărețe, mercenarii încearcă adesea să-și asigure câștiguri pe cont propriu. Despre unii se știe că au căutat să-și pună spada la dispoziția celor din cele Șapte Regate, înainte și după Cucerire.

Războaiele dintre Tyrosh, Lys și Myr au dus nu numai la apariția companiilor libere în Ținuturile Discordiei, ci și a flotelor piraților și mercenarilor de pe mare, gata să lupte pentru oricine plătea. Majoritatea își au baza la Treptele de Piatră, insulele care punctează Marea Îngustă dintre Brațul Rupt și coasta din est.

Aceste flote de pirați transformă orice călătorie printre insulele de la Treptele de Piatră într-o aventură periculoasă. Se spune că acele corăbii-lebădă ale Insulelor Verii evită, uneori, în întregime zona, riscând să navigheze în ape adânci decât un atac al corsarilor. Alții, cu mai puțină îndemânare pe mare și nave mai puțin adaptate la călătorii în larg, nu au încotro. Aceste cuiburi de pirați, când devin prea active și numeroase, sunt uneori măturate de pe mare de flotele arhonților din Tyrosh sau de triarhii din Volantis sau chiar de Lorzii Mării din Braavos. Dar se întorc întotdeauna.

În vremurile trecute, piraților au provocat destule necazuri, astfel că flotele regale au fost trimise de la Debarcaderul Regelui și Piatra Dragonului pentru a-i disciplina. Lordul Oakenfist însuși a petrecut un întreg anotimp vânând pirați, cu mari izbânzi, iar înaintea lui Tânărul Dragon intenționa să se căsătorească cu sora Lordului Mării din Braavos, pentru a pecetlui o alianță cu el, pentru a-i neutraliza pe piraților care afectau negoțul cu nou-cuceritul Dorne. Marele Maester Kaeth discută acest lucru pe larg în *Viața a patru regi*, susținând că regele Daeron a greșit, deoarece negocierile pentru o căsătorie de alianță cu Braavos, care se afla în acea vreme în război cu Pentosul și Lysul, au obligat celelalte Orașe Libere să le acorde un ajutor crucial rebelilor dornishieni.

DEASUPRA | *Negustător din Tyrosh.*

PENTOS

Pentosul este cel mai apropiat Oraș Liber de Debarcaderul Regelui, iar navele de negoț circulă în sus și-n jos între cele două orașe aproape zilnic. Ridicat de valyrieni ca un avanpost comercial, Pentosul a absorbit, curând, împrejurimile, de la Dealurile de Catifea și Micul Rhoyne, până la mare, incluzând aproape întregul Andalos antic, patria andalilor. Primii pentoshi erau negustori, marinari și agricultori, având puțini nobili printre ei; poate că din acest motiv erau mai puțin grijulii cu sângele lor valyrian și mai dispuși să se împerecheze cu locuitorii inițiali ai ținutului pe care-l stăpâneau. În consecință, prin venele bărbaților din Pentos circulă considerabil mai mult sânge andal, făcându-i, poate, cei mai apropiați veri ai noștri.

În pofida acestui lucru, pentoshii au obiceiuri foarte diferite de cele din cele Șapte Regate. Pentos se consideră o fiică a Valyriei, iar sângele străvechi poate fi găsit aici. În trecut, orașul era condus de un prinț de viță nobilă, ales dintre bărbații adulți din așa-numitele patruzeci de familii. Odată ales, Prințul de Pentos domnea pe viață; când murea, era ales un altul, aproape întotdeauna dintr-o altă familie.

În decursul secolelor însă, puterea prințului s-a erodat încontinuu, în vreme ce aceea a magisterilor orașului, care-l alegeau, a crescut. Astăzi, Pentosul este guvernat de consiliul magisterilor, practic, din toate punctele de vedere; autoritatea prințului este exclusiv nominală, iar îndatoririle sale, doar ceremoniale. În general, el conduce ospețele și balurile, fiind purtat dintr-un loc într-altul într-un palanchin somptuos, cu o gardă elegantă. La fiecare an nou, prințul trebuie să defloreze două fecioare, fecioara mării și pe cea a câmpurilor. Străvechiul ritual – poate apărut din misterioasele origini ale Pentosului prevalyrian – este menit să asigure prosperitatea orașului, pe uscat și pe mare. Totuși, dacă este foamete ori se pierde un război, prințul nu este conducătorul, ci sacrificatul; gâtul îi este tăiat pentru ca zeii să fie îmbunați. Și apoi, este ales un nou prinț, care s-ar putea să aducă mai mult noroc orașului.

Ținând cont de riscurile care-l pasc pe deținătorul rangului, nu toți nobilii din Pentos sunt nerăbdători să fie aleși să poarte coroana orașului. Într-adevăr, unii au refuzat această onoare străveche, dar periculoasă. Cel mai recent și faimos dintre ei este celebrul căpitan de mercenari numit Prințul Zdrențăros. În tinerețea sa, a fost ales de consiliul de magisteri din Pentos după o secetă îndelungată și executarea prințului precedent, în anul 262 D.C. În loc să accepte onoarea, a fugit din oraș pentru a nu se mai întoarce niciodată. A devenit mercenar, luând parte la bătăliile din Ținuturile Discordiei, apoi a înființat una dintre cele mai noi companii libere din Est, Hoinarii.

În mare parte din istoria sa, sclavia a fost practicată pe larg în Pentos, iar navele pentoshi au jucat un rol activ în negoțul cu sclavi. Oricum, acum câteva secole, practica a adus orașul în conflict cu vecinul său nordic, Braavos, „fiica bastardă a Valyriei", fondat de o flotă de sclavi evadați. În decursul ultimelor două sute de ani, nu mai puțin de șase războaie au fost purtate între cele două orașe pentru asta (și trebuie subliniat, pentru controlul ținuturilor bogate și apelor aflate între ele).

Patru dintre ele s-au terminat cu victoria Braavosului și înfrângerea Pentosului. Ultimul dintre războaie, încheiat acum nouăzeci și unu de ani, a mers atât de rău pentru Pentos încât nu mai puțin de patru prinți au fost aleși și apoi sacrificați pe durata unui singur an. Cel de-al cincilea din această succesiune sângeroasă, prințul Nevio Narratys, i-a convins pe magisteri să încerce să încheie pacea după una din rarele victorii – una, se șoptea, obținută chiar de Nevio cu bani. În acordurile de pace, Pentosul a fost nevoit să facă anumite concesii, printre cele mai notabile fiind abolirea sclaviei și renunțarea la comerțul cu sclavi.

Aceste prevederi se respectă în Pentos și astăzi, cu toate că mulți observatori susțin că navele pentoshiene ocolesc prohibiția față de negoțul cu sclavi ridicând flamurile din Lys sau Myr pe catarge, atunci când sunt cercetate, în vreme ce în oraș se află zeci de mii de „servitori liberi de constrângeri", care par a fi, de fapt, sclavi, deoarece au zgardă și sunt însemnați la fel ca și confrații lor din Lys, Myr și Tyrosh, fiind supuși acelorași metode disciplinare cumplite. Potrivit legii, acești slujitori înlănțuiți sunt bărbați și femei liberi, cu dreptul de a refuza o slujbă... cu condiția să nu aibă datorii față de stăpânii lor. Însă aproape toți au, din moment ce valoarea muncii lor este mai mică decât costurile hranei, hainelor și adăpostului oferit de cei pe care-i slujesc, așa că datoria lor crește continuu, în loc să se diminueze.

O altă clauză a acordurilor de pace dintre Braavos și Pentos limitează flota pentoshi la douăzeci de nave de război și le interzice să angajeze mercenari, să încheie contracte cu companiile libere sau să întrețină o armată mai mare decât garda orășenească. Fără îndoială, acestea sunt unele dintre motivele pentru care Pentos este acum mult mai puțin beligerant decât oamenii din Tyrosh, Myr și Lys. În pofida zidurilor sale masive, Pentosul este considerat cel mai vulnerabil dintre Orașele Libere.

Așa că magisterii săi au adoptat o atitudine conciliatoare nu numai față de Orașele Libere, ci și față de stăpânii hergheliilor dothraki, cultivând o prietenie precară cu o serie de *khali* puternici și dându-le daruri somptuoase și cufere de aur tuturor celor care-și aduceau *khalasarul* la est de Rhoyne.

VOLANTIS

Cele mai mari, mai bogate și mai puternice dintre cele Nouă Orașe Libere sunt Braavos și Volantis. Și între cele două există o legătură curioasă, deoarece în multe feluri ele se află în opoziție. Braavos se găsește în nordul extrem al Essos, iar Volantis în sudul îndepărtat; Volantis este cel mai vechi dintre Orașele Libere, iar Braavos cel mai nou; Braavos a fost clădit de sclavi, în vreme ce Volantisul este construit pe oasele lor; Braavosul este măreț pe mare, iar Volantisul pe uscat. Totuși, ambele orașe rămân niște forțe formidabile, istoria lor fiind profund marcată de Regatul Liber al Valyriei.

Străvechi și glorios, Vechiul Volantis – așa cum este adesea numit orașul – se întinde peste una dintre cele patru guri ale Rhoyne, unde mărețul fluviu se varsă în Marea Verii. Cartierele mai vechi ale orașului se întind pe malurile sale estice, iar cele mai recente, pe cele vestice, dar chiar și zonele cele mai noi au o vechime de câteva secole. Cele două părți ale orașului sunt legate de Podul Lung.

Inima Vechiului Volantis este orașul-din-oraș, un imens labirint de vechi palate, curți, turnuri, temple, abații, poduri și pivnițe, toate aflate în interiorul marelui oval al Zidurilor

STÂNGA | *Orașul Liber Pentos.*

Negre, ridicate de Regatul Liber al Valyriei în primul val al expansiunii sale timpurii. De șaizeci de metri înălțime, și atât de groase încât șase trăsuri cu câte patru cai puteau goni, una lângă alta, de-a lungul meterezelor lor (așa cum fac în fiecare an, celebrând fondarea orașului), aceste ziduri fără îmbinări, din piatra neagră a dragonilor, topită, mai dure decât oțelul ori diamantul, sunt o mărturie mută a originilor Volantisului ca avanpost militar.

Numai cei care-și pot urmări descendența până la Vechea Valyrie au permisiunea de a locui în interiorul Zidurilor Negre; niciunui sclav, om liber sau străin nu i se va îngădui să pună piciorul acolo fără o invitație din partea cuiva cu Sânge Străvechi.

În primul secol al existenței sale, Volantisul a fost doar ceva mai mult decât un avanpost militar, ridicat pentru protejarea hotarelor imperiului valyrian, locuit doar de soldații din garnizoana sa. Din când în când, stăpânii dragonilor coborau acolo pentru a se aproviziona cu merinde sau a se întâlni cu trimiși ai orașelor din amonte de pe Rhoyne. Însă cu timpul, tavernele și bordelurile și grajdurile au început să se răspândească în afara Zidurilor Negre, iar vasele negustorești au început și ele să vină.

Binecuvântat cu un port natural magnific și o așezare ideală la gura Rhoynului, Volantis a început să se dezvolte rapid. Casele și prăvăliile și hanurile s-au răspândit pe malul de est al fluviului, pe dealurile de dincolo de Zidurile Negre, în vreme ce peste Rhoyne, pe malul vestic, străinii, oamenii liberi, mercenarii, criminalii și alții ca ei și-au ridicat acolo orașul lor umbră, unde promiscuitatea, beția și omorul sunt la ordinea zilei, iar eunucii, pirații, pungașii și necromanții se adună în voie.

Cu trecerea vremii, orașul nelegiuit de pe malul de vest a devenit o asemenea hazna a crimei și a depravării, încât triarhii au trebuit să-și trimită soldații-sclavi peste Rhoyne ca să restabilească ordinea și o anumită decență. Mareele puternice și curenții periculoși și schimbători au făcut traversarea dificilă, însă, după câțiva ani, triarhul Vhalaso Generosul a poruncit construirea unui pod peste Rhoyne.

Aceleași maree și curenți, dar și lățimea fluviului au făcut din construirea podului o misiune de proporții epice, necesitând mai bine de patruzeci de ani și câteva milioane de onoruri. Triarhul Vhalaso n-a ajuns să trăiască să vadă ce-a stârnit... însă odată terminat, Podul Lung nu a mai avut rivali, în afară de Podul Viselor, din Orașul Festivalului de pe Rhoyne, Chroyane. Suficient de solid ca să reziste sub greutatea a o mie de elefanți (ori, cel puțin, așa se spune), Podul Lung din Volantis rămâne astăzi cel mai lung pod din lumea cunoscută. Lomas Longstrider l-a numit odată, în cartea sa cu acest titlu, una dintre cele nouă minuni făcute de mâna omului.

În mare parte din istoria sa de început Volantis a beneficiat de pe urma comerțului dintre Valyria și rhoynari, devenind și mai prosper și influent... în vreme ce Sarhoy, străvechiul și frumosul oraș rhoynar, care dominase anterior comerțul, a înregistrat declinul corespunzător. Inevitabil, acest lucru a declanșat la un conflict între cele două orașe. Lunga serie de războaie care au urmat, detaliile fiind menționate în altă parte, au culminat cu distrugerea orașelor de pe Rhoyne și fuga Nymeriei și a celor zece mii de corăbii ale sale. Cu toate că stăpânii dragonilor din Valyria au învins, se poate spune că Volantisul a fost principalul beneficiar. Sarhoy este o ruină și astăzi, un loc dezolant și bântuit, în vreme ce Volantisul, cu Podul Lung și Zidurile Negre și portul uriaș, este unul dintre cele mai mari orașe din lume.

În interiorul Zidurilor Negre, volantenii cu Sânge Străvechi încă mai păstrează curțile în vechile palate, întreținute de armate de sclavi. În exteriorul lor pot fi găsiți

Mulți cu Sângele Străvechi al Volantisului încă mai țin de vechii zei ai Valyriei, însă credința lor se manifestă, în primul rând, între Zidurile Negre. În afara lor, zeul roșu R'hllor este preferatul multora, mai ales al sclavilor și al oamenilor liberi din oraș. Despre Templul Stăpânului Luminii din Volantis se spune că ar fi cel mai mare din lume; în *Rămășițele stăpânilor dragonilor,* Arhimaesterul Gramyon susține că este de trei ori mai mare decât marele Sept al lui Baelor. Toți cei care slujesc în acest templu măreț sunt sclavi, aduși de mici și educați să fie preoți, prostituate ori războinici; aceștia își tatuează flăcările zeului lor înfricoșător pe față. Despre războinici sunt puține lucruri de spus: li se zice Mână Fioroasă și nu sunt niciodată mai mulți de o mie.

străinii, sclavii eliberați și oamenii simpli dintr-o sută de națiuni. Marinarii și negustorii năvălesc în piețele orașului și porturi, însoțiți de numeroșii lor sclavi. Se spune că în Volantis există cinci sclavi pentru fiecare om liber, o disproporție întâlnită numai în vechile orașe ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi.

După obiceiul din Volantis, fețele sclavilor trebuie să fie tatuate, însemnate pe viață pentru a li se vedea statutul și pentru a duce povara trecutului cu ei, chiar dacă sunt eliberați. Tatuajele sunt variate, uneori desfigurând fața. Soldații-sclavi din Volantis au dungi verzi, ca de tigru, pe față, acestea arătându-le rangul; prostituatele sunt marcate cu o lacrimă sub ochiul drept; sclavii care adună balega cailor și elefanților sunt însemnați cu muște; smintiții și măscăricii sunt împestrițați; vizitiii *hathays*-urilor, șaretele trase de micii elefanți de Volantis, sunt însemnați cu roți și așa mai departe.

Volantisul este un regat liber, iar toți cei născuți liberi și proprietari de pământ au un cuvânt de spus în guvernarea orașului. Triarhii sunt aleși anual, ca să vegheze la aplicarea legilor sale, să-i conducă flotele și armatele și să asigure guvernarea de zi cu zi a orașului. Alegerea lor durează zece zile, o procedură festivă, dar și tumultuoasă. În ultimele secole, rangul a fost disputat de două facțiuni rivale, neoficial numite tigrii și elefanții.

Partizanii diferiților candidați – și ai celor două facțiuni – își sprijină liderii aleși, împărțind favoruri populației. Toți proprietarii de pământ născuți liberi – chiar și femeile – beneficiază de un vot. Cu toate că procesul li se pare străinilor haotic, chiar nebunesc, puterea este transmisă pașnic, de cele mai multe ori.

După Urgia care-a înghițit Valyria și Ținuturile Verii Lungi, Volantisul și-a anunțat dreptul de a guverna toate celelalte colonii valyriene din lume. Atât de mare era puterea „Primei Fiice", încât, pentru o vreme, a reușit să-și stabilească hegemonia asupra unora dintre celelalte Orașe Libere, în timpul Secolului Însângerat. În cele din urmă, imperiul Volantisului s-a prăbușit sub propria lui greutate, doborât de o alianță a orașelor-surori rămase încă libere și prin răscoala celor subjugate.

De atunci, elefanții – cea mai pașnică dintre facțiunile volantene – au dominat alegerea anuală pentru triarhi. Dar anii de expansiune sub tigri i-au asigurat Volantisului

Mulți volanteni se consideră succesorii naturali și firești ai stăpânilor dragonilor din Vechea Valyrie și vor să obțină dominația asupra altor Orașe Libere și, cu timpul, a întregii lumi. Tigrii susțin obținerea acestei dominații prin război și cucerire, în vreme ce elefanții preferă o politică comercială și de expansiune economică.

DEASUPRA | *Sclavi însemnați din Volantis.*

controlul asupra unor orașe mai mici, cele mai remarcabile dintre acestea fiind „orașele" de pe mărețul fluviu Volon Therys, Valysar și Selhorys (fiecare mai mare și mai populat decât Debarcaderul Regelui sau Orașul Vechi). Volantenii controlează și Rhoyne până departe, spre afluentul Selhoru, și domină Coasta Portocalie spre vest. Aceste ținuturi sunt protejate de soldații-sclavi împotriva căpeteniilor Dothraki, care pun, uneori, la încercare apărarea volantenă și a altor Orașe Libere care încearcă să devină mai puternice pe spezele cetăților lor surori.

În vreme ce alegerile volantene sunt, de cele mai multe ori, pașnice, au existat și excepții semnificative. *Jurnalele* lui Nysseos Qoheros conțin un raport al triarhului Horonno, care fusese reales timp de patruzeci de ani pentru că fusese un mare erou în timpul Secolului Însângerat. După cea de-a patruzecea alegere a sa, s-a declarat triarh pe viață și, cu toate că volantenii îl iubeau, nu-l iubeau chiar atât de mult încât să treacă cu vederea încălcarea obiceiurilor lor străvechi și a legilor în folosul lui. A fost prins de răsculați imediat după aceea, deposedat de rang și de titlu și sfâșiat între patru elefanți de luptă.

BRAAVOS

În extremitatea nord-vestică a Essosului, acolo unde Marea Tremurătoare și cea Îngustă se întâlnesc, se află Orașul Liber Braavos, pe faimoasele sale „o sută de insule", în apele scăzute și sălcii ale lagunei cufundate în cețuri.

Cel mai tânăr dintre cele Nouă Orașe Libere, Braavos este și cel mai bogat și, după toate aparențele, și cel mai puternic. Înființat inițial de sclavii evadați, începuturile sale umile nu s-au bazat decât pe dorința de a fi liber. Pentru o mare parte din istoria sa timpurie, statutul său secret n-a avut cine știe ce ecouri în restul lumii. Însă, cu trecerea timpului, influența sa a crescut, devenind o putere aproape fără rival.

Niciun prinț sau rege nu conduce Braavos, unde guvernarea aparține Lorzilor Mării, aleși de magisterii orașului și de cetățenii cu stare printr-un proces complicat și obscur. Din vastul său palat de pe țărm, Lordul Mării comandă flote de nave de război fără egal și flote de nave comerciale ale căror coci și pânze violet au devenit o priveliște obișnuită în toată lumea cunoscută.

Braavos a fost clădit de cei fugiți dintr-un mare convoi de nave cu sclavi, care plecase din Valyria spre nou-înființata colonie din Sothoryos. Sclavii au stârnit o răscoală sângeroasă, au pus mâna pe navele în care erau transportați și au fugit la „capătul celălalt al pământului" pentru a scăpa de foștii lor stăpâni. Știind că vor fi vânați, fugarii s-au îndepărtat de destinația lor inițială, luând-o spre nord, și nu spre sud, căutând un adăpost cât mai departe de Valyria și de răzbunarea sa. Legendele din Braavos susțin că un grup de sclave din ținuturile îndepărtate ale Jogos Nhai au profețit că acolo vor afla un refugiu: într-o lagună, după un zid de dealuri împădurite cu pini și bolovani, unde ceața îi va ajuta pe refugiați să se ascundă de ochii călăreților dragonilor care zburau pe deasupra. Și-așa s-a și întâmplat. Femeile erau preotese, numite cântărețele lunii, și chiar și astăzi Templul Cântărețelor Lunii este cel mai mare din Braavos.

Deoarece sclavii fugiți proveneau din multe ținuturi și aveau multe credințe, fondatorii Braavosului au creat un loc unde tuturor zeilor li s-a oferit atenția cuvenită și au hotărât că niciunul dintre ei nu va fi mai presus de ceilalți. Erau andali, locuitori ai Insulelor Verii, ghiscari, naathi, rhoynari, ibbenezi, sarnori, chiar și datornici sau criminali cu sânge valyrian pur. Unii dintre ei fuseseră antrenați în mânuirea armelor pentru a servi ca gărzi și soldați-sclavi; alții erau sclavi de pat, a căror pricepere era aceea de a dărui plăceri. Erau tot felul de sclavi de curte între ei: tutori, doici, bucătari, grăjdari și slujitori. Alții erau meșteșugari pricepuți: tâmplari, armurieri, zidari și țesători. Unii erau pescari, alții agricultori sau sclavi pe galere, mulți simpli lucrători. Noii eliberați vorbeau multe limbi, așa că limba foștilor lor stăpâni – valyriana – a fost adoptată de toată lumea.

Și deoarece își riscaseră viața în numele libertății, părinții noului oraș au jurat că niciun bărbat, femeie sau copil din Braavos nu va mai fi vreodată sclav, rob ori legat de glie. Aceasta este Prima Lege a Braavosului, săpată în piatra unei punți întinse peste Canalul Lung. De atunci și până astăzi, Lorzii Mării din Braavos s-au opus sclaviei în toate formele sale și au dus multe războaie împotriva stăpânilor de sclavi și a aliaților acestora.

Laguna unde și-au aflat adăpost cei fugiți părea, la prima vedere, un loc sumbru și respingător, format din terenuri mâloase, ape puțin adânci, răscolite de maree, și mlaștini sărate, însă era bine ascuns după insulele îndepărtate și bancurile de pământ, adesea fiind învăluit de cețuri. Mai mult chiar, apele sale sălcii erau bogate în pește și fructe de mare de toate felurile, iar insulele primitoare erau împădurite, iar în apropiere, în interiorul Essosului, puteau fi găsite fier, zinc, plumb, ardezie și alte materiale folositoare. Și mai important, laguna era izolată și puțin vizitată; cu toate că sclavii fugiți erau sătui de preumblări, majoritatea dintre ei se temeau să nu fie prinși din nou.

Rămas nedescoperit, Braavosul s-a mărit și a prosperat. Ferme, case și temple au apărut pe insulele joase, în vreme ce pescarii au adunat bogăția marii lagune și a mărilor de dincolo de ea. Printre crustacee, braavosienii au descoperit un anume melc marin, înrudit cu cei care făcuseră pigmenții și Tyroshul bogați și renumiți. Melcul secreta o substanță violet-închis. Pentru a schimba aspectul corăbiilor furate, căpitanii braavosieni își vopseau pânzele în această culoare atunci când navigau dincolo de lagună. Având grijă să evite navele și orașele valyriene ori de câte ori era posibil, braavosienii au început să facă negoț cu Ib și, mai târziu, cu cele Șapte Regate. Însă, vreme îndelungată, corăbiile negustorești din Braavos aveau hărți false și practicau o adevărată artă a înaltei înșelătorii când erau chestionate asupra portului lor de origine. Astfel, pentru mai bine de un secol, Braavos a fost cunoscut drept Orașul Secret.

Lordul Mării Uthero Zalyne a pus capăt acestei secretomanii trimițându-și navele în toate colțurile lumii pentru a proclama existența și poziția Braavosului, și i-a invitat pe oamenii tuturor națiunilor să petreacă la cel de-al 111-lea festival care celebra fondarea orașului. La aceea vreme, toți sclavii fugiți inițial erau deja morți, asemenea foștilor lor stăpâni. Chiar și-așa, Uthero a trimis soli de la Țărmul de Fier și până în Valyria cu câțiva ani înainte spre a netezi calea pentru ceea ce va fi cunoscut drept Dezvăluirea sau Demascarea lui Uthero.

STÂNGA | *Executarea triarhului Horonno.*

Stăpânii dragonilor s-au dovedit puțin interesați de descendenții sclavilor care scăpaseră cu un secol înainte, iar Banca de Fier a plătit compensații frumușele nepoților celor ale căror nave fuseseră furate de fondatorii orașului (refuzând însă să plătească și pentru valoarea sclavilor).

Și-așa s-a ajuns la un acord. Aniversarea Demascării este celebrată în fiecare an în Braavos, cu zece zile de ospețe și petreceri mascate, un festival așa cum nu mai este altul în toată lumea, culminând cu miezul nopții celei de-a zecea zi, când Titanul mugește și zecile de mii de petrecăreți își smulg brusc măștile.

În pofida originilor sale umile, Braavos nu numai că a devenit cel mai bogat dintre Orașele Libere, dar este și unul dintre cele mai bine apărate. Volantis poate că are Zidurile Negre, dar Braavos dispune de un zid din nave așa cum nu mai există nicăieri în lume. Lomas Longstrider s-a minunat de Titanul din Braavos – marea fortăreață din piatră și bronz, de forma unui războinic, care încalecă intrarea principală – însă adevărata minune este Arsenalul. Acolo, o galeră de război, cu coca purpurie a Braavosului, poate fi asamblată într-o zi. Toate navele au același design, astfel încât multe părți componente să poată fi pregătite dinainte, iar constructori de nave pricepuți lucrează simultan pe diverse secțiuni ale corabiei, pentru a grăbi operațiunile. Organizarea unui asemenea efort ingineresc nu are precedent; oricine a văzut ce se întâmplă la șantierele navale dezorganizate din Orașul Vechi știe că așa este.

Însă, ar fi o nebunie să nu-i acorzi Titanului partea lui. Cu capul său mândru și ochii fioroși, înălțându-se la aproape o sută douăzeci de metri deasupra apei, este o fortăreață de un fel nemaivăzut înainte ori de atunci încoace, în forma unui uriaș care încalecă doi munți marini. Picioarele Titanului și partea de jos a trunchiului sunt din granit negru, la origine o arcadă de piatră naturală, cioplită și modelată de trei generații de sculptori și pietrari și îmbrăcată într-o fustanelă din bronz încrețit; deasupra șoldului, colosul este din bronz, cu niște câlți vopsiți în verde în loc de păr. Când este văzut de pe mare pentru prima dată, Titanul oferă o priveliște înspăimântătoare privitorilor. Ochii săi sunt niște raze uriașe de foc, luminând calea navelor care se întorc în lagună. Înlăuntrul trupului din bronz există săli și încăperi, găuri de ucidere sau pentru tras cu arcul, astfel că orice corabie care s-ar încumeta să forțeze trecerea ar fi, cu siguranță, distrusă. Navele dușmane pot fi dirijate cu ușurință spre stânci de apărătorii din interiorul Titanului, iar bolovanii și vasele cu catran aprins pot fi aruncate pe punțile oricărui atacator care încearcă să treacă printre picioarele sale fără permisiune. Însă acest lucru a fost rareori necesar; de la Secolul Însângerat încoace n-a mai existat niciun dușman atât de puternic încât să încerce să stârnească mânia Titanului.

Astăzi, Braavos este unul dintre cele mai mari porturi din lume, unde acostează nave de comerț de peste tot (în afara celor ale proprietarilor de sclavi). În marea lagună,

corăbiile braavosiene se opresc în splendidul Port Violet, aflat lângă Palatul Lordului Mării. Celelalte nave trebuie să folosească Portul Peticarul, unul mai sărac și mai dezordonat din toate punctele de vedere. Totuși, în Braavos sunt atâtea bogății, încât navele vin de departe, chiar și din Qarth și din Insulele Verii, pentru a face comerț acolo.

Braavos adăpostește și una dintre cele mai puternice bănci din lume, ale cărei rădăcini se întind până departe, la începuturile orașului, când unii dintre sclavii fugiți au ascuns într-o mină de fier părăsită valorile pe care le dețineau, pentru a le feri de hoți și de pirați. Pe măsură ce orașul se dezvolta și prospera, galeriile și încăperile minei au început să se umple. Decât să-și lase comoara să zacă nefolosită în măruntaiele pământului, braavosienii mai bogați au început să-i împrumute pe cei mai puțini avuți.

Și-așa s-a născut Banca de Fier din Braavos, a cărei faimă (sau infamii, dacă e să-i ascultăm pe unii) se întinde în toată lumea cunoscută. Regi, prinți, arhonți, triarhi și negustori fără număr vin de peste tot pentru a cere împrumuturi din vistieria foarte bine păzită a Băncii de Fier.

Se spune că Banca de Fier are dobânda sa. Cei care împrumută de la braavosieni și nu-și plătesc datoria ajung adesea să regrete amarnic o asemenea sminteală, deoarece banca a răpus lorzi și prinți și se mai zvonește că trimite asasini împotriva celor pe care nu-i poate elimina altfel (cu toate că asta n-a putut fi dovedit niciodată într-un mod concludent).

Braavos este un oraș construit pe argilă și nisip, unde niciodată nu te afli la mai mult de câteva sute de metri de apă. Unii afirmă că orașul are mai multe canale decât străzi. Aceasta este o exagerare, dar nu poate fi negat că modul cel mai rapid de a circula prin oraș este pe apă, cu una dintre miile de ambarcațiuni-șarpe care cutreieră canalele, în loc de mersul pe jos printr-un labirint de străzi, alei și poduri arcuite. Bazine și arteziene pot fi văzute peste tot în Braavos, sărbătorind legăturile orașului cu marea și cu „zidurile de lemn" care îl apără. Apa sălcie a lagunei, care înconjoară cele „o sută de insule", a fost sursa unei bune părți din bogăția de început a orașului, oferind stridii, țipari, crabi, languste, scoici, calcani și multe alte feluri de pește.

Totuși, apele care hrănesc și protejează Braavosul îl pun și în pericol, deoarece în ultimele două secole a devenit tot mai clar că unele dintre insulele orașului se scufundă sub greutatea clădirilor care le acoperă acum. Partea cea mai veche a Braavosului, chiar la nord de Podul Peticarului, s-a scufundat deja, fiind numită Orașul Scufundat. Chiar și așa, mai există încă numeroși braavosieni săraci care locuiesc în

PAGINILE PRECEDENTE | *Titanul din Braavos.* DEASUPRA | *Banca de Fier din Braavos.*

Lucrarea *Originile Băncii de Fier și a Braavosului*, a Arhimaesterului Matthar oferă una dintre cele mai detaliate descrieri ale istoriei băncii și a afacerilor sale, atât cât pot fi acestea cunoscute; banca este faimoasă pentru discreția sa și confidențialitatea ei. Mattar amintește că fondatorii Băncii de Fier au fost douăzeci și trei la număr: șaisprezece bărbați și șapte femei, fiecare dintre ei deținând o cheie pentru marile seifuri subterane. Descendenții lor, al căror număr depășește acum mia, sunt și astăzi păstrătorii cheilor, cu toate că cele pe care le expun acum cu mândrie în ocaziile oficiale au doar un rol ceremonial. Unele dintre familiile fondatoare ale Braavosului au intrat în declin în decursul secolelor, iar câteva și-au pierdut cu totul averile, dar toate țin la cheile lor și la onorurile care le însoțesc.

Banca de Fier nu este condusă doar de deținătorii cheilor. Unele dintre cei mai bogați și mai influenți familii din Braavosul de astăzi sunt de origini mai recente, dar capii acestor case au acțiuni, sunt membri consiliilor secrete și au un cuvânt de spus în alegerea celor care o conduc. În Braavos, după cum au remarcat mulți dintre cei veniți din afară, monedele de aur contează mai mult decât cheile din fier. Trimișii băncii străbat întreaga lume, adesea cu navele proprii, și negustorii, lorzii și chiar regii îi tratează aproape ca pe egalii lor.

turnurile și etajele superioare ale clădirilor pe jumătate scufundate.

Braavos este un oraș recunoscut pentru arhitectura sa: întinsul Palat al Lordului Mării, cu magnifica sa menajerie de jivine ciudate și de păsări din toată lumea; impozantul Palat al Justiției; uriașul Templu al Cântăreților Lunii; apeductul numit de localnici râul cu apă dulce, care furnizează mult necesară apă potabilă din teritoriul propriu-zis al Essosului (deoarece apa din canale este sălcie, noroioasă și nu-i bună de băut din cauza mizeriilor care sunt aruncate); turnurile păstrătorilor cheilor și ale familiilor nobile; și Casa Mâinilor Roșii, un mare azil și centru de vindecare.

În interiorul și printre aceste structuri se află nenumărate prăvălii, lupanare, hanuri, berării, primării și burse comerciale. De-a lungul străzilor și al podurilor se înalță statuile foștilor Lorzi al Mării, legiuitori, marinari, războinici, chiar și poeți, menestreli și curtezane.

Faima templelor din Braavos a ajuns până departe, iar unele sunt adevărate minuni. Templul Cântăreților Lunii este cel mai important, deoarece braavosienii au un respect deosebit pentru aceste divinități, după cum am spus deja. Tatăl Apelor este venerat aproape în aceeași măsură, templul său pe ape fiind construit în fiecare an pentru zilele sale de sărbătoare. Stăpânul Luminii, R'hllor cel Roșu, are un mare templu în Braavos, deoarece adepții săi au devenit mult mai numeroși în ultima sută de ani.

Urmașii a o sută de popoare diferite, braavosienii cinstesc o sută de zei diferiți. Cei mai măreți dintre aceștia au temple, însă adânc în inima orașului poate fi găsită Insula Zeilor, unde au temple și cei mai mărunți dintre ei. Septul-de-Dincolo-de-Mare și septonii și septele sale îi slujesc pe Cei Șapte în fiecare zi pentru marinarii de pe navele venite din cele Șapte Regate în Braavos pentru negoț.

În Braavos, bărbații și femeile din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii pot sta împreună, așa cum au făcut-o timp de sute de ani, mâncând, bând și povestind. Se spune că toți sunt bineveniți în Orașul Secret.

DEASUPRA | *Cartierul templelor din Braavos.*

Multe dintre curtezanele din Braavos sunt sărbătorite prin cântece și povești, iar câteva au fost chiar imortalizate în bronz sau marmură. În cele Șapte Regate, cele mai pomenite și mai infame sunt Perlele Negre. Prima femeie care a purtat acest nume a fost căpitanul și regina piraților Bellegere Otherys, care-a domnit, pentru scurtă vreme, ca una dintre cele nouă ibovnice ale lui Aegon al IV-lea Targaryen, aducându-i pe lume fiica bastardă, Bellenora, cea de-a doua Perlă Neagră, o faimoasă curtezană considerată de menestrelii zilelor ei drept cea mai frumoasă femeie din lume. Descendentele ei au devenit și ele curtezane, fiecare fiind, la rându-i, o Perlă Neagră și fiecare având în vene și sânge de dragon, până în zilele noastre.

De asemenea, mai trebuie spus că aceste curtezane din Braavos sunt renumite în întreaga lume, dar sunt femei libere, spre deosebire de alte faimoase frumuseți din grădinile plăcerii din Lys sau lupanarele din Volantis. Arta lor nu se reduce doar la alcov; inteligența și înfățișarea lor sunt căutate de cei mai bogați dintre negustori, cei mai curajoși căpitani, cei mai distinși vizitatori. Păstrătorii cheilor, lorzii și prinții le doresc favorurile. Cele mai faimoase dintre ele își iau nume poetice, care le amplifică alura și misterul. Menestrelii se întrec pentru a-și asigura patronajul lor, în vreme ce braavosienii, cu spadele lor zvelte, se duelează adesea pe viață și pe moarte în numele vreunei curtezane.

Talentul la mânuirea sabiei al braavosienilor din Orașul Secret este la fel de renumit ca frumusețea curtezanelor lor. De obicei fără armură, cu spade înguste și ascuțite, mult mai ușoare decât spadele lungi din cele Șapte Regate, acești războinici ai străzii practică un stil de a lupta rapid și mortal. Cei mai buni dintre ei își spun dansatori pe apă, ținând cont de obiceiul de a se duela în Bazinul Lunii, de lângă Palatul Lordului Mării; se zice că adevărații dansatori pe apă pot lupta și ucide pe suprafața bazinului fără a tulbura apa.

Pilman din Lannisport, un căpitan de navă, a oferit Citadelei o relatare despre un astfel de duel al unui dansator pe apă. Dansatorii pe apă, ne spune el, par să plutească la suprafața apei, însă este o iluzie provocată de întuneric deoarece ei se duelează de obicei noaptea. Căpitanul insistă că n-a văzut niciodată o asemenea grație sau pricepere.

Cu toate că printre braavosieni și dansatorii pe apă există mulți spadasini ucigători, prin tradiție cel mai mare dintre ei este Prima Spadă, cel care comandă garda personală a Lordului Mării și-l protejează în orice apariție publică. Odată aleși, Lorzii Mării servesc pe viață. Inevitabil, există întotdeauna unii care vor să le scurteze viața pentru tot felul de schimbări politice. De-a lungul secolelor, Primele Spade au purtat multe dueluri faimoase, au luat parte la zeci de războaie și au salvat viața a zeci de Lorzi ai Mării, pentru mai bine sau mai rău.

Nicio discuție despre Braavos n-ar fi completă fără menționarea Oamenilor-Fără-Față. Învăluiți în mister și zvonuri, această societate secretă de asasini se spune că ar fi mai veche decât Braavosul însuși, cu rădăcini până-n Valyria, la apogeul gloriei sale. Oricum, se știu puține lucruri despre acești ucigași.

DEASUPRA | *Monede ale Oamenilor-Fără-Față din Braavos (avers și revers).* DREAPTA | *Insulele Verii.*

DINCOLO DE ORAȘELE LIBERE

CUNOAȘTEM, OARE, TOATE ținuturile și popoarele care există în lume? Bineînțeles că nu. Hărțile noastre au limitele lor, și chiar și cele mai bune dintre ele ridică la fel de multe întrebări pe câte răspunsuri dă despre ținuturile îndepărtate dinspre est, cu toate acele pete albe atât de frecvente, locurile despre care nu știm nimic. Ne-ar folosi însă mult să discutăm despre ce știm despre acele locuri, chiar dacă negoțul lor cu cele Șapte Regate este modest în cel mai bun caz, în comparație cu cel al Orașelor Libere.

INSULELE VERII

La sud de Westeros, scăldate de apele de un albastru-închis ale Mării Verii, Insulele Verii se lăfăie sub razele soarelui cald din Sud. Peste cincizeci de insule formează acest arhipelag înverzit. Multe sunt atât de mici, încât cineva ar putea să le străbată la pas într-o oră, dar Jhala, cea mai mare dintre ele, are o lungime de nouă sute șaizeci și cinci de kilometri de la un capăt la celălalt. Sub munții săi înalți și înverziți se întind păduri vaste, jungle încețoșate, plaje cu nisip verde și negru, râuri măreațe, pline de crocodili monstruoși, și văi fertile. Walano și Omboru, deși sunt mai puțin de jumătate cât Jhala, fiecare este mai mare decât toate insulele de la Treptele de Piatră la un loc. Aceste trei insule sunt casa a mai mult de nouă zecimi dintre oamenii din arhipelag.

Flori de mii de feluri își desfac petalele din abundență în Insulele Verii, înmiresmând aerul cu parfumul lor. Pomii sunt încărcați de fructe exotice și miriade de păsări cu penajul viu colorat flutură din aripi pe cer. Din penele lor, insularii Verii confecționează faimoasele lor mantii. Pe sub frunzișul verde

al pădurilor tropicale dau târcoale pantere pătate, mai mari decât orice leu, și haite de lupi roșii. Cete de maimuțe sar din creangă în creangă în copacii de deasupra. Și gorilele sunt numeroase: „vechii oameni roșii" din Omboru, blănuri argintii în munții din Jhala, pânditori în noapte în Walano.

Insularii Verii sunt oameni negricioși, cu părul și ochii negri, cu pielea la fel de maro precum lemnul de tec ori neagră precum cărbunele. În mare parte din istoria lor consemnată, au fost izolați de restul omenirii. Primele hărți, așa cum sunt ele gravate în faimoșii Copaci Vorbitori din Orașul Copacilor Înalți, nu arată alte pământuri în afară de insulele ținuturile de dincolo de ape. Curiozitatea lor (și avariția) a fost astfel stârnită, prinții insulelor începând să construiască nave mai mari și mai puternice, capabile să ducă suficient de multe provizii pentru traversarea suprafețelor întinse ale mării, rezistând chiar și celor mai cumplite furtuni. Malthar Xaq, prințul micii insule Koj, a fost cel mai important dintre acești armatori, fiind pomenit astăzi drept Malthar Călărețul Vântului sau Malthar Cartograful.

A început o nouă eră a explorărilor și negoțului, odată ce marile nave au ieșit în largul mării, trimise de Malthar și de prinții săi. Multe nu s-au mai întors. Dar multe au făcut-o.

Lomas Longstrider, care a vizitat Insulele Verii în căutarea minunilor lumii, a relatat că înțelepții de aici susțineau că strămoșii lor au ajuns, cândva, pe țărmurile vestice ale Sothoryos și-au ridicat orașe acolo, numai pentru a le vedea cotropite și distruse de aceleași forțe care au măturat, mai târziu, de pe fața pământului așezările ghiscari și valyriene aflate pe acel continent periculos. Arhivele Citadelei păstrează câteva cronici străvechi ale Valyriei, însă niciuna nu vorbește despre aceste presupuse orașe, și mai sunt și maesteri care se îndoiesc de adevărul unor astfel de afirmații.

propriu-zise, înconjurate de un ocean întins cât lumea-ntreagă. Ca orice insulari, au ieșit pe mare în zorii zilelor, prima dată în luntri pescărești cu vâsle, din lojniță de salcie, apoi în ambarcațiuni mai mari, mai rapide, cu pânze țesute din cânepă, dar puțini s-au aventurat dincolo de punctul de unde nu și-au mai văzut propriile lor țărmuri... iar cei care au navigat dincolo de orizont nu s-au mai întors acasă întotdeauna.

Primul contact consemnat între Insulele Verii și restul lumii a avut loc la apogeul Vechiului Imperiu din Ghis. O navă comercială ghiscari a acostat pe Walano, după ce fusese abătută de la cursul ei de o furtună, numai pentru a pleca degrabă, înspăimântată, la prima întâlnire cu localnicii pe care ghiscarii i-au luat drept demoni, cu pielea înnegrită de focurile iadului. Apoi, marinarii ghiscari au avut grijă să se țină departe de Insula Demonilor, așa cum au denumit ei Walano în hărțile lor; n-aveau nici cea mai mică idee despre existența Omboru, Jhala sau a insulelor mai mici.

Acest contact a avut un efect profund și asupra insularilor Verii, deoarece le-a dovedit că și alți oameni trăiau în Naath, Insulele Vasiliscului, coastele nordice ale Sothoryos și coastele sudice, atât din Westeros, cât și din Essos, au fost vizitate și, într-un răstimp de mai puțin de o jumătate de secol, între Insulele Verii și Regatul Liber al Valyriei se făcea un negoț prosper. Insulelor le lipseau fierul, zincul și alte metale, dar erau bogate în pietre prețioase (smaralde, rubine și safire și perle de toate felurile), mirodenii (nucșoară, scorțișoară, piper) și lemn de esență tare. O modă s-a răspândit printre stăpânii dragonilor pentru maimuțe, cimpanzei, pui de panteră și papagali. Copacii sângerii, abanos, mahon, inimă purpurie, arborele albastru, lemn cu noduri, lemnul tigrului, inimă de aur, fildeș roz și alte tipuri de lemn prețios erau și ele la mare trecere, alături de vinul de palmier, fructele și penele.

Valyrienii plăteau sclavii în aur. Atunci, la fel ca acum, insularii Verii erau oameni arătoși, înalți, puternici, grațioși, capabili să învețe repede. Aceste calități atrăgeau pirații și negustorii de sclavi din Valyria, Insulele Vasiliscului și Vechiul Ghis. Au pricinuit multe necazuri, pentru că acești jefuitori tăbărau asupra satelor pașnice pentru a-i lua pe locuitori în

Lucrarea Maesterului Gallard, *Copiii Verii*, rămâne principala sursă de informații despre istoria Insulelor Verii. Mare parte din acest trecut – care-a fost cândva ascuns de faptul că multe dintre istorisirile Insulelor Verii au fost înregistrate într-o formă oficială versificată, foarte complicată – a fost aproape limpezit datorită efortului său. Cu toate că mai persistă anumite controverse – întrebările lui Molloss referitoare la cronologia lui Gallard a primilor prinți din Walano rămâne un exemplu – nu a mai apărut o lucrare mai bună.

sclavie. Pentru o vreme, prinții din insule au redus pericolul vânzându-le negustorilor de sclavi dușmanii și rivalii capturați.

Poveștile scobite în Copacii Vorbitori ne vorbesc despre „Anii Rușinii", care au durat aproape două secole, până când o femeie-războinic, pe nume Xanda Qo, Prințesa Văii Lotusului Dulce (care fusese ea însăși sclavă pentru o vreme), a unit toate insulele sub conducerea ei și a pus capăt acestor lucruri.

Cum fierul era folosit cu parcimonie și era scump în insule, armurile erau puține, iar sulițele lungi și ascuțite și cele scurte, pentru înjunghiat, tradiționale printre insularii Verii, nu s-au dovedit deloc eficiente împotriva spadelor de oțel și a topoarelor vânătorilor de sclavi. Așa că Xanda Qo și-a înarmat marinarii cu arcuri lungi, făcute din lemnul copacului inimii de aur, un lemn găsit numai pe Jhala-și Omboru. Aceste arcuri extraordinare depășeau cu mult în ceea ce privește raza de acțiune arcurile curbate din corn și coardă din tendon, folosite de vânătorii de sclavi, putând arunca o săgeată lungă de nouăzeci de centimetri suficient de puternic încât să străpungă cămașa de zale și pieptarul de piele tăbăcită, ba chiar și o platoșă de oțel bun.

Pentru a le oferi arcașilor ei o platformă solidă de unde să țintească și să slobozească săgețile, Xanda Qo a construit nave mai mari decât orice se văzuse până atunci în Marea Verii, corăbii înalte, suple, îmbinate cu măiestrie fără ca măcar să se fi folosit cuie, multe protejate cu esențe rare de lemn tare, întărit și mai mult cu ajutorul vrăjilor, astfel că berbecii navelor vânătorilor de sclavi crăpau și se sfărâmau lovindu-se de flancurile lor. Tot atât de rapide, pe cât de puternice, navele ei aveau prove înalte, curbate, sculptate în forma unor păsări și animale. Aceste „gâturi de lebădă" le-au adus denumirea de „corăbii-lebădă".

Cu toate că a durat aproape o generație, insularii Verii, conduși de fiica prințesei Xanda (și de succesoarea ei, în cele din urmă), Chatana Qo, Săgeata din Jhahar, s-au impus, până la urmă, în ceea ce s-au numit Războaiele cu Vânătorii de Sclavi. Cu toate că unitatea insulelor nu s-a menținut după domnia ei (deoarece Săgeata s-a măritat nechibzuit și n-a guvernat la fel de bine pe cât a luptat), vânătorii de sclavi dau și-acum bir cu fugiții numai la vederea unei corăbii-lebădă, deoarece se știe că fiecare dintre aceste nave mândre are la

DEASUPRA | *Corabie-lebădă din Insulele Verii.*

bord un contingent de arcași letali, înarmați cu arcurile lor din lemnul copacului inimii de aur. Și astăzi, arcașii Insulelor Verii (inclusiv femeile) sunt considerați cei mai buni din lume. Nici arcurile lor nu pot fi întrecute de cele obișnuite, deoarece prinții insulelor au interzis exportul de lemn din copacul inimii de aur încă de la Războaiele cu Vânătorii de Sclavi; numai arcurile de os de dragon le pot depăși, însă acestea sunt extrem de rare.

Se știe că unii insulari ai Verii, vrând să vadă lumea, s-au pus în serviciul unora din alte ținuturi, ca arcași sau marinari mercenari. Alții s-au alăturat piraților din Insulele Vasiliscului; unii au devenit căpitani de faimă întunecată, despre ale căror fapte se vorbește cu teamă până în porturi îndepărtate precum Qarth și Orașul Vechi. Insularii Verii s-au remarcat în companiile libere din Ținuturile Discordiei ca gărzi de corp în suitele prinților negustori din Orașele Libere ori ca luptători în arenă în orașele sclavilor Astapor, Yunkai și Meereen... dar, în pofida indiscutabilei dibăcii și priceperi la arme, demonstrate individual, insularii nu sunt un popor războinic.

Insularii Verii n-au invadat niciodată vreo regiune de dincolo de țărmurile lor, nici n-au încercat să cucerească vreun popor străin. Mărețele lor corăbii-lebădă navighează mai departe și mai repede decât navele oricărei altei națiuni, până la capătul pământului, dar prinții Insulelor Verii nu au nave de război pregătite și par să prefere negoțul și explorările luptelor de cucerire.

În îndelungata lor istorie, Insulele Verii au fost unite sub un singur conducător de vreo șase ori, însă niciodată pentru prea mult timp. Astăzi, fiecare dintre insulele mai mici are propriul ei conducător, cu titlul de prinț sau prințesă în Limba Comună; insulele mai mari (Jhala, Omboru și Walano) au adeseori prinți rivali.

Fără îndoială, insulele sunt, în general, locuri pașnice. Războaiele lor sunt puternic ritualizate, cu bătălii care seamănă cu înfruntările din cadrul turnirurilor, astfel că grupurile de războinici se întâlnesc pe câmpurile de luptă alese și confirmate dinainte, în momente socotite de bun augur de preoții lor. Ei luptă cu sulițe și praștii și scuturi din lemn, asemenea înaintașilor lor cu cinci mii de ani în urmă; arcurile din lemnul copacului inimii de aur și săgețile de nouăzeci de centimetri, lansate în bătălie de arcașii lor împotriva dușmanilor de peste mare, nu sunt niciodată folosite împotriva insularilor deoarece zeii nu permit asta.

Războaiele de pe Insulele Verii durează rareori mai mult de-o zi, și doar participanții pot fi răniți. Nu sunt arse recoltele sau casele, nu sunt prădate orașele, niciun copil nu e vătămat, nicio femeie siluită (cu toate că femeile-războinic luptă adesea cot la cot cu bărbații în bătălie). Nici măcar prinții înfrânți nu sunt dați morții sau desfigurați, deși trebuie să-și lase casele și palatele și să-și petreacă restul zilelor în exil.

Deși Jhala este cea mai mare dintre Insulele Verii, Walano este cea mai populată. Acolo se află Ultima Tânguire, cu

CELELALTE INSULE ALE VERII

În vreme ce Jhala, Walano și Omboru domină arhipelagul, trebuie menționate și câteva dintre insulele mai mici:

Pietrele Cântătoare, la vest de insulele principale, au vârfuri colțuroase atât de pline de găuri și galerii de aeraj, încât atunci când bate vântul produc o muzică stranie. Oamenii de aici pot spune dincotro bate vântul după sunetul cântului său. Nu se știe dacă zeii sau oamenii au învățat pietrele să cânte.

Capul de Piatră, insula cea mai la nord din șir, este, cu siguranță, creația oamenilor; latura nordică a stâncii încinse de mare a fost dăltuită ca să fie aidoma feței vreunui zeu uitat, strălucind peste întinsul mării. Aceasta este ultima imagine pe care-o văd insularii Verii când navighează spre nord, spre Westeros.

Koj, cândva căminul lui Malthar Cartograful, încă se mai poate făli cu cele mai bune șantiere navale din arhipelag. Trei sferturi dintre faimoasele corăbii-lebădă ale insularilor sunt construite aici, iar Palatul Perlei, cetatea de scaun a Prinților de Koj, este vestit pentru colecția sa de hărți.

Abulu, o insulă mică și dezolantă din nord-estul Walano, le-a servit, pentru peste doi ani, drept cămin Nymeriei și oamenilor săi. Prinții au refuzat să-i îngăduie să se stabilească pe insulele mai mari, de teamă ca nu cumva să stârnească mânia Valyriei. Din moment ce majoritatea însoțitorilor Nymeriei erau femei, Abulu a devenit cunoscută drept Insula Femeilor, un nume pe care-l poartă și azi. Bolile, foametea și raidurile vânătorilor de sclavi și-au luat tributul dintre rhoynari, până când, în cele din urmă, Nymeria și-a condus cele zece mii de corăbii înapoi pe mare, în căutarea unui refugiu. Însă, câțiva mii dintre adepții ei au ales să rămână acolo, urmașii lor trăind pe Insula Femeilor și azi.

DREAPTA | *Procesiune la templul iubirii din Insulele Verii.*

marele său port, adormitul Capului Lotus, și însoritul Oraș al Copacilor Înalți, unde preotesele în robele lor cu pene cioplesc cântece și povești în trunchiurile imensilor copaci înalți care umbresc orașul. Pe acești Copaci Vorbitori se poate citi întreaga istorie a insularilor Verii, alături de poruncile numeroșilor lor zei și legile care le guvernează viața.

Cu toate că zeci de zei, mici și mari, sunt veneraţi pe Insulele Verii, un respect deosebit le este arătat zeului și zeiței iubirii, frumuseții și fertilității. Uniunea dintre bărbat și femeie este sacră pentru aceste divinități; prin alăturarea lor în acest act de închinăciune, cred insularii, bărbații și femeile îi cinstesc pe zeii care i-au creat. Bogați sau săraci, bărbați sau femei, de viță nobilă sau oameni de rând, toți insularii vor petrece un timp în templele iubirii, răspândite pe insule, dăruindu-și trupul oricui îl dorește.

Majoritatea îi slujesc pe zei maximum un an, însă cei mai frumoși, cei mai plini de compasiune și cei mai pricepuți rămân. În Braavos, ar putea fi consideraţi curtezani, iar la Debarcaderul Regelui curve, însă pe Jhala, Walano, Omboru și celelalte insule, acești preoți și preotese sunt foarte prețuiți, deoarece oferirea plăcerii carnale este considerată o artă la fel de demnă de respect ca muzica, sculptura sau dansul.

Astăzi, insularii Verii sunt o prezență obișnuită prin Orașul Vechi și Debarcaderul Regelui, iar corăbiile-lebădă, cu pânzele lor umflate de vânt, ca niște nori, străbat toate mările pământului. Marinari curajoși, căpitanii lor nu navighează pe lângă coaste, așa cum fac alții, ci se avântă fără frică în larg, departe de uscat. Există anumite indicii că exploratorii din Koj s-ar putea să fi cartografiat și coastele vestice ale Sothoryos până la capătul lumii, descoperind ținuturi ciudate și oameni și mai ciudați departe, înspre sud, sau peste apele nesfârșite ale Mării Apusului... însă adevărul acestor istorisiri este cunoscut numai prinților de pe insule și căpitanilor care-i slujesc.

NAATH

La nord-vest de Sothoryos, în Marea Verii, se află insula misterioasă Naath, cunoscută anticilor drept Insula Fluturilor. Insularii sunt o rasă de oameni frumoşi şi blânzi, cu feţe rotunde şi plate, piele oacheşă şi ochi mari şi blânzi, de culoarea chihlimbarului, adesea cu puncte aurii. Navigatorii le spun Oamenii Paşnici, deoarece nu se vor lupta nici ca să-şi apere casele sau pe ei înşişi. Naathienii nu ucid, nici măcar jivine de pe câmpii sau din păduri; mănâncă fructe, nu carne, şi preferă muzica, nu războiul.

Zeul din Naath este numit Stăpânul Armoniei, înfăţişat adesea drept un uriaş râzând, bărbos şi gol, întotdeauna înconjurat de roiuri de tinere zvelte, cu aripi de fluture. Prin insulă dau din aripioare sute de feluri de fluturi; naathienii îi adulează ca pe nişte mesageri ai Stăpânului, însărcinaţi cu protejarea poporului său. Poate că există un oarecare adevăr în aceste legende, deoarece în vreme ce natura docilă a localnicilor face ca insula să fie potrivită pentru a fi ocupată, străinii veniţi de dincolo de mare nu trăiesc multă vreme pe Insula Fluturilor.

Ghiscarii au cucerit de trei ori insula în vremurile Vechiului Imperiu; valyrienii au clădit o fortăreaţă acolo, ale cărei ziduri din piatră topită încă mai pot fi văzute; o companie de aventurieri volanteni a construit odată un târg negustoresc, înconjurat de palisade din buşteni şi ţarcuri pentru sclavi; corsarii din Insulele Vasiliscului au debarcat pe Naath de nenumărate ori. Totuşi, niciunul dintre aceşti invadatori n-a rămas, iar naathienii susţin că niciunul n-a rezistat mai mult de un an, deoarece nişte umori rele se ascund chiar în aerul acestei insule fericite şi toţi cei care zăbovesc prea mult aici, pe Naath, mor. Fierbinţeala este primul semn al bolii, urmată de spasme dureroase, care-şi fac victimele să pară că dansează cu înverşunare şi fără control. În ultimul stadiu, cel afectat transpiră sânge şi carnea i se desprinde de pe oase.

Naathienii nu par să fie afectaţi de boală.

Arhimaesterul Ebrose, care a făcut un studiu despre tot ce se ştie despre această afecţiune, crede că ar fi răspândită de fluturii veneraţi de Oamenii Paşnici. Din acest motiv, boala este adesea numită „fierbinţeala fluturilor". Unii cred că febra este cauzată numai de un anumit soi de fluturi (unul mare, alb-negru, cu aripi la fel de lungi ca braţul unui om, susţine Ebrose), însă şi acest lucru rămâne doar o presupunere.

Fie că fluturii din Naath sunt cu adevărat uneltele Stăpânului Armoniei, fie sunt nişte insecte banale, precum verii lor din cele Şapte Regate, s-ar putea ca naathienii să nu greşească deloc socotindu-i păzitorii lor.

Este trist de constatat că piraţii care cutreieră mările din jurul Naathului şi-au dat seama că şansele de a muri de fierbinţeala fluturilor sunt destul de scăzute, atâta vreme cât nu rămân pe insulă mai mult de câteva ore... şi chiar şi mai mici dacă ajung pe ţărm noaptea, deoarece fluturii sunt creaturi ale zilei şi le plac roua dimineţii şi soarele amiezii. Astfel, vânătorii de sclavi din Insulele Vasiliscului debarcă adesea pe Naath pe întuneric, pentru a lua în sclavie sate întregi. Oamenii Paşnici aduceau întotdeauna un preţ bun, se spune, pentru că sunt pe cât de blânzi, pe-atât de deştepţi, plăcuţi la vedere şi învăţau repede să se supună. Se relatează că una dintre casele plăcerilor din Lys este renumită pentru fetele sale naathiene, înveşmântate în haine de mătase şi înfrumuseţate cu aripi de fluture pictate, viu colorate.

Astfel de raiduri au devenit atât de frecvente din Secolul Însângerat, încât Oamenii Paşnici şi-au abandonat, în mare parte, propriile lor ţărmuri, mutându-se în interiorul insulei, pe dealuri şi în păduri, unde vânătorii de sclavi îi găseau mai greu. De aceea minunatele obiecte artizanale, mătăsurile strălucitoare şi vinurile fine şi înmiresmate din Insula Fluturilor aproape au dispărut din pieţele din cele Şapte Regate şi din cele Nouă Oraşe Libere.

INSULELE VASILISCULUI

La est de Naath, lungul şir de insule cunoscute drept Insulele Vasiliscului n-ar putea fi mai diferite. Numite după fiarele îngrozitoare care le cotropiseră cândva, Insulele Vasiliscului au fost de-a lungul secolelor un buboi puroiat din Marea Verii, locuite numai de corsari, piraţi, vânători de sclavi, criminali şi monştri, pleava umanităţii. Se spune că veneau din toate ţinuturile de sub soare, deoarece numai acolo astfel de oameni puteau spera să găsească alţii asemenea lor.

Viaţa pe Insulele Vasiliscului este urâtă, brutală şi, adesea, scurtă. Calde, umede şi cotropite de nori de muşte înţepătoare, purici şi viermi sugători de sânge, aceste insule s-au dovedit mereu nesănătoase, atât pentru oameni, cât şi pentru animale.

DEASUPRA | *Fluturi din Naath.*

Ruinele găsite pe Insula Lacrimilor, pe cea a Broaștelor Râioase și pe cea a Securii sugerează o civilizație străveche, însă se cunosc foarte puține despre acești oameni dispăruți după Zorii Vremurilor. Dacă au mai supraviețuit vreunii până când primii corsari s-au așezat pe insule, aceștia au fost repede trecuți prin sabie, așa că acum nu mai există nici urmă de ei... poate cu excepția a ceea ce-a rămas pe Insula Broaștelor Râioase, după cum vom vedea imediat.

Cea mai mare dintre Insulele Vasiliscului este cea a Lacrimilor, unde văile cu pereți abrupți și mlaștinile întunecate se ascund printre dealurile colțuroase din calcar și stâncile strâmbe, măturate de vânturi. Pe coasta sa sudică se află vestigiile unui oraș. Clădit de Vechiul Imperiu din Ghis, a fost cunoscut sub numele de Gorgai timp de aproape două secole (sau poate că patru, părerile diferă) până când stăpânii dragonilor din Valyria l-au cucerit-o în timpul celui de-al Treilea Război Ghiscari, numindu-l Gogossos.

Indiferent de nume, era un loc blestemat. Stăpânii dragonilor i-au trimis pe Insula Lacrimilor pe cei mai răi dintre criminalii lor, ca să-și ducă viața muncind din greu. În temnițele din Gogossos, torționarii au ticluit noi cazne. În tainițele cele mai adânci era practicată vrăjitoria neagră de sânge, când jivinele erau împerecheate cu sclavele pentru a aduce pe lume copii diformi, pe jumătate oameni.

Infamia de la Gogossos a supraviețuit chiar și Urgiei. În timpul Secolului Însângerat, acest oraș întunecat a devenit bogat și puternic. Unii i-au spus al Zecelea Oraș Liber, însă bogăția sa a fost construită pe sclavi și vrăjitorie. Piețele de sclavi au devenit faimoase, la fel ca și cele din vechile orașe ghiscari de la Golful Negustorilor de Sclavi. La șaptezeci și șapte de ani după Distrugerea Valyriei însă, se zice că duhoarea ar fi ajuns chiar și la nările zeilor, astfel că în țarcurile de sclavi din Gogossos a izbucnit o molimă îngrozitoare. Moartea Roșie a măturat Insula Lacrimilor, apoi restul Insulelor Vasiliscului. Nouă oameni din zece au pierit urlând, sângerând abundent prin toate orificiile, pielea rupându-se ca un pergament umed.

Un secol după aceea, Insulele Vasiliscului au fost ocolite. Numai după venirea corsarilor s-au întors oamenii acolo. Piratul din Qarth Xandarro Xhore a fost primul care a ridicat flamura acolo, folosind pietrele găsite pe Insula Securii pentru înălțarea fortului sumbru și negru, care domina locul unde acostase. Au urmat curând oamenii din Frăția Oaselor, care s-au așezat la capătul vestic al șirului de insule, pe Insula Mușchilor. În aceste baze, Xandarro și Frăția erau plasați perfect pentru a-i jefui pe negustorii care ocoleau resturile spulberate, fumegânde, ale peninsulei valyriene. În jumătate de secol, aproape toate Insulele Vasiliscului ajunseseră cuiburi de corsari.

În prezent, Frăția Oaselor a fost demult uitată, și tot ce-a mai rămas de pe urma lui Xandarro Xhore este fortăreața lăsată de el pe Insula Securii, însă corsarii încă mai bântuie prin Insulele Vasiliscului. O dată la o generație, din câte se pare, sunt trimise flote în insule să curețe aceste gunoaie ale mărilor. Volantenii au fost deosebit de activi în acest sens, adesea în alianță cu unul sau mai multe dintre Orașele Libere. Unele dintre aceste atacuri s-au terminat prost, când corsarii au fugit, preveniți dinainte. Altele, mult mai bine conduse, s-au soldat cu spânzurarea a sute de pirați și zeci de nave capturate, scufundate sau pârjolite. Unul dintre atacuri s-a terminat printr-o infamie, când căpitanul lysenian Saathos Saan, comandantul flotei trimise să distrugă fortărețele corsarilor, a devenit el însuși pirat și-a domnit ca rege al Insulelor Vasiliscului timp de treizeci de ani.

Câteva dintre Insulele Vasiliscului au unele aspecte unice, care merită să fie menționate:

Gheara, o insulă mare, de forma unei gheare, aflată la nord de Insula Lacrimilor, este străbătută de caverne adânci, majoritatea locuite și fortificate. Insula servește drept târg de sclavi pentru corsari, unde sunt ținuți captivii până când pot fi vânduți sau (mai rar) schimbați pentru recompensă. De asemenea, este și gazda Plajei Trocului, unde piraților schimbă între ei diferite mărfuri.

Pe Insula Broaștelor Râioase poate fi găsit un idol străvechi, o piatră neagră și lucioasă, sculptată în forma unei broaște uriașe, cu un aspect malefic, de vreo doisprezece metri înălțime. Despre cei de pe această insulă se crede că sunt descendenții celor care au cioplit Piatra Broască, deoarece fețele lor au un aspect neplăcut, ca de pește, iar mulți au mâinile și picioarele cu degete unite. Dacă așa este, ei sunt singurii supraviețuitori ai acestei semințiii uitate.

Mulți dintre corsari păstrează obiceiul macabru de a-și lega de cocile și de catargele corăbiilor lor capete tăiate, pentru a-și înspăimânta dușmanii. Capetele se bălăngăne, legate cu funii de cânepă, până când carnea de pe ele putrezește, și-atunci sunt înlocuite cu altele. În loc să încredințeze mării țestele, corsarii le depun pe Insula Hârcii, ca o ofrandă adusă unui zeu întunecat. Din acest motiv pot fi văzute mormanele uriașe de cranii îngălbenite, aliniate de-a lungul țărmurilor acestei insule mici, bătute de vânt și nelocuite.

Indiferent de rezultatul acestor eforturi, corsarii par întotdeauna să-și reia, după o vreme, devastările. Târgurile lor apar precum ciupercile otrăvitoare după ploaie, numai pentru a fi abandonate în anul următor, lăsate să putrezească și să se scufunde înapoi în mocirla și gunoaiele din care au răsărit. Portul Jafurilor, cel mai renumit dintre ele, apare în multe cântece și istorisiri, dar, cu toate acestea, nu poate fi găsit pe nicio hartă... deoarece au existat zeci de asemenea porturi pe tot atâtea insule. Ori de câte ori unul este distrus, este înființat altul, pentru a fi abandonat la rându-i. Același lucru este valabil despre Sty, Crăpătura Târfei, Budinca Neagră și alte cuiburi de-ale piraților, fiecare mai ticăloșit și mai infam decât celălalt.

Pe scurt, cel mai bine este ca Insulele Vasiliscului să fie evitate, pentru că o călătorie până acolo nu aduce nimic bun.

SOTHORYOS

Oamenii știau de existența unui ținut vast, sălbatic, aflat la sud încă de când primii dintre ei au plecat cu navele pe mare, deoarece numai lățimea Mării Verii desparte Sothoryos de civilizațiile străvechi și de mărețele orașe din Essos și Westeros. Ghiscarii au înființat avanposturi pe țărmurile sale nordice, pe vremea Vechiului Imperiu. Au ridicat orașul Zamettar, apărat de ziduri, la gura râului Zamoyos, și-au construit sumbra colonie penitenciară Gorosh, la Capul Wyvern. Aventurierii din Qarth, avizi de profit, căutau aur, pietre prețioase și fildeș de-a lungul coastelor estice ale Sothoryos. Insularii Verii au făcut același lucru în vest. Regatul Liber al Valyriei a înființat de trei ori colonii la Capul Vasiliscului: prima a fost distrusă de Oamenii Pătați, a doua, pierdută din cauza unei molime, iar cea de-a treia a fost abandonată când stăpânii dragonilor au capturat Zamettar în cel de-al Patrulea Război Ghiscari.

Totuși, nu putem susține că am cunoaște bine Sothoryos. Interiorul său rămâne un mister pentru noi, acoperit de o junglă impenetrabilă, în care orașele străvechi, pline de năluci, zac în ruine alături de râuri mărețe și leneșe. După numai

DEASUPRA | *Corsarii, plaga Insulelor Vasiliscului.*

câteva zile de navigat la sud de Capul Vasiliscului, chiar și forma coastelor sale rămâne necunoscută (s-ar putea ca insularii Verii să fi explorat și cartografiat aceste țărmuri, însă își păzesc hărțile cu strășnicie și nu împărtășesc astfel de informații).

Coloniile înființate aici se vestejesc și mor; numai Zamettar a rezistat pentru mai bine de o generație, dar astăzi chiar și acest oraș cândva măreț este o ruină bântuită, fiind înghițit, încet, de junglă. Vânătorii de sclavi, negustorii și căutătorii de comori au vizitat Sothoryos în decursul veacurilor, însă numai cei mai curajoși se aventurează atât de departe de garnizoanele lor de pe coastă și de enclave pentru a putea explora misterele interiorului vast al continentului. Cei mai îndrăzneți au intrat în junglă pentru a nu mai fi văzuți vreodată.

Nu cunoaștem nici măcar adevărata mărime a Sothoryos. Hărțile din Qarth dezvăluiau cândva că ar fi o insulă de două ori mai mare decât Marele Moraq, însă navele de negoț, care s-au avântat tot mai mult de-a lungul coastelor de est, n-au reușit niciodată să dea de capătul său. Ghiscarii care au întemeiat Zamettar și Gorosh credeau că Sothoryos este la fel de întins ca și Westeros. Jaenara Belaerys a zburat cu dragonul ei, Terrax, mai departe spre sud decât orice bărbat sau femeie aventurați vreodată într-acolo, căutând mările clocotitoare și râurile aburinde descrise de legende, însă n-a descoperit decât jungle nesfârșite, deșerturi și munți. S-a întors în Regatul Liber după trei ani, declarând că Sothoryos este la fel de mare ca Essos, „un tărâm fără sfârșit".

Indiferent care ar fi adevărata sa întindere, continentul sudic este un loc nesănătos, aerul său fiind plin de emanații și miasme. Am văzut deja cum s-a descurcat Nymeria pe țărmurile sale, când a încercat să-și stabilească poporul acolo. Fierbințeala sângelui, febra verde, putrezeala dulce, creștetul de bronz și moartea roșie, solzi cenușii, picior maroniu, oase viermănoase, năpasta marinarului, ochi puroiați și gingii galbene sunt numai câteva dintre bolile care fac ravagii acolo, multe atât de virulente încât se spune că au nimicit așezări întregi. Studiul Arhimaesterului Ebrose cu privire la relatările călătorilor, de-a lungul secolelor, sugerează că nouă din zece oameni din Westeros care au ajuns în Sothoryos s-au îmbolnăvit de una sau mai multe dintre ele, peste jumătate murind.

Și boala nu este singura primejdie cu care se confruntă cei dispuși să încerce să cunoască acest ținut verde și umed. Crocodili uriași pândesc sub luciul lui Zamoyos și se știe că răstoarnă bărcile, ridicându-se la suprafață pentru a-i putea devora pe ocupanții lor, pe când aceștia se zbat în apă. Alte cursuri de apă sunt pline de bancuri de pești carnivori, capabili să curețe carnea de pe oasele unui om în câteva minute. Mai există muște înțepătoare, șerpi veninoși, viespi și viermi care-și lasă ouăle sub pielea cailor, porcilor și oamenilor deopotrivă. Vasiliști, mici sau mari, se găsesc în număr mare la Capul Vasiliscului, unii de două ori mai mari decât leii. În pădurile din sudul Yeenului se spune că sunt maimuțe mai mari decât cei mai mari dintre uriași, atât de puternice încât pot omorî un elefant dintr-o singură lovitură.

Mai departe spre sud se află regiunile cunoscute drept Iadul Verde, unde se zice că s-ar afla fiare chiar și mai cumplite. Dacă poveștile pot fi crezute, acolo există peșteri pline cu lilieci-vampiri, albi, capabili să sugă sângele unui om în câteva minute. Șopârle pătate bântuie junglele, aruncându-se asupra prăzii și sfâșiind-o cu ghearele lor lungi și încovoiate de pe labele din spate, puternice. Șerpi de cincisprezece metri lungime se strecoară prin vegetația joasă, iar păianjenii punctați își țes pânzele printre marii arbori.

Cei mai îngrozitori sunt wyvernii, acești tirani ai văzduhului din sud, cu aripile lor din piele, imense, ciocurile nemiloase și foamea de nestăvilit. Înrudiți cu dragonii, nu pot sufla foc, însă își depășesc verii în ferocitate și seamănă cu ei din toate punctele de vedere, în afară de mărime.

Wyvernii pătați, cu solzii lor distinctivi, verde-jad cu alb, pot atinge o lungime de nouă metri. Cei de mlaștină pot avea dimensiuni și mai mari, cu toate că sunt mai lenți, prin natura lor, și zboară arareori departe de cuiburile lor. Cei cu burta maro nu sunt mai mari decât maimuțele, dar sunt mai primejdioși decât rubedeniile lor mai mari, deoarece vânează în haite de câte o sută sau mai mulți. Cel mai înspăimântător este însă aripa umbrei, un monstru nocturn, ale cărui solzi și aripi negre îl fac aproape invizibil... asta până când iese din întuneric pentru a-și sfâșia prada.

Nu e deci de mirare că Sothoryos este slab populat în comparație cu Westeros sau Essos. Câteva orășele negustorești

În lucrarea sa, *Dragoni, wyrmi și wyverni*, Septonul Barth susține că vrăjitorii de sânge din Valyria au folosit wyverni pentru a crea dragonii. Deși vrăjitorii sângelui au experimentat intens artele lor întunecate, o asemenea teorie este considerată exagerată de majoritatea maesterilor. Iar lucrarea Maesterului Vanyon *Împotriva nenaturalului* conține dovezi că dragonii au existat în Westeros chiar și în vremurile de început, înainte ca Valyria să devină o putere.

se agață de coasta de nord, orașe făcute din lut și sânge, cum spun unii: ploioase și umede și pline de mizerie, unde aventurierii, pungașii, exilații și târfele din Orașele Libere și din cele Șapte Regate vin să-și găsească norocul.

Fără îndoială că există bogății ascunse prin jungle și mlaștini, râurile sumbre de prin sud, însă pentru fiecare om care găsește aur sau perle ori mirodenii prețioase sunt alți o sută care nu-și află decât moartea. Corsarii de pe Insulele Vasiliscului atacă aceste așezări, ducându-și captivii în țarcurile pentru prizonieri din Insula Ghearei și Insula Lacrimilor, înainte de a-i vinde în piețele din Golful Negustorilor de Sclavi sau bordelurilor și grădinilor plăcerii din Lys. Iar băștinașii devin tot mai sălbatici și primitivi cu cât te aventurezi mai departe de coaste.

Localnicii sunt niște creaturi cu oase mari, mușchi puternici, cu brațe lungi, frunți teșite, dinți uriași și pătrățoși, maxilare solide și un păr aspru, negru. Nasurile lor late și turtite seamănă cu un rât, iar pielea lor groasă vărgată, cu tipare maro și alb, pare a aparține mai degrabă unui porc. Femeile de aici nu se pot împerechea decât cu propriii lor bărbați; când s-au însoțit cu cei din Essos și Westeros, au adus pe lume copii morți, mulți cu malformații îngrozitoare.

Sothoryosii care trăiesc aproape de mare au învățat să vorbească limba comerțului. Ghiscarii îi consideră prea înceți la minte pentru a fi sclavi buni, însă sunt niște luptători feroce. Mai departe în sud, semnele civilizației dispar, iar Oamenii Pătați devin chiar și mai sălbatici și barbari. Slujesc zei ai întunericului, cu rituri obscene. Mulți sunt canibali și mulți sunt profanatori de cadavre; când nu se pot ospăta cu carnea dușmanilor și a necunoscuților, își mănâncă propriii lor morți.

Unii spun că acolo erau și alte rase, popoare uitate, distruse, devorate ori puse pe fugă de Oamenii Pătați. Poveștile despre oamenii-șopârlă, orașele pierdute și locuitorii peșterilor, fără ochi, sunt numeroase, dar nu există nicio dovadă în sprijinul lor.

Maesterii și alți învățați au fost puși la încercare de cea mai mare dintre enigmele din Sothoryos, străvechiul oraș Yeen. O ruină mai veche decât timpul, construită numai din piatră neagră, lucioasă, din blocuri masive atât de grele, încât ar fi necesari o duzină de elefanți pentru a le urni. Yeen a rămas un loc dezolant timp de câteva mii de ani, dar jungla care-l înconjoară aproape că nici nu s-a atins de el. („Un oraș atât de malefic, încât nici chiar jungla nu poate pătrunde acolo", se spune că ar fi afirmat Nymeria când a ajuns acolo, dacă legenda este adevărată.) Orice încercare de a reconstrui sau reamplasa Yeenul a fost marcată de orori.

Dincolo de Pădurea Qohor, Essosul se deschide într-o vastă întindere de câmpii bătute de vânturi, dealuri cu pante blânde, văi fertile ale râurilor, lacuri mari și albastre și stepe nesfârșite, unde iarba crește cât să ajungă la capul calului. De la Pădurea Qohor, în vest, până la munții înalți numiți Oase, Ținuturile Ierbii se întind pe mai bine de trei mii trei sute de kilometri.

Aici, în mijlocul acestor câmpii, s-a născut civilizația în Zorii Vremurilor. Acum zece mii de ani sau mai mult, pe când Westerosul nu era decât o sălbăticie urlătoare, locuit numai de uriași și de Copiii Pădurii, primele așezări s-au ridicat lângă malurile râului Sarne și pe lângă miriadele de izvoare care-l alimentau, în drumul său șerpuitor spre nord, spre Marea Tremurătoare.

Din păcate, trebuie spus că istoriile acelor vremuri sunt pierdute pentru noi, deoarece regatele ierbii au apărut și au dispărut înainte ca specia umană să fi ajuns să cunoască scrisul. Numai legendele au supraviețuit. Din ele știm că Reginele Pescarilor au domnit asupra ținuturilor de lângă Marea Argintie – acea imensă mare interioară din inima Ținuturilor Ierbii – dintr-un palat plutitor, care aluneca la nesfârșit de-a lungul țărmurilor sale.

Reginele Pescarilor erau înțelepte și binevoitoare și favoritele zeilor, ni se spune, iar regii și lorzii și înțelepții căutau palatul plutitor pentru sfaturile lor. Dincolo de domeniile lor însă, aceștia s-au ridicat, au căzut și-au luptat pentru un loc sub soare. Unii dintre maesteri cred că Primii Oameni au apărut aici înainte de începutul îndelungatei lor migrații spre vest, care i-a dus peste Brațul din Dorne spre Westeros. Și andalii, de asemenea, s-ar putea să se fi născut în câmpiile fertile de la sud de Marea Argintie. Legendele vorbesc despre Oamenii Păroși, o rasă de războinici sălbatici și hirsuți, care călăreau în luptă inorogi. Cu toate că erau mai mari decât ibbenezii de astăzi, s-ar putea ca ei să fi fost strămoșii lor. Aflăm și de existența orașului pierdut Lyber, unde acoliții zeiței-păianjen și cei ai unui zeu-șarpe se luptau într-un război sângeros și nesfârșit. La est de ei, se ridicau regatele centaurilor, jumătate oameni, jumătate cai.

În sud-est, au apărut orașele-stat Qaathi; în pădurile din nord, de-a lungul țărmurilor Mării Tremurătoare, se aflau domeniile mărșăluitorilor pădurii, un popor de oameni mărunți, despre care mulți maesteri cred că erau înrudiți cu Copiii Pădurii; între ele, puteau fi găsite regatele dealurilor cymmerilor, gippii cu picioarele lungi și scuturile lor de răchită și părul îndreptat cu zeamă de lămâie, zoqora, cei cu pielea de un maro-deschis, care se deplasau în care de luptă.

Majoritatea acestor popoare au dispărut, orașele lor fiind arse și îngropate, iar zeii și eroii lor uitați. Dintre orașele qaathilor, a rămas doar Qarth, visând la gloria trecută, lângă Porțile de Jad, păzite cu strășnicie, care leagă Marea Verii și Marea de Jad. Celelalte au fost nimicite sau obligate să se mute, ori cucerite și asimilate de popoarele care le-au urmat.

Westerosul își amintește de cuceritorii săi, sarnorii, deoarece la apogeul regatului lor, acesta includea toate ținuturile udate de Sarne și de afluenții săi, iar cele trei lacuri mari sunt tot ce-a mai rămas din Marea Argintie. Își ziceau Oamenii Înalți (în limba lor, *Tagaez Fen*). Aveau membrele lungi și pielea oacheșă, la fel ca zoqora, cu toate că părul și ochii le erau negri ca noaptea. Războinici, vrăjitori și învățați, își trăgeau obârșia din regele-erou numit de ei Huzhor Amai

Au supraviețuit suficiente povești pentru a-i convinge pe maesteri de existența trecută a Mării Argintii, cu toate că, din cauza reducerii precipitațiilor în decursul veacurilor, s-a micșorat atât de mult încât astăzi nu au mai rămas decât trei mari lacuri, acolo unde cândva apele sale străluceau în lumina soarelui.

Arhimaesterul Hagedorn a avansat teoria conform căreia centaurii nu erau altceva decât războinici călare, așa cum erau văzuți de triburile învecinate, care încă nu învățaseră să îmblânzească și să încalece caii. Părerile sale sunt acceptate pe larg în Citadelă, în pofida așa-ziselor „schelete de centaur" care apar din când în când.

STÂNGA | *Ruinele Sothoryos.*

(Uimitorul), ultimul născut din Reginele Pescarilor, căsătorit cu fiicele celor mai înalți lorzi și regi ai gippilor, cymmerilor și zoqoranilor, care a unit cele trei popoare sub ocârmuirea sa. Se zice că nevasta lui zoqorană îi conducea carul de luptă, cea cymmeră i-a făcut armura (deoarece poporul ei a fost primul care a prelucrat fierul), iar pe umeri purta o mare mantie făcută din pielea unuia dintre regii Oamenilor Părоși.

Un astfel de om se poate să nu fi existat, de fapt, însă nimeni nu se poate îndoi de gloria Oamenilor Înalți. Un popor mândru și războinic, au fost arareori uniți sub ocârmuirea unui singur conducător, însă regatele lor au dominat Ținuturile Ierbii dinspre vest, de la pădurea din Qohor și până la țărmurile vestice ale dispărutei Mări Argintii și încă vreo două sute cincizeci de kilometri mai încolo. Orașele lor strălucitoare erau risipite prin Ținuturile Ierbii precum pietrele prețioase presărate pe o mantie din catifea verde, lucind sub lumina soarelui și a stelelor.

Cel mai mare dintre aceste orașe a fost Sarnath cu Turnurile Înalte, acolo unde Marele Rege locuia în faimosul Palat Cu O Mie de Încăperi.

Înspre est, se înălțau Kasath, Orașul Caravanelor; Sathar, Orașul Cascadelor, la confluența a două brațe ale Sarne; Gornath de lângă Lac, cu canalele sale; Sallosh de lângă Țărmul de Argint, Orașul Înțelepților, cu vasta sa bibliotecă și Zidurile Pictate. În aval, acolo unde Sarne se întoarce spre nord, orașele riverane prospere Rathylar, Hornoth și Kyth deserveau navele înghesuite pe apele albastre ale râului. Tot aici, se afla și Mardosh, Orașul Soldaților, cunoscut drept Mardosh cel de Necucerit. În deltă, unde Sarne se despărțea în mai multe brațe și se vărsa în Marea Tremurătoare, se aflau orașele-port Saath (la vest) și Sarys (la est).

Pentru mai bine de două mii de ani, Regatul Sarnorului (numit așa, cu toate că se fălea cu vreo patruzeci de regi rivali) a fost una dintre cele mai mari civilizații ale lumii cunoscute, dar mult din ceea ce știm despre el provine numai din fragmente ale unor legende pierdute, cea mai remarcabilă fiind *Analele Iernii și Verii*, și din consemnările despre el din Qarth, Golful Negustorilor de Sclavi și Orașele Libere. Negustorii sarnorieni au ajuns până în Valyria și Yi Ti, Leng și Asshai. Corăbiile sarnoriene navigau pe Marea Tremurătoare până la Ib și O Mie de Insule și îndepărtatul Mossovy. Regii sarnorieni se războiau cu qaathii și cu Vechiul Imperiu din Ghis, și au făcut multe incursiuni împotriva bandelor de călăreți nomazi, care băntuiau stepele spre est.

Călăreții lor purtau oțel și mătăsuri de păianjen și călăreau iepe negre, în vreme ce războinicii lor plecau la luptă în care cu lame de coasă, trase de perechi de cai de culoare stacojie (adesea conduse de soțiile sau de fiicele lor, deoarece acesta era obiceiul între bărbații și femeile sarnoriene, să lupte împreună).

Chiar și în cele Șapte Regate, gloria Sarnath cu Turnurile Înalte era celebrată, iar Lomas Longstrider a inclus Palatul Cu O Mie de Încăperi printre cele nouă *Minuni făcute de mâna omului*, lucrarea sa.

Astăzi însă, Regatul Sarnorului a fost în mare parte uitat, și există mulți în Westeros, chiar și înțelepți din Citadelă, care cunosc puțin sau deloc lunga și îndelungata și mândra lui istorie. Turnurile sale s-au prăbușit demult, orașele lui sunt niște ruine abandonate, iar buruienile otrăvitoare și bălăriile înalte cresc acolo unde erau odată ferme și lanuri și orașe. Ținuturile asupra cărora a domnit

Prin lege și după obiceiuri, toți regii sarnorieni mărunți erau supușii Marelui Rege, însă, de fapt, foarte puțini dintre Marii Regi și-au exercitat cu adevărat puterea.

sunt slab populate, fiind străbătute numai de *khalasarele* lorzilor dothraki și de caravanele cărora *khalii* le permit să facă lunga și lenta traversare din Orașele Libere și până la Vaes Dothrak și Mama Munților.

Călătorii le numesc Ținuturile Bântuite, deoarece există multe orașe în ruine pe cuprinsul lor, ori Marea Paragină, din cauza pustietății lor, însă aceste Ținuturi ale Ierbii sunt cunoscute astăzi datorită Mării Dothraki. Această denumire este relativ recentă pentru că dothrakii sunt o rasă tânără, și numai după ce Urgia a distrus Valyria aceste *khalasare* au ajuns să domine regiunea, năvălind dinspre est, cu foc și sabie, pentru a cuceri și distruge orașele străvechi care prosperau cândva aici, luându-le locuitorii în robie.

Prăbușirea tuturor regatelor sarnoriene s-a produs în mai puțin de un secol. Chiar și Orașele Libere din vest au fost atrase într-o luptă sălbatică pentru dominație, perioadă cunoscută sub numele de Secolul Însângerat, și Ținuturile Ierbii au fost cuprinse de război. În anii care au urmat după

Vechiul Imperiu Ghis a purtat cinci războaie împotriva Regatului Liber al Valyriei, ne spune istoria. În cel de-al Doilea și al Treilea dintre Războaiele Ghiscari, Oamenii Înalți au luptat de partea Valyriei. În cel de-al Patrulea Război, regii rivali au ales tabere opuse, unii alăturându-se ghiscarilor, iar ceilalți, valyrienilor. Lomas Longstrider vorbește despre un obelisc surpat, gravat cu imaginea aliaților Ghisului în acel al patrulea război, remarcând că cei mai înalți dintre războinici – arătând așa datorită coifurilor – erau sarnorii. Obeliscul a fost ridicat de Ghis, însă gravurile erau valyriene, pentru că toți războinicii au fost capturați și luați în robie.

Urgie, călăreții din stepele din est, până atunci divizați în peste șaizeci de triburi războinice, aflate într-un război perpetuu între ele, au fost, în cele din urmă, unificate sub conducerea unei singure căpetenii, un khal Dothraki, pe nume Mengo. Sfătuit de mama lui, pretinsa regină vrăjitoare Doshi, *Khal* Mengo i-a obligat pe ceilalți nomazi să-i accepte cârmuirea, ucigându-i sau luându-i în robie pe cei care refuzau.

Apoi, la bătrânețe, și-a întors privirea spre vest.

Disprețuindu-i pe stăpânii hergheliilor, care nu fuseseră decât o pacoste pentru ei, vreme de secole, Oamenii Înalți au ignorat prea multă vreme amenințarea dinspre est, chiar și după ce *khalasarele* au început să atace de-a lungul hotarelor. Unii dintre regii lor au încercat să-i folosească pe dothraki în propriile lor războaie, oferindu-le aur, sclavi sau alte daruri pentru a lupta împotriva rivalilor lor. *Khal* Mengo a luat bucuros aceste daruri... dar și pământurile cucerite, arzând lanurile și fermele și orașele, pentru a readuce Ținuturile Ierbii în starea lor sălbatică (deoarece dothrakii consideră că pământul este mama lor și cred că este un păcat să-i sfâșii carnea cu plugurile, sapele și târnăcoapele).

Numai după ce fiul lui Mengo, *Khal* Moro, și-a adus *khalasarul* chiar la porțile Satharului, vestitul Oraș al Cascadelor, și-au dat seama Oamenii Înalți de pericolul în care se aflau. Zdrobiți în luptă, oamenii din Sathar au fost trecuți prin sabie, femeile și copiii lor duși în sclavie; trei sferturi dintre ei au murit în marșul epuizant spre sud, spre târgurile de sclavi din orașul de deal ghiscari Hazdahn Mo. Sathar, cel mai frumos dintre orașele din Ținuturile Ierbii, a fost ars până-n temelii. Se spune că Moro însuși a dat ruinelor numele de Yalli Qamay, locul Copiilor Jelitori.

Chiar și atunci, regii din Sarnor n-au reușit să se unească. În vreme ce Satharul ardea, regii din Kasath, spre vest, și Gornath, la nord, și-au trimis armatele nu ca să-și ajute vecinii, ci să-și ia partea din pradă. În lăcomia lor pentru pământ, Kasath și Gornath s-au războit între ele, purtând o bătălie aprigă la trei zile călare de Sathar, pe când norii de fum negru se ridicau pe cerul de la răsărit.

Nu este momentul acum să consemnăm evenimentele anilor și războaielor care au urmat, în vreme ce marile orașe din Regatele Sarnorului au căzut, unul după altul, în mâna dothrakilor. Cei care doresc relatări mai detailate sunt invitați să consulte lucrarea lui Bello, *Sfârșitul Oamenilor Înalți*, pe cea a Maesterului Illister, *Triburile călare, un studiu despre nomazii câmpiilor estice din Essos*, capitolele despre est și anexele celei a Maesterului Joseth, *Bătălii și asedii din Secolul Însângerat*, precum și ultima ediție a lucrării lui Vaggoro, *Orașe în ruină, zei furați*.

Este suficient să spunem că, din toate acele mândre orașe sarnoriene, Saath este singurul care a rezistat până în zilele noastre, însă orașul său port este un loc trist, o umbră a ceea ce a fost odată, supraviețuind mai ales datorită sprijinului acordat de Ib și de Lorath (a cărui colonie, Morosh, este aproape). Numai în Saath oamenii își zic *Tagaez Fen;* au rămas mai puțin de douăzeci de mii, după ce, cândva, Oamenii Înalți erau de ordinul milioanelor. Numai aici mai sunt venerați cei o sută de zei din Regatul Sarnorului. Statuile lor din bronz sau marmură care împodobeau cândva străzile și templele Oamenilor Înalți sunt acum aplecate, năpădite de buruieni, de-a lungul cărărilor de iarbă din Vaes Dothrak, orașul sacru al stăpânilor hergheliilor.

Sathar a fost primul dintre orașele Ținuturilor Ierbii care a căzut în mâinile dothrakilor, însă nici pe departe ultimul. Șase ani mai târziu, *Khal* Moro a ras și Kasath de pe fața pământului. În atacul său, călăreții au fost ajutați, incredibil, de Gornath, al cărui rege s-a aliat cu dothrakii și s-a însurat cu una dintre fiicele lui Moro. Cu toate acestea, Gornath a fost următorul căzut, după doisprezece ani. *Khal* Horro îl ucisese în acest timp pe *Khal* Moro, punând capăt succesiunii mândrului *Khal* Mengo. Regele din Gornath a murit de mâna propriei sale neveste dothraki, aceasta disprețuindu-l pentru slăbiciunea sa, după cum se spune. După aceea, *Khal* Horro a luat-o pentru sine, în timp ce șobolanii se ospătau din hoitul răposatului ei soț.

Horro a fost ultimul dintre marii *khali* care i-au condus pe dothraki. Atunci când a fost ucis de un rival, la numai trei

ani de la distrugerea Gornathului, marele său *khalasar* s-a împărțit în zeci de hoarde mai mici, călărețiii întorcându-se la veșnicele lor ciorovăieli. Dar răgazul oferit Regatului Sarnor s-a dovedit a fi de scurtă durată, pentru că Oamenii Înalți și-au arătat slăbiciunea, iar *khalii* de după Horro îi împărtășeau gustul pentru cuceriri. În anii următori, s-au străduit să se întreacă între ei prin acapararea unor teritorii tot mai întinse, distrugând orașele Ținuturilor Ierbii, luându-le în sclavie locuitorii și ducându-le zeii sfărâmați, ca trofee, în Vaes Dothrak.

Unul câte unul, orașele Oamenilor Înalți au fost copleșite și distruse, doar ruinele și cenușa marcând locul unde se ridicau, cândva, turnurile lor mândre. Pentru savanții și învățăceii în istorie, căderea Salloshului de pe Țărmul Argintiu a fost de-a dreptul dramatică, deoarece când a ars Orașul Învățaților, marea sa bibliotecă n-a fost nici ea cruțată, iar mare parte din istoria Oamenilor Înalți și a popoarelor de dinaintea lor s-a pierdut pentru vecie.

Au urmat curând Kyth și Hornoth, distruse de *khalii* rivali, fiecare străduindu-se să-l depășească pe celălalt în barbarie. Orașul-fortăreață Mardosh cel de Necucerit a rezistat cel mai mult în fața stăpânilor hergheliilor. Orașul a îndurat, cu orice legături tăiate cu împrejurimile, aproape șase ani de asediu, înconjurat de o succesiune de *khalasare*. Înfometați, mardoshienii și-au devorat câinii și caii, apoi șobolanii și șoarecii și viermii, și, în cele din urmă, au început să-și mănânce morții. Când n-au mai putut îndura, războinicii rămași în garnizoana orașului și-au măcelărit propriile neveste și copiii, pentru a-i feri de *khali*, au deschis porțile orașului și s-au aruncat într-un ultim atac. Au fost uciși până la unul. După aceea, dothrakii au numit ruinele Mardosh Vaes Gorqoyi, Orașul Atacului Sângeros.

Căderea Mardoshului i-a trezit la realitate, în cele din urmă, pe regii sarnorieni, aceștia conștientizând proporțiile pericolului. Renunțând la propriile lor rivalități, Oamenii Înalți au venit din amonte și din aval de-a lungul Sarne, adunând sub zidurile Sarnathului o mare armată, intenționând să spulbere puterea *khalilor* o dată pentru totdeauna. Conduși de Mazor Alexi, ultimul dintre Marii Regi, au atacat dinspre est cu ferocitate. În iarba înaltă de la jumătatea drumului

dintre Sarnath și ruinele Kasathului s-au confruntat cu forța a patru *khalasare* pe ceea ce a rămas cunoscut, pentru totdeauna, drept Câmpul Ciorilor.

Khal Haro, *Khal* Qano, *Khal* Loso (cel Șchiop) și *Khal* Zhako comandau aproape optzeci de mii de călăreți. Oastea Marelui Rege din Sarnor era precedată de șase mii de care de luptă, cu zece mii de călăreți în armură în spatele lor și încă zece mii ușor înarmați (mulți dintre aceștia fiind femei) pe flancuri. În urma lor, mărșăluiau pedestrașii sarnorieni, aproape o sută de mii de sulițași și prăștiași, Oamenii Înalți deținând avantajul numeric. Asupra acestui lucru toate cronicile concordă.

Când a început bătălia, carele sarnoriene amenințau să mărture totul în calea lor. Iureșul lor, care cutremura pământul, a lovit în centrul hoardei dothraki, lamele de coasă fixate pe roțile carelor retezând picioarele cailor. Când *Khal* Haro însuși a fost doborât înaintea lor, hăcuit și zdrobit, *khalasarul* său s-a împrăștiat și-a dat bir cu fugiții. Pe când carele duduiau pe urmele călăreților care galopau, Marele Rege și cavaleria sa în armuri s-au repezit după ei, urmați de infanteriști, agitându-și sulițele și strigându-și victoria.

Bucuria le-a fost însă scurtă. Fuga a fost o stratagemă. Când Oamenii Înalți au fost atrași în capcană, dothrakii s-au întors brusc și-au dezlănțuit o furtună de săgeți din arcurile lor mari. *Khalasarele* lui *Khal* Qano și *Khal* Zhako au țâșnit dinspre nord și sud, în vreme ce Loso cel Șchiop și urlătorii lui au ocolit și i-au atacat pe sarnori din spate, tăindu-le retragerea. Încercuiți, Marele Rege și armata sa au fost nimiciți. Unii spun că în acea zi au murit peste o sută de mii de oameni, inclusiv Mazor Alexi, șase regi mai mici și peste șaizeci de lorzi și eroi. Și pe când ciorile se ospătau din stârvurile lor, călăreții *khalasarelor* pășeau printre morți, căutând lucruri de valoare.

Lipsit de apărători, Sarnath cu Turnurile Înalte a căzut în fața lui Loso cel Șchiop după paisprezece zile. Nici măcar Palatul Cu O Mie de Încăperi n-a fost cruțat când *Khal* Loso a pârjolit orașul.

Restul orașelor rămase în Ținuturile Ierbii au căzut unul după altul, pe măsură ce Secolul Însângerat se apropia de sfârșit.

Sarys, aflat la gura Sarne, a fost ultimul dintre ele, însă a oferit prea puțin în materie de sclavi sau pradă, deoarece locuitorii săi fugiseră aproape toți când *Khal* Zeggo a năvălit asupra lui.

Regatul Sarnor nu a fost singura victimă a stăpânilor hergheliilor. Colonia valyriană Essaria, Orașul Liber Pierdut, a fost potopită în mod asemănător. Astăzi, ruinele sale sunt numite de dothraki Vaes Khadokh, Orașul Stârvurilor. În nord, *Khal* Dhako a prădat și ars Ibbish, luându-i pe puținii apărători pe care Ib îi adunase de pe coastele de nord ale Essos (o colonie ibbeneză mult mai mică supraviețuiește în pădurea deasă din apropierea Mării Tremurătoare, grupată în jurul orașului numit de ei Noul Ibbish). În sud, alți *khali* și-au condus hoardele în Pustietatea Roșie, distrugând târgurile și orașele qaathi, cândva împrăștiate în deșert, până când n-a mai rămas decât marele oraș Qarth, protejat de zidul său triplu, înalt.

Mulți din Orașele Libere cred că avansarea spre vest a stăpânilor hergheliilor a fost stopată la Qohor, când încercarea lui *Khal* Temmo de a cuceri orașul a fost zădărnicită de valoarea celor trei mii de soldați-sclavi, Nepătații, care au rezistat neobosiți la optsprezece șarje lansate de urlătorii lui. Însă a crede că împotrivirea celor Trei Mii la Qohor a pus capăt visurilor de cucerire ale dothrakilor înseamnă a gândi la fel ca Marele Rege din Sarnor, când stăpânii hergheliilor au năvălit pentru prima dată dinspre est. Oamenii mai înțelepți știu că este doar o chestiune de timp până când *khalasarele* se vor uni din nou sub cârmuirea vreunui mare *khal* și se vor îndrepta din nou spre vest, în căutarea de noi cuceriri.

Dothrakii au încercat adesea să-și extindă puterea și spre est, însă acolo au descoperit că Munții Oaselor erau un obstacol aproape de netrecut. Aceste piscuri mohorâte și neospitaliere formează un imens perete de piatră între stăpânii hergheliilor și bogățiile Estului Îndepărtat. Există numai trei trecători, suficient de late cât să permită înaintarea unei armate de-a curmezișul măreților orașe-fortăreață Bayasabhad, Samyriana și Kayakayanaya, păzite de zeci de mii de femei-războinice redutabile, ultimele rămășițe ale marelui Regat Hyrkoon, care a înflorit cândva în Oase, în ceea ce este acum cunoscut drept Imensa Mare de Nisip. Mulți *khali* au murit sub zidurile lor, iar acele ziduri sunt încă de nedoborât.

La vest de Oase însă, de la Marea Tremurătoare în nord și până la Munții Pictați și Skahazadhan în sud, imensa întindere de iarbă, unde a înflorit pentru prima dată civilizația, rămâne o pustietate măturată de vânturi unde niciun om nu îndrăznește să tragă o brazdă, să pună vreo sămânță ori să clădească o casă de teama *khalasarelor* care bântuie nestingherite pe-acolo chiar și astăzi, cerând daruri de la orice om prins trecând prin ținuturile lor și războindu-se între ele.

În pofida îndelungatei lor istorii, puține pot fi spuse cu certitudine despre qaathi, un popor acum dispărut de pe fața pământului, cu excepția celor rămași în Qarth.

Qaathii au apărut în Ținuturile Ierbii și și-au fondat orașele acolo, intrând în contact și, ocazional, în conflict cu sarnorienii. Adesea, au avut probleme din pricina acestor războaie, așa că au început să migreze spre sud, ridicând noi orașe-stat. Unul dintre acestea, Qarth, a fost înființat pe coasta Mării Verii. Ținuturile aflate în sudul Essosului s-au dovedit mult mai primitoare decât cele pe care qaathii le părăsiseră, întorcându-se spre deșert chiar după ce își stabiliseră acolo un avanpost. Poporul qaathi era deja în declin la vremea Urgiei, și orice speranțe de a se folosi de haosul din Marea Verii s-au spulberat când dothrakii au atacat, distrugând toate orașele qaathiene rămase, cu excepția Qarth.

Totuși, într-un fel, distrugerea provocată de dothraki a dus la o renaștere a Qarth. Obligați să privească spre mare, Cei Născuți Puri, care domneau în Qarth, au construit rapid o flotă și au preluat controlul asupra Porților de Jad, strâmtoarea dintre Qarth și Marele Moraq, care unește Marea Verii cu Marea de Jad. Cum flota valyriană fusese distrusă, iar atenția celor din Volantis era îndreptată spre vest, nu exista nimeni care să li se opună când și-au stabilit controlul asupra unei mari părți din ruta directă dintre est și vest, și așa au câștigat enorm, atât din negoț, cât și din taxele impuse pentru trecerea în siguranță.

Dothrakii rămân și azi tot niște nomazi, un popor barbar și sălbatic, preferând corturile palatelor. Rareori stabiliți într-un loc, *khalii* își conduc marile lor herghelii de cai și capre la nesfârșit peste „marea" lor, luptându-se unii cu alții când se întâlnesc și trecând, din când în când, dincolo de hotarele propriilor lor ținuturi pentru sclavi și pradă sau pentru a cere „daruri" pe care magisterii și triarhii Orașelor Libere le dădeau ori de câte ori îndrăzneau să se aventureze prea departe în vest.

PAGINILE PRECEDENTE | *Bătălia din fața porților Satharului.* DREAPTA | *Vaes Dothrak.*

Se zice că orașele-fortăreață Bayasabhad, Samyriana și Kayakayanaya sunt apărate de femei din credința că numai aceleia care dă viață îi este permis să ia o viață. *Adevărata mărturie a călătoriilor lui Addam din Duskendale,* o relatare a unui negustor despre presupusele sale călătorii prin estul Essosului, oferă puține amănunte care i-ar putea interesa pe învățați, arătând însă că femeile războinice umblau cu pieptul dezgolit și-și înfrumusețau obrajii și sfârcurile cu vârfuri de rubin și inele de fier.

Stăpânii hergheliilor au doar o singură așezare permanentă: „orașul" numit de ei Vaes Dothrak, așezat la umbra piscului singuratic cunoscut lor drept Mama Munților, lângă lacul fără fund Pântecul Lumii. Acolo cred dothrakii că s-ar fi născut poporul lor. Nefiind cu adevărat un oraș, Vaes Dothrak nu are nici ziduri, nici străzi. Cărările sale acoperite de iarbă sunt străjuite de statuile zeilor furați, palatele sale fiind construite din iarbă cosită.

Această cochilie goală este condusă de femei: bătrânele *dosh khaleen,* cu toate văduvele unor *khali.* Dothrakii consideră Vaes Dothrak cel mai sfânt oraș. Acolo nu poate fi vărsat sânge, deoarece călăreții cred că locul este unul al păcii și puterii, unde, într-o bună zi, toate *khalasarele* se vor aduna, luptând încă o dată sub flamurile marelui *khal* care va cuceri totul, „armăsarul care încalecă lumea".

Pentru noi însă, singura importanță a Vaes Dothrak este negoțul. Dothrakii înșiși nu vor cumpăra sau vinde, considerând asta ceva nedemn de un bărbat, însă în orașul lor sacru, cu permisiunea *dosh khaleen,* negustorii și vânzătorii de dincolo de Oase și din Orașele Libere se adună să se târguiască și să facă schimb de bunuri și aur. Caravanele care alimentează marile Piețe Estice și Vestice ale Vaes Dothrak oferă daruri frumoase *khalilor* întâlniți la traversarea Mării Dothraki, primind protecție în schimbul lor.

Este ciudat să spui că acest „oraș" pustiu al nomazilor a devenit o poartă între Est și Vest (pentru cei care călătoresc pe uscat). Multe popoare îndepărtate care altfel nu s-ar fi întâlnit, ori să fi aflat unele de altele, se adună acolo, în bazarul ciudat de la baza Mamei Munților și fac negoț în siguranță.

MAREA TREMURĂTOARE

Marea Tremurătoare este mărginită la vest de țărmurile Westerosului, la sud de Essos, la nord de vasta sălbăticie înghețată, o întindere de gheață și zăpadă pe care navigatorii o numesc Pustietatea Albă, iar înspre est de ținuturi și mări necunoscute.

Adevărata întindere a acestui ocean imens, înghețat, neprimitor, s-ar putea să nu ajungă să fie niciodată cunoscută, deoarece niciun om din cele Șapte Regate nu s-a aventurat vreodată pe mare mai înspre est, dincolo de cele O Mie de Insule, în vreme ce aceia ajunși prea departe spre nord întâmpină vânturi șuierătoare, mări înghețate și munți de gheață care pot zdrobi chiar și cea mai solidă dintre nave. Dincolo de acestea, ne povestesc marinarii, furtunile bântuie etern și chiar munții urlă în noapte ca niște nebuni.

Înțelepții au acceptat de multă vreme că lumea noastră este rotundă. Dacă acest lucru este adevărat, s-ar putea să fie cu putință să navighezi până la capătul lumii și apoi în jos, pe partea cealaltă, și să descoperi acolo ținuturi și mări la care nici n-ai visat. De-a lungul secolelor, mulți navigatori curajoși au încercat să găsească o cale prin gheață pentru a afla ce se află dincolo de ea. Însă mulți au pierit încercând asta sau au revenit în sud, pe jumătate înghețați și îmblânziți. Deși este adevărat că Pustietatea Albă se retrage în timpul verii și se întinde la loc iarna, coastele sale sunt în continuă schimbare, așa că niciun marinar n-a izbutit să găsească acel fabulos pasaj spre nord, nici marea caldă de vară despre care Maesterul Heriston din Portul Alb a sugerat odată că s-ar putea afla ascunsă și îngropată dincolo de stâncile înghețate din Nordul Îndepărtat.

Marinarii, prin firea lor niște oameni creduli și superstițioși, la fel de iubitori de legende precum menestrelii, au multe povești despre aceste ape înghețate din Nord. Ei vorbesc despre lumini ciudate sclipind pe cer, acolo unde mama demonică a uriașilor de gheață este prinsă într-un dans nesfârșit, încercând să-i ademenească pe oameni înspre Nord spre propria lor pieire. Marinarii vorbesc șoptit și despre Golful Canibalilor, unde navele sunt prinse într-o capcană când marea îngheață în urma lor.

Ei vorbesc de cețuri albăstrui care se deplasează peste ape, cețuri atât de reci încât orice corabie care trece prin ele este înghețată instantaneu; despre duhuri înecate, care se ridică noaptea la suprafață pentru a-i trage pe cei vii în adâncurile verzi-cenușii; despre sirene cu pielea albă, cu cozile acoperite de solzi negri, mult mai primejdioase decât suratele lor din sud.

Dintre toate făpturile ciudate și fabuloase de prin Marea Tremurătoare însă, cele mai mari sunt dragonii gheții. Se spune că aceste fiare colosale, de multe ori mai mari decât dragonii din Valyria, ar fi făcute dintr-un fel de gheață vie, cu ochii din cristal albastru-deschis și aripi imense, translucide, prin care pot fi zărite luna și stelele în timp ce străbat cerul. În vreme ce dragonii obișnuiți (dacă se poate spune despre vreun dragon că ar fi obișnuit) scuipă flăcări, cei de gheață scuipă ger, se pare, un frig atât de pătrunzător încât poate îngheța bocnă un om în mai puțin de o clipă.

Marinarii din vreo cincizeci de ținuturi au zărit aceste fiare imense în decursul veacurilor, așa că poate există un adevăr în spatele poveștilor. Arhimaesterul Margate a sugerat că multe legende ale Nordului – cețurile înghețate, navele de gheață, Golful Canibalilor și celelalte – ar putea fi explicate prin relatări deformate ale activității dragonilor de gheață. Cu toate că este o idee amuzantă și nu fără o anumită eleganță, aceasta rămâne pur conjuncturală. Din moment ce dragonii de gheață se pare că se topeau când erau răpuși, n-a fost găsită niciodată vreo dovadă a existenței lor.

Să lăsam deoparte astfel de fantezii și să revenim la realitate. În pofida legendelor sinistre apărute în legătură cu ținuturile din nord, apele Mării Tremurătoare gem de viață. Prin adâncimile sale înoată sute de specii de pește, inclusiv somon, pisică-de-mare, morene, țipari cenușii, mrene, peștele alb, peștele-cărbune, rechini, heringi, macrou și cod. Crabii și homarii (unii dintre ei fiind de dimensiuni monstruoase) se găsesc peste tot de-a lungul țărmurilor sale, în vreme ce focile, narvalii, morsele și leii-de-mare au coloniile și terenurile lor de prăsilă pe și în jurul nenumăratelor insule stâncoase și bancuri de nisip.

Dacă nu-i punem la socoteală pe dragonii de gheață, adevărații regi ai acestor ape din Nord sunt balenele. Există vreo șase specii care sunt la ele acasă în Marea Tremurătoare, printre acestea numărându-se balenele cenușii, cele albe, balena cu cocoașă, balenele pătate, în haitele lor de vânătoare (despre care mulți spun că sunt lupii mărilor sălbatice)

Legenda pretinde că în Golful Canibalilor zac îngropate o mie de nave, unele încă locuite de copiii și de nepoții echipajelor lor inițiale, care au supraviețuit mâncând carnea marinarilor prinși în capcana gheții.

și măreții leviatani, cele mai bătrâne și mai masive dintre creaturile pământului.

Întinderile din extremitatea vestică a Mării Tremurătoare, de la Skagos și Stâncile Cenușii până în delta lui Sarne, sunt cele mai bune zone de pescuit din întreaga lume cunoscută. Codul și heringul sunt cei mai numeroși aici. Despre pescarii din ținuturile îndepărtate, precum Trei Surori (din vest) și Morosh (în est), se știe că au activat în aceste ape... însă au făcut asta numai tolerați de Orașul Liber Braavos, ale cărui flote controlează mările de la nord-vest de Essos, protejate de navele de război ale Lordului Mării. Împreună cu băncile și negoțul, pescuitul este unul dintre cei „trei stâlpi" pe care se sprijină bogăția și prosperitatea Braavosului.

Navigând înspre est, un marinar îndrăzneț va trece, în cele din urmă, din apele braavosiene în cele ale Orașului Liber Lorath, iar de acolo, dincolo de Secure, unde au trăit multe popoare și au dispărut, pierind în decursul mileniilor în războaie nenumărate. La est de Secure se întind apele de un albastru-închis ale Golfului Ierbii Amare, unde corăbiile din Ib și Lorath s-au înfruntat adesea pentru supremație, iar ultima mare flotă de război a Regatului Sarnorului a fost scufundată de Lordul Mării din Braavos. În Ib, aceste ape sunt cunoscute drept Golful Bătăliei, în vreme ce în Lorath ele se numesc Golful Sângeros. Indiferent de nume, se zice că o mie de nave scufundate și oasele a cincizeci de mii de marinari înecați sunt împrăștiate pe fundul golfului, adăpostul crabilor pentru care e vestit Golful Ierbii Amare.

Dincolo de Golful Ierbii Amare se întinde delta lui Sarne, marele fluviu care curge în nord, ai cărui numeroși afluenți udă mare parte din centrul Essosului. Acolo se află Saath, cu zidurile sale albe, ultimul (și cel mai mic, spun unii) dintre marile orașe ale dispărutului Regat al Sarnorului. Ruinele orașului geamăn al Saathului, Sarys, prădat și distrus de un *khal* dothraki cu secole în urmă, pot fi găsite dincolo de întinderea deltei. Între ele, la o altă gură a marelui fluviu, se ridică Lorathi, colonia minieră și de pescuit a Moroshului.

Cei destul de curajoși ca să continue mai departe spre est vor trece apoi de țărmurile micului și pastoralului Regat Omber, ai cărui regi fricoși și prinți molatici sunt cel mai bine cunoscuți pentru grânele, pietrele prețioase și fetele pe care le dau stăpânilor herghelilor dothraki în fiecare an, pentru a nu fi atacați. La est de Omber, marinarul nostru va ajunge la Golful Colților, faimos ca teren de prăsilă pentru morse. Și curând după aceea, navigatorul curajos se va pomeni trecând prin mijlocul Mării Tremurătoare, unde fiecare stâncă sau val este sub controlul oamenilor păroși din marea insulă Ib.

IB

În decursul veacurilor, multe popoare și-au făcut căminele pe țărmurile și insulele Mării Tremurătoare și și-au trimis marinarii peste apa sa înghețată, verde-cenușie. Cei mai rezistenți și semnificativi sunt ibbenezii, o seminție de insulari străvechi și taciturni, care au pescuit prin mările Nordului încă din Zorii Vremurilor, plecând de la casele lor din insulele Ib.

Ibbenezii se deosebesc de toate celelalte rase ale omenirii. Sunt oameni solizi, cu pieptul și umerii lați, însă rareori au mai mult de un metru șaizeci și cinci, având picioare groase și scurte și mâini lungi. Deși sunt scunzi și solizi, sunt foarte puternici; la trânte, sportul lor favorit, nimeni din cele Șapte Regate nu poate spera să-i întreacă.

Fețele lor, cu frunți teșite, cu arcade masive, ochi mici și înfundați, dinți mari și pătrați și maxilare masive, par să fie grosolane și pocite pentru ochii celor din Westeros, o impresie accentuată și de limba lor guturală, grohăită; de fapt, oamenii din Ib sunt isteți, meșteșugari pricepuți, vânători și căutători de urme iscusiți, războinici îndrăzneți. Sunt cei mai hirsuți oameni din lumea cunoscută. Cu toate că pielea lor e albă, cu vene de un albastru-închis pe sub piele, părul le este negru și aspru. Bărbații sunt foarte păroși; părul aspru le acoperă brațele, picioarele, pieptul și spatele. Acest păr negru și tare este obișnuit și printre femeile lor, chiar și deasupra buzei de sus. (Se spune că femeile ibbeneze ar avea șase sâni, dar nu este adevărat.)

Cu toate că bărbații din Ib pot zămisli copii cu femeile din Westeros și din alte ținuturi, roadele acestor împreunări sunt, adesea, malformate și inevitabil sterile, asemenea catârilor. Femeile ibbeneze, când se împreunează cu bărbații din alte neamuri, aduc pe lume pocitanii născute moarte sau monstruozități.

Astfel de împreunări sunt neobișnuite; corăbiile din Portul Ibben sunt un lucru obișnuit în porturi și prin Marea Îngustă, și chiar mai departe, în Insulele Verii și Vechiul Volantis, dar echipajele acestora se țin de ai lor când se află pe țărm și arată o suspiciune profundă față de toți străinii. Pe Ib, bărbații din alte ținuturi și neamuri sunt ținuți prin lege și obiceiuri doar în jurul Portului Ibben și li se interzice să se aventureze mai departe în oraș, dacă nu sunt însoțiți de un localnic. Astfel de invitații sunt însă extrem de rare.

Ib este cea de-a doua dintre cele mai mari insule din lumea cunoscută; numai Marele Moraq, între mările de Jad și cea a Verii, este mai întinsă. Stâncoasă și muntoasă, Ib este un ținut cu munți cenușii masivi, păduri străvechi și râuri repezi, interiorul său întunecat fiind patria urșilor și lupilor. Cândva, pe Ib au locuit uriași, ni se spune, însă n-a mai rămas niciunul, dar mamuții încă mai hălăduiesc prin câmpiile și dealurile din insulă, iar în munții cei mai înalți pot fi întâlniți și inorogi.

Ibbenezii din păduri și munți sunt și mai puțin încântați de străini decât verii lor de pe mare și rareori vorbesc vreo altă limbă decât cea nativă. Pădurari, ciobani de capre, mineri, își amenajează locuințele prin peșteri sau în case din piatră cenușie, săpate în pământ și acoperite cu gresie sau paie. Orașele și satele sunt puține; ibbenezii din interiorul insulei preferă să locuiască departe de confrații lor, în locuri solitare, adunându-se numai la nunți, înmormântări sau slujbe religioase. Aurul, fierul, zincul pot fi găsite din abundență în munții din Ib, la fel ca și lemnul, chihlimbarul și sute de feluri de piei de animale în pădurile insulei.

Ibbenezii de pe țărm sunt oameni mult mai aventuroși decât verii lor din păduri și munți. Pescari îndrăzneți, ei navighează mult în mările Nordului în căutarea codului, heringilor, peștelui alb și țiparilor, însă vânătorii de balene sunt cei mai bine cunoscuți în lumea mare. Balenierele lor mari și pântecoase sunt o priveliște obișnuită în porturile din Marea Îngustă și dincolo de ea. Deși sunt arareori o încântare pentru ochi (sau nas), navele ibbeneze sunt vestite pentru robustețea lor deoarece sunt construite astfel încât să înfrunte orice vreme și orice furtună, să reziste oricărui atac, chiar și al unuia dintre cei mai mari leviatani. Oasele, grăsimea și untura balenelor vânate de ei sunt marfa cea mai vândută de Ib, transformând Portul Ibben în cel mai mare și mai bogat oraș de la Marea Tremurătoare.

Cenușiu și sumbru, Portul Ibben a domnit asupra insulei Ib și a altor insule mai mici încă din Zorii Vremurilor. Un oraș cu alei pietruite, coline abrupte și docuri și șantiere navale ca niște furnicare, luminate de sute de lămpi cu ulei de balenă suspendate deasupra străzilor pe niște lanțuri de fier, portul este dominat de ruinele castelului Zeului-Rege, o structură colosală, din piatră cioplită brut, devenită căminul a sute de regi. Ultimul astfel de monarh a fost doborât însă după Distrugerea Valyriei. Astăzi, Ib și insulele mai mici sunt guvernate de Consiliul din Umbră, ai cărui membri sunt aleși de Cei O Mie, un conclav format din meseriași bogați, vechi nobili, preoți și preotese, spre deosebire de consiliile magisterilor din Orașele Libere.

Îndepărtatul Ib, cea de-a doua insulă ibbeneză ca mărime, se află la aproape cinci sute de kilometri distanță spre sud-est de Ib și este un loc și mai mohorât și mai sărac. Ib Sar, singurul său oraș, a fost inițial un loc de exil și pedeapsă, unde ibbenezii din vechime îi trimiteau pe cei mai notorii criminali, adesea mutilându-i în așa fel încât să nu se mai întoarcă vreodată pe Ib. Cu toate că obiceiul a dispărut odată cu căderea Zeilor-Regi, Ib Sar a rămas cu această reputație de neinvidiat până astăzi.

Oamenii din Ib n-au stat întotdeauna în insulele lor. Există numeroase dovezi ale unor așezări ibbeneze pe Secure, insulele lorathi și de-a lungul țărmurilor Golfului Ierbii Amare și ale Golfului Colților (în vest) și Mugetului Leviatanului și O Mie de Insule (în est), iar istoria consemnează mai multe încercări ale lor de a prelua controlul asupra gurii fluviului Sarne, încercări care i-au implicat pe Oamenii Păroși într-un conflict sângeros cu orașele gemene sarnoriene Saath și Sarys.

Zeii-Regi din Ib, înainte de căderea lor, au reușit să cucerească și să colonizeze teritorii imense din nordul Essosului, chiar la sud de Ib, o regiune dens împădurită, care fusese înainte căminul unui mic popor de pădure, timid. Unii afirmă că ibbenezii au exterminat această semințe blândă, în vreme ce alții cred că ei s-au retras în ascunzișuri în inima pădurii, sau că ar fi fugit în alte ținuturi. Dothrakii încă mai numesc marea pădure de-a lungul coastei nordice Regatul Ifequevron, numele după care-i cunoșteau pe dispăruții locuitori ai pădurii.

Faimosul Șarpe al Mării, Corlys Velaryon, Lordul Mareelor, a fost primul din Westeros care a vizitat aceste păduri. După întoarcerea lui din cele O Mie de Insule, a scris despre copacii sculptați, grotele bântuite și tăcerile ciudate. Un alt călător de mai târziu, negustorul-aventurier Bryan din Orașul Vechi, căpitanul ambarcațiunii de pescuit *Spearshaker*, a oferit o mărturie asupra propriei sale

Istoria arenelor de lupte din Meereen, cunoscută și drept *Cartea Roșie*, scrisă de un autor anonim din Yunkai și tradusă după câteva secole de Maesterul Elkin, face unele referiri la faptul că multe dintre femeile ibbeneze, vândute ca sclave, au murit luptând în arenele din Meereen, Yunkai și Astapor deoarece negustorii de sclavi din sud le considerau mult prea urâte pentru a servi ca sclave în dormitor și mult prea sălbatice pentru a munci pe câmp.

călătorii în Marea Tremurătoare. El a relatat că numele dothraki dat poporului dispărut însemna „cei care merg prin pădure". Niciunul dintre ibbenezii întâlniți de Bryan din Orașul Vechi n-ar fi putut spune că a văzut vreodată pe cineva prin pădure, însă au susținut că micul popor binecuvânta orice gospodărie care lăsa peste noapte ofrande de frunze și piatră și apă.

La apogeul său, avanpostul ibbenez din Essos era la fel de întins ca Ib însăși și mult mai bogat. Tot mai mulți oameni păroși veneau din insule pentru a se îmbogăți acolo, tăind copaci pentru a pregăti pământul pentru plug, îndiguind râurile și pâraiele, scobind dealurile. Asupra acestor domenii domnea Ibbish, un sat pescăresc care s-a mărit până când a ajuns un port prosper și cel de-al doilea oraș al ibbenezilor, cu un port adânc și ziduri înalte și albe.

Toate acestea s-au terminat acum două sute de ani, după venirea dothrakilor. De atunci, stăpânii hergheliilor au evitat codrii de pe coastele de nord; unii afirmă că asta s-a întâmplat în semn de respect pentru dispăruții locuitori ai pădurilor, alții pentru că dothrakii s-ar fi temut de puterile acestora. Indiferent de adevăr, dothrakii nu se temeau de cei din Ib. *Khal* după *khal* au început să facă incursiuni în teritoriile ibbeneze, trecând fermele și câmpurile și cetățile oamenilor păroși prin foc și sabie, ucigându-i pe bărbați și luându-le femeile în sclavie.

Ibbenezii, notorii pentru avariția, ba chiar calicia lor, au refuzat să plătească tributul cerut de *khali*, preferând să lupte. Cu toate că oamenii din Ib au obținut mai multe victorii, cea mai importantă fiind distrugerea *khalasarului* înfricoșătorului *Khal* Onqo într-o bătălie de pomină, dothrakii au venit în număr și mai mare, fiecare nou *khal* încercând să depășească cuceririle făcute de cel de dinaintea sa. *Khalasarele* i-au împins pe localnici tot mai mult înapoi, până când, în cele din urmă, au cucerit chiar și marele oraș Ibbish. *Khal* Scoro a fost primul care a intrat în oraș, sfărâmând Porțile Oaselor de Balenă pentru a prăda templele și comorile, ducând cu el în Vaes Dothrak statuile zeilor orașului. Ibbenezii l-au reconstruit, dar după o generație, Ibbishul a fost prădat din nou de *Khal* Rogo, care a pârjolit jumătate din oraș și a dus zece mii de femei în sclavie.

Astăzi, nu mai există decât ruine acolo unde a fost, cândva, Ibbishul, un loc pe care dothrakii l-au numit Vaes Aresak, sau Orașul Lașilor... deoarece atunci când *khalasarul* nepotului lui Onqo, *Khal* Dhako, s-a apropiat pentru a jefui din nou orașul, locuitorii rămași și-au luat navele și au fugit înapoi pe mare, în Ib. În mânia lui, Dhako nu numai că a pârjolit orașul abandonat, însă a ars atât de mult din împrejurimile lui, încât a fost poreclit după aceea Dragonul Nordului.

Ib mai deține un avanpost modest în Essos, chiar și astăzi, pe mica peninsulă înconjurată de mare și apărată de un zid din lemn la fel de lung precum Zidul de gheață al Rondului de Noapte, dar o treime ca înălțime, o palisadă din pământ și bușteni, gemând de turnuri de apărare și protejată de un șanț adânc. În spatele acestor lucrări defensive, oamenii din Ib au ridicat orașul Noul Ibbish pentru a domni asupra mult reduselor lor domenii, însă marinarii afirmă că noul oraș este un loc mohorât și mizerabil, care seamănă mai mult cu Ib Sar decât cu orașul prosper, transformat în ruine de stăpânii hergheliilor.

Terrio Erastes, marele aventurier braavosian, a consemnat cele întâmplate în timpul petrecut de el printre dothraki și a fost martorul căderii Ibbishului în timp ce era oaspetele *Khalului* Dhako. Cronica sa, *Foc asupra ierbii*, notează că despre *Khal* Dhako se spunea că-i făcea mare plăcere să fie considerat Dragonul Nordului, însă până la urmă a ajuns să regrete amarnic asta, când *khalasarul* său a fost spulberat în luptă de *Khal* Temmo, mai tânărul *khal* luându-l pe celălalt prizonier și dându-l flăcărilor, tăindu-i mâinile și picioarele, părțile sale bărbătești și prăjindu-i-le sub ochii lui, după ce i-a ars mai înainte nevestele și fiii.

LA EST DE IB

Dincolo de coastele Ibbishului și pădurile din Ifequevron, poalele munților Oasele se ridică din întinderile de iarbă și, mai departe spre est, munții înșiși coboară spre a întâlni marea. Chiar și de la zeci de kilometri depărtare, în Marea Tremurătoare, marile piscuri din nord, cu crestele lor înghețate și zimțate, par să sfâșie cerul. Krazaaj Zasqa numesc dothrakii partea cea mai nordică a Oaselor: Munții Albi.

Dincolo de ei se află o altă lume, una pe care foarte puțini din Westeros au vizitat-o. Aceia ajunși atât de departe, precum Lomas Longstrider, au venit pe uscat, printre trecătorile montane, sau pe mările calde din Sud și Porțile de Jad.

Deși partea de est a Mării Tremurătoare este la fel de bogată ca și apele din vest, puțini vin acolo ca să pescuiască, cu excepția celor din Ib, deoarece dincolo de Oase se găsesc ținuturile nomazilor Jogos Nhai, o rasă sălbatică de războinici călare, fără corăbii și cărora nu le place marea. Balenierele din Portul Ibben vin și vânează în mod constant la Mugetul Leviatanului, acolo unde se adună aceste animale imense pentru a se împreuna și a-și naște puii, iar pescarii ibbenezi vorbesc despre bancurile mari de cod din apele adânci, focile și morsele de pe insulele stâncoase din nord și despre crabii-păianjen și despre cei imperiali aflați peste tot, dar altfel, aceste mări din Est sunt pustii.

Și mai departe spre est se află așa-numitele O Mie de Insule (cartografii ibbenezi susțin că, de fapt, sunt mai puțin de trei sute), o adunătură mohorâtă de stânci bătute de vânt, înconjurate de mare, despre care unii cred că ar fi ultimele resturi ale unui regat scufundat, ale cărui orașe și turle au fost acoperite de mările umflate, acum multe mii de ani. Numai cei mai curajoși ori cei mai disperați dintre marinari au ajuns să pună piciorul aici, deoarece oamenii de pe aceste insule, deși sunt puțini la număr, sunt un popor ciudat, ostili străinilor, lipsiți de păr, cu o piele verzuie, care pilesc dinții femeilor lor ca să-i transforme în colți ascuțiți și taie pielița de pe vârful mădularelor bărbaților lor. Nu vorbesc nicio limbă cunoscută și se zice că-i sacrifică pe marinari zeilor lor solzoși, cu cap de pește, arătări pe care le cresc pe lângă țărmurile lor stâncoase, vizibile când se retrage fluxul. Deși sunt înconjurați de apă, insularii se tem atât de mult de mare, încât nu pun piciorul în apă, nici sub cea mai cumplită amenințare.

Nici chiar Corlys Velaryon n-a îndrăznit să navigheze mai departe spre est de cele O Mie de Insule; acesta a fost locul unde Șarpele de Mare s-a întors din marea sa călătorie nordică. De fapt, n-ar fi avut niciun motiv să continue, în afară de dorința lui arzătoare de a afla ce se află dincolo de orizont. Chiar și peștele pescuit în aceste mări estice are o formă ciudată, și se spune că are un gust amărui, neplăcut.

Numai un port demn de menționat poate fi găsit în Marea Tremurătoare, la est de Oase: Nefer, principalul oraș al regatului N'ghai, mărginit de faleze înalte, din calcar, și înconjurat veșnic de ceață. Privit dinspre port, Nefer pare mai mult un orășel, însă se spune că nouăzeci la sută din el se află sub pământ. Din acest motiv, călătorii îi spun Orașul Secret. Indiferent de nume, orașul are o reputație sinistră, de bârlog al necromanților și torționarilor.

Dincolo de N'ghai se află pădurile Mossovy, un ținut rece și întunecos, al schimbătorilor de formă și al vânătorilor de demoni. Dincolo de Mossovy...

Nimeni din Westeros n-ar putea spune cu adevărat ce se află. Unii septoni susțineau că lumea se termină la est de Mossovy, făcând loc tărâmului cețurilor, apoi celui al beznei și, în cele din urmă, unuia al furtunilor și haosului unde marea și cerul se contopesc. Marinarii și menestrelii și alți visători preferă să creadă că Marea Tremurătoare se întinde tot mai mult, la nesfârșit, dincolo de coastele din extremitatea estică ale Essosului, dincolo de insule și de continente necunoscute, netrecute pe hărți și la care n-a visat nimeni, unde oameni ciudați slujesc zei ciudați, sub stele nemaivăzute. Înțelepții sugerează că undeva, dincolo de apele pe care le cunoaștem, estul devine vest, iar Marea Tremurătoare se unește, cu siguranță, cu cea a Apusului, dacă este adevărat că lumea este rotundă.

S-ar putea să fie așa. Sau poate că nu. Până când va apărea un nou Șarpe de Mare care să plece într-o călătorie dincolo de răsărit, nimeni nu va ști cu siguranță.

OASELE ȘI DINCOLO DE MUNȚI

ÎN EST, DINCOLO DE Vaes Dothrak și de Mama Munților, Ținuturile Ierbii fac loc unor câmpii întinse și pădurilor, iar pământul de sub tălpile călătorilor devine tare și pietros și începe să urce tot mai mult. Dealurile devin tot mai sălbatice și mai abrupte și, destul de repede, în depărtare apar munții, piscurile lor mărețe părând că plutesc pe cerul de răsărit, uriași de un albastru-cenușiu, atât de imenși și de crestați, amenințători, încât chiar și Lomas Longstrider, pribeagul neînfricat (dacă legendele sunt adevărate), și-a pierdut curajul la vederea lor, crezând că ajunsese la capătul pământului.

Strămoșii dothrakilor și alte popoare cu herghelii de cai de prin Ținuturile Ierbii știau mai bine cum stau lucrurile pentru că unii își aminteau de cei care trecuseră munții pentru tărâmul de dincolo de ei. Au venit în Vest în speranța unor câmpii mai frumoase și belșug și în căutare de cuceriri, sau fugeau din calea vreunui dușman sălbatic? Poveștile lor nu se pun de acord, așa că s-ar putea să nu aflăm niciodată, însă de călătoriile lor putem fi siguri, deoarece și-au lăsat oasele în urmă, spre a le fi marcată trecerea pe-acolo. Oasele oamenilor, ale cailor, oasele uriașilor, cămilelor și bivolilor, ale tuturor dobitoacelor și păsărilor, oasele monștrilor pot fi găsite acolo, printre vârfurile sălbatice.

De la ele își trag munții numele: Oasele. Cel mai înalt lanț muntos din întreaga lume cunoscută, de la Marea Apusului și până la Asshai-lângă-Umbră, Oasele se întindeau de la Marea Tremurătoare până la Marea de Jad, un zid de rocă contorsionată și pietre ascuțite, întins pe mai bine de două mii de kilometri de la nord la sud și aproape cinci sute de kilometri de la est la vest.

Zăpezile adânci acoperă Oasele din nord, în vreme ce furtunile de nisip erodează piscurile și văile munților din sud, dându-le forme ciudate. În spațiul vast dintre ele, râuri tumultuoase mugesc prin canioanele adânci, iar cavernele mici conduc la altele mai mari și spre mări care n-au văzut niciodată lumina soarelui. Totuși, indiferent cât de ostili li s-ar părea acești munți celor care nu-i cunosc, Oasele au fost căminul unor oameni și al unor ciudățenii de-a lungul veacurilor. Chiar și vârfurile acoperite de zăpezi din extremitatea de nord a piscurilor (cunoscute drept Krazaaj Zasqa, Munții Albi, în limba dothrakilor), unde vânturile înghețate năvălesc dinspre Marea Tremurătoare iarnă sau vară, au fost, cândva, sălașul jhogwinilor, uriași din piatră, niște creaturi masive despre care se spune că erau de două ori mai mari decât cei din Westeros. Din păcate, ultimul dintre ei a dispărut acum o mie de ani; numai oasele lor masive marchează locurile pe unde au hălăduit cândva.

„O mie de drumuri duc la Oase", spun înțelepții de la Qarth și până în Qohor, „însă numai trei ies de-acolo." Pe cât de netrecut par Oasele, privindu-le de la distanță, există într-adevăr sute de căi bătute de oameni, drumuri ale caprelor, cărări făcute de animale, albii de pâraie și versanți pe care călătorii, negustorii și aventurierii își pot găsi drum în inima munților. În anumite locuri, cei din vechime au săpat trepte și tuneluri ascunse și pasaje care pot fi folosite numai de cei care știu cum să le găsească. Totuși, multe dintre aceste treceri sunt periculoase, iar altele sunt niște fundături sau capcane pentru cei neatenți.

Expediții mici, bine înarmate și cu provizii din belșug, își pot croi drum prin Oase printr-o mulțime de căi, atunci când sunt conduse de o călăuză care cunoaște pericolele. Oștirile, caravanele negustorești și oamenii singuri sunt sfătuiți însă să rămână pe rutele principale, cele trei mari trecători montane care leagă estul și vestul: Drumul Oțelului, Drumul Pietrei și Drumul Nisipului.

Drumul Oțelului (numit așa din cauza numeroaselor bătălii date aici) și Drumul Pietrei pleacă din Vaes Dothrak, primul mergând spre est, pe sub marile piscuri, celălalt șerpuind spre sud-est pentru a se alătura vechiului Drum al Mătăsii la ruinele Yinisharului (numit și Vaes Jini de stăpânii herghelilor) înainte de a începe să urce. Mult mai spre sud, Drumul Nisipului trece prin sudul Oaselor (munții sunt numiți, uneori, Oase Uscate, din pricina lipsei apei) și prin deșerturile din jur, legând marele oraș-port Qarth de cel al piețelor, Tiqui, poarta spre est.

Chiar și de-a lungul acestor rute foarte circulate, traversarea Oaselor este istovitoare și periculoasă... iar trecerea în siguranță este posibilă cu un anumit preț, deoarece de partea cealaltă a munților se află trei mărețe orașe-fortăreață, ultimele rămășițe ale unui cândva măreț Patriarhat al Hyrkoonului. Bayasabhad, Orașul Șerpilor, păzește capătul estic al Drumului Nisipului și cere tribut tuturor celor care vor să treacă. Drumul Pietrei, cu defileurile sale adânci și cărăruile sale șerpuite, nesfârșite, înguste, trece pe sub zidurile Samyrianei, un oraș din piatră cenușie, săpat chiar în roca munților pe care-i apără. În nord, războinicii îmbrăcați în blănuri călăresc pe Drumul Oțelului, pe podurile din frânghii și prin pasajele subterane, escortând caravane spre și dinspre Kayakayanaya, ale cărei ziduri sunt din bazalt negru, fier negru și oase galbene.

Cele trei orașe-fortăreață au fost la început forturi, avanposturi și garnizoane ridicate de Patriarhii din Hyrkoon, pentru

STÂNGA | *Femeie din cele O Mie de Insule.*

Multe relatări ne informează că războinicii munților de la Kayakayanaya, Samyriana și Bayasabhad sunt cu toții femei, fiicele Măriților Părinți care guvernează aceste orașe, unde fetele învață să călărească și să se cațere pe munte înainte să fi învățat să meargă, și că sunt școlite în arta de a trage cu arcul, să lupte cu sulița, cuțitul și praștia încă din fragedă pruncie. Lomas Longstrider însuși ne spune că nu există nicăieri luptători mai feroce. Cât despre frații lor, fiii Măriților Părinți, nouăzeci și nouă dintr-o sută sunt castrați când ajung la vârsta bărbăției și-și trăiesc viața ca eunuci, slujindu-și orașele ca scribi, preoți, învățați, servitori, bucătari, fermieri și meșteșugari. Numai cei mai promițători dintre ei, cei mai masivi și mai puternici și mai chipeși, primesc permisiunea de a procrea și de a ajunge ei înșiși Mării Părinți. Lucrarea Maesterului Naylin, *Rubine și fier* – cunoscut pentru aserțiunea sa cum că femeile-războinice poartă inele de fier în sfârcuri și rubine pe obraji – analizează circumstanțele care au dus la astfel de obiceiuri stranii.

a păzi hotarele vestice ale regatului lor împotriva briganzilor, nelegiuiților și barbarilor din Oase și a sălbaticilor de dincolo de munți. În decursul veacurilor însă, citadelele s-au transformat în orașe, în vreme ce Hyrkoonul însuși s-a risipit în praf, pe când lacurile și râurile sale au secat și câmpiile sale cândva fertile s-au transformat în deșert. Astăzi, inima Hyrkoonului este Imensa Mare de Nisip, o pustietate enormă de dune în continuă mișcare, de albii de râuri secate și forturi și orașe în ruine, toropite de căldură. Se zice că apa fierbe și dispare imediat, atât de cald este în zonele adânci din sudul mării.

Dincolo de Imensa Mare de Nisip așteaptă o altă lume: Estul Îndepărtat, un ținut vast de câmpii și dealuri, văi ce par nesfârșite, unde zei stranii domnesc asupra unor oameni și mai stranii. Multe orașe mărețe și regate mândre s-au ridicat și-au înflorit și s-au spulberat din Zorii Vremurilor; majoritatea acestora sunt puțin cunoscute în Vest, inclusiv numele lor fiind demult uitate. Istoriile din Estul Îndepărtat sunt cunoscute în Citadelă numai în linii mari, și chiar și în acele povești care au ajuns până la noi, peste mulți kilometri de munți și deșerturi, sunt multe omisiuni, părți lipsă și contradicții, făcând imposibilă stabilirea cu certitudine care parte este adevărată și care apărută din imaginația înfierbântată a baladiștilor, povestitorilor și doicilor.

Totuși, cea mai veche și mai măreață dintre civilizațiile estice a rezistat până în zilele noastre: străvechiul, gloriosul Imperiu de Aur al Yi Ti.

YI TI

Un loc faimos, chiar și pentru cele Șapte Regate, Yi Ti este o țară imensă și diversă, un tărâm de câmpii bătute de vânt și de dealuri cu pante blânde, jungle și păduri, lacuri adânci și râuri vijelioase și mări interioare tot mai mici. Bogăția sa legendară este atât de mare, încât le permite prinților săi să trăiască în case din aur masiv și să servească la masă delicatese din carne dulce, presărate cu perle și jad. Lomas Longstrider, uluit de minunățiile sale, a spus despre Yi Ti că este „ținutul a o mie de zei și a o sută de prinți, guvernat de un împărat-zeu".

Cei care au vizitat astăzi Yi Ti ne spun că acei o mie de zei și o sută de prinți există... însă sunt trei împărați-zei, fiecare susținând că este cel în drept să poarte veșmintele din fir de aur, perle verzi și jad pe care tradiția le atribuie numai împăratului. Niciunul nu deține cu adevărat puterea; cu toate că milioane de oameni din Yin îl pot venera pe împăratul azuriu, prosternându-se înaintea lui de fiecare dată când își face apariția, prerogativele sale imperiale nu se extind dincolo de zidurile orașului său. Cei o sută de prinți despre care scria Lomas Longstrider își conduc propriile lor domenii după cum doresc, la fel ca briganzii, preoții-regi, vrăjitorii, căpeteniile războinice și generalii imperiali, colectorii de impozite din afara domeniilor lor.

Lucrurile n-au stat întotdeauna așa. În vremurile vechi, zeii-împărați din Yi Ti erau la fel de puternici ca orice conducător de pe fața pământului, cu bogății care o depășeau chiar și pe cea a Valyriei, la apogeul său, și armate de o mărime inimaginabilă.

La început, declară scribii clericali din Yin, toate ținuturile dintre Oase și deșertul înghețat numit Pustietatea Cenușie, de la Marea Tremurătoare și până la Marea de Jad (incluzând chiar și marea și sacra insulă Leng), formau un singur teritoriu guvernat de Zeul-pe-Pământ, singurul fiu zămislit de Leul Nopții și Fecioara-din-Lumină-Făcută, care se deplasa prin domeniile sale într-un palanchin dăltuit dintr-o perlă și purtat

DREAPTA | *Eroul din Hyrkoon cu spada Aducătoarea Luminii, conducându-i pe cei virtuoși în luptă.*

de sute de regine, soțiile lui. Timp de zece mii de ani, Marele Imperiu al Zorilor a înflorit în pace și belșug, sub conducerea Zeului-pe-Pământ, până când acesta a urcat în cele din urmă la stele, pentru a se alătura strămoșilor săi.

Dominația asupra omenirii a trecut atunci la fiul său cel mai mare, cunoscut drept Împăratul Perlă, care a domnit și el o mie de ani. Împăratul de Jad, Împăratul de Turmalină, Împăratul de Onix, Împăratul de Topaz și Împăratul de Opal au urmat, rând pe rând, fiecare cârmuind timp de secole... dar fiecare domnie a fost mai scurtă și cu mai multe probleme decât precedenta, deoarece barbarii și fiarele se înghesuiau la hotarele Marelui Imperiu. Regii mai mărunți au devenit tot mai îngâmfați și rebeli, iar oamenii de rând au cedat în fața caliciei, pizmei, poftelor, omorului, incestului, lăcomiei și trândăviei.

Când fiica Împăratului de Opal i-a succedat ca Împărăteasă de Ametist, fratele ei mai mic, plin de pizmă, a dat-o jos de pe tron și-a ucis-o, proclamându-se drept Împăratul de Hematit și începând o domnie a terorii. Practica magia neagră, tortura și necromanția, și-a târât poporul în sclavie, și-a luat o femeie-tigru drept soață, se ospăta cu carne de om și i-a răpus pe adevărații zei pentru a sluji o piatră neagră căzută din cer. (Majoritatea savanților îl consideră pe Împăratul de Hematit Marele Preot al sinistrei Biserici a Înțelepciunii Astrale, care continuă să existe și în zilele noastre în multe orașe-port din întreaga lume cunoscută.)

În analele Estului Îndepărtat, Trădarea Sângeroasă, după cum a fost numită uzurparea sa, a marcat începutul epocii beznei cunoscute drept Noaptea cea Lungă. Disperată din pricina răului dezlănțuit pe pământ, Fecioara-din-Lumină-Făcută și-a întors spatele de la lume, iar Leul Nopții s-a supărat, pedepsind decăderea oamenilor.

Cât timp a durat această beznă nimeni n-ar putea spune, însă cu toții sunt de acord că a ținut numai până când un mare războinic – cunoscut sub mai multe nume: Eroul din Hyrkoon, Azor Ahai, Yin Tar, Neferion și Eldric Izgonitorul Umbrelor – s-a ridicat pentru a restabili curajul seminției omenești și pentru a-i conduce pe cei virtuoși la luptă cu sabia sa de foc, Aducătoarea Luminii. El a alungat bezna, iar lumina și dragostea s-au întors din nou în lume.

Dar Marele Imperiu al Zorilor nu s-a refăcut, deoarece lumea cea nouă era dominată de anarhie, în care fiecare trib al oamenilor și-a văzut de ale lui, temător de toți ceilalți, iar

războiul, poftele și omorul au durat chiar și până în zilele noastre. Sau așa cred bărbații și femeile din Estul Îndepărtat.

În Citadela Orașului Vechi și în alte centre de cunoaștere din Vest, maesterii consideră relatările despre Marele Imperiu și căderea lui niște simple legende, nu o istorie adevărată, dar niciunul nu se îndoiește că civilizația Yi Ti este străveche, poate chiar contemporană cu regatele Reginelor Pescarilor, de lângă Marea Argintie. Chiar în Yi Ti, preoții insistă că primele târguri și orașe ale omenirii s-au ridicat de-a lungul țărmurilor Mării de Jad și neagă revendicările rivale din Sarnor și Ghis, considerându-le lăudăroșenii ale sălbaticilor și copiilor.

Indiferent care este adevărul, Yi Ti a fost, dincolo de orice îndoială, unul dintre locurile unde oamenii s-au ridicat pentru prima dată din întunericul sălbăticiei la civilizație... și cunoaștere, deoarece înțelepții din Est citeau și scriau de multe mii de ani. Cele mai vechi hrisoave ale lor sunt prețuite, aproape venerate, dar și păzite cu strășnicie de învățații lor. Astfel de consemnări am pus noi laolaltă din mărturiile călătorilor și textele izolate, care au scăpat din Yi Ti, pentru a-și găsi calea peste mări și țări către Citadelă.

Aici nu vrem să spunem povestea Yi Ti, cu sutele de împărați și miriadele de războaie și cuceriri și rebeliuni. E suficient să amintim că Imperiul de Aur a cunoscut epoci de aur și epoci întunecate, că s-a dezvoltat și a intrat în declin și iar s-a dezvoltat de-a lungul secolelor, că au fost inundații catastrofale și secetă și furtuni de nisip și cutremure violente care au înghițit orașe întregi, că mii de eroi, hoți, curtezane, vrăjitori și învățați i-au marcat istoria.

După ce Estul Îndepărtat a ieșit din Noaptea cea Lungă și din secolele de haos care au urmat, 11 dinastii au condus ținuturile pe care le numim astăzi Yi Ti. Unele au dispărut după 500 de ani, dar o alta a condus 700 de ani. Trecerea de la una la alta a fost pașnică sau înecată în sânge și oțel. De patru ori stingerea unei dinastii a fost urmată de anarhie, timp în care căpeteniile războinice și regii mărunți s-au războit între ei pentru supremație, cea mai lungă asemenea perioadă durând peste un secol.

Cu toate că Yi Ti era un ținut vast, mare parte din el fiind acoperit de păduri dese și jungle înăbușitoare, călătoria de la un capăt la celălalt al imperiului este rapidă și sigură, deoarece marea rețea de drumuri pietruite, construite de Împărații

ZEII-ÎMPĂRAȚI DIN YI TI

Pentru a aminti fie și numai cele mai importante evenimente din această istorie îndelungată, am avea nevoie de mai multe cuvinte decât ne stau la îndemână, dar trebuie să-i pomenim măcar pe câțiva dintre zeii-împărați legendari ai Yi Ti:

Har Loi, primul dintre împărații cenușii, despre al cărui tron s-a spus că ar fi fost o șa, pentru că și-a petrecut întreaga domnie în luptă, călărind de la o bătălie la alta.

Choq Choq, cocoșat, al cincisprezecelea și ultimul dintre împărații indigo, a avut o sută de soții și o mie de ibovnice și-a zămislit fiice fără număr, însă n-a putut niciodată să aibă un fiu.

Mengo Quen, Zeul Lucitor, cel de-al treilea împărat de jad verde, care a domnit dintr-un palat unde podelele, pereții și coloanele erau acoperite cu foiță de aur, iar toate obiectele erau din aur, chiar și oalele de noapte.

Lo Tho, numit Lo Lingură Lungă sau Lo cel Groaznic, cel de-al douăzeci și doilea împărat stacojiu, un vrăjitor renumit și canibal, despre care se zice că s-ar fi ospătat la cină cu creierii dușmanilor săi, în timp ce mai trăiau, folosindu-se de o lingură lungă, după ce creștetul lor era îndepărtat.

Lo Doq, numit și Lo Prostănacul, cel de-al treizeci și patrulea dintre împărații stacojii, după cât se pare greu de cap, blagoslovit și cu un beteșug care-l făcea să se smucească și să se împleticească atunci când mergea și să-i curgă balele când încerca să vorbească, a cârmuit însă cu înțelepciune timp de peste treizeci de ani (cu toate că unii erau convinși că adevăratul conducător era soața lui, remarcabila împărăteasă Bathi Ma Lo).

Cei Nouă Eunuci, împărații sidefii care au adus în Yi Ti 130 de ani de pace și prosperitate. Ca tineri prinți, au trăit ca oricare alți oameni, luându-și soții și ibovnice, zămislind moștenitori, însă la urcarea pe tron, fiecare dintre ei a renunțat la bărbăție, pentru a se dedica trup și suflet imperiului.

Jar Har și fiii săi, Jar Joq și Jar Han, cel de-al șaselea, al șaptelea și al optulea dintre împărații verdelui mării, sub a căror cârmuire imperiul a ajuns la apogeul puterii sale. Jar Har a cucerit Leng, Jar Joq a luat Marele Moraq, Jar Han a pretins tribut de la Qarth, Vechiul Ghis, Asshai și din alte ținuturi îndepărtate, făcând negoț cu Valyria.

Chai Duq, cel de-al patrulea împărat galben, a luat de soție o nobilă din Valyria și a ținut un dragon la curtea sa.

Eunuci din vechime, nu are egal în întreaga lume, cu excepția drumurilor dragonilor ale valyrienilor.

Și orașele din Yi Ti sunt vestite pentru că niciun alt ținut nu se poate lăuda cu atâtea. Dacă este să-l credem pe Lomas Longstrider, niciunul dintre orașele din Vest nu se poate compara cu cele din Yi Ti, ca mărime și splendoare. „Chiar și ruinele lor le fac de rușine pe ale noastre", a zis Longstrider... iar ruine sunt peste tot în Yi Ti. În al său *Compendiu de Jad*, Colloquo Votar – cea mai bună sursă din Westeros în ceea ce privește tărâmurile de la Marea de Jad – a scris că sub orice oraș din Yi Ti zac alte trei orașe străvechi îngropate.

De-a lungul secolelor, capitala Imperiului de Aur s-a tot mutat de câteva zeci de ori, pe măsură ce lorzii rivali se înfruntau și dinastiile prosperau și se prăbușeau. Împărații cenușii, împărații indigo și cei sidefii au domnit din Yin, pe țărmul Mării de Jad, primul și cel mai glorios dintre orașele din Yi Ti, însă împărații stacojii au clădit un nou oraș în inima junglei și l-au numit Si Qo cel Glorios (pierit demult și năpădit de vegetație, gloria sa trăind astăzi numai în legende), în vreme ce împărații violeți au preferat Tiqui, orașul cu multe turnuri din dealurile vestice, iar împărații maro și-au ținut curtea lor marțială în Jinqi, mai bine pregătit să păzească hotarele imperiului împotriva prădătorilor din Ținuturile Umbrei.

Astăzi, Yin este din nou capitala imperiului Yi Ti. Acolo se află cel de-al șaptesprezecelea împărat azuriu, Bu Gai, care locuiește într-un palat splendid, mai mare decât întregul Debarcader al Regelui. Totuși, departe în est, mult dincolo de hotarele Imperiului de Aur propriu-zis, dincolo de legendarii Munți din Morn, în orașul Carcosa de la Marea Ascunsă, trăiește în exil un lord vrăjitor care susține că ar fi cel de-al șaizeci și nouălea împărat galben, dintr-o dinastie dispărută de o mie de ani. Și mai recent, un general pe nume Pol Qo, Ciocanul din Jogos Nhai, și-a atribuit singur onorurile imperiale, numindu-se primul dintre împărații portocalii, având un oraș-garnizoană rudimentar, întins, drept capitală, numit Orașul Negustorilor. Care dintre acești trei împărați se va impune este o întrebare lăsată în seama istoricilor anilor care vor veni.

Nicio discuție despre Yi Ti n-ar fi completă fără menționarea celor Cinci Forturi, un șir de citadele masive, așezate de-a lungul hotarelor din nord-estul îndepărtat ale Imperiului de Aur, între Marea Sângerândă (numită așa din pricina nuanței adâncurilor sale, despre care se crede că este dată de o plantă ce crește numai acolo) și Munții din Morn. Cele Cinci Forturi sunt foarte vechi, mai vechi decât Imperiul de Aur însuși; unii susțin că ar fi fost ridicate de Împăratul Perlă în timpul zorilor Marelui Imperiu pentru a-i ține pe Leul Nopții și pe demonii săi departe de tărâmul oamenilor... și, într-adevăr, există ceva zeiesc, sau demonic, în dimensiunea monstruoasă a forturilor, deoarece fiecare dintre ele este destul de mare ca să găzduiască zece mii de oameni, iar zidurile lor masive se ridică la o înălțime de aproape trei sute de metri.

Despre ținuturile de dincolo de cele Cinci Forturi știm chiar și mai puține. Legendele, născocirile și poveștile călătorilor sunt singurele care ajung la noi din aceste locuri îndepărtate.

Unii învățați din Vest au sugerat o implicare valyriană în construirea celor Cinci Forturi, deoarece marile ziduri sunt făcute dintr-o singură lespede din piatră neagră topită, care aduce cu anumite citadele valyriene din Vest... însă acest lucru pare puțin probabil, deoarece forturile sunt anterioare apariției Regatului Liber și nu există nicio consemnare a vreunuia dintre stăpânii dragonilor care să fi ajuns vreodată atât de departe în Est.

Așa că cele Cinci Forturi vor rămâne un mister. Ele se află acolo și astăzi, neafectate de trecerea vremurilor, păzind hotarele Imperiului de Aur împotriva cotropitorilor veniți din Pustietatea Cenușie.

Auzim despre orașe unde oamenii se înalță în zbor ca vulturii, având aripi din piele, despre orașe construite din oase, despre o rasă de oameni lipsiți de sânge, care locuiesc între valea adâncă numită Adâncul Secat și munți. Ne ajung la urechi zvonuri despre Pustietatea Cenușie și canibalii săi de nisipuri și despre shrykes, cei care locuiesc acolo, niște creaturi doar pe jumătate oameni, cu pielea acoperită de solzi cenușii și o mușcătură veninoasă. Oare aceștia sunt adevărații oameni-șopârlă sau (mai mult ca sigur) oameni îmbrăcați în piei de șopârlă? Sau nu sunt decât niște povești, ca acei grumkini și snarci din deșerturile estice? Și chiar și shrykesii par să fie îngroziți de K'dath din Pustietatea Cenușie, un oraș despre care se spune că este mai vechi decât timpul însuși, unde se oficiază rituri de nedescris, doar pentru a potoli foamea zeilor nebuni. Oare chiar există un asemenea oraș? Și dacă da, care-i esența sa?

Asupra acestor chestiuni, chiar și Lomas Longstrider rămâne tăcut. Poate că preoții din Yi Ti știu, însă dacă așa este, nu sunt adevăruri pe care pot să ni le împărtășească.

CÂMPIILE JOGOS NHAILOR

La nord de Yi Ti, câmpiile măturate de vânturi și dealurile line care se întind de la hotarele Imperiului de Aur spre țărmurile dezolante ale Mării Tremurătoare sunt dominate de o rasă de războinici călare numiți Jogos Nhai. La fel ca și dothrakii din Ținuturile Ierbii din vest, sunt un popor nomad care trăiește în iurte, corturi și în șa, un popor mândru și fără astâmpăr, care consideră libertatea mai presus de orice și nu sunt dispuși să rămână prea mult timp într-un loc.

Totuși, din multe puncte de vedere acești călăreți ai Estului Îndepărtat sunt foarte diferiți de stăpânii hergheliilor din vest. Jogos Nhai sunt în primul rând cu un cap mai scunzi decât confrații lor și chiar și mai puțin atractivi pentru ochii vesticilor: sunt îndesați, crăcănați și tuciurii, cu cap mare, fețe mici și o piele pământie. Bărbații și femeile au capetele țuguiate, un rezultat al obiceiului lor ciudat de a lega capul nou-născuților în primii doi ani ai vieții. Dacă războinicii dothraki se fălesc cu lungimea cozilor lor împletite, bărbații Jogos Nhai se rad în cap, lăsând doar o șuviță în creștet, în vreme ce femeile rămân cu totul pleșuve și se spune că-și rad și părul de pe organele sexuale.

Armăsarii Jogos Nhai sunt mai mărunți decât armăsarii focoși ai dothrakilor, deoarece câmpiile de la est de Oase sunt mai uscate și mai puțin fertile decât Marea Dothraki, iarba mai rară oferind hrană mai puțină pentru cai. Și astfel, acești călăreți estici încalecă pe zarmăsari, niște jivine robuste, zămislite inițial prin împerecherea cailor cu niște creaturi ciudate, asemănătoare lor, din regiunile sudice ale Yi Ti și din insula Leng. Animale nărăvașe, cu dungi albe și negre pe crupă, zarmăsarii Jogos Nhailor sunt renumiți pentru forța lor și se crede că pot supraviețui numai cu buruieni și iarba-dracului, timp de multe ocoluri ale lunii, și pot merge pe distanțe lungi fără apă sau nutreț.

Spre deosebire de dothraki, ai căror *khali* conduc *khalasare* imense peste Ținuturile Ierbii, Jogos Nhai se deplasează în grupuri mici, strâns înrudite prin sânge. Fiecare este condus de un *jhat*, sau o căpetenie războinică, și de o cântăreață a lunii, care combină rolurile de preoteasă, vindecătoare și judecător. *Jhatul* conduce în război, în luptă și în atacuri, în vreme ce restul problemelor sunt rezolvate de preoteasa grupului.

Khalii dothraki sunt implicați în războaie nesfârșite unul împotriva celuilalt, dincolo de locurile sacre ale Vaes Dothrak, orașul lor sfânt, însă zeii Jogos Nhai le interzic să verse sângele propriului lor popor (tinerii călăresc pentru a fura caprele, câinii și zarmăsarii altor grupuri, în vreme ce surorile lor se duc ca să răpească soți, însă acestea sunt ritualuri consfințite de zeii din câmpii, iar în timpul desfășurării lor nu poate exista nicio vărsare de sânge).

Fața pe care o arată călăreții de zarmăsari celor din afară este cu totul alta însă, deoarece ei se află într-un război perpetuu cu toate popoarele din jur. Atacurile lor asupra N'ghai, vechiul ținut din nord-estul domeniilor lor, au redus un regat cândva mândru la un singur oraș (Nefer) și împrejurimile sale. Legenda spune că Jogos Nhai, conduși de *jhattar – jhatul jhaturilor* și căpetenia războinică supremă – Gharak Sașiul, au fost cei care i-au ucis pe ultimii uriași de piatră Jhogwin în Bătălia de la Dealurile Urlătoare.

Înainte de Vremurile Secetoase și sosirea Imensei Mări de Nisip, Jogos Nhai au dus multe războaie sângeroase la hotare și împotriva Patriarhatului din Hyrkoon, otrăvind râurile și fântânile, pârjolind târgurile și orașele și luând cu ei, în câmpii, mii de oameni în sclavie, în vreme ce Hyrkoon, la rândul lor, au sacrificat zeci de mii de călăreți pe zarmăsari pentru zeii lor siniștri și flămânzi. Dușmănia dintre nomazi și femeile-războinice din Oase este profundă și crâncenă, chiar și astăzi, iar în decursul secolelor, zeci de *jhattari* și-au condus armatele pe Drumul Oțelului. Până acum, toate aceste atacuri s-au spulberat la zidurile Kayakayanayei, dar cântărețele lunii încă mai cântă despre venirea zilei glorioase când Jogos Nhai vor triumfa și se vor risipi peste munți pentru a cuceri pământurile mănoase de dincolo de ei.

Nici chiar mărețul Imperiu de Aur al Yi Ti nu este scutit de jafurile Jogos Nhai, după cum au aflat, spre durerea lor, mulți lorzi și prinți. Raidurile și incursiunile făcute în interiorul imperiului sunt un mod de viață pentru nomazi, sursa aurului și pietrelor prețioase care ornează brațele cântărețelor lunii și ale *jhatilor* și ale sclavilor care-i slujesc pe ei și turmele lor. În ultimii două mii de ani, călăreții zarmăsarilor de pe câmpiile nordice au transformat în

Printre Jogos Nhai, *jhatii* sunt de obicei bărbați, iar cântărețele lunii femei, însă pot fi și femei *jhat* și bărbați cântăreți ai lunii. Însă acest lucru nu este remarcat întotdeauna de străini, pentru că o fată care alege calea războiului trebuie să se îmbrace și să trăiască ca un bărbat, în vreme ce un băiat care vrea să devină cântăreț al lunii trebuie să se îmbrace și să trăiască ca o femeie.

DREAPTA | *Jogos Nhai călărind zarmăsari.*

ruine zeci de orașe din Yi Ti, sute de cătune, ferme și lanuri fără număr.

În acest timp, mulți dintre generalii imperiali și trei zei-împărați au condus armate peste câmpii, pentru a-i supune pe nomazi. Istoria ne spune că astfel de încercări se termină arareori bine. Invadatorii pot măcelări turmele nomazilor, le pot arde corturile și iurtele, pot lua tribut sub formă de aur, bunuri și sclavi de la grupurile pe care au norocul să le întâlnească, și chiar să forțeze o mână de *jhati* să-i jure fidelitate eternă zeului-împărat și să renunțe pe veci la raiduri... însă majoritatea Jogos Nhai fug de armatele imperiale, refuzând să lupte, iar mai devreme sau mai târziu, generalul sau împăratul își pierde răbdarea și se întoarce acasă, astfel că viața-și reia cursul.

În timpul îndelungatei domnii a lui Lo Han, cel de-al patruzeci și doilea împărat stacojiu, trei astfel de invazii ale câmpiilor s-au terminat așa, și totuși, la sfârșitul zilelor sale, Jogo Nhai erau mai îndrăzneți și mai rapace decât fuseseră când îmbrăcase el veșmintele imperiale. Astfel, la moartea sa, tânărul și curajosul său fiu Lo Bu s-a hotărât să pună capăt amenințării reprezentate de nomazi, o dată pentru totdeauna. Adunând o armată imensă, de vreo trei sute de mii de oameni, pare-se, acest tânăr și aprig împărat a trecut hotarele având ca scop doar să măcelărească. Tributul nu-l putea face să se răzgândească, nici ostaticii, nici jurămintele de loialitate și nici ofertele de pace; marea sa armată s-a desfășurat în câmpii ca o seceră, distrugând tot, lăsând în urmă un pustiu pârjolit și distrus.

Când Jogos Nhai au recurs la tacticile lor tradiționale, dispărând la apropierea lui, Lo Bu și-a împărțit numeroasa oștire în treisprezece armate mai mici și le-a trimis înainte în toate direcțiile pentru a-i vâna pe nomazi, oriunde s-ar fi aflat aceștia. S-a consemnat că un milion de Jogo Nhai au murit de mâna lor.

În cele din urmă, nomazii, confruntați cu dispariția neamului lor, au făcut ceea ce nu mai făcuseră niciodată. O mie de clanuri rivale și-au unit forțele și au pus în fruntea lor un *jhattar*, o femeie îmbrăcată în cămașă de zale bărbătească, numită Zhea. Cunoscută drept Zhea cea Stearpă, Zhea Față-de-Zarmăsar și Zhea cea Crudă, renumită pentru viclenia ei, este pomenită până în ziua de astăzi în Imperiul de Aur din Yi Ti, unde mamele-i șoptesc numele pentru a-și cumințți copiii neastâmpărați.

În ceea ce privește curajul, valoarea și priceperea la arme, Lo Bu nu avea pereche, însă la viclenie a fost întrecut de Zhea. Războiul dintre tânărul împărat și *jhattara* zbârcită a durat mai puțin de doi ani. Zhea a izolat fiecare dintre cele treisprezece armate ale lui Lo Bu, le-a ucis iscoadele și căutătorii de provizii, le-a înfometat, le-a lăsat fără apă, le-a atras prin pustietăți și capcane și le-a distrus una câte una. În cele din urmă, călăreții ei iuți s-au aruncat asupra armatei conduse de Lo Bu, urmând o noapte de carnagiu și măcel atât de îngrozitoare, încât fiecare fir de apă pe o rază de o sută de kilometri era plin de sânge.

Printre cei măcelăriți s-a numărat și Lo Bu însuși, cel de-al patruzeci și treilea și ultimul dintre împărații stacojii. Când capul său tăiat i-a fost adus lui Zhea, ea a poruncit să-i fie îndepărtată carnea de pe oase, astfel încât craniul să fie aurit și să devină cupa ei. De atunci încolo, fiecare *jhattar* al Jogo Nhai a băut lapte fermentat de zarmăsar din tigva poleită a Băiatului Curajos Numai Pe Jumătate, după cum i s-a spus lui Lo Bu.

LENG

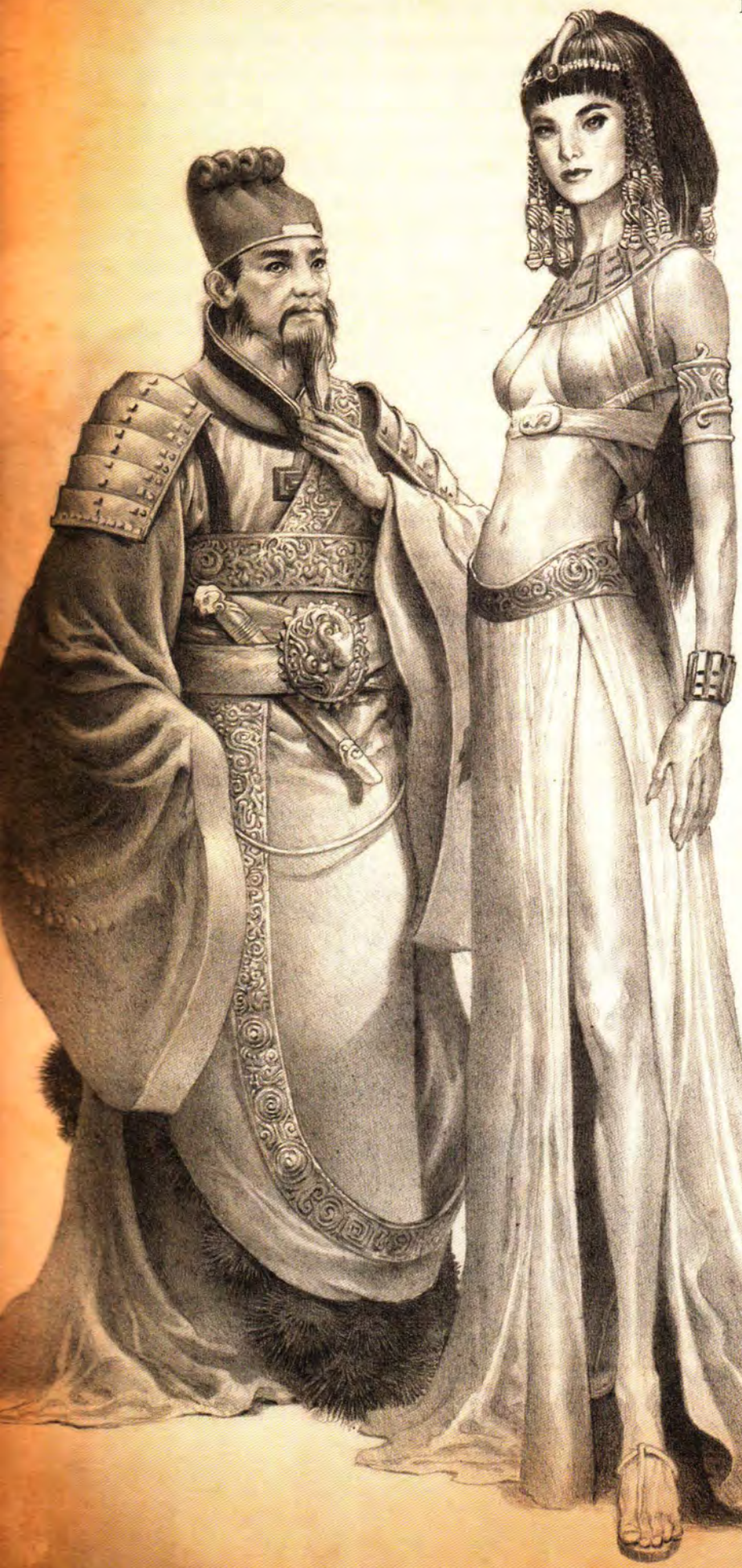

La sud-est de Yin, înconjurată de valurile calde ale Mării de Jad, insula înverzită Leng este căminul a „zece mii de tigri și 10 milioane de maimuțe", sau cel puțin așa spunea Lomas Longstrider. Maimuțele mari din Leng sunt și ele vestite; printre ele se găsesc maimuțele cocoșate și pătate, despre care se spune că sunt aproape la fel de istețe ca și oamenii, și maimuțele cu glugă, la fel de mari ca uriașii și atât de puternice, încât pot smulge brațele și picioarele unui om la fel de ușor pe cât ar rupe un băiețel aripile unei muște.

Istoria insulei Leng este la fel de lungă precum cea a Yi Ti însuși, însă se știu foarte puține despre ea la vest de Strâmtoarea de Jad. În străfundurile junglei din insulă se găsesc ruine neobișnuite: clădiri masive, surpate demult și atât de năpădite de vegetație, încât mormanele de dărâmături rămân la suprafață... însă sub pământ, ni se spune, labirinturi nesfârșite duc spre încăperi vaste, iar trepte săpate în piatră coboară sute de metri sub pământ. Niciun om n-ar putea spune cine a construit aceste orașe sau când. Ele rămân, poate, singura urmă lăsată de un popor dispărut.

Actualii locuitori ai Lengului sunt de două feluri, atât de diferiți unii de alții, încât trebuie considerate două popoare aparte.

În mare parte din istoria sa recentă, Leng a făcut parte din Imperiul de Aur al Yi Ti, condus din Yin sau Jinqi. În aceste epoci, zeci de mii de soldați, negustori, aventurieri și mercenari au migrat dinspre imperiu pe insulă, căutându-și norocul acolo. Cu toate că Leng s-a eliberat de sub cârmuirea Yi Ti acum patru sute de ani, două treimi din nordul insulei sunt încă dominate de urmașii acestor invadatori din imperiu.

ALTE INSULE DEMNE DE MENȚIONAT DIN MAREA DE JAD, AȘA CUM AU FOST CONSEMNATE DE CORLYS VELARYON ÎN SCRISORILE SALE

Insula Elefanților, al cărei *shan* domnește dintr-un palat de fildeș.

Marahai, insula paradiziacă, o semilună înverzită, încadrată de două insule de foc, unde munți aprinși scuipă nori de piatră topită, zi și noapte.

Insula Bicelor, o stație intermediară, mohorâtă și pustie, unde negustorii de sclavi din șase ținuturi cumpără, vând, împerechează, supun și-și marchează sclavii înainte de a-i trimite mai departe.

Pentru ochiul drumețului, ei nu se deosebesc de oamenii Imperiului de Aur; vorbesc un dialect al aceleiași limbi, se roagă acelorași zei, mănâncă aceeași mâncare, au aceleași obiceiuri și chiar respectă același împărat azuriu din Yin... cu toate că o venerează numai pe zeița lor împărătească. Principalele lor orașe, Leng Yi și Leng Ma, seamănă cu Yin și Jinqi mai mult decât cu Turrani, orașul din sud.

În treimea din sud a Leng trăiesc urmașii celor alungați de invadatorii din Imperiul de Aur. Lengii băștinași sunt, probabil, cei mai înalți dintre toate semințiile cunoscute ale omenirii, mulți dintre bărbații lor ajungând și la peste doi metri înălțime, unii dintre ei având chiar trei metri. Cu picioare lungi și zvelți, cu pielea de culoarea tecului uns, au ochi mari, aurii, și se presupune că pot vedea mai departe și mai bine decât alți oameni, în special noaptea. Deși sunt extrem de înalte, femeile din Leng sunt vestite pentru agilitatea și drăgălășenia lor, de o frumusețe copleșitoare.

Mare parte din istoria sa, Leng a fost o insulă misterioasă, deoarece băștinașii rareori s-au îndepărtat prea mult de propriile țărmuri, iar navigatorii care au ajuns la coastele lor în timpul traversării Mării de Jad au fost întâmpinați cu o asemenea răceală, încât n-au îndrăznit să debarce. Pe lengi nu-i interesează zeii străini, mărfurile străine sau hainele și obiceiurile; nici nu le îngăduie străinilor să le exploateze zăcămintele de aur, să le taie copacii, să le culeagă fructele ori să pescuiască în mările lor. Cei care încearcă asta au parte de un sfârșit rapid și sângeros. Leng a devenit cunoscut drept un sălaș al demonilor și vrăjitorilor, un loc de evitat, o insulă interzisă. Și-așa a rămas pentru multe secole.

Cei care au deschis Leng comerțului au fost marinarii din Imperiul de Aur, însă chiar și pe atunci insula a rămas un loc periculos pentru străini, deoarece despre împărăteasa din Leng se spunea că stătea la sfat cu Cei Vechi, zei aflați în străfundurile ruinelor orașelor subterane, iar din când în când aceștia îi cereau să-i omoare pe toți străinii de pe insulă. Se știe că acest lucru s-a petrecut de cel puțin patru ori în istoria insulei, dacă este să ne încredem în *Compendiul de Jad* al lui Colloquo Votar.

Numai după ce Jar Har, al șaselea dintre împărații verde-marin, a cucerit Lengul cu foc și oțel și l-a anexat imperiului său, asemenea masacre au încetat o dată pentru totdeauna.

În cele patru secole de când Leng s-a scuturat de jugul Yi Ti, insula a înflorit sub cârmuirea numeroaselor zeițe-împărătese. Prima din actuala dinastie, încă cinstită drept Khiara cea Mare, a fost de descendență Leng pură; pentru a-și îmbuna supușii, a luat doi soți, unul din Leng și unul din Yi Ti. Acest obicei a fost continuat de fiicele sale. Prin tradiție, primii consorți imperiali comandă armatele împărătesei, iar ceilalți, flotele sale.

Legendele susțin că Cei Vechi încă ar mai trăi sub jungla din Leng. Atât de mulți războinici trimiși de Jar Har sub ruine s-au întors nebuni sau deloc, că zeul-împărat a decretat, în cele din urmă, că imensele ruine ale orașelor subterane trebuie astupate și date uitării. Chiar și astăzi este interzis să intri în astfel de locuri, sub pedeapsa torturii și a morții.

STÂNGA | *Bărbat din Yi Ti și femeie din Leng.*

Și iată că aproape am ajuns la capătul lumii.

Sau cel puțin la capătul lumii pe care o cunoaștem noi.

Cel mai mare oraș aflat în extremitatea estică și sudică a lumii cunoscute, vechiul port Asshai se află la capătul unei palme lungi de pământ, în locul unde Marea de Jad se întâlnește cu Strâmtoarea de Șofran. Originile sale se pierd în negura timpului. Chiar și asshaii nu au pretenția că știu cine le-a construit orașul; vă vor spune doar că un alt oraș s-a aflat acolo de la începutul lumii și va rămâne acolo până la sfârșitul ei.

Puține locuri din lumea cunoscută sunt atât de izolate ca Asshai și chiar și mai puține sunt atât de lugubre. Călătorii povestesc că orașul este construit în întregime din piatră neagră: palate, cocioabe, temple, castele, străzi, ziduri, bazaruri, totul. Unii mai spun că piatra din Asshai este unsuroasă, neplăcută la atingere, că pare să absoarbă lumina, diminuând lumina lumânărilor și a torțelor și a focurilor din vetre. Nopțile sunt negre în Asshai, toți sunt de acord cu asta, și chiar și cele mai luminoase dintre zilele de vară sunt cumva cenușii și mohorâte.

Asshai este un oraș mare, întinzându-se pe douăzeci de kilometri pe ambele maluri ale râului întunecat Cenușa. În spatele zidurilor sale enorme, se află destul spațiu pentru

În pofida aspectelor sinistre, Asshai-lângă-Umbră a fost, secole de-a rândul, un port fremătător, unde navele din întreaga lume cunoscută veneau să facă negoț, traversând mări imense, furtunoase. Majoritatea sosesc încărcate cu hrană și vin, deoarece dincolo de zidurile Asshaiului cresc puține plante, în afară de iarba-nălucii, ale cărei fire ca de sticlă, lucitoare, nu sunt comestibile. Dacă n-ar fi mâncarea adusă de peste mare, asshaii ar fi murit de foame.

Corăbiile aduc și recipiente cu apă potabilă. Apele Cenușei au o strălucire neagră ziua și o fosforescență verde-deschis noaptea. Peștii care înoată în râurile de aici sunt orbi și diformi, astfel încât numai nebunii și legătorii de umbre le-ar consuma carnea.

Fiecare ținut de sub soare are nevoie de fructe, grâne și legume, așa că oricine s-ar putea întreba de ce-ar veni vreun marinar aici, la capătul pământului, când ar fi mult mai ușor să-și vândă încărcătura mai aproape de casă. Răspunsul este aurul. În spatele zidurilor Asshaiului, mâncarea este puțină, dar aurul și pietrele prețioase sunt peste tot... cu toate că unii vor spune că aurul din Ținuturile Umbrelor este la fel de nesănătos precum fructele care cresc acolo.

O consemnare a Arhimaesterului Marwyn confirmă mărturiile celor care spun că nimeni nu călărește în Asshai, fie el războinic, negustor sau prinț. Nu există cai în Asshai, nici elefanți și nici catâri, măgari, zarmăsari, cămile sau câini. Astfel de animale, atunci când sunt aduse pe corăbii, mor curând. Cauzele sunt influența dăunătoare a Cenușii și apelelor sale murdare. Din lucrarea lui Harmon, *Despre miasme*, rezultă că animalele sunt mai sensibile la putoarea împrăștiată de această apă, chiar dacă nu beau din ea. Scrierile Septonului Barth speculează mai mult, referindu-se la mistere mult mai înalte, având însă puține dovezi.

Volantis, Qarth și Debarcaderul Regelui și mai rămâne loc și pentru Orașul Vechi.

Totuși, populația din Asshai nu este mai mare decât a vreunui târg mai mărișor. Noaptea, străzile sunt pustii și numai o clădire din zece este luminată. Chiar și în miezul zilei nu pot fi văzuți prea mulți oameni, nici negustori care să-și laude marfa în gura mare prin piețele zgomotoase, nici femei adunate la bârfă în jurul fântânii. Cei care merg pe străzile din Asshai poartă măști și au văluri pe față, părând parcă să se furișeze. De cele mai multe ori, merg singuri sau se deplasează în palanchine de abanos și fier, ascunși pe după perdele închise la culoare, fiind transportați pe străzile întunecoase, pe umerii sclavilor.

Iar în Asshai nu sunt copii.

Cu toate acestea, navele continuă să vină. Pentru aur, pentru pietre prețioase și alte bogății, pentru anumite lucruri despre care se vorbește numai în șoaptă, lucruri care nu pot fi găsite nicăieri în altă parte pe pământ, în afară de bazarurile negre din Asshai.

În orașul întunecat de lângă Umbră se folosesc vrăjitorii. Magicieni, magi, alchimiști, cântăreți ai lunii, preoți roșii, alchimiști negri, necromanți, aeromanți, piromanți, magicieni ai sângelui, torționari, inchizitori, otrăvitori, soții de zei, somnambuli, schimbători de formă, adoratori ai Țapului Negru și ai Copilului Palid și ai Leului Nopții, cu toții se simt bineveniți în Asshai-lângă-Umbră, unde nimic nu-i interzis. Aici, sunt liberi să-și practice farmecele fără constrângeri sau

DREAPTA | *Asshai-lângă-umbră.*

oprelişti, îşi pot pune în practică riturile lor obscene şi se pot destrăbăla cu demonii, dacă asta vor.

Cei mai sinistri dintre vrăjitorii din Asshai sunt legătorii de umbre, ale căror măşti date cu lac le ascund faţa de ochii zeilor şi ai oamenilor. Sunt singurii care îndrăznesc să meargă în amonte, pe râul de dincolo de zidurile Asshaiului, în inima beznei.

În drumul său din Munţii Morn spre mare, Cenuşa goneşte mugind printr-o despicătură îngustă în munţi, între stâncile înalte atât de abrupte şi apropiate, încât râul este perpetuu în umbră, în afară de câteva momente din miezul zilei când soarele se află la zenit. În cavernele care se cască în stânci, demonii şi dragonii şi lucruri mult mai rele şi-au făcut sălaşul. Cu cât mai mult se îndepărtează cineva de oraş, cu atât mai hidoase şi mai diforme sunt creaturile acestea... până când ultima dintre ele se arată la porţile Stygaiului, oraşul hoiturilor, din inima Umbrei, unde chiar şi legătorii de umbre se tem să intre. Sau aşa pretind poveştile.

Este vreun adevăr în aceste istorisiri sumbre, aduse de la capătul lumii de baladişti şi marinari şi învăţăcei în ale vrăjitoriei? Cine-ar putea spune? Lomas Longstrider n-a văzut niciodată Asshai-lângă-Umbră. Nici chiar Şarpele de Mare n-a ajuns atât de departe. Iar cei care au făcut-o nu s-au mai întors ca să ne povestească.

Până când o vor face, Asshai-lângă-Umbră şi orice pământuri sau mări s-ar afla dincolo de ele trebuie să rămână o carte închisă, atât pentru înţelepţi, cât şi pentru regi. Există întotdeauna şi mai mult de ştiut, mai mult de văzut şi mai mult de învăţat. Lumea este mare, uluitoare şi ciudată, şi există mai multe lucruri sub stele decât ar putea visa chiar şi arhimaesterii Citadelei.

Postfață

În anii de când am pus pentru prima oară peniță pe pergament, multe s-au schimbat în Westeros și dincolo de el. Cititorii trebuie să înțeleagă că o astfel de lucrare nu reprezintă o muncă de câteva săptămâni... nici măcar de câțiva ani. Prima dată am pregătit cadrul pentru această istorie în anii de pace de la apogeul domniei Bunului Rege Robert, intenționând să-i dedic volumul lui Robert și moștenitorilor săi, ca o istorie a ținutului și lumii pe care au moștenit-o.

Însă n-a fost să fie așa, iar moartea nobilei Mâini Jon Arryn a declanșat o adevărată nebunie în regat – o sminteală a trădării, trufiei și violenței. Nebunia a lipsit regatul de Robert, și de cinstitul său fiu, Joffrey. Numeroși pretendenți au încercat să urce pe Tronul de Fier, iar dinspre est vin zvonuri că dragonii au renăscut.

În asemenea vremuri tulburi, trebuie să ne rugăm cu toții ca Bunul Rege Tommen să aibă o domnie îndelungată și dreaptă, să ne scoată din beznă din nou la lumină.

Genealogia familiei Targaryen

Aerion Targaryen
Valaena Velaryon
Ceryse Hightower
Alys Harroway
Tyanna cea din Turn
Jeyne Westerling
Elinor Costayne
Visenya Targaryen
Aegon I (Cuceritorul) Targaryen
Maegor I (cel Crud) Targaryen
Rhaena Targaryen
Aegon Targaryen
Jaehaerys I (Conciliatorul) Targaryen
Aerea Targaryen
Rhaella Targaryen
Rodrik Arryn
Daella Targaryen
Vaegon Targaryen
Valerion Targaryen
Viserra Targaryen
Maegelle Targaryen
Saera Targaryen
Aemma Arryn
Alicent Hightower
Baelon Targaryen
Rhaenyra Targaryen
Daeron Targaryen
Aemond Targaryen
Larra Rogare
Viserys al II-lea Targaryen
Aegon al III-lea (Ghinionistul) Targaryen
Daenaera Velaryon
Aegon al IV-lea (cel Netrebnic) Targaryen
Naerys Targaryen
Aemon (Cavalerul Dragon) Targaryen
Rhaena Targaryen
Baelor I (cel Binecuvântat) Targaryen
Daena (cea Sfidătoare) Targaryen
Daeron I (Tânărul Dragon) Targaryen
Elaena Targaryen
Maron Martell
Daenerys Targaryen
urmași
Daeron al II-lea (cel Bun) Targaryen
Mariah Martell
Alys Arryn
Rhaegel Targaryen
Baelor (Rupe Lance) Targaryen
Jena Dondarrion
Aelinor Penrose
Aerys I Targaryen
Maekar I Targaryen
Dyanna Dayne
Aelora Targaryen
Aelor Targaryen
Daenora Targaryen
Aerion (Foc Strălucitor) Targaryen
Kiera din Tyrosh
Daeron (Beţivul) Targaryen
Maegor Targaryen
Vaella (cea Simplă) Targaryen
Shaera Targaryen
Valarr Targaryen
Matarys Targaryen
Aerys al II-lea (Regele Nebun) Targaryen
Rhaella Targaryen
Elia Martell
Rhaegar Targaryen
Viserys Targaryen
Daenerys Targaryen
Khal Drogo
Rhaenys Targaryen
Aegon Targaryen

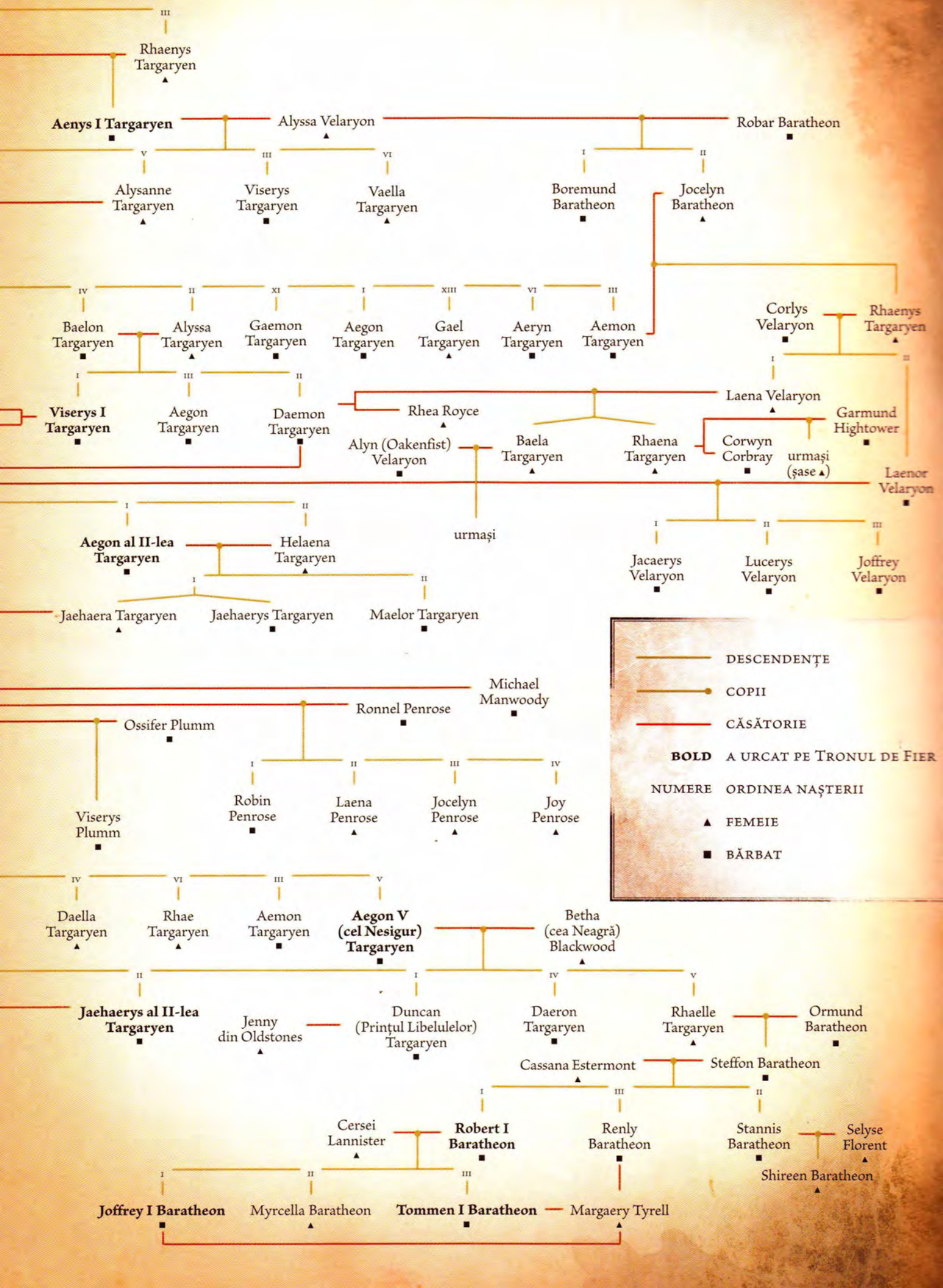
III
Rhaenys Targaryen
Aenys I Targaryen
Alyssa Velaryon
Robar Baratheon
V
III
VI
I
II
Alysanne Targaryen
Viserys Targaryen
Vaella Targaryen
Boremund Baratheon
Jocelyn Baratheon
IV
II
XI
I
XIII
VI
III
Baelon Targaryen
Alyssa Targaryen
Gaemon Targaryen
Aegon Targaryen
Gael Targaryen
Aeryn Targaryen
Aemon Targaryen
Corlys Velaryon
Rhaenys Targaryen
I
III
II
Viserys I Targaryen
Aegon Targaryen
Daemon Targaryen
Rhea Royce
Laena Velaryon
Garmund Hightower
Alyn (Oakenfist) Velaryon
Baela Targaryen
Rhaena Targaryen
Corwyn Corbray
urmași (șase ▲)
Laenor Velaryon
I
II
urmași
I
II
III
Aegon al II-lea Targaryen
Helaena Targaryen
Jacaerys Velaryon
Lucerys Velaryon
Joffrey Velaryon
I
II
Jaehaera Targaryen
Jaehaerys Targaryen
Maelor Targaryen
DESCENDENȚE
COPII
CĂSĂTORIE
BOLD A URCAT PE TRONUL DE FIER
NUMERE ORDINEA NAȘTERII
▲ FEMEIE
■ BĂRBAT
Michael Manwoody
Ronnel Penrose
Ossifer Plumm
I
II
III
IV
Robin Penrose
Laena Penrose
Jocelyn Penrose
Joy Penrose
Viserys Plumm
IV
VI
III
V
Daella Targaryen
Rhae Targaryen
Aemon Targaryen
Aegon V (cel Nesigur) Targaryen
Betha (cea Neagră) Blackwood
II
I
IV
V
Jaehaerys al II-lea Targaryen
Jenny din Oldstones
Duncan (Prințul Libelulelor) Targaryen
Daeron Targaryen
Rhaelle Targaryen
Ormund Baratheon
Cassana Estermont
Steffon Baratheon
I
III
II
Cersei Lannister
Robert I Baratheon
Renly Baratheon
Stannis Baratheon
Selyse Florent
Shireen Baratheon
I
II
III
Joffrey I Baratheon
Myrcella Baratheon
Tommen I Baratheon
Margaery Tyrell

Genealogia familiei Stark

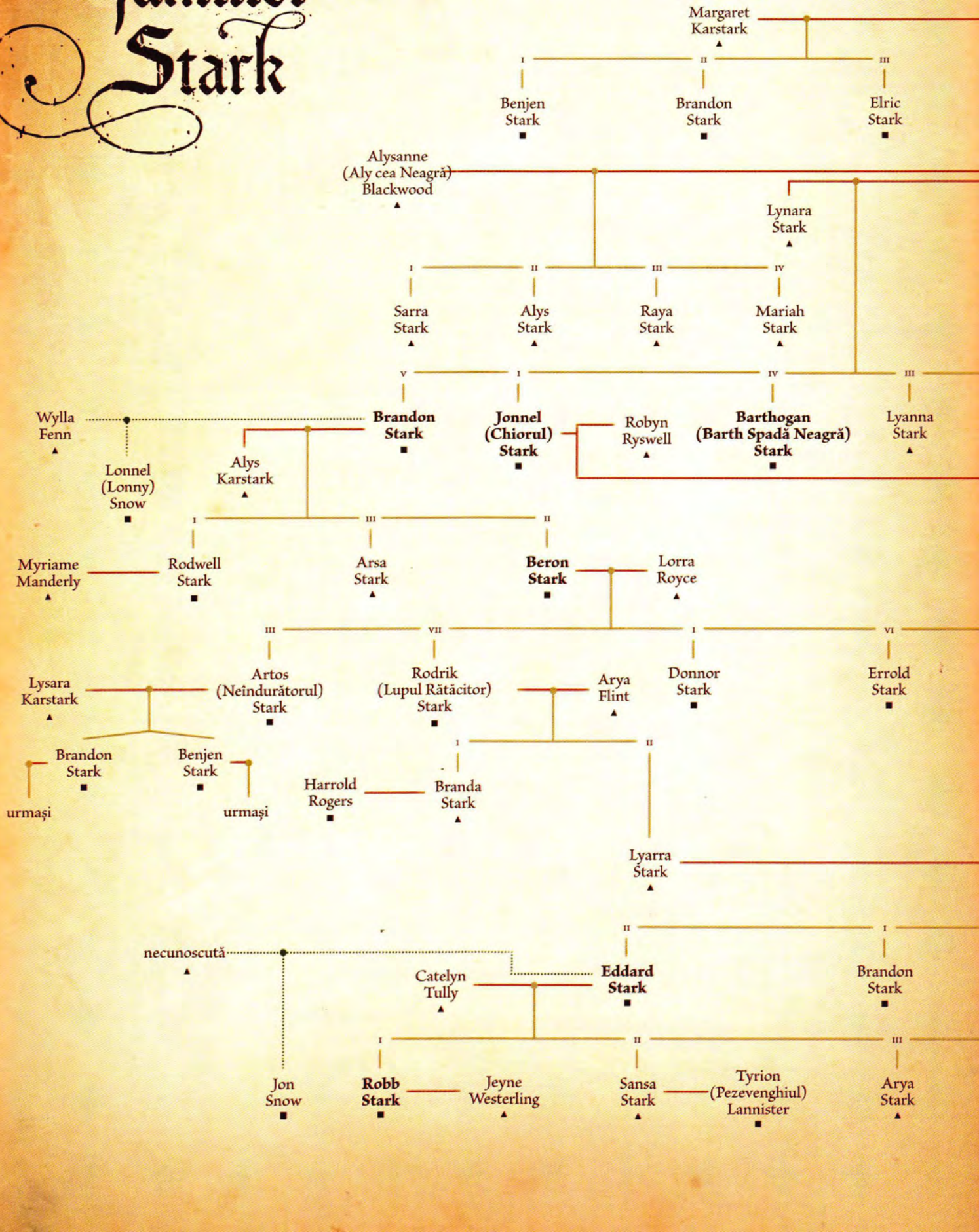

Benjen Stark ■ — Lysa Locke ▲

II — Bennard Stark ■

I — **Rickon Stark** ■ — Gilliane Glover ▲

Cregan (Bătrânul din Nord) Stark ■ — Arra Norrey ▲

Rickon Stark ■ — Jeyne Manderly ▲

II — Edric Stark ■

Jon Umber ■ — Serena Stark ▲

I — II — Sansa Stark ▲

III — Osric Umber ■ — Arrana Stark ▲ — urmași

I — Cregard Stark ■ — Torrhen Stark ■

IV — Aregelle Stark ▲ — Robard Cerwyn ■ — urmași

V — Alysanne Stark ▲

IV — Berena Stark ▲

II — **Willam Stark** ■ — Melantha Blackwood ▲ — Lyanne Glover ▲

I — Marna Locke ▲ — **Edwyle Stark** ■

II — Brandon Stark ■

Jocelyn Stark ▲ — Benedict Royce ■ — urmași

Rickard Stark ■

III — Lyanna Stark ▲

IV — Benjen Stark ■

IV — Brandon Stark ■

V — Rickon Stark ■

DESCENDENȚE

COPII

CĂSĂTORIE

IBOVNICE ȘI COPII DIN FLORI

BOLD LORZI SUVERANI SAU REGI

NUMERE ORDINEA NAȘTERII

▲ FEMEIE

■ BĂRBAT

Genealogia familiei Lannister

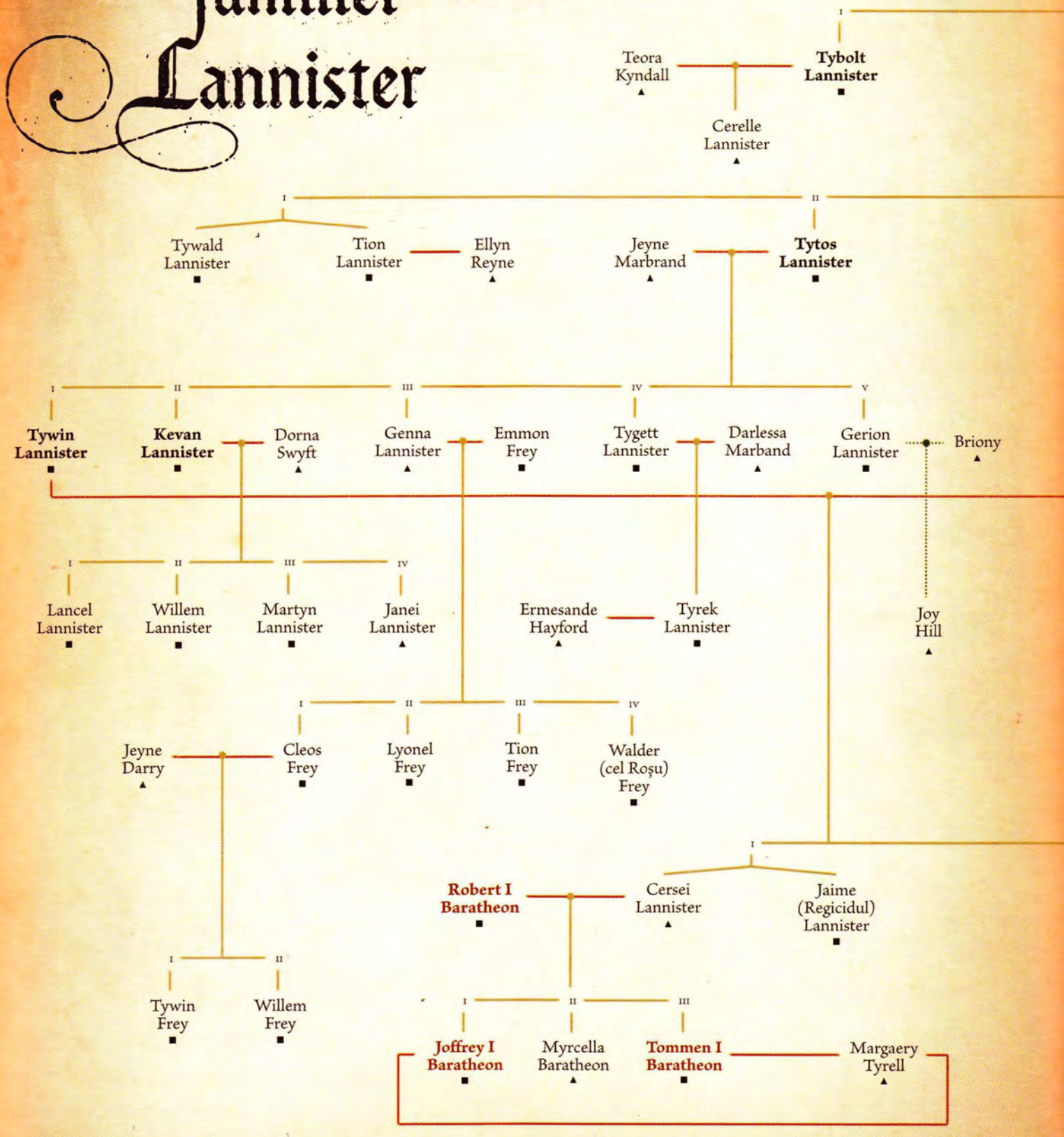

Damon (Leul Cenușiu) Lannister ■ — Cerissa Brax ▲

II

Gerold (cel Auriu) Lannister ■ — Alysanne Farman ▲ / Rohanne Webber ▲

III

Jason Lannister ■ — Marla Prester ▲ — Alys Stackspear ▲ — Slujnică ▲

I: Joanna Lannister ▲ — II: Stafford Lannister ■ — Myranda Lefford ▲ — urmași (doi ■, două ▲)

Damon Lannister ■ — Ella Lannister ▲ — Lynora Hill ▲

I: Daven Lannister ■ — II: Cerenna Lannister ▲ — III: Myrielle Lannister ▲

Shiera Crakehall ▲ — Damion Lannister ■

I: Lucion Lannister ■ — II: Lanna Lannister ▲ — Antario Jast ■

II

Tyrion (Pezevenghiul) Lannister ■ — Sansa Stark ▲

	DESCENDENȚE
	COPII
	CĂSĂTORIE
	IBOVNICE ȘI COPII DIN FLORI
BOLD	LORZI SUVERANI SAU REGI
BOLD	A URCAT PE TRONUL DE FIER
NUMERE	ORDINEA NAȘTERII
▲	FEMEIE
■	BĂRBAT

VALEA
DOMENIILE CORONEI
ȚINUTURILE RIVERANE
REACH
MAREA ÎNGUSTĂ
GOLFUL CRABILOR
CAPUL GHEAREI
SFÂRÂMĂTE
Insula Ghearei
Wickenden
Harrenhal
Iazul Fecioarelor
Refugiul Ciorilor
Piatra Dragonului
Driftmark
Coarnele
Duskendale
Rosby
DRUMUL REGELUI
DEFILEUL
Vârful Ascuțit
GOLFUL APEI NEGRE
DEBARCADERUL REGELUI
Stonedance
CIOCUL LUI MASSEY
DRUMUL DE AUR
APA NEAGRĂ
Fortăreața Roșie
Tumbleton
DRUMUL TRANDAFIRILOR
APA ALBĂ
Șura Fânului
Felwood
Poarta de Bronz
DRUMUL REGELUI
Evenfall
Capătul Furtunii
LEGENDĂ
CĂSTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
GRÂNE
DRUMURI
ȚINUTURILE FURTUNII

Domnia Targaryenilor

î.C.
1 D.C. — Aegon I (Cuceritorul)
37 D.C. — Aenys I
42 D.C. — Maegor I (cel Crud)
48 D.C. — Jaehaerys I (Conciliatorul)
103 D.C. — Viserys I
129 D.C. — Aegon al II-lea
131 D.C. — Aegon al III-lea
157 D.C. — Daeron I (Tânărul Dragon)
161 D.C. — Baelor I (cel Binecuvântat)
171 D.C. — Viserys al II-lea
172 D.C. — Aegon al IV-lea (cel Netrebnic)
184 D.C. — Daeron al II-lea (cel Bun)
209 D.C. — Aerys I
221 D.C. — Maekar I
233 D.C. — Aegon al V-lea (cel Nesigur)
259 D.C. — Jaehaerys al II-lea
262 D.C. — Aerys al II-lea (Regele Nebun)
283 D.C.

283 D.C. — Robert I
298 D.C. — Joffrey I
300 D.C. — Tommen I
prezent

Domnia Baratheonilor

INDICE

Adarys, Alequo (Limbă-de-Argint), 111, 112
Addam din Hull (Velaryon), 76–78, 81
Aegon I Targaryen (Cuceritorul), 10, 27, 31–45, 48, 49, 51, 76, 155, 186, 188, 216, 217, 227, 243–247
coroana, 51, 52, 55, 106
Cucerirea și, 34–45, 34, 38
domnia de după Cucerire, 49–51
dragonul lui, Balerion (*vezi* dragonii)
invazia lui, 51
scrisoarea prințului Nymor, 246, 247
spada lui, 35
Tronul de Fier, 45, 46, 51
Aegon al II-lea Targaryen, 71–82, 160, 170, 189, 190, 198, 228
Aegon al III-lea Targaryen, 72, 78–87, 170, 190, 198, 228
regenții lui, 83
Aegon al IV-lea Targaryen (cel Netrebnic), 91, 94–101, 158, 246, 247
Marii Bastarzi ai lui, 97, 98, 101
cele nouă ibovnice ale, 98, 99, 276
Aegon al V-lea Targaryen (cel Nesigur sau „Oul"), 31, 106–110, 199, 201, 228, 230
Aegonfort, 35, 39, 45, 49, 50, 246
Aenar Targaryen, Exilatul 26, 32, 33
Aenys I Targaryen, 51–54, 57, 157, 188, 224, 230
Aerys I Targaryen, 104, 105, 190
Aerys al II-lea Targaryen (Regele Nebun), 113–121, 124–129, 142, 160, 170, 203, 204, 218, 230, 239, 247
Allyrion, Casa și nobilii, 44
Alyn din Hull (Velaryon și Oakenfist), 76, 77, 83, 84, 87, 88, 91, 247, 265
Andalos, 17, 18, 138, 163, 167, 169, 238, 254–256, 266
Andali, 5, 17–20, 137, 138, 143, 151, 156, 163–166, 168–170, 175, 182–184, 195, 196, 211–213, 216, 224, 238, 240, 254–255, 257, 258, 266, 287
steaua cu șapte colțuri a, 18, 226, 258
Anul Primăverii Amăgitoare (281 D.C.), 124
Argint Viu 52, 57, 156, 157
Argos Șapte Stele, 138
Arryn, Artys (Cavalerul Șoim) 19, 165–167, 169, 170
Arryn, Casa și nobilii, 19, 33, 52, 67, 167, 169, 170, 172
regii din, 167, 168
Arryn, Jeyne, 83
Arryn, Jon, 127, 160, 170, 191, 311
Arryn, Rodrik, 65, 169, 170
Arryn, Ronnel, 36, 40, 43, 52, 53, 169
Arryn, Sharra, Regina din Vale, 36, 40, 43
Asshai-lângă-Umbră, 5, 11, 13, 110, 197, 261, 299, 308, 309
Astapor, 14, 260, 280, 297
Azor Ahai, 11, 301

Baelor I Targaryen, 89–93, 246
surorile lui, 91, 91
Ball, Quentyn (Minge de Foc), 95, 199
Banca de Fier, 91, 113, 273–275
Banda celor Nouă, 109, 111
Bar Emmon, Lordul Vârfului Ascuțit, 34, 65
Bar Emmon, Togarion (cel Groaznic), 225
Baratheon, Boremund, 65, 227, 228
Baratheon, Borros, 78, 80, 228
Baratheon, Casa și nobilii, 60, 111, 131, 221, 227–230, 311
Baratheon, Lyonel, 108, 228, 229, 230
Baratheon, Orys, 33–36, 39, 40, 53, 87, 226, 227, 230, 243, 244
Baratheon, Robert. *Vezi* Robert I Baratheon
Baratheon, Steffon, 111, 113, 120, 230
Barbă Roșie, Raymun, 141, 149
Barth, septon, 7, 11, 13, 26, 60, 62, 65, 75, 93, 94, 143, 198, 214, 285, 308
Bătrâna Mamă (regina piraților), 111
Bătălia celor Șapte Stele, 164–167, 169, 170
Bătălia de la Drumul Regelui, 78, 80, 82
Bătălia de la Ochiul Zeilor, 56, 59, 157, 198
Bătălia de la Podul Apei Line, 107, 108, 200
Bătălia de la Podul de Piatră, 56, 57
bătălii, 12, 25, 33, 36, 56, 78, 84, 128, 138, 151, 154, 197, 211, 218, 224, 226, 262, 304. *Vezi și* Cucerirea, Dansul Dragonilor
Bârlogul Dragonilor, 57, 78, 79, 81
Beciul Fecioarelor, 90, 92, 94
Beesbury, lord, 73
Belaerys, Jaenara, 285
Beldecar, 22, 23, 24
Belgrave, Gyles, 82
Bernarr al II-lea, 153
Benedict cel Drept, Casa și nobilii, 152–154, 156, 180
Blackfyre, Aenys, 106
Blackfyre, Daemon (Daemon Waters), 93, 95–97, 100, 101, 103, 107, 170
Blackfyre, Daemon al II-lea, 104, 105
Blackfyre, Daemon al III-lea, 105, 107, 199
Blackfyre, Haegon, 105, 107
Blackfyre, Maelys cel Monstruos, 103, 109, 111, 112
Blackmont, Casa și nobilii, 25, 240, 241
Blackwood, cea Neagră, Aly, 82, 228
Blackwood, Melissa, 98, 99
Blackwood din Castelul Raventree, 108, 116, 151–154, 156, 157, 228
Bolling, Theo, 59
Bolton, Casa și nobilii, 137, 138, 145
Braavos, 15, 17, 27, 114, 168, 186, 252, 253, 255, 256, 261, 262, 265, 267, 271–277, 295, 297
Bracken, Barba, 98, 99, 101
Bracken, Casa și nobilii, 116, 151, 152, 154–157
Brandon cel Zdrobitor, 145
Brandon Constructorul, 5, 6, 10, 142, 169, 207, 209, 215, 224, 233
Brațul Rupt din Dorne, 8, 222, 235, 237, 238, 240, 261, 265
Brightstone, Jon, 163
Broome, Alfred, 80
Butterwell, lord, 95, 104, 105

Capătul Furtunii, 33, 34, 36, 39, 40, 90, 108, 113, 120, 128, 142, 153–155, 212, 221, 222, 224, 227, 232, 233
Capul Vasiliscului, 284, 285
Cargyll, Arryk, 70, 75
Cargyll, Erryk, 72, 75
Caron, Casa și Nobilii, 83, 232
Castelul Castamere, 203
Castelul Cântecul Nopții, 232, 244
Castelul Crag, 83, 195
Castelul Crakehall, 54
Castelul Driftmark, 32, 34, 65, 67, 71, 72, 77
Castelul Evenfall, 232
Castelul Greenfield, 195
Castelul Lacului Adânc, 60
Castelul Negru, 5, 7, 62, 141, 145, 14
Castelul Oldstones, 108, 152, 156, 172
Castelul Pyke, 8, 192, 193
Castelul Raventree, 154
Castelul Stonedance, 224, 225
Castelul Valul Înalt, 65
Casterly Rock, 10, 36, 70, 113–115, 117, 121, 129, 172, 180, 184, 185, 187, 197, 198, 202, 203–205
Casterly din Stâncă, 195, 196
Cavalerul Copacului Răzător, 126
Câmpia de Foc, 41, 42, 205, 219
Cântărețele lunii, 15, 271, 275, 304
Ceilalți, 11, 12, 146
Cei născuți din piatră din Skagos, 139, 140
Cel Drept, Benedict, 152, 153
Celtigar, Crispian, 35
Celtigar, Edwell, 59
Celtigarii din Insula Ghearei, 32, 34, 65
Centauri, 287
Cetatea Nouă, 138
Charlton, Theo, 155
Chatana Qo, Săgeata din Jhahar, 279
Chelsted, Qarlton, 124, 125, 126, 129
Ciocul lui Massey, 34, 107, 199, 221, 222, 224, 225, 231
Copiii Pădurii, 5–10, 12, 19, 145, 175, 195, 204, 211, 222, 223, 226, 235, 237
Chroyane, 11, 21–23, 268
Citadela Maesterilor, ix, 5, 8, 17, 26, 31, 45, 65, 93, 105, 106, 124, 145, 151, 207, 216, 223, 278, 287, 302
Ciupercă (bufonul), 68, 71, 73, 75, 91, 93, 143, 159, 242
Cockshaw, lord, 105
Coiful de Piatră, 221, 226, 227, 231, 232
Cole, Criston, 67, 70, 71, 73, 75, 78
Compania de Aur, 102, 103, 105, 107, 108, 109, 199, 202, 265
Companiile Libere, 27, 83, 111, 260, 264, 280
demne de interes, 265, 267
Connington, Jon, 125, 128
constructori de labirinturi, 214, 253–256
copacii inimii, 6, 8, 9, 19, 20, 152, 175, 218
Copacii Vorbitori, 278, 279, 281
corăbii-lebădă, 265, 279, 280, 281
corbi, 7, 34, 35, 55, 191, 202, 203
Corbray, Corwyn, 83, 163
Corbray din Casa Inimii, 165, 166, 170
Correy, Qarl, 71
Costayne, Elinor, 59, 59
Costayne, Leo, 190
Crabb, Clement, 60
Crakehall, Casa și nobilii, 185, 199
Credința, 20, 31, 34, 45, 49, 53–55, 62, 151, 152, 163, 175, 178, 184, 207, 211, 216, 230, 233
cei Șapte Zei ai, 17, 18, 51, 89, 90, 94, 151, 153, 163, 168, 175, 184, 211, 216, 218, 255
Credința Militantă, 45, 54–58, 62, 153, 216
Cymmeri, 287, 288
Cucerirea, 31–45
bătălii, 35–41
datare, 31

Daenys Visătoarea, 26, 32
Daeron I Targaryen (Tânărul Dragon), 85, 87–89, 91, 217, 218, 221, 246, 265
Daeron al II-lea Targaryen, 96, 100–103, 247
dansatorii pe apă, 276
Dansul Dragonilor, 66, 73–81, 141, 159, 189, 190, 198, 217, 228, 246
bătălii, 75–78, 80, 81, 160
Doi Trădători, 76, 77
verzii și negrii, 68, 77, 78
Darklyn, Denys, 117–119
Darklyn, Robin (Măcăleandrul Întunecat), 51
Darklyn, Casa și nobilii, 34–35, 118, 224
Darry, Jonothor, 128, 129
Dayne, Arthur, 121, 125, 239
Dayne, Joffrey, 244
Dayne din Starfall, 25, 238, 239, 240, 241
Dealul Înalt al lui Aegon, 35, 49, 55, 56
Dealurile de Catifea, 17, 18, 21
Debarcaderul Regelui, 36, 45, 49–51, 62, 72, 77, 79, 113, 114, 116, 130, 190, 198, 204, 228, 253, 266. *Vezi și* Bârlogul Dragonilor
Casa Sărutului, 79
Dealul lui Rhaenys, 49, 54, 57
Dealul Visenyei, 49, 55, 79, 92
Marele Sept, 92, 92, 120, 218
Septul Comemorării, 49, 54, 54, 55
Doggett, Joffrey (Câinele Roșu de pe Dealuri), 58
Dorne, 8, 25, 33, 36, 43–45, 49, 52, 53, 68, 87–90, 96–97, 100, 114, 128, 151, 217, 218, 221, 222, 226, 227, 235–249
feluri de dornishieni, 236
hartă, 234
patul cu scorpioni și Lordul Tyrell, 88, 218
regii mărunți din, 240
Rhoyne și, 23–25, 236, 240, 242, 268
Ruptura, 237
Targaryenii și, 43–45, 88, 221, 235, 242–247
Dothraki, 14, 17, 27, 260, 267, 288–293, 295–299, 304
dosh khaleen, 293
khali și khalasare ale, 14, 260, 267, 288, 289, 297, 304
dragoni, 13, 15, 23, 26, 27, 32, 33, 60, 61, 66, 75–78, 81, 96, 97, 109, 110, 120, 285, 294, 302
Argint Viu, 52, 56, 157
Aripă de Argint, 75, 76, 81, 86
Arrax, 228
Balerion, Spaima Neagră, 27–29, 33, 35, 36, 38, 41, 42, 45, 53, 55–57, 60, 63, 81, 86, 187, 216, 243, 246
Canibalul, 75, 81, 86
Caraxes, 68, 78, 81
Dansatorul Lunii, 80, 81
Dreamfyre, 58, 81
Hoțul de Oi, 75, 76, 81, 86
Lumina Dimineții, 81, 86
Mare-de-Fum, 63, 75, 76, 78, 81
Meleys (Regina Roșie), 75, 76, 77, 81
Meraxes, 33, 34, 35, 36, 39, 40, 44, 244, 245, 246
moartea ultimului dragon Targaryen, 86, 86, 173
Morghul, 81
Nagga, dragonul de mare, 178, 179
Năluca Cenușie, 75, 81
Nor de Furtună, 78, 81, 84
Sunfyre, 75, 77, 79, 80, 80, 81
Shrykos, 81
Syrax, 78, 81
Terrax, 285
Tessarion, 78, 81
Vermax, Arrax, și Tyraxes, 71, 78, 81, 143
Vermithor, 60, 75, 76, 78, 81
Vhagar, 33, 36, 37, 43, 55, 71, 72, 75, 78, 81, 216, 228
dragonii gheții, 294
Drahar, Craghas (Hrănitorul Crabilor), 68
Drumul Demonilor, 27
Drumul Regelui, 62, 78, 80, 82, 128
Dryland, Lucifer, 241
Durrandon, Argella, 39, 40
Durrandon, Argilac cel Arogant, 27, 33, 34, 36, 39, 226, 227
Durrandon, Arlan al III-lea, 153–155, 221, 226
Durrandon, Arlan al V-lea, 155
Durrandon, Arrec, 33, 151, 154, 155, 186
Durrandon, Casa și nobilii, 33, 40, 153, 156, 221, 223, 226
Durrandon, Qarlton, 225, 226
Durran Năpasta Zeilor, 10, 207, 221, 223, 224, 233
Durran al III-lea, Regele Furtunii, 25
Duskendale, 34, 49, 117–119, 152, 221
Dustin, Casa și nobilii, 78, 82, 135, 137

Elyria, 27, 253
Epoca Eroilor, 10–17, 145, 169, 181, 195, 196, 207, 221, 232
Erastes, Terrio, 297
Erreg Fratricidul, 19, 152
Essos, 4, 13, 15, 22, 23, 26, 103, 109, 111, 235, 237, 253. *Vezi și* Valyria
eunuci, 14, 120, 124, 255, 260, 268, 300, 302, 303. *Vezi și* Nepătații
Eyrie, 40, 43, 52, 53, 167, 168, 170–173, 215

Farman, Casa și nobilii, 59, 180, 190, 195–197, 199
Farwynds, Casa și nobilii, 176
Febra Iernii, 198
Fiii Războinicului, 45, 54–57, 62, 216
Flowers, Mervyn, 84, 85
Fortăreața Dun, 118, 119
Fortăreața Roșie, 49, 56, 60, 65, 74, 90, 94, 100, 105, 106, 116, 119–121, 129, 130, 158, 204
Fortul Nopții, 137, 145, 146
Fossoway, Derrick (Mărul Stricat), 111, 208, 217
Fowler, Casa și nobilii, 25, 210, 238, 240, 241, 243, 244
Frăția Pădurii Regelui, 121, 231, 239
Frey, Forrest, 159, 159
Furia Dragonului, 49, 242, 246

Gaemon Păr-Alb, 79, 84, 242
Galladon din Morne, 231
Garda Regelui, 33, 50, 54, 55, 58–60, 64, 65, 67, 70, 75, 78, 84, 88, 94, 98, 99, 102, 107, 108, 111, 117–121, 124–126, 128, 170, 228, 230, 239
Gardener, Garland al II-lea, 210, 215
Gardener, Garse al VII-lea, 33
Gardener, Garth al VII-lea (Mână Aurită), 182, 210, 210–212
Gardener, Garth al IX-lea, 211, 212
Gardener, Garth al X-lea (Barbă Colilie), 212, 218
Gardener, Garth al XI-lea, 213
Gardener, Gwayne al V-lea, 211, 212, 217
Gardener, Gyles III, 212, 217
Gardener, Merle I (cel Blând), 211
Gardener, Casa și nobilii, 33, 40, 41, 45, 197, 207, 209–211, 213, 215–218
Gargon, Lord (Oaspetele), 52, 157, 158
Garin din Chroyane (cel Mare), 22, 23, 26
Garland al VI-lea, 217
Garris cel Cenușiu, 257
Garth Mână Verde, 10, 207–210, 217, 218, 235
  copii renumiți ai lui, 208
Garth Gardener, 209, 210
Gaunt, Gwayne, 118, 119
Gâtul, 8, 19, 20, 41, 135, 138, 140, 141, 143, 151, 152
Ghiscari, 5, 13–15, 21, 24, 27, 260, 269, 271, 278, 282–286, 289
Ghost Hill, 25, 243
gippi, 287, 288
Golful Apei Negre, 26, 32, 36, 65, 107, 225
  porturi de negoț, 65, 117
Golful Canibalilor, 294
Golful Naufragiilor, 81, 120, 221, 228, 230, 231, 233
Golful Negustorilor de Sclavi, 13, 14, 26, 27, 269, 283, 286, 288
Goode, Glendon, 78
Goode, Gregor, 51
Goode, Griffith, 51
Grafton, Casa și nobilii, 163–165, 169
Grafton, lordul 128
Grandison, Harlan, 120
Grandison, Lorent, 83
Grazdan cel Mare, 13
Grey, Garibald, 78
Greydon din Reach, 25
Greyiron, Casa și nobilii, 176, 179–182, 187, 191, 193
Greyjoy, Balon, 131, 191, 193
Greyjoy, Casa din Pyke, 175–177, 180, 187, 188, 190, 191, 193, 214
Greyjoy, Dagon, 104, 141, 190
Greyjoy, Dalton (Krakenul Roșu), 84, 188–190
Greyjoy, Goren, 53, 74, 187, 187, 188
Greyjoy, Loron (Bătrânul Kraken), 138, 190
Greyjoy, Quellon, 190, 191
Greyjoy, Theon al III-lea, 180
Greyjoy, Vickon, 187
Greyjoy, Torwyn, 190
Gulltown, 36, 43, 49, 83, 128, 163, 165, 168, 253

Harmund, Casa și nobilii, 184, 185
Harrenhal, 33, 34, 36–40, 42, 52, 59, 63, 70, 72, 77, 98, 121, 124–126, 155–160, 186, 187
  distrugerea, 38, 42, 227
  lorzii, 158
  soarta, 216, 227, 243
  turnir la, 121, 122, 123, 124–126
Harren cel Negru, 33, 34, 36, 37, 52, 151, 155–157, 160, 186, 187, 226
Harren cel Roșu, 52, 53, 157, 158
Harroway, Alys, 53, 56, 58, 151, 157, 158
Harroway, Casa și nobilii, 53, 59, 158
Hastwyck, Morgil, 96
Hellholt, 25, 243, 243, 244, 246
Highgarden, 33, 40, 41, 42, 45, 51, 109, 180, 184, 197, 198, 207, 209–213, 215, 217, 218, 226, 233
Hightower, Alicent, 65, 67, 68, 70–73, 77
Hightower, Casa și nobilii, 45, 53, 59, 74, 75, 77, 78, 146, 180, 198, 204, 207, 210, 214–217
Hightower, Ceryse, 53, 59, 59
Hightower, Gerold, 111, 112, 125, 126
Hightower, Jeremy, 215
Hightower, Jon, 99
Hightower, Lymond, 180, 210, 215
Hightower, Manfred, 45, 216
Hightower, Martyn, 59, 216
Hightower, Ormund, 78
Hightower, Otto, 65, 67, 68, 70, 77, 246
Hightower, Runcel, 146
Hightower, Triston, 216
Hill, Addison, Bastard de Cornfield, 51
Hoare, Harwyn (Mână Grea), 33, 151, 154–156, 185–187, 226
Hoare, Casa și nobilii, 33, 36, 37, 39, 138, 155, 156, 182–184, 186
Hoare, Qhored I (cel Crud), 152, 180, 210
Hollard, Dontos, 119
Hollard, Symon, 119
Horro, (Khal dothraki), 289, 290
Hugh Ciocanul, 76–78, 81
Hugor din Dealuri, 17, 18, 163, 169
Hukko (Hugor), 18
Humfrey Măscăriciul, 51
Huzhor Amai (Uimitorul), 287, 288
Hyrkoon Eroul, 301

Iazul Fecioarelor, 35, 41, 49, 67, 83, 124, 151–153, 221, 224
Ib și ibbenezii, 17, 255–257, 271, 287, 289, 292, 295–298
  la est de, 298
  insulele mai mici ale, 296
Imensa Mare de Nisip, 292, 300, 304
Inima Avântată, 19, 152
Insula Broaștelor Răioase, 24, 283
Insula Chipurilor, 19, 223, 237
Insula Lacrimilor, 283, 286
Insula Securii, 24, 283
Insulele de Fier, 7, 8, 20, 33, 37, 52, 53, 93, 104, 138, 139, 151, 155, 156, 169, 174–193, 197, 210, 214, 222
  coroane din lemn plutitor, 178–182, 187, 190
  casele nobile din, 187
  Krakenul Roșu, 82, 188–190, 189, 198
  principalul grup de șapte, 175, 176
Insulele Scutului, 182, 191, 207, 208, 210, 211
Insulele Vasiliscului, 24, 169, 185, 186, 189, 278, 280, 282–284, 286
Insulele Verii, 24, 49, 111, 214, 259, 274, 277–281, 296

Jaehaerys I Targaryen, 51, 58–0, 64–66, 81, 135, 158, 159, 169, 219, 227
Jaehaerys al II-lea, 111, 112, 115, 201, 204, 230
Jar Har, 302, 307
Jenny din Oldstones, 108–9, 228
Jhogwin, uriașii din piatră, 299, 304
Jogos Nhai, 271, 298, 303–305
Joramun, 145, 147
Joron I Blacktyde, 180, 181

locuitorii lacuștri de pe Gât, 140, 141
Lacul Pumnalului, 22, 27, 259
Lannisport, 33, 49, 114–117, 124, 172, 185, 190, 193, 195–197, 199, 201, 202, 204, 253, 261, 276
Lannister, Casa și nobilii, 33, 36, 40, 41, 65, 70, 74, 78, 115–117, 121, 131, 180, 184, 185, 196, 197
  blazoane, 199
  genealogia, 316–317
  și stăpânirea dragonilor, 198–204
Lannister, Cersei, 116, 117, 120, 131, 204
Lannister, Damon (Leul Cenușiu), 199
Lannister, Gerion, 114, 117, 201
Lannister, Gerold I, 180, 199, 200
Lannister, Jaime, 116, 117, 121, 125, 126, 128, 129, 204
Lannister, Jason, 70, 78, 189, 190, 198, 199, 201, 202, 204
Lannister, Joanna, 115, 116, 190, 204
Lannister, Lelia, 185
Lannister, Tybolt (Trăsnetul), 196, 199
Lannister, Tygett, 115, 116, 117
Lannister, Tyland, 70, 83, 198
Lannister, Tyrion (Pezevenghiul), 116, 121
Lannister, Tytos, 114, 115, 199, 200–202, 204
Lannister, Tywin, 113, 114–121, 124–126, 129, 200–202, 204
Lann cel Isteț, 10, 169, 195, 196, 207, 209
Lashare, Liomond, 111
Lebăda Neagră, 262
Leng, 65, 261, 300, 304, 306, 307
Limba Veche, 135, 139, 177
Lo Bu, 305
Longstrider, Lomas, 23, 197, 257, 259, 268, 273, 278, 288, 289, 298–300, 303, 306, 309
Lonmouth, Joffrey (Cavalerul Săruturilor), 71
Lonmouth, Richard, 124

Lorath, 15, 214, 252, 253–257, 259, 261–263, 289, 295, 296
Lorzii de la Hotare, 221, 231, 232
Lothston, Casa și nobilii, 98, 99, 158
Lothston, Danelle, 158
Lothston, Jeyne, 99, 99
Lys, 15, 25–27, 68, 79, 84, 85, 94, 97, 99, 186, 246, 252, 261–265, 267
Lumina Singuratică, 176, 182, 190
Luna celor Trei Regi, 79
Lupii Iernii, 78, 82
lupi străvechi, 6, 7, 8

Maegor I Targaryen (cel Crud), 55–59, 157–159, 198, 216, 227
  nevestele lui, 53, 59
Maekar I Targaryen, 101–106, 158, 199
  coroana lui, 106
magie, 7, 11, 21, 26, 59, 127, 198, 283, 285, 301, 308, 309
Malthar Xaq (Călăreț al Vântului, Cartograf), 278
Manderly, Casa și nobilii, 64, 137, 138, 210, 212, 213, 219
Manderly, Torrhen din Portul Alb, 64, 83, 85
Mantarys, 27, 253
Manwoody, Casa și nobilii, 91, 241
Marbrand, Jeyne, 199, 200
Marbrand din Ashemark, 199
Marea Apusului, 175, 176, 177, 190, 204, 207, 210, 281, 299
Marea Argintie, 287, 302
Marea de Jad, 287, 292, 299, 300, 303, 307, 308
  insule demne de menționat în, 307
Marea Fumegândă, 27
Marea Epidemie de Primăvară, 103, 104, 170
Marea Tremurătoare, 17, 26, 168, 214, 237, 253, 257, 271, 287, 288, 292, 294–300, 304
Marea Verii, 5, 7, 10, 17, 22–24, 26, 100, 188, 191, 221, 237, 238, 261, 267, 277, 279, 282, 284, 287, 292
Marele Consiliu din 101 D.C., 63, 65, 67, 70, 94, 141, 159, 170, 198, 227
Marele Consiliu din 233 D.C., 106
Marilda din Hull, 76
Mari Septoni, 31, 45, 49, 51–53, 56, 59, 60, 62, 93, 100, 103, 108, 117, 187, 216
Martell, Casa și nobilii, 25, 33, 44–45, 53, 101, 240, 240, 241, 242, 243, 246, 247, 248, 248, 265
Martell, Doran, 120, 128
Martell, Elia, 120, 124, 126–129, 248
Martell, Lewyn, 125, 128, 129
Martell, Mariah, 89, 91, 100
Martell, Maron, 100, 101, 242
Martell, Meria, 44, 45, 53, 243, 244, 246
Martell, Mors, 25, 240, 241
Massey, Maldon, 224
Massey, Triston, Lord de Stonedance, 36
Mâna Regelui (în timpul unor domnii diferite), 36, 49, 53, 60, 65, 68, 72, 82–84, 87, 89, 94, 95, 98, 99, 103, 106, 107, 113, 114, 116, 117, 120, 121, 125, 129, 157, 158, 204, 227
mercenari, 27, 82, 83, 108, 109, 111, 152, 153, 184, 185, 198, 212, 256, 261, 264, 265, 267, 268, 280, 282, 306. *Vezi și* Companiile Libere
Meereen, 14, 280, 297
Megette (Vesela Meg), 98, 99
Mengo, *Khal* dothraki, 289
Mern, Regele din Reach, 36, 40, 41
Merryweather, Casa și nobilii, 217
Merryweather, Marq, 83
Merryweather, Owen, 121, 125, 128
Moat Cailin, 8, 20, 42, 137, 138
Mooton, Casa și nobilii, 34, 156, 224
Mooton, Jon, 35, 41
Mooton, Manfryd, 83
Mooton, Myles, 124, 128
Moro, *Khal* dothraki, 289
Mossovy (Îndepărtatul Mossovy), 288, 298
Mudd, Casa și nobilii, 34, 152, 156
Mudd, Marq (Bardul Nebun), 154
Mudd, Tristifer al IV-lea, 19, 152, 156, 172
Mudd, Tristifer al V-lea, 19, 152
Munții Albi (Krazaaj Zasqa), 298, 299
Munții Lunii, 18, 33, 153, 167, 168, 172, 258
Munții Roșii, 36, 44, 87, 207, 213, 217, 221, 222, 235, 236, 241, 246
Murmison, septon, 53, 54
Musgood, Jack, 149
Mușcătura, 168
Myr, 27, 57, 68, 108, 115, 252, 259, 261, 261–265, 267
Mysaria, Viermele Alb, 67, 74, 104

Naath, Insula Fluturilor, 24, 278, 282, 282
Nepătații, 14, 260, 292
Nettles, 76, 81
Noaptea cea Lungă, 11, 12, 131, 137, 142, 222, 263, 301, 302
Norridge, Jeremy, 109
Nordul, 8, 12, 20, 33, 42, 82, 93, 107, 134–143, 168, 207
Norvos, 15, 17, 27, 252, 255, 256–261, 263
Noul Dar, 60, 135, 141
Ny Sar, 21, 23, 257
Nymeria, Prințesă de Ny Sar, 22, 23–25, 236, 240–242, 247, 268, 280, 285, 286

O Mie de Insule, 288, 294, 296, 298, 299
O Sută de Regate, 117, 135, 226
oamenii de fier, 7, 20, 33, 37, 40, 138, 139, 141, 143, 153–156, 169, 175, 180–182, 190, 193, 211, 216, 226
Oamenii-Fără-Față, 186, 246, 276
Oamenii Înalți, 287–291
Oamenii Păroși, 17, 255, 257, 287, 296
Oamenii Săraci, 54, 55–57, 62, 77, 230
Oamenii Verzi, 9, 19
Oase (Munții Oaselor), 259, 287, 292, 293, 298–300, 304
  Frăția din, 283
Ochiul Zeilor, 8, 33, 36, 40, 57, 59, 78, 104, 126, 151, 198, 223. *Vezi și* bătălii
Orașul Copacilor Înalți, 49, 278
Orașul Plângerii, 221
Orașul Vechi, 31, 33, 34, 43, 45, 49, 51, 62, 72, 75, 82, 114, 116, 124, 140, 148, 172, 180, 184, 185, 187, 193, 196, 198, 204, 207, 210–216, 218, 253, 261, 270, 273, 280, 281, 296, 297, 308
  Hightower din, 172, 204, 207, 214, 215
  Septul Înstelat din, 45, 51, 53, 207, 216, 218
Orașele Libere, 15, 18, 26, 27, 49, 83, 84, 109, 111, 114, 115, 185, 198, 242, 252, 253, 260, 261, 267, 277, 280, 283, 286, 288, 292, 293, 296
Oros, 27, 253
Osgood Shett al III-lea, 163
Otherys, Bellegere, 98, 99, 276
Oțel valyrian, 7, 15, 26, 166, 188, 239, 260

Pactul, 8–10, 19, 34
Paisprezece Flăcări, 13, 15, 26, 143
Palatul de Vară, 31, 100, 104, 106, 110, 111, 113, 128, 201
Pate de Longleaf (Omorâtorul de Lei), 78
Patriarhatul din Hyrkoon, 299, 300, 304
Pădurea Ploii, 114, 212, 221, 222, 224, 226, 233, 244
pădurea zeilor, 20, 143
păianjenii de gheață, 11, 11
Păstorul, 77, 78
Peake, Gormon, 104, 105
Peake, Lorimar, 138
Peake, Unwin, 83, 84
Perlele Negre, 98, 276
Pentos, 15, 17, 18, 27, 55, 59, 252, 261, 262, 265–267
Pescari, 139, 176
Piatra Dragonului, 26, 27, 31–34, 36, 37, 49, 51, 53–55, 57, 60, 65, 67, 71–73, 75, 76, 78–81, 85, 98, 100, 103, 105, 106, 108, 109, 115, 120, 124, 126, 127, 129, 135, 143, 157, 188, 193, 202, 204, 214, 226, 231, 246, 265
pirați, 36, 49, 68, 83, 109, 111, 168, 169, 225, 262, 265, 280, 282,–284, 286
pitici, 68, 116, 121. *Vezi și* Ciupercă
Planky Town, 88, 235, 240, 242, 243, 253
Plumm, Ossifer, 91
Poarta Însângerată, 19, 40, 43, 167
Podul Amar, 56, 75, 207
Podul Lung, 267, 268
Portul Alb, 6, 49, 64, 83, 135, 138, 219, 253, 294,
Porțile de Jad, 287, 292, 298
Porțile Lunii (castelul), 170, 172, 173
Primii Oameni, 6–12, 18–21, 45, 108, 135–137, 143, 145, 147, 151, 152, 156, 163, 165–167, 170, 172, 175, 177, 180, 182, 195, 196, 204, 209, 212, 214, 222, 223, 231, 235–238, 287
piromanți, 17, 96, 103, 110, 120, 127
Pustietatea Cenușie, 300, 303

Qaathi, 287, 288, 292
Qarlon cel Mare, 255
Qarth și locuitorii lui, 13, 65, 252, 280, 283–285, 287, 288, 292, 299
Qhoqua, Xhobar, 111
Qhorwyn cel Viclean, 185
Qoheros, Nysseos, 270
Qoherys, Casa și nobilii, 157, 158
Qohor, 15, 26, 27, 252, 257, 259–261, 263, 288, 292, 299
Qorgyle, Casa și nobilii, 25, 88, 240, 240

R'hllor, 11, 26, 257, 261, 268, 275
Rayder, Mance, 131
Războiul celor Trei Prinți, 22
Războiul de la Lacul Pumnalului, 22
Războiul Regilor de Nouă Parale, 111–12, 112, 113, 121, 201, 230, 247
Războaiele Dornishiene, 49, 51, 217, 227, 246
Râul Apa Neagră, 17, 33–36, 40, 41, 45, 49, 56, 64, 100, 113, 127, 138, 151–153, 155, 221, 224–226, 235
Râul Cuțitul Alb, 137, 168
Râul Mander, 181, 182, 191, 207, 209, 210, 211, 212, 213, 218, 226, 235, 241
Râul Mied, 78, 207, 214, 215, 216
Râul Noyne, 17, 255, 256–57
Rebeliunile Blackfyre, 101–105, 107, 160, 170, 199, 200, 218, 242
Rebeliunea lui Peake, 199
Rebeliunea lui Robert, 127–129, 170, 191, 204, 218, 233, 239, 247
Reach, 10, 12, 25, 33, 36, 40–42, 45, 62, 87, 96, 100, 128, 138, 153, 182, 190, 191, 193, 197, 207–219, 221, 226, 232, 235, 237, 238, 240, 241, 246
  nobilele case ale, 217, 218
  regii Gardener, 209–212
  Tronul de Stejar, 211, 212,
Redfort, Casa și nobilii, 19, 169
Redwyne, Casa și nobilii, 33, 64, 109, 128, 207, 208, 211, 217, 233
Regatele Apusului, 18, 252
Regele Cenușiu, 176, 178–182
Regele Vultur din Dorne, 52, 53, 227, 246
Regii de Bronz din Runestone, 163, 164
Regii Furtunii, 33, 151, 153, 154, 164, 212, 221, 223, 226, 230, 231, 240
Regii Hotarelor, 140, 141
Regii Roșii, 137, 138
Regii Țării Movilei, 135, 137–138, 145
Reginele Pescarilor, 287, 288, 302
Reyne, Ellyn, 199–200, 200, 201, 202, 203
Reyne din Castamere, Casa și nobilii, 195, 196, 199–203
Rhoyne (Mama Rohyne), 11, 17, 18, 21–25, 27, 240, 242, 248, 255–257, 259, 266–268, 270
Riverrun, 37, 39, 52, 58, 109, 153–157, 159, 160, 161, 187
Rivers, Aegor (Bittersteel), 99, 101, 102, 104, 105, 108, 199, 265
Rivers, Benedict cel Viteaz, 152
Rivers, Brynden (Bloodraven), 99, 101, 102, 104–107
Rivers, Samwell, 154
Robar al II-lea din Runestone, 164–167, 169, 170
Robert I Baratheon, ix, 113, 127–129, 131, 160, 170, 191, 193, 204, 230, 231, 311
Rogare, Casa și nobilii, 264
Rogare, Larra, 84, 94, 95, 264
Rohanne de Tyrosh, 100, 101
Roote, Richard, 51
Rondul de Noapte, 5, 6, 12, 50, 60, 105, 107, 131, 135, 137, 138, 140, 141, 145–149
  castele ale, 145, 146
Rosby, 33, 34, 75, 152
Rosby, lord, 75, 77, 244
Rossart, Înțeleptul, 120, 124, 125, 129
Rowan, Thaddeus, 83, 84
Roxton, Aprigul Jon, 76
Royce din Runestone, Casa și nobilii, 19, 52, 66, 78, 83, 163, 164, 167, 170
Royce, Rhea, 66, 70, 71

Saan, Samarro, 111
Sandship, 25, 248
Sarhoy, 21–23, 268
Sar Mell, 21–23
Sarnath, 288, 290–291
Sarne, 287, 288, 290, 292, 295, 296
Sarnor și sarnorienii, 17, 259–261, 287–290, 295, 296, 302
sălbaticii, 5, 6, 12, 19, 135, 141, 146–149, 263
  Gendel și Gorne, 7, 148, 149
Sălașul Aspru, 148
Sânge-și-Brânză, 74
Sângele Verde, 25, 44, 88, 235, 236, 240, 242
  orfanii din, 25, 242
  sclavie, 177, 271
schimbătorii de formă 6, 137, 298
Secolul Însângerat, 27, 32, 68, 256, 260, 264, 265, 269, 270, 273, 282, 283, 288, 289, 291
Secure, 17, 18, 253, 255, 295, 296
Selhorys, 23, 259, 270
Selmy, Barristan, 112, 113, 117, 119, 126, 128, 129
Selmy, Casa și nobilii, 221, 227
Serala din Myr (Șerpoaica Otrăvitoare), 117, 118, 119
Serenei din Lys, 97–99
Sfidarea de la Duskendale, 117–119, 119, 125, 129
Shell, Dywen, 163
Shiera Seastar, 97, 99, 104
Shrykes, 303
sirene și tritoni, 169, 175, 214
Skyreach, 25, 238, 241, 243, 246
Sloane, Edgar, 113
solzi cenușii, 23, 64, 186, 285
Snow, Brandon, 42, 43
Snowbeard, Edrick, 143
Sothoryos, 13, 24, 252, 259, 271, 278, 281, 282, 284–287
spade
  Blackfyre, 35, 55, 58, 59, 88, 96, 96, 243
  Brightroar, 197, 197
  Sora Întunecată, 35, 50, 57, 66, 78, 246
  Zorii (Spada Diminetii), 239, 239
  Fecioara Dreaptă, 231
  Doamna Singuratică, 165, 166
  Lamentația, 78
  Aducătoarea Luminii, 301, 301
  Amurgul, 189
  Făcătoarea de Orfani, 76
  Adevărul, 264
Stackspear, William, 83
Starfall, 25, 238, 239, 246
Stark, Brandon, 126, 140
Stark, Cregan, 5, 82, 83, 141, 143
Stark, Eddard, 127, 129, 160, 170, 191, 233, 239
Stark, Ellard, 65, 141
Stark, Lyanna, 126, 127, 142
Stark, Rickard, 113, 138, 141, 142
Stark, Torrhen (Regele care a Îngenuncheat), 36, 40, 42–44, 141, 169, 265

Stark din Winterfell, 5, 12, 33, 51, 113, 135, 137–143, 149, 160, 168, 169, 265
genealogia, 314–315
Staunton, Symond, 124, 126
Stokeworth, Alyn, 53, 75, 77
Stokeworth, Falena, 98, 98, 158
Stokeworth, Maia, 93
Stone Hedge, 98, 99, 151, 155, 156,
Strong, Harwin (Rupe Oase), 70–72, 158
Strong, Casa și nobilii, 49, 68, 72, 158
Strong, Larys Picior Strâmb, 72, 77, 79, 82, 158
Sunderland, Marla, 36, 168
Sunspear, 88, 89, 114, 141, 235, 240, 243, 244, 247–249
Swann, Casa și nobilii, 232, 233, 262

Șapte Regate, 10, 15, 18, 26, 31, 33, 112
Șobolanul, Șoimul și Porcul, 105, 109
Șobolanul Bucătar, 136

Tagaros, Marqelo, 197
Tarbeck, Casa și nobilii, 59, 113, 198–204
Targaryen, Aegon. *Vezi și* Aegon Cuceritorul
Targaryen, Aegon, Prinț de Piatra Dragonului (fiul lui Aenys I), 53, 56, 157, 198
Targaryen, Aegon cel Bătrân. *Vezi și* Aegon al II-lea
Targaryen, Aegon cel Tânăr. *Vezi și* Aegon al III-lea
Targaryen, Aelora și Aelor, 105
Targaryen, Aemon (fiul lui Jaeherys I), 64, 88–90
Targaryen, Aemon (fiul lui Viserys al II-lea), 94, 96
Targaryen, Aemond (Chiorul), 68, 71, 72, 75, 77, 78, 81, 228
Targaryen, Aerion (Brightflame), 105, 106
Targaryen, Alysanne, 53, 60, 64, 65, 81, 170
Targaryen, Alyssa, 63, 65, 227
Targaryen, Baela (gemene), 71, 80–82, 84
Targaryen, Baelon cel Curajos, 60, 62, 63, 65
Targaryen, Baelor Rupe Lance, 101–103
Targaryen, Daella, 65, 170
Targaryen, Daemon, 66–68, 70–81, 159, 246, 262
Targaryen, Daena, 90, 91, 93, 94, 95
Targaryen, Daenerys, 98, 100, 101
Targaryen, Daeron. *Vezi și* Daeron I Targaryen
Targaryen, Daeron (fiul lui Aegon al IV-lea). *Vezi și* Daeron al II-lea Targaryen
Targaryen, Daeron (fiul lui Aegon al V-lea), 109
Targaryen, Daeron cel Îndrăzneț, 71, 72, 78, 81, 85, 86
Targaryen, Duncan, 108, 109, 111, 230
Targaryen, Elaena, 32
Targaryen, Elaena (sora lui Baelor I), 90, 91
Targaryen, Gaemon cel Glorios, 32
Targaryen, Helaena, 68, 72, 74, 75, 78, 81
Targaryen, Casa și nobilii, 13, 31–129
aliați ai, 32–34, 36, 37
apogeul puterii, 66
căsătoria între frați, 33, 52, 53, 108, 109
genealogia, 312–313
încheierea domniei lui, 113
Lannisterii și, 198–204
sângele valyrian al, 31
steag al, 36, 68, 76
Targaryen, Jaehaera, 81, 83, 84, 190
Targaryen, Jaehaerys, 72, 73, 74, 81
Targaryen, Maekar. *Vezi și* Maekar I Targaryen
Targaryen, Maelor, 74, 75
Targaryen, Naerys, 94–96, 98, 99
Targaryen, Rhaegar, 113, 115, 117, 119–121, 124–129, 191, 218, 230, 231, 233, 247
Targaryen, Rhaella, 110, 113, 115, 117, 120, 121, 126, 129
Targaryen, Rhaelle, 108, 230
Targaryen, Rhaena, 53, 56, 58, 59, 198
Targaryen, Rhaena (sora lui Baelor I), 90, 91
Targaryen, Rhaena (gemeni), 71, 81, 82, 84
Targaryen, Rhaenyra, 67, 68, 70–81, 159, 160, 170, 189, 190, 198
moartea ei, 80
fiii ei, 71–73
Targaryen, Rhaenys, 33–36, 49, 51, 52, 169, 244
atac asupra Capătului Furtunii, 39, 40
bătălia cu Mern al IX-lea și Loren I, 40, 41
Dorne și, 43–45, 243, 244
Targaryen, Rhaenys (Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie), 60, 63, 68, 70, 71, 75–77, 81 227, 228
Targaryen, Shaera, 108, 109
Targaryen, Vaegon (cel Fără Dragon), 65
Targaryen, Visenya, 33, 35–37, 43, 49, 50, 54, 57, 173, 205, 246
bătălia cu Mern al IX-lea și Loren I, 40–41
dragon, 33, 36, 37, 43, 55
fiul Maegor, 51, 52, 53, 54, 55, 57
spadă, 35, 50, 57
Targaryen, Viserys (fiul lui Aerys al II-lea), 117, 120, 125, 126, 129
Targaryen, Viserys (fiul Alyssei), 57
Targaryen, Viserys (fiul Rhaenyrei). *Vezi și* Viserys al II-lea Targaryen
Tarly, Sălbaticul Sam, 53
Tarth, Casa și nobilii, 232
tâlhari, 176–180, 184–186, 188–190, 210
Teague, Casa și nobilii, 153, 154, 156
Temmo, 260, 292, 297
Thorne, Rickard, 75
Toland, Casa și nobilii, 25, 243
Tollett, Torgold cel Mohorât, 166
Tom cel Pătat, Măcelarul, 111
Towers, Casa și nobilii, 158
Trecătoarea Prințului, 43, 87, 210, 218, 238
Trei Surori, 36, 138, 153, 168, 169
Treptele de Piatră, 25, 36, 70, 71, 83, 84, 103, 111–113, 138, 153, 169, 185, 186, 188, 189, 230, 235, 237, 246, 247, 262, 265, 277
Triarhatul (Regatul celor Trei Fiice), 68, 78, 83, 246, 262, 263
Trident, 19, 151, 153–155, 191, 231, 235
Tronul de Fier, 45, 46, 51, 58, 72, 94, 105, 107, 111, 170, 198, 201, 230, 242, 246, 247
Tronul de Piatră de Mare, 7, 175, 187, 188–191, 214
Truefyre, Trystane, 79
Tully, Celia, 109
Tully, Edmyn, 37, 39, 155, 157
Tully, Elmo, 160, 160
Tully, Kermit, 160, 228
Tully din Riverrun, 52, 78, 153, 154, 156, 156, 159, 160, 187
Turnirul de pe Câmpia Trandafirilor, 219
Tyanna din Turn, 59
Tyrells, Casa și nobilii, 87, 88, 198, 207, 211, 213, 217, 218, 233, 243
Tyrell, Harlan, 41, 217, 244
Tyrell, Luthor, 109
Tyrell, Lyonel, 88, 217, 218
Tyria, 27, 253
Tyrosh, 25–27, 68, 100–02, 105, 106, 108, 111, 112, 115, 186, 252, 261–265, 267

Ținuturile Ierbii, 287–293
Ținuturile Discordiei, 27, 103, 108, 109, 111, 112, 185, 186, 261, 264–265, 267, 280
Ținuturile Furtunii, 128, 221–233
castelele din, 232
regii mărunți din, 224
Ținuturile Iernii Veșnice, 5, 7, 10
Ținuturile Riverane, 33, 37, 39, 40, 42, 56, 62, 83, 102, 104, 108, 109, 127, 128, 151, 152–160, 167, 172, 176, 180, 182, 186, 187, 189, 196, 211, 212, 221, 226, 237
Ținuturile Verii Lungi, 22, 26, 31, 253, 269
Ținuturile Vestice, 12, 33, 40, 56, 74, 113, 115, 125, 138, 153, 169, 176, 180, 182, 189, 190, 195–205, 209, 235
castelele din, 195
marile case din, 195
hartă, 194

Ulf cel Bețiv (Ulf cel Alb), 76–78, 81
Uller, Casa și nobilii, 25, 240, 243, 244
Ulthos, 13, 252
Umber, Harmond (Uriașul Bețiv), 149
unicorni, 139, 140
Upcliff, Ursula, 164, 166, 168,
Urron Mână Roșie, 20, 182
uriași, 5, 7, 8, 10, 12, 72, 137, 139, 145, 147, 152, 169, 175, 179, 195, 204, 207–209, 214, 222–224, 237, 254, 257, 285–287, 294, 296, 299, 304, 306
urșii zăpezii, 8

Vaes Dothrak, 259, 288, 290, 292, 293, 297, 299, 304
Vadul Rubinelor, 128, 129
Vaith, Cassella, 98, 99
Valea lui Arryn, 18–20, 33, 36, 37, 40, 43, 52, 66, 67, 135, 163–173, 258
insulele de coastă, 168
Degetele, 19, 33, 138, 163–166, 168, 258
hartă, 162
Valyria și valyrienii, 5–8, 11–27, 31–33, 35, 36, 51–55, 57, 60, 65, 197, 198, 213, 214, 239, 252, 253, 255–257, 259–264, 267–269, 271, 276, 278, 280, 282–285, 288, 289, 292, 294, 296, 300, 302, 303. *Vezi și* Orașele Libere
aspectul oamenilor, 13, 94, 264
căsătoria între frați, 33, 53
cuceriri ale, 15, 17, 18, 22, 26
Cinci Fortărețe și, 303
orașele, 15, 17, 18, 22, 23, 243–276
religiile din, 257, 261, 268
sclavia și, 15, 18, 278
stăpânii dragonilor, 12, 17, 18, 21, 22, 23, 26, 32, 214, 257, 261, 268, 273, 283, 303
supraviețuitorii Urgia, 26
Urgia, 17, 26–28, 32, 68, 214, 288, 289, 296
Valysar, 23, 259, 270
Vance, Armistead, 156
Varys (Păianjenul), 120, 124
Vechiul Ghis, 11, 13–14, 15, 189, 214, 252, 278, 302.
Velaryon, Alyssa, 53, 57, 60
Velaryon, Casa și nobilii, 32, 34, 51, 65, 67, 68, 71, 72, 77, 84, 189
Velaryon, Corlys (Șarpele de Mare), 51, 65–68, 71, 72, 76, 77–78, 80–83, 189, 246, 262, 296–298, 307, 309
Velaryon, Daemon, 35, 36, 58
Velaryon, Jacaerys, 71, 72, 75, 78, 81
Velaryon, Laenor, 63, 70, 71, 228
bastarzii, 76
dragonul lui, 63
crima lui, 71
Velaryon, Lucerys, 71, 72, 81, 124, 228
dragonul lui, 228
crima lui, 73, 74
Vhalaso Generosul, 268
Viserys I Targaryen, 53, 63, 65–72, 158, 170
moartea lui, 72, 73
mariaje, 67, 68, 73, 170
turnirul din 111 D.C., 68, 69
Anul Primăverii Roșii (120 D.C.), 71
Viserys al II-lea Targaryen, 72, 84–87, 89, 90, 92–95
Vizuina Lupului, 138, 168
Volantis, 15, 18, 22, 26, 27, 116, 120, 169, 186, 230, 252, 253, 260, 261, 265, 267–270, 276, 292, 296
tatuajele sclavilor, 268, 269
Volon Therys, 22, 23, 259, 270
Vypren, Casa, 159

Walano, 24, 277, 278, 280, 281
Waters, Jon și Jeyne, 91
Waters, Marston, 80, 84, 85
Westerling, Jeyne, 59
Westerling, Roland din Crag, 83
Westerling, Casa și nobilii, 70, 83, 195, 199
Westeros, 5, 8–10, 13, 15, 17–19, 21, 24, 25, 27, 31, 33, 34, 35, 37, 40, 45, 49, 53, 60, 65, 109–113, 117, 118, 120, 124, 127, 131, 135, 138, 151, 155, 163, 167, 169, 170, 175, 177–180, 182, 187–191, 193, 195, 196, 198, 204, 207–209, 211–216, 222, 223, 228, 232, 235, 237, 238, 240, 252, 256, 259, 261, 262, 277, 278, 280, 284–288, 294
codul de legi, 51, 62
Cucerirea, 31–45
Domnia lui Aegon Cuceritorul, 49–51
guvernarea, 51, 62
harta, în vremurile străvechi, 4
popoarele străvechi din, 5, 8
ruperea podului natural dinspre Essos, 237
sosirea andalilor și cucerirea, 18–20
zece mii de corăbii și, 23–25
Whent, Casa și nobilii, 121, 124, 125, 156, 158
Winterfell, 5, 10, 113, 126, 135, 142, 143, 168
Wyl, Casa și nobilii, 25, 89, 90, 224, 227, 238, 241, 244
Wylde, Jasper (Țeapă-de-Fier), 77
wyvernii, 285

Xanda Qo, 279

Yeen, 24, 285, 286
Yi Ti, 11, 13, 65, 261, 288, 300–307
Cinci Fortărețe, 303
Împărații-Zei din, 302
Yronwood, Casa și nobilii, 25, 224, 225, 238, 240–243
Yunkai (orașul galben), 14, 28, 297

Zalyne, Uthero, 271, 273
Zamettar, 24, 284, 285
Zamoyos, 24, 284, 285
zarmâsari, 304, 305, 308
Zeul Înecat, 20, 175, 178–180, 182–184, 187
Zhea cea Stearpă, 305
Zidul, 5–6, 12, 62, 107, 113, 114, 120, 135, 138, 142, 143, 145–149
regii capturați trimiși la, 25, 240, 241
construirea, 2, 3, 145
Zoqora, 287, 288
Zorii Falși, 81, 82
Zorii Vremurilor, 5–9, 10, 142, 163, 169, 177, 195, 222, 235, 237, 263, 283, 287, 295, 296, 300

DREAPTA | *Jon Snow și Nălucă.*

ILUSTRAȚII:

RENÉ AIGNER: paginile 185, 298, 309

RYAN BARGER (Fantasy Flight): pagina 38

ARTHUR BOZONNET (Studio Hive): paginile 8, 18, 19, 23, 80, 89, 90, 106, 125, 139, 176, 226, 260, 274, 276, 282

JOSÉ DANIEL CABRERA PEÑA: paginile 85, 103, 112, 148–149, 239

JENNIFER SOL CAI (Velvet Engine): versoul forzaților, paginile viii, 51, 78, 88, 96, 137, 156, 169, 187, 199, 217, 227, 240, 312, 315, 317, 319

THOMAS DENMARK (Fantasy Flight): pagina 136

JENNIFER DRUMMOND: paginile 24, 114

JORDI GONZÁLEZ ESCAMILLA: paginile ii, iii, x, 10, 28–29, 54, 76–77, 178, 225, 232, 254–255, 262–263, 270, 301

MICHAEL GELLATLY: paginile 4, 134, 150, 162, 174, 194, 206, 220, 234, 318

TOMASZ JEDRUSZEK (Fantasy Flight): paginile 181, 188–189, 230–231, 248, 293

MICHAEL KOMARCK: paginile 48, 58, 116 (Fantasy Flight), 118, 157, 243, 247

JOHN McCAMBRIDGE: paginile 37, 164–165, 213, 258, 284

MOGRI (Velvet Engine): versoul forzaților, paginile viii, 137, 169, 227, 240, 315

TED NASMITH: paginile v, 16, 30, 50, 130, 132–133, 142, 144, 158, 161, 171, 192, 205, 215, 219, 249, 323

KARLA ORTIZ: paginile 66, 87, 107, 127, 241

RAHEDIE YUDHA PRADITO (Velvet Engine): paginile 51, 78, 88, 96

DHIAN PRASETYA: paginile 85, 103, 112, 148–149, 239

PAOLO PUGGIONI: paginile 79, 122–123, 173, 222–223, 272–273, 290–291

JONATHAN ROBERTS: paginile 146, 275, 277, 284, 294–295

THOMAS SIAGIAN (Velvet Engine): versoul forzaților, paginile viii, 156, 187, 199, 312, 317, 319

MARC SIMONETTI: paginile 11, 14, 27, 35, 46–47, 56–57, 61, 62–63, 67, 92 (Fantasy Flight), 97, 102, 104–105, 110, 121, 155, 183, 266, 279, 281, 304–305

CHASE STONE: paginile 2–3, 20–21, 42–43, 68–69, 74, 229, 245

PHILIP STRAUB: forzatul de început, paginile 250–251

JUSTIN SWEET: paginile 86, 310, 325, forzatul de sfârșit

NUTCHAPOL THITINUNTHAKORN (Studio Hive): paginile 197, 212, 236, 252, 286

MAGALI VILLENEUVE: paginile 9, 12, 32, 44, 52, 59, 64, 70, 82, 91, 95, 98–99, 100, 128, 153, 159, 160, 200, 202, 210, 261, 264, 265

DOUGLAS WHEATLEY: paginile vi, vii, 6, 7, 34, 40, 72, 81, 140, 147, 208, 269, 306, 320–321

FORZAȚ | *Rhaegar Targaryen și lordul Robert Baratheon luptându-se la Vadul Rubiniu în timpul Bătăliei de pe Trident.*

ISTORIA TĂRÂMULUI WESTEROS AȘA CUM NU A MAI FOST SPUSĂ VREODATĂ

POVESTITĂ DE AUTORUL SERIEI *CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC*, GEORGE R.R. MARTIN

Dacă trecutul poate fi considerat un prolog, atunci celebra serie CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC a lui George R.R. Martin, cea mai inventivă și cea mai fascinantă saga fantasy a timpurilor noastre, ce stă la baza serialului HBO *Urzeala tronurilor*, merită o introducere pe măsură. *Lumea de Gheață și Foc* este un album cu ilustrații fantastice, care prezintă ampla istorie a celor Șapte Regate și a Westerosului. În el cititorii vor descoperi imagini vii ale luptelor legendare, ale rivalităților înverșunate și ale revoltelor îndrăznețe care au pus în mișcare întâmplări din CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC și din celebra ecranizare TV.

În această carte s-au strâns toate cunoștințele, toate speculațiile cărturarilor, precum și povești rămase de la maesteri și septoni, vrăjitori și menestreli, inclusiv:

- ilustrații și hărți color, cu peste 170 de elemente originale;
- genealogia Caselor Stark, Lannister și Targaryen;
- incursiune în istoria și cultura Westerosului;
- informații noi despre trecutul personajelor din *Urzeala tronurilor*.

Lumea de Gheață și Foc ne invită din nou în universul excepțional creat de George R.R. Martin și stă mărturie pentru puterea literaturii, mai mare decât iureșul săbiilor.

NAUTILUS
fantasy

nemira.ro
ISBN 978-606-758-175-1
9 786067 581751
revistanautilus.ro